

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN OCTAVUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIDCCXCI

88L96

ID89

v.8

Library of David King.
Leavitt & Co. May 21 1884

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΩΝΟΥΜΕΝΟΝ.

ΚΑΙ μὴν ἐναντίον ἐστὶν οὐ ἐθέλεις, ὃ νῦν ποιεῖς. οἶμαι γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναι τις δοξεῖν, σπουδῇ συνωνούμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χωρεῖ, καὶ ἔλεγχος γίγνεται τῆς ἀπαιδευσίας πῶς τοῦτο. μάλιστα δὲ οὐδὲ τὰ κάλλιστα ὧν, ἀλλὰ πιστεύεις τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπαινοῦσι, καὶ Ἑρμαῖον εἰ τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιψευδομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ Θεσαυρὸς ἑτοιμος τοῖς καπήλοις αὐτῶν. ἢ πόθεν γὰρ σοι

Ι ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ) Ὡς οὗτοι εἰκάσαι βιβλίον, αἰτήσας τινὰ, Λουκιανὲ, καὶ μὴ λαβὼν, καλῶς τούτῳ δεξιῶματι δι' αὐτὸς ἡμεῖς αὐτὴν. V.

ADVERSUS INDOCTUM

ET LIBROS MULTOS EMENTEM.

QUIN contrarium est consilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse aliquid, si studiose pulcherrimos quosque libros coëmas. At illud nequiter tibi evenit, & ipsum valet quodammodo ad convincendam ignorantiam tuam. Inprimis vero, quod nec emis optimos, sed credis temere laudantibus: & Mercurio immolant te invento, qui talia mentiuntur de libris, ac thesaurus paratus es eorum mangonibus. Aut

Lucian. Vol. VIII.

διαγνῶναι δυνατόν, τίνα μὲν παλαιὰ, καὶ πολλοῦ ἄξια
 τίνα δὲ Φαῦλα, καὶ ἄλλως σαπρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβε-
 βρῶσθαι, καὶ κατακεκρόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ
 συμβούλους τοὺς σίας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνει-
 νεις; ἐπεὶ τοῦ ἀκριβοῦς, ἢ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐν αὐτοῖς, τίς
 2 ἢ ποία διάγνωσις; Ἴνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκριμέ-
 ναι, ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ αἰοίδιμος Ἀττικὸς
 σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαιεν, σοὶ τί ὄφελος, ὁ
 θαυμάσιε, τοῦ κτήματος, οὔτε εἰδότες τὸ κάλλος αὐτῶν
 οὔτε χρησαμένῳ ποτὲ οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἂν τι
 ἀπολαύσειε κάλλους παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεωγμένοις με-
 τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρᾷς τὰ βιβλία, καὶ, νῆ Δία, κατα-
 πόρως, καὶ ἀναγιγνώσκεις ἓνια πάνυ ἐπιτρέχων, φθά-
 νοντας τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ στόμα. οὐδέπω δὲ τοῦτό μοι ἰκα-
 νὸν, ἢν μὴ εἰδῆς τὴν ἀρετὴν, καὶ κακίαν ἐκάστου τῶν ἐγ-

3 Καὶ συμβούλους τοὺς σίας)
 Ἀπὸ εὐθείας τῆς σίας, σημαίνει καὶ
 τοὺς ὄντας. V.

Καλλιγράφοι εὗτοι γεγονάσιν ἀρ-
 σοι. V.

6 Κεκριμένα) Κεκριμένα. G.

13 Φθάνοντες) Προλαμβάνοντες

7 Ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος)

V.

unde tu dignoscere posses, qui sint veteres & multi pretii.
 qui autem viles & temere futiles; nisi ex eo, quod exesi
 & pertusi sunt, iudices, & consiliarias ad hanc inquisitio-
 nem tineas adhibeas? Quandoquidem curae exquisitae, &
 certae fidei, quae aut qualis a te proficiatur diiudicatio?
 Ut autem tibi dem, ipsa illa te iudicare posse, quae Calliaus
 pulchre, aut celebris ille Atticus summa cura scripserint:
 quid tibi prodest, mirabilis homo, eorum possessio, qui nec
 pulchritudinem illarum noris, neque unquam illis usus sis,
 non magis, quam caecus forma fruatur amorum suorum?
 Tu vero apertis quidem oculis inspicis libros, & sane ad
 fatietatem; alios etiam cursim oculo os praeveniente perle-
 gis. Illud vero mihi nondum satis est, nisi virtutem etiam
 vitiumque uniuscuiusque eorum, quae scripta sunt, agno-

γεγραμμένων, καὶ συνίης ὅστις μὲν ὁ νοῦς σύμπασι, τίς
 δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων, ὅσα τε πρὸς τὸν ὀρθὸν κανόνα
 τῷ συγγραφεὶ ἀπηκρίβωται, καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ
 νόθα, καὶ παρακεκομμένα. Τί οὖν Φῆς, καὶ ταῦτα μὴ 3
 μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; πόθεν, εἰ μὴ ποτε παρὰ τῶν Μου-
 σῶν κλῶνα δάφνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν ἐκείνος, λαβὼν;
 Ἐλικῶνα μὲν γὰρ, ἵνα διατρίβειν αἱ θεαὶ λέγονται,
 οὐδὲ ἀκήκας, οἶμαί, ποτε, οὐδὲ διατριβάς τοιαύτας
 ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιεῖ· σοὶ καὶ μεμνησθαι Μουσῶν ἀνό-
 σιον. ἐκείναι γὰρ τῷ ποιμένι μὲν οὐκ ἂν ᾤκησάν Φαγῆ-
 ναι σκληρῷ ἀνδρὶ, καὶ δασεῖ, καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ
 τῷ σώματι ἐμφαίνοντι, οἷώ δέ σοι, καί μοι, πρὸς τῆς
 Λιβανιτίδος, ἄφες ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμπαντα σα-
 φῶς εἰπεῖν, οὐδὲ ἐγγὺς γενέσθαι ποτ' ἂν εὖ οἶδ' ὅτι
 κατηξέωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δάφνης μυρρίνην ἂν ἡ καὶ κα-
 λάχης φύλλοις μαστιγοῦσαι, ἀπήλλαξαν ἂν τῶν τοι-

7 Ἐλικῶνα μὲν) *Ὅρος ὅπου αἱ καὶ ὁ βιβλιοκάπηλος οὗτος καὶ Δα-
 Μοῦσαι διατρίβειν λέγονται. V. μάσκης, ὅσον ἀπὸ τῆς Λιβανιτίδος
 13 Λιβανιτίδος) *Εἶκοι Σύρος εἰ- εἰκάσαι. V.

fcas, atque intelligas, quae sit sententia universis, quis or-
 do verborum, quae ad rectam regulam scriptor exegerit,
 quae sublesta fidei, parum genuina, adulterata. Quid igi-
 tur ais? haecceine etiam, licet non didiceris, tamen nobis
 scire? Unde? nisi forte a Musis lauri rami, ut ille pastor,
 accepisti. Nam Heliconem, ubi commorari Deae dicuntur,
 nec audisti, puto, unquam, neque ibi puerili aetate moratus
 es. Tibi ne meminisse quidem Musarum fas est. Illae enim
 pastori apparere non sunt dedignatae, duro homini & hir-
 futo, & multum in corpore solem prae se ferenti. Tali
 vero, qualis tu es, homini (& per ego te Libanitidem,
 permitte in praesens, ne diserte dicam omnia) ne prope
 quidem venire, bene novi, unquam dignentur: sed pro
 lauro, murtea virga, aut malvae foliis, flagellatum relin-

ούτων, ὡς μὴ μιᾶναι μήτε τὸν Ὀλμεῖον, μήτε τὴν τοῦ ἵππου κρήνην, ἀπερὶ ἣ ποιμνίοις διψῶσιν, ἢ ποιμένων στόμασι καθαροῖς πότιμα. καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ ἀναίσχυντος εἶ, καὶ ἀνδρείος τὰ τοιαῦτα, τολμήσεις ἂν ποτε εἰπεῖν ὡς ἐπαιδευθῆς, ἢ ἐμέλησέ σοι πώποτε τῆς ἐν χρῶι πρὸς τὰ βιβλία συνουσίας, ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ
 4 δεῖνα, ἢ τῷ δεῖνι ζυνεφοίτας. Ἀλλ' ἐν τούτῳ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ κτάσθαι πολλὰ βιβλία. κατὰ δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβῶν ἐκεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ρήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου, ὅσα παρὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὀκτάκις μετεγγεγραμμένα εὐρέθῃ καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκεῖνα κτήσῃ, ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθηνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, τί ἂν ἐκ τούτου πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο; καὶ ὑποβαλλόμενος αὐτὰ ἐπικαθεύ-

1 Ὀλμεῖον) Ποταμοὶ εἰσιν οὔτοι πρὸς αὐτὴν τὴν κορυφὴν τοῦ Ἑλικῶνος· ὁ δὲ Ἑλικῶν, ὅρος ἐστὶ Βοιωτίου, οὗ πρὸς τοὺς πρόποδας Θεσπιαὶ πόλις κατὰκνεται, ἐν ᾗ ὁ Ἑρως, ἐν Ἀλκαμίνῃς ἐξεύρεσθαι, θαυμάσιόν τι ἔργον ἰδεῖν. περὶ τὸν Ἑλικῶνα δὲ

φθοὶ καὶ Ἡοίδος νέμων τὰς Μοῦσας ἰδεῖν, καὶ τὴν ποιητικὴν σοφίαν λαβεῖν. V.

15 Κἂν ὑποβαλλόμενος αὐτὰ) Οὕτω γὰρ φασὶ τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον ἐπικοιμᾶσθαι τοῖς Ὀμήρου ποιήμασιν. V.

quant, ne vel Holmeum, vel Hippocrenen pollutant, fontes gregibus sitientibus alioquin, & puri oris pastoribus opportunos. Verum quantumcunque impudens sis, & eatenus virilis, non tamen audebis unquam dicere, te eruditum esse, aut unquam curae tibi fuisse arctiorem cum libris consuetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse, aut illum condiscipulum. Sed uno hoc solo omnia te illa iam emensurum speras, multis libris comparandis. Haecenus fane habe tibi collecta illa Demosthenis exemplaria, quae sua manu scripsit orator, & illa Thucydidis, quae a Demosthene & ipsa octies descripta pulchre inventa sunt. Si omnia illa habeas, quae Sulla Athenis misit in Italiam, quae tandem ea ex re ad eruditionem tibi fiat accessio? et si

δης, ἡ ξυγκολλήσας, καὶ περιβαλλόμενος περινοστής; πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία Φησὶ, καὶ χρύσεια ἔχη σύμβολα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἀναγιγνώσκεις αἰεὶ τῶν δὲ ἀναγιγνώσκομένων οἶσθα οὐδέν, ἀλλ' ὅνος λύρας ἀκούεις κινῶν τὰ ὦτα. ὥς εἶγε τὸ κεκτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ πεπαιδευμένον ἀπέφαινε τὸν ἔχοντα, πολλοῦ ἂν ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν ἄξιον, καὶ μόνων ὑμῶν τῶν πλουσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι, τοὺς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς δὲ τοῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπηλοῖς ἤρισεν ἂν περὶ παιδείας, τοσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ πωλοῦσιν; ἀλλ' εἶγε διελέγχειν ἐβέλους, ὅφει μὴδ' ἐκείνους πολὺ σου τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους μὲν τὴν Φωνήν, ὥσπερ σὺ, ἀξυνέτους δὲ τῇ γνώσει, οἷους εἰκὸς εἶναι τοὺς μὴδὲν τῶν καλῶν καὶ αἰσχρῶν καθεωρακότας. καίτοι σὺ μὲν δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν

substratis tibi indormias, aut ea tibi agglutinata vel vestis instar circumposita circumferas. *Simia enim simia est, ait proverbium, etiamsi aurea gestet crepundia.* Etiam tu igitur librum quidem habes in manu, & legis semper: eorum vero, quae legis, scis nihil, sed asinus lyram audis movens auriculas. Nam si eruditum redderet dominum librorum possessio, quantivis certe illa possessio pretii esset, & vestrum solorum, qui estis divites; si nempe velut de foro liceret emere, atque pauperes nos superare. Quis vero cum mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione contenderet, tot libros habentibus vendentibusque? Verum si volueris examinare; videbis, neque illos multum, quam tu es, eruditione praestantiores, sed lingua barbaros, velut te, & quantum ad cognitionem nihil intelligentes; quales esse credibile est, qui nihil vel turpium vel honestorum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut tres libros ab illis ipsis emtos

ἐκείνων πριάμενος ἔχεις· οἱ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν
 5 διὰ χειρὸς ἔχουσιν αὐτά. Τίνος οὖν ἀγαθοῦ ὦνῃ ταῦτα,
 εἰ καὶ μὴ τὰς ἀποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἡγῇ πε-
 παιδεύσθαι, τοσαῦτα περιεχούσας παλαιῶν ἀνδρῶν
 ξυγγράμματα; καὶ μοι, εἰ δοκεῖ, ἀποκρίναι· μᾶλλον
 δὲ ἐπεὶ ταῦτό σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσον γούν, ἢ ἀνάνευσον
 πρὸς τὰ ἐρωτάμενα. εἴ τις αὐλεῖν μὴ ἐπιστάμενος, κτή-
 σαιτο τοὺς Τιμοθέου αὐλοὺς, ἢ τοὺς Ἰσμηνίου, οὓς ἐπὶ τὰ
 ταλάντων ὁ Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἄρα διὰ τοῦτο
 καὶ αὐλεῖν δύναιτο; ἢ οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ τοῦ κτήματος,
 οὐκ ἐπισταμένῳ χρήσασθαι κατὰ τὴν τέχνην; εὐγε ἀνέ-
 γευσας. οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρσίου ἢ Ὀλύμπου κτησά-
 μενος, αὐλήσειεν ἂν μὴ μαθὼν. τί δ' εἴ τις τοῦ Ἡρα-
 κλέους τὰ τόξα κτήσαιτο, μὴ Φιλοκτῆτης ὦν, ὡς δύνα-
 σθαι ἐκτείνασθαι τε αὐτὰ, καὶ ἐπὶ σκαποῦ τοξεῦσαι,

2 Ἀγαθοῦ ὦνῃ ταῦτα) Προσπα-
 κουστῖον τὸ χάριν ἢ ἐνεκεν, ἢ ἢ
 τίνος οὖν ἀγαθοῦ χάριν, ἢ ἐνεκεν. V.

8 Ἰσμηνίου) Ἰσμηνίας οὗτος κα-
 λούμενος καὶ αὐτὸς Κορίνθιος. καὶ

αὐτὸς ἐλπίζας ἐκ τῆς ὁμανυμίας, εἰ
 καὶ τοὺς αὐλοὺς κτήσαιτο Ἰσμηνίου,
 εὐθὺς αὐτοπρόσωπος ἴσταιτο Ἰσμη-
 νίας. εἰώνεται μὲν, οὐ μόνον καὶ
 πλείον τοῦ ἐλπίζειν τετύχηκεν. V.

habes: at illi die pariter ac noctu manibus illos tractant.
 Cuius igitur boni causa illos emis, nisi ipsas quoque li-
 brorum capsas eruditae esse putas, quae tot veterum viro-
 rum scripta contineant? Ac mihi responde fodes: vel po-
 tius, cum hoc non possis, annue certe aut renue ad ea,
 quae interrogabo. Si quis tibi arum inflandarum ignarus,
 Timothei tibiae emat aut Ismeniae, quas hic septem talen-
 tis emit Corinthi; numquid propterea tibiis etiam poterit
 canere? an nihil ipsi possessio profuerit, qui ex arte illis
 uti non possit? Recte tu quidem renuis. Neque enim si vel
 Marfyae aut Olympi tibiae quis possideat, canat, nisi didi-
 cerit. Quid vero, si quis Herculis cum arcu sagittas ha-
 bens, ipse non sit Philoctetes, qui possit contendere, &

τί σοι καὶ οὗτος δοκεῖ; ἄρ' ἂν ἐπιδείξασθαι τι ἔργον το-
ξότου· ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τοῦτο. κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ὁ
κυβερνᾶν οὐκ εἰδώς, καὶ ἱππεύειν μὴ μεμελετηκώς, εἰ ὁ
μὲν νῶν καλλίστην παραλάβοι τοῖς ἅπασιν, καὶ εἰς
κάλλος, καὶ εἰς ἀσφάλειαν κάλλιστα ἐξεργασμένην,
ὁ δὲ ἵππον κτήσαστο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ κοππα-
φόρον, ἐλέγχοιτο. αἶμα, ἑκάτερος οὐκ εἰδώς ὅτι τι
χρήσαστο ἑκατέρω. ἐπινεύεις καὶ τοῦτο; πείθου δὴ, καὶ
τοῦτό μοι ἐπινέυσον, εἴ τις ὥσπερ σὺ ἀπαίδευτος ὦν ὠνοῖ-
το πολλὰ βιβλία, οὐ σκώμματα οὗτος εἰς ἀπαυδευσίαν
καθ' αὐτοῦ ἐκφέρει; τί ὀκνεῖς καὶ τοῦτο ἐπινεύειν; ἐλεγ-
χος γὰρ, οἶμαι, σαφὴς οὗτος, καὶ τῶν ὁρώντων ἕκαστος
εὐθὺς τὸ προχειρότατον ἐκείνω ἐπιφθέγγεται, τί κοινὰν

16 Κενταυρίδην ἢ κοππαφόρον)
Ἐπίσημος τοῦτο τῶν ἵππων ἐπὶ τοῦ
μυροῦ ἐγκείμενον παρὰ τῶν πα-
λαιῶν, καὶ ὅσα αὐτοὶ οἱ ἵπποι τῶν
εὐγενῶν, οἳ ἐπὶ τοῦ μυροῦ τὸ παρά-
σημον κάππα τὸ στοιχεῖον, ἢ σίγμα,
ἀφ' ὧν καὶ παρωνομάζοντο ἀπὸ τοῦ
κάππα κοππατῖαι, ἀπὸ δὲ τοῦ σίγ-

μα σαμπφόραι. Μῆδος δὲ ἵππος ὁ
Νισαῖος· ἢ Νίσα δὲ πεδίον Μηδίας,
οὗ αἱ βασιλικαὶ ἵπποφορβᾶδες νε-
μόμεναι τοῖς Μῆδων βασιλεῦσιν ἵπ-
πους ἔτρεφον γενναίους· κενταυρίδας
δὲ ἵπποι, οἱ ἐκ Λαρίσσης τῆς Θερ-
ταλίας, τάχα ἀπὸ τῶν Κενταύρων
ὀνόμαστοι. V.

collineare ad metam; quid hic tibi videtur? an perfecturus
opus sagittatore dignum? Renuis hoc quoque. Eadem ra-
tione qui gubernare nescit, & equestrem rationem non
exercuit, si iste quidem pulcherrimam navem accipiat, re-
bus omnibus ad decus pariter ac firmitatem elaboratam
pulcherrime; hic vero equum emat Medicum, aut centau-
ri de stirpe, aut coppa insignem: deprehendatur, puto, uter-
que, qui neutra re recte uti possint. Annuis etiam hoc?
Crede ergo, & hoc etiam mihi annue, si quis, qualis tu,
indoctus homo, multos emat libros; nonne dicteria hic in-
ruditatem suam contra se ipsum elicit, & publicat? Quid
annuere hic etiam cunctaris? Clarum enim istud est argu-
mentum, videntiumque unusquisque statim illud, quod
maxime in promptu esse solet, subiicit, Quid commune cani-

6 κυνὶ καὶ βαλανείῳ; Καὶ ἐγένετό τις οὐ πρὸ πολλοῦ ἐν Ἀσίᾳ πλούσιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας, ἀπὸ κρύους, οἴμαι, ἀποσαπέντας, ἐπεὶ ποτε διὰ χιόνος ὁδοιπορῆσαι ξυνέβη αὐτῷ· οὗτος τοίνυν τοῦτο μὲν ἐλεεινὸν ἐπεπόνθει, καὶ θεραπεύων τὴν δυστυχίαν ξυλίνους πόδας πεποιήτο, καὶ τούτους ὑποδύμενος, ἐβάδιζεν, ἐπιστηριζόμενος ἅμα τοῖς οἰκέταις· ἐκεῖνο δὲ γελοῖον ἐποίει, κρηπίδας γὰρ καλλίστας ἑωνείτο νεοτμήτους αἰεὶ, καὶ τὴν πλείστην πραγματείαν περὶ ταύτας εἶχεν, ὥς καλλίστοις ὑποδήμασι κεκοσμημένους εἶη αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πόδες δὲ οὐ ταῦτα οὖν καὶ σὺ ποιεῖς; χαλὴν μὲν ἔχων καὶ συκίνην τὴν γνάμην, ὠνούμενος δὲ χρυσοῦς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἂν τις καὶ ἀρτίπους ἐμ-
7 περιπατήσκειν. Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὀμηρον ἐπρίω πολλάκις, ἀναγνώτω σοὶ τις αὐτοῦ λαβὼν τὴν βῆτα τῆς Ἰλιάδος ραψωδίαν, ἧς τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐξετά-

εῖ *balneo*? Et fuit non ita pridem in Asia aliquis vir dives, calamitate quadam utroque pede truncatus, qui ex frigore, puto, sphacelo essent corrupti, cum per nivem iter ei faciendum fuisset. Huic ergo miserabilis ille casus obvenit; quod infortunium uti consolaretur, ligneos sibi pedes fecerat; iisque subligatis, servis simul innixus, incedebat. At hoc facitabat ridicule, quod crepidas semper pulcherrimas emebat, recenti opere, & multum sibi negotii circa illas habebat, ut quam pulcherrimis semper calcibus ornata haberet ligna illa, hoc est, suos pedes. Non igitur eadem tu facis? mentem qui habeas claudam & ficulneam, aureos vero tibi cothurnos compares, in quibus vix rectis pedibus aliquis incedat. Quandoquidem vero inter alios Homerum etiam emisti saepe, capiat aliquis & legat tibi secundum Iliadis librum, cuius reliqua examinare noli; ni-

ζειν οὐδέν γὰρ αὐτῶν πρὸς σέ. πεποίηται δέ τις αὐτῶ
 δημηγορῶν παγγέλαιος ἄνθρωπος, διάστροφος τὸ σῶμα
 καὶ λελωθνημένος. ἐκείνος τοίνυν ὁ Θερσίτης ὁ τοιοῦτος,
 εἰ λάβοι τὴν Ἀχιλλέως πανοπλίαν, οἶε ὅτι αὐτίκα διὰ
 τοῦτο καὶ καλὸς ἄμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ ὑπερ-
 πηδῆσεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιβολῶσει δὲ αὐτοῦ τὸ
 ρεῖθρον τῷ Φόνῳ τῶν Φρυγῶν, ἀποκτενεῖ δὲ τὸν Ἑκτορα,
 καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν Λυκάονα, καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον,
 μηδὲ Φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν μελίαν δυνάμενος; οὐκ ἂν
 εἴποις. ἀλλὰ καὶ γέλῳτα ἂν ὀφλισκάνοι χωλεύων ὑπὸ
 τῇ ἀσπίδι, καὶ ἐπὶ στόμα καταπίπτων ὑπὸ τοῦ βάρους,
 καὶ ὑπὸ τῷ κράνει, ὅπταν ἀνανεύσειε, δεικνὺς τοὺς πα-
 ραβλῶπας ἐκείνους αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸν θώρακα
 ἐπαίρων τῷ τοῦ μεταφρένου κυρτώματι, καὶ τὰς κνημῖ-
 δας ἐπισυρόμενος, καὶ ὅλως αἰσχύνων ἀμφοτέρους, καὶ
 τὸν δημαυγὸν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὴ καὶ
 σὺ πάσχων, οὐχ ὅρῳς ὅπταν τὸ μὲν βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ

5 Καὶ ὑπερπηδῆσεται μὲν τὸν ποταμὸν) Ταῦτα πάντα λέγει Ὅμηρος
 τὸν Ἀχιλλεῖα ποιῶσαι. V.

hil enim eorum ad te. Fingitur autem ab illo concionari
 ridiculus undique homo, distorto corpore atque debili. Il-
 le ergo Therſites, talis, Achillis arma si capiat, putasne
 illum propterea statim & pulchrum simul & fortem futu-
 rum, & traieci saltu fluminis aquas Phrygum caede in-
 fecturum? interfecturumque Hectorem, atque ante illum
 Lycaonem & Asteropaeum, qui neque humeris ferre fra-
 xineam illam *Achillis hastam* possit? Non sane dixeris. Sed
 risum quoque debeat, claudicans sub scuto, & prae gra-
 vitate pronus prolabens, ac sub galea, si quando suspiciat,
 strabos illos oculos ostendens, & illa dorsi curvitate tho-
 racem elevans, trahensque ocreas, qua re pudorem & ar-
 tifici & domino armorum obiiciat. Idem vero tibi quoque
 usu venire non vides, cum librum in manu habes pulcher-

ἔχης πάγκαλον, πορφυρᾶν μὲν ἔχον τὴν διφθέραν, χρυ-
σοῦν δὲ τὸν ὀμφαλόν· ἀναγινώσκεις δὲ αὐτὸ βαρβαρί-
ζων, καὶ καταισχύνων, καὶ διαστρέφων, ὑπὸ μὲν τῶν
πεπαιδευμένων καταγελάμενος, ὑπὸ δὲ τῶν ζυνόντων σοι
κολάκων ἐπαινούμενος· οἱ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπι-
8 στρεφόμενοι, γελῶσι τὰ πολλά; Θέλω δέ σοι διηγή-
σασθαι τι Πυθοῖ γεγόμενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος
τοῦνομα, τῶν οὐκ ἀφανῶν ἐν τῷ Τάραντι, ἐπεθύμησε
νικῆσαι Πύθια. τὰ μὲν οὖν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας αὐτίκα
ἐδόκει αὐτῷ ἀδύνατον εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχὺν, μήτε πρὸς
ᾠκύτητα εὖ πεφυκότι κιθάρα δὲ καὶ ᾠδῇ, ῥαδίως κρα-
τήσειν ἐπεΐσθῃ ὑπὸ τῶν καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε
περὶ αὐτὸν, ἐπαινούντων, καὶ βοῶντων, ὅποτε καὶ τὰ
σμικρότατον ἐκεῖνος ἀνακρούσαιτο. ἤκεν οὖν εἰς τοὺς Δελ-
φοὺς τὰ τε ἄλλα λαμπρὸς, καὶ δὴ καὶ ἐσθῆτα χρυσο-
παστον ποιησάμενος, καὶ στέφανον δάφνης χρυσῆς κάλ-
λιστον, ὡς αὐτὴ καρποῦ τῆς δάφνης σμαράγδους εἶναι

rimum, pelle purpurea, aureo umbilico, ornatum; legis
autem ita, ut pronuntiatione barbara illum deformes atque
distorqueas, deridentibus eruditis, laudantibus autem, qui
tecum sunt, adulatoribus, qui tamen & ipsi ad se invicem
conversi frequenter rident? Volo tibi etiam narrare aliquid
Pythone factum. Tarentinus quidam, Evangelus nomine,
domi non ignobilis, animum adiecerat ad victoriam Pythio-
rum. Ac nudorum illud certamen statim supra se esse vide-
bat, qui neque ad robur, neque ad celeritatem natura aptus
esset: cithara vero & cantu facile se victurum, persuaderi
sibi a facerrimis hominibus, familiaribus suis, passus fuerat,
laudantibus, clamantibus, quoties vel minimum ille chordas
attingeret. Venit ergo Delphos, cum cetera splendidus, tum
quod intextam auro vestem sibi fecerat, & coronam ex
aurea lauro pulcherrimam, ut pro fructu lauri smaragdi es-

ἰσομεγέθεις τῷ καρπῷ. τὴν μὲν γε κιθάραν αὐτὴν, ὑπερ-
 φύς τι χρῆμα εἰς κάλλος, καὶ πολυτέλειαν χρυσοῦ μὲν
 τοῦ ἀκηράτου πᾶσαν, σφραγῖσι δὲ καὶ λίθοις ποικίλοις
 κατακεκοσμημένην, Μουσῶν μεταξὺ, καὶ Ἀπόλλωνος,
 καὶ Ὀρφέως ἐντετορευμένων· θαῦμα μέγα τοῖς ὁρῶσιν.
 Ἐπεὶ δ' οὐν ποτε καὶ ἦκεν ἡ τοῦ ἀγῶνος ἡμέρα, τρεῖς μὲν 9
 ἦσαν· ἔλαχε δὲ μέσος αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ἄδειν, καὶ
 μετὰ Θεσπιν τὸν Θηβαῖον οὐ Φαύλως ἀγωνισάμενον.
 εἰσέρχεται οὖν ὅλος περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς
 σμαράγδοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ πορ-
 φύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος, ἡ μεταξὺ τοῦ χρυσοῦ διε-
 φαίνετο. τούτοις ἅπασι προεκπλήξας τὸ θέατρον, καὶ
 θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλήσας τοὺς θεατάς, ἐπειδὴ
 ποτε καὶ ἄσαι καὶ κιθαρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακρούε-
 ται μὲν ἀνάρμοστόν τι, καὶ ἀσύντακτον, ἀπαρρήγνυσι
 δὲ τρεῖς ἅμα χορδὰς, σφοδρότερον τοῦ δέοντος ἐμπεσὼν

fent aequali fructus illius magnitudine. Citharam autem ipsam fecerat admirandum opus, pulchritudine & pretio, ex auro totam solido, figillisque & gemmis variis ornatam, cum Musae inter alia & Apollo & Orpheus insculpti essent: ingens videntibus miraculum. Cum vero tandem aliquando venisset dies certaminis, tres erant, quorum media canendi fors exiit Evangelo, & quidem post Thebanum Thespin, qui non male certaverat. Ingreditur ergo, auro relucens totus, & smaragdis, & beryllis, atque hyacinthis. Decora quoque vestimenti purpura, inter aurum interluquens. His omnibus cum ante perculisset theatrum, & admirabili exspectatione spectatores implevisset, ac, tandem canere etiam & citharam pulsare omnino oporteret: pulsare incipit inconcinnum quiddam & incongruum; abruptum autem chordas simul tres, vehementius iusto in citharam dum ir-

τῇ κιθάρα, ἄδειν δὲ ἄρχεται ἀπόμουσόν τι, καὶ λεπτὸν, ὥστε γέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι τῶν θεατῶν τοὺς ἀβλοβέτας δὲ ἀγανακτήσαντας ἐπὶ τῇ τόλμῃ, μαστιγώσαντας αὐτὸν, ἐκβαλεῖν τοῦ θεάτρου. ὅτεπερ καὶ γελοιότατος ὦφθη δακρύων ὁ χρυσοῦς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τῶν μαστιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς, καὶ τὰ σκέλη καθηματαμένος ἐκ τῶν μαστίγων, καὶ συλλέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας. (ἐξεπεπτώ-

10 κεισαν γὰρ, καὶ κείνης ξυμμαστιγουμένης αὐτῶ.) Μικρὸν δὲ ἐπισχὼν μετ' αὐτὸν Εὐμηλὸς τις Ἡλείος εἰσέρχεται, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνους δὲ κόλλοπας ἐπικειμένην· ἐσθῆτα δὲ καὶ μόγις σὺν τῷ στεφάνῳ δέκα δραχμῶν ἄξιαν· ἀλλ' οὗτός γε ἄσας δεξιῶς, καὶ κιθαρίσας κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνεκηρύττετο, καὶ τοῦ Εὐαγγέλου κατεγέλα, μάτην ἐμπομπεύσαντος τῇ κιθάρα, καὶ ταῖς σφραγῖσιν ἐκείναις.

11 Κόλλοπας ἐπικειμένην) Κόλλοπις οἱ πασσαλίσκοι τῆς κιθάρας, ὧν ἐκδίδονται αἱ νευραὶ. V.

ruit; incipitque cantare adeo alienum quiddam a Musis atque extenuatum, ut risus spectantium omnium cooriretur, praesides autem certaminis, indigne ferentes hominis audaciam, flagris caesum theatro elicerent. Quo quidem tempore maxime ridiculus visus est aureus ille Evangelus, qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam scenam, cruenta a flagellis crura habens, humi colligens figilla citharae, quae exciderant scilicet, cum vapularetur una cum ipso etiam cithara. Parvo autem post illum intervallo, Eumelus aliquis intrat Eliensis, citharam habens veterem, cuius lignei essent verticilli, vestem vero vix cum ipsa corona drachmis decem dignam. At hic, qui dextre cantasset, & lege artis tractasset citharam, vicit, & praeconio ornatus est, & derisit Evangelum, frustra sibi placentem cithara illa sua & sigillis, ac dixisse illi fertur, *Tu quidem,*

καὶ εἰπεῖν γε λέγεται πρὸς αὐτόν· ὦ Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσὴν δάΦνην περίκεισαι, πλουτεῖς γὰρ, ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὴν Δελφικὴν· πλὴν τοῦτό γε μόνον ὦνησο τῆς σκευῆς, ὅτι μὴδ' ἐλεούμενος ἐπὶ τῇ ἡττῇ ἀπέρχη, ἀλλὰ μισούμενος προσέτι διὰ τὴν ἀτεχνόν σου ταύτην καὶ περιττὴν τρυφήν. περὶ πόδα δὲ σοι καὶ Εὐάγγελος οὗτος, παρ' ὅσον σοί γε οὐδ' ὀλίγον μέλει τοῦ γέλωτος τῶν θεατῶν. Οὐκ ἄκαιρον δ' ἂν γένοιτο, καὶ Λέσβιον μῦθόν τινα διη- I X γήσασθαι σοι πάλαι γενόμενον. Ὅτε τὸν Ὀρφέα διέσπασαντο αἱ Θραῖται, Φασί, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἑβρον ἐμπεσοῦσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον, καὶ ἐπιπλεῖν γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ, τὴν μὲν ἄδουσαν θρήνον τινα ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος, τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑπηχεῖν τῶν ἀνέμων ἐμπιπτόντων ταῖς χορδαῖς· καὶ οὕτω μετ' ὠδῆς προσενεχθῆναι τῇ Λέσβῳ· κακείνους ἀνελομένους τὴν μὲν κεφαλὴν καταθάψαι,

3 Ὡνησο) Γραι. Ὡνησω. G.
6 Περὶ πόδα δὲ σοι) Περὶ πόδα,
ἀντὶ τοῦ κατὰ πόδα, πλησίον, ἐγ-
γύς. ἢ ἀλμυρότερον εἶναι, περὶ πόδα

ἀντὶ καταπιφορημένης· ἐπὶ καὶ τῇ
παρ' ἡμῖν εὐκαταφρόνητα περὶ τοῦς
πόδας ῥίπτεται. V. (Ῥίπτεται C.
Ῥιπτεῖται V.)

Evangele, aurea lauro cinctus es, quippe dives: ego vero pauperculus Delphica. Ceterum illum solum tui apparatus fructum tibi habe, quod, neque miserante quoquam te victum, hinc discedis, sed exosus omnibus propter artis illam expertem atque supervacuam luxuriam. Apprime tibi Evangelus ille congruit, quatenus plane non curas risum spectatorum. Neque vero intempestivum fuerit Lesbiam tibi fabulam enarrare antiquam. Cum Orpheum Thressiae mulieres discerpissent, caput illius una cum lyra in Hebrum delapsum in sinum Melana delatum esse, aiunt; atque innataisse caput lyrae, canens, ut ferunt, threnum de Orpheo, cui lyra, ventis chordas impellentibus, succinuerit, & sic cum cantu ap-pulsam Lesbo: illosque sublatum caput sepeliisse, ubi nunc

- ἡ ἀπερ νῦν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἐστὶ τὴν λύραν δὲ ἀναβῆ-
 ναι εἰς τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερόν, καὶ ἐπὶ πολὺ γε σώζε-
 12 σθαι αὐτήν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον Νέανθον τὸν τοῦ Πιττα-
 κοῦ τοῦ τυράννου ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας πυνθανόμενον,
 ὡς ἐκῆλει μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ, καὶ λίθους, ἐμελῶ-
 δει δὲ καὶ μετὰ τὴν τοῦ Ὀρφέως συμφορὰν μηδενὸς
 ἀπτομένου, πρὸς ἔρωτα τοῦ κτήματος ἐμπροσθεῖν, καὶ
 διαφθεύραντα τὸν ἱερέα μεγάλῳ χρημάσι, πείσαι ὑπο-
 θέντα ἑτέραν ὁμοίαν λύραν, δοῦναι αὐτῷ τὴν τοῦ Ὀρφέως·
 λαβόντα δὲ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει χρῆσθαι, οὐκ
 ἀσφαλὲς οἶεσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κόλπου ἔχοντα,
 μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάστειον, καὶ προχειρισάμενον
 κρούειν καὶ συνταράττειν τὰς χορδὰς, ἄτεχνον καὶ ἄμου-
 σον νεανίσκον, ἐλπίζοντα καὶ μέλη τινα θεοπέσια ὑπη-
 χήσειν τὴν λύραν, ὅφ' ὧν πάντας καταβέλξειν, καὶ κη-
 λήσειν, καὶ μακάριον ἔσεσθαι, κληρονομήσαντα τῆς
 Ὀρφέως μουσικῆς· ἄχρι δὲ ξυνελθόντας τοὺς κύνας πρὸς
 16 Κληρονομήσαντα) Κληρονομῶ σου Ἀττικῶς. V.

Baccheum illis est, lyram vero Apollinis in templo dedica-
 se, ubi diu servata sit. Interiecto tempore Neanthum Pittaci
 tyranni filium, qui istaec de lyra audisset, ut animalia, &
 plantas, & saxa demulserit, ac post Orphei mortem, nemine
 illam tractante cecinerit, in cupiditatem illius habendae in-
 cidisse, corruptoque magna vi pecuniae sacerdoti persuasis-
 se, ut subiecta alia simili, Orphei sibi lyram daret. Cum ve-
 ro accepisset, interdum quidem in urbe ea uti non satis tutum
 putasse; noctu vero illa sinu condita solum progressum esse
 in locum suburbanum, eaque deprompta, pulsasse & pertur-
 basse fides adolescentem artis & Musarum expertem, qui spe-
 raret, carmina quaedam divina reddituram esse lyram, qui-
 bus delinire omnes ac mulcere cum posset, beatum se fore
 Musicae Orphei heredem; donec convenientes ad sonum ca-
 nes, multos autem ibi fuisse, miserum laniaverint. Haec.

τὸν ἦχον, (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόβι) διασπάσασθαι αὐ-
τόν· ὡς τοῦτο γούν ὅμοιον τῷ Ὀρφεὶ παθεῖν, καὶ μόνους
ἐφ' αὐτὸν ξυγκαλεῖσαι τοὺς κύνας. ὅτεπερ καὶ σαφέ-
στατα ὤφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα θέλγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ
τέχνη καὶ ἡ ᾠδὴ, ἃ μόνᾳ ἐξαίρετα τῷ Ὀρφεὶ παρὰ τῆς
μητρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτῆμα ἦν οὐδὲν ἄμει-
νον τῶν ἄλλων βαρβίτων. Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν 13
Νέανθον λέγω, ὅπου καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετό τις,
καὶ ἔτι ἐστίν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχρον τοῦ Σταῖ-
κοῦ, κεραμεύον ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο; ἢ λ-
πιζε γάρ, οἶμαι, καὶ κείνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ
λύχρῳ ἀναγιγνώσκοι, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτή-
του σοφίαν ὄναρ ἐπιστήσεσθαι, καὶ ὅμοιος ἔσεσθαι τῷ
θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι. Χθὲς δὲ καὶ πρῶην ἄλλος 14
τις τὴν Πρωτίως τοῦ Κυνικοῦ βακτηρίαν, ἣν καταδέ-
μενος ἤλατο εἰς τὸ πῦρ, ταλάντου καὶ κείνος ἐπρίατο, καὶ

1 Διασπάσασθαι αὐτὸν) Ἐπὶ
καὶ κείνος ὑπὸ τῶν κυνῶν διασπάσθαι.
V.

3 Παρὰ τῆς μητρὸς) Καλλιόπης
γὰρ τῆς Μούσης μυθεύουσι γενέσθαι
τοῦτον. V.

14 Καὶ πρῶην) Λίγεται καὶ ἄρτι
πρῶην, ὡς ἐχρήσατο καὶ Πλούταρ-
χος. V.

15 Πρωτίως) Περὶ τοῦ Περιγρί-
νου λέγει. V.

nus ergo Orphei simile fatum habuisse, ut solos in se convo-
caret canes. Ubi illud quidem manifestissime apparuit, non
lyram fuisse, quae demulserit, sed artem & cantum, quae
sola eximia Orpheo a matre contigerant. Ceterum lyra
supellex erat non melior barbitis aliis. Et quid Orphea ti-
bi aut Neanthum narro, cum nostra aetate fuerit, & for-
te adhuc sit, qui Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus
drachmarum millibus emerit? Sperabat, puto, ille etiam,
si noctu ad illam lucernam legeret, continuo sapientiam
Epicteti addituram sibi per quietem, seque similem seni ad-
mirabili futurum. Heri vero & nudius tertius alius quis
Cynici Protei baculum, quem deposuerat, cum in ignem
defiliret, talento ipse quoque emit, & habet pignus illud

ἔχει μὲν τὸ κειμήλιον τοῦτο καὶ δείκνυσιν, ὡς Τεγεάται
 τοῦ Καλυδωνίου τὸ δέρμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὄσῃ τοῦ
 Γηρυόνου, καὶ Μεμφῖται τῆς Ἰσιδος τοὺς πλοκάμους.
 αὐτὸς δὲ ὁ τοῦ Φαυμαστοῦ κτήματος δεσπότης, καὶ αὐ-
 τὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδελυρίᾳ ὑπερηκόντισ· ὁρᾷς
 ὅπως κακοδαιμόνως διάκεισαι, βακτηρίας ἐς τὴν κεφα-
 15 λὴν ὡς ἀληθῶς δεόμενος. Λέγεται γὰρ καὶ Διονύσιον
 τραγωδίαν ποιεῖν Φαύλως πάνυ, καὶ γελοίως, ὥστε τὸν
 Φιλόξενον πολλάκις δι' αὐτὴν ἐς τὰς λατομίας ἐμπεσεῖν,
 οὐ δυνάμενον κατέχειν τὸν γέλωτα. οὗτος τοίνυν πυθό-
 μενος ὡς ἐγγελάται, τὸ Αἰσχύλου πυξίον, εἰς ὃ ἐκεῖνος
 ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπουδῇ κτησάμενος αὐτὸ, ὥτε
 ἐνθεὸς ἔσεσθαι, καὶ κάτοχος ἐκ τοῦ πυξίου, ἀλλ' ὅμως
 ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ μακρῷ γελοιότερα ἔγραφεν· οἷον ἀκχεῖν
 τὸ Δωρικόν, ἤκεν ἡ Διονυσίου γυνή, καὶ πάλιν· οἶμοι,
 γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ πυ-
 ξίου, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μωροὶ βροτῶν.

atque ostentat, ut Tegeatae Calydonii apri exuvias, & Ge-
 ryonis ossa Thebani, & Memphitae cincinnos Isis. Ipse
 vero admirabilis rei dominus, vel ipsum te inficitia atque
 impuritate vicerit. Vide, quam infelicitate te habeas, bacu-
 lo in caput [*incusso*] revera indigens. Dicitur etiam Dio-
 nysius tyrannus scripsisse tragoediam, male sane & ridi-
 cule, adeo ut saepe propter eam in Lautumias inciderit Phi-
 loxenus, qui risum continere non posset. Hic ergo deride-
 ri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus ille scribere
 solitus fuerat, studiose emit, futurum ratus, ut divino quo-
 dam ad poetice studio inde animaretur. Verum enimve-
 ro in illis ipsis *tabellis* longe etiam magis ridicula scripsit,
 quale illud Doricum, *Advenit Dionysii mulier*: & illud, *Hei*
coniugem quam commodam deperidi! nam istuc etiam de pu-
 gillaribus: & illud, *Stulti sibi illudunt enim mortaliū.* Atque

τοῦτο μὲν γε πρὸς σέ μάλιστα εὐστόχως ἂν εἰρημένον
 εἴη, ἢ τῷ Διονυσίῳ. καὶ διὰ τοῦτο χρυσῶσαι αὐτοῦ ἔδει
 ἐκεῖνο τὸ πυξίον. Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς 16
 τὰ βιβλία, καὶ ἀνελίττεις αὐτὰ, καὶ διακολλᾷς, καὶ
 περικόλλεις, καὶ ἀλείφεις τῷ κρόκῳ, καὶ τῇ κέδρῳ, καὶ
 διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλοὺς ἐντίθεις, ὥς δὴ τι
 ἀπολαύσων αὐτῶν; πάνυ γοῦν ἤδη βελτίων γεγένησαι
 διὰ τὴν ᾠήν, ὅς τοιαῦτα μὲν θβέγγῃ· μᾶλλον δὲ τῶν
 ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ, βιοῖς δὲ, ὥς οὐδ' εἰπεῖν καλόν·
 μῖστος δὲ ἄγριόν, Φασι, παρὰ πάντων ἔχεις ἐπὶ τῇ βδε-
 λυρίᾳ· ὥς εἰ τοιούτους ἀπειργάζετο τὰ βιβλία, Φυγῇ
 Φευκτέον ἂν ἦν ὅτιπορρωτάτῳ ἀπ' αὐτῶν. Δυσὸν δὲ ὄν- 17
 τοιν, ἅττ' ἂν παρὰ τῶν παλαιῶν τις κτήσαιτο, λέγειν
 τε δύνασθαι, καὶ πράττειν τὰ δέοντα ζῆλα τῶν ἀρί-
 στῶν, καὶ Φυγῇ τῶν χειρόνων· ὅταν μῆτε ἐκεῖνα, μῆτε
 ταῦτα φαίηται τις παρ' αὐτῶν ὠφελούμενος, τί ἄλλο

9 Ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλόν) Καινοπρεπὲς καὶ τοῦτο, ὥς οὐδ' εἰπεῖν κα-
 λόν· τὸ γὰρ κοινὸν ὥς οὐδὲ καλὸν εἰπεῖν. V.

hoc quidem apte dictum in te videri potest a Dionysio;
 ac propter hoc carmen inaurare decebat illos pugillares.
 Qua enim ipse spe de libris concepta, eos volvis semper,
 & glutinas, & circumcidis, & croco cedroque inungis,
 & pelles circumdas, & apponis umbilicos, tanquam fru-
 ctum aliquem illorum capturus? Nempe melior omnino
 iam ipsa illa emtione factus es, qui sic dicas, *ut libri prae-*
cipiunt? Quin piscibus magis murus es. Vivis autem, ut
 neque dicere honestum sit, sed *immane*, ut in proverbio
 est, *odium* omnium sustines propter impuritatem. Itaque si
 talem libri efficerent, curriculo quam longissime fugien-
 dum ab illis erat. Cum vero duo fere sint, quae a veteri-
 bus parare sibi possit aliquis, ut & dicere possit, & facere,
 quae oportet, optimorum aemulatione, & fuga deterio-
 rum: si neque istuc, neque hoc utilitatis percepisse aliquem

- ἢ τοῖς μυσὶ διατριβὰς ἀνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις οἰκί-
 18 σεις, καὶ πληγὰς ὡς ἀμελοῦσι τοῖς οἰκέταις; Πῶς δὲ
 οὐ κακέينو αἰσχρὸν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντά σε βιβλίον
 ἰδὼν, (αἰεὶ δὲ τι πάντως ἔχεις) ἔροιτο οὐ τινος, ἢ ρήτορος,
 ἢ ξυγγραφέως, ἢ ποιητοῦ ἐστι; σὺ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς
 εἰδὼς, πράως εἰποῖς τοῦτό γε· εἴτα ὡς φιλεῖ τὰ τοιαῦτα
 ἐν ξυνουσίᾳ προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὁ μὲν ἐπαινοῖ τι,
 ἢ αἰτιῶτο τῶν ἐγγεγραμμένων, σὺ δὲ ἀποροῖς, καὶ μη-
 δὲν ἔχεις εἰπεῖν, οὐκ εὗξῃ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν κατὰ
 σεαυτοῦ, ὡς ὁ Βελλεροφόντης περιφέρει τὸ βιβλίον;
 19 Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικός, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀπαίδευτόν τινα
 βιβλίον καλλίστον ἀναγιγνώσκοντα, τὰς Βάκχας, οἶ-
 μαι, τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διηγού-
 μενον τὰ τοῦ Πενθέως πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς ἔργον,

1 Καὶ ταῖς τίλφαις οἰκίσεσι)
 Τίλφῃ ζωφύγιόν τι τοῖς βιβλίοις ὡς
 ἐπίπαν ἐντίκτισθαι πεφυκός, ἐπι-
 μήκη κέρατα ἔχον, ὡς ἐν μικρῇ
 κατιδέειν, λευκὴν ἢ πύλινον· εἴ τις

τοῦτου ἐγκρίψαιτο, κοτιορτὸν ἀπο-
 βάλλον. V.

9 Οὐκ εὗξῃ τὴν γῆν χανεῖν σοι
 τότε. G.

inde appareat, quid aliud, quam exercitationes muribus
 parabit, aut habitacula blattis, aut servis plagas, tanquam
 istorum negligentibus? Quomodo vero turpe esse illud ne-
 gabis, si quis te videns in manu librum habere, (semper
 autem omnino habes aliquem) interroget, cuius aut ora-
 toris, aut historici, aut poëtae sit? tu vero, qui ex titulo
 noris, placide illud certe respondeas: deinde vero, ut so-
 lent talia in consuetudine familiari ad longos sermones pro-
 cedere, ille laudet aliquid, aut vituperet de his, quae ibi
 scripta sunt; tu vero consilii inops non habeas, quod dicas:
 non tibi tum dehiscere tellurem oprabis, qui librum eo
 modo, ut *litteras* Bellerophontes, circumferas? Cynicus De-
 metrius cum videret Corinthi indoctum quendam, qui li-
 brum legeret pulcherrimum, Bacchas, puto, Euripidis,
 esset autem *in ea parte fabulae*, ubi nuntius Penthei factum

ἐρπάσας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, Ἀμεινόν ἐστι τῷ Πεν-
θεῖ ἅπαξ σπαραχθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ὑπὸ σοῦ πολλάκις.
ζητῶν δὲ αἰεὶ πρὸς ἑμαυτὸν, οὕτω καὶ τήμερον εὐρεῖν δε-
δύνημαι τίνας ἔνεκα τὴν σπουδὴν ταύτην ἐσπουδάκας περὶ
τὴν ὥνῃ τῶν βιβλίων ὠφελείας μὲν γάρ, ἢ χρείας τῶν
ἐκτ' αὐτῶν, οὐδ' ἂν οἰηθείη τις τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστόν σε
εἰδόντων. οὐ μᾶλλον, ἢ Φαλακρὸς ἂν τις πρίατο κτένιον,
ἢ κάτοπτρον ὁ τυφλὸς, ἢ ὁ κωφὸς αὐλητὴν, ἢ παλλα-
κὴν ὁ εὐνοῦχος, ἢ ὁ ἡπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄρο-
τρον. ἀλλὰ μὴ ἐπίδειξιν πλούτου σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει,
καὶ βούλει τοῦτο ἐμφῆναι ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ μηδὲν
σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περιουσίας ἀναλί-
σκεῖς; καὶ μὴν ὅσα γε καὶ μὲ Σύρον ὄντα εἰδέναι, εἰ μὴ
σαυτὸν φέρονταις τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρ-
ενέγραψας, ἀπολώλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγοράν
προϋτίθεις τῶν βιβλίων. Λοιπὸν οὖν δὴ ἐκεῖνο πεπεισμέ- 20

enarrat, & opus Agavae; raptum librum discerpfit, dicens,
Melius est Pentheo semel a me lacerari, quam a te saepe. Diu
autem multum apud me quaerens, hodie nondum reperire
possum, cuius rei causa tantum studii in emendis libris
colloces. Utilitatis enim aut usus cuiusquam ex illis perci-
piendi causa fieri, nemo putaverit, qui vel minimam tui
notitiam habuerit; non magis, quam calvus pectinem eme-
rit, aut speculum caecus, aut surdus tibicinem, aut pel-
licem castratus, aut mediterraneus remum, aut aratrum
gubernator. Verum ostentationem forte divitiarum ea res
habet, & hoc vis declarari omnibus, te in ea etiam, quae
nullam tibi utilitatem afferant, tamen de multa illa affluen-
tia aliquid impendere? Verum enimvero, quantum ego
etiam, Syrus homo, scire potui, nisi te ipse in illas senis
istius tabulas per fraudem inscripssisses, iam perisses fame,
& auctionem librorum tuorum proposuisses. Relinquitur

νον ὑπὸ τῶν κολάκων, ὥς οὐ μόνον καλὸς εἶ, καὶ ἐράσμιος, ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεὺς, οἷος οὐχ ἕτερος, ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὥς ἀληθεύεις τοὺς ἐπαίνους αὐτῶν. Φασὶ δέ σε καὶ λόγους ἐπιδείκνυσθαι αὐτοῖς ἐπὶ δείπνῳ, ἀκείνους χερσαίων βατράχων δίκην διψῶντας, ἐκκεκραγένοι, ἢ μὴ πίνειν, ἢ μὴ διαρραγῶσι βοῶντες. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ῥᾶστος εἶ τῆς ῥινὸς ἔλκεσθαι, καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε ἀκείνῳ ἐπέειπες, ὥς βασιλεῖ τινι ὠμοιώθης τὴν ὄψιν, καθάπερ ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοφίλιππος ἐκεῖνος κναφεὺς, καὶ ὁ κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἴ τις

21 ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος τεταγμένων. Καὶ τί θαυμαστόν, εἰ τοῦτο ἔπαβες, ἀνόητος καὶ ἀπαιδέυτος ἄνθρωπος, καὶ προήεις ἐξυπτιάζων, καὶ μιμούμενος βᾶδιστρα, καὶ σχῆμα, καὶ βλέμμα ἐκείνου, ὃ σεαυτὸν εἰκάζων

³ Οὐδέτερος ἀνέϊσθαι τὰ βιβλία) ἕτερος, γέγραπται οὐδέτερος, ἢ ἐκ-
 Τὸ οὐδέτερος ἐπὶ δύο λαμβάνεται· τίθληται τὸ Ε τοῦ συνδίσμου. V.
 πῶς οὖν τοῦτο; εἰ μήπου ἰσφαλταὶ Exstat etiam in C.
 τὰ τῆς γραφῆς; καὶ ἀπὸ τοῦ οὐχ

nempe illud, te inductum ab adulatoribus, uti credas, non modo pulchrum te esse atque amabilem, sed doctum, atque oratorem, & historicum, qualis nemo alius, libros emere ideo, ut laudes illorum afferas. Aiunt vero, te illis recitare in conviviiis, atque illos terrestrium ranarum instar prae siti clamare, aut non bibere, nisi dirumpantur clamoribus. Nescio enim quomodo opportunus es, qui nāso ducaris, & credas illis omnia; qui aliquando illud etiam persuaderi tibi passus sis, regi te cuidam similem vultu esse, sicut commenticius ille Alexander, & fullo ille Pseudo-Philippus, & qui proavorum nostrorum memoria fuit, simulatus Nero, & si quis alius praefixam suo nomini mendacii notam gerit. Et quid mirum, si hoc tibi usu venit, dementi atque indocto homini, si processisti supina cervice, incessum imitatus, & habitum, & vultum illius, cui af-

ἔχαιρες, ὅπου καὶ Πύρρον Φασὶ τὸν Ἡπειρώτην τὰ ἄλλα θαυμαστὸν ἄνδρα, οὕτως ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ ποτὲ διαφθαρῆναι, ὡς πιστεύειν ὅτι ὁμοιος ἦν Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ; καίτοι τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν τὰ πρᾶγμα ἦν· εἶδον γὰρ καὶ τὴν τοῦ Πύρρου εἰκόνα, καὶ ὁμοίως ἐπέπειστο ἐκμεμάχθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν μορφὴν. ἀλλ' ἕνεκα μὲν δὴ τούτων ὕβρισταί μοι εἰς τὸν Πύρρον, ὅτι σε εἵκασα κατὰ τοῦτο αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, καὶ πάνυ σοι πρέπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰρ οὕτως διέκειτο ὁ Πύρρος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐπέπειστο, οὐδεὶς ὅστις οὐ ξυνετίθετο, καὶ ξυνέπασχεν αὐτῷ, ἄχρι δὴ τις ἐν Λαρίσση πρεσβύτις ξένη αὐτῷ τὰ ληθες εἰπούσα ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης. ὁ μὲν γὰρ Πύρρος ἐπιδείξας αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων, ἤρετο τίνι ὁμοιος εἴη.

4 Καίτοι τὸ τῶν Μουσῶν) Ἀντὶ ρευούση χάρις τὰ Μουσῶν καὶ Φρυ-
 τῷ ὁμοίον τῇ παροιμίᾳ τῇ διαγο- γῶν ὁρίσματα. V.

similare te gaudebas; cum etiam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem alioquin virum, adeo quondam ab adulatoribus, quantum ad similitudinis iudicium, corruptum, ut Alexandro se illi similem putaret: cum tamen ea res, quantum Musicorum illud summum intervallum, distaret. Vidi enim Pyrrhū etiam imaginem. Et tamen putabat in se expressam Alexandri formam. Sed hactenus in Pyrrhum fui iniurius, quod te illi, quantum ad hanc rem, comparavi. Quod autem sequitur, etiam tibi maxime conveniret. Cum enim ita animum induxisset Pyrrhus, eaque de se ipse crederet; nemo erat, quin accederet illius sententiae, & in focietatem huius morbi veniret, donec quaedam Larissae anus peregrina, verum dicendo, ista ipsum pituita liberavit. Pyrrhus enim, postquam ostendisset illi imaginem Philippi, & Perdiccae, & Alexandri, & Cassandri, aliorumque regum, interrogabat, *cui ipse similis es?*

πάνυ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον ἤξειν αὐτήν· ἡ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισχοῦσα, Βατραχίῳ, ἔφη, τῷ μαγεύρῳ· καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσση, Βατρα-
 22 χίων ὄνομα, μάγειρος τῷ Πύρρῳ ὅμοιος. Καὶ σὺ δὴ ὥς τινι μὲν τῶν τοῖς ὀρχησταῖς συνόντων κιναίδων ἔοικας, οὐκ ἂν εἴποιμι· ὅτι δὲ μανίαν ἐρρωμένην ἔτι καὶ νῦν μαίνεσθαι δοκεῖς ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς οἶδα. οὐκ οὐν θαυμαστὸν, εἰ ἀπίθανος οὕτω ζωγράφος ὢν, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοιοῦσθαι ἐθέλεις, πιστεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινοῦσι. καὶ τί ταῦτα ληρῶ; πρόδηλος γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα βιβλία σπουδῆς, εἰ καὶ ὑπὸ νωθείας ἐγὼ μὴ πάλαι κατεῖδον. σοφὸν γὰρ, ὥς γούν οἶμι, τοῦτ' ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπίδας οὐ μικρὰς ἔχεις περὶ τοῦ πράγματος, εἰ βασιλεὺς μάθοι ταῦτα σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδεῖαν μάλιστα τιμῶν· εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκεῖνος ἀκούσειεν, ὥς ὠνὴ βιβλία,

15 Σοφὸς ἀνὴρ) Κατὰ Μάρκον γὰρ οὗτος ὁ Λουκιανὸς ἦν. V.

sci? persuasum omnino habens, venturam ad Alexandrum. At illa diu cunctata, *Batrachioni*, inquit, *coquo*. Etenim erat aliquis in urbe Larissa Batrachion nomine, coquus, Pyrrho similis. Tu sane cui de cinaedis illis, saltatorum libidini servientibus, similis sis, non equidem dixerim: te vero furorem robustum nunc adhuc furere videri omnibus ista de imagine, illud plane scio. Itaque admirandum est, te malum adeo pictorem eruditus videri velle similem, & his fidem habere, qui eo te nomine laudant. Et quid ista nugor? Manifesta enim causa tui circa tales libros studii, licet ego prae tarditate non olim perspexerim. Sapiens enim, ut quidem putas, hoc tuum commentum est, & spes non parvas ea de re concepisti, si Imperator ista audiat, vir sapiens, & in honore habens eruditionem maximo. Si vero ista de te ille audiat, ut emas libros, & conducas mul-

καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν βραχεὶ παρ' αὐτοῦ ἔσε-
σθαι σοι νομίζεις. Ἄλλ', ὦ καταπύγων, οἶε τοσοῦτον 23
μανδραγόραν κατακεχύσθαι αὐτοῦ, ὥς ταῦτα μὲν
ἀκούειν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μὲν σου ὁ μεθ' ἡμέραν
βίος, οἷοι δὲ σοι πότοι, ὅποῖαι δὲ νύκτες, καὶ οἷοις καὶ
ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις; οὐκ οἶσθα ὥς ὧτα καὶ ὀφθαλμοὶ
πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σὰ οὕτω περιφανῆ ἐστίν, ὥς
καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γινώσκειν· εἰ γὰρ καὶ
Φθέγγαιο μόνον, εἰ γὰρ καὶ λουόμενος ἀποδύσαιο, μάλ-
λον δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ, οἱ δ' οἰκέται μόνον ἦν ἀπο-
δύσωνταί σου, τί οἶε, μὴ αὐτίκα ἔσσεσθαι πάντα σου
πρόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόρρητα; εἰπέ γαῦν μοι καὶ τό-
δε, εἰ Βάσσος ὁ ὑμέτερος ἐκεῖνος σοφιστής, καὶ Βάταλος
ὁ αὐλητής, ἢ ὁ κίναϊδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς
θαυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὥς χρή μαίνε-
σθαι, καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πάσχειν, καὶ ποιεῖν
ἐκεῖνα, εἰ τούτων τις νυνὶ λεοντὴν περιβαλλόμενος, καὶ

tos, brevi te tempore ab ipso impetraturum speras omnia.
Sed putasne, impudice, tam copiose illum mandragora per-
fufum, ut haec quidem audiat, nesciat vero idem, qua-
lis sit diurna vita tua, quales tuae potationes, quae no-
ctes, cum qualibus & cuius aetatis hominibus cubes? Ne-
scis, multas esse aures, oculos regis multos? Tua autem
falsa ita sunt aperta, ut caecis etiam atque furdis inno-
tuerint. Si enim vocem modo mittas, si enim exuaris in
balneo; quin, ne exuaris ipse, si videtur, si servi modo
tui exuantur: quid putas? nonne statim manifesta futura
tuarum secreta noctium? Dic igitur mihi hoc etiam, si
vester ille, Bassus, Sophista, & Batalus tibicen, & cinae-
dus Sybaritanus Hemitheon, qui nobiles illas leges vobis
scripsit, quomodo furere, velli, pati & agere ista deceat;
si, inquam, illorum aliquis leonina pelle indutus, cum

ρόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἶε Φαίνεσθαι τοῖς ὁρῶσιν;
 Ἡρακλέα εἶναι αὐτόν; οὐκ, εἴ γε καὶ χύτραις λημῶντες
 τυγχάνοιεν. μυρία γάρ ἐστι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ
 σχήματι, βάδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ Φωνή, καὶ
 τράχηλος ἐπικεκλασμένος, καὶ ψιμύθιον, καὶ μαστί-
 χη, καὶ Φῦκος, οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε, καὶ ὅλως, κατὰ
 τὴν παροιμίαν, θᾶπτον ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης
 κρύψαις, ἢ ἓνα κύναιδον. εἴτα ἡ λειοντῇ μὲν τὸν τοιοῦτον
 οὐκ ἂν ἔκρυψε, σὺ δ' οἶε λήσειν σκεπόμενος βιβλίῳ;
 24 ἄλλ' οὐ δυνατόν. προδώσει γάρ σε, καὶ ἀποκαλύψει τὰ
 ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα. Τὸ δ' ὅλον ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς,
 ὅτι τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας οὐ παρὰ τῶν βιβλιοκαπῆλων
 δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ, καὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου
 λαμβάνειν. σὺ δ' αἰεὶ συνήγορον κοινὸν καὶ μάρτυρα ἔσε-
 σθαί σοι τὸν Ἀττικόν, καὶ Καλλῖον τοὺς βιβλιογρά-
 φους; οὐκ, ἀλλ' ὁμούς τινας ἀνθρώπους ἐπιτρίψοντάς σε,

2 Οὐχί γε χύτραις λημῶντες) Χύτραις λημῶντες, ἀπὸ τοῦ χύτραις ἴσως
 περιφέροντες λήμας. V.

fusti ambulet; quid visum iri putas spectantibus? Hercu-
 lemne illum esse? Non, si totas etiam ollas lippiant. Sex-
 centa enim sunt, quae testimonium adversus illum habi-
 tum perhibeant, incessus, coniectus oculorum, & vox, &
 cervix infracta, & cerussa, & mastiche, & fucus, quibus
 vos ornamin. Et omnino facilius, quod est in proverbio,
 quinque sub axilla elephantos tegas, quam unum cinae-
 dum. Tum leonina talem non tegat: tu vero speras futu-
 rum, uti libro tectus delitescas? Sed fieri id quidem non
 potest. Prodent enim te ac deregant reliqua indicia vestra.
 Quod caput est, ignorare mihi videris, bonas spes non a
 bibliopolis esse petendas, sed a se ipso unicuique, atque a
 quotidiana vita sua, sumendas. Tu vero putas, advoca-
 tum tibi communem testemque futurum Atticum, & Calli-
 num librariorum? Non, sed crudeles quosdam homines, qui

ἦν οἱ θεοὶ ἐβέλωσι, καὶ πρὸς ἑσχατον πενίας ξυνελάσσον-
 τας· δέον ἔτι νῦν σωφρονήσαντα ἀποδόσθαι μὲν τινι τῶν
 πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν
 νεόκτιστον ταύτην οἰκίαν· ἀποδοῦναι δὲ τοῖς ἀνδραποδο-
 καπήλοις μέρος γοῦν ἀπὸ πολλῶν τῶν ὀφειλομένων.
 Καὶ γὰρ καίκεῖνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπούδασας, 25
 βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν κτῆσιν, καὶ μεираκίων τῶν
 ἐξώρων, καὶ ἥδη καρτερῶν ὠνῆν, καὶ τὸ πρᾶγμα σοι
 πάνυ σπουδάζεται, καὶ θηρεύεται. ἀδύνατον δὲ πένητα
 ὄντα, πρὸς ἄμφω διαρκεῖν. σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆ-
 μα συμβουλή. ἀξιῶ γάρ σε ἀφένμενον τῶν μηδὲν προση-
 κόντων, τὴν ἐτέραν νόσον θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρέτας
 ἐκείνους ὠνῇ δ' ὅμως, μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἰκοθεν,
 μεταστέλλοιό τινας τῶν ἐλευθέρων, οἷς οὐδ' ἀκίνδυνον
 ἀπελθεῖν, ἢ μὴ λάβωσιν, ἅπαντα ἐξαγορεῦσαι τὰ
 πραχθέντα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ πρώην αἴσχι-

te obterent, ubi Dis visum erit, & ad extremum pauper-
 tatis adigent: qui debebas vel nunc ad sanitatem revoca-
 tus vendere eruditorum alicui libros istos, & cum his re-
 cens aedificatam illam domum, ac reddere mangonibus
 partem certe de multis, quae illis debentur. Etenim in
 duobus istis studiosissime elaborasti, in libris magni pretii
 exquirendis, & in adolescentulis exoletis, iamque robustis
 coëmendis: eamque rem calide admodum tractas & vena-
 ris. Fieri autem non potest, ut homo pauper utrique stu-
 dio par sis. Vide ergo, quam divina res sit consilium. Censeo
 enim, te, relictis, quae nihil ad te pertinent, alteri tantum
 morbo vacare, & illius ministros pretio emere; ne, deficien-
 tibus servis, liberos homines arceffas, quibus nempe non
aeque ac servis periculofum, nisi acceperint, *quantum volunt*,
 eliminare omnia, quae post computationem a vobis fiunt.

στα περὶ σοῦ διηγέιτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἔτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἔγω γε καὶ μάρτυρας ἂν παρασχοίμην τοὺς τότε παρόντας, ὡς ἠγανάκτησα, καὶ ὀλίγου πληγὰς ἐνέτριψα αὐτῶν, χαλεπαίνων ὑπὲρ σοῦ. καὶ μάλισθ' ὅτε καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων, καὶ ἄλλον, ταῦτα καὶ λόγοις διηγουμένους. πρὸς δὴ ταῦτα, ὦ γὰβῆ, ταμιεύου τὰργύριον, καὶ Φύλαττε, ὡς οἴκοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφάλειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πᾶσχειν ἔχῃς. ὥστε μὲν γὰρ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἂν μεταπίσειέ σε; οὐδὲ γὰρ κύων ἅπαξ παύσαιτ' ἂν, σκυ-
 26 τπραγεῖν μαβούσα. Τὸ δ' ἕτερον ράδιον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία. ἱκανῶς πεπαίδευσαι, ἄλις σοι τῆς σοφίας, μόνον οὐκ ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἱστορίαν οἶσθα, πᾶσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν Ἀττικῶν· πάνυ σοφόν τι χρῆμα καὶ ἄκρον

Qualia nuper turpissima de te scortum illud effutiebatur, qui ipsa indicia sceleris ostenderet. Ac possum ego testes etiam praebere, qui tum aderant, quam indigne tulerim, & tantum non plagis hominem mulcaverim, tuam vicem nimirum iratus: praefertim cum alium quoque testem advocaret similiū, & alium, eadem multis verbis enarrantes. Ad haec igitur, vir bone, repone tibi pecuniam, & serva, ut domi & secure talia facere & pati possis. Ut enim plane non amplius facias, quis ita in aliam te sententiam tranſducatur? Nec enim canis desinat temere, corium semel docta rodere. At alterum facile, ut libros non amplius emas. Saris eruditus es: satis tibi sapientiae: tantum non supremis in labiis habes antiqua omnia. Historiam nostri omnem: artes omnes dicendi, & elegantias, & vitia, & Atticorum nominum usum. Omnino sapiens quiddam, &

ἐν παιδείᾳ γεγένησαι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων· κω-
 λυεῖ γὰρ οὐδὲν καί με σοι ἐνδιατρίβειν, ἐπειδὴ χαίρεις
 ἑξαπατῶμενος. Ἡδέως δ' ἂν καὶ ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦ- 27
 τα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις αὐτῶν;
 τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένης; τὰ Ἀντιλόχου; τὰ Ἱπ-
 πώνακτος; ἢ τούτων μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥήτορες δὲ μάλι-
 στα σοι τούτων διὰ χειρός; εἰπέ μοι, καὶ Αἰσχίνου τὸν
 κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγιγνώσκεις; ἢ ἐκεῖνά γε πάν-
 τα οἶσθα, καὶ γινώσκεις αὐτῶν ἕκαστον; τὸν δὲ Ἀρι-
 στοφάνην καὶ τὸν Εὐπολιν ὑποδέδουκας; ἀνέγνως καὶ τὰς
 Βάπτας τὸ δράμα ὅλον; εἴτ' οὐδὲν σου τάκεῖ καθίκετο,
 οὐδ' ἠρυθρίασας γνωρίσας αὐτά; τοῦτο γοῦν καὶ μάλι-
 στα θαυμάσειεν ἂν τις, τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων ἄπτει
 τῶν βιβλίων, ὁποίαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις; πότε δὲ
 ἀναγιγνώσκεις; μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' οὐδεὶς ἐώρακε ποιοῦν-
 τα τοῦτο. ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος ἢ δὴ ἐκεί-

summum in eruditione, librorum ista multitudine factus
 es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus
 in te *illudendo* fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes.
 Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem
 poriffimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis,
 Antiochi, an Hipponactis? An hos quidem contempnis,
 sed oratores potius, quam illi, in manibus tibi sunt? Dic
 mihi, an Aeschinis etiam contra Timarchum orationem le-
 gis? An illa quidem nosti omnia, & unumquodque illorum
 agnoscis? Aristophanem & Eupolin egisti? legisti etiam
 fabulam totam Baptas? Tum nihil ea, quae ibi sunt, te
 movere, neque *in te* agnoscens illa erubuisse? Itaque vel
 maxime illud admiraretur aliquis, quo tandem animo libros
 attingas? quibus illos evolvas manibus? quando illos le-
 gas? Interdium? At nemo te vidit hoc facere. Sed noctu?
 Utrum, cum iam istis intentus es? An ante studia, immo

νοις; ἢ πρὸ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους, μηκέτι
 28 μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν; Ἄφες δὲ τὰ βιβλία, καὶ
 μόνον ἐργάζου τὰ σαυτοῦ. καίτοι ἐχρῆν μηκέτι μηδ' ἐκεῖ-
 να, αἰδέσθῃναι δὲ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ
 τῶν γυναικῶν ἀγανακτοῦσαν, καὶ λέγουσαν,

Οὐδὲ σκότον Φρίσσουσι τὸν συνεργάτην,

Τέρεμνά τ' οἴκων μήποτε Φθογγὴν ἀΦῇ.

εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέγνωσται, ἴδι-
 ὦν οὖν μὲν βιβλία, καὶ οἶκοι κατακλείσας ἔχε, καὶ καρ-
 ποῦ τὴν δόξαν τῶν κτημάτων. ἰκανόν σοι καὶ τοῦτο.
 προσάψῃ δὲ μηδέπω, μηδὲ ἀναγνῶς, μηδὲ ὑπαγάγῃς.
 τῇ γλώττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα,
 μηδὲν δεινόν σε εἰργασμένα. οἶδα ὡς μάτην ταῦτά μοι
 λελήρηται, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα σμήχειν
 ἐπιχειρᾷ· σὺ γὰρ ὠνήσῃ, καὶ χρήσῃ ἐς οὐδέν, καὶ κατα-
 γελασθήσῃ πρὸς τῶν πεπαιδευμένων, οἷς ἀπόχρη ὠφε-
 λῆσθαι, οὐκ ἐκ τοῦ κάλλους τῶν βιβλίων, οὐδ' ἐκ τῆς

ante tenebras, nihil quidquam istorum audes? Quin tu re-
 linquis libros, & tuam solum rem agis! Quamquam nec
 istuc amplius oportebat, sed Euripidis illam Phaedram re-
 vereri, indignantem pro mulieribus, ac dicentem:

Tenebras nec horret ulla lecti conscias,

Vocemve, si gravis prorumpat, parietum.

Sin omnino perseverare in morbo tibi decretum est, abi-
 me libros, & domi conclusos tibi habe, & frui gloria
 possessionis. Satis tibi hoc quoque. Sed noli unquam illos
 attingere, nec lege, nec linguae istius tuae veterum virorum
 orationes & poemata subiicito, quae nihil tibi mali fece-
 rint. Novi equidem, frustra me ista nugatum esse, meque
 Aethiopem, quod est in proverbio, lavare conatum esse.
 Etenim tu emes, & nihil uteris, & deridebere ab eruditis,
 quibus utilitatem percipere fatis est, non e pulchritudine

πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς Φωνῆς καὶ τῆς γνώμης
 τῶν γεγραφότων. Σὺ δὲ οἶε θεραπεύσειν τὴν ἀπαίδευ- 29
 σίαν, καὶ ἐπικαλύψειν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξειν τῷ
 πλῆθει τῶν βιβλίων, οὐκ εἰδὼς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθέστατοι
 τῶν ἱατρῶν τὸ αὐτό σοι ποιοῦσιν, ἐλεφαντίνους νάρθηκας,
 καὶ σικυίας ἀργυρὰς ποιοῦμενοι, καὶ σμίλας χρυσοκολ-
 λήτους· ὅπταν δὲ καὶ χρήσασθαι τούτοις δέη, οἱ μὲν οὐ-
 δὲ ὅπως χρή μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν
 δέ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, Φλεβέτομον εὖ
 μάλα ἠκονημένον ἔχων, ἰοῦ τὰλλα μεστόν, ἀπήλλαξε
 τῆς οὐδύνης τὸν νοσοῦντα. ἵνα δὲ καὶ γελοιότερῳ τινὶ τὰ σὰ
 εἰκάσω, τοὺς κουρέας τούτους ἐπίσκεψαι, καὶ ὄψει τοὺς
 μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαίριδας, καὶ κάτο-
 πτρον σύμμετρον ἔχοντας· τοὺς δὲ ἀμαθεῖς καὶ ἰδιώτας
 πλῆθος μαχαίριδιων προτιθέντας, καὶ κάτοπτρα μεγά-
 λα, οὐ μὴν λήσειν γε διὰ ταῦτα οὐδὲν εἰδότας. ἀλλὰ τὸ

librorum, neque ex magno illorum pretio, sed e sermone
 & sententia auctorum. Tu vero putas curari a te posse
 inscitiam, regique ista opinione, percellique *posse homines*
 librorum multitudine; ignarus, idem, quod tu, facere
 etiam imperitissimos quosque medicos, qui eburneas medi-
 camentorum capsulas, & cucurbitas argenteas sibi faciunt,
 & scalptra auro ferruminata: cum vero iis utendum est, il-
 li, neque quomodo tractanda sint, norunt. At progressus
 in medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum habens
 probe acutum, de cetero rubigine obsitum, dolore aegrum
 liberat. Ut vero ridiculae magis rei tuam rationem com-
 parem, tonsores mihi istos considera, & videbis, eos,
 qui sunt in illo genere artifices, 'novaculam, & cultellos,
 & speculum modicum habere; imperitos autem atque in-
 doctos multitudinem cultellorum exponere, & specula ma-
 gna: nec tamen propterea obscurum esse, illos nihil scire.

30 LUCIANUS ADVERSUS INDOCTUM.

γελοιότατον ἐκεῖνο πάσχουσιν, ὅτι κείρονται μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς γεῖτοσιν αὐτῶν, πρὸς δὲ τὰ ἐκείνων κάτο-
 30 πτρα προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι. Καὶ σὺ τοί-
 νυν ἄλλω μὲν δεηθέντι χρήσεως ἂν τὰ βιβλία³ χρήσα-
 σθαι δὲ αὐτὸς οὐκ ἂν δύναιο. καίτοι οὐδὲ ἔχρησας οὐδὲν
 βιβλίον πώποτε, ἀλλὰ τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, τῆς ἐν τῇ
 Φάτνῃ κατακειμένης, ἣ οὔτε αὐτῇ τῶν κρεβτῶν ἐσθίει, αὐ-
 τε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει. ταῦτα, τόγε
 νῦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων παρρησιάζομαι πρὸς
 σέ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων ὅσα κατάπτυστα καὶ ἐπονείδι-
 στα ποιεῖς, αὖθις ἀκούσῃ πολλάκις.

3 Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλω μὲν δεηθέν-
 τι) Καλῶς ἂν εἶχε τῷ δυστυχιστά-
 τῳ τούτῳ μεираχίῳ, μὴ καθ' ἐν τῶν
 βιβλίων, ἀλλὰ πᾶσαι τὰν βιβλιοθή-

κην προῖκα Λευκιανῶ τῷ παρόντι
 ἐπιδιδύναι, ἢ τοιαύτην σφηκίαν καθ'
 ἑαυτοῦ χιτῆσαι ἐνὸς ἐγκρατῆσαι βί-
 βλιου. V.

Sed illud ipsis usu venit, quod oppido ridiculum est, ut
 vulgo quidem homines apud vicinos illorum tondendos se-
 curent, ad illorum vero specula accedentes, disponant co-
 mas. Quare tu quoque alii roganti commodare possis li-
 bros: ipse uti illis nequeas. Quamquam librum nemini un-
 quam commodasti, sed facis, quod canis incumbens prae-
 fepio; quae nec ipsa edit de hordeo, neque equum edere,
 qui potest, patitur. Haec in praefens de solis libris libere
 apud te disputo: de aliis, quae despuenda & flagitiosa fa-
 cis, saepe in posterum audies.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΡΑΔΙΩΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙΝ

ΔΙΑΒΟΛΗ.

ΔΕΙΝΟΝ γε ἡ ἄγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν ἀνθρώ- 1
ποις αἰτία, ὥσπερ ἄχλυν τινα καταχέουσα τῶν πραγ-
μάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦσα, καὶ τὸν ἐκάστου
βίον ἐπισκιάζουσα. ἐν σκότῳ γοῦν πλανωμένοις πάντες
εἴκαμεν, μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν, τῷ
μὲν προσπταίοντες ἀλόγως, τὸ δὲ ὑπερβαίνοντες οὐδὲν
δεόν, καὶ τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὁρῶντες,
τὸ δὲ πόρρω καὶ πάμπολυ διεστηκός, ὥς ἐνοχλοῦν δεδιό-
τες. καὶ ὅλως ἐφ' ἐκάστου τῶν πραττομένων οὐ διαλεί-
πομεν τὰ πολλὰ ὀλισθαίνοντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη
τοῖς τραγωδιοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ

6 Ἐπιδυάγουσα) Ἀπὸ τοῦ ἐπι- ἐπισκετιζουσα. ἀλύγῃ γὰρ ἡ νύξ
σκιάζουσα καὶ ἐπικρύπτουσα καὶ λήγεται. V.

NON TEMERE CREDENDUM ESSE
DE LATIONI.

GRAVE fane malum ignorantia, & incommodorum plu-
rium causa hominibus, quae velut caliginem quandam re-
bus offundat, & obscurat verum, & umbram vitae unius-
cuiusque obiciat. Per tenebras enim oberrantibus similes
sumus omnes; potius autem caecorum more affecti partim
offendimus praeter rationem, partim ultra, quam par est,
progredimur, non videntes quod ante pedes est; quod ve-
ro procul est, & longe distat, tanquam molestum quiddam
metuentes. Atque in universum, in unoquoque negotio
labi multum non intermitimus; licet infinita iam tragoe-
diarum scriptoribus scribendarum fabularum argumenta

τοιούτον παρέσχηται, τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. σχεδὸν γὰρ τὰ πλείστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν εὐροι τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθάπερ ὑπὸ τραγικοῦ δαίμονος τινος κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δὲ εἰς τὰς οὐκ ἀληθεῖς κατὰ τῶν συνηθῶν καὶ φίλων διαβολάς. ὕφ' ὧν ἤδη καὶ οἶκοι ἀνάστατοι γεγόνασι, καὶ πόλεις ἄρῃν ἀπολώλασι, πατέρες τε κατὰ παίδων ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελφοὶ κατὰ τῶν ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν γειναμένων, καὶ ἐρασταὶ κατὰ τῶν ἐρωμένων. πολλαὶ δὲ καὶ Φιλίαι συνεκόπησαν, καὶ οἶκοι συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς
 2 διαβελᾶς πιθανότητος. Ἴν' οὖν ὡς ἥκιστα περιπίπτωμεν αὐταῖς, ὑποδεῖξαι βούλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς, ὅποιόν τί ἐστὶν ἡ διαβολή, καὶ πόθεν ἄρχεται, καὶ ὅποια ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ Ἀπελλῆς ὁ Ἐφεσῖος πάλαι ταύτην προύλαβε τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ

haec res praeberit, Labdaci Pelopisque progeniem, & horum similia. Pleraque enim fere, quae in scenam ascendant, mala inveniatur aliquis ab ignorantia, velut a tragico quodam daemone, subministrata. Dico autem istuc cum ad alia respiciens, tum maxime ad alienas a vero contra familiares atque amicos delationes: quarum opera iam & evercae domus sunt, & urbes vastatae funditus, patresque in furorem acti contra liberos, & contra fratres germani, & liberi adversus parentes, & contra amatores suos amassii. Multae vero etiam amicitiae rescissae, & confusae domus sunt ab illa calumniarum probabili specie. Ut igitur quam minime in illas incidamus, hoc libello, quasi in tabula quadam, ostendere volo, quale quid sit delatio, unde incipiat, quid efficiat. Quin Apelles Ephesus olim imaginem illam occupavit. Nam ipse quoque delatus fuerat

εὖ καὶ οὗτος διαβληθεὶς πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς μετε-
σχηκὼς Θεοδότα τῆς συνωμοσίας ἐν Τύρῳ· ὁ δὲ Ἀπελ-
λῆς οὐχ ἐωράκει ποτὲ τὴν Τύρον, οὐδὲ τὸν Θεοδόταν,
ὅστις ἦν, ἐγίγνωσκεν, ἢ καβόσον ἤκουε Πτολεμαίου
τινὰ ὑπαρχον εἶναι, τὰ κατὰ τὴν Φοινίκην ἐπιτετραμμέ-
νον· ἀλλ' ὅμως τῶν ἀντιτέχων τις Ἀντίφιλος τοῦνομα,
ὑπὸ Φθόνου τῆς παρὰ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν
τέχνην ζηλοτυπίας, κατεῖπεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολε-
μαῖον, ὡς εἶη κεκοινωνηκὼς τῶν ὅλων, καὶ ὡς θεάσαιτό
τις αὐτὸν ἐν Φοινίκῃ συνεστιώμενον Θεοδότα, καὶ παρ'
ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον· καὶ τέ-
λος ἀπέφηνε τὴν Τύρου ἀπόστασιν, καὶ τὴν Πηλουσίου
κατάληψιν ἐκ τῆς Ἀπελλοῦ συμβουλῆς γεγονέναι. Ὁ 3
δὲ Πτολεμαῖος ὡς ἀν' κάρτα, καὶ τ' ἄλλ' οὐ πάνυ Φρενή-
ρης τις ὢν, ἀλλ' ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τετραμμένος,

5 Ἐπιτετραμμένος) Ἀντὶ τοῦ
ἐπιτροπὴν τῶν κατὰ Φοινίκην σχῶν.
V.

9 Τῶν ὅλων) Διλονότι πραγμά-
των τῆς ἐπαταστάσεως τοῦ Θεοδό-

τα. V.

14 Κάρτα) Σημειοῦ πῶς τὸ κάρ-
τα κίεται. V. (Sed in V. altero t

Κάρτα) λέγεται λίαν, μεγάλως.

ibid. Φρενῆρης) Ὁ Φρόνιμος. V.

apud Ptolemaeum, ut qui coniurationis illius, quam Tyri
conflaverat Theodotas, socius fuisset. At neque Tyrum
unquam viderat Apelles, neque, quis esset Theodotas,
noverat, nisi quatenus audierat Ptolemaei quendam Legat-
um esse, cui Phoenice commissa esset. Interim tamen aemulorum aliquis, Antiphilus nomine, qui invideret illi
honorem, quo apud regem erat, & artis obtrectatione,
illum Ptolemaeo detulerat, quasi omnium esset confcius,
& esse qui illum viderit in Phoenice coenantem cum Theo-
dota, & quam diu duraret convivium, caput cum ipso
conferentem. Breviter, defecisse Tyrum & Pelusium ca-
ptam de Apellis consilio, indicavit. Ptolemaeus, vir alio-
quin etiam non admodum prudens, sed adulationi innu-
tritrus tyrannicae, adeo ad absurdam calumniam exarise

οὕτως ἐξεκαύθη καὶ συνεταράχθη πρὸς τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς, ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος, μηδ' ὅτι ἀντίτεχνος ἦν ὁ διαβάλλων, μηδ' ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ τοιαύτην προδοσίαν ζωγράφος· καὶ ταῦτα, εὖ πεπονθὼς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ παρ' ὄντινούν τῶν ὁμοτέχων τετιμημένος, ἀλλ' οὐδὲ τὸ παράπαν, ὡς εἰ ἐξέπλευσεν Ἀπελλῆς εἰς Τύρον, ἐξετάσας, εὐθύς ἑαδὲ μνηίνειν, καὶ βοῆς ἐνεπίμπλα τὰ βασίλεια, τὸν ἀχάριστον κεκραγὼς, καὶ τὸν ἐπίβουλον, καὶ συνωμότην. καὶ εἶγε μὴ τῶν συνειλημμένων τις, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀντιφίλου ἀναισχυντία, καὶ τὸν ἄφρων Ἀπελλῆν κατελεήσας, ἔφη μηδενὸς αὐτοῖς κεκοινωνηκέναι τὸν ἄνθρωπον, ἀπετέμμετο ἂν τὴν κεφαλὴν, καὶ παραπολεαύκει τῶν ἐν

4 Τύρῳ κακῶν, οὐδὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς. Ὁ μὲν οὖν Πτολεμαῖος οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, ὥστε τὸν μὲν Ἀπελλῆν ἑκατὸν ταλάντοις ἐδωρήσατο· τὸν δὲ Ἀντίφιλον δουλεύειν αὐτῷ παραδέδωκεν. ὁ

7^{ἑαδὲ}) Ἀντὶ τοῦ ἤρσκειν. V.

& perturbatus est, ut nihil eorum, quae in mentem venire debebant, reputans, neque, aemulum esse delatorem, neque, minorem esse pistorum, quam qui tantam prodicionem sustinere posset, eum praesertim, qui beneficio illius affectus, & omnibus artis eiusdem hominibus praelatus esset; quin neque explorato ante, navigassetne omnino Tyrum Apelles? furere statim vellet, & clamore impleret regiam, ingratum clamans, & insidiatorem, & coniuratum. Et nisi comprehensorum aliquis, indigne ferens illam Antiphili impudentiam, & miseri Apellis misericordia motus, dixisset, nihil quidquam causae ipsi fecum fuisse, capite plexus Tyriorum mala ipse luisset innocens. Ptolemaeus iraque adeo dicitur actorum poenitentia tactus esse, ut centum talentis donaret Apellem, & in servitutum illi Antiphilum traderet. Apelles autem periculi sui

δὲ Ἀπελλῆς, ὃν παρεκινδύνευσεν μεμνημένος, τοιαῦτά τινι εἰκόνι ἠμύνατο τὴν διαβολήν. Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, 5 τὰ ὦτα παμμεγέθη ἔχων, μικροῦ δὲ τῷ τοῦ Μίδου προσεικότερα, τὴν χεῖρα προτείνων πόρρωθεν ἔτι προσιούσῃ τῇ Διαβολῇ. περὶ δὲ αὐτὸν ἐστᾷσι δύο γυναῖκες, Ἀγνοιά μοι δοκεῖ, καὶ Ὑπόληψις· ἐτέρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ Διαβολή, γύναιον ἐς ὑπερβολὴν πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ καὶ παρακεκινημένον, οἷον δὴ τὴν λύτταν; καὶ τὴν ὀργὴν δεικνύουσα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ δαδα καιομένην ἔχουσα, τῇ ἐτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν σύρουσα, τὰς χεῖρας ὀρέγοντα εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ μαρτυρόμενον τοὺς Θεούς. ἡγεῖται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς, καὶ ἄμορφος, ὅξυ δεδορκώς, καὶ εἰκῶς τοῖς ἐκ νόσου μακρᾶς κατεσκληκόσι. τοῦτον γοῦν εἶναι τὸν Φθόνον ἂν τις εἰκάσειε. καὶ μὴν καὶ ἄλλαι τινες

2 Ἀνὴρ κάθηται τὰ ὦτα παμμεγέθη ἔχων) Περιεργότερον τοῦ Μίδου τῇ ἀρχῇ περιημέτου, καὶ ὑπὲρ τοῦ πάντα μαθάνειν πειθύναι ἔχοντος κατὰ πάσης τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ, ἐμβολόγησάν τινες τῶν ἀρχομένων, ὥς οὐκ ἔχει ὁ Μίδας ὦτα· ἢ ὅτι μακρὰ ὦτα ἔχει. Διὸ καὶ τὰ μήκιστα γινόμενα ἀκούει. ἢ ὅτι καὶ ὁ ὄνος τὸ ζῶον οὕτως εὐήκου, ὥς καὶ τῶν λαῶν

θανόντων φόβον αἰσθάνεσθαι. V.

3 Τὰ ὦτα -- τοῦ Μίδου) Midas aures habuisse aselli dicitur, quod ut longas manus reges habere dicuntur, sic & longas aures. Vel quod &c. Ita habent C. & G. Multas aures oculoque regibus tribuit Xenoph. Cyr. VIII, p. 144 ed. Basf. Reitz.

memor tali pictura delationem illam ultus est. Ad dextram vir sedet, ingentes aures habens, parum abest, quin Midas auriculis similes, protendens manum e longinquo adhuc accedenti Delationi. Circa illum vero stant mulieres duae, Ignorantia, ut mihi videtur, & Suspicio. Accedit ab altera parte Delatio, pulcherrima ultra fidem muliercula, sed calidiuscula, & emora, ut quae furorem atque iram ostendat, sinistra manu accensam faciem gestans, altera iuvenem quendam trahens capillis, manus coelo tendentem, testantemque Deos. Praecedit vir pallidus & deformis, acutum cernens, similis eis, qui a magno morbo exaruerunt. Hunc Livorem esse, facile aliquis coniecerit. Verum aliae quo-

δύο παρομαρτοῦσι, προτρέπουσαι, καὶ περιστέλλουσαι,
καὶ κατακοσμοῦσαι τὴν Διαβολήν. ὡς δέ μοι καὶ ταύ-
τας ἐμήνυσεν ὁ περιγηγῆς τῆς εἰκόνος, ἡ μὲν Ἐπιβουλὴ
τις ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτη· κατόπιν δὲ ἡκολούθει πάνυ πενθικῶς
τις ἐσκευασμένη, μελανείμων, καὶ κατεσπαραγμένη,
Μετανοία δὲ καὶ αὕτη ἐλέγετο. ἐπεστρέφετο γοῦν ἐς τοῦ-
πίσω δακρύουσα, καὶ μετ' αἰδοῦς πάνυ τὴν Ἀλήθειαν
προσιούσαν ὑπέβλεπεν. οὕτω μὲν οὖν Ἀπελλῆς τὸν ἐαυ-
6 τοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γραφῆς ἐμιμήσατο. Φέρε δὲ καὶ
ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τοῦ Ἐφεσίου ζωγράφου τέ-
χνην, διέλθωμεν τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ, πρότερόν γε
ὄρω τινὲ περιγράψαντες αὐτήν. οὕτω γὰρ ἂν ἡμῶν ἡ εἰκὼν
γενήσεται. Ἔστι τοίνυν διαβολὴ κατηγορία τις, ἐξ ἐρη-
μίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον λεληθυῖα, ἐκ τοῦ
μονομεροῦς ἀναντιλέκτως πεπιστευμένη. τοιαυτὴ μὲν ἡ
ὑπόθεσις τοῦ λόγου. τριῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ

1 Δύο μαρτυροῦσαι) Γράφεται ἑρμηνεύς. V.
ἁμαρτοῦσαι. V. 5 Μελανείμων) Ἡ μετανοία με-
3 Ὁ περιγηγῆς) Ἀντὶ τοῦ ὁ λανείμων. V.

que duae sequuntur hortantes, & componentes, ornantes-
que Delationem. Ut vero mihi illas quoque indicavit My-
stagogus atque interpret imaginis, altera quidem Insidiarum
quaedam erat, altera Fallacia. A tergo sequebatur lugubri
quaedam habitu, pullata, lacera: Poenitentia haec diceba-
tur. Respiciebat enim retrorsum lacrimans, & cum pudore
omnino intuebatur accedentem Veritatem. Atque ita
suum periculum pictura expressit Apelles. Age vero nos
etiam, si viderur, secundum Ephesii pictoris artem ea,
quae infunt delationi, persequamur, cum fine quodam il-
lam ante descripserimus. Est ergo delatio accusatio quae-
dam, absente altera parte facta, ignota accusato, uni par-
ti, nemine contradicente, credita. Hoc argumentum erit
nostrae disputationis. Cum vero tres sint, velut in comoe-

ἐν ταῖς κωμωδίαις, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίνεται, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν, οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ γιγνόμενα. Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος, λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. οὗτος δὲ δὴ, ὥς μὲν οὐκ ἀγαθὸς ἄνθρωπός ἐστι, πᾶσιν, οἶμαι, γνῶριμον. οὐδεὶς γάρ, ὢν ἀγαθός, κακῶν αἴτιος γένοιτο τῷ πλησίον. ἀλλ' ἐστὶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ ποιῶσιν αὐτοὶ τοὺς φίλους, οὐκ ἀφ' ὧν τοὺς ἄλλους ἀδικοῦντες αἰτιῶνται, καὶ μισεῖσθαι παρασκευάζουσιν, εὐδοκιμεῖν, δόξαν εὐνοίας προσλαβόντες. Ἐπειτα δὲ ὡς ἄδικος ὁ τοιοῦτος, καὶ παράνομός ἐστι, 8 καὶ ἀσεβής, καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζήμιος, ῥάδιον καταμαθεῖν. τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσειε τὴν μὲν ἰσότητά ἐν ἅπαντι, καὶ τὸ μηδὲν πλεόν, δικαιοσύνης ἔργα εἶναι· τὸ δὲ ἄνισόν τε καὶ πλεονεκτικόν, ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ

diis, personae, delatoris, eius, quem defert, & illius, apud quem delatio instituitur; singulatim eas inspicimus, qualia ab iis fieri verisimile sit. Ac primo quidem, si videtur, inducamus primarum partium actorem, ipsum dico auctorem calumniae. Hunc sane virum bonum non esse, omnibus puto, manifestum est. Neque enim bonus quisquam malorum auctor alteri fuerit. At est bonorum virorum, suis in amicos benefactis, non accusandis aliorum iniuriis, conciliandaque illis invidia, bene audire, & benevolentiae sibi parare opinionem. Tum vero quam iniustus sit talis homo, & iniquus, & impius, & noxius illis, qui se utuntur, discere facile est. Quis enim eat infitias, aequalitatem in unaquaque re, & nihil plus sibi arrogandi moderationem, iustitiae munera esse; sed inaequalitatem, & plus sibi sumendi audaciam iniustitiae? At qui delatione clanculum

κατὰ τῶν ἀπόντων λάβρα χρώμενος, πῶς οὐ πλεονέκτης ἐστὶν ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετεριζόμενος, καὶ προκαταλαμβάνων αὐτοῦ τὰ ὦτα, καὶ ἀποφράττων, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ παντελῶς ἄβατα κατασκευάζων αὐτὰ, ὑπὸ τῆς διαβολῆς προεμπεπλησμένα; ἐσχάτης ἀδικίας τὸ τοιοῦτον, ὥς φαῖεν ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν νομοθετῶν, οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἔνορκον ποιησάμενοι τοῖς δικασταῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, καὶ τὸ τὴν εὐνοίαν ἴσῃν τοῖς κρινομένοις ἀπονέμειν, ἄχρις ἂν ὁ τεῦ δευτέρου λόγος παρατεθεῖς, πατέρου χείρων ἢ ἀμείνων φανῇ. πρὶν δέ γε ἀντεξετάσαι τὴν ἀπολογίαν τῇ κατηγορίᾳ, παντελῶς ἀσεβῆ καὶ ἀνόσιον ἠγήσαντο ἔσεσθαι τὴν κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτοὺς ἀγανακτῆσαι τοὺς θεοὺς εἴποιμεν, εἰ τῷ μὲν κατηγορῶ μετ' ἀδείας ἂ θελεῖ λέγειν ἐπιτρέπομεν, ἀποφράξαντες δὲ τῷ κατηγορουμένῳ τὰ ὦτα, ἢ τῷ στόματι σιωπῶντες, καταψήφισομεθα τῷ προτέρῳ λόγῳ κεχειρωμένοι. ὥστε οὐ κατὰ τὸ δι-

utitur contra absentes, quomodo non plus iusto, totum nempe auditorem, sibi vindicat, cuius aures occupet, atque obruret, & alteri orationi plane reddat impervias, quippe ante iam a delatione oppletas? Extremae id quidem iniuriae, ut optimi etiam legislatorum dixerint, uti Solon & Dracon, qui iurisiurandi religione obstrinxerint iudices, ad similiter utrosque audiendos, aequalemque his, qui iudicantur, tribuendam benevolentiam, donec comparata alterius causa, vel deterior altera vel melior appareat. Ante vero quam comparata esset crimini defensio, impium plane & profanum fore iudicium arbitrati sunt. Etenim ipsos quoque indignari Deos dixerimus, si accusatori sine metu dicere permittamus, quae velit, obturatis verò defendenti auribus, vel ipso oris silentio calculum contra alterum, priore oratione subacti, feramus. Igitur

καιαν, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ὄρκον τὸν δικαστικόν, Φαίη τις ἂν γίγνεσθαι τὰς διαβολάς. εἰ δέ τω μὴ ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν οἱ νομοθέται, παραινούντες οὗτοι δικαίας καὶ ἀμερεῖς ποιῆσθαι τὰς κρίσεις, ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον ἐπαγαγεῖν τῷ λόγῳ, εὖ μάλα περὶ τούτων ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα. Φησὶ δέ, Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης. ἡπίστατο γὰρ, οἶμαι, καὶ οὗτος, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων, οὐδὲν ἂν τις εὖροι χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον, ἢ ἀκρίτους τινὰς, καὶ ἀμοίρους λόγων καταδεδικάσθαι· ὅπερ ἐξ ἅπαντας ὁ διαβάλλων ἐπιχειρεῖ ποιεῖν,

3 Δικαίας καὶ ἀμερεῖς. Ἀντὶ τοῦ μηδὲ μέρος κατελλήφθαι. V. Ἦτοι μὴ ἑτεροῶρεσις. G.

6 Φησὶ δὲ) Φωκυλίδης. V. Τὸν Φωκυλίδην ποιητὴν μοι δοκεῖ. C.

7 Ἀμφὶ μῦθον ἀκούσης) Ἀττικὸς πολοισμὸς. V.

Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Στωϊκῶν ἐναντιομαμάτων (p. m. 1901.) πρὸς τὸν εἰπόντα, μηδενὶ (Plut. μηδὲ) δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης, ἀντέλεγεν ὁ Ζήνων (Plut. τοιοῦτόν inferit) τινὶ λόγῳ χρηόμενος. εἴτε ἀπέδειξεν ὁ πρότερος εἰπὼν, οὐκ ἀκροστίον τοῦ δευτέρου λόγοντος· πέρας γὰρ ἔχει τὸ ζητούμενον. εἴτ'

οὐκ ἀπέδειξεν, ὅμοιον γὰρ ὡς [εἰ] μηδὲ ὑπήκουσε κληθεὶς, ἢ ὑπακούσας ἑτερίτισιν. ἦτοι (δὲ Plut.) ἀπέδειξεν ἢ οὐ. (Plut. οὐκ ἀπέδειξεν.) οὐκ ἀκροστίον ἄρα τοῦ δευτέρου λόγοντος. Τοῦτον δὲ τὸν λόγον ἐρωτήσας αὐτὸς ἀντίγραφε (Pl. ἀντέγραψε) μὲν πρὸς τὴν Πλάτωνος πολιτείαν. ἔλκε δὲ σοφίσματα, καὶ τὴν διαλεκτικὴν, ὡς τοῦτο ποιεῖν δυναμὴν, ἐκίλευε παραλαμβάνειν τοὺς μαθητάς· καίτοι ἀπέδειξε (Pl. ἀπέδειξε Πλάτωνα) ἢ οὐκ ἀπέδειξε τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ. κατ' οὐδέτερον ἢ ἀναγκαῖον ἀντιγράφειν, ἀλλὰ πάντας περικτεῖν καὶ μάταιον. G.

non ex iusto, neque ex lege, neque ex iudicialis iurisdictioni religione, delationes fieri aliquis dixerit. Si cui vero non satis digni fide videantur leges, cum iubent sic iusta & in neutram partem propensa iudicia facere; poeta optimus inducendus orationi videtur, qui praeclare de his pronuntiavit, vel legem tulit potius. Ait autem, *Iudicium cave ferre, prius quam dixit uterque*. Noverat enim, puto, ille etiam, cum multa sint iniusta in vita facinora, nullum inveniri posse deterius nec iniustius, quam si sine iudicio, & indicta causa quidam damnentur: quod omni studio delator conatur efficere, indemnatum

ἄκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλόμενον τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογίαν τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας
 9 παραιρούμενος. Καὶ γὰρ ἀπαρρησίαστος καὶ δειλὸς ἄ-
 πας ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, οὐδὲν ἐς τὸ ἐμφανὲς ἄγων,
 ἀλλ' ὥσπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανοῦς πόθεν τοξεύων, ὡς
 μηδὲ ἀντιτάξασθαι δυνατόν εἶναι, μηδὲ ἀνταγωνίσα-
 σθαι, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ πολέμου διαφθεί-
 ρεσθαι. ὁ μέγιστόν ἐστι σημεῖον, τοῦ μηδὲν ὑγιὲς τοὺς
 διαβάλλοντας λέγειν. ἐπεὶ εἴ τις γε τὰ ληθῆ κατηγο-
 ροῦντι ἑαυτῷ συνεπίσταται, οὗτος, οἶμαι, καὶ εἰς τὸ
 Φανερόν διελέγχει, καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξετάζει τῷ
 λόγῳ ὥσπερ οὐδεὶς ἂν ἐκ τοῦ προφανοῦς νικᾷν δυνάμε-
 νος, ἐνέδρα ποτὲ καὶ ἀπάτῃ χρῆσταιτο κατὰ τῶν πολε-
 10 μίων. Ἴδοι δ' ἂν τις τοὺς τοιούτους μάλιστα ἐν τε βασι-
 λέων αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόν-

1 Ὑπάγων) Ὑποφέρων. G. *ibid.* Τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ) Ἀυτό που
 τὸ ἐν φάσκαις, Λουκιανέ. V.

obiciens eum, quem petit calumnia, irae audientis, &
 clandestina accusatione causae dicendae facultatem illi in-
 tercipiens. Etenim fiducia in dicendo expers & meticulo-
 sus unusquisque huius farinae homo nihil aperte molitur,
 sed, instar collocatorum in infidiis, ex obscuro alicunde
 faculatur, ut neque contra consistendi in acie facultas sit,
 neque repugnandi; sed inopia consilii & belli ignorantia
 pereundum: quod quidem maximo est indicio, sani nihil
 a delatoribus proferri. Si quis enim, vera a se accusari, sibi
 conscius sit, ille, puto, etiam aperte convincit, & ad ratio-
 nem dicendam vocat, & oratione contra contendit: quem-
 admodum nemo, qui aperto Marte se vincere posse spe-
 ret, infidiis unquam & fraude contra hostes temere uti-
 tur. Videas vero tales maxime in regum aulis, & prin-
 cipum atque potentium virorum amicitiiis florere, ubi in-

των Φιλίας εὐδοκιμοῦντας, ἔνθα πολὺς μὲν ὁ Φθόνος, μυρίαὶ δὲ ὑπόνοιαι, πάμπολλαι δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν υποθέσεις. ὅπου γὰρ αἰεὶ μείζους ἐλπίδες, ἐνταῦθα καὶ οἱ Φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίσση ἐπισφαλέστερα, καὶ ζηλοτυπίαὶ κακοτεχνέστεραι. πάντες οὖν ἀλλήλους ὁξὺ δεδορκασι, καὶ ὥσπερ οἱ μονομαχοῦντες ἐπιτηροῦσιν, εἴ που τι γυμνωθὲν μέρος θεάσαιντο τοῦ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος, παραθεῖται, καὶ παραγκωνίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκελίζει. ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς ἀτεχνῶς εὐθύς ἀνατέτραπται, καὶ παρασέσυρται, καὶ τὸ τελευταῖον ἀτίμως ἐξέωσται. ὁ δὲ κολαευτικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθανώτερος, εὐδακιμεῖ. καὶ ὅλως ὁ Φθάσας κρατεῖ. τὰ γὰρ τοῦ Ὀμήρου πάνυ ἐπαληθεύουσιν, ὅτι

Ἕνός ἐνυάλιος, καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα.

τοιγαροῦν ὡς οὐ περὶ μικρῶν τοῦ ἀγῶνος ὄντος, ποικίλας

10 Ἐνθα ὁ μὲν χρηστὸς) Οἷον τοῦτο εἶπας ἀληθίστατον. V.

vidia multa, suspiciones sexcentae, adulationumque & delationum argumenta quam plurima. Ubi enim spes semper maiores, ibi etiam graviores invidiae, & odia periculofiora, & maleficientiores obtrectationes. Quare intentis se invicem speculantur oculis, & tanquam gladiatores observant, si quam nudam corporis partem conspiciant, dumque unusquisque primus esse cupit, detrudit & cubito dimovet alterum, eumque, qui ante se est, si possit, detrahit & supplantat. Hic vir bonus statim videlicet everfus trahitur, expelliturque tandem cum ignominia: floret contra ea, qui plus adulando valet, & ad malas id genus artes est probabilior. In universum vincit, qui alterum occupat, veraque deprehenduntur HomERICA illa:

Nam communis amat caedentem caedere Mavors.

Igitur cum de rebus non parvis certamen sit, varia com-

κατ' ἀλλήλων ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν, ὧν ταχίστη καὶ ἐπισφαλεστάτη ἐστὶν ἡ τῆς διαβολῆς· τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ Φύβου ἡμισευέλπιδος λαμβάνουσα· οἰκτρότερα δέ, καὶ τραγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν

II ἐνάπλεα. Οὐ μέντοι μικρὸν, οὐδὲ ἀπλοῦν ἐστὶ τοῦτο, ὥς ἂν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, οὐκ ὀλίγης δὲ ἀγχινοίας, ἀκριβοῦς δέ τινος ἐπιμελείας δεόμενον. οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἔβλαπτεν ἡ διαβολή, εἰ μὴ πιθανόν τινα τρόπον ἐγίγνετο. οὐδ' ἂν κατίσχυσε τὴν πάντων ἰσχυροτέραν ἀλήθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγόν, καὶ πιθανόν, καὶ μυρία ἄλλα παρεσκευάστο κατὰ τῶν

II2 ἀκουόντων. Διαβάλλεται μὲν οὖν ὥς τὸ πολὺ μάλιστα ὁ τιμώμενος, καὶ διὰ τοῦτο τοῖς ὑπολειπομένοις αὐτοῦ ἐπίφθορος· ἅπαντες γὰρ τῷ δ' ἐπιτοξάζονται, καθάπερ τι κάλυμα καὶ ἐμπόδιον προορώμενοι. καὶ ἕκαστος οἶεται πρῶτος αὐτὸς ἔσεσθαι, τὸν κορυφαῖον ἐκείνων ἐκπο-
9 Κατίσχυς) Κατεδυνάστει. G.

miniscuntur contra se invicem compendia, quorum celerimum & periculofissimum est delatio, quae initium sumit ab invidia bonae aliquid spei reliquum habente, sed misefiores longe tragicosque exitus, & multis refertos calamitatibus, inferens. Verum enimvero non parvum, neque simplex quiddam hoc est, ut suspicetur aliquis, sed arte multa, nec ingenio paucō, exquisitaque cura indigens. Neque enim tantum noceret delatio, nisi probabili quadam ratione fieret: neque valeret aliquid, contra valentiozem omnibus veritatem, nisi allectamenti plurimum, & probabilitatis, & sexcenta alia ad audientes machinaretur. Defertur ergo ut plurimum ille, qui maximo in honore est, atque ob id ipsum eorum, quos post se reliquit, invidiae expositus. In hunc enim tela omnes dirigunt, tanquam obstaculum quoddam atque impedimentum ipsum intuentes, dum putat unusquisque, primum sese futurum, expugna-

λοιρκήσας, καὶ τῆς Φιλίας ἀποσκευασάμενος. οἷόν τι καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὑπὸ τῶν δρομέων γίγνεται. κακεὶ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεύς, τῆς ὑσπληγγος εὐθύς καταπεσούσης, μόνον τοῦ πρόσω ἐφιεμένος, καὶ τὴν διανοίαν ἀποτείνας πρὸς τὸ τέρμα, καὶ τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχων, τῷ πλησίον οὐδὲν κακουργεῖ, οὐδὲ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς πολυπραγμονεῖ. ὁ δὲ κακὸς ἐκεῖνος, καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς, ἀπογνούς τὴν ἐκ τοῦ τάχους ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτεχνίαν ἐτράπετο· καὶ τοῦτο μόνον ἐξ ἀπαντος σκοπεῖ, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμποδίσας, ἐπιστομιεῖ, ὥς, εἰ τούτου διαμάρτοι, οὐκ ἂν ποτε νικῆσαι δυνάμενος. ὁμοίως δὲ τούτοις, καὶ ταῖς Φιλίαις τῶν εὐδαιμόνων γίγνεται· ὁ γὰρ προέχων, αὐτίκα ἐπιβουλεύεται· καὶ ἀφύλακτος ἐν μέσῳ ληφθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀνηρπάσθη· οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλους βλάπτειν ἔδοξαν. Τό, τε 13

3 Τῆς ὑσπληγγος) Καὶ ὁ τόπος καὶ φραγέλλιον, καὶ βούκιντρον, καὶ ὁ σ. ο. ο. ν. λ. φ. ἰνταῦθα μὲν καὶ μύσπα. G. τὴν ἀφειρητίαν σημαίνει. σημαίνει δὲ

to illo principe, & de amicitia regis amoto. Quale quid in gymnico etiam certamine fit in cursoribus. Nam ibi quoque bonus cursor, ubi primum decidit repagulum, solum anteriora petens, & ad metam intendens animum, suisque in pedibus spem victoriae reponens, nihil mali infert alii, neque quidquam adversus certatores machinatur. At ille malus, abiecta spe celeritatis, ad malas artes conversus, illud solum omnino spectat, quomodo retentum impeditumque illum cursorem sufflaminet, ut qui, si hoc non succedat, vincere nunquam possit. Simile quid hisce in amicis beatorum solet evenire. Qui enim primas tenet, insidiantibus statim expositus est, & si incautus deprehendatur inter medios inimicos, abripitur. At isti amantur & videntur amici ob id ipsum, quod laedere visi sunt

- ἀξίόπιστον τῆς διαβολῆς οὐχ ὡς ἔτυχεν ἐπινοοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἐστὶν ἔργον, δεδοικόσι τι προσάψαι ἀπώδον, ἢ καὶ ἀλλότριον. ὡς γοῦν ἐπὶ πολὺ τὰ προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες, οὐκ ἀπιθάνους ποιοῦνται τὰς κατηγορίας, οἷον τὸν μὲν ἱατρὸν διαβάλλουσιν ὡς Φαρμακέα, τὸν πλούσιον δὲ ὡς τυράννον, τὸν τυραννικὸν δὲ ὡς προδοτικόν.
- 14 Ἐνίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς ὑπεβάλλει τῆς διαβολῆς τὰς διαφοράς. καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου τρόπον οἱ κακοήθεις αὐτοῖς ἀρμοζόμενοι, εὐστοχοῦσιν. ἦν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἰδῶσι, Διένευσέ. Φασι, τῇ γυναικί σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδὼν ἐς αὐτὴν, ἀπεστέναξε. καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀηδῆς, καὶ ὅλως ἐρωτική· καὶ τινες καὶ μοιχικαὶ πρὸς αὐτὸν αἰ

13 Καὶ Στρατονίκη) Τὴν Σελεύκου Στρατονίκην λέγει, ἥς ὁ υἱὸς Σελεύκου Ἀντίοχος ἐρασθεὶς πείθει τὸν πατέρα ταύτης παραχωρῆσαι τῷ υἱῷ· πείθει δὲ νόσω ἀλούς καὶ εἰς αὐτὸ γεγονὼς τὸ θανάειν διὰ τὴν εἰς τὴν Στρατονίκην ἔρωτα. ἐν ἀμνηχανίᾳ

γὰρ τοῦ πατρὸς γεγονότος Σελεύκου, διὰ τὴν υἱὸν Ἀντίοχον, εἴτα σοφία Ἐρασιστράτου τοῦ ἱατροῦ γνωσθέντος τοῦ παλαιτοῦ τῆς νόσου τοῦ ἥρατος, ὑπεξέστη ταύτης ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ. V.

alios. Fidem autem delationi non temere excogitant, sed in eo omni elaborant studio, veriti, ne quid absonum asfingant aut alienum. Quare plerumque iis, quae infunt huic, quem calumniari volunt, in peiorem partem detortis, crimina faciunt non improabilia: medicum, ut hoc utar, calumniantur veneficum, divitem vero tanquam dominationis appetentem; ministrum denique dominationis suspectum produtionis faciunt. Interdum vero ipse, qui audit, diversam calumniandi rationem subiicit, ut maligni, ad ipsius se mores dum componunt, scopum feriant. Si enim zelotypum esse videant, In coena, inquit, innuis uxori tuae, & intutus eam ingemuit: vicissim ad illum Stratonice respexit non sane iniucunde, & vultu omnino amatorio. Et praeflo sunt quaedam etiam aliae de ipsius adulteriis ca-

διαβολαί. ἣν δὲ ποιητικὸς ἤ, καὶ ἐπὶ τούτῳ μέγα Φρονῇ,
 μὰ Δί', ἐχλεύασέ σου Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ διέσυρε,
 καὶ ἄμετρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοσύνθετα. πρὸς δὲ τὸν
 εὐσεβῆ, καὶ Φιλόθεον, ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ Φίλος δια-
 βάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθούμενος, καὶ τὴν πρό-
 ροιαν ἀρνούμενος. ὁ δὲ ἀκούσας, εὐθύς μύωπι διὰ τοῦ
 ὠπὸς τυπείς, διακέκασται ὡς τὸ εἶκος, καὶ ἀπέστρα-
 πται τὸν Φίλον, οὐ περιμένει τὸν ἀκριβῆ ἔλεγχον. Ο- 15
 λως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοοῦσι καὶ λέγουσιν, ἃ μάλι-
 στα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα προκαλέσασθαι τὸν ἀκροώ-
 μενον· καὶ ἐνθα τρωτός ἐστιν ἕκαστος ἐπιστάμενος, ἐπ'
 ἐκείνο τοξεύουσι, καὶ ἀκοντίζουσιν ἐς αὐτό, ὥστε τῇ παρ-
 αυτικά ὀργῇ τετραγαγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ
 ἐξετάσει τῆς ἀληθείας· ἀλλὰ καὶ θέλη τις ἀπολογεῖ-
 σθαι, μὴ προσέσθαι τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως, ὡς
 ἀληθεῖ προκατεληγμένον. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὃν τὸ εἶ- 16

16 Ἀνυσιμώτατον) Δυνάμενον ἀνῆσαι. G.

lumniae. Si vero valeat poetica facultate, eaque in re sibi
 placeat, *Per Iovem*, ait, *risit versus tuos Philoxenus, & tra-*
duxit, & immodulatos esse dixit, & male compositos. Apud re-
 ligiosum autem atque pium, pro atheo & profano ami-
 cus defertur, qui Deum respuat, & neget providentiam.
 Alter autem audiens, oestro statim in aure percussus, in-
 cenditur, ut facile est ad intelligendum, & averfatur ami-
 cum, non expectata accurata demonstratione. Talia enim
 omnino excogitantque & dicunt, quibus maxime norunt
 ad iram provocari audientem. Cumque sciant, ubi quis-
 que vulnere maxime sit opportunus, eo collineant, & fe-
 riunt: adeo ut praesenti ira turbatus, non amplius veri-
 tati inquirendae vacet; sed etiamsi causam dicere velit ali-
 quis, non admittat, qui nec opinata auditione, tanquam
 vera, iam ante occupatus sit. Efficacissimum enim profe-

- δος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις, ὃς διέβαλε τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ μόνος τῶν ἄλλων γυναικεῖα οὐκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διονυσίοις. καὶ εἴ γε μὴ κληθεὶς ἔωθεν ἔπινε τε πάντων ὀρώτων, καὶ λαβὼν ταραντινίδιον, ἐκυμβάλισέ τε καὶ προσωρχήσατο, ἀπολώλει ἂν, ὡς οὐχ ἠδόμενος τῷ βίῳ τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀντισοφιστὴς ὢν, καὶ ἀντίτεχνος τῆς Πτολεμαίου τρυφῆς.
- 17 Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ, μεγίστη τότε ἂν ἀπασῶν διαβολῇ λέγοιτο, εἰ ἔλοιτό τις μὴ σέβειν, μῆδὲ προσκυνεῖν τὸν Ἡφαιστίωνα, ἐπεὶ γὰρ ἀπέθανεν Ἡφαιστίων, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος Ἀλέξανδρος ἐβουλήθη προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ, καὶ θεὸν χειρατονῆσαι τὸν τετελευτηκότα. εὐθύς οὖν νεῶς τε ἀνέστησαν αἱ πόλεις, καὶ τεμένη καθιδρύετο, καὶ βωμοὶ, καὶ θυσίαι, καὶ ἑορταὶ

6 Ταραντινίδιον) Θέριστρον λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον οὐ πάντως πορφυροῦν. V.

Quo genus calumniae, quod contrarium est audientis cupiditati: cum etiam apud Ptolemaeum illum, qui Dionysus appellatus est, fuerit, qui deferret Platonicum Demetrium, quod aquam biberet, & solus muliebrem vestem non indueret Dionysiis. Et nisi ille vocatus postridie bibisset in conspectu omnium, & Tarentinula indurus saltasset cum cymbalis; perierat homo, qui non delectaretur vita regis, sed aemulatione quadam ductus, sententiis, vitae, luxuriae, Ptolemaei contradiceret. Apud Alexandrum vero maximum omnium crimen dictum esset, si quis neque colendum sibi neque adorandum sumisset Hephæstionem. Cum enim decessisset Hephæstion, prae amore illius Alexander reliquae suae hoc etiam adstruere magnificentiae voluit, & Deum suo suffragio facere defunctum. Statim ergo & templa excitare urbes, & loca consecrari & arae,

τῷ καινῷ ταύτῳ θεῷ ἐπετελοῦντο, καὶ ὁ μέγιστος ὄρκος ἦν ἅπασιν, Ἡφαιστίων. εἰ δέ τις ἢ μειδιάσειε πρὸς τὰ γιγνόμενα, ἢ μὴ φαίνοιτο πάνυ εὐσεβῶν, θάνατος ἐπέκειτο ἢ ζημία. ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μειρακιώδη ταύτην τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν, προσεξέκαιον εὐθύς, καὶ ἀνεζωπύρουν, ὀνειράτα διηγούμενοι τοῦ Ἡφαιστίωνος, ἐπιφανείας τινὰς, καὶ ἰάματα προσάπτοντες αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφημίζοντες. καὶ τέλος ἔθυον παρέδρω, καὶ ἀλεξικάκῳ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἡδέτο τε ἀκούων, καὶ τὰ τελευταῖα ἐπίστευε, καὶ μέγα ἐφρόνει, ὥσαντι οὐ θεοῦ παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοὺς ποιεῖν δυνάμενος. πόσους τοίνυν οἰόμεθα τῶν Ἀλεξάνδρου φίλων παρὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαιστίωνος θεϊότητος; διαβληθέντας, ὥς οὐ τιμῶσι τὸν κοι-

4 Ὑπολαμβάνοντες) Ἀντὶ τοῦ προλαμβάνοντες. V.

5 Τὴν Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν προσεξέκαιον) Ὡς ὁ Μάγιστρος Συλκάκας λέγεται Λέοντα τὸν βασι-

λία ὅτι ἐξέβαλχευς περὶ Θεοφάνους πολλὰ καὶ τερατώδη διέξειδον ἐνύπνια, ἀτε καὶ ἄκη, ἵνα μόνον εὐδοχημοῖν ψευδόμενος. V.

arque sacrificia, festique dies novo Deo parari, sanctissimumque omnibus iusiurandum esse Hephaestion. Si quis vero subrideret ad ista, aut non satis religiosus esse videretur; mortis illi poena erat proposita. Excipientes porro puerilem hanc Alexandri cupiditatem adulatōres, magis statim eam incenderunt, excitaruntque, qui immissa sibi ab Hephaestione infomnia narrarent, praesentiamque sibi illius oblatam, & sanationes quasdam illi tribuerent, vulgarentque edita ab illo oracula. Tandem sacrificarunt velut Aessiori Depulsorique malorum Deo. His audiendis delectari Alexander, ac tandem credere, & placere sibi, qui non Dei modo filius esset, sed facere etiam posset Deos. Quot ergo amicis Alexandri putamus eo tempore, male expetiisse Hephaestionis divinitatem? cum deferrentur, ut

- νὸν ἀπάντων θεὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξελαβέντας, καὶ τῆς
 18 τοῦ βασιλέως εὐνοίας ἐκπεσόντας. Τότε καὶ Ἀγαθο-
 κλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχῶν παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώ-
 μενος παρ' αὐτοῦ, μικροῦ δεῖν συγκαθεύχῃ λέοντι,
 διαβληθεὶς ὅτι δακρύσειε παριὼν τὸν Ἡφαιστίωνος τά-
 φον. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπο-
 μοσάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν, καὶ κατὰ Ἡφαι-
 στίωνος, ὅτι δὴ κυνηγετοῦντι οἱ, φανέντα ἐναργῆ τὸν θεὸν
 ἐπισκῆψαι εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ, Φείσασθαι Ἀγαθο-
 κλέους. οὐ γὰρ ὡς ἀπιστοῦντα, οὐδὲ ὡς ἐπὶ νεκρῷ δα-
 19 κρύσαι, ἀλλὰ τῆς πάλαι συνηθείας μνημονεύοντα. Ἡ
 γοῦν κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα χώραν
 ἔσχε πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντιθεμένη. κατὰ περ
 γὰρ ἐν πολιορκίᾳ οὐκ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκριμνα,
 καὶ ἀσφαλῆ τοῦ τείχους προσίασιν οἱ πολέμιοι, ἀλλ'
 ἐν ἡ ἀφύλακτόν τι μέρος ἢ σαθρὸν αἰσθάνται, ἢ ταπει-

qui non colerent communem omnium Deum, eiiciendi ea
 causa, atque benevolentia regis excidentibus. Tum etiam
 Agathocles Samius, qui ordines duxerat apud Alexandrum;
 & in honore fuerat, parum abfuit, quin cum leone con-
 cluderetur, delatus nempe, ut qui sepulcrum Hephaestio-
 nis praeteriens flevisset. Verum succurrisse illi dicitur Per-
 diccas, deierans per omnes Deos, ipsumque adeo Hephae-
 stionem, venanti sibi apparuisse manifestum Deum, ac ius-
 sisse dicere Alexandro, parceret Agathocli; neque enim
 quod fidem non haberet, vel tanquam de mortuo, sed ve-
 teris consuetudinis memoria, flevisse. Adulatio igitur at-
 que calumnia tum maxime locum invenere apud Alexan-
 drum, cum ad illius se affectionem animi componerent.
 Quemadmodum enim in obsidione non ad excelsa, & prae-
 rupta, & tuta murorum accedunt hostes, sed si qua in-
 custoditam partem aliquam corruptamve animadvertunt,

ἰὼν, ἐπὶ τοῦτο πάσῃ δυνάμει χαροῦσιν, ὡς ῥᾶστα παρ-
 εισδύναι καὶ ἐλεῖν δυνάμενοι· οὕτω καὶ οἱ διαβάλλοντες,
 ὅ, τι ἂν ἀσθενὲς ἴδωσι τῆς ψυχῆς, καὶ ὑπόσαθρον, καὶ
 εὐεπίβατον, τούτῳ προσβάλλουσι, καὶ προσάγουσι
 τὰς μηχανάς· καὶ τέλος ἐκπολιορκοῦσι, μηδενὸς ἀντι-
 τασσομένου, μηδὲ τὴν ἔφεδον αἰσθομένου. εἴτ' ἐπειδὴ
 ἐντὸς ἀπαξ τειχῶν γένωνται, πυρπολοῦσι πάντα, καὶ
 καίουσι, καὶ σφάττουσι, καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα εἰκὸς
 ἀλικομένης ψυχῆς, καὶ ἐξηνδραποδισμένης ἔργα εἶναι.
 Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ ἀπόντος ἢ τε ἀπάτης, 20
 καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιτοκία, καὶ προσλιπάρησις, καὶ
 ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυρία ῥαδιουργήματα· ἡ δὲ
 μεγίστη πασῶν ἡ κολακεία ἐστὶ, συγγενὴς, μᾶλλον δὲ
 ἀδελφὴ τις οὕσα τῆς διαβολῆς. οὐδεὶς γοῦν οὕτω γεννά-
 δας ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβεβλη-
 μένος, ὃς οὐκ ἂν ἐνδοίῃ πρὸς τὰς τῆς κολακείας διαβο-
 λάς· καὶ ταῦτα ὑπορυττούσης, καὶ τοὺς θεμελίους

aut humilem; hanc viribus omnibus invadunt, ubi nempe
 facillime subire, & capere urbem possint: sic delatores,
 quamcunque imbecillam viderint animi, vitiosamque par-
 tem, & superatu facilem, hanc oppugnant, huic machi-
 nas adhibent, & expugnant denique, cum obiciat se ne-
 mo, quin oppugnationem neque sentiat. Deinde cum se-
 mel sunt intra moenia, igne vastant omnia, urunt, cae-
 duntque, & abigunt, qualia nempe victo animo, & in ser-
 vilitatem redacto, fieri probabile est. Machinae autem illis
 contra absentem fraus, & mendacium, & periurium, &
 improba assiduitas, & impudentia, & sexcenta alia malefi-
 cia. Maxima autem omnium adulatio est, cognata vel so-
 ror potius delationis. Nemo enim tam generosus est, &
 adamantino muro sic munitum pectus habet, quin conce-
 dat adulationis calumniis: cum praefertim velut cuniculis

- 21 Ὑφαιρεύσης τῆς διαβολῆς. Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἔνδοθεν δὲ πολλαὶ προδοσίαι συναγωνίζονται, τὰς χεῖρας ὀρέγουσαι, καὶ τὰς πύλας ἀναπετώσας, καὶ πάντα τρόπον τῇ ἀλώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμούμεναι. πρῶτον μὲν τὸ Φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει, καὶ τὸ ἀψίκορον. ἔπειτα δὲ τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκουσμάτων ἐπόμενον. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαθρηδᾶ, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. οἶδα γοῦν τινὰς οὕτως ἡδέως γαργαλιζομένους τὰ ὧτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τοὺς πτερύξιν κνωμένους. Ἐπειδὴν τοίνυν ὑπὸ τούτων ἀπάντων συμμαχοῦμενοι προσπέσωσι, κατὰ κράτος αἰροῦσιν, οἴμαι, καὶ οὐδὲ δυσχερὲς ἡ νίκη γένοιτο, μηδενὸς ἀντιπαρατατταμένου, μηδὲ ἀμυνομένου τὰς προσβολάς· ἀλλὰ τοῦ μὲν ἀκούοντος ἐκόντος ἑαυτὸν ἐνδιδόντος· τοῦ διαβαλ-
- 22

6 Τὸ ἀψίκορον.) Παρὰ ἄψ, ὃ σημαίνει τὸ εὐθείως, καὶ τὸ κύρος, ὃ εὐθείως κύρον λαμβάνων, καὶ ταχέως πληρούμενος. καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοινὸν καὶ καθαρμιλημένον. V.

7 Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως.) Καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα. οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοινὸν καὶ καθαρμιλημένον. V. alter. (In ed. ad Λαθρηδᾶ relatum, & post σχῆμα omnia omiffa.)

quibusdam fundamenta subruat delatio. Et extra quidem sunt ista. Intus vero proditores multae *hostem* adiuvant, quae manum praebent, & portas aperiunt, & omni modo expugnationi audientis favent. Primo quidem novitatis amor, qui natura inest omnibus hominibus; & illud celere eorum, quae vix attigimus, fastidium; tum quod mirabiles auditiones sectamur. Gaudemus enim, nescio quomodo, universi audire, quae clanculum atque ad aurem dicuntur, & plena sunt suspitionum. Novi enim quosdam, quorum aures non minus suaviter titillantur a calumniis, quam si plumis tangerentur. Cum igitur tantis undique auxiliis nixi ingruunt, vi vincunt, puto, nec difficilis victoria fuerit, cum nemo stet in contraria acie, nec impetum repellat; sed ille, qui audit, sua se sponte dedat; qui vero peti-

λομένου δὲ τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος. ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ
 πόλεως ἀλούσης, καθεύδοντες οἱ διαβαλλόμενοι φονεύ-
 ονται. Καὶ τὸ πάντων οἰκτιστον, ὁ μὲν οὐκ εἰδὼς τὰ γε- 23
 γενημένα, προσέρχεται τῷ Φίλῳ Φαιδρὸς, ἅτε μηδὲν
 Φαῦλον ἑαυτῷ συνεπιστάμενος, καὶ τὰ συνήθη λέγει,
 καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἄβλιος ἐνηδρευμένος. ὁ δὲ, ἦν
 μὲν ἔχῃ τι γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παρρησιαστικόν,
 εὐθύς ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχεε, καὶ τέ-
 λος, τὴν ἀπολογίαν προαισθόμενος, ἔγνω μάτην κατὰ
 τοῦ Φίλου παρωξυμένος. Ἦν δὲ ἀγεννέστερος καὶ ταπει- 24
 νότερος, προσίεται μὲν καὶ προσμειδιᾷ τοῖς χεῖλεσιν
 ἄκροισ, μισεῖ δὲ, καὶ λάβρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει, καὶ
 ὡς ὁ ποιητὴς Φησι, βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν. οὐ δὲ ἐγὼ
 οὐδὲν οἶμαι ἀδικώτερον, οὐδὲ δουλοπρεπέστερον, ἐνδακόν-
 τα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν χολήν, καὶ τὸ μῖσος ἐν αὐ-
 τῷ κατάκλειστον αὔξειν, ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐνὶ Φρεσίν.

5 Τὰ συνήθη) Πέποιθα τοῦτο καὶ μὴ, πρὸς βραχὺ, νικᾶσα Ἀλή-
 ἐγὼ, ὃ θεῖα δίκη, καὶ πάντα, εἰ θεῖα. G.

tur, ignoret insidias. Velut enim capta noctu urbe, dor-
 mientes caeduntur, quos petit delatio. Et quod omnium
 miserrimum est, hic quidem, rerum omnium ignarus, ac-
 cedit ad amicum hilaris, ut qui nullius mali sibi sit con-
 scius, & consueta loquiturque ac facit, undique insidiis
 circumventus miser. Alter vero, si quid generosi pectoris
 habeat, ac liberalitatis, & fiducia, statim erumpit iram,
 & impetum animi effundit, tandemque admissa defensione
 intelligit, se frustra contra amicum incitatum fuisse. Si ve-
 ro minus generosus sit atque humilior, admittit ille qui-
 dem, & summis labris arridet; sed idem odit, & clancu-
 lum frendit dentibus, & ut ait poeta, iram tenet alta men-
 te repositam. Qua sane re nihil equidem iniustius esse ar-
 bitror, aut servilius, commorso labio, clanculum alere
 bilem, & conclusum intra se augere odium, aliud sub pe-

ἄλλα δὲ λέγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον ἰλαρῶ καὶ κωμικῶ προσώπῳ, μάλα περιπαθῆ τινα καὶ πένθους γέμουσαν τραγωδίαν. μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν, ἐπειδὴν πάλαί φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομένῳ, πειῆται ὁμοίως. τότε γὰρ οὔτε Φωνῆν ἀκούειν ἔτι θέλουσι τῶν διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπολογουμένων τὸ ἀξιόπιστον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάλαί δοκούσης Φιλίας προειληφότες· οὐδὲ τοῦτο λογιζόμενοι, ὅτι πολλάκις ἐν τοῖς Φιλτάτοις μίσους παραπίπτουσιν αἰτίαι, τοὺς ἄλλους λανθάνουσαι. καὶ ἐνίοτε οἷς αὐτός τις ἐνοχός ἐστι, ταυτὶ φθάσας κατηγορήσῃ τοῦ πλησίον, ἐκφυγεῖν οὕτω πειρώμενος τὴν διαβολήν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν τολμήσειε διαβάλλειν· ἄπιστος γὰρ αὐτόθι ἡ κατηγορία, προδήλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς

8 Ὅτι πολλάκις) Οἷον ἡδὲ πνίς, Λουκιανὸν, κατὰ τῆς καρδίας, ὥσπερ ἄσπαρτίας καὶ μύρου παρὰ πᾶσαν ὑπόνοιαν τὴν ἀληθείαν. V.

10 Οἷς αὐτός) Εἰς τὴν Ἰωσήφ αἰνίττεσθαι μοι δοκεῖ. V. Οὐ κακῶς σοι δοκεῖ, ὡς ἑρμηνεύ· οὐ γὰρ εἰς

Ἰωσήφ ὁ λόγος αἰνίττεται, ἀλλ' εἰς Βελλεροφόντην, ὃς καὶ αὐτὸς παρόμοιοι αὐτοῦ πέπονθεν εἰς τὴν τοῦ Προϊτοῦ γυναῖκα Ἀντίαν. ὡς φησιν Ὁμηρος ἐν Ζ, καὶ τὴν χίμαιραν ἀντιγράφει αὐτός. οὐ πολὺ δὲ τὸ ἐν μίσῳ διάφορον. V.

store rectum habere, aliud vero dicere, atque simulare, sub hilari & comica persona, tristem plenamque luctus tragœdiam. Maxime vero ita afficiuntur, cum delator, qui olim amicus videtur fuisse eius, quem defert, tamen hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum causam dicunt: quod fide dignam accusationem ex longa, quam putant, amicitia prae-sumunt, neque hoc cogitant, multas saepe inter amicis-simos causas odii incidere, quae fugiant alios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis ipse reus est, eorum accusare occupat alium, effugere ita criminationem tentans. Atque in universum inimicum criminari nemo aufit. Fidem enim statim amittit delatio, quae causam manifestam habeat. Sed illos aggrediuntur, qui maxime videntur ami-

δοκοῦσι δὲ μάλιστα φίλοις ἐπιχειροῦσι, τὴν πρὸς τοὺς
ἀκούοντας εὐνοίαν ἐμῶναι προαιρούμενοι, ὅτι ἐπὶ τῶ
ἐκείνων συμφέροντι οὐδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχοντο.
Εἰσὶ δὲ τινες, οἱ καὶ μάθωσιν ὕστερον ἀδίκως διαβεβλη- 25
μένους παρ' αὐτοῖς τοὺς φίλους, ὅμως ὑπ' αἰσχύνης, ὧν
ἐπίστευσαν, οὐδ' ἐτι προσέειπαι, οὐδὲ προσβλέπειν
τολμῶσιν αὐτοὺς, ὥσπερ ἡδίκημένοι, ὅτι μηδὲν ἀδικούν-
τας ἐπέγνωσαν. Τοιγαροῦν πολλῶν κακῶν ὁ βίος ἐπλή- 26
σθη ὑπὸ τῶν οὕτω ῥαδίως καὶ ἀνεξετάστως πεπιστευ-
μένων διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἀντεια,

Τεθναίης, Φησὶν, ὦ Προῖτε, ἡ κάκταρε Βελλερο-
φόντην,

Ὁς μ' ἔθελεν Φιλότῃ μιγήμεναι οὐκ ἐβελούσῃ
αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπεροφθεῖσα. καὶ
μικροῦ ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν συμπλοκῇ διε-
φθάρη, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποσχών, καὶ τῆς πρὸς
τὸν ξένον αἰδοῦς ὑπὸ μάχλου γυναικὸς ἐπιβεβουλευμέ-

11 Κάτταρε) Γραι. κάκταρε. G.

ci, qua re suam adversus audientes benevolentiam osten-
tatum eunt, qui ipsorum utilitatis causa ne familiarissimis
quidem parcant. Sunt vero, qui etiam, cum deinde didice-
runt, iniuria delatos apud se amicos, tamen verocundia
quadam fidei temere habitae, neque admittere quidquam
excusationis, nec adspicere illos audent, tanquam iniuria af-
fecti eo ipso, quod nihil iniuste egisse illos deprehenderunt.
Itaque malis multis impleta est vita, a creditis ira temere
& sine examine delationibus. Antia enim,

Aut morere, inquit, o Proete, aut interfice Bellerophontem,

Qui nostrum invitae voluit conscendere lectum:

cum tamen ipsa prius pudore illius tentato repulsam tu-
lisset. Et parum abfuit, quin in certamine cum chimaera
periret iuvenis, qui hanc mercedem retulit suae temperan-
tiae, & pudoris adversus hospitem, ut libidinosae mulie-

- νος. ἡ δὲ Φαῖδρα, καὶ κείνη τὰ ὅμοια κατειπούσα τοῦ
προγόνου, ἐπάρατον ἐποίησε τὸν Ἱππόλυτον γενέσθαι,
ὑπὸ τοῦ πατρὸς, οὐδὲν, ὡς θεοί, οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμέ-
27 νον. Ναί, φήσει τις. ἀλλ' ἀξιόπιστός ἐστιν ἐνίοτε ὁ δια-
βάλλων ἀνὴρ, τάτε ἄλλα δίκαιος, καὶ συνετὸς εἶναι
δοκῶν, καὶ ἔχον ὑποσχεῖν αὐτῷ, ἅτε μηδὲν ἂν τοιοῦτο
κακουργήσαντι. ἄρ' οὖν τοῦ Ἀριστείδου ἔστι τις δικαιο-
τερος; ἀλλ' ὅμως καὶ κείνος συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστο-
κλέα, καὶ συμπαράξυνε τὸν δῆμον, ἧς φησιν ἐκείνος
πολιτικῆς Φιλοτιμίας ὑποκεκτισμένος. δίκαιος μὲν γὰρ
ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης, ἀνθρώπος δὲ καὶ αὐ-
τὸς ἦν, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἡγάπα τινὰς, καὶ ἐμίσει.
28 Καὶ εἶγε ἀληθὴς ἐστιν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος,
ὁ συνετώτατος τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἄριστος,
τὴν ἐπιβουλὴν καὶ ἐνέδραν ὑπὸ Φθόου φαίνεται συνε-

10 Φιλοτιμίας ὑποκεκτισμένος)
Τὸ λόγιον τοῦτο ταύτην ὑποκεκτισ-
μένος ἀντὶ τοῦ διὰ ταύτην διαφθο-
ρούμενος αὐτῷ. ἔχθρος δὲ ἂν αἰεὶ Θε-
μιστοκλέους Ἀριστείδης, διὸ καὶ οὖν

αὐτῷ προσβυτὴς πεμφθεὶς Ἀριστεί-
δης, βούλει, φησὶ, ἐπὶ τῶν ὁρέων,
Θεμιστόκλεις, τὴν ἔχθραν ἀπολί-
παιμεν, ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὴν
ἐπανιόντες ἀνακλησόμεθα. V.

ris infidiis peteretur. Phaedra autem, ipsa quoque similia
cum detulisset contra suum privignum, effecit, ut execra-
bilis fieret patri, nihil, Dii boni! nihil nefandum cum pa-
trasset. Sane quam! dicit aliquis. Sed fide dignus nonnun-
quam est delator, qui iustus cetera & prudens esse videatur: &
oportebat rationem illius habere, qui nunquam tale maleficium
commiserit. Numquid ergo est aliquis Aristide iustior? Sed
tamen ille etiam coivit contra Themistoclem, & concita-
vit una populum, eodem nempe, aiunt, quo iste, civilis am-
bitionis pruritū sollicitatus. Scilicet iustus, si cum aliis
comparetur, Aristides: at homo erat ipse quoque, & bi-
lem habebat, & amabat quosdam atque oderat. Et, si vera
est illa de Palamede narratio, Graecorum ille prudentissi-
mus, & aliis rebus optimus, machinationem illam atque

θεικῶς κατὰ ἀνδρὸς ὁμαίμου, καὶ φίλου, καὶ ἐπὶ τὸν αὐ-
τὸν κίνδυνον ἐκπεπλευκότος· οὕτως ἔμψυτον ἅπασιν ὁ-
νθρώποις ἢ περὶ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτία. Τί γὰρ αἰ τις ἢ τὸν 29
Σωκράτην λέγοι, τὸν ἀδίκως πρὸς τοὺς Ἀθηναίους δια-
βεβλημένον ὡς ἀσεβῆ καὶ ἐπίβουλον; ἢ τὸν Θεμιστο-
κλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην, τοὺς μετὰ τηλικαύτας νίκας ἐπὶ
προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτους γενομένους; μυρία γὰρ
τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη γνῶρι-
μα. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν τὸν γε νοῦν ἔχοντα, ἢ ἀρετῆς, 30
ἢ ἀληθείας ἀμφισβητοῦντα; ὅπερ, οἶμαι, καὶ Ὀμηρος
ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνίξαστο, παραπλέειν κελεύ-
σας τὰς ὀλεθρίους ταύτας τῶν ἀκουσμάτων ἡδονὰς, καὶ
ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέσθην αὐτὰ ἀναπεταν-
νύειν τοῖς πάθει προειλημμένοις, ἀλλ' ἐπιστήσαντα ἀκρι-
βῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν ἅπασι τοῖς λεγομένοις, τὰ

11 Ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ οὐ μὴν αἰσθητῶς, ὥς φησιν Ὀμη-
ρίῳ (Ὀδυσσεύς τὸ τοῦ Ὀδυσσεύς ρος. V. (v. Odyss. M.)
περὶ Σειρήνας ἀλληγορικῶς λέγεται,

insidias invidia composuisse deprehenditur contra virum
confanguineum, & amicum, & qui ad eiusdem societa-
tem periculi una navigaverat. Adeo infitum est hominibus
omnibus in tali re peccare. Quid enim de Socrate dica-
mus, iniuste delato apud Athenienses pro impio atque in-
fidiatore? vel de Themistocle, aut Miltiade, post tantas vi-
ctorias prodicionis Graeciae suspectos? Infinita enim nu-
mero sunt exempla, & pleraque fere iam cognita. Quid
ergo facere par est prudentem, cum de *alicuius* virtute aut
veritate disceptat? Quod, puto, Homerus etiam fabula de
Sirenibus obscure significavit, praeternavigare iubens per-
niciosas illas auditionum voluptates, & obturare aures,
nec ita temere illas pandere iis, qui perturbatione quadam
sunt occupati: sed apponere curiosi ianitoris instar rectam
rationem his, quae dicuntur, omnibus, quae admittat digna

- μὲν ἄξια προσέειπαι καὶ παραβάλλεσθαι, τὰ Φαῦλα
 δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς
 μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι, τὰ ὤτα δὲ καὶ τὴν διά-
 31 νοιαν ἀνεωγμένα ἔαν. Ἐπειδὴν τοίνυν τοιαῦτα προσή τις
 λέγων, αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ χρή τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν· μήτε
 ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ὀρῶντα, μήτε τὸν ἄλλον βίον, μήτε
 τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχινοίαν. ὅσω γὰρ τις πιθανώτερος,
 τοσούτω ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. οὐ δὲ τοί-
 νυν πιστεύειν ἄλλοτρίᾳ κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει τοῦ
 κατηγοροῦντος, ἀλλ' ἐαυτῷ τὴν ἐξέτασιν φυλακτέον,
 τῆς ἀληθείας ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν φθόνον,
 καὶ ἐν Φανεράῳ ποιησάμενον τὸν ἔλεγχον τῆς ἐκατέρου δια-
 νοίας, καὶ μισεῖν οὕτω, καὶ ἀγαπᾶν τὸν δεδοκιμασμέ-
 νον. πρὶν δὲ τοῦτο ποιῆσαι ἐκ τῆς πρώτης διαβολῆς κε-
 κινήμενον, Ἡράκλεις, ὡς μεираκιῶδες, καὶ ταπεινόν, καὶ
 32 πάντων οὐχ ἥκιστα ἄδικον. Ἀλλὰ τούτων ἀπάντων αἰ-

*admissione, atque assumat, mala autem excludat repellat-
 que. Ridiculum enim fuerit, domus quidem ianitores con-
 stituere, aures autem ac mentem apertas sinere. Cum igitur
 dicens talia aliquis accesserit, ipsum per se explorare
 negotium oportet, neque aetate considerata dicentis, ne-
 que vita alia, neque ea, quae in sermonibus illius forte
 inest, sollertia. Quo enim quis probabilior est, eo curiosiore
 exploratione opus habet. Non oportet igitur credere
 alieno iudicio, vel odio potius accusantis, sed examen ve-
 ritatis sibi servare, suamque sibi invidiam delatori redde-
 re, & qua quisque mente sit, in claram lucem protrahere,
 ac sic demum vel amare vel odisse, prout quemque
 probaveris. Prius autem hoc facere prima permotum de-
 latione, quam puerile est, bone Hercules! & humile, &
 non minime inter omnia inhonestum. At harum rerum*

τιον, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἄγνοια, καὶ τὸ ἐν σκότῳ
 που εἶναι τὸν ἐκάστου τρόπον. ὡς εἶγε θεῶν τις ἀποκα-
 λύψειεν ἡμῶν τοὺς βίους, οἵχοιτο ἂν Φεύγουσα εἰς τὸ
 βάραθρον ἢ διαβολή, χάραν οὐκ ἔχουσα, ὡς ἂν πεφω-
 τισμένων τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

omnium causa, quam principio dicebamus, ignorantia, &
 quod mores uniuscuiusque in obscuro sunt. Quae cum ita
 sint, utinam Deorum aliquis vitas nostras aperiat! iret
 sane fuga praeceps in barathrum delatio, locum nempe,
 rebus a veritate collustratis, non iam habitura.

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ

Ἡ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ.

ἌΛΛ' ὅτι μὲν ἠγνόεις τὸν οὐνομα τὴν Ἀποφράδα, παντὶ
 που ὄηλον. πῶς γὰρ ἂν ἡτιῶν βάρβαρον εἶναί με τὴν Φω-
 νὴν ἐπ' αὐτῶν εἰπόντας ὑπὲρ σοῦ, ὡς ἀποφράδι ὅμοιος
 εἴης; (τὸν γὰρ τρόπον σου, νῆ Δία, μέμνημαι, εἰκάσας
 τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ παντάπασιν ἀνήκοος ἦσθα
 τοῦ ὀνόματος; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα, ὅ, τι καὶ βού-
 λεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον· τὸ δὲ τοῦ Ἀρχι-
 λόχου ἐκεῖνο ἥδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τοῦ πτεροῦ συν-
 εἴληφας· εἴπερ τινὰ ποιητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχίλο-

2 ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ
 ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ) Ἀποφρά-
 δας ἡμέρας, καὶ ἀποφράδας ἀπλῶς
 καλοῦμεν τὰς σσημειωμένας. παρ-
 ἤχθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ ἱστορίας τοιαύ-
 δε. ἦθες ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τοὺς κα-
 κούργους καταδικαζομένους ἔξω φέ-

ρειν τῆς πόλεως, καὶ δίδόσθαι αὐτοῖς
 τὴν ἀνήκοσαν δίκην· ἐξήγον γοῦν
 αὐτοὺς ἀπὸ τινῶν σσημειωμένων πυ-
 λῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν συνήθων τοῖς
 ἄλλοις πολίταις, ἃς τινες ἐκάλουν
 ἀποφράδας. V. Romanis dicebatur
 porta scelerata & scelerata via. G.

PSEUDOLOGISTA

SIVE DE DIE NEFASTO, CONTRA TIMARCHUM.

VERUM enimvero ignotum tibi fuisse nomen Apo-
 phras, unicuique manifestum. Quī enim accusares me hoc
 ipso nomine barbariei circa linguam, qui dixerim, esse
 te Apophradi, hoc est, atro diei similem? (Memini enim
 profecto, tuos me mores tali diei assimilare) si omnino
 nomen illud intelligeres? Ego vero, Apophras quid sibi
 velit, paulo post te docebo. Iam vero illud tibi Archilo-
 chi dicam, Cicadam alis prehendiſti! si quidem iamborum
 quendam poetam noſti Archilochum, Parium genere, vi-

χον, Πάριον τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ ἐλεύθερον, καὶ παρ-
 ῥησίᾳ συνόντα, μηδὲν ὀκνοῦντα ὀνειδίζειν, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα λυπήσειν ἔμελλε τοὺς περιπετεῖς ἐσομένους τῇ χο-
 λῇ τῶν ἰάμβων αὐτοῦ. ἐκεῖνος τοίνυν πρὸς τινὸς τῶν τοι-
 οῦτων ἀκούσας κακῶς, Τέττιγα, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἴλη-
 Φέναι τοῦ πτεροῦ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὃ Ἀρχί-
 λοχος, φύσει μὲν λάλῳ ὄντι καὶ ἄπαι τινὸς ἀνάγκης·
 ὁπότεν δὲ καὶ τοῦ πτεροῦ ληφθῇ, γεγωνότερον βοᾶντι.
 καὶ σὺ δὴ, ἔφη, ὦ κακὸδαιμον ἄνθρωπε, τί βουλόμενος
 ποιητὴν λάλον παροξύνεις ἐπὶ σεαυτὸν, αἰτίας ζητοῦντα,
 καὶ ὑποθέσεις τοῖς ἰάμβοις; Ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπει- 2
 λῶ, οὐ, μὰ τὸν Δία, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἑμαυτὸν
 πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δέω σοὶ δὲ μυρία συνειδῶς ἰάμ-
 βῶν ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ἃ μοι δοκεῖ οὐδ' ἂν ὁ Ἀρ-
 χίλοχος αὐτὸς διαρκέσαι, προσπαρακαλέσας καὶ τὸν
 Σιμωνίδην, καὶ τὸν Ἰππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτοῦ

§ Γεγωνότερον) Τρανώτερον. V.

rum omnino liberum, & fiducia quadam uti solitum, nec
 cunctantem maledicere, si vel maxime laefurus videretur
 eos, qui in bilem iamborum suorum incidissent. Hic igitur,
 cum male ipsi a quodam ex illo genere dictum esset,
 dicebat, alis prehensam ab eo esse cicadam, ipsum se ci-
 cadae comparans Archilochus, strepero natura sua, etiam
 nemine cogente, *animali*, si vero etiam alaprehendatur,
 clamanti sonantius. Sic tu, inquiebat, *infelix*, quid tibi vis,
cum loquacem in te poetam concitas, occasiones & argumenta iam-
bis quaerentem? Haec ipse quoque tibi comminor, non pro-
 fecto, quasi Archilochus me comparem: unde enim? mul-
 tum fane ab eo absum: sed quod novi sexcenta tua faci-
 nora iambis digna, quibus ne ipse quidem sufficere mihi
 Archilochus videtur, etiam si Simonidem & Hipponactem
 advocet, ut secum vel unum eorum, quae tibi insunt,

καὶ ἐν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν. οὕτω σύ γε παῖδας
 ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ, τὸν Ὀροδοικίδην, καὶ τὸν
 Λυκάμβην, καὶ τὸν Βούπαλον, τοὺς ἐκείνων ἰάμβους.
 καὶ ἔοικε θεῶν τις ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σοι τότε τὸν γέ-
 λων ἐπὶ τῇ ἀποφράδι λεχθείσῃ, ὥς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν
 καταφανέστερος γένοιο, κομιδῇ ἀπαιδέυτος ὢν, καὶ τὰ
 κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, ἀρχὴν δὲ εὐλογον
 παράσχοις τῶν κατὰ σοῦ λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἴ-
 κοθὲν σε ἀκριβῶς εἰδότε, καὶ μηδὲν ὑποστελουμένῳ τὸ μὴ
 οὐχὶ πάντα ἐξειπεῖν· μᾶλλον δὲ κηρύξαι ἃ πράττεεις νύ-
 κτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρὶν
 3 ἐκείνοις. Καίτοι μάταιον ἴσως, καὶ περιττόν, ἐν παιδείας
 νόμῳ παρρησιάζεσθαι πρὸς σέ. οὔτε γὰρ ἂν αὐτὸς ποτε
 βελτίων γένοιο πρὸς τὴν ἐπιτίμησιν, οὐ μᾶλλον ἢ κύν-
 θαρὸς μεταπεισθεῖν ἂν, μηκέτι τοιαῦτα κυλινδεῖν, ἅπαρ
 αὐτοῖς συνήθης γενόμενος. οὐτ' εἶναι τινα νομίζω τὸν ἀγνο-

malorum carmine describant: adeo tu pueros in omni im-
 puritate ut videantur effecisti Orodociades, & Lycambus,
 & Bupalus, iamborum illorum argumenta. Ac videtur
 Deorum aliquis in labia tum adduxisse tibi risum de dicta
a me Apophrade, ut ipse quidem manifestius, quam Scy-
 thae, ruditis omnium rerum convincereris, qui commu-
 nia ista, & quae ante pedes sunt, ignores; occasionemque
 & principium praeberes contra te scribendi viro libero,
 quique te domo inde accurate novit, neque metuat quid-
 quam, quo minus omnia proferat, vel praeconio vulget
 potius, quaecunque, praeter multa illa antiqua, nunc etiam
 noctu atque interdium perpetras. Quamquam vanum for-
 tasse & supervacuum fuerit, libertate illa, quae eruditos
 decet, apud te uti: neque enim ipse unquam a reprehensionem
 fias melior, non magis, quam scarabaeus dediscat
 volvere talia, cum sceleris iis affuerit; neque puto quem-

πάντα ἐτι τὰ ὑπὸ σοῦ τολμώμενα, καὶ ἃ γέρων ἀνθρώ-
πος ἐς ἑαυτὸν παρανομεῖς. οὐχ οὕτως ἀσφαλὴς, οὐδὲ
ἀφανὴς βδελυρὸς εἶ· οὐδὲ δεῖ τινος τοῦ ἀποδύσοντος τὴν
λεοντήν, ὥς Φανερὸς γένοιο, καυθήλιος ὢν, εἰ μὴ τις ἄρα
ἐξ Ὑπερβορέων ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἤκοι, ἢ ἐς τοσοῦτον Κυ-
μαῖος εἴη, ὥς μὴ ἰδὼν, εὐθύς εἰδέναι ὄντων ἀπάντων ὕβρι-
στότατόν σε ὄντα, μὴ περιμείνας ὀγκωμένου προσέτε
αἰκύνειν. οὕτω πάλαι καὶ πρὸς ἐμοῦ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ
πολλάκις κεκήρυκται τὰ σά, καὶ δόξαν οὐ μικράν ἔχεις
ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην
Μίσθωνα, ὑπὲρ τὸν Χῖον ἐκεῖνον Βάσταν, τὸν ἐπὶ τοῖς
ὁμοίοις σοφόν. ῥητέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἔωλα δόξω λέγειν,
ὥς μὴ αἰτίαν ἔχοιμι μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν. Μᾶλλον δὲ πα- 4

10 Τὸν Ἀριφράδην) Ἀριφράδης
αὐτὸς λοιδορεῖται αἰ γυναιξὶ συνῶν,
κισσαρδὸς δὲ ἦν. Ἀριστοφάνης. Ἀρι-
φράδης ἐστὶ μὲν πονηρὸς, ἀλλὰ τοῦτο
μὲν καὶ βούλεται· ἐστὶ δ' οὐ μόνον
πονηρὸς, οὐ γὰρ οὐδ' ἂν ἡσθόμην οὐ-
δέ παππίηρες, ἀλλὰ καὶ προσεξέ-
ρμηκί τι. τὰν γὰρ αὐτοῦ γλῶτται αἰ-
σχρῶς ῥέον. τουτέστι τὸ αἰδοῖον τοῦ

ἀνθρώπου καὶ τὸ σπέρμα. Ἀριφρά-
δης γε Πολύμνηστος καὶ Οἰώνιος
ἀρρήτοποιεῖ. καὶ πολυμνήστεια καὶ
αὐτὰ καμπεδεῖται ἐπ' αἰσχρότητι.
εἰ τις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα καὶ σφόδρα
φυλάττεται, μήποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ
πίνται ποτηρίου, καὶ αὔθις. Ἀρι-
φράδες παῦσαι ληρῶν. V.

quam esse, qui adhuc ignoret, quae audeas, quaeque se-
nex homo in te ipsum designes. Non ita securus, non ita
obscure impurus es: neque opus est, qui leoninam tibi de-
trahat, ut appareat, te asinum esse, nisi quis forte ab Hy-
perboreis inde modo ad nos venerit, aut adeo sit Cuma-
nus, ut non ad primum statim conspectum cognoscat, asi-
norum te omnium esse insolentissimum, neque expectet,
dum rudentem etiam audiat; adeo olim & a me, & apud
omnes, & saepe, tua vita praeconio vulgata est; & famam
eo nomine non parvam habes supra Ariphradem, supra
Sybaritam Mithonem, supra Chium illum Bastam, illum
similibus in rebus doctum. Dicendum tamen, licet obso-
leta dicere videar, ne reprehendar, qui solus ea ignorem.

ρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου προλόγων εἷς, ὁ Ἐλεγχος. Φίλος ἀληθεία καὶ παρρησία θεός, οὐχ ὁ ἀσημότατος τῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδίοσι τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, πάντα καὶ εἰδότης, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὅποσα ὑμῖν σύνοιδε. χάριεν γοῦν τοῦτο γένοιτ' ἂν, εἰ ἐδελήσειεν ἡμῖν προεισελθῶν οὗτος διηγῆσασθαι τοῖς θεαταῖς σύμπαντα τοῦ δράματος τὸν λόγον. Ἄγε τοίνυν, ὦ πρόλογον καὶ δαιμόνων ἄριστε Ἐλεγχε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξης τοὺς ἀκούοντας, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ φιλαπεχθημόνως, οὐδ' ἀνίπτοις ποσὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπηγγένηκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἰδίον τι ἀμυνόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισοῦντες τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μόνον εἰπὼν, καὶ σαφῶς προδιηγησάμενος, ἔλεως ἀπίθι ἐκποδῶν, τὰ δὲ ἄλλα, ἡμῖν κατὰλειπε μιμησόμεθα

10 Ἀνίπτοις ποσὶ) Ἀνίπτοις ποσὶ, ἀντὶ τοῦ ἀνεταίμοις, καὶ χωρὶς τινὸς παρασκευῆς, παροιμία ἐπὶ τῶν

ἀμαθῶς ἐπὶ τινὰ ἔργα καὶ πράξεις ἀφικνουμένων. V.

13 Βδελυρία) Αἰσχροποίη. V.

Vel potius advocandus erit Menandri prologorum unus; Elenchus, amicus Veritati & Libertati in dicendo Deus, non obscurissimus eorum, qui in scenam prodeunt, solis vobis inimicus, qui linguam ipsius timetis, qui & novit omnia, & diserte, quae de vobis novit, eloquatur. Lepidum fane fuerit, si velit ille ad nos accedere, & enarrare spectatoribus totam fabulae rationem. Age igitur, Prologorum atque Geniorum optime, Elenche, vide, ut diserte auditores edoceas, quam non temere, neque animo ad inimicitias pronο, neque illotis, quod aiunt, pedibus ad hanc disputationem devenerimus, sed cum propriam iniuriam ulciscentes, tum communi quodam odio hominem impuritatis causa persequentes. Haec sola ubi dixeris, & aperte exposueris, propitius e vestigio discedere hinc poteris, & reliqua nobis permittere. Te enim imitabimur, & con-

γάρ σε, καὶ διελέγχομεν τὰ πολλὰ, ὡς παρρησίας τε καὶ ἀληθείας ἕνεκα, μηδὲνα αἰτιάσασθαι σε. μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτοὺς ἐπαινέσης, ὦ Φίλτατὲ Ἐλεγχε, μήτε τὰ ἐκείνῳ προσόντα προεκχέης αὐτῷ· οὐ γὰρ ἄξιον θεῶν ὄντι ἐπὶ στόμα σοι εἰσεῖν τοὺς περὶ τῶν οὕτω καταπτύστων λόγους. Ὁ γὰρ σοφιστὴς οὗτος εἶναι λέγων, ὁ πρόλογος ἤδη φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἦκε, λόγον τινὰ πρὸ πολλοῦ συγγεγραμμένον ἐπιδειζόμενος τοῖς πανηγυρισταῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῷ συγγράμματι, ὁ Πυθαγόρας κωλυόμενος ὑπὸ τινος Ἀθηναίων, οἶμαι, μετέχειν τῆς ἐν Ἐλευσίνι τελετῆς, ὡς βάρβαρος, ὅτι ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τούτου ποτὲ, καὶ Εὐφωβος γεγενῆναι. ἐτύγχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ κατὰ τὸν Αἰσώπου καλοῖον, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων ἀλλοτρίων πτερῶν. βουλούμενος δὴ μὴ ἑῷ λαῷ δόξαι λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχεδιάζειν τὰ ἐκ τοῦ βιβλίου, δεῖται τῶν συνήθων

4 Αὐτὸς) Ματαίως. V.

16 Σχεδιάζειν) Ἡτοι σχήδια

6 Ὁ γὰρ σοφιστὴς) Τίμαρχος.

λέγειν, τὰ μὴ μετὰ σκίψεως γινόμενα. V.

vincemus eum in plerisque, ut libertatis veritatisque neglectae nemo te accusare possit. Neque vero me laudaveris apud illos, Elenche carissime, neque, isti quae insunt, temere effundas. Neque enim dignum fuerit, tibi, qui Deus es, in os venire sermones de rebus adeo despuendis. Nimirum iste, qui Sophistam se esse ait, ista iam loquitur Prologus, Olympiam venit aliquando, orationem olim conscriptam habiturus in panegyri. Erat autem argumentum libelli, Pythagoras prohibitus ab aliquo, Atheniensium puto, sacris Eleusiniis interesse, tanquam Barbarus, quod ipse distiterat Pythagoras, se quondam Euphorbum fuisse. Erat porro oratio illa ad Aesopicae corniculae instar confarcinata ex multis pennis alienis. Cum autem vellet non antiqua videri dicere, sed velut ex tempore proponere, quae de libro edidicerat: rogat sodalium aliquem,

τινός, (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ πολλὰ) ἐπειδὴ αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τὸν Πυθαγόραν αὐτῷ προεῖναι. καὶ οὕτως ἀνὴρ ἐποίησε, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τὸν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκεῖνον λόγον. Ἦν δὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ, ὁ μὲν πάνυ ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει, συνείρων οἷον εἰκὸς ἐκ πολλοῦ ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἡ ἀναίσχυρτία οὕσα ἐπήμυνε, καὶ χεῖρα ὠρεγε, καὶ συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκουόντων. καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρεῖα ἐκεῖνον μεταξὺ ἀποβλέποντες, ὑπεδῆλουν ὥς οὐ λέληθε συμπράξας αὐτῷ τὴν βαδισουργίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλην τὴν ἀκρόασιν διετέλεσαν, ἐν τούτῳ μόνον ἔργον ἔχοντες ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχωσι πρὸς τὸ διαγιγνώσκειν, ὅτου ἕκαστον ἦν τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν εὐδοκησάντων ἐπὶ ταῖς καλουμέναις μελέταις σοφιστῶν.

7 Ἐν δὲ τούτοις ἅπασιν καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας

8 Ἐπήμυνε) Ἐπεβοῦθει. C. 17 Ὁ τὸν λόγον) Λουκιανός. G.

(erat ille Patrensis, in causis multum versatus homo) cum argumenta posceret dicendi, Pythagoram ut ipse deligeret. Idque facit homo, ac persuadet theatro, ut audire vellent homines illam pro Pythagora orationem. Postea iste in actione valde improbabilis, qui conneſſeret orationem, qualem videri necesse est a longo inde tempore commentatam & meditatam, etsi quam maxime praesens homini impudentia pro illo pugnaret, & manum illi porrigeret, & certamen illius adiuvaret. Risus interim multus apud auditores, cum alii in Patrensem illum intuentes, subindicarent, auxilium istius imposturae ab illo praestitum non latere: alii vero, qui agnoscerent quae dicebantur, toto, quo audiebant, tempore illud unum agebant, ut alter alterius memoriam tentaret in agnoscendo, cuius esset unumquodque eorum Sophistarum, qui paulo ante nostram aetatem in declamationibus floruerunt. Inter hos autem omnes, qui riderent, ipse quoque fuit, qui hunc libellum scri-

ἦν ἐν τοῖς γελῶσι καὶ αὐτός. τί δ' οὐκ ἔμελλε γελᾶν ἐΦ' οὕτω περιφανεῖ, καὶ ἀπιθάνῳ, καὶ ἀναισχύντῳ τολμήματι; καὶ πῶς; (ἔστι δὲ ἀκρατὴς γέλωτος) ὁ μὲν τὴν Φωνὴν ἐντρέψας εἰς μέλος, ὡς ᾤετο, θρῆνόν τινα ἐπηύλει τῷ Πυθαγόρᾳ, ὁ δὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ὄνον κιθαρίζειν πειρώμενον ὁρῶν, ἀνεκάγχασε μάλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς οὗτος ὁ ἐμός· ὁ δὲ εἶδεν ἐπιστραφεῖς. τοῦτο ἐξεπολέμωσε τότε αὐτοὺς ἔναγχος. Ἐνθένδε ἦν μὲν ἡ τοῦ ἔτους ἀρχή, 8 μᾶλλον δὲ ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νομηνίας τρίτη, ἐν ἣ οἱ Ῥωμαῖοι, κατὰ τὶ ἀρχαῖον, εὐχονταί τε αὐτοὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ ἔτους εὐχάς τινας, καὶ θύουσι, Νουμᾶ τοῦ βασιλέως καταστησαμένου τὰς ἱερουργίας αὐτοῖς, καὶ πεπιστεύκασιν τοὺς θεοὺς ἐν ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζειν τοῖς εὐχομένοις. ἐν τοιαύτῃ τοίνυν ἑορτῇ καὶ ἱερομηνίᾳ, ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, ἰδὼν προσιόντα τὸν κατάπτυστον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λόγων ὑπο-

3 Ἀκρατὴς γέλωτος) Γέλως γὰρ ἦν ὅλον τὸ σύγγραμμα. G.

7 Ἐξεπολέμωσεν) Πολεμίους ἐποίησεν. (ἴσως ἐξεπολέμωσεν) G.

psit. Quí enim non rideret auso tam manifesto, & improbabili atque impudenti? Quí; inquam? Est autem alioqui risus impotens. Atque ille quidem inflexa ad modulationem voce, threnum quendam, uíi putabat, accinebat Pythagoræ: at hic poëta meus, in suaves cackinnos solvi, asinum videns citharam tractare conantem. Verum iste conversus hoc observat. Hoc illos tum nuper inimicos reddidit. Deinde fuit principium annæ, vel potius dies a magnis illis Kalendis tertius, quo Romani prisco quodam more, & ipsi vota quædam pro toto anno, & sacra faciunt, a Numa rege præscripta, creduntque, Deos illo maxime die operam dare precantibus. Hoc igitur festo die atque sacro, is, qui riserat Olympiæ insiticiū illum Pythagoram, cum videret accedere conspuendum istum atque superbū alienæ orationis histrionem, cuius

Lucian. Vol. VIII.

κριτήν, (ἐτύγχανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀκριβῶς εἰδὼς αὐ-
τοῦ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν, καὶ μιαρίαν τοῦ βίου,
καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ ἃ ποίων κατείληπτο) Ὡρα
ἡμῖν, ἔφη πρὸς τινὰ τῶν ἐταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσ-
άντητον τοῦτο θέαμα, ὃς Φανεῖς ἔοικε τὴν ἡδίστην ἡμέ-
ραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσῃν. τεῦτ' ἀκούσας ὁ σοφιστὴς
τὴν ἀποφράδα, ὡς τι ξένον καὶ ἀλλότριον τῶν Ἑλλήνων
ὄνομα, ἐγέλα εὐθύς, καὶ τὸν ἄνδρα τοῦ πάλαι ἐκείνου
γέλωτος ἡμύνετο, ὡς γοῦν ᾤετο, καὶ πρὸς ἅπαντας
ἔλεγεν, ἀποφράς· τί δὲ τοῦτό ἐστι; καρπὸς τις, ἢ βο-
τάνη τις, ἢ σκεῦος; ἄρα τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομένων τί
ἐστὶν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν οὔτε ἤκουσα πώποτε, οὔτ' αὖ
9 συνῆν ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει. Ταῦθ' ὁ μὲν ᾤετο κατὰ τού-
του διεξιέναι, καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλων.
ἐλελήθει δὲ καθ' αὐτοῦ τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαιδεύ-

15 Ὑστατον τὸ μέγα) Euripi-
des: οἱ δ' ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστά-

την ὅπα, ἥτοι τὰν ὑπερέχουσαν, τὰν
βασίλικήν. G.

etiam mores accurate nosset, & reliquam vitae istius libidinem
atque impuritatem, quaeque facere diceretur, & in quibus depre-
hensus fuerat, Suadeo, inquit ad sodalium quendam, devite-
mus infelicis occurfus hoc spectaculum, qui sua praesentia
iucundissimum nobis diem atrum (Apophrada) videtur fa-
ciat. Hoc ipsum nomen Apophrada audiens Sophista, tan-
quam peregrinum & alienum Graecis nomen statim risit, & prio-
ris illius risus nomine virum ultus est, ut quidem sibi videbatur,
& apud omnes usurpabat hoc ipsum, Apophras! Quid vero
id rei est? fructusne aliquis? an herba quaedam? an vas?
an esculentorum quiddam vel poculentorum est Apophras?
Equidem nec audiui unquam, neque intelligebam unquam,
quid sibi velit. Talia iste contra hunc meum se disputare opi-
nabatur, multumque Apophradi risum constabat, ignarus nem-
pe, ultimum se hoc ruditis contra se indicium proferre. Hac

σίας ἐκφέρων. ἐπὶ τούτῳ τόνδε τὸν λόγον συνέγραψεν,
 ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν, ὡς δείξειε τὸν αἰοδιμον σοφί-
 στήν τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων ἀγνοοῦντα, καὶ ὅποσα καὶ
 ῥὶ ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καὶ τῶν καπηλείων εἰδεῖεν. ταῦ-
 τα μὲν ὁ Ἐλεγχος. Ἐγὼ δὲ (ἤδη γὰρ αὐτὸς παρείληθα 10
 τοῦ δράματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος ἂν εἴην, τὰ ἐκ τοῦ Δελ-
 Φικοῦ τρίποδος ἤδη λέγειν, οἷα μὲν σου τὰ ἐν τῇ πατρίδι,
 οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἷα δὲ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ,
 οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συρίᾳ, εἴτα ἐξῆς τὰ ἐν Ἑλ-
 λάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν,
 ἅπερ κεφαλαιωδέστατα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς, καὶ κο-
 ρυφῇ, καὶ κερωνίς τοῦ τρόπου, ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν παροι-
 μίαν, Ἰλιεύς ὢν, τραγωδοὺς ἐμισθώσω, καιρὸς ἤδη σοι
 ἀκούειν τὰ σαυτοῦ κακά. Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μηδέ- 11
 πώ περὶ δὲ τῆς ἀποφράδος πρότερον. εἰπέ γάρ μοι πρὸς
 Πανδῆμον, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβήβης, πῇ σοι

6 Ἐκ τοῦ Δελφικοῦ) Ὡς κε-
 κρυμμένα μὲν, ἀληθῆ δέ. G. (Cor-
 rupte scriptum erat κεκρυμμένα.)

16 Καὶ Γενετυλλίδων) Εἰς ἀφρο-
 δίσια σκῶ-ψαι βουλόμενος τὸν κακο-
 δαίμονα τούτονι, τοῖς τοιοῦτοις αὐ-

*igitur causa hunc libellum conscripsit ille poëta meus, qui me
 ad vos præmisit, ut ostendat, nobilem Sophistam communia Grae-
 corum ignorare, quaeque de officinis etiam & cauponis homines
 norunt. Ista quidem Elenchus. Ego vero (iam enim ipse
 suscepi quod reliquum est fabulae) iure meo iam possem
 ista velut e Delphico tripode dicere, quid in patria egeris,
 quid in Palaestina, quid in Aegypto, quid in Phoenice &
 Syria, quid deinde in Graecia & Italia: ac super omnia,
 quae nunc Ephefi, quae quidem maxime capitalia, & fasti-
 gium amentiae tuae, & imposita moribus tuis coronis. Cum
 enim, quod est in proverbio, Iliensis ipse tragoedos condu-
 xeris; iam decebat tua te mala audire. Sed potius ista non-
 dum: de Apophrade autem prius. Nam dic mihi, per ego
 te Vulgivagam, & Genetriculam, & Cybeben oro, qua-*

φιερπτόν, καὶ γέλωτος ἄξιον τοῦνομα εἶναι ἔδοξεν ἡ ἀπο-
 Φράς; νῆ Δί', οὐ γὰρ ἦν τῶν Ἑλλήνων ἴδιον, ἀλλὰ πό-
 θεν ἐπεισχωμάσαν αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτοὺς ἢ Θρα-
 κας, ἢ Σκυθας, ἐπιμιξίας. σὺ δὲ (ἅπαντα γὰρ οἶσθαι
 τὰ τῶν Ἀθηναίων) ἐξεκλείσας τοῦτο εὐθύς, καὶ ἐξεκή-
 ρυξας τοῦ Ἑλληνικοῦ. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ τούτῳ, ὅτι βαρ-
 βαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τοὺς ὅρους τοὺς Ἀτ-
 τικούς. καὶ μὴν τί ἄλλο οὕτως Ἀθηναίους ἐπιχώριον, ὡς
 τούτῳ τοῦνομα, φαῖεν ἂν οἷγε σοῦ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰ-
 δότες; ὥστε θάττον ἂν τὸν Ἐρεχθέα, καὶ τὸν Κέκροπα,
 ξένους ἀποφῆναις, καὶ ἐπὶ ἡλύδας εἶναι τῶν Ἀθηναίων, ἢ
 τὴν ἀποφράδα δείξειας οὐκ οἰκείαν καὶ αὐτόχθονα τῆς
 12 Ἀττικῆς. Πολλὰ μὲν γάρ ἐστιν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ
 ταῦτα τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν· ἀποφράδα δὲ

τὸν ὀνόμασιν ὀρκῶσαι διέγνωκεν, ἢ
 προδῆλας τῆς αἰσχρᾶς Ἀφροδίτης
 εἰσὶν ἐπιθέτα. V. Γενετὺλλης δαι-
 μων παρὰ τὴν Ἀφροδίτην γενέσεως
 αἴτιος· ob quod & appellata sic. οἱ
 δὲ περὶ τὴν Ἀρτεμίν φασιν τῶν το-
 κατῶν ἐφόρους. καὶ πάλιν παρὰ τὴν

γένεσιν. *Aristoph.* ἰδὺ τὸ μέλος, ὃ
 πότνιαι Γενετὺλλίδες, καὶ Διηλυ-
 δριᾶδες καὶ κατεγλωττισμένοι, καὶ
 μανδαλατόν. Γενετὺλλης, ἥτοι ἡ Ἀ-
 φροδίτη, ὡς γενέσεως αἴτια. G.

11 Ἐπὶ ἡλύδας) Ξένους, ἰοίκους.
 G.

re tibi reprehensione aut risu dignum *Aprophradis* nomen
 visum est? Ita sane. Nec enim erat Graecorum proprium;
 sed alicunde quasi commissatum venit illis a Celtarum, aut
 Thracum, aut Scytharum coluvie. Tu vero (nostri enim
 Atheniensium omnia) statim hoc exclusisti, & praeconio
 de Graeco *solo* eiecisti. Hinc risus, quod barbare loquor,
 & peregrinum in morem, & terminos Atticos egredior.
 Verum enimvero quod aliud ita Atheniensibus patrium
 sit, atque hoc nomen, qui magis, quam tu, norunt talia,
 dixerint: adeo ut citius *Erechtheum* & *Cecropem* peregri-
 nos atque advenas esse Athenis ostendas, quam *Aprophra-
 da* demonstrēs non domesticam esse indigenamque Atticae.
 Multa enim sunt, quae ipsi eodem modo, ac reliqui ho-
 mines, appellant. *Aprophrada* autem soli isti, atrum, & abo-

μόνοι ἐκεῖνοι τὴν μιανρὰν, καὶ ἀπεικτὴν, καὶ ἀπαίσιον,
καὶ ἀπρακτον, καὶ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδοὺ καὶ μεμά-
θηκας ἤδη ὁδοῦ πάρεργον, τί βούλεται αὐτοῖς ἡ ἀποφράς
ἡμέρα, ὅταν μῆτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μῆτε εἰσα-
γάγιμοι αἱ δίκαι ὦσι, μῆτε τὰ ἱερὰ ἱεροουργῇται, μὴδ'
ὅλως τι τῶν αἰσίων τελῇται, αὕτη ἀποφράς ἡμέρα.
Ἐνομίσθη δὲ τοῦτο ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις· ἡ γὰρ 13
ἀν' ἡττηθέντες μάχαις μεγάλαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκεῖνας
τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπράκτους
καὶ ἀκύρους τῶν ἐννόμων πράξεων εἶναι, ἡ καὶ, νῆ Δία.
καίτοι ἀκαιρον ἴσως, καὶ ἔξωρόν γε ἤδη, γέροντα ἀνδρα
μεταπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μηδὲ τὰ
πρὸ τούτων εἰδότα. πάνυ γοῦν τοῦτ' ἐστὶ τὸ λοιπὸν, καὶ
ἐκμάθης αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν εἰδὼς ἔση. πόθεν γὰρ, ὦ οὗτος;
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ ἀγνοῆσαι συγγνώμη, ὅποσα

minandum, & infaustum, & inauspicatum, & similem ti-
bi diem. Ecce iam obiter didicisti, quid tibi velit apud il-
los dies. *Apophras*: cum neque magistratus sui copiam fa-
ciunt, neque in iure aliquis conveniri potest, neque sacra
peraguntur, neque omnino rerum, quas faustas esse vo-
lumus, quidquam peragitur: illa dies *Apophras* est. Illud
vero aliis aliisque de causis receptum est. Aut enim ma-
gnis superati proeliis, deinde dies hostes, quibus talia il-
lis evenerant, nefastos esse constituerunt, quibus nihil le-
gitimae actionis, ita quidem ut ratum deinde esset, pos-
set suscipi: aut etiam, per Iovem.... Quamquam intem-
pestivum forte, & serum nimis iam, aliter instituere se-
nem hominem, ac de novo docere talia, qui neque ea,
quae praecedunt, noverit. Nimirum, dicas forte, hoc est
solum reliquum: & hoc si discas, futurum ut omnia dein-
de noveris. Unde enim, mi homo? Reliqua enim si igno-
res, condonandum fuerit, quae extra communem *quasi*

- ἔξω τοῦ πολλοῦ πάτου, καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις· τὴν ἀποφράδα δὲ, οὐδὲ βουλευθεὶς ἂν, ἄλλως εἴποις. ἐν γὰρ
- 14 τοῦτο καὶ μόνον ἀπάντων τοῦνομα ἔστω, Φησί τις. Ἄλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων τὰ μὲν λεκτέα, τὰ δ' οὐ, ὅποσα αὐτῶν μὴ συνήθη τοῖς πολλοῖς, ὥς μὴ ταράττοιμεν τὰς ἀκοάς, καὶ τιτρώσκοιμεν τῶν συνόντων τὰ ὦτα. ἐγὼ δὲ, ὦ βέλτιστε, πρὸς μὲν σὲ ἴσως ταῦτα περὶ σοῦ εἰπὼν, ἡμαρτον, ἐχρῆν γὰρ, ἐχρῆν ἢ κατὰ τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτρίων πάτρια διαλέγεσθαί σοι, ἕως ἐκμάθης τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκούειν ἡδέα· τοῖς δ' ἄλλοις Ἑλλησιν, οἶμαι, καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν συνεῖναι χρή. εἶτα καὶ τῶν Ἀπτικῶν κατὰ χρόνους τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν Φωνῆς, τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τοῦνομα διετέλεσεν, οὕτως αἰεὶ, καὶ
- 15 πρὸς ἀπάντων αὐτῶν λεγόμενον. Εἶπον ἂν καὶ τοὺς πρὸ ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μὴ καὶ ταύτη σε δια-

viam, & plebeiis incognita: sed *apophragda*, ne si velis quidem, aliter dixeris. Unum nempe hoc & solum omnium nomen hoc esto, dicit forte aliquis. Sed de veteribus quoque nominibus alia dicenda sunt, alia minus: quae nimirum non usitata vulgo, ne perturbemus audientes, auresque eorum, quibuscum veriamur, vulneremus. Ego vero, bone vir, peccaveram, si ad te ista de te dixissem: oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, ut intelligeres, quia dicerentur, & auditu tibi essent iucunda. Sed apud Graecos reliquos Graeca, puto, lingua utendum est. Deinde cum Attici etiam diversis temporibus multa in lingua sua mutaverint, hoc inter praecipua nomen remansit, ita semper dictum, & ab omnibus. Dicerem etiam eos, qui ante nos hoc nomine usi sunt, nisi & ea ratione

ταράξειν ἔμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ
 ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιῶν. μᾶλλον δὲ
 οὐδ' ἐγὼ σοι τοὺς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλ-
 λὰ σύ μοι ἓνα τῶν πάλαι δείξας οὐ κεχρημένον τῷ ὀνό-
 ματι, Χρυσούς, Φασίν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στάβητι. καίτοι,
 ὅστις γέρων ὦν, καὶ Ἀφῆλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δοκεῖ
 μοι ὅτι καὶ Ἀθῆναι πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Κό-
 ρινθος ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ,
 μὴ εἰδέναι. Λοιπὸν ἴσως ἐκεῖνό σοι λέγειν, ὡς τὸ μὲν ὄνο- 16
 μα ἤδεις, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτοῦ ἄκαιρον ἡτιάσω. Φέρε δὴ
 καὶ ὑπὲρ τούτου πρὸς σέ ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα, σὺ
 δὲ πρόσεχε τὸν νοῦν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει τοῦ μη-
 δὲν εἰδέναι. εἰ οἱ πάλαι πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέρ-
 ριψαν ἐς τοὺς σοὶ ὁμοίους ἕκαστοι τοὺς τότε ἦσαν γὰρ
 καὶ τότε, ὡς τὸ εἰκὸς, βδελυροὶ τινες ἐς τὰ ἥθη, καὶ μια-

6 Ἀφῆλιξ) Περσέβυτης. V. 10 Ἠτιάσω) Ἐμέμφου. V. 15 Βδελυροὶ)
 Αἰσχροποιοί. G.

te perturbaturus essem, peregrina tibi & incognita poë-
 tarum, ac rhetorum, & historicorum nomina recensendo.
 Potius nec ego tibi, qui dixerint, nominabo. Omnes enim
 norunt. At tu mihi unum si ostenderis antiquorum non
 usum eo nomine, aureus, aiunt, stabis Olympiae. Et si,
 quisquam senex & deversa aetate haec talia ignorat, idem
 mihi videtur ignorare, Athenas urbem esse in Attica, &
 in Isthmo Corinthum, & Spartam in Peloponneso. Reli-
 quum illud forte tibi fuerit, uti dicas, nomen quidem te
 scivisse, sed usum intempestivum a te esse reprehensum.
 Age igitur, pro hoc etiam, ut par est, causam dicam: tu
 vero animum adverte, si non nimis parum tua referre pu-
 tas, nihil scire. Si antiqui multa id genus ante nos iecer-
 unt in tui similes suae quisque aetatis: (fuerunt enim tuum
 quoque, ut verosimile est, abominandi quidam moribus,

- ροὶ, καὶ κακοήθεις τὸν τρόπον. καὶ ὁ μὲν Κόθορνόν τινα εἶπεν, εἰκάσας αὐτοῦ τὸν βίον, ἀμφίβολον ὄντα τοῖς τοιούτοις ὑποδήμασιν· ὁ δὲ Λυπάην, ὅτι τὰς ἐκκλησίας Θορυβώδης ῥήτωρ ὢν, ἐπετάραττεν· ὁ δὲ Ἐβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδόμαις, καὶ κείνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παιδιὰν ἐποιεῖτο τὴν σπουδὴν τοῦ δήμου· μὴ δῶς οὖν καὶ μαὶ, πρὸς Ἀδωνίδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντρα-
- 17 Φον, ἡμέρα δυσφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ; Ἡμεῖς καὶ τοὺς χολοὺς τῷ δεξιῷ ἐκτρεπόμεθα, καὶ μάλιστα εἰ ἔωθεν ἴδοιμεν αὐτούς. καὶ εἴ τις βάκηλον ἢ εὐνοῦχον ἴδοι, ἢ πίθικον, εὐθὺς ἐξίῳν τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, καὶ ἐπανέρχεται, οὐκ ἀγαθὰς μαντευόμενος τὰς ἐφημέρους ἐκείνας πράξεις ἔσεσθαι αὐτῷ, ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι. ἐν ἀρχῇ δὲ, καὶ ἐν θύραις, καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ ἔωθεν τοῦ ἀπαντος ἔτους,

& impuri, & malefica vita) & alius Cothurnum quendam appellavit, vitam illius depingens, quae talibus calceamentis comparari posset; alius Rabiem, quod conciones tumultuosus orator perturbaret; alius Septimum, quod ut pueri septimis cuiusque mensis diebus, sic ille in concionibus luderet, rideretque, ac ludibrio sibi seriam rem populi haberet: nonne igitur mihi etiam hoc, per Adonidem, dederis, uti comparem hominem undique malum, flagitio omni innutritum, inauspicato diei atque infausto? Nos etiam claudos dextro pede averfamur, & maxime si mane illos videamus: & si quis aut exsectum videat aut castratum, aut simiam, ad primum domo egressum, in sua vestigia reversus redit, auguratus non bonas sibi futuras illius diei actiones, post malum illud atque obscenum primum omen. In principio vero, atque in foribus, primoque egressu, summoque velut mane totius anni, si quis videat cinæ-

εἴ τις ἴδοι κίναιδον, καὶ ἀπόρρητα ποιοῦντα, καὶ πᾶσχον-
 τα, ἐπίσημον ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἀπερρώγοτα, καὶ μονον-
 ουχὶ τούνοματῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα,
 γόητα, ἐπίσκοπον, ὀλεθρον, κύφωνα, βάραθρον, μὴ Φύ-
 γη, μηδ' εἰκάσῃ τούτον ἀποφράδι ἡμέρα; Ἄλλ' οὐχὶ 18
 σὺ τοιαῦτος; οὐκ ἂν ἑξαρνος γένοιο, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶ-
 दा τὴν σὴν, ὅσγε καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τούτῳ μοι δο-
 κεῖς, ὅτι μὴ ἀπόλλυταί σοι ἡ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ
 πᾶσι δῆλος εἶ καὶ περιβόητος. εἰ δὲ καὶ ὁμώσε χωρή-
 σεας, καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοιοῦτος εἶναι, τίσι πιστὰ ἔρεῖς;
 τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς; (ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεσθαι δίκαιον)
 ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς πρώτας σου τροφὰς, καὶ ὡς
 παραδούς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμ-

4 Κύφωνα) Κύφωναί ξύλα ἦσαν ἐπιτίθιμα εἰς τοὺς τένοντας τῶν καταδίκων, ἵνα μὴ εὐρῶσιν ἀναχύ-
 φαι. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ, ὃ τύμ-
 πατα, ὃ κύφωνα, οὐκ ἀρῆξετε; κύ-
 φων δέ ἐστι δασμὸς ξύλινος, ὃν οἱ μὲν
 κλοῖον, οἱ δὲ καλοῖον ὀνομάζουσιν.
 ἦθιεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος κύφων
 τάσσεται καὶ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν
 καὶ ὀλεθρίων. καὶ κυφασισμὸς ἐπὶ
 τῶν τιμωριῶν. Ἀρχίλοχος δὲ, ἀντί

τοῦ κακῆς, καὶ ὀλεθρίου. εἴρηται κύ-
 φων παρὰ τὸ ἀναγκάζειν τοὺς δε-
 σμίοις κύφειν. ἐὰν δέ τις θρασυτό-
 μενος τὰ ἐκ τοῦ γόμου παρ' οὐδὲν
 ποιῇσεται, δεδίδωται ἐν κύφῳ πρὸς
 τῷ ἀρχεῖῳ ἡμερῶν κ', ἐπιπρέμμενος
 μέλειτι γυμνὸς καὶ γάλακτι, ἵνα ἡ
 μελίτταις καὶ μυῖαις δεῖπνον. τοῦ
 δὲ χρόνου διεληθόντος κατὰ χρημάτων
 ἀδεῖσθαι, στολὴν γυναικείαν περι-
 βαλόντα. V.

dum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ip-
 sa re, ruptumque & vietum, & tantum non nomine suo-
 rum operum appellatum, impostorem, praestigiatores,
 periurum, perniciem, carcerem, barathrum, non fugiat?
 non atro hunc diei comparet? Verum nonne talis tu es?
 Non negaveris, si fortitudinem tuam novi, qui etiam mul-
 tum tibi ea in re placere videaris, quod non perit tibi
 fama operum, sed manifestus es omnibus & famosus. Si
 vero manum conferere velis, ac negare, te talem esse: qui-
 bus fidem dictorum facies? civibusne tuis? inde enim in-
 cipere aequum est. Sed norunt illi prima tua alimenta, &
 quomodo deditus tua voluntate perditio illi militi cum illo

περιεφθείρου πάντα ὑπηρετῶν, ἄχρι δὴ σε τὸ τοῦ λόγου
 19 τοῦτο, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἐξέωσε. Καί κεῖ-
 να μέμνηται, ὡς τὸ εἰκὸς, ἂν πρὸς τὸ θεάτρον ἐνεανιεύου,
 τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης
 ἀξίων εἶναι. οὐδεὶς γοῦν πρὸ σοῦ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θεά-
 τρον, οὐδ' ἂν ἐμήνυσεν, ὃ, τι τοῦνομα τῷ δράματι· ἀλλὰ
 σὺ κοσμίως πᾶν, χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆτα
 τυραννικὴν, προεῖσεπέμπου, εὐμένειαν αἰτήσων παρὰ τοῦ
 θεάτρον, στεφάνους κομίζων, καὶ κρότῳ ἀπιών, ἤδη
 τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλλὰ νῦν ῥήτωρ καὶ σοφιστής.
 καὶ διὰ τοῦτο ἦν πύθωνταί ποτε τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ
 ἐκεῖνοι, τοῦτο δὴ τὸ ἐκ τῆς τραγωδίας, δύο μὲν ἡλίους ὄραν
 δοκοῦσι, δισσᾶς δὲ Θήβας. καὶ πρόχειρον ἅπανσιν εὐθὺς
 τὸ, Ἐκεῖνος, ὃ τότε, καὶ μετ' ἐκεῖνα. τοιγάρτοι καὶ αὐ-
 τὸς εὖ ποιεῖν, οὐκ ἐπιβαίνεις τὸ παράπαν, οὐδ' ἐπιχω-

³ Νεανιεύεται) Νέου ἔργα ποιῶ, κομπάζεται, κατὰ τοῖμα, ἔγκου-
 χᾶται. V.

corruptus fueris, in omnibus ei subserviens, donec te la-
 cerum, quod aiunt, pannum cum effecisset, exegit. Etiam
 illa meminerunt, ut probabile est, quomodo in scena ado-
 lescentem te validum ostenderis, cum saltatoribus accom-
 modares operam tuam, & dux gregis esse postulares. Ne-
 mo enim te prius in theatrum prodibat, neque, quod no-
 men esset fabulae, indicabat. Sed tu decenti habitu, aureis
 indutus calceis, vesteque tyrannica, praemittebare, bene-
 volentiam petiturus a theatro, coronas ferens, discedens
 cum plausu, iam tum honoratus ab illis; sed modo ora-
 tor ac Sophista. Itaque cum audient quondam talia de te
 illi, illud sane, quod est in Tragoedia, duo sibi soles videre
 videbuntur ac Thebas duplices: atque in promptu statim erit
 omnibus, *Istene? qui tum? post ista?* Itaque ipse, prudenti
 sane consilio, omnino non accedis ad illos, neque in ista

ριάξεις αὐτοῖς, ἀλλὰ Φεύγεις ἐκὼν πατρίδα, οὔτε χεῖ-
μα κακὴν, οὔτε θέρει ἀργαλέην, ἀλλὰ καλλίστην καὶ
μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν. τὸ γὰρ ἐλέγχεσθαι,
καὶ τοῖς εἰδόσι καὶ μεμνημένοις τῶν πάλαι ἐκείνων συν-
εῖναι, βρόχος ὡς ἀληθῶς ἔστι σοι. καίτοι τί ταῦτα λη-
ρῶ; τίνα γὰρ ἂν αἰδέσθῃς σύ; τί δ' ἂν αἰσχρὸν ἡγή-
σαιο τῶν ὑστάτων; πυνθάνομαι δὲ καὶ κτήματα εἶναι
σοι μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο πυργίον, ὡς
τὸν τοῦ Σινωπέως πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐ-
τό. τοὺς μὲν δὴ πολίτας οὐδαμῇ οὐδαμῶς μεταπέσεις
ἂν, μὴ οὐχὶ τῶν ἀπάντων βδελυρώτατόν σε ἡγεῖσθαι,
ὄνειδος κοινὸν ἀπάσῃ τῇ πόλει. Τάχα δ' ἂν τοὺς ἄλλους 20
τοὺς ἐν τῇ Συρίᾳ προσλάβοις ὁμοψήφους, εἰ λέγοις μη-
δὲν πονηρὸν μηδὲ ἐπαίτιον βεβιωσθαι σοι. Ἡράκλεις, ἡ
μὲν Ἀντιόχεια καὶ τοῦργον αὐτὸ εἶδεν, ὅτε τὸν Ταρσό-
θεν ἤκοντα ἐκεῖνον νεανίσκον ἀπαγαγών. ἀλλὰ καὶ ἀνα-

9 Τοῦ Σινωπέως) Διογένης. V.

regione verfaris, sed sponte exfulas e patria, nec mala per
hiemem, neque gravi per aestatem, sed pulcherrima &
maxima earum, quae in Phoenice sunt, omnium. Nempe
redargui, & verfarī cum scientibus & recordantibus an-
tiquorum illorum, vere tibi suspendium est. Verum quid
ita deliro? Quem enim tu verereris? Quid ultimorum
turpe putares? Audio vero etiam, possessiones apud illos
magnas tibi esse, miseram illam turriculam adeo, ut Sino-
pensis dolium cum illa comparatum Iovis aula esse videat-
ur. Civibus ergo tuis nulla unquam ratione persuadeas,
quo minus omnium te putent impurissimum, commune
totius civitatis opprobrium. Fortasse autem reliquorum in
Syria suffragia feras, si dicas, nihil tibi malum neque ob-
noxium patratum esse? At Hercule ipsum opus vidit An-
tiochia, cum venientem illum e Tarso adolescentem abdu-

δέρειν αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν ἀλλὰ ἴσασί γε
 καὶ μέμνηνται οἱ τότε ὑμῖν ἐπιστάντες, καὶ σὲ μὲν ἐς γό-
 νυ συγκαθήμενον ἰδόντες, ἐκείνον δὲ, οἷσθα ὅ, τι καὶ
 21 ποιοῦντα, εἰ μὴ παντάπασιν ἐπιλήσμων τις εἴ. Ἀλλ' οἱ
 ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσί σε, οἱ μετὰ τοὺς ἐν Συρίᾳ
 θαυμαστοὺς ἄβλους ἐκείνους ὑποδεξάμενοι Φεύγοντα,
 ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν ἱματιοκαπῆλων διωκόμενον, παρ'
 ὧν ἐσθῆτας πολυτελεῖς πριάμενος, ἐφόδια εἶχες. ἀλλ'
 οὐκ ἐλάττω σοι ἢ Ἀλεξάνδρεια σύνοιδεν, οὐδὲ, μὰ Δί',
 ἐχρῆν δευτέραν τῆς Ἀντιοχείας κεκρίσθαι αὐτήν· ἀλλ'
 ἦτε ἀκολασία γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰσχρουργία σοι ἐκεί
 ἐπιμανεστέρα, καὶ τὸν ὄνομα ἐπὶ τούτοις μείζον, καὶ ἐπὶ
 πᾶσιν ἀκάλυπτος ἡ κεφαλὴ· εἰς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι
 ἐξάρῳ γιγνομένῳ μῆδέν τοιαῦτον ἐργάσασθαι, καὶ βοή-
 θος ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀνὴρ ἐν τοῖς ἀρί-
 στοῖς Ῥωμαίων. τὸν ὄνομα δὲ αὐτὸ δώσεις ἀποσιωπῆσαι

xisti. . . . Verum etiam detegere ista turpe forte mihi fue-
 rit. Interim norunt & meminere, qui tum adstiterunt; ac
 te conquinescentem viderunt, illum autem, facientem il-
 lud, quod tu nosti, nisi omnino obliuiofus es. Sed Aegy-
 ptii forte te ignorant, qui post praeclara illa in Syria cer-
 tamina fugientem ob ea, quae dixi, te receperunt, cum
 vestiarii te mercatores persequerentur, a quibus emtas ve-
 stes pretiosas habebas pro viatico. Sed nec minorum tibi
 Alexandria conscia est, nec oportebat, ita me Iuppiter, il-
 lam Antiochia inferiorem iudicari. Verum libido magis nu-
 da, & turpitudine flagitiorum furiosa magis, & maior pro-
 pter ista celebritas, & super omnia caput apertum. Unus
 solus neganti tibi credidit, nihil te tale fecisse; & auxilio
 tibi fuit, ultimus, qui te conduxit, vir inter principes Ro-
 manorum. Nomen ipsum tacere mihi permittes, idque

μοι, καὶ ταῦτα πρὸς πάντας εἰδότας, ὃν λέγω. ἐκεῖνος
 τοῖνυν τὰ μὲν ἄλλα ὅποσα ἔτλη ἐν τῇ συνουσίᾳ τολμη-
 θέντα ὑπὸ σοῦ, τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἡμῖκα σε κατέλαβε
 τοῦ μειρακίου τοῦ οἰνοχόου τοῦ Οἰνοπίωνος ἐν γόνασι κεί-
 μενον, τί οἶεις; ἐπίστευσεν ἂν σοι μὴ εἶναι τοιοῦτον, αὐτὸ
 τὸ ἔργον ὁρῶν; οὐκ, εἴγε μὴ παντάπασι τυφλὸς ἦν, ἀλλ'
 ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐτίκα ἐξελάσας τῆς οἰκίας, καὶ
 καθάρισίον γε, ὡς Φασι, περιενεγκὼν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ.
 Ἀχαΐα μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πάντα ἐμπέπλησται τῶν 22
 σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης, καὶ ὄναίό γε τῆς
 εὐκλείας. ὥστε πρὸς τοὺς θαυμάζοντας ἔγωγε τὰ ἐν
 Ἐφέσῳ νῦν πραττόμενα ὑπὸ σοῦ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπερ
 ἀληθέστατον, πῶς οὐκ ἂν θαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σου
 ἤδεισαν; καίτοι καινὸν ἐνταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖ-
 κας προσέμαθες. Οὐ περὶ πόδα οὖν τῷ τοιούτῳ, εἶπέ μοι, 23
 ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Διὸς, καὶ Φι-
 15 Παρὰ πόδα) Ἐγγυς, πλησίον. G.

cum sciant omnes, quem designem. Ille igitur quot alias
 res sustinuerit in tua consuetudine a te perpetratas, quid
 attinet dicere? Sed cumprehendisset te pueri pocillato-
 ris Oenopionis in genibus iacentem, quid putas? crediditne
 tibi, te non esse talem, ipsum opus cum videret? Non:
 nisi caecus omnino fuit. Verum indicavit nempe senten-
 tiam suam, qui statim domo te eiceret, & purgamina
 quaedam, ut aiunt, post excessum tuum circumferret. Er-
 go Achaia quidem & omnis Italia tuorum plena facino-
 rum, & partae inde famae. Ac fruaris, opto, ista gloria.
 Itaque ad eos, qui mirantur, quae nunc fiunt Ephefi, il-
 lud equidem dico, quod est verissimum, quam non ad-
 miraturi tum essent, si priora tua nossent? Verum etiam
 novum quiddam hic, circa mulieres, addidicisti. Nonne
 ergo tali homini convenit, dic mihi, *Aprophrada* vocari?
 Sed quid, per Iovem, etiam osculum offerre nobis adhuc

λῆσαι τῷ στόματι προσέτι ἀξιώσεαις ἡμᾶς ἐπ' ἐκείνοις
 τοῖς ἔργοις; τοῦτο γοῦν τὸ ὑβριστότατον ποιεῖς, καὶ μά-
 λιστα πρὸς οὓς ἥκιστα ἐχρῆν, καὶ τοὺς ὁμιλητάς, οἷς
 ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπο-
 λαύειν, τὸ βάρβαρον τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς Φω-
 νῆς, τὸ ἄκριτον, τὸ ἄτακτον, τὸ πάντῃ ἄμουσον, καὶ τὰ
 τοιαῦτα. Φιλῆσαι δέ σε ἐπὶ τούτοις μὴ γένοιτο, ὦ ἀλεξί-
 κακε' ἀσπίδα μάλλον ἢ ἔχιδναν Φιλῆσαι ἄμεινον, δῆγ-
 μα ἐκεῖ τὸ κινδύνευμα, καὶ ἄλγῃμα, καὶ ὁ ἱατρὸς εἰσ-
 κληθεῖς, ἐπήμυνεν· ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ Φιλήματος, καὶ τοῦ
 ἰοῦ ἐκείνου, τίς ἂν ἢ ἱεροῖς ἢ βωμοῖς προσέλθοι; τίς δ' ἂν
 θεὸς ἐπακούσειεν ἔτι εὐχομένου; πόσων περιόραντῆρέων,
 24 πόσων ποταμῶν δεῖ; Καὶ τοιοῦτος αὐτὸς ὢν, κατεγέλας
 τῶν ἄλλων ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα
 καὶ τηλικαῦτα ἐργαζόμενος. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀποφράδα
 μὴ εἰδώς, ἡσχυρόμην ἂν μάλλον, οὐχ ὅπως εἰπὼν ἀρ-
 νηθεῖν ἂν· σέ δὲ οὐδεὶς ἡτιάσατο ἡμῶν βρωμολόγους λέ-

audes post isthaec facinora? hoc enim facis contumelio-
 sissime, & illis maxime, quibus minime oportebat, tuis
 sodalibus, quos satis erat illa sola oris tui mala exhaustire,
 nomina barbara, vocem asperam, nihil discretum, nihil
 ordinatum, a Musis aliena omnia, & quae his similia sunt.
 Osculum autem te ferre insuper, absit, Depulsor malo-
 rum! natricem aut viperam osculari potius est. Morsus hic
 periculum, & dolor, quem advocatus depellit medicus.
 A tuo vero osculo, & isto veneno, quis ad templa acce-
 dat vel altaria? Quis Deus amplius precantem exaudiat?
 quot adspersionibus, quot fluminibus opus erit? Ac talis
 ipse cum esses, risisti alios de nominibus ac verbis, faci-
 nora talia ac tanta perpetrans? Verum ego, si nescissem
Apophrada, pudore afficerer potius, tantum abest, ut me
 usum eo nomine, negem: at te nemo nostrum adhuc ac-

γοντα, καὶ τροπομάσθλητας, καὶ ῥησιμετροῦν, καὶ Ἀθηνῶν, τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ, καὶ ἀνθοκρατεῖν, καὶ σφενδικίζειν, καὶ χειροβλημᾶσθαι. κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειεν αὐτοῖς λόγοις. ποῦ γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὐρίσκεις; ἐν γωνίᾳ που τάχα τῶν λαλέμων τινὸς ποιητῶν κατορωρυγμένα, εὐρώτος καὶ ἀραχιδίων μεστὰ, ἥπου ἐκ τῶν Φιλαινίδος δέλτων, ἃς διὰ χειρὸς ἔχεις· σοῦ μέντοι, καὶ τοῦ σοῦ στόματος ἄξια. Ἐπεὶ δὲ τοῦ στόματος ἐμνήσθην, τί Φαίης ἂν, εἴ σε ἡ 25 γλῶττα εἰς δικαστήριον προκαλεσαμένη (θῶμεν γὰρ οὕτως) ἀδικήματος, ἢ, τὸ μετρίωτατον, ὕβρεως διώκοι, λέγουσα, Ἐγὼ σε, ὦ ἀχάριστε, πένητα καὶ ἄπορον παραλαβοῦσα, καὶ βίου δεόμενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεατροῖς εὐδοκιμεῖν ἐποίησα, νῦν μὲν Νῆνον, νῦν δὲ Μητίοχον, εἴτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλέα τιθεῖσα· μετὰ ταῦτα δὲ, παῖδας συλλαβίζειν διδάσκοντα, μακρῷ χρόνῳ ἔβασκον, ἥδη δὲ καὶ τοὺς ἀλλοτρίους τούτους λόγους ὑπο-

cufavit, cum verbicrepos diceret, & morefuitiles, & vocimeiri, & Athenurio, h. e. Athenas cupio, & floripotentem esse, & σφενδικίζειν, & χειροβλημᾶσθαι. Male te malum hominem dicendi arbiter Mercurius ipsis tuis cum verbis conterat! Ubi enim librorum ista invenis? In angulo forte lalemorum poetarum cuiusdam defossa, rubiginis & aranearum plena, aut forte de Philaenidis tabulis, quas prae manu habes; te tamen ac tuo ore dignissima. Cum vero in mentionem oris incidi, quid dicas, si tecum in ius vocato lingua, (ita enim ponamus) iniuriae, aut minimum contumeliae agat, dicens, Ego te, ingrate, pauperem & omnium inopem cum acceperissem, & victus indigum, primo in theatris ut floreret effeci, quae modo Ninum te, modo Metiochum, & paulo deinde post Achillem constituerim. Postea syllabas colligere docentem pueros diu alui. Iam vero, alienas agens

κρινόμενον, σοφιστήν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν
 προσήκουσαν δόξαν περιῆψα· τί τοίνυν τηλικούτον ἔχων
 ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με διατίθης, καὶ ἐπιτάττεις ἐπι-
 τάγματα αἰσχιστά, καὶ ὑπουργίας καταπτύστους;
 οὐχ ἱκανά μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδεσθαι, καὶ
 ἐπιτορκεῖν, καὶ τοὺς τοσούτους ὕθλους καὶ λήρους διαν-
 τλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον τῶν λόγων ἐκείνων ἐμεῖν;
 ἀλλ' οὐδὲ νυκτὸς τὴν κακοδαίμονα σχολὴν ἄγειν ἕως
 ἀλλὰ μόνη σοι πάντα ποιῶ, καὶ πατοῦμαι, καὶ μιαι-
 νομαι, καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέ-
 γνωκας, καὶ ὥσπερ ἀλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ ἐπικλύζεις
 τοσούτοις κακοῖς. λαλεῖν μοι ἔργον ἐστὶ μόνον· τὰ δὲ τοι-
 αῦτα ποιεῖν καὶ πᾶσχειν, ἄλλοις μέρεσι προστέτα-
 κται. ὥς ὦφеле καὶ μέ τις, ὥσπερ τὴν τῆς Φιλομήλας,
 ἐκτεμεῖν. μακαριώτεραι γοῦν μοι αἱ γλῶτται τῶν τὰ
 26 τέκνα κατεδιδρακότων. Πρὸς Θεῶν, ἣν λέγῃ ταῦτα ἡ
 γλῶττα, ἰδίαν αὐτῇ Φωνὴν λαβοῦσα, καὶ τὸν πῶγωνα

*orationes, Sophista ut videreris, effeci, gloriamque tibi, quae ni-
 hil ad te pertineat, conciliavi. Quid igitur tantum habes, quod
 mihi obiicias, quod ita mecum agis, & imperia mihi imperas
 spurcissima, ac despuenda ministeria? Nonne satis mihi erant
 diurna illa opera, mentiri, peierare, tot nugas & deliramenta
 exhaurire, vel potius coenum orationum illarum vomere? At tu
 neque noctibus infelicem me otiosam esse pateris: sed sola tibi fa-
 cio omnia, & conculcor, & insanio. Et pro eo quod lingua nata
 sum, ut manu uti me decrevist: meque tanquam alienam contu-
 meliose tractas, & tot malis obruis. Loqui meum opus unicum est:
 ista vero talia & facere ac pati, aliis membris a natura iniunctum
 est. Itaque utinam me quoque aliquis, ut illam Philomelae, exse-
 cet! Beatiores enim me sunt linguae eorum, qui suos ipsi pueros
 devorarunt. Per Deos! si ista dicat, suum sibi sermonem fumens
 lingua, & advocatam sibi adfisciscat barbam tuam,*

συνήγορον ἐπικαλεσάμενη, τί ἂν ἀποκρίναιτο αὐτῇ; ἐπεὶ
 ναὶ δηλονότι, ἃ καὶ πρὸς τὸν Γλαῦκον ἐναγχος εἰρηται-
 σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ ἤδη τῷ ἔργῳ αἰτιώμενον, ὡς ἐπὶ
 τούτῳ ἐνδοξος ἐν βραχεῖ, καὶ γνώριμος ἅπασι γεγένη-
 σαι. πόθεν ἂν οὕτω περιβόητος ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμε-
 νος; ἀγαπητὸν δὲ ὁπωσοῦν κλεινὸν καὶ ὀνομαστὸν εἶναι.
 εἶτα καταριθμήσειν αὐτῇ τὰς πολλὰς σου προσηγορίας,
 ὅποσας κατὰ ἔθνη προσεῖληφας. ὃ καὶ θαυμάζω, ὅτι
 τὴν μὲν ἀποφράδα ἐδυσχέρανας ἀκούσας, ἐπ' ἐκείνοις δὲ
 τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἠγανάκτεις. Ἐν Συρίᾳ μὲν ροδοδάφνη 27
 κληθεῖς, ἐφ' ᾧ δὲ, νῆ τὴν Ἀθηναίαν, αἰσχύνομαι διηγεί-
 σθαι· ὥστε τόγχε ἐπ' ἐμοί, ἀσαφὲς ἔτι ἔστω. ἐν Παλαι-
 στίνῃ δὲ, φραγμὸς ἐς τὰς ἀκάνθας τοῦ πάγωνος, οἶμαι,
 ὅτι ἐνυττε μεταξύ· ἔτι γὰρ ἔξυρες αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ
 συνάγχη, πρόδηλον τοῦτο· μικροῦ γοῦν φασιν ἀποπνι-
 γῆναί σε ναύτῃ τινὶ τῶν τριαρμένων ἐντυχόντα, ὃς ἐμπε-

quid illi respondeas? Illa nempe, quae etiam ad Glaucum
 nuper a te dicta sunt, de perpetrato iam facinore expostu-
 lantem, te hac ipsa re nobilem brevi tempore & conspi-
 cuum omnibus factum. Unde enim tantum celebritatis di-
 cendo consecutus esses? Optabile autem est, quacunque
 demum ratione celebrem esse atque nobilem. Tum enu-
 merares illi multas illas tuas appellationes, quas per gen-
 tes accepisti. Qua in re miror, te Apophrade audita in-
 dignatum esse, illis autem nominibus non fuisse offensum.
 In Syria rhododaphne vocatus es: qua vero causa, ita
 me Pallas amet! enarrare pudet; itaque, quantum ad me,
 obscurum porro sit: in Palaestina vero sepes, propter bar-
 bae spinas arbitror, quae interea pungeret, tum enim ad-
 huc eam radebas: in Aegypto angina, quod manifestum
 est; parum enim abfuisse aiunt, quin suffocare, cum in
 nautam quendam, de iis, qui trium velorum naves habent,

σὼν ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλ-
τιστοι, αἰνιγματῶδες οὐδέν, ἀλλὰ γράμματος ἑνὸς
προσθήκη τιμήσαντές σε, Ἀτίμαρχον ὠνόμαζον· ἔδει
γὰρ καὶ κείνου τι περιττότερον προσεῖναι σοι. ἐν Ἰταλίᾳ
δὲ, βαβαί, ἡρωϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεκλήθης, ὁ Κύκλωψ,
ἐπειδὴ ποτε καὶ πρὸς ἀρχαίαν διασκευὴν παρ' αὐτὰ τὰ
τοῦ Ὀμήρου ραψωδῆσαι, καὶ σὺ τὴν αἰσχροουργίαν ἐπε-
θύμησας. καὶ αὐτὸς μὲν ἔκεισο μεθύων ἤδη, κισσύβιον
ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βινητιῶν Πολύφημος, νεανίας δὲ ὑπό-
μισθος, ὀρθὸν ἔχων τὸν μοχλὸν, εὖ μάλα ἠκονημένον,
ἐπὶ σὲ Ὀδυσσεύς τις ἐπῆει, ὡς ἐκκόψων τὸν ὀφθαλμόν·

Καὶ κείνου μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχεος.

Αἰχμὴ δ' ἐξελύθη παρὰ νείατον ἀνθεράνα.

καὶ γὰρ οὐδὲν ἄτοπον ὑπὲρ σοῦ λέγοντα ψυχρολογεῖν.
σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπετάσας τὸ στόμα, καὶ ὡς ἐνι

9 Βινητιῶν) Συνουσιάζον.

incidisses, qui irruens ipsum tibi os obturaverit. Athenien-
ses quidem, viri optimi, nulla circuitione usi, sed unius
te literae additione honorantes, Atimarchum [*principem in-*
famium] appellabant: oportebat enim illo etiam amplius
quiddam tibi inesse. In Italia autem, vah! Heroicum illud
cognomen adeptus es, Cyclops, cum supra veterem illum
apparatum, ad Homericæ fabulae imitationem peragere
impuritatem velles. Atque ipse quidem iacebas ebrius iam,
poculum illud manu tenens libidinans Polyphemus. Ado-
lescens vero mercede conductus, rectum gestans vectem
probe acutum, te velut Ulysses aliquis invasit, ut exte-
rebraturus oculum:

Hinc at aberravit: aliorsum vertitur hasta,

Cuspisque ad menti extremas effunditur oras.

Nec enim absurdum est, de te qui dicat, frigide dicere.
Tu vero Cyclops, aperto ore, & quam poteras latissime

πλατύτατον κεχηνώς. ἡνείχου τυφλούμενος ὑπ' αὐτοῦ
 τὴν γνάβον. μᾶλλον δὲ, ὥσπερ ἡ Χαρύβδις, αὐτοῖς καύ-
 ταις, καὶ πηδαλίοις, καὶ ιστίοις, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν
 τὸν Οὔτιν. καὶ ταῦτα ἑώρων καὶ ἄλλοι παρόντες. εἰτά
 σοι ἐς τὴν ὑστεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέθη; καὶ εἰς
 τὸν ἄκρατον ἐνέφευγες. Τοιούτοις δὴ καὶ τοσούτοις ὀνό- 28
 μασι πλουτῶν, αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἰ-
 πέ μοι τί πάσχεις, ἐπειδὴν κακεῖνα λέγῳσιν οἱ πολ-
 λοὶ, λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν; ἄρα καὶ ταῦτα ὥσ-
 περ τὴν ἀποφράδα ἀγνοεῖς, καὶ οἶε τάχα που ἐπαινεί-
 σθαι πρὸς αὐτῶν; ἢ ταῦτα μὲν διὰ τὸ σύντροφον εἶσθαι,
 τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς ἀγνώτα μόνην ἀτιμάζεις, καὶ ἀπο-
 κλείεις τοῦ καταλόγου τῶν ἀνομάτων; τοιγαροῦν οὐ μεμ-
 πτὰς ἡμῶν τίνεις τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναι-
 κωνιτίδος περιβόητος εἶ. πρῶην γοῦν ἐπειδὴ τινα γάμον
 ἐν Κυζικῇ μνάσθαι ἐτόλμησας, εὖ μάλα ἐκπεπυσμένη
 πάντα ἡ βελτίστη ἐκείνη γυνή, Οὐκ ἂν προσείμην, ἔφη.

hians, buccas tibi ab illo excaecari patiebaris, vel potius
 ut Charybdis, ipfis cum nautis & gubernaculis ac velis,
 totum glutire. Utin cupiens. Atque haec alii quoque vide-
 bant praesentes. Deinde postridie illius diei sola tibi pro
 defensione ebrietas, confugiebasque ad merum. His ergo
 talibus ac tantis cum nominibus abundes, *Apophradis* te pu-
 det? Per Deos dic mihi, quid tibi est animi, cum etiam illa
 vulgus ait, Lesbio te & Phoenicio morbo laborare? Num-
 quid ista quoque, ut *Apophrada* ignoras, & putas forte
 illis te laudari? An ista quidem, ut familiaria tibi, nosti,
Apophrada autem solam ut ignotam respuis, & tuorum ca-
 talogo nominum excludis? Haec cum ita sint, non leves
 nobis poenas luis, sed ad Gynaeconitidem usque celebra-
 ris. Nuper enim cum nuptias quasdam Cyzici ambire au-
 deres, bene edocta de omnibus optima illa mulier, *Non ad-*

29 ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἄνδρὸς δεόμενον. Εἶτα ἐν τοιούτοις ὄντε σοι, ὀνομάτων μέλει, καὶ γελᾷς, καὶ τῶν ἄλλων καταπτύεις; εἰκότως. οὐ γὰρ ἂν ἅπαντες ὅμοιά σοι λέγειν δυναίμεθα. πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος, ὥς ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχοὺς, ἀντὶ ξίφους, τρίαῖναν αἰτεῖν; τὸν δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρικάρανῳ κρίνοντα Φάσαι, τριγλώχινι λόγῳ καθηρηκέναι αὐτὸν τὰς προύχουσας πόλεις; καὶ πάλιν, ἐκτριαίνῳσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρῶν γὰρ καὶ λύχρον αἴψας ἐζητεῖς ἀδελφόν τινα, οἶμαι, ἀπολωλότα καὶ ἄλλα μυρία, ὧν οὐδὲ μεμνήσθαι ἄξιον, ἢ μόνου ἐκείνου, ὅπερ οἱ ἀκούσαντες ἀπεμνημόνευον. πλούσιός τις, οἶμαι, καὶ δύο πένητες ἦσαν ἐχθροί. εἶτα μεταξὺ περὶ τοῦ πλουσίου λέγων, Ἀπέκτεινεν, ἔφη, θάτερον

6 Τρικάραν) Τρικάρως φρούριόν ἐστι τῆς Ἀργείας οὕτω λεγόμενον. V.

7 Τριγλώχινι) Τριγλώχινά τόξα, τρίγωνα. V.

14 Θάτερον) Κακῶς τὸ θάτερον εἶπε. V.

Θάτερον τῶν πενήτων) Κακῶς γὰρ

τὸ θάτερον εἶπε, ἐπεὶ μηδὲ ἡ εὐθεῖα θάτερος, ἀλλ' ἄτερος· ἀπὸ γὰρ τοῦ ὀίτερος συναλειφθὲν ἄτερος λέγεται, καὶ ἄτερον ἡ αἰτιατική. αἰ γὰρ αὐτῇ τῇ εὐθείᾳ ἀκολουθεῖ. τὸ δὲ τριῶν μνησθῆναι, προδύλας βάρβαρον δυνάμει τῶν τριῶν ἐπαχόμενον. αὐαύτως δὲ σφημιον καὶ τὸ ἀνημιζα. τίς γὰρ

miserim, inquit, virum, qui virum ipse quaerat. Deinde cum hic loci sint res tuae, nomina curas, & rides, & despuis alios? Merito sane. Nec enim, qualia tu, dicere omnes possumus. Unde? Quis ita audax in verbis, ut *contra tres moechos pro gladio tridentem* poscat? aut ut Theopompum de Tricarano iudicantem dicat, *tricuspile oratione destruxisse eminentes urbes*: & rursus, *extridentasse illum* [tridente illo expugnasse] *Graeciam*, & esse in dicendo *Cerberum*? Nuper quidem etiam *accensa lucerna quaerebas fratrem* quendam, puto, perditum: & sexcenta alia, quorum neque meminisse operae pretium est, praeterquam istius solius, quod auditores referebant. *Dives aliquis, puto, & duo pauperes inimici erant.* Deinde, cum de divite diceres, *Interfecit, aiebas,*

τῶν πενήτων. γελασάντων δὲ, ὡς τὸ εἰκὸς, τῶν παρόντων, ἐπανορθούμενος δὴ σὺ, καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διημαρτημένον, Οὐμενοῦν, ἔΦης, ἀλλὰ ἄτερον αὐτῶν ἀπέκτεινεν. ἔω τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν μηνοῖν, καὶ τὸ ἀννημεία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν, καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ τοῖς σοῖς λόγοις ἐπανθεῖ. Ἀ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας ἐλαυνόμενος ποιεῖς, Ἀδράστεια Φίλη, οὐκ ἂν τιτι οὐνεῖδίσαιμι. συγγνωστὰ γούν, εἴ τις λιμῶν πιεζόμενος, παρακαταθήκας παρ' ἀνδρὸς πολίτου λαβὼν, εἴτα ἐπιώρκησεν, ἥ

χρεῖα τοῦ στερετικοῦ, μηδὲν πλέον τοῦ πρὸς δολούντος; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν, καὶ ἀδιόρθωτον, ἐπὶ χίω μὲν ἐπίσταται ἡ Ἑλληνικὴ χρῆσις, χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκρίνεται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ, ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι. οὐ γὰρ ἴσθι πίτημι, ἀλλὰ πίτω βαρύτονον, ἂφ' οὗ πίτομαι ἴσως ἂν λεχθῆν. οὐ καὶ ἡ μεταχλῆ πετόμενος, ὥς καὶ Πλάτων Εὐθύφρονι, τί δαι πετόμενος τινα διώκεις; πέταμαι δὲ, οὐδαμῶς, ἀλλ' ἢ ἄρα ἵπταμαι, ὥς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι, ὥς καὶ ἀπὸ τοῦ ἵσθμι λεχθῆν ἂν ἵσταμαι. V. alter.

4 Τὸ τριῶν μηνοῖν) Τριῶν μηνοῖν προθύμως βάρβαρον, οὐκ οὐκ τοῦ τριῶν ἐπαγγόμενον. ὥσπερ πάλιν δύσφημον καὶ τὸ ἀννημεία, τίς γὰρ χρεῖα τοῦ στερετικοῦ μηδὲν πλέον

τοῦ πρὸς δολούντος; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν καὶ ἀδιόρθωτον, χύνω γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἡ Ἑλληνίζουσα χρῆσις. ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι. οὐ γὰρ ἴσθι πίτημι, ἢ εἰν πίταμαι, ὥς ἴσθμι ἵσταμαι, ἀλλὰ πίτω, ἂφ' οὗ πίτομαι ἴσως ἂν λεχθῆν, οὐ καὶ ἡ μεταχλῆ ὁ πετόμενος, ὥς ἐν Εὐθύφρονι Πλάτων, τί δαι; πετόμενος τίνα διώκεις; οὐ μὴν πέταμαι, ἀλλ' ἢ ἄρα ἵπταμαι, ὥς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι παραπλοσίως τῷ ἵσταμαι. V.

5 Ἐκχύνειν) Καὶ ἀδιόρθωτον. χύω (sic scriptum erat) γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἡ Ἑλληνικὴ χρῆσις. χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκρίνεται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ. G.

7 Ἀδράστεια) Δαίμονα εἶναι λίγουσι ταύτην τοῖς πάντοτε μεγάλα ἐγκαυχόμενοις ὑπονομισσάσαν. V.

Ἐτέρον *pauperum* [alterum, τὸν ἕτερον]. Ridentibus autem, ut facile est ad credendum, qui aderant, emendaturus peccatum tuum, & repositurus, in quo peccatum erat, *Non ita volebam*, dicebas, *sed interfecit ἄτερον*. Omitto antiqua illa τριῶν μηνοῖν, [*trium duorum mensium*] & ἀννημεία, [*pro ννημεία, tranquillitas a ventis*] & illud πέταμαι, [*volo*] & ἐκχύνειν, [*effundere*] & quae alia pulchra tuis in orationibus efflorescunt. Quae enim paupertate stimulante facis, illa ego, o fave Adrastea! nemini exprobraverim. Ignoscendum enim, si quis fame subactus depositum a cive acceptum, deinde periurio interposito abneget; aut si quis

μὴν μὴ παρειαλεῖν αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ προσαιτεῖ, καὶ λαποδυτεῖ, καὶ τελωνεῖ. οὐ δὴ λέγω ταῦτα. Θόβος γὰρ οὐδεὶς ἐξ ἅπαντος ἀμύνασθαι τὴν ἀπορίαν ἐκείνου οὐκέτι φορητὸν, πένητά σε ὄντα, ἐς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν τὰ ἐκ τῆς ἀναισχυρίας περιγιγνόμενα. πλὴν εἴ γέ τι καὶ ἐπαινεῖσαι μοι δώσεις πᾶν ἀστείας ὑπὸ σοῦ πεπραγμένον, ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς τὸ διακόρακος ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαργάσας τοῦ ἀνοήτου ἐκείνου πρσβύτου χρυσοῦς τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν Τισίαν, ἀντὶ τοῦ βιβλίου, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, κατασοφισθεῖς. Πολλὰ ἐτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἐκὼν ἀφίημί σοι. ἐκείνου δὲ μόνον προσλέγω, πράττε μὲν ταῦτα, ὅπως σοι φίλον, καὶ μὴ παύσαις τὰ τοιαῦτα ἐς ἑαυτὸν παρωῶν, ἐκείνου δὲ μηκέτι, ἄπαγε. οὐ γὰρ ὅσιον ἐπὶ

2 Προσαιτεῖ) Πολλὰ αἰτεῖ. G.
8 Τισίου) Τισίου λίγει τοῦ Κόρακος τοῦ Σικελοῦ μαθητοῦ. τάχα γάρ τι τοιοῦτον καὶ αὐτὸς κατασοφισάμενός τινα πρσβύτην εἰργάσα-

το. V. Eadem habet V. alter, nisi quod pro λίγει τοῦ Κόρακος, scribat: Τούτου λίγει τοῦ Κορ. &c. & pro τάχα, τάχει, (sed cui bono, corrupta repetere?)

impudenter roget, vel mendicet potius, & spoliēt alios vestibus, & telonium *humile* exercent. Non dico sane talia. Nulla est invidia paupertatem omni ope depellere. At illud iam ferri non potest, pauperem te hominem in solas id genus libidines effundere impudentiae tuae lucra. Verum si quid etiam laudare mihi permittis, illud urbane admodum a te factum est, cum Τισίας artem, nosti quomodo, bis Coracis [corvi] opus ipse fecisti, triginta aureis illum imprudentem senem emungens: at ille propter Τισίαν pro libro quinquaginta & septingentas *drachmas* astu circumventus exsolvit. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto lubens. Illud vero solum adiicio. Age istaec, ut lubitum fuerit, nec desine ebrios in te ipsum furores exercere. At illud, quod dicere nolo, ne amplius. Apage.

τὴν αὐτὴν ἐστίαν τοὺς ταῦτα διατιθέντας καλεῖν, καὶ Φιλοτησίας προπίνειν, καὶ ὅψαν τῶν αὐτῶν ὀπτέσθαι· ἀλλὰ μὴδὲ ἐκεῖνο· ἔστω τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, Φιλήματα· καὶ ταῦτα πρὸς τοὺς οὐ πρὸ πολλοῦ ἀποφράδαςαι ἐργασαμένους τὸ στόμα. καὶ περὶ δὲ ἅπαξ Φιλικῆς παρρησιέσεως ἠρξάμεν, καὶ κείνα, εἰ δοκεῖ, ἄΦελε, τὸ μύρω χρίεσθαι τὰς πολιὰς, καὶ τὸ πιπτοῦσθαι μόνον ἐκεῖνα, εἰ μὲν γὰρ νόσος τις ἐπείγει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπευτέον· εἰ δὲ μὴδὲν νοσεῖς τοιοῦτον, τί σοι βούλεται καθαρά, καὶ λεῖα, καὶ ὀλισθηρὰ ἐργάζεσθαι, ἢ μὴδὲ ὀρεσθαι θέρμης; ἐκεῖνό σοι μόνον σοφόν, αἱ πολιαί, καὶ τὸ μὴκέτι μελαινεσθαι, ὡς προκαλύμμα εἶναι τῆς βδελυρίας. Φείδου δὴ αὐτῶν πρὸς Δίος, καὶν τούτῳ, καὶ μάλιστα τοῦ πάγωνος αὐτοῦ, μὴδὲ μίανης ἔτι, μὴδὲ ὑβρίσης· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτί γε, καὶ σὺν σκότῳ, τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν, ἀπαγε, κομιδῇ ἄγριον καὶ θηριῶδες. Ὅρας, 32

Neque enim fas est ad eandem mensam vocare, qui ita se instituunt, & amicitiae illis poculum propinare, & eodem attingere cibos. Verum nec illud fiat, quod post sermones solet, oscula: eaque apud illos, qui paulo ante ipsum tibi os ut *Apophras* [*obscœnum, detestabile*] fieret, effecere. Et quando semel amice te cohortari coepi, etiam illa, si videtur, aufer, ut unguento ungas canos, ac vellas ista sola. Si quis enim morbus urget, totum corpus curandum est: sin. tale nihil aegrotas, quid sibi vult, quod pura, & levia, & lubrica facis, quae nec videri fas est? Illud solum in te sapiens, cani, & quod non amplius niger es. Itaque velum sit patere tuae impuritatis. Parce sane illis, per Iovem, vel hactenus, & inprimis barbae ipsi, nec amplius illam pollue, vel contumeliose trahat. Si vero minus hoc potes, certe noctu & in tenebris fac, quae facis: interdiu enim, apage, nimis ferum. & belluinum est. Vides,

ὡς ἄμεινον ἢ σοι ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἔαν, μηδὲ κα-
ταγελαῖν τῆς ἀποφράδος, ἢ σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον
ἐργάσεται; ἢ ἔτι προσδεῖ τις; ὡς τό γε ἔμὸν οὐπατ'
ἐλλείψει. οὐδέπω γοῦν οἶσθαι ὡς ὅλην τὴν ἁμάξαν ἐπε-
σπάσω, δέον, ὦ παιπάλημα, καὶ κίναϊδος, ὑποπτήσ-
σειν εἴ τις ἀνὴρ δασύς, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον, μελάμ-
πυγος, ὀριμὸν μόνον εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. ἴσως ἤδη καὶ
ταῦτα γελάσῃ, τὸ παιπάλημα, καὶ τὸ κίναϊδος, ὥσπερ
τινὰ αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀκούσας. ἄγνωστα γάρ
σοι τῶν σῶν ἔργων τὰ ἐνόματα. ὥστε ὥρα ἤδη καὶ ταῦ-
τα συκοφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῇ καὶ τετραπλῇ σοι ἡ ἀπο-
φράς ἐκτέτικεν. αἰτιῶ δ' οὖν σεαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν, ὡς γὰρ

1 Τὴν Καμαρίναν) Λίμνη φασὶ
τῇ Καμαρίνῃ πόλει περιχειμένην,
ἐμάνυμον αὐτῇ· ἦν βουλομένοις Κα-
μαριναίοις μετοχετεύσαι, ἔχρησεν ὁ
θεός, μὴ κινεῖ Καμαρίναν. Οἱ δὲ
τοῦ θεοῦ παρακούσαντες ἐβλάβησαν,
ὅθεν ἡ παροιμία ἔρηται ἐπὶ τῶν καθ'
ἐαυτῶν βλαβερώς τι ποιεῖν μελλόν-
των. τινὲς δὲ φασὶ φυτὸν δυσώδους εἶ-
ναι τὴν Καμάρην, οὗ τοὺς κλάδους εἰ-
δασιομένους ἀνδίστερον ἔζειν. V.

5 Παιπάλημα) Παιπάλημα ὁ

πατοῦργος ἀνθρώπος κυρίως. ὁ ὡς-
περὶ ἄλευρον τοῖς κακοῖς συναλμ-
λασμένος, καὶ συγτετριμμένος. οὗ
δὲ οὐ τοῦτο βούλεται ἡμεῖς, ἀλλὰ
τὸν ὑπὸ αἰνιδίου μιστίας ὥσπερ
ἄλευρον διατετριμμένον. Κίναϊδος δὲ
ὁ τι ποιεῖν, ὁ τι πάσχειν, παρὰ τὸ
τὴν αἰδᾷ κινεῖν. V. (Eadem in V.
altero; sed ante βούλεται inserit
τῷ γλωσσολογῇ, & pro πάσχειν ha-
bet παθῶν. At πάσχειν etiam in
G. V. & M.)

quanto melius tibi fuisset non movisse Camarinam, nec de-
rifiſſe *Apophrada*, quae tibi, *apophrada*, *desestabilemque* to-
tam vitam reddet? Aut deest forte adhuc *ad eam rem* ali-
quid? Quantum in me est, nunquam deficiet. Nondum
enim scis, quam torum in te *plaustrum* attraxeris, qui de-
beres, o pollen, o vulpes, metu trepidare, si quis vir hir-
sutus, &c., ut veteres dicebant, nigro podice, vel torum
te intueretur? Forte iam haec etiam ridebis, cum illud *ποδ-
len* & illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam & griphos
audieris. Incognita enim tibi sunt operum tuorum nomi-
na. Itaque haec etiam licet calumnieris, nisi iam tripli aut
quadrupli poenas tibi dedit *Apophras*. Tibi nimirum impu-

ὁ καλὸς Εὐριπίδης λέγειν εἶωθεν, Ἀχαιῶν στομάτων, καὶ ἀφροσύνης, καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυστυχία γίγνεται.

tabis omnia. Ut enim praeclarus Euripides dicere solet, Effrenis oris, & stuporis impii solet esse finis infortunium.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ.

Ι ΕΙΤΑ Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κύδνῳ λου-
σασθαι, καλὸν τε καὶ διαυγῇ τὸν ποταμὸν ἰδὼν, καὶ
ἀσφαλῶς βαθύν, καὶ προσηνῶς ὄξυν, καὶ νήξασθαι
ἡδύν, καὶ θέρους ὥρᾳ ψυχρὸν, ὥστε καὶ ἐπὶ προδήλῳ τῇ
νόσῳ, ἣν ἐνόσησεν ἀπ' αὐτοῦ, δοκεῖ μοι οὐκ ἂν τοῦ λου-
τροῦ ἀποσχέσθαι· οἶκον δέ τις ἰδὼν μεγέθει μέγιστον,
καὶ κάλλει κάλλιστον, καὶ φωτὶ φαιδρότατον, καὶ
χρυσῷ στιλπνότατον, καὶ γραφαῖς ἀνθρώπατον, οὐκ ἂν
ἐπιθυμήσειε λόγους ἐν αὐτῷ διαδέσθαι, εἰ τύχοι περὶ
τούτους διατρίβων, καὶ ἐνευδοκιμῆσαι, καὶ ἐλλαμπρύ-
νασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλήσαι, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα καὶ

Ι Ἀλέξανδρος μὲν ἐπιθύμησεν)
Ὅτι Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Κύδνῳ λου-
σάμενος, οὐ μικρῶς ἠρώσθησιν, ὡς
φησιν Ἀφριανός. Στράβων δὲ ὁ γεω-
γράφος ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ

Κύδνου, ὅτι διὰ ψυχρότητα τὰ πλα-
τυνευροῦντα τῶν ζώων ἱᾶται ἐμβαι-
νοντα τῷ ρεῖθρῳ τούτου καὶ ἐγχρονί-
ζοντα. V. (Sed & tu lege Q. Cur-
tium super hoc. C.)

D E O E C O.

Ε R G O Alexander lavare in Cydno cupiit, cum pul-
chrum videret & pellucidum amnem, & sine periculo pro-
fundum, & blande celerem, & ad natandum iucundum,
& frigidum aestate; adeo ut videatur mihi ne praesenti
quidem morbi, quem inde nactus est, periculo a lavandi
voluptate revocari potuisse: oecum autem aliquis con-
spicatus magnitudine ingentem, & specie pulcherrimum,
& luce multa hilarem, & fulgentem ab auro, & picturis
floridum, non concupiscat orationem (si haec forte illius
sit professio) in eo habere, & in illo probari, & clari-
tatem sibi in eo parare, & clamoribus eum implere, &

αὐτὸς μέρος τοῦ κάλλους αὐτοῦ γενέσθαι, ἀλλὰ περι-
σκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἅπεισι, κα-
Φὼν αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσεῖπὼν,
μήτε προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἀγαυὸς, ἢ Φθόνῳ σιω-
πᾶν ἐγνωκώς; Ἡράκλεις, οὐ Φιλοκάλου τινός, οὐδὲ 2
περὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτικοῦ τὸ ἔργον, ἀγροικία δὲ
πολλή, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προσέτι γε ἀμουσία,
τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξιοῦν, καὶ τῶν καλλίστων ἀπο-
ξενοῦν, καὶ μὴ συνιέναι ὥς οὐχ ὁ αὐτὸς περὶ τὰ θεάμα-
τα νόμος ἰδιώταις τε καὶ πεπαιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλ-
λὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη τὸ κοινὸν τοῦτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περι-
βλέψαι, καὶ τὸ ὀφθαλμῷ περιενεγκεῖν, καὶ πρὸς τὴν
ὄροφὴν ἀνακύψαι, καὶ τὴν χεῖρα ἐπιστῆσαι, καὶ καθ’
ἡσυχίαν ἡσθῆναι, δεῖ τοῦ μὴ ἀν’ ἀννηθῆναι ἄξιόν τι τῶν
βλεπομένων εἰπεῖν· ὅστις δὲ μετὰ παιδείας ὁρᾷ τὰ κα-
λὰ, οὐκ ἂν, οἶμαι, ἀγαπήσειεν, ὅψει μόνῃ καρπωσά-

quantum licet, & ipse pars illius pulchritudinis fieri? sed
perspectis cum cura omnibus, & admiratus solum, abeat,
furdum relinquens & orationis suae expertem, nec allo-
cutus eum, neque sermone cum illo habito, ut mutus ali-
quis, aut qui invidia tacere decreverit? Non elegantis
istuc, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fue-
rit, sed rusticitas multa, & stupor quidam circa pulchra,
ipsasque insuper Musas, rebus iucundissimis se indignum
iudicare, & alienum ostendere a rebus pulcherrimis, nec
intelligere, non eandem circa spectacula legem esse impe-
ritis literarum, atque eruditis hominibus: cum illis suffi-
ciat commune illud, videre solum, & circumspicere, &
circumferre oculos, & ad lacunar suspicere, & movere
ab admiratione manum, & tacite oblectari prae metu, ut
quidquam dignum iis, quae spectantur, proferre possint. Qui
vero eruditus pulchrarum rerum spectator est, non, pu-

μενος τὸ τερπνόν, οὐδ' ἂν ὑπομῆναι ἄφωτος θεατῆς τοῦ κάλλους γενέσθαι· πειράσεται δέ, ὡς οἶόν τε, καὶ ἐν-
 3 διατρίψαι, καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θέαν. Ἡ δὲ ἁμοιβή, οὐκ ἔπανος τοῦ οἴκου μόνον, (τοῦτο μὲν γὰρ ἴσως ἐκείνῳ τῷ νησιώτῃ μεираκίῳ ἔπρεπε, τὴν Μενέλεω οἰκίαν ὑπερεκπεπληῆχθαι, καὶ πρὸς τὰ ἐν οὐρανῷ καλὰ, τὸν ἐλέφαντα καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅτε μηδὲν ἐν γῇ καλόν τι ἄλλο ἑωρακότι) ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν ἐν αὐτῷ, καὶ τοὺς βελτίστους συγκαλέσαντα λόγων ἐπίδειξιν ποιήσασθαι, μέρος τοῦ ἐπαίνου καὶ τοῦτο γένοιτο ἂν. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερῆδιστον, οἶμαι, οἰκῶν ὁ κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀναπεπταμένος, καὶ ἐπαίνου καὶ εὐφημίας μεστός ὢν, ἥρέμα καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ ἄντρα συνεπηχῶν, καὶ τοῖς λεγομένοις παρακολουθῶν, καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς Φωνῆς, καὶ τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δὲ ὡς αἰ

to, satis habeat oculis tantum fructum illius iucunditatis percipere, neque sustineat mutus pulchri spectator esse; sed tentabit, quantum potest, immorari spectaculo, & oratione illud *quasi* pensare. Pretium vero illud non laus modo conclavis. Hoc forte infulanum illum adolescentulum decuerit, ut admiratione domus Menelai percellatur, & cum coelestium rerum pulchritudine ebur atque aurum illius comparet, ut qui nihil in terra pulchrum aliud viderit. Sed ipsum illud dicere in eo, &, convocatis praestantissimis hominibus, orationis facultatem ostendere, id ipsum, inquam, pars forte laudis fuerit. Ac res meo iudicio iucundissima, pulcherrimus oecus ad accipiendam orationem apertus, laude & faventium vocibus plenus, placide & ipse antrorum instar resonans, & subsequens quae dicuntur, & ultima vocis protendens, extremisque orationis immorans,

τις εὐμαθὴς ἀκροατὴς διαμνημονεύων τὰ εἰρημένα, καὶ τὸν λέγοντα ἐπαινῶν, καὶ ἀντίδοσιν οὐκ ἄμουσον ποιούμενος πρὸς αὐτά· οἷόν τι πάσχουσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσαι, τῆς Φωνῆς ἐπανιούσης κατὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀναστρεφούσης· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμβρομένην τοὺς ἄδοντας, ἢ βοῶντας, ἐν μέσοις που τοῖς κρημνοῖς κατοικοῦσαν, καὶ λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἔνδοθεν. Ἔμοι γοῦν δοκεῖ καὶ συνεξαίρεσθαι οἴκου πολυτελείᾳ ἢ τοῦ λέγοντος γνώμῃ, καὶ πρὸς τοὺς λόγους ἐπεγείρεσθαι, καθάπερ τι καὶ ὑποβαλλούσης τῆς θέας. σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. εἴτα πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν ἐκπέμπει τοὺς λόγους. ἢ τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ πιστεύομεν, τὴν ὅψιν τῶν ὀπλῶν ἐπιτείνει κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὁρμὴν, καὶ ἐπειδὴ ἐνέδου αὐτὰ πειρώμενος, ἐπαρβῆναι καὶ πτερωθῆναι πρὸς τὴν

vel potius ut docilis auditor memorans, quae dicta sunt, laudansque dicentem, & aliquid non alienum a Musis redens. Quale quiddam excelsis rupibus accidit, quae tibiarum pastoriciarum cantum resonant, redeunte per percussione voce, & in se ipsam revertente. Imperiti autem putant, virginem quandam esse, quae canentibus respondeat clamantibusve, in mediis alicubi praeruptis habitantem, & intus loquentem e rupibus. Videtur enim mihi, cum pretioso conclavi efferri etiam animus dicentis, & ad orandum excitari, quasi subiiciente aliquid spectaculo. Fere enim per oculos pulchrum quiddam in ipsum etiam animum influit, quod exornatam ad illud *exemplum* orationem deinde emittit. Nisi credimus, Achilli ab ipso conspectu armorum auctum esse impetum contra Phryges, & cum tenendi causa illa induisset, elatum esse & quasi alatum ad

τοῦ πολέμου ἐπιθυμίαν· λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνε-
σθαι πρὸς κάλλη χωρίων; καίτοι Σωκράτει μὲν ἀπέ-
χρησε πλάτανος εὐφύης, καὶ πόα εὐθαλής, καὶ πηγὴ
διαυγής, μικρὸν ἀπὸ τοῦ Ἴλισσοῦ κἀνταῦθα καθεζόμε-
νος, Φαίδρου τε τοῦ Μυρρίνουσίου κατειρωνεύετο, καὶ τὸν
Λυσίου τοῦ ΚεΦάλου λόγον διήλεγχε, καὶ τὰς Μού-
σας ἐκάλει, καὶ ἐπίστευεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν ἐρημίαν,
συμπεριληψομένας τῶν περὶ τοῦ ἔρωτος λόγων. καὶ οὐκ
ἡσχύνετο γέρον ἄνθρωπος, παρακαλῶν παρθέτους, συνε-
σόμενας τὰ παιδεραστικά. ἐς δὲ οὕτω καλὸν χωρίον, οὐκ
5 ἂν οἰώμεθα καὶ ἀκλήτους αὐτὰς ἐλθεῖν; Καὶ μὴν οὐ
κατὰ γε σκιὰν μόνην, οὐδὲ κατὰ πλατάνου κάλλος, ἢ
ὑποδοχὴν, οὐδ' ἂν τὴν ἐπὶ τῷ Ἴλισσῷ καταλιπὼν, τὴν
βασιλείας λέγης τὴν χρυσῇν. ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πο-
λυτελείᾳ μόνῃ τὸ θαῦμα τέχῃ δὲ, ἢ κάλλος, ἢ τέρψις,
ἢ τὸ σύμμετρον, ἢ τὸ εὐρυθμον, οὐ συνείργαστο, οὐδὲ

belli cupiditatem; dicendi autem studium non intendi ad
pulchritudines locorum? Verum Socrati satis ad hoc erat
platanus bene nata, & herba florida, & fons pellucidus
parum *distans* ab Ilisso: atque ibi assidens Phaedrum Myr-
rhinusium diffimulatae sermonibus sapientiae lufit, & Ly-
siae, Cephali filii, orationem redarguit, & Musas voca-
vit, ratus, in illud desertum venturas, adiuturasque il-
lam de amore disputationem. Nec puduit hominem senem
vocare virgines, audituras de puerorum amore sermones:
in locum autem adeo pulchrum non putemus etiam non
vocatas illas venire? Atqui non umbram modo habet,
aut platani pulchritudinem, hoc diversorium, etiamsi re-
lictā ista ad Ilissum, illam Regis auream dicas. Istius enim
in solo pretio inerat miraculum: ars vero, aut pulchritu-
do, aut delectatio, aut commensurata proportio, non una

κατεμέμικτο τῷ χρυσῷ, ἀλλ' ἦν βαρβαρικὸν τὸ θέαμα, πλοῦτος μόνον, καὶ Φθόνος τῶν ἰδόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν ἐχόντων. ἔπαινος δὲ οὐδαμῷ προσῆν· οὐδὲ γὰρ ἔμελε τοῖς Ἀρσακίδαῖς τῶν καλῶν, οὐδὲ πρὸς τὸ τερπνὸν ἐποιοῦντο τὰς ἐπιδείξεις, οὐδὲ ἐφρόντιζον, εἰ ἐπαινέσονται οἱ θεαταὶ, ἀλλ' ὅπως ἐκπλαγῆσονται. οὐ Φιλόκαλοι γὰρ, ἀλλὰ Φιλόπλουτοὶ εἰσιν οἱ Βάρβαροι. Τούτου 6 δὲ τοῦ οἴκου τὸ κάλλος, οὐ κατὰ βαρβαρικούς τινας ὀφθαλμούς, οὐδὲ κατὰ Περσικὴν ἀλαζονίαν, ἢ βασιλικὴν μεγαλαυχίαν, οὐδὲ πένητος μόνον, ἀλλὰ εὐφυοῦς θεατοῦ θεόμενον, καὶ ὅτῳ μὴ ἐν τῇ ὄψει ἡ κρίσις, ἀλλὰ τις καὶ λογισμὸς ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγομένοις. τὸ γὰρ τῆς τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλιστον ἀποβλέπειν, (κάλλιστον δὲ αὐτῆς καὶ ποθεινότατον ἡ ἀρχή) καὶ τὸν ἥλιον ὑπερκύψαντα εὐθύς ὑποδέχεσθαι, καὶ τοῦ φωτὸς ἐμπίπασθαι ἐς κόρον, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, καθ'

4 Τοῖς Ἀρσακίδαῖς) Ἀρσακίδας ἀπὸ Ἀρσάκου τοῦ παλαιωτάτου τῶν τοῦς τῶν Περσῶν φησὶ βασιλεῖς, γονὰς ἔλκοντας. V.

elaborata aut permixta auro erat : sed barbaricum spectaculum, divitiae solum, quibus inviderent spectantes, beati possidentes iudicarentur. Laus autem inerat nusquam; Neque enim pulchra curabant Arsacidae, neque ad delectationem hominum visui exponere sua solebant, neque curabant, laudaturine essent spectatores; sed id solum, ut percellerentur. Neque enim elegantiarum, sed divitiarum studiosi sunt barbari. Huius autem pulchritudo oeci non ad barbaricos oculos *κατὰ* est, neque ad Persicam superbiam, aut iactationem regiam, neque pauperem solum, sed ingeniosum spectatorem postulat; cui non in solis oculis sit iudicium, sed ratiocinatio etiam dicta consequatur. Quod enim pulcherrimam diei partem spectat, (est autem pulcherrima, & amabilissima pars principium) & tollentem statim caput solem excipit; quod valvis apertis luce ad fa-

ὃ τὰ ἱερὰ βλέποντα ἐποιοῦν οἱ παλαιοὶ, καὶ τὸ τοῦ μή-
 κους πρὸς τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος εὐρυθμον,
 καὶ τῶν φωταγωγῶν τὸ ἐλεύθερον, καὶ πρὸς ὥραν ἐκά-
 στην εὖστοχον, πῶς οὐχ ἡδέα ταῦτα πάντα, καὶ ἐπαί-
 7 νων ἄξια; Ἐτι δὲ θαυμάσειεν ἂν τις καὶ τῆς ὀροφῆς ἐν
 τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριτον, καὶ τῷ εὐκόσμῳ τὸ ἀνεπί-
 ληπτον, καὶ τὸ τοῦ χρυσοῦ ἐς τὸ εὐπρεπὲς σύμμετρον,
 ἀλλὰ μὴ περὶ τὰς χρείας ἐπίφθονον, ἀλλ' ὅποσον ἂν καὶ
 γυναικὶ σῶφρονι καὶ καλῇ ἀρκέσῃ ἐπισημότερον ἐργά-
 σασθαι τὸ κάλλος, ἢ περὶ τῇ δειρῇ λεπτὸς τις ὄρμος, ἢ
 περὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὐφορος, ἢ ἐν τοῖν ὠτοῖν ἐλ-
 λόβια, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἄφετον τῆς κόμης συν-
 δέουσα, τοσαῦτον τῇ εὐμορφίᾳ προστιθεῖσα, ὅσον τῇ
 ἐσθῆτι ἡ πορφύρα· αἱ δὲ γε ἐταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ
 ἀμορφότεραι αὐτῶν, καὶ τὴν ἐσθῆτα ὅλην πορφυρᾶν,
 καὶ τὴν δειρὴν χρυσοῦν πεποιήνται, τῷ πολυτελεῖ θηρώ-

tietatem repletur; quo positu templa faciebant antiqui:
 quod longitudo latitudini, & utrisque altitudo decora pro-
 portione respondet; quod fenestrae sunt liberae, & ad
 unamquamque partem anni recte dispositae: qui non iu-
 cunda haec omnia & digna laudibus? Insuper admiretur
 aliquis, quod in formoso lacunari nihil superfluum, in or-
 nato nihil, quod reprehendi possit, illa auri decora & com-
 mensurata distinctio, nihil habens in usu invidiosum; sed
 quantum etiam in muliere pudica & pulchra ad formam
 insigniorem reddendam sufficiat, aut tenue circa collum
 monile, aut in digito anulus habilis, aut inaures in auri-
 bus, aut fibula quaedam, aut cohibens comam fluctuan-
 tem taenia, quae tantum addat formae, quantum vestis pur-
 pura. At meretrices, praesertim si qua est deformior, &
 vestem totam purpuream, & collum sibi faciunt aureum,

μεναι τὸ ἐπαγωγὸν, καὶ τὸ ἐνδέον τῷ καλῷ, προσθέσει
τοῦ ἔξωθεν τερπνοῦ παραμυθούμεναι. ἡγοῦνται γὰρ καὶ
τὴν ὠλένην αὐτῶν στιλπνοτέραν φαίνεσθαι, συναπο-
λάμπουσιν αὐτῷ χρυσῷ, καὶ τοῦ ποδὸς τὸ μὲν εὐπερίγρα-
φον, λήσειν ὑπὸ χρυσῷ σανδάλῳ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐ-
τὸ ἐρασμιώτερον γενήσεσθαι, τῷ Φαινοτάτῳ συνορώ-
μενον. ἀλλ' ἐκεῖναι μὲν οὕτως. ἡ δὲ γε σώφρων γυνή
χρυσῷ μὲν τὰ ἀρκοῦντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα προσ-
χρηται, τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, οὐκ ἂν αἰσχύνοιτο, οἴ-
μαι, καὶ γυμνὸν δεικνύουσα. Καὶ τοίνυν ἡ τοῦδε τοῦ οἴ- 8
κου ὄροφῇ, μᾶλλον δὲ κεφαλῇ, εὐπρόσωπος μὲν καὶ
καθ' ἑαυτὴν, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τοσοῦτον κεκόσμηται, ἐς
ὅσον καὶ οὐρανὸς ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστή-
ματος περιλαμπόμενος, καὶ ἐκ διαλείμματος ἀνθῶν τῷ
πυρί. εἰ δὲ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, οὐ καλὸς ἂν, ἀλλὰ φο-
βερὸς ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ' ἂν τις εὐδ' ἀργὸν ἐνταῦθα τὸν

2 Ἠγοῦν γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐταῖς στιλπνοτέραι ἴσασθαι σ. τ. χ. G.

ipso pretio venantes illecebras, & quod pulchritudini deest,
extra apponendis, quae aliquam suavitatem habent, solan-
tes. Putant enim, & brachium sibi candidius visum iri, au-
rum si una refulgeat; & pes quod minus circumscripte for-
mosus est, illud occultatum iri sub aureo sandalio; ipsam
faciem visum iri amabiliorem, si una cum eo, quod splen-
didissimum est, adspiciatur. Atque istae quidem hoc modo.
Verum modesta mulier auro, quantum satis est, & ad ne-
cessaria tantum unitur: suam vero pulchritudinem neque
nudam ostendere erubescat. Igitur lacunar oeci huius, vel
caput potius, formosum quidem per se quoque, auro ea-
tenus ornatum est, quatenus etiam coelum noctu a stellis
per intervalla collustratum, & ignibus per interstitia quae-
dam a se remotis floret. Si vero totum esset ignis, non
pulchrum nobis, sed terribile videatur. Videat autem hic

Lucian. Vol. VIII.

G

χρυσόν, οὐδὲ μόνου τοῦ τέρποντος εἵνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ
 συνεσπαρμένον, ἀλλὰ καὶ αὐγὴν τινα ἡδεῖαν ἀπολάμ-
 πει, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρῶννυσι τῷ ἐρυθρήματι. ὁπέ-
 ταν γὰρ τὸ Φῶς προσπεσὼν ἐφάψεται, καὶ ἀναμιχθῆ
 τῷ χρυσῷ, κοινόν τι ἀπαστράπτουσι, καὶ διπλασίαν
 9 τοῦ ἐρυθρήματος ἐκφαίνουσι τὴν αἰθρίαν. Τὰ μὲν δὲ ὑψη-
 λὰ καὶ κορυφαῖα τοῦ οἴκου τοιάδε, Ὀμήρου τινὸς δεό-
 μενα ἐπαινέτου, ἵνα αὐτὸν ἡ ὑψόροφον, ὡς τὸν Ἑλένης
 θαλάμον, ἡ αἰγλήεντα, ὡς τὸν Ὀλυμπον, εἴποι. τὸν
 δὲ ἄλλον κόσμον, καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα, καὶ
 τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ ἐναργές ἐκάστου, καὶ
 τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἀληθές, ἕαρος οὔει καὶ λειμῶνι δὲ
 εὐανθεῖ καλῶς ἂν ἔχοι παραβαλεῖν· πλὴν παρ' ὅσον ἐκεί-
 να μὲν ἀσπανθεῖ, καὶ μαραίνεται, καὶ ἀλλάττεται, καὶ
 ἀποβάλλει τὸ κάλλος, τούτῳ δὲ τὸ ἔαρ αἰδίδιον, καὶ ὁ λει-
 μῶν ἀμάραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, ἄτε μόνης τῆς

10 Καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμ.) Τὰς γραφάς φησιν, ἥτοι τὰς ζωγραφίας,
 ὑφ' αἷς ἀνθίων καὶ φυτῶν μιμήματα εἰργασται, καὶ εἰ τι τοιοῦτο ἄλλο. V.

aliquis neque otiosum aurum, neque folius delectationis
 causa reliquo ornatui adpersum; verum splendore etiam
 quodam iucundo relucet, totique domui rutilum quen-
 dam colorem adiecit. Cum enim incidens lumen attingit au-
 rum, permixtumque illi est, commune quiddam refulgent,
 ac duplicem ruboris serenitatem reddunt. Excelsa ergo oec-
 ci & fastigio proxima talia sunt, Homero quodam lauda-
 tore indigentia, qui illam aut alte-fastigiatam, ut Hele-
 nae thalamum, aut splendidam, ut Olympum, forte dictu-
 rus esset. Ornatum vero reliquum, & picturas parietum,
 & colorum pulchritudinem, & evidentiam uniuscuiusque,
 accuratoremque, & veritatem, adspectui veris, & prato
 florido comparare rectum fuerit: nisi quod ista deflorent,
 marcescuntque, & mutantur, ac pulchritudinem amittunt;
 hoc vero perpetuum ver, & nunquam marcescens pra-

ὄψεως ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὸ ἡδὺ τῶν δρεπο-
 μένων. Τὰ δὲ τσαῦτα καὶ τοιαῦτα, τίς οὐκ ἂν ἡσθεῖη 10
 βλέπων, ἢ τίς οὐκ ἂν προθυμηθεῖ καὶ παρὰ τὴν δύναμιν
 ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἰσχιστον ὃν ἀπολειφθῆναι τῶν
 ὀρωμένων; ἐπαγωγότατον γάρ τι ἢ ὄψις τῶν καλῶν,
 οὐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος ἥδιον ἂν, οἶ-
 μαι, δράμοι κατὰ πρανοῦς πεδίου, καὶ μαλακοῦ, προσ-
 ηνῶς δεχομένου τὴν βάσιν, καὶ ἡρέμα ὑπέκοντος τῷ
 ποδὶ, καὶ μὴ ἀντιτυποῦντος τῇ ὀπλῇ. ἅπαντι γοῶν τότε
 χρῆται τῷ δρόμῳ καὶ ὅλον ἐπιδούς ἑαυτὸν τῷ τάχει,
 ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τοῦ πεδίου τὸ κάλλος. Ὁ δὲ ταῶς, 11
 ἦρος ἀρχομένου, πρὸς λειμῶνά τινα ἐλθὼν, ὅποτε καὶ τὰ
 ἀνθη πρόεισιν, οὐ ποθεινότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν
 εἴποι τις ἀνθηρότερα, καὶ τὰς βαφὰς καθαρώτερα, τότε
 καὶ οὗτος ἐκπετάσας τὰ πτερὰ, καὶ ἀναδείξας τῷ ἡλίῳ,
 καὶ τὴν οὐρὰν ἐπάρας, καὶ πάντοθεν αὐτῷ περιστήσας,

10 Καὶ ὀργίλον ἐπιδούς ἑαυτ.) Γραι. καὶ ὀλίγον. G.

tum, & flos aeternus, quem solus attingat visus, & spe-
 ctaculi illam suavitatem demetat. Haec igitur tanta ac ta-
 lia quis non cum voluptate videat? aut quis non cupiat,
 etiam praeter vires, inter haec verba facere? qui sciat, tur-
 pissimum esse non paria facere his, quae videmus. Est enim
 res illecebrarum plena pulchrarum rerum adspectus, non in
 hominibus modo, sed equus etiam lubentius, puto, de-
 currat per pronum campum ac mollem, placide accipien-
 tem gressus, & molliter pēdi cedentem, nec repellentem
 ungulas. Omnibus enim tum utitur viribus ad currendum,
 totumque se celeritati impendit, eaque cum campi pulchri-
 tudine certat. Ac pavo sub veris ipecta in campum ve-
 niens, cum flores etiam prodeunt non desiderabiliores tan-
 tum, verum etiam, ut dicat aliquis, floridiores, colori-
 busque purioribus; ipse quoque passis pennis ac soli osten-
 sis, elata cauda & in orbem circa se erecta, suos itidem

ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν,
 ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος εἰς τὴν ἄμιλ-
 λαν. ἐπιστρέφει γοῦν ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομ-
 πεῖναι τῷ κάλλει. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερος φαίνεται
 πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλαττομένων αὐτῷ τῶν χρωμάτων,
 καὶ μεταβαινόντων ἡρέμα, καὶ πρὸς ἕτερον εὐμορφίας
 εἶδος τρεπομένων. πᾶσχει δὲ αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν κύ-
 κλων, οὓς ἐπ' ἄκροις ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἱρίδος τινος ἕκα-
 στον περιθεούσης. ὃ γὰρ τέως χαλκὸς ἦν, τοῦτο ἐγκλί-
 ναντος ὀλίγον, χρυσοῦς ὤφθη, καὶ τὸ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κυαν-
 αυγές, εἰ σκιασθεῖν, χλοαυγές ἐστίν· οὕτω μετακο-
 12 μίτται πρὸς τὸ Φῶς ἢ πτέρωσις. Ὅτι μὲν γὰρ καὶ ἡ
 θάλαττα ἱκανὴ προσκαλέσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν
 ἐπισπᾶσθαι ἐν γαλήνῃ φανεῖσα, ἵστε, καὶ μὴ εἴ-
 πω ὥστε, εἰ καὶ παντάπασιν ἡπειρώτης καὶ ἀπειρό-
 πλους τις εἴη, πάντως ἂν ἐβελήσκει καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι,

flores exponit, suarumque ver pennarum, prato velut ad certamen ipsum provocante. Convertit se itaque & circumagit, & pulchritudinis suae quandam velut pompam agit: ubi sane admirabilior etiam videtur, mutantibus subinde ad lucem coloribus, & sensim in alios transeuntibus, atque in aliam se pulchritudinis speciem vertentibus. Maxime hoc illi accidit in illis orbibus, quos in extremis habet pennis, quorum unumquemque velut iris quaedam circuit. Quod enim modo aes erat, hoc, modice illo inclinate, aurum videtur: atque ille caeruleus ad solem splendor si inumbretur, viridem lucem spargit: ita alium atque alium ornatum pennae illius ad lucem induunt. Quin ipsum etiam mare habere, quo nos alliciat, & cupidine quadam, cum tranquillum est, ad se trahat, vel me tacente nostis; cum etiam si aliquis plane mediterraneus sit & navigandi imperitus, tamen & ipse conscendere navim velit, & cir-

καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσαι,
καὶ μάλιστα εἰ βλέποι τὴν μὲν αὔραν κούφως ἐπουρί-
ζουσιν τὴν ὁδόν, τὴν δὲ ναῦν προσηνῶς τε καὶ λείως ἐπ'
ἄκρων ἡρέμα διολισθαίνουσιν τῶν κυμάτων. Καὶ τοί- 13
νων καὶ τοῦδε τοῦ οἴκου τὸ κάλλος ἱκανὸν καὶ παρορμῇ-
σαι ἐς λόγους, καὶ λέγοντα ἐπεγεῖραι, καὶ πάντα τρό-
πον εὐδοκίμησαι παρασκευάσαι. ἐγὼ μὲν δὴ τούτοις πεί-
θομαι, καὶ ἤδη πέπεισμαι, καὶ ἐς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις
παρελήλυθα, ὥσπερ ἀπὸ ἰγγος ἡ Σειρήνης τῷ κάλλει
ἐλκόμενος, ἐλπίδα οὐ μικράν ἔχων, εἰ καὶ τέως ἡμῖν
ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλοὺς αὐτοὺς φανεῖσθαι καθ-
άπερ ἐσθῆτι καλῇ κεκοσμημένους. Ἐτερος δὲ τις οὐκ 14
ἀγεννὴς λόγος, ἀλλὰ καὶ πάνυ γενναῖος, ὥς φησι, καὶ
μεταξὺ μου λέγοντος ὑπέκρουε, καὶ διακόπτειν ἐπειράτω
τὴν ῥῆσιν. καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, οὐκ ἀληθῆ ταῦτα λέ-
γειν φησί με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ φάσκοιμι ἐπιτη-

4 Διολισθαίνουσιν τῶν κυμάτων)
Ὅς καινὰί σου αἱ παραδείξεις,
Λουκιανέ; V.

9 Ἀπὸ ἰγγος) Ex Theocrito :
ἰγγὲς ἔλκε τὸ τῆτοι ἑμὸν ποτὶ δῶμα
τὸν ἀνδρά. G.

cumnavigare, & multum discedere de terra, idque inprimis si videat ab aura secunda leniter inflari vela, navim autem blando levique motu per fummos labi fluctus. Itaque huius etiam pulchritudo oeci apta est, quae impellat ad dicendum, & dicentem excitet, & plausum illi omni ratione paret. Equidem his ipsis moveor, & iam sum motus, & in oecum dicendi causa ingressus sum, tanquam ab iynge quadam aut Sirene tractus a pulchritudine, spe non parva fretus, etiam si ad hunc diem informis nostra fuit oratio, pulchram visum iri, velut veste honesta ornatam. Verum enimvero etiam alia non ignava oratio, sed generosa, ut videri vult, cum inter dicendum me interpellavit, & abrumpere dictionem conata est, tum postquam defui, non vera, ait, me dixisse, sed mirari se, si aptiorem

δειότερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἴκου κάλλος, γρα-
 φῇ καὶ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ γὰρ πού τιν' ἀντίον
 ἀποβαίνειν. μᾶλλον δὲ, εἰ δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λό-
 γος ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καθάπερ ἐν δικασταῖς ὑμῖν, εἰπάτω;
 ὅπῃ λυσιτελέστερον ἡγεῖται τῷ λέγοντι εὐτέλειαν οἴκου,
 καὶ ἀμορφίαν. ἐμοῦ μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος, ὥστε
 οὐδὲν δέομαι δις περὶ τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ δὲ παρελθὼν ἤδη
 λεγέτω, καὶ γὰρ σικαπήσομαι, καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ με-
 15 ταστήσομαι. Ἄνδρες τοίνυν δικασταῖ, Φησὶν ὁ λόγος,
 ὁ μὲν προειπὼν ῥήτωρ, πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν οἴ-
 κον ἐπῆνεσε, καὶ τῷ ἑαυτοῦ λόγῳ ἐκόσμησεν· ἐγὼ δὲ
 τοσούτου θέω ψόγον αὐτοῦ διεξελεύσεσθαι, ὥστε καὶ τὰ
 ὑπ' ἐκείνου παραλελειμμένα προσθήσειν μοι δοκῶ. ὅσα
 γὰρ ἂν ὑμῖν καλλίων φαίνεται, τοσῶδε ὑπεναντίως τῇ
 τοῦ λέγοντος χρεία δειχθήσεται. καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ
 γυναικῶν, καὶ κόσμου, καὶ χρυσοῦ ἐκείνος ἐμνημόνευσε,

esse ad edenda eloquentiae specimina dicam pulchritudinem
 oeci pictura & auro ornatam. Contrarium enim quodam-
 modo evenire. Quin, si videtur, ipsa in medium progres-
 sa oratio pro se apud vos, tanquam iudices, dicat, quare
 commodiorem esse putet dicenti vilitatem loci atque de-
 formitatem. Me quidem orantem iam audistis: ergo non
 opus est, me bis de eadem re verba facere. Ista vero iam
 progressa in medium dicat: tacebo interim ego, & pau-
 lulum illi decedam. Sic igitur oratio: Qui modo dixit orator,
*Iudices, multis & magno opere laudavit hunc oecum, suaeque il-
 lum oratione ornavit. Ego vero tantum abest, ut reprehensionem
 illius velim dicere, ut etiam praetermissa ab illo additurus mihi
 videar. Quo enim ille vobis pulchrior videbitur, tanto magis con-
 trarius dicentis usui ostendetur. Ac primum, quandoquidem mu-
 lierum, & mundi, & auri mentionem iste fecit, etiam mihi, ut*

καὶ μοι ἐπιτρέψατε χρῆσασθαι τῷ παραδείγματι. Φημὶ γὰρ οὐ καὶ γυναῖξιν καλαῖς οὐχ ὅπως συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ καὶ ἐναντιοῦσθαι τὸν κόσμον τὸν πολὺν, ὅποταν τῶν ἐντυγχανόντων ἕκαστος ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ, καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελῶν ἐκπλαγεῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν ἢ χρόαν, ἢ βλέμμα, ἢ δειρὴν, ἢ πῆχυν, ἢ δάκτυλον. ὁ δὲ ταῦτ' ἀφείς, ἐς τὴν σαροῶ, ἢ τὸν σμάραγδον, ἢ τὸν ὄρμον, ἢ τὸ ψέλλιον ἀποβλέπει, ὥστε ἄχθοιτο ἂν εἰκότως παρορωμένη, διὰ τὸν κόσμον, οὐκ ἀγόντων σχαλὴν ἐπαινεῖν αὐτὴν τῶν θεατῶν, ἀλλὰ πάρεργον αὐτῆς ποιουμένων τὴν θέαν. Ὅπερ ἀνάγκη, 16 οἶμαι, παθεῖν καὶ τὸν ἐν οὗτῳ καλοῖς ἔργοις λόγους δεικνύοντα. λανθάνει γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθὲν, καὶ ἀμαυροῦται, καὶ συναρπάζεται, καθάπερ εἰ λύχρον τις εἰς πυρκαϊᾶν μεγάλην φέρων ἐμβάλοι, ἢ μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλου δεικνύου. τοῦτο γοῶν φυλακτέον τῷ λέγοντι. καὶ προσέτι γε μὴν καὶ τὴν Φω

ea similitudine utar, permittite. Aio enim ego, pulchris etiam mulieribus non modo nihil ad hoc, ut formosiores videantur, conferre, sed contrarium etiam esse mundum copiosum, cum videtur uniusquisque ab auro & lapidibus pretiosis percussus, pro eo, quod laudare debebat aut colorem, aut oculorum coniectum, aut collum, aut brachium, aut digitum; relictis hisce ad Sardam aut Smaragdum, aut monile, aut armillam respicit; adeo ut illa habeat, quod indigne ferat, se propter mundum praetervideri, non habentibus oculum ad eam laudandam spectatoribus, sed obiter tantum ad ipsam respicientibus. Quod quidem necessario etiam accidere arbitror illi, qui inter opera adeo pulchra dicendi, facultatem velit ostendere. Delitescit enim, quidquid dicitur in magna vi rerum pulchrarum, & obscuratur, atque una absorbitur, quasi lucernam quis magnum in incendium iniiciat, aut formicam in elephanto vel camelo ostendat. Hoc ergo cavendum dicenti. Ad

νήν αὐτὴν ἐπιταράττεται, ἐν οὕτως εὐφώνῳ καὶ ἡχῇ ἑνὶ οἴκῳ λέγων. ἀντιφθέγγεται γὰρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ ἀντιλέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοήν, οἷόν τι καὶ σάλπιγξ ὁρᾷ τὸν αὐλόν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τοὺς κελευστάς ἢ θάλαττα, ὅποταν πρὸς κύματος ἤχον ἐπάδεν τῇ εἰρεσίᾳ θέλῳσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, 17 καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἤττον. Καὶ μὴν καὶ κείνο, ὅπερ ἔφη ὁ ἀντίδικος, ὡς ἄρα ἐπεγεῖρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα, καὶ προθυμότερον παρασκευάζει ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖ. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται ἐνθυμούμενον ὡς ἀπάντων ἐστὶν αἰσχιστον ἐν εὐμάρφῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίους φαίνεσθαι τοὺς λόγους. ἐλέγχων γὰρ οὗτός γε ὁ φανερώτατος, ὥσπερ ἂν εἴ τις παναπλία καλὴν ἐνδύς, ἔπειτα φεύγει πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπιστημότερος ὢν δειλὸς ἀπὸ τῶν ὅπλων. τοῦτο δὲ μοι δοκεῖ λογισάμενος καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου ρήτωρ ἐκεῖνος, εὐμφορίας ἐλάχιστον φρον-

16 Καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου ρήτωρ φασὶν Ὀμηρος, Ἀλέξανδρον θεοειδέϊνος) Εἰς Πάριν Ἀλέξανδρον, ὅς ὃν, ὁ λόγος φησὶ. V.

haec vox etiam ipsa confunditur, in vocali adeo & sonoro oeco dicentis. Resonat enim, & reclamat, & contra dicit, aut potius occultat clamorem, quale quid etiam tuba facit tibiae, si una cantant, aut celeusma canentibus mare, si per stultus illum sonum accinere remigio velint. Vincit nimirum sonus magnus, & ad silentium illum, qui minor est, redigit. Quin illud ipsum, quod dicebat adversarius, excitari a pulchro oeco dicentem, & alacriorem reddi, illius, mea quidem sententia, sit contrarium. Percellit enim ac terret, & cogitationem perturbat, facitque timidiorem, dum cogitas, omnium turpissimum esse, si in loco formoso habita non similis ei videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis deprehendatur. Vult si quis armis indutus pulcherrimis deinde fugias ante alios, cuius nempe ignavia ipsis ab armis fiat apertior. Hoc ipsum perpendens Homericus ille orator videtur minimam curam

τίσαι, μάλλον δὲ καὶ παντελῶς αἰόρει. Ὡτὶ ἑαυτὸν
 ἀπεικάσαι, ἵνα αὐτῶν παραδοξότερον φαίνεται τῶν λό-
 γων τὸ κάλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμορφότερον ἐξετάσεως.
 ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὴν τοῦ λέγοντος αὐτοῦ
 διάνοιαν ἀσχολεῖσθαι περὶ τὴν θεάν, καὶ τῆς φροντίδος
 τὸ ἀκριβές ἐκλύειν, τῆς ὀφείας ἐπικρατούσης, καὶ πρὸς
 αὐτὴν καλούσης, καὶ τῷ λόγῳ προσέχειν οὐκ ἑώσης.
 ὥστε τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντως ἔλαττον ἔρεϊν αὐτὸν,
 τῆς ψυχῆς διατριβούσης περὶ τὸν τῶν ὁραμένων ἔπαινον;
 Ἐγὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοὶ, καὶ πρὸς 18
 τὴν ἀκρόασιν παρειλημμένοι, ἐπειδὴν εἰς τὸν τοιοῦτον οἶ-
 κον παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκρατῶν θεᾶται καθίστανται.
 καὶ οὐχ οὕτω Δημοδόκος, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμ-
 Φίων, ἢ Ὀρφεύς τις λέγων ἐστίν, ὥστε ἀποσπάσαι τὴν
 διάνοιαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς θεᾶς. ἀλλ' οὖν ἕκαστος, ἐπει-
 δὴν μόνον ὑπερβῇ τὸν σὺδὸν, ἀθρόῳ τῷ κάλλει περιχυ-
 θεὶς, λόγων μὲν ἐκείνων, ἢ ἀκροάσεως, ἀλλ' οὐδὲ τὴν

13 Δημοδόκος, καὶ Φήμ.) Ὅτιματα μουσικῶν τε καὶ μελῳδῶν. G.

*habuisse pulchritudinis; potius imperito omnium homini se affi-
 milasse, ut ipsius pulchritudo orationis tanto admirabilior ex ipsa
 ad illam deformitatem comparatione appareret. Alioqui necesse est,
 ipsum dicentis animum occupari in spectaculo, & exquisitam il-
 lam curam remittere, cum vineat illa species, & ad se vocet, atque
 attendere ad orationem non patiatur. Quomodo ergo fieri potest,
 ut non omnino dicat deterius, occupato circa laudem eorum, quae
 videntur, animo? Omitto dicere, quod ipsi etiam praesentes &
 ad audiendum assumti, cum intrant in talem oecum, spectatores
 sunt pro auditoribus. Neque quisquam ita vel Demodocus est,
 vel Phemius in dicendo, vel Thamyris, vel Amphion, vel Or-
 pheus adeo, qui abstrahere mentem illorum a spectaculo possit:
 verum unusquisque transmissō solum limine, conferta illa pulchri-
 tudine circumfusius, orationem illam, sive auditionem, nec omni-*

ἀρχὴν αἰόντι ἔοικεν· ὅλος δὲ πρὸς τοῖς ὀρωμένοις ἐστίν, εἰ μὴ τύχοι τις παντελῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυκτὶ, ὥσπερ ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή, ποιῶτο τὴν ἀκρόασιν.

19 Ὅτι γὰρ οὐκ ὀξυόμαχον λόγων ἰσχυρὸς ὄψει ἀνταγωνισασθαι, καὶ ὁ Σειρήνων μῦθος παρατεθείς, τῷ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἅν' ἐκεῖναι μὲν γὰρ ἐκήλουν τοὺς παραπλέοντας, μελωδοῦσαι, καὶ κολακεύουσαι τοῖς ἄσμασι, καὶ καταπλεύσαντας ἐπιπολὺ κατεῖχον, καὶ ὅλως τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδεῖτό τις διατριβῆς· καὶ που τις αὐτὰς καὶ παρέκλευσε, καὶ τοῦ μέλους παρήκουσε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαιότατόν τε ὄν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς ὁμιλοῦν, εὐθὺς ἐξίστη τοὺς ἰδόντας, καὶ ἀφώνους ἐποίει· ὡς δὲ ὁ μῦθος βούλεται, καὶ λέγεται, λίθινοι ἐγίγνοντο ἀπὸ τοῦ θαύματος. ὥστε καὶ ὃν ὑπὲρ τοῦ ταῶ λόγον εἶπε πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἔμπροσθεν, ὑπὲρ ἑμαυτοῦ εἰρησθαι νομίζω. καὶ γὰρ ἐκεῖνου ἐν τῇ ὄψει, οὐκ ἐν τῇ φωνῇ τὸ τερπνόν. καὶ εἴ γέ τις

11. Τῶν Γοργῶν κάλλος) Ὅτι αἱ στᾶσαι οἰοεὶ ἀπελήθουν τοὺς ἀν-
Γοργῶναι κάλλει καὶ εὐμορφίᾳ ἐξ-
στράτους. V.

no audire videtur; sed totus est in his, quae videntur, nisi quis forte plane caecus sit, aut noctu, ut illud Arcopagitærum consilium, audiat. Neque enim satis valere vim verborum, quoties cum visu pugnandum est, Sirenium etiam fabula, cum altera Gorgonium composita, doceat. Nam illae quidem praeternavigantes mulcebant, canendo & adulando carminibus, detinebantque appulsos, & mora omnino quadam opus illarum indigebat. Et aliquando aliquis praeternavigavit, & inaudita praetermisit illorum carmina. At Gorgonium pulchritudo, quae esset violentissima, & ad principes animae partes pertineret, statim videntes extra se rapiebat, faciebatque mutos: ut vero vult fabula, ac dicitur, lapidei prae admiratione facti sunt. Igitur & quae de pavone paulo ante ad vos iste dixit, ea pro me dicta arbitror. Etenim illius quoque quod delectat, in specie inest, non in voce. Et si quis iuxta

παρεστησάμενος τὴν ἀηδῶνα ἢ τὸν κύκνον, αἰδεῖν κελεύ-
 οῖ, μεταξὺ δὲ ἀδόντων παραδείξειε τὸν ταῶ σιωπῶντα,
 εὖ οἶδ' ὅτι ἐπ' ἐκείνων μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, μακρὰ χαί-
 ρειν φράσασα τοῖς ἐκείνων ἄσμασιν. οὕτως ἅμαχόν τι
 εἴκειν εἶναι ἢ δι' ὅψεως ἡδονή. Καὶ ἐγωγε, εἰ βούλεσθε, 20
 μάρτυρα ὑμῖν παραστήσομαι σοφὸν ἄνδρα, ὃς αὐτίκα
 μοι μαρτυρήσει, ὥς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐστι τῶν ἀκου-
 μένων τὰ ὁρώμενα. καὶ μοι σὺ ἤδη, ὁ κήρυξ, προσκά-
 λει αὐτὸν Ἡρόδοτον τοῦ Λύξου Ἀλικαρνασσόθεν· καί πει-
 δὴ καλῶς ποιῶν ὑπήκουσε, μαρτυρεῖται παρελθών. ἀνα-
 δέξασθε δὲ αὐτὸν, ἴασθι πρὸς ὑμᾶς λέγοντα, ὥσπερ
 αὐτῷ ἔθος. Ἀληθέα τὰδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασταὶ
 μυθέεται, καὶ οἱ πείθεσθε ὅσα ἂν λέγῃ τουτέων πέρι,
 ὅψιν ἀκαῆς πρατιμέων. ὅτα γὰρ τυγχάνει ἔοντα ἀπι-
 στότερα ὀφθαλμῶν. ἀκούετε τοῦ μάρτυρος, ἅ φησιν, ὥς
 τὰ πρῶτα τῇ ὅψι ἀποδέδωκεν; εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ
 ἔπεα πτερόντα ἔστι, καὶ οἴχεται ἅμα τῷ προελθεῖν

*ta collocatos hinc lusciniam & cygnum canere iubeat, hinc in-
 ter ipsum cantum tacentem ostendas pavonem; novi ego, transitu-
 ram ad hunc mentem, longum valere iussis illorum cantibus: adeo
 invictum quid esse videtur ea, quae per visum voluptas contin-
 git. Et ego, si vultis, testem ad vos allegabo virum sapientem,
 qui statim testimonium mihi perhibebit, multo, quae videntur, his,
 quae auditu percipiuntur, esse validiora. Et mihi tu iam, praeco,
 huc voca ipsum Herodotum, Lyxi filium, Halicarnasso. Et quan-
 do, praeclare ille quidem, obsecutus est, in medium progressus
 iam dicat testimonium. Patiementi autem illum Ionice vobiscum pro
 more suo loqui: Vera ista haec oratio apud vos, iudices,
 loquitur, & credite illi, quae in hanc sententiam dixerit,
 visum esse praeferendum auditui: aures enim oculis fere
 sunt infideliores. Auditis testem, quae dicat, ut primas tribuat
 visui. Merito sane. Verba enim alata sunt, & abeunt, & simul,*

ἀποπτάρμενα· ἡ δὲ τῶν ὀρωμένων τέρψις, αἰεὶ παρεστῶσα, καὶ παραμένουσα, πάντως τὸν θεατὴν ὑπάγεται.

21 Πῶς οὖν οὐ χαλεπὸς τῷ λέγοντι ἀνταγωνιστὴς, οἶκος οὕτω καλὸς, καὶ περίβλεπτος ὢν; μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον οὐδέπω φημί ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ οἱ δικασταί, καὶ μετὰ τὸν λεγόντων ἡμῶν, εἰς τὴν ὀροφὴν ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐζητάζετε, πρὸς ἐκάστην ἀποστρεφόμενοι. καὶ μηδὲν αἰσχυρῆσθε· συγγνώμη γὰρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε, ἄλλως τε, καὶ πρὸς οὕτω καλὰς καὶ ποικίλας τὰς ὑποθέσεις. τῆς γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβές, καὶ τῆς ἱστορίας μετὰ τοῦ ἀρχαίου τὸ ἀφελίμον, ἐπαγωγὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ πεπαιδευμένων θεατῶν δεόμενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκείσε ἀποβλέπητε, ἡμᾶς ἀπολιπόντες, φέρε, ὡς οἷόν τε γράψωμαι αὐτὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡσθήσεσθε γὰρ, οἶμαι, ἀκούοντες, ἃ καὶ ὀρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως ἂν με καὶ δι' αὐτὸ ἐπαινεῖσαί τε, καὶ τοῦ ἀντιδίκου προτιμήσασιν τε, ὡς καὶ αὐτὸν ἐπιδείξαντα, καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν

dum prodeunt, avolant. Verum delectatio ex his, quae videntur, adflans semper ac manens, subit omnino spectatorem. Quis igitur non validus dicenti adversarius sit oecus adeo pulcher, adeo spectabilis? Quin, quod maximum est, nondum dico. Vos enim ipsi, iudices, dum nos dicimus, lacunar respiciebatis, muros admirabamini, picturas examinabatis, conversi ad singulas. Nec est, quod vos pudeat. Ignoscendum enim, si quid humani vobis acciderit: praesertim in argumentis ita pulchris, ita variis. Ars enim exquisita, & historiae cum antiquitate utilitas, illecebras habent vere, & eruditis spectatoribus indigent. Et ne omnino relictis nobis eo respiciatis, age, quantum eius fieri potest, verbis illa vobis depingam. Delectabimini enim, puto, iis audiendis, quae spectantibus admirationi sunt. Ac forte illo ipso nomine me laudabitis, & adversario praeponetis, ut qui & ipse ostendam oecum, & non

τὴν ἡδονήν. τὸ χαλεπὸν δὲ τοῦ τολμήματος ὁρᾷτε, ἄνευ
 χρωμάτων, καὶ σχημάτων, καὶ τόπου, συστήσασθαι
 τοσαύτας εἰκόνας· ψιλὴ γάρ τις ἢ γραφὴ τῶν λόγων.
 Ἐν δεξιᾷ μὲν οὖν εἰσιόντι, Ἀργολικῷ μύθῳ ἀναμέμι- 22
 κται πάθος Αἰθιοπικόν, ὁ Περσεὺς τὸ κῆτος Φονεύει, καὶ
 τὴν Ἀνδρομέδαν καθαιρεῖ, καὶ μετὰ μικρὸν γαμήσει,
 καὶ ἄπεισιν, αὐτὴν ἄγων· πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γορ-
 γόνας πτήσεως· ἐν βραχεὶ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμή-
 σατο, αἰδῶ παρθένου, καὶ φόβον· ἐπισκοπεῖ γὰρ τὴν
 μάχην ἄνωθεν ἐκ πέτρας, καὶ νεανίου τόλμαν ἐρωτικὴν,
 καὶ θηρίου ὅψιν ἀπρόσμαχον· καὶ τὸ μὲν ἔπεισι πεφρι-
 κὸς ταῖς ἀκάνθαις, καὶ δεδιττόμενον τῷ χάσματι· καὶ
 ὁ Περσεὺς δὲ τῇ λαίᾳ μὲν προδείκνυσιν τὴν Γοργόνα· τῇ
 δεξιᾷ δὲ καθικνεῖται τῷ ξίφει. καὶ τὸ μὲν ὅσον τοῦ κή-
 τους εἶδε τὴν Μέδουσαν, ἥδη λίθος ἐστί· τὸ δ' ὅσον ἐμ-
 ψυχον μένει, τῇ ἄρπῃ κόπτεται. Ἐξῆς δὲ μετὰ τήνδε 23
 τὴν εἰκόνα, ἕτερον γράμμα γέγραπται δικαιότατον· οὗ
 τὸ ἀρχέτυπον ὁ γραφεὺς παρ' Εὐρεπίδου ἢ Σοφοκλέους

*lupratem vobis geminem. Difficultatem autem incepti mei videte;
 qui audeam sine coloribus, & figuris, & loco, tot imagines con-
 stituere. Tenuis nempe est verborum pictura. Igitur ad dextram
 intrantī Argolicæ fabulæ Aethiopicus affectus permixtus est. Per-
 seus cetum interficit, & liberat Andromedan, uxorem paulo post
 sibi habiturus, abique illam ducens. Agit hoc obiter in suo ad
 Gorgonas volatu. In brevī autem tabella multa expressit artifex:
 pudorem virginis ac metum; inspicit enim pugnam desuper e sco-
 pulo: & ausum iuvenis amatorium, & difficilem oppugnatu spe-
 ciem belluæ. Atque hæc quidem irrūit spinis horrens, ac terri-
 bilis rictu: Perseus autem laeva Gorgonem obiicit, dextra ferit
 gladio; & qua parte vidit Medusam cetus, iam lapis est; qua
 adhuc vivit, falce caeditur. Deinde post hanc imaginem, alia ta-
 bula picta est plena iustitiæ, cuius animale exemplum ab Euri-*

- δοκεῖ μοι λαβεῖν. ἐκεῖνοι γὰρ ὁμοίαν ἔγραψαν τὴν εἰκόνα, τῷ νεανίᾳ τῷ ἑταίρῳ, Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντε ἤδη τεθνάναι, λαβόντε τὰ βασίλεια, καὶ παρελθόντε, Φονεύουσιν ἄμφω τὸν Αἰγισθον. ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἤδη ἀνήρηται, καὶ ἐπ' εὐνῆς τιнос ἡμίγυμνος πρόκειται, καὶ θεραπεία πᾶσα, ἐκπεπληγμένοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὥσπερ βοῶσιν, οἱ δὲ τινες, ὅπη φύγωσι, περιβλέπουσι. σεμνὸν δέ τι ὁ γραφεὺς ἐπενόησε, τὸ μὲν ἀσεβὲς τῆς ἐπιχειρήσεως δείξας μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένον παραδραμῶν, ἐμβραδύνοντας δὲ τοὺς νεανίσκους ἐργασάμενος τῷ τοῦ μοιχοῦ
- 24 Φόνῳ. Μετὰ δὲ τοῦτο θεὸς ἐστὶν εὐμορφος, καὶ μεϊράκιον ὠραῖον, ἐρωτική τις παιδιά· ὁ Βράγχος ἐπὶ πέτραις καθήμενος, ἀνέχει λαγῶν, καὶ προσπαίζει τὸν κύνα. ὁ δὲ πηδησομένῳ ἔοικεν ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλλων παρεστὼς μειδιά, τερπόμενος ἀμφοῖν, καὶ τῷ παι-
- 25 δι παίζοντι, καὶ πειρωμένῳ τῷ κυνί. Ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ

pide vel Sophocle sumfisse pictor videtur, qui similem & ipsi pinxerunt imaginem: Iuvenes duo sodales, Pylades Phocensis atque Orestes, qui iam putabantur esse mortui, atque sic latentes, in regiam intrant, interficiuntque ambo Aegisthum. Clytaemnestra vero iam occisa in cubili quodam seminuda iacet, ac ministerium omne circumstat, consternati facinore, alii clamant, alii quorsum fugiant, circumspiciunt. Speciose illud commentus est pictor, cum, impium quod fuit in hoc facinore, ostendit modo, & tanquam perpetratum iam praetercucurrit: sed immorantes pinxit iuvenes in caede adulteri. Post haec vero formosus Deus est, & adolescentulus pulcher, lusus quidam amatorius. Branchus in petra sedens, leporem retinet, & alludit cani: hic vero affilientis ad ipsum in altum speciem habet. Atque adstans Apollo subridet, delectatus utroque, & puero ludente, & tentante capturam cane. Post ista

Περσεὺς πάλιν τὰ πρὸ τοῦ κήτους ἐκείνα τολμᾶν, καὶ ἡ Μέδουσα τεμνομένη τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηνᾶ σκέπουσα τὸν Περσέα· ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἰργασται, τὸ δὲ ἔργον οὐχ ἐώρακέ πω, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, τῆς Γοργόνης τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ πρόστιμον τῆς ἀληθοῦς οἴψεως. Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυρος, 26 Ἀθηνᾶς ναὸς πεποιήται, ἡ θεὸς λίθου λευκοῦ, τὸ σχῆμα οὐ πολεμιστήριον, ἀλλ' οἷον ἂν γένοιτο εἰρήνην ἀγούσης θεοῦ πολεμικῆς. Εἴτα μετὰ ταύτην ἄλλη Ἀθηνᾶ, 27 οὐ λίθος αὕτη γε, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν. ἩΦαιστος αὐτὴν διώκει ἐρῶν, ἡ δὲ Φεύγει· καὶ τῆς διώξεως Ἐριχθόνιος γίγνεται. Ταύτῃ ἐπεται παλαιὰ τις ἄλλη γραφή. 28 Ὠρίων φέρει τὸν Κηδάλιονα, τυφλὸς ὢν. ὁ δ' αὐτῷ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ φῶς ὁδόν, ἐποχούμενος. Καὶ ὁ 29 Ἥλιος Φανεῖς, ἰᾶται τὴν πῆρῳσιν, καὶ ὁ ἩΦαιστος Δημνῶθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον. Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ τοῦ- 30 το, δῆθεν μεμνηνὸς, ὅτε συστρατεύειν τοῖς Ἀτρεΐδαῖς μὴ

- 6 Τῆς ἀντίθυρος) Ὡς ἀπὸ τῆς εὐθείας ἡ ἀντίθυρ. V.

iterum Perseus, ausus illa, quae ante cetum gesta sunt, & Medusa, cui caput praeciditur, tegensque Perseum Minerva. At ille peregit facinus, ut opus ipse suum non videret, praeterquam Gorgonis in clypeo suo imaginem: noverat nimirum, quanti constaret directo visu illam adspexisse. In medio pariete, superne, e regione ianuae aediculae Minervae facta est. Dea e candido marmore: habitus non bellicus; sed qualis fuerit pacem agente Dea bellica. Tum post hanc Minerva alia, non marmor illa quidem; sed pictura rursus. Persequitur illam Vulcanus amator: illa se subducit, atque ex illa persecutione nascitur Erichthonius. Hanc sequitur verus quaedam alia pictura. Caecus Orion fert Cedalionem: hic vero insidens illi viam ad lucem monstrat. Oriensque Sol caecitati illius medetur. Ac Vulcanus e Lemno rem inspicit. Ulysses post ista, nempe furens, ut qui expeditionem suscipere

θέλων· πάρεισι δὲ οἱ πρέσβεις ἤδη καλοῦντες. καὶ τὰ μὲν τῆς ὑποκρίσεως, πιθανὰ πάντα, ἡ ἀπήνη, τὸ τῶν ὑπεξευγμένων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῶν φρωμένων· ἐλέγχεται δὲ ὁμῶς τῷ βρέφει. Παλαμῆδης γὰρ ὁ τοῦ Ναυπλίου, συνεῖς τὸ γιγνόμενον, ἀρπάσας τὸν Τηλέμαχον, ἀπειλεῖ φονεύσειν, πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνεται. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν φόβον τοῦτον σωφρονεῖ,

- 31 καὶ πατὴρ γίγνεται, καὶ λύει τὴν ὑπόκρισιν. Ὑστάτῃ δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ ζήλῳ διακαῆς, τῷ παῖδε ὑποβλέπουσα, καὶ τι δεινὸν ἐννοοῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη τὸ ξίφος, τὸ δ' ἀθλίῳ καθῆστον γελῶντε, μηδὲν τῶν μελλόντων εἰδότε· καὶ ταῦτα ὁρῶντε τὸ ξίφος ἐν ταῖν
32 χερσίν. Ταῦτα πάντα, ὧ ἄνδρες δικασταί, οὐχ ὁρᾶτε ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκροατὴν, καὶ πρὸς τὴν θεῖαν ἀποστρέφει, μόνον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ ἔγωγε διεξῆλθον αὐτὰ, οὐχ ἵνα τὸν ἀντίδικον τολμηρὸν ὑπολα-

cum Atridis nolit. Adfunt autem legati iam vocantes. Et simulatio ipsius satis illa quidem probabilis: curtus, discrepantia iumentorum, eorum, quae agerentur, ignorantia. At deprehenditur tamen in puero. Palamedes enim, Nauplii filius, intelligens quid ageretur, raptum Telemachum interfectorum se minatur, stricto iam gladio, & adversus furoris simulationem iram & ipse vicissim simulat. At Ulysses ab hoc metu respiscit, & fit pater, & simulationem solvit. Ultima Medea picta est zelotypia inflammata, pueros duos torvum adspiciens, & dirum quiddam animo agitans. Iam enim habet gladium. At miselli sedent ridentes, futurorum ignari, idque cum in manu videant gladium. Haec omnia, iudices, nonne, ut abducant auditorem, videtis, & ad spectaculum avertant, solumque eum, qui dicit, relinquunt? Atque ego ista perfructus sum, non ut adversarium meum, audacem rati ac tempe-

βόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἐκὼν
 φέρων ἐπέβαλε, καταγνώτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ
 τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῷ συν-
 αγωνίσησθε, καὶ ὡς οἷόν τε καταμύοντες, ἀκούητε τῶν
 λεγομένων, λογιζόμενοι τοῦ πράγματος τὴν δυσχέρειαν.
 μόλις γὰρ ἂν οὕτω δυνηθεῖη οὐ δικασταῖς, ἀλλὰ συν-
 αγωνισταῖς ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παντάπασιν ἀνάξιος
 τῆς τοῦ οἴκου πολυτελείας νομισθῆναι. εἰ δὲ ὑπὲρ ἀντι-
 δίκου ταῦτα δέομαι, μὴ θαυμάσητε· ὑπὸ γὰρ τοῦ τὸν
 οἶκον φιλεῖν, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ λέγοντα, ὅστις ἂν ᾗ, βου-
 λοίμην ἂν εὐδοκιμεῖν.

*rarium, qui difficultibus adeo rebus volens ipse se ingesserit, dampna-
 tum habeatis odio, atque in ipsa oratione destitueris; sed uti po-
 tius adiuvetis ipsi certamen, & conniventes, quantum eius fieri
 potest, verba illius audiat, perpensa nimirum operis difficulta-
 te. Vix enim vel sis potuerit, etiamsi non iudicibus vobis, sed so-
 ciis, utatur, non usquequaque indignus magnifico isto oeco putari.
 Quod vero pro adversario ista peto, nolite mirari: ob aporem
 enim huius oeci, quisquis est, qui in eo dicit, velim probari.*

Μ Α Κ Ρ Ο Β Ι Ο Ι.

- 1 Ο Ν Α Ρ τι τούτο, λαμπρότατε Κυϊντίλλε, κελεύ-
 σθεις προσφέρω σοι δῶρον, τοὺς μακροβίους, πάσαι
 μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἱστορήσας τοῖς φίλοις, ὅτε ἐτίθεσο
 τῷ δευτέρῳ σου παιδί τούνομα· συμβαλεῖν δὲ οὐκ ἔχων,
 τίνας ὁ θεὸς κελεύει μοι προσφέρειν σοι τοὺς μακρο-
 βίους, τότε μὲν ἠϋζάμην τοῖς θεοῖς ἐπὶ μήκιστον ὑμᾶς
 βιώναι, σέ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τοὺς σούς· τούτο συμ-
 φέρειν νομίζων καὶ σύμπαντι μὲν τῷ τῶν ἀνθρώπων γέ-
 νει, πρὸ δὲ τῶν ἀπάντων αὐτῷ τε ἐμοὶ, καὶ πᾶσι τοῖς
 ἐμοῖς. καὶ γὰρ καὶ μοί τι ἀγαθὸν ἐδόκει προσημαίνειν ὁ
 2 θεός. Σκεπτόμενος δὲ κατ' ἑμαυτὸν, εἰς σύννοιαν ἦλθον,
 εἰκὸς εἶναι τοὺς θεοὺς, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα
 προστάσσοντας, κελεύειν τι προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς
 3 Συμβαλεῖν) Διακρίναι, νοῆσαι. V.

L O N G A E V I.

S O M N I O monitus hoc facere, ο Quintille clarissime,
 munus ad te defero Longaevos: *somnio, inquam*, quod
 olim vidi, cum nomen ponerēs filio tuo secundo, ac nar-
 ravi amicis. Sed quod conicere non possem, quosnam Lon-
 gaevos tibi offerri Deus iuberet: tum quidem vota Diis
 nuncupavi, ut quam longissime & tu vivas, & tui filii;
 utile id esse ratus cum universo hominum generi, tum
 praeter ceteros & ipsi mihi & meis omnibus: etenim mihi
 quoque bonum quiddam praesignificare videbatur Deus.
 Re autem mecum considerata, in cogitationem veni, ve-
 ro esse simile, Deos, cum viro doctrinae studiis operato
 haec imperent, iubere, de arte tibi *mea* aliquid ut offe-

τέχνης. ταύτην οὖν αἰσιωτάτην νομίζων τήν γε τῶν σῶν
γεγεθλίαν ἡμέραν, δίδωμί σοι τοὺς ἱστορημένους εἰς μα-
κρὸν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαίνουσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλο-
κλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν καὶ ὄφελος γένοιτο τί
σοι ἐκ τοῦ συγγράμματος διπλοῦν. τὸ μὲν εὐθυμία τις,
καὶ ἐλπίς ἀγαθὴ, καὶ αὐτὸν ἐπιμήκιστον δύνασθαι
βιῶναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ
ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἐαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμε-
νοι κατὰ τε σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν, οὗτοι δὲ εἰς μα-
κρότατον γῆρας ἦλθον, σὺν ὑγείᾳ παντελεῖ. Νέστορα 3
μὲν σὺν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τρεῖς παρατεῖ-
ναι γενεὰς Ὅμηρος λέγει, ὃν συνίστησιν ἡμῖν γεγυμνα-
σμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ
τὸν μάντιν ἢ τραγωδία μέχρις ἐξ γενεῶν παρατεῖναι
λέγει. πιθανὸν δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ
καθαρωτέρᾳ διαίτῃ χρώμενον τὸν Τειρεσίαν, ἐπὶ μήκι-
στον βιῶναι. Καὶ γένῃ δὲ ὅλα μακρόβια ἱστορεῖται διὰ 4

ram. Hunc igitur auspiciatissimum ratus natalinorum tuo-
rum diem, dono tibi eos, qui ad longam senectutem per-
venisse, cum sana mente & corpore integro, memoran-
tur. Etenim duplex quaedam tibi utilitas ex hoc libello
nascatur: hinc animus alacris, & bona spes, fieri posse, ut
ipse quoque vivas quam diutissime; hinc quaedam *petita* ab
exemplis disciplina, si cognoscas, ut quisque maxime &
corporis sui & animi curam gesserit, ita ad longissimam
senectutem, cum valetudine integrā, pervenisse. Itaque
Nestorem, Achivorum sapientissimum, ad tria secula ex-
tendisse *aetatem*, Homerus narrat, quem proponit nobis
corpore pariter atque animo exercitatum optime: Tire-
siam vero vatem ad sex usque secula produxisse *vitam*, ait
Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis dicatum,
& puriore usum victu, Tiresiam, vixisse longissime. Com-

τὴν διαίταν, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμ-
 ματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύ-
 θων· Ἰνδῶν δὲ, οἱ καλούμενοι Βραχμᾶνες, ἄνδρες ἀκρι-
 βῶς Φιλοσοφία σχολάζοντες, καὶ οἱ καλούμενοι δὲ μά-
 γοι, γένος τοῦτο μαντικόν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, πα-
 ρά τε Πέρσαις, καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χω-
 ρασμίσις, καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ
 παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρβάρους ἐρρωμένοι τέ εἰσι, καὶ
 πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν διατρώμενοι καὶ αὐτοὶ ἀκρι-
 5 βέστερον. Ἦδη δὲ καὶ ἔθνη ἅλα μακροβιώτατα, ὥσπερ
 Σῆρας μὲν ἱστοροῦσι μέχρι τριακοσίων ἔτην ἑτῶν, οἱ μὲν
 τῷ αἵερι, οἱ δὲ τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρεος προσ-
 τιθέντες, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτῃ. ὕδροποτεῖν γάρ Φασι τὸ
 ἔθνος τοῦτο σύμπαν. καὶ Ἀθῶτας δὲ μέχρι τριάνοντα
 καὶ ἑκατὸν ἑτῶν βιοῦν ἱστορηταί· καὶ τοὺς Χαλδαίους
 ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν λόγος. τούτους μὲν καὶ κριθῶν

memorantur autem genera quoque hominum integra lon-
 gaeva propter victus rationem fuisse, ut Aegyptiorum, qui
 sacri scribae vocantur; Assyriorum autem & Arabum, qui
 interpretes fabularum; Indorumque, qui vocantur Brach-
 manes, viri in solidum vacantes philosophiae; & qui di-
 cuntur magi, genus hominum fatidicum & dicatum Diis,
 apud Persas, & Parthos, & Bactros, Chorasmiosque, &
 Arios, atque Sacas, & Medos, Barbaros denique multos
 alios, valentes sunt ac longaevi, cum ob magiae exerci-
 tium exquisitiore vivendi ratione ipsi quoque utantur. Iam
 vero gentes etiam totae diutissime vivunt, ut Seres refe-
 runt ad trecentos usque annos vitam proferre, cuius lon-
 gae senectutis causam alii aëri, terrae alii imputant, alii
 vero etiam rationi victus: aquam enim bibere universam
 gentem, aiunt. Athotes etiam ad triginta & centum annos
 vivere, literis proditum est; & Chaldaeos supra centum an-

ἄρτιω χρωμένους, ὡς ὀξυδερκίας τοῦτο φάρμακον· οἷς γέ
 Φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην διαίταν, καὶ τὰς ἄλλας αἰσθή- 6
 σεις ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐρρωμένους εἶναι. Ἀλ-
 λά ταῦτα μὲν περὶ τῶν μακροβίων γενῶν, καὶ τῶν
 ἐθνῶν, ἃ τινὰ Φασιν ὡς ἐπὶ πλεῖστον διαγίγνεσθαι
 χρόνον· οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν, καὶ τὸν αἶρα, οἱ δὲ διὰ τὴν
 διαίταν, οἱ δὲ καὶ δι' ἁμφοῶν. ἐγὼ δ' ἂν σοι δικαίως τὴν
 ἐλπίδα ῥαδίως παράσχοιμι, ἱστορήσας ὅτι καὶ κατὰ
 πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα αἶρα, μακρόβιοι γε-
 γόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίοις τοῖς καθήκοισι, καὶ διαί-
 τη τῇ ἐπιτηδευιάτῃ πρὸς ὑγίειαν χρώμενοι. Διαίρεσιν δὲ 7
 τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν πρώτην κατὰ γέ τὰ ἐπιτηδευ-
 ματα τῶν ἀνδρῶν· καὶ πρῶτον γέ σοι τοὺς βασιλικούς
 καὶ στρατηγικούς ἄνδρας ἱστορήσω, ὧν ἓνα καὶ εὐσεβε-
 στάτῃ μεγάλου θειοτάτου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν
 τελειοτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα
 τὴν οἰκουμένην τὴν ἑαυτοῦ· οὕτω γὰρ ἂν ἀπιδῶν καὶ σὺ,

nos fertur vivere, hos etiam pane hordeaceo uti, acuti vi-
 sus remedio: quibus nempe dicant ob talem victum reli-
 quos etiam sensus supra reliquos homines vigere. Sed haec
 de longaevis & generibus hominum & gentibus, quos lon-
 gissimo durare tempore aiunt, partim propter terram &
 aërem, partim propter rationem victus, partim propter
 utrumque. Aequum autem est, ut facilem tibi spem inii-
 ciam, narrando, in omni solo, in aëre omni, longaevos
 fuisse viros, exercitationibus convenientibus, & aptissima
 ad sanitatem victus ratione usos. Distribuiam vero oratio-
 nem primo pro vitae generibus virorum, & initio quidem
 regii fastigii viros, aut exercituum duces, commemorabo;
 (quorum uno etiam pia magni augustique Imperatoris no-
 stri Fortuna in supremum ordinem evecto, maximum be-
 neficium suo terrarum orbi tribuit.) Sic enim respiciens tu

τῶν μακροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς ἕξως καὶ τῆς τύχης, ἐτοιμότερον ἐλπίζουσας γῆρας ὑγιεινόν, καὶ μακρόν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐργάσαιε σεαυτῷ τῇ διαίτῃ
 8 μέγιστόν τε ἅμα καὶ ὑγιεινότατον βίον. Πομπίλιος Νουμάς ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μάλιστα περὶ τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκέναι ἱστορεῖται. Σέρβιος δὲ Τούλλιος Ῥωμαίων καὶ αὐτὸς βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, Ουγαδευθεὶς, καὶ ἐπὶ Κύρης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα ἔτη λέγεται
 9 στερρότατα βιώσας. Οὗτοι μὲν οὖν Ῥωμαίων βασιλεῖς, οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλεῖς, τοὺς εἰς μακρόν γῆρας ἀφικομένους, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκάστου, ἐπὶ τέλει δέ σοι καὶ τοὺς λοιποὺς Ῥωμαίων, τοὺς εἰς μῆκιστον γῆρας ἀφικομένους προσαναγράψω, προσθεῖς ἅμα καὶ τοὺς κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλεῖ-

9 Αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται) Ἀντὶ τοῦ βιώσαι. Participium pro infinitivo. G.

quoque ad longaevorum similes habitus ac fortunas, senectutem sanam longamque speraveris facilius; simulque aemularus eos, longissimam pariter atque saluberrimam tibi vitam eadem servata victus ratione paraveris. Pompilius Numa, felicissimus Romanorum regum, & maxime circa Deorum cultum occupatus, supra octoginta annos vixisse memoratur. Servius Tullius, rex & ipse Romanorum, supra octoginta itidem vixisse refertur. Tarquinius vero, ultimus Romanorum rex, exsul Cumis cum ageret, ultra nonagesimum annum firmissima valetudine dicitur pervenisse. Hi Romanorum reges, quibus adiungam reliquos etiam reges, longam senectutem adeptos, & uniuscuiusque studia. In fine autem Romanos adscribam reliquos, qui ad longissimam senectutem pervenere, additis etiam

στον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἔλεγχος ἡ ἱστορία τῶν
 διαβάλλειν πειρωμένων τὸν ἐνταῦθα αἶρα, ὥστε καὶ
 ἡμᾶς χρηστοτέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τελείους ἡμῖν τὰς
 εὐχὰς ἔσεσθαι πρὸς τὸ εἰς μῆκιστόν τε καὶ ληπρόν,
 τὸν πάσης γῆς καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέ-
 σθαι, τῇ αὐτοῦ οἰκουμένη βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέ-
 ροντα. Ἀργανθώνιος μὲν οὖν Ταρτησίων βασιλεὺς, πεν- 10
 τήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιῶναι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ
 λογοποιὸς, καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων· ἀλλὰ τοῦτα μὲν
 μῦθος τισὶ δοκεῖ. Ἀγαθκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος,
 ἐτῶν ἐνενηκονταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ
 Τίμαιος ἱστοροῦσιν· Ἰέρων δὲ ὁ Συρακουσίων τύραννος,
 δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐτελεύτα νοσῶν, βα-
 σιλεύσας ἐβδμήκοντα ἔτη, ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ Κα-
 λατιανὸς, καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Ἀντέας δὲ Σκυθῶν βα-
 σιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιππον περὶ τὸν Ἰστρον πρ-

qui in reliqua Italia diutissime vixerunt. Digna enim literis
 ratio refutandi eos, qui istum aërem criminantur, histo-
 ria. Quo meliorem nos quoque spem habemus, rata fu-
 tura vota nostra, ut in longissimam & pinguem senectu-
 tem perveniat terrae totius atque maris dominus, qui
 iam senex suum terrarum orbem regit. Arganthonius er-
 go, Tarteassiorum rex, quinquaginta & centum annos vixisse
 dicitur, ut volunt Herodotus historicus, & poeta Ana-
 creon. Verum ista quibusdam videtur fabula. Agathocles
 autem, Siciliae tyrannus, cum esset annorum quinque & no-
 naginta, mortuus est, sicut Demochares ac Timaeus tra-
 dunt. Hiero, Syracusanorum tyrannus, duo & nonaginta
 annos natus morbo finivit vitam, cum septuaginta annos
 regnasset, ut Calatianus Demetrius & alii perhibent. An-
 teas, Scytharum rex, pugnans contra Philippum circa

ταμὸν, ἔπεσεν ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυ-
 λης δὲ ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μά-
 χεσθαι ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα
 τελῶν ἔτη. Τήρης δὲ Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, κατὰ Φησι

- 11 Θεόπομπος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτησεν. Ἀν-
 τίγονος δὲ ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος, βασιλεύων Μα-
 κεδόνων, περὶ Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ καὶ Λυσί-
 μάχῳ, τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν ἐτῶν
 ἐνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συστρατευόμενος αὐτῷ
 Ἰερώνυμος ἱστορεῖ. καὶ Λυσίμαχος δὲ Μακεδόνων βα-
 σιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ, ἔτος ὀγδοη-
 κοστὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτὸς Φησιν Ἰερώνυμος. Ἀντίγονος
 δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίου, υἱωνὸς δὲ Ἀντιγόνου τοῦ μον-
 οφθάλμου, οὗτος τέσσαρα καὶ τεσσαράκοντα Μακεδό-
 νων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μηδῖος
 τε ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀν-

3 Ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη) Τελεῖ ἀνὴρ ἔστι, τελεῖ δὲ εἰς ἐνενήκοντα
 εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἀντὶ τοῦ Ἕλληνα ἔτη, ἀντὶ τοῦ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἔστι.
 ἔστι. τελεῖ εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀντὶ τοῦ οὕτως γὰρ φασιν οἱ Ἀπτικοί. V.

Istrum flumen cecidit, supra nonaginta annos natus. Bar-
 dylis, rex Illyriorum, ex equo dicitur pugnasse in bello con-
 tra Philipppum, annos natus nonaginta. Teres, Odryfarum
 rex, ut refert Theopompus, duorum & nonaginta anno-
 rum cum esset, obiit. Antigonus, Philippi filius, Cocles, rex
 Macedonum, in Phrygia pugnans cum Seleuco & Lysim-
 macho, vulneribus multis confectus cecidit, annorum cum
 esset unius & octoginta, ut narrat, qui expeditionis illius
 socius fuit, Hieronymus. Etiam Lysimachus, Macedonum
 rex, in proelio contra Seleucum periit, annum agens octo-
 gesimum, ut idem ait Hieronymus. Antigonus, filius De-
 metrii, Antigoni Coclitis nepos, quatuor & quadraginta
 annos imperavit Macedonibus, vixit autem octoginta, ut
 Medius refert, & scriptores alii. Sic etiam Antipater, Iq-

τίπατρος ὁ Ἰολάου μέγιστον δυναθεὺς, καὶ ἐπιτροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη αὐτὸς ζήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λά- 12 γου, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονότατος βασιλείων, Αἰγύπτου μὲν ἐβασίλευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη, ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν ἑτοῖν τῆς τελευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλῳ δὲ ἐπικλησῶν, ὅστις διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν. ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος, πρῶτος μὲν ἐκτῆσατο τὴν περὶ Περγαμὸν ἀρχὴν, καὶ κατέσχεν, εὐνοῦχος ὢν. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον, ὀγδοήκοντα ἑτῶν γενόμενος. Ἀτταλος δὲ ὁ ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, τῶν Περγαμηνῶν καὶ οὗτος βασιλεύων, πρὸς ὃν καὶ Σκηπίων ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς ἀδίκητο, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἑτῶν ἐξέλιπε τὸν 13 βίον. Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασιλεὺς, ὁ προσαγορευθεὶς Κτίστης, Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον Φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ ὀγδοήκον-

10 Κατίστρεψε) Ἐτελεύτησε. V.

lai filius, potentissimus vir, aliquot Macedoniae regum tutor, cum supra octoginta annos vixisset, vitam finiit. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis felicissimus, Aegypti regnum tenuit ad quartum & octogesimum vitae annum & idque duobus ante mortem annis tradidit Ptolemaeo filio, qui Philadelphi cognomen habuit, qui solus fratrum in paterno regno successit. Philetaerus, eunuchus, primus Pergami imperium peperit pariter ac tenuit, annos natus octoginta vitam cum morte commutavit. Attalus is, qui Philadelphi cognomen habuit, Pergamenorum & ipse rex, ad quem etiam Scipio ille dux Romanus venit, annorum octoginta duorum cum esset, e vita discessit. Mithridates, Ponti rex, cognomine Conditor, Antigonum Coclitem fugiens in Ponto mortuus est, cum vixisset quatuor & octo-

- τα, ὥσπερ Ἰερώνυμος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Ἀριαράθης δὲ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἰερώνυμος ἱστορεῖ· ἐδυνήθη δὲ ἰσως καὶ ἐπὶ πλέον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περ-
 14 δίκαν μάχῃ ζωγρηθεὶς, ἀνεσκολοπίσθη. Κύρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιὸς, ὡς δηλοῦσιν οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὄροι, οἷς καὶ Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξ-
 ἀνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατοντούτης γε-
 νόμενος ἐζήτει μὲν ἕνα ἕκαστον τῶν φίλων· μαθὼν δὲ τοὺς
 πλείστους διεφθαρμένους ὑπὸ Καμβύσαι τοῦ υἱός, καὶ
 Φάσκοντος Καμβύσαι κατὰ πρόσταγμα τὸ ἐκείνου
 ταῦτα πεποιηκέναι, τὸ μὲν τι πρὸς τὴν ὁμότητα τοῦ υἱοῦ
 διαβληθεὶς, τὸ δὲ τι, ὡς παρανομοῦντα αὐτὸν αἰτιασά-
 15 μενος, ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον. Ἀρταξέρξης ὁ Μνη-
 μων ἐπικληθεὶς, ὃν Κύρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο,
 βασιλεύων ἐν Πέρσαις ἐτελεύτησε νοσῶν, ἐξ καὶ ὀγδοή-
 κοντα ἐτῶν γενόμενος· ὡς δὲ Δείων ἱστορεῖ, τεσσαράων

ginta annos, ut refert Hieronymus, & scriptores alii. Ariarathes, Cappadocum rex, duo & octoginta vixit annos, ut narrat Hieronymus. Poterat forte diutius superstes esse: sed captus in proelio contra Perdiccam, & in crucem actus est. Cyrus, Persarum rex, antiquus ille, ut indicant Persarum atque Assyriorum cippi, quibus etiam Onesicritus, vitae Alexandri scriptor, consentire videtur, centum annorum cum esset, amicorum unumquemque requisivit. Comperto autem, plerosque interfectos a Cambyse filio suo, qui ipse se imperio fecisse diceret, contristatus partim, quod male audiret propter crudelitatem filii, partim, quod facinora ipsius coarguisset, vitam finiit. Artaxerxes, Memoriosi cognomine notus, contra quem Cyrus frater expeditionem moverat, regnans in Persis, morbo finiit annos natus sex & octoginta: ut vero Dino pro-

καὶ ἐνεήκοντα. Ἀρταξέρξης, ἕτερος Περσῶν βασιλεὺς, ὃν Φησιν ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν αὐτοῦ Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύειν, ἔτη τρία καὶ ἐνεήκοντα βιούς, ἐπιβουλῇ τὰδελεφῶν Γωσίθρου ἰδολεφονήθῃ. Σινάρθοκλης δὲ ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἤδη γεγονώς, ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν καταχθεὶς, βασιλεύειν ἤρξατο, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ. Τιγράνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ὃν Λούκουλλος ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτα νόσῳ. Ὑσπασίνης δὲ ὁ Χάρακος, καὶ τῶν κατ' Ἐρυθρὰν τό- 16
πων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νοσήσας ἐτελεύτησε. Τήραιος δὲ ὁ μετὰ Ὑσπασίνην τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνεήκοντα βιούς, ἐτελεύτα νόσῳ. Ἀρτάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραιον ἑβδόμος βασιλεύσας Χάρακος, ἔξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν καταχθεὶς ἀπὸ Πάρθων ἐβασίλευσε. καὶ Μνασκίρης δὲ βασιλεὺς Παρθυαίων ἔξ καὶ ἐνεήκοντα ἐζήσεν ἔτη. Μασσινισσᾶς δὲ Μαυρου- 17

15 Καταχθεὶς) Ξενοδοχθεὶς. V. Καταπλεύσας. C.

didit, quatuor & nonaginta. Artaxerxes, Persarum rex alius, quem patrum suorum aetate regnasse dicit Isidorus Characenus historicus, tres & nonaginta annos cum vixisset, insidiis fratris sui Gosithris periit. Sinarthoeles, Parthorum rex, annum iam agens octogesium, ab Sacauracis Scythis reductus, regnare coepit, regnavitque annos septem. Tigranes, Armeniorum rex, quicum Lucullus bellum gessit, quinque & octoginta annos natus fuit, cum morbo decederet. Hyaspines, Characis, & locorum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto & octogesimo anno ex morbo decessit. Teraeus, tertius ab Hyaspine rex, duo & nonaginta annos cum vixisset, morbo finiit. Artabazus, a Teraeo seprimus, qui Charace regnavit, sexto & octogesimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnascires, rex Parthorum, sex & nonaginta annis vixit. Massinissa, Mauro-

σίῳ βασιλεὺς, ἐνεήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσανδρος δὲ ὁ
 ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Σεβαστοῦ ἀντὶ ἐθνάρχου, βασιλεὺς ἀνα-
 γορευθεὶς Βοσπόρου, περὶ ἔτη ὧν ἐνεήκοντα, ἱππομάχων
 καὶ πεζομάχων οὐδενὸς ἦτταν ἐΦάνη· ὡς δὲ εἴωρα τοὺς
 ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβωνίῳ προστιθεμένους, ἀποσχόμενος
 σιτίων, ἐτελεύτησε, βίους ἔτη τρία καὶ ἐνεήκοντα. Γόαι-
 σος δὲ, ὡς Φησὶν Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς, ἐπὶ τῆς αὐτοῦ
 ἡλικίας Ὀμανῶν τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, πεν-
 τεκαίδεκα καὶ ἑκατὸν γεγονὼς ἐτῶν, ἐτελεύτησε νόσῳ.
 Βασιλέας μὲν οὖν τοσούτους ἱστορήκασι μακροβίους οἱ
 18 πρὸ ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ καὶ Φιλόσοφοι, καὶ πάντες οἱ περὶ
 παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειάν πως καὶ οὗτοι ποιούμενοι
 αὐτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθον, ἀναγράφωμεν καὶ τού-
 των τοὺς ἱστορημένους, καὶ πρώτους γε Φιλοσόφους. Δη-
 μόκριτος μὲν ὁ Ἀβδηρίτης, ἐτῶν γεγονὼς τεσσαρῶν καὶ
 ἑκατὸν, ἀποσχόμενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενόφιλος δὲ ὁ

rum rex, nonaginta annos implevit. Afander ille, qui a di-
 vo Augusto pro Ethnarcha rex Bospori renuntiatus fue-
 rat, circa annum nonagesimum nullo neque equite neque
 milite deterior visus est. Cum vero videret, suos cives ad
 Scribonii se partes conferre, inedia de vita exiit, quam
 ad tres & nonaginta annos produxerat. Goaesius, auctore
 Isidoro Characeno, ipsius aequali, Omanorum in turifera
 regione rex, quindecim supra centum annos cum habe-
 ret, e morbo obiit. Tot reges longaevos nobis tradide-
 runt, qui ante nos scripsere. Quando vero etiam philoso-
 phi, & omnino literarum cultores, qui curam & ipsi sui
 ipsorum *exquisitiorem* habent, ad longam senectutem per-
 venire; scribamus etiam de his, quotquot in literarum mo-
 numenta relati sunt, & primos quidem philosophos. De-
 mocritus Abderitanus, annos natus quatuor supra centum,
 abstinens a cibo vitam finit. Xenophilus musicus, emi-

μουσικὸς, ὡς Φησιν Ἀριστόξενος, προσχὼν τῇ Πυθαγό-
ρου Φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησιν
ἐβίωσε. Σόλων δὲ, καὶ Θαλῆς, καὶ Πιττακὸς, οἱ τινες
τῶν κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν ἐγένοντο, ἑκατὸν ἕκαστος
ἔζησεν ἔτη. Ζήνων δὲ ὁ τῆς Στωϊκῆς Φιλοσοφίας ἀρχη- 19
γὸς, ὀκτὼ καὶ ἐνενήκοντα, ὃν Φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν
ἐκκλησίαν, καὶ προσπταίσαντα, ἀναθρόγγασθαι, τί
με βοᾷς; καὶ ὑποστρέψαντα οἰκαδὲ, καὶ ἀποσχόμενον
τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος
μαθητὴς, καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα αὗτος γε-
γονὼς ἔτη, Φῦμα ἔσχεν ἐπὶ τοῦ χεῖλους, καὶ ἀποκαρ-
τερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἑταίρων τινῶν γραμμά-
των, προσεγκάμενος τροφὴν, καὶ πράξας περὶ ὧν ἡξί-
ων οἱ φίλοι, ἀποσχόμενος αὐθις τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν
βίον. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίου μὲν υἱὸς, Ἀρχελαίου δὲ 20
τοῦ Φυσικοῦ μαθητὴς, ἐβίωσεν ἔτη ἑνὶ καὶ ἐνενήκοντα.

II Φῦμα) Ξυδράκιον, ψάρα. *ibid.* Καὶ ἀποκαρτερῶν) Ἐαυτὸν
V. λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ ἐξάγων. V.

nens, ut ait Aristoxenus, philosophia Pythagorae, supra
quinque & centum annos Athenis vixit. Solon, & Tha-
les, & Pittacus, qui de septem illis, qui sapientes vocan-
tur, fuere, centum quisque annos vixerunt. Zeno, Stoi-
cae philosophiae princeps, octo & nonaginta: quem aiunt,
cum in concionem prodiret, & lapsus offenderet, exclamasse,
Quid me vocas? [o terra!] reversumque domum;
media vitam finisse. Cleanthes autem, discipulus Zenonis
& successor, novem & nonaginta annos natus, tuber in
labio nactus est, iam suscepto moriendi consilio, cum su-
perverirent ipsi a sodalibus quibusdam literae, cibo assum-
to perfecit, quae rogaverant amici, tum denuo a cibis se
abstinens de vita exiit. Xenophanes, Dexini filius, Archelai
Phyfici discipulus, annos vixit nonaginta unum. Xenocra-

Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητὴς γενόμενος, τέσσαρα
καὶ ὀγδοήκοντα· Καρνεάδης δὲ ὁ τῆς νεωτέρας Ἀκαδη-
μίας ἀρχηγός, ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος ἐν
καὶ ὀγδοήκοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος,
Στωϊκὸς Φιλόσοφος, ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδών-
ιος ὁ Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥόδιος, Φιλόσο-
φός τε ἅμα, καὶ ἱστορίας συγγραφεὺς, τέσσαρα καὶ
ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος ὁ Περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ
21 ὀγδοήκοντα. Πλάτων δὲ ὁ ἱερώτατος, ἐν καὶ ὀγδοήκον-
τα. Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσεὺς, Στωϊκός, ὃς καὶ
διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ Θεοῦ, ὑφ' οὗ
ἡ Ταρσεὺς πάλιν καὶ Φόρων ἐκουφίσθη, δύο καὶ ὀγδοή-
κοντα ἔτη βιοῦς, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς
ὁ Ταρσεῶν δῆμος αὐτῷ κατ' ἔτος ἕκαστον ἀπονέμει ὡς
ἥρωϊ. Νέστωρ δὲ Στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσοῦ, διδάσκαλος
Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα. Ξενοφῶν δὲ
22 ὁ Γρύλλου, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Οὗτοι μὲν

4 Ὁ Σελευκεὺς) Ἐστὶ γὰρ Σιλευκία καὶ ἐπὶ Τίγριδι τῇ ποταμῷ. V.

tes, Platonis auditor, quatuor & octoginta: Carneades, iu-
nioris Academiae princeps, annos quinque & octoginta:
Chrysippus unum & octoginta: Diogenes Seleuciensis ad
Tigrim, Stoicus philosophus, octo & octoginta: Posidonius
Apameensis Syriae, lege autem Rhodius, philosophus, &
idem historicus, quatuor & octoginta: Critolaus Peripate-
ticus, supra duos & octoginta. Plato divinus, unum &
octoginta. Athenodorus, Sandonis filius, Tarsensis, Stoicus,
qui divi quoque Caesaris Augusti praeceptor fuit, a quo
etiam tributis levata est Tarsensium civitas, duo & octogin-
ta annos natus in patria mortuus est, cui honorem quotan-
nis habet Tarsensium populus, tanquam Heroi. Nestor Stoi-
cus e Tarso, Caesaris Tiberii praeceptor, annos duo & no-
naginta: Xenophon, Grylli filius, supra nonaginta vixit an-

Φιλοσόφων οἱ ἑνδοξοί, συγγραφέων δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν ἐν περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ. Ἱερώνυμος δὲ ἐν πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλοὺς καμάτους ὑπομείνας καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γὰρ τὸν ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συνουσίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις μηδενὸς γενόμενον τῶν πρὸς ὑγίειαν ἑλλειπῇ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος, ὁμοίως ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενεΐτης, ἕξ καὶ ἐνενήκοντα. Ἀριστόβουλος δὲ ὁ Κασανδρεὺς, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι· τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδοηκστὸν ἔτος γεγονὼς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ τῆς πραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρτα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ' ἵππου κατέ-

nos. Hi philosophi nobiles. Inter historicos Ctesibius centum viginti quatuor annos natus in Peripato obiit, ut auctor est in Chronicis Apollodorus. Hieronymus, in bellis versatus, multos labores perpeffus & vulnera, annos vixit quatuor supra centum, ut ait Agatharchides nona historiarum Asiae, atque admiratur virum, qui ad ultimum vitae diem aptus fuerit consuetudini hominum, nec in ullius sensus usu aut sanitate quidquam desideraverit. Hellenicus Lesbicus octoginta & quinque, & Pherecydes Syrus similiter octoginta & quinque. Timaeus Tauromenites sex & nonaginta. Aristobulus Cassandrius supra nonaginta annos dicitur vixisse; historiam autem quatuor & octoginta annos natus coepit scribere, ut ipse refert in principio operis. Polybius, Lycortae filius, Megalopolitanus, rure rediens ex equo cecidit, unde morbum nactus diem

πεσε, καὶ ἐκ τούτου νοσήσας, ἀπέθανεν ἑτῶν δύο καὶ
 ὀγδοήκοντα· Ἰσοκράτης δὲ ὁ Ἀμισηνὸς συγγραφεὺς,
 διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνενή-
 23 κοντα. Ῥητόρων δὲ Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλοῦ-
 σιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ. τροφῆς δὲ ἀποσχόμενος, ἐτελεύ-
 τησεν· ὃν Φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήραος,
 καὶ ὑγιεινοῦ ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ
 μηδέποτε συμπεριενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Ἰσο-
 κράτης ἐνενήκοντα καὶ ἐξ ἑτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρικὸν
 ἔγραφε λόγον· περὶ ἔτη δὲ ἐνὸς ἀποδόντα ἑκατὸν γεγο-
 νώς, ὡς ἤσθετο Ἀθηναίους ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ
 Χαιρώνειας μάχῃ νενικημένους, ποτινῶμενος, τὸν Εὐρι-
 πίδειον στίχον προσηνέγκατο, εἰς αὐτὸν ἀναφέρων,

Σιδωνίόν ποτ' ἄστου Κάδμος ἐκλιπών·

καὶ ἐπειπὼν ὡς δουλεύσει ἡ Ἑλλάς, ἐξέλεγε τὸν βίον.
 Ἀπολλόδορος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ, Θεοῦ Καίσαρος

12 Ποτινῶμενος· Ἀνιόμενος, ποτινῶμαι τὸ δυσφορῶ, καὶ τὸ μετὰ δι-
 νοπαθείας ἰκετεύω. V.

obit, annorum cum esset duorum & octoginta. Hypsicra-
 tes, Amisenus scriptor, multiplici doctrina eruditus, vixit
 annos duo & nonaginta. Inter oratores Gorgias, quem So-
 phistam quidam nominant, annos octo & centum. Absti-
 nentia vero cibi finit: quem aiunt interrogatum de causa
 longae senectutis, & omnibus sensibus sanae, respondisse,
 quod nunquam ab aliorum se conviviis passus sit auferri.
 Isocrates, sex & nonaginta annorum cum esset, Panegy-
 ricam orationem scripsit: circa annum vero undecentesi-
 mum, audito, Athenienses a Philippo pugna ad Chaero-
 neam victos, lamentabili voce Euripidis verficulum pro-
 tulit, quem ad se referebat,

Quondam Sidonis urbe Cadmus excitus:

cumque subiecisset, servitutam esse Graeciam, e vita dis-
 cessit. Apollodorus Pergamenus, rhetor, Augusti Caesaris

Σεβαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος, καὶ σὺν Ἀθηνοδώρῳ
τῷ Ταρσεῖ Φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἔζησε ταῦτά
τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη ὀγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ οὐκ
ἄδοξος ῥήτωρ, ἔτη ἐνενήκοντα. Σοφοκλῆς ὁ τραγωδο- 24
ποιός, ῥᾶγα σταφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ
ἐνενήκοντα ζήσας ἔτη. οὗτος ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος ἐπὶ
τέλει τοῦ βίου παρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς δικα-
σταῖς Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύμενος διὰ
τοῦ δράματος, ὅπως τὸν νοῦν ὑγιαίνει ὡς τοὺς δικαστάς,
τὸν μὲν ὑπερθαυμάσαι, καταψηφίσασθαι δὲ τοῦ υἱοῦ
αὐτοῦ μανίαν. Κρατῖνος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητής, 25
ἑπτὰ πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ πρὸς τῷ
τέλει τοῦ βίου διδάξας τὴν Πυτίνην, καὶ νικήσας, μετ'
οὐ πολὺ ἐτελεύτα. καὶ Φιλήμων δὲ ὁ κωμικός, ὁμοίως
τῷ Κρατίνῳ, ἑπτὰ καὶ ἐνενήκοντα ἔτη βιοῦς, κατέκειτο
μὲν ἐπὶ κλίνης ἡρεμῶν· θρασάμενος δὲ ὄνον τὰ παρ-
σκευασμένα αὐτῷ σὺκά κατεσθίοντα, ὥρμησε μὲν εἰς

praeceptor, qui cum Athenodoro Tarsensi philosopho il-
lum instituerat, sicut Athenodorus annos vixit octoginta
duos: Potamo rhetor non ignobilis annos nonaginta. So-
phocles, Tragicus poëta, glutito uvae acino suffocatus est,
quinque & nonaginta annos cum vixisset. Hic ab Iophon-
te filio sub finem vitae accusatus dementiae, recitavit iu-
dicibus Oedipum in Colono, ostendens illa fabula, quam
sibi mente constaret, adeo ut iudices ipsum quidem vehe-
menter admirarentur, filii autem furorem damnarent. Cra-
tinus, Comicus poëta, septem supra nonaginta annis vixit,
cumque versus finem vitae Pytinen docuisset, vicissetque,
non ita multo post obiit. Etiam Philemon Comicus, non
minus, quam Cratinus, septem & nonaginta annos natus,
decumbebat quiescens in lectulo. Cum vero videret asi-
num paratas sibi ficus devorantem, in cachinnos effundi-

γέλῳτα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ καὶ
 ἀβρόῳ γέλῳτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ ὄνῳ ἀκράτου ῥοφεῖν,
 ἀποπνιγείς ὑπὸ τοῦ γέλῳτος ἀπέθανε. καὶ Ἐπίχαρμος
 26 δὲ ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητῆς, καὶ αὐτὸς ἐνεήκοντα καὶ
 ποιεῖν ἐτὶ λέγεται βιῶναι. Ἀνακρέων δὲ ὁ τῶν μελῶν
 ποιητῆς, ἔζησεν ἐτὶ πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ Στῆσι-
 χορος δὲ ὁ μελοποιός, ταῦτά. Σιμωνίδης δὲ ὁ Κεῖος, ὅ-
 27 περ ταῖς ἐνεήκοντα. Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης μὲν
 ὁ Ἀγλαοῦ Κυρηναῖος, ὃν οὐ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ
 καὶ ποιητὴν ἂν τις ὀνομάσσειε, καὶ Φιλόσοφον, καὶ γεω-
 28 μέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα οὗτος ἔζησεν ἐτὶ. Καὶ Λυ-
 κοῦργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε καὶ
 29 ὀγδοήκοντα ἐτὶ ζῆσαι ἰσχυρεῖται. Τοσούτους ἐδυνήθημεν
 βασιλέας, καὶ πεπαιδευμένους, ἀβροῖσαι ἐπεὶ δὲ ὑπε-
 σχόμεν καὶ Ῥωμαίων τινὰς, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκη-
 σάντων μακροβίων ἀναγράψαι, τούτους σοί, θεῶν βου-
 λομένων, ἱερώτατε Κυντίλλε, ἐν ἄλλῳ δηλώσομεν λόγῳ.

tur; vocatoque servo cum multo *in idem* confertoque risu
 imperat, ut asino etiam merum sorbendum addat: atque
 ipsum per risum intercluso spiritu moritur. Etiam Epichar-
 mus Comicus septem & nonaginta annos dicitur vixisse.
 Anacreon, canticorum poëta, vixit annos quinque & octo-
 ginta, & Stesichorus melicus totidem: Simonides autem
 Ceus supra nonaginta. Inter Grammaticos Eratosthenes,
 Aglai filius, Cyrenaeus, quem non Grammaticum solum,
 sed etiam Poëtam aliquis nominaverit, & Philosophum, &
 Geometram; duo & octoginta hic vixit annos. Lycurgus,
 Lacedaemoniorum legislator, quinque & octoginta annos
 vixisse narratur. Tot potuimus reges & eruditos homines
 colligere. Cum vero promiserim etiam Romanorum quos-
 dam, & Italicorum longaeavorum referre, eos tibi, Diis
 volentibus, Quinrille sanctissime, alio libello indicabimus.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

ΟΤΙ μὲν οὐδὲν γλύκιον ἢς πατρίδος Φθάνει προτε- 1
 ρυλλημένον. ἄρ' οὖν ἥδιον μὲν οὐδὲν, σεμνότερον δέ τι
 καὶ θεϊότερον ἄλλο; καὶ μὴν ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομί-
 ζουσιν ἄνθρωποι, τούτων πατρὶς αἰτία, καὶ διδάσκαλος
 γεννησαμένη, καὶ ἀναβρεψαμένη, καὶ παιδευσαμένη.
 πόλεω μὲν οὖν μεγέθη, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυ-
 τελείας κατασκευῶν, θαυμάζουσι πολλοὶ, πατρίδας δὲ
 στέργουσι πάντες· καὶ τοσοῦτον οὐδεὶς ἐξηπατήθη τῶν
 καὶ πάνυ κεκρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν θεῖαν ἡδονῆς,
 ὥς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῶν παρ' ἄλλοις θαυμάτων λή-
 δην ποιήσασθαι τῆς πατρίδος. Ὅστις μὲν οὖν σεμνύνε- 2
 ται πολέτης ὢν εὐδαίμονος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ

2 Ὅτι μὲν οὐδὲν } Τὸ παρὸν ἀνα- Errat. Nam est pleonasm. notus.
 σίδωτον ἐν ἐσφάλῃ δοκεῖ. G. V. ad Musc. Enc. c. 1. Reitz.

PATRIAE ENCOMIUM.

SUA cuique patria nihil esse dulcius, olim illud quidem
 tritum est. Numquid autem dulcius quidem nihil, sed ta-
 men augustius aliud quid est ac divinius? Quin quaecun-
 que augusta & divina putant homines, eorum causa &
 magistra patria est, quae genuerit ea, nutrit, institue-
 rit. Itaque magnitudines urbium & claritates, & sumtus
 aedificiorum, multi admirantur, patrias vero amant uni-
 versi. Atque in tantum se errorem abduci nemo passus
 est eorum etiam, qui valde spectaculorum voluptatibus
 deliniuntur, ut propter excellentiam spectaculorum apud
 alios, suae patriae oblivionem caperet. Ac si quis beatæ
 se civitatis civem esse gloriatur, ille, quis honos haben-

τίνα χρὴ τιμὴν ἀπονέμειν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δῆ-
 λός ἐστιν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετριωτέρας ἔλαχε τῆς πα-
 τρίδος. ἐμοὶ δὲ ἥδιον αὐτὸ τιμᾶν τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.
 πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν πειρωμένῳ, προσήκει μέ-
 γεθος ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τὴν τῶν ὠνίων ἀφθο-
 νίαν. ὅπου δ' αἴφesis ἐστὶ πόλεων, οὐδεὶς ἂν ἔλοιτο τὴν
 λαμπροτέραν, ἐάσας τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὖζαιτο μὲν ἂν
 εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι παραπλησίαν,
 3 ἔλοιτο δ' ἂν τὴν ὁποιαοῦν. Τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οἱ δι-
 καιοὶ τῶν παίδων πράττουσι, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέ-
 ρων. οὔτε γὰρ νέος καλὸς καὶ γαβὸς, ἄλλον ἂν προτιμή-
 σαι τοῦ πατρὸς, οὔτε πατὴρ καταμελήσας τοῦ παιδός,
 ἕτερον ἂν στέρξαι νέον, ἀλλὰ τοσοῦτόν γε οἱ πατέρες νι-
 κώμενοι, προσνέμουσι τοῖς παισιν, ὥστε καὶ κάλλιστα,
 καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκο-
 σμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς. ὅστις δὲ μὴ τοιοῦτός ἐστι δι-

dus sit patriae, ignorare mihi videtur; manifestumque est,
 aegre fuisse laturum, si mediocrem magis patriam forti-
 tus esset. At mihi ipsum nomen honorare patriae dulcius
 est. Ipsas enim comparare urbes si quis velit, conveniens
 est, ut magnitudinem exigat, & pulchritudinem, & rerum
 venalium abundantiam: at de optione urbium ubi agitur,
 nemo sane, relicta sua patria, splendidiorem elegerit: sed
 optaverit ille quidem esse suam patriam beatis illis proxi-
 mam; ceterum ipsam, qualiscunque demum sit, praetule-
 rit. Idem nempe liberi faciunt, si sunt iusti, ac boni pa-
 rentes. Neque enim honestus bonusque iuvenis alium quem-
 cunque patri praetulerit; neque, suo neglecto filio, pater
 iuvenem alium complectatur. Sed tantum amore victi pa-
 tres ex se natis tribuunt, ut & pulcherrimi, & maximi,
 & rebus omnibus ornatissimi, sui illis liberi videantur. Si
 quis vero talis non est filii sui iudex, ille non patris mi-

καστῆς πρὸς τὸν υἱὸν, οὐ δοκεῖ μοι πατὴρ ὁ Φαλμῶν
 ἔχειν. Πατρίδος τοίνυν τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰκειότατον 4
 πάντων· οὐδὲν γὰρ ὅ, τι τοῦ πατὸς οἰκειότερον. εἰ δέ τις
 ἀπονέμει τῷ πατρί τὴν δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ καὶ ὁ νό-
 μος, καὶ ἡ Φύσις κελεύει, προσηκόντως αὖ τὴν πατρίδα
 προτιμήσαι. καὶ γὰρ ὁ πατήρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆ-
 μα, καὶ ὁ τοῦ πατὸς πατήρ, καὶ οἱ ἐκ τούτων οἰκεῖοι
 πάντες ἀνωτέρω, καὶ μέχρι θεῶν πατράων πρόεισιν ἀνα-
 βιβάζομενον τὸ ὄνομα. Χαίρουσι καὶ θεοὶ πατρίσι, καὶ 5
 πάντα μὲν, ὡς εἰκὸς, ἐφορῶσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν
 ἡγούμενοι κτήματα πᾶσαν γῆν, καὶ θάλασσαν· ἐφ'
 ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγένετο, προτιμᾷ τῶν ἄλλων ἀπα-
 σῶν πόλεων. καὶ πόλεις σεμνότεραι. θεῶν πατρίδες, καὶ
 νῆσοι θειότεραι, παρ' αἷς ὑμνεῖται γενεαὶς θεῶν. ἱερὰ
 γοῦν κεχαρισμένα ταῦτα νομίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπειδὴ
 εἰς τοὺς οἰκεῖους ἕκαστος ἀφικόμενος ἱερουργῇ τόπους. εἰ

hi oculos videtur habere. Ergo nomen patriae primum
 omnium & familiarissimum: neque enim patre quidquam
 familiarius. Si quis vero iustum sibi patri honorem habet,
 quod lex pariter ac natura praecipit, convenienter ille pa-
 triam praetulerit: quando ipse quoque pater res patriae
 est, & patris pater, & qui propter hosce ad nos perti-
 nent sursum omnes: atque ad patrios usque Deos retro
 ascendens illud nomen progreditur. Gaudent ipsi quoque
 suis Dii patriis, & cum omnia inspiciant humana, ut cre-
 dere fas est, qui suae ditionis & terram & mare esse arbi-
 trentur; tum in qua quisque illorum natus est, eam urbi-
 bus praefert aliis omnibus. Itaque & urbes augustiores,
 quae Deorum patriae sunt, & diviniore insulae, in qui-
 bus natales celebrantur Deorum. Sacra quippe ea demum
 grata Diis putantur, quae in domestica illis loca delatus

δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώ-
 6 ποις πολὺ γε μᾶλλον; Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον
 ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος· ὡς καὶ τοῦτον τὸν θεόν, εἰ
 καὶ κοινός ἐστιν, ἀλλ' οὖν ἑκάστῳ νομίζεσθαι πατρῶν,
 διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου θεῶν· καὶ Φωνῆς ἐνταῦθα
 ἤρξατο, ἐπιχώρια πρῶτα λαλεῖν μανθάνων, καὶ θεοὺς
 ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τοιαύτης ἔλαχε πατρίδος, ὡς ἑτέρας
 δεθῆναι πρὸς τὴν τῶν μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' οὖν ἔχε-
 τω καὶ τούτων τῶν παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν·
 οὐ γὰρ ἂν ἐγνώρισεν οὐδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πα-
 7 τρίδος, πόλιν εἶναι μαθών. Πάντα δέ, οἶμαι, παιδεί-
 ματα καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμω-
 τέρους αὐτοὺς ἀπὸ τούτων ταῖς πατρίσι παρασκευάζον-
 τες. κτῶνται δὲ καὶ χρήματα, φιλοτιμίας ἕνεκεν τῆς εἰς
 τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ εἰκάτως, οἶμαι,
 δεῖ γὰρ οὐκ ἀχαρίστους εἶναι τοὺς τῶν μεγίστων τυχόν-

quisque peregerit. Si vero Diis carum est nomen patriae,
 quidni multo magis hominibus? Etenim vidit solem pri-
 mum e sua quisque patria: ut hic quoque Deus, licet
 communis sit, patrius ille tamen unicuique videatur ideo,
 quod primum ex illo sibi loco conspectus sit. Et vocem
 mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum disce-
 rer, & Deos agnovit. Talem vero si quis patriam forti-
 tus est, ut alia quoque ad maiorum rerum institutionem
 opus habuerit; habeat ille fane huius etiam institutionis
 patriae gratiam. Neque enim vel nomen illius alterius ur-
 bis scivisset, nisi patriae beneficio, urbem eiusmodi esse, di-
 dicisset. Ceterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem
 colligunt homines, ut ea se utiliores praestent suis quique
 patriis. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad pu-
 blicas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet
 enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt beneficiis.

τας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς καθ' ἓνα τις ἀπονέμοι χάριν, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, ἐπειδὴν εὖ πάθῃ πρὸς τινός, πολὺ μᾶλλον προσήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκουσιν ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰσὶ νόμοι παρὰ ταῖς πόλεσι· κοινὴν δὲ προσήκει πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χαριστήρια τροφῶν ἀποδίδοναι, καὶ τῆς τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως. Ὡφθη δὲ οὐδεὶς οὕτως 8 ἀμνήμων τῆς πατρίδος, ὥς ἐν ἄλλῃ πόλει γενόμενος, ἀμελεῖν. ἀλλ' οἱ τε κακοπραγοῦντες ἐν ταῖς ἀποδημίαις, συνεχῶς ἀνακαλοῦσιν ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἡ πατρίς· οἱ τε εὐδαιμονοῦντες, αἰ καὶ τὰ ἄλλα εὖ πράττωσι, τοῦτο γοῦν αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι, τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενитеύειν. ὄνειδος γὰρ τὸ τῆς ξεντείας· καὶ τοὺς κατὰ τὸν τῆς ἀποδημίας χρόνον λαμπροὺς γενομένους, ἢ διὰ χρημάτων κτῆσιν, ἢ διὰ τιμῆς δόξαν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας ἔπαι-

Verum si quis singulis etiam gratiam, prout iustum est, refert obligatus beneficio, multo magis patriae rependere iusta convenit. Etenim malae tractationis parentum leges sunt in civitatibus: communem autem parentem putare patriam convenit, & praemia pro alimentis, ipsaque adeo legum cognitione, rependere. Visus autem est nemo adeo immemor patriae, qui in alia civitate constitutus illius curam abiiciat. Sed cum ii, quibus adversa in peregrinatione obveniunt, perpetuo in animum revocent, maximum bonorum esse patriam, tum quibus secunda sunt omnia, quantumvis reliquis rebus felices, tamen hoc sibi maximum putant desse, quod patriam non inhabitant, sed peregrinantur. Ipsa enim crimen habet peregrinitas. Ac videre licet ipsos, qui peregrinationis suae tempore, vel bonorum possessione, vel honorum gloria, vel eruditionis testimonio, vel laude fortitudinis, illustrati sunt, in patriam

- νον, ἔστιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπειγομένους, ὥς οὐκ ἂν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειξομένους τὰ αὐτῶν καλά. καὶ τοσούτῳ γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβεῖσθαι τῆς πατρίδος, ὅσῳ περ ἂν Φαίνεται μειζόνων παρ' ἄλλοις ἡξιωμένους. Ποθεινὴ μὲν οὖν καὶ νέοις πατρίς. τοῖς δὲ ἤδη γεγενηκόσιν, ὅσῳ πλέον τοῦ Φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεστι, τοσούτῳ καὶ πλείων ἐγγίνεται πόθος ὁ τῆς πατρίδος. ἕκαστος γαῦν τῶν γεγενηκότων, καὶ σπεύδει καὶ εὐχεται καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἵν', ὅθεν ἤρξατο βιοῦν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατάβηται τῇ θρεψαμένη γῇ, καὶ τῶν πατρῶων κοινωνήσῃ τάφῳ. δεινὸν γάρ ἐκαστῷ δοκεῖ ξενίας ἀλίσκεσθαι,
- 10 καὶ μετὰ θάνατον ἐν ἀλλοτρίᾳ κειμένῳ γῇ. Ὅσον δὲ τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας μέτεστι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μάθοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπήλυδες, κατὰ περ νόθοι, ῥαδίᾳ ποιοῦνται τὰς μεταναστάσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ὄνομα μήτε εἰ-

tamen festinare omnes; ut qui inter meliores sua ostendere bona non possint. Ac tanto magis festinat unusquisque ad suam complectendam patriam, quo maioribus rebus dignati ipsum sunt alii. Igitur iunioribus etiam amabilis est patria. His vero, qui pervenere ad senectutem, quanto maior quam iuvenibus prudentiae portio obtigit, tanto etiam vehementius inest patriae desiderium. Senum enim unusquisque in patria finire vitam & studet, & optat, ut, unde coepit vivere, ibi rursus & altrici terrae corpus commendet, & maiorum suorum monumentis inferatur. D durum enim unicuique videtur, peregrinitatis damnari in terra aliena iacenti. Quantum porro benevolentiae in patriam germanis vere civibus inest, ex indigenis aliquis intelligat. Nam advenae, velut spurii, migrationes facile suscipiunt, qui neque intelligant nomen patriae, neque ament; sed,

δότες, μήτε στέργοντες· ἡγούμενοι δ' ἀπανταχῇ τῶν
ἐπιτηδείων εὐπορήσειν, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γα-
στρός ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς δὲ καὶ μήτηρ ἢ πατὴρ, ἀγα-
πῶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, καὶ ὀλί-
γην ἔχωσι, καὶ τραχεῖαν, καὶ λεπτόγεων· καὶ ἀπο-
ρῶσι τῆς γῆς ἐπαίνεσαι τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ τῆς πα-
τρίδος οὐκ ἀπορήσουσιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ καὶ ἴδωσιν
ἐτέρους σεμνυνομένους, πεδίοις ἀνειμένους, καὶ λειμῶσι
φυτοῖς παντοδαποῖς διελημμένοις, καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς
πατρίδος ἐγκωμίων οὐκ ἐπιλανθάνονται· τὴν δὲ ἱπποτρό-
φον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον ἐπαινοῦσι. Καὶ σπεύ-
δει τις ἐς τὴν πατρίδα, καὶ νησιώτης ἢ καὶ παρ' ἄλλοις
εὐδαιμονεῖν δύνηται, καὶ διδομένην ἀθανασίαν οὐ προσή-
σεται, προτιμῶν τὸν ἐπὶ τῆς πατρίδος τάφον· καὶ ὁ τῆς
πατρίδος αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθῆσεται τοῦ παρ'
ἄλλοις πυρός. Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δοκεῖ παρὰ
πᾶσιν ἢ πατρίς, ὥστε καὶ τοὺς πανταχοῦ νομοθέτας ἰδοί

II Σπύδι) De Ulyss. G.

necessariarum rerum copiam praesto sibi ubique futuram
rati, mensuram voluptatis in ventris voluptatibus collo-
cent. Quibus vero parens etiam est patria, hi amant in
qua nati sunt & alibi terram, licet parvam habeant, licet
asperam, & tenuem: & licet non habeant, quam terrae
virtutem commendent, laudes certe non desunt illis, qui-
bus ornent patriam. Verum etsi videant gloriantes alios
campis laxis, pratisque vario plantarum genere distinctis;
ipsi tamen patriae laudem non obliviscuntur, despectaque
equorum altrice terra, laudant suae nutriculam pueritiae.
Ac festinat in patriam aliquis insulanus etiam, etiam cum
felicem apud alios vitam licet agere, nec oblatam sibi im-
mortalitatem admittit, sepeliri praeoptans in patria, fu-
musque patriae igni apud alios ei clarior videbitur. Adeo
autem carum super omnia videtur patria, ut, qui ubique

τις ἂν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλεπωτάτην ἐπιβεβληκότας τὴν Φυγὴν τιμωρίαν. καὶ οὐχ οἱ νομοθέται μὲν οὕτως ἔχουσιν, οἱ δὲ πιστευόμενοι τὰς στρατηγίας ἑτέρως, ἀλλ' ἐν ταῖς μάχαις τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν παραγγελμάτων τοῖς παραταττομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς ὁ πόλεμος. καὶ οὐδεὶς ὅστις ἂν ἀκούσας τούτου, κακὸς εἶναι θέλῃ. ποιῇ γὰρ καὶ τὸν δειλὸν ἀνδρεῖον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

fuere legum latores, eos videas maximis quibusque criminibus gravissimam imposuisse poenam, exsilium. Nec vero legum modo latores in ea sunt sententia; aliter animatis exercituum ducibus: quin sub ipsa proelia ad eos, qui stant iam in acie, maximum illud adhortamentum est, bellum ipsis esse pro patria: neque quisquam est, qui, hoc audito, ignavus esse velit: virtutem enim timido etiam addit nomen patriae.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ.

ΤΗΣ Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεΐα, καὶ γῆ ἰ
 διακεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκριβῶς ἄκαρπος, πε-
 δινὴ ἅπαντα, οὐ χλόην, οὐ πῦαν, οὐ φυτὸν, οὐχ ὕδωρ
 ἔχουσα, ἢ εἴ που ἄρα ἐν κοίλοις συνεστηκὸς ὑετοῦ ὀλίγου
 λείψανον, παχὺ καὶ τοῦτο, καὶ δυσῶδες, οὐδὲ πάνυ δι-
 ψῶντι ἀνθρώπῳ πότιμον. ἀοίκητος γούν ἐστι διὰ ταῦτα.
 ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος οὕτω, καὶ ξηρὰ, καὶ
 ἄφορος οὔσα, καὶ πολλῶ τῷ αὐχμῷ πιεζομένη; καὶ τὸ
 θάλλπος δὲ αὐτὸ, καὶ ὁ ἀήρ, κομιδῇ πυρώδης, καὶ Φλο-
 γερὸς ὢν, καὶ ἡ ψάμμος ὑπερζέουσα, παντελῶς ἄβα-
 τον τὴν χώραν τίθησι. Γαράμαντες μόνοι πρόσσοικοι ὄντες, 2
 εὐσταλὲς καὶ κοῦφον ἔθνος, ἀνθρώποι σκηνίται, ἀπὸ θή-
 ρας τὰ πολλὰ ζῶντες, ἐνίοτε οὗτοι ἐσβάλλουσι, θη-

DE DIPSA DIBUS.

QUAE ad austrum spectant Libyae, arena sunt pro-
 funda, adusta tellus, deserta maiorem partem, infoecunda
 plane, universa campestris, quae non herbam, non gra-
 men, non plantam, non aquam habeat; aut si quae etiam
 consistentes locis cavis pluviarum tenues reliquiae, cras-
 sum & hoc atque odoris mali, nec sitienti licet homini
 portabile. Ergo propter ista inhabitabilis est: aut quomodo
 habitetur, quae immanis adeo atque arida sit & sterilis,
 multoque squalore obsita? cum vapor ipse & aër igneus
 vehementer atque aestuosus sit, & arena fervidissima, in-
 viam omnino regionem reddit. Garamantes soli accolae,
 gens succincta & levis, in tabernaculis vivere soliti homi-
 nes, venatu viventes plerumque; hi igitur per venatus

ρεύοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλιστα ὕσαντα τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὅποτε τὸ πολὺ τοῦ καύματος σβεσθεῖν, καὶ ἡ ψάμμος νοτισθεῖν, καὶ ἀμυγέπη βατὰ γένοιτο. ἡ δὲ θήρα δὲ ἐστὶν ὄνων τε τῶν ἀγρίων, καὶ στρουθῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν, καὶ πιθήκων μάλιστα, καὶ ἐλεφάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνᾳ διαρκεῖ πρὸς τὸ δίψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ ταλαιπωρούμενα ὑπὸ πολλῷ καὶ ὀξεῖ τῷ ἡλίῳ. καὶ ὁμῶς οἱ Γαράμαντες ἐπειδὴν τὰ σιτία καταναλώσωσιν, ἅπερ ἔχοντες ἀφίκοντο, ἀπελαύνουσιν εὐθὺς ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν ἡ ψάμμος ἀναφλεγεῖσα δύσβατος καὶ ἄπορος γένηται, εἴτε ὥσπερ ἐντὸς ἀρκύων ληθνέτες, καὶ αὐτοὶ ἀπόλωνται μετὰ τῆς ἄγρας. ἄφυκτα γάρ ἐστιν, ἣν ὁ ἥλιος ἀνασπᾶσας τὴν ἱκμάδα, καὶ τάχιιστα ξηράνας τὴν χώραν, ὑπερῤῥέσῃ, ἀκμαιοτέραν τὴν ἀκτῖνα προσβαλὼν, ἅτε πρὸς τὴν νοτίδα παρατεθηγμένην· τροφὴ γὰρ αὕτη τῷ

16 Τροφὴ) Ὡς περ γὰρ τὸς τρο- ὑγρῶν. ἀλλὰ τῷ ψυχρῷ μὲν ἅτα
φῇ καὶ τῷ θερμῷ καὶ τῷ ψυχρῷ τὸ συγγενιστέρῳ μᾶλλον κρατύνεται

causam irruunt interdum circa ipsam brumam, observato tempore maxime pluvio, cum ardoris maior pars exstincta est, & conasperfa arena, itineris copia utcumque contingit. Venatus autem est asinorum agrestium & marinarum passerum, ingentium illorum, qui humo tollere se non possunt, & simiorum maxime, & interdum elephantorum. Haec enim sola durant ad sitim, & vexationem a multo acutoque sole sustinent. Et tamen Garamantes, consumtis cibariis, quibuscum venerant, celeriter revertuntur, veriti, ne sibi accensa rursus arena transitum vel difficilem reddat, vel plane neget, ac deinde velut intra retia deprehensi cum captura ipsi sua pereant. Neque enim ulla superest effugiendi ratio, ubi sol, sursum tracto humore, exsiccataque celeriter regione, vehementer exarsit, radios iacularus fortiores, tanquam ab ipso humore acutos, qui

πυρί. Καίτοι ταῦτα πάντα ὅποσα εἶπον, τὸ θάλλος, 3
τὸ δίψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν,
ἧττον ὑμῖν δυσχερὲς εἶναι δοῖται τοῦ λεχθησομένου· καὶ διὰ
τοῦτο Φευκτέα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἐρπετὰ γὰρ ποι-
κίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα,
καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὸν ἰὸν ἄμαχα, ἐπι-
νέμεται τὴν γῆν. τὰ μὲν ὑποβρύχια, Φωλεύοντα ἐν μυ-
χῇ τῆς ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, Οὔσαλλοι,
καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράσται, καὶ βουπρή-
στες, καὶ ἀκοντίαι, καὶ ἀμφίσβαιναι, καὶ δράκοντες,
καὶ σκορπίων γένος διττὸν, τὸ μὲν ἕτερον ἐπίγειόν τε καὶ
πεζόν, ὑπέρμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον, θάτερον δὲ ἐν-
αέριον, καὶ πτηνόν, ὑμένόπτερον δὲ οἷα ταῖς ἀκρίσι, καὶ
τέττιξι, καὶ νυκτερίσι τὰ πτερὰ. ταιαῦτα ὄρνεα πολλὰ

καὶ ἐκιδύουσι· τῷ δὲ θερμῷ μα-
ραίνεται τε καὶ ἀφανίζεται συναι-
ροῦσα τὸ ὥς ἐφ' ἑαυτῇ τὸ θερμόν.
ἂν γὰρ πρὸς ὀλίγον αὐτὰ μὲν ἡ
ὕγρότης ὀλιγομένη ἀκμάζειν ὑπεν-
διδόσκει, ὡς οἷα τρέφουσα τῷ θερμῷ.

τέλος δὲ ἱξικμαζομένη καὶ πρὸς τὸ
μὴ εἶναι χωροῦσα, ὥσπερ ἐπα-
θραύει καὶ παρακμάζειν ποιεῖ καὶ
αὐτὰ τὸ θερμόν. ἢ καὶ μὴ τοῦτο πά-
σχειν δοκεῖ. ἂν ποτε τ' ἦδη κικρατη-
χῇ τῶν τίμω ἐνίκμων τόπων. Μ.

alimentum igni praefert. Quamquam ista, quae adhuc com-
memoravi, omnia, vapor, sitis, solitudo, inopia copiarum
terrestrium, minus vobis difficilia videbuntur eo, quod iam
dicam: & propter hoc fugienda omnino ista regio. Serpen-
tes nempe varii, magnitudine ingētes, plurimi numero,
formis peregrini, veneno *armati* invicto, terram pascun-
tur; partim submersi, nido in arenae recessibus defosso;
alii in summo versantur, bufones, & aspidēs, & viperae,
& ceraestae, & buprestae, & iaculi, & amphisbaenae, &
dracones, & scorpionum genus duplex, terrestre alterum,
pedestre, ingens, vertebrae [*in cauda*] habens plures; aë-
rium alterum & volucre, membranaceis quidem alis, qua-
les sunt locustis, & cicadis, & vespertilionibus alae. Id ge-

- ἐπιπετόμενα, οὐκ εὐπρόσιτον ἀπεργάζεται τὴν Λιβύην
 4 ἐκείνην. Τὸ δὲ δὴ πάντων ἐρπετῶν δεινότατον, ὣν ἡ ψάμ-
 μος τρέφει, ἡ διψάς ἐστιν, ὅφρις οὐ πᾶν μέγας, ἐχίδνη
 ὅμοιος, τὸ δῆγμα βίαιος, τὸν ἰὸν παχύς, ὀδύνας μὲν ἀλή-
 κτους ἐπάγων εὐθύς· ἐκκαίει τε γὰρ, καὶ σήπει, καὶ
 πίμπρασθαι ποιεῖ, καὶ βοᾷσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κεί-
 μενοι. τὸ δὲ μάλιστα καταπονοῦν, καὶ κατατρύχον αὐ-
 τοὺς, ἐκεῖνό ἐστιν, ὁμώνυμον πάθος τῷ ἐρπετῷ. διψῶσι
 γὰρ εἰς ὑπερβολὴν· καὶ τὸ παραδοξότατον, ὅσῳ περ ἂν
 πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγονται τοῦ ποτοῦ. καὶ ἡ ἐπι-
 θυμία πολὺ πλέον ἐπιτείνεται αὐτοῖς. οὐδ' ἂν σβεσθείας
 ποτε τὸ δίψος, οὐδ' ἦν τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἰστρον
 ὅλον ἐκπιεῖν παράσχῃς, ἀλλὰ προσεκκαύσεις ἐπάρδων
 τὴν νόσον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ πῦρ κατασβεννύοι.
 5 Λέγουσιν ἰατρῶν παῖδες ἐκείνην τὴν αἰτίαν εἶναι, παχὺν
 τὸν ἰὸν ὄντα, ἔρχεται δευόμενον τῷ ποτῷ, ὀξύκμητον γί-

nus volucres oberrantes multae difficilem accessu reddunt
 illam Libyam. Bestiarum vero, quas ea nutrit arena, im-
 portunissima est dipsas, serpens non ita magnus, viperae
 similis, morfu violento, veneno crasso, immedicabiles sta-
 tim dolores afferens. Nam exurit, & putredinem inducit,
 & ut ardeant *morfi*, efficit. Itaque clamant, ut qui in igni
 faccant. Quae autem maxime illos conficit atque atterit,
 illa est affectio, a qua nomen accepit bestia. Sitiunt nem-
 pe supra modum: quodque maxime mirum est, quo plus
 biberint, tanto magis potum appetunt, multoque magis in-
 tenditur eorum bibendi cupiditas: nec unquam sitim ex-
 stinxeris, neque si Nilum ipsum, totumve Istrum ebiben-
 dum iis praebeas; sed ipsa illa irrigatione morbum accen-
 das, velut si quis oleo extinguere ignem tentet. Aiunt
 medicorum filii, istam esse causam, Venenum illud crassum

γνεσθαι, ὑγρότερον, ὡς τὸ εἶκος, καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ
 πλείστον διαχεόμενον. Ἐγὼ μὲν οὖν οὐδένα τοῦτο πε- 6
 πονηότα εἶδον. μηδὲ, ὧ θεοὶ, ἰδοίμι οὕτω καταζόμενον ἄν-
 θρωπον, ἀλλ' οὐδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης τὸ παράπαν, εὖ
 ποιῶν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκουσα, ὃ μοι τῶν ἐταίρων τις
 ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ στήλης ἀνεγνώκεναι, ἀνδρὸς οὕτως ἀπο-
 θανόντος, ὃς ἐκ Λιβύης, ἔφη, ἀπὶ τῶν εἰς Αἴγυπτον, παρὰ
 τὴν μεγάλην Σύρτιν ἐποιεῖτο τὴν πορείαν· οὐ γὰρ εἶναι
 ἄλλως. ἐνθα δὴ τάφῳ ἐντυχεῖν, παρὰ τὴν ἡϊόνα, ἐπ' αὐ-
 τῷ τῷ κλίσματι, καὶ στήλην ἐφεισάμενος, δηλοῦσαν τοῦ
 ἐλέθρου τὸν τρόπον. κεκολλάσθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἄνθρωπον
 μὲν τινα, οἷον τὸν Τάνταλον γράφουσιν ἐν λίμνῃ ἐστῶ-
 τα, καὶ ἀρπύζομενον τοῦ ὕδατος, ὡς πίει δῆθεν· τὸ θηρίον
 δὲ, τὴν δελφίδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ περισπειράσθαι τῷ
 ποδὶ, καὶ τινὰς γυναῖκας ὑδροφορούσας ἅμα πολλὰς
 καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτοῦ. πλησίον δὲ ὡς κείσθαι οἷα

potu deinde dilufum, moveri celerius, quippe quod liqui-
 dius fic fiat, & diffundatur maxime. Equidem neminem
 vidi, cui hoc acciderit, neque, Di boni! videam homi-
 nem talibus cruciatum suppliciis. Sed, bono confilio, pe-
 dem nunquam omnino intuli in Libyam. Sed Epigramma
 audiui, quod in ipfo fe legiffe cippo viri hoc modo de-
 fundi fodalium aliquis mihi dixit, qui e Libya, fic nar-
 rabat, dum Aegyptum tranfit, iterque facit ad Syrtim ma-
 iorem, (neque enim poffe aliter) ibi in monumentum in-
 cidit, ad oram maris, in ipfo litore: hic adftare, ait, co-
 lumellam, quae rationem interitus declaret. Infcultum
 enim in illa hominem, qualem pingunt Tantalum ftantem
 in litore, haurientemque de aqua, bibendi nempe gratia.
 Beftiam vero dipsada adhaerefcentem, ac pedi implexam,
 & mulieres quafdam, aquam afferentes fimul multas, ea
 hominem perfundere. In proximo autem ova iacere, qua-

τῶν στρουβῶν ἐκείνων, οὓς ἔφην θηρᾶν τοὺς Γαράμαντας.
γεγράφθαι δὲ πρὸς τοῦ πύγραμμα, αὐ χεῖρον δὲ καὶ
αὐτὸ εἰπεῖν,

Τοῖα παθόντ', οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἰθοπος ἰοῦ
Μηδαμὰ κοιμίσαι διψαλέην ὀδύνην.

Καὶ Δαναοῖο κόρας τοῖον πῖθον οὐκ ἀναπλῆσαι,

Αἰὲν ἐπαντλούσας ὕδροφόρῳ καμάτῳ.

ἔτι καὶ ἄλλα ἔφη τέτταρά ἐστι περὶ τῶν ὠῶν, καὶ ὡς
ἀναιρούμενος αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ' οὐκ ἔτι μέμνημαι ἐκεί-
7 νων. Συλλέγουσι δὲ ἄρα τὰ ὠὰ, καὶ ἐσπουδάκασι περὶ
αὐτὰ οἱ περίοικοι, οὐχ ὡς Φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ
σκεύεσι χρῶνται κενώσαντες, καὶ ἐκπάγματα ποιῶντας
ἀπ' αὐτῶν. οὐ γὰρ ἔχουσι κεραμεύειν, διὰ τὸ ψάμμον
εἶναι τὴν γῆν. εἰ δὲ καὶ μεγάλα εὐρεβείη, καὶ πῖλοι γί-
γνονται δύο ἐκ τοῦ ὠοῦ ἐκάστου· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἐκά-
8 τερον ἀποχρῶν τῇ κεφαλῇ, πῖλός ἐστιν. Ἐκεῖ τοίνυν λο-

14 Πίλοι) Εἶδον τοιαῦτα. καὶ οὐ φινοῖς τὸ λεγόμενον. M.

lia illorum struthiocamelorum, quos venantur, ut dixi,
Garamantes. Adscriptum autem esse Epigramma. .. nihil
vero prohibet ipsum recitare,

Fallor, an haec talis de nigro accensa veneno,

Tantale, vexavit te sine fine sitis.

Tale olim, proles Danaï numerosa, replere

Frustrato te hanstu vas voluiffe, reor.

Adhuc alii versiculi quatuor sunt de ovis, & ut, dum tol-
lit illa, morsus sit; sed eorum non amplius memini. Col-
ligunt nimirum ova illa accolae non cibi modo causa, sed
evacuatis etiam utuntur in supellectile, & pocula sibi in-
de faciunt, cum fingere de luto non possint, quod mera
atena illorum solum est. Si vero satis magna inveniantur,
etiam pilei ex unoquoque ovo bini parantur. Dimidiatum
enim ovum unumquodque capiti cum sufficiat, pileus est.

χῶσιν αἱ διψάδες παρὰ τὰ ὡὰ, καὶ ἐπειδὴν προσέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου ἐξερπύσασαι, δάκνουσι τὸν κακοδαίμονα· ὁ δὲ πάσχει ἐκεῖνα τὰ μικρὸν ἔμπροσθεν εἰρημένα, πίνων αἰεὶ, καὶ μᾶλλον διψῶν, καὶ πιμπλάμενος οὐδέποτε. Ταῦτα σὺ, μὲν Δία, πρὸς Νικάνδρον τὸν ποιητὴν Φιλοτιμούμενος διεξῆλθον, οὐδ' ὅπως ὑμεῖς μάθετε ὡς οὐκ ἀμελὲς γεγένηται μοι, φύσεις τῶν Λιβυκῶν ἐρπετῶν εἰδέναι, ἰατρῶν γὰρ ἂν μᾶλλον ὁ ἔπαινος εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦτα, ὡς καὶ ἀμύνασθαι αὐτὰ μετὰ τῆς τέχνης ἔχοιεν· ἀλλὰ μοι δοκῶ (καὶ πρὸς Φιλίου μὴ δυσχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη οὖσαν) ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι πάσχουσιν πρὸς τὸ ποτὸν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψάδος. ὅσω γὰρ ἂν ἐπὶ πλεόν παρίω ἐς ὑμᾶς, τοσαύτῳ μᾶλλον ὀρέγομαι τοῦ πράγματος, καὶ τὸ διψῶς ἄσχετον ὑπεκκαίεται μοι,

7 φύσεις) Δύναται καὶ οὕτως εἶ- ρον δέ. M.
 ναι, ἐν ᾗ οὕτως] ὡς οὐκ ἀμελὲς πρὸς Ἴς Ἄσχετον) Ἄσπετον habent C.
 τὸ εἰδέναι ἢ φύσεις τῶν Λιβυκῶν ἐρ- Γραι. ἄσχετον. G.
 πετῶν γεγίνηται μοι. δυσχερίστε-

Ibi ergo insidiantur apud ova dipsades: & cum accedit homo, prorepentes de arena, mordent miserum: at illi eveniunt illa, quae paulo ante dicta sunt, ut bibat semper, & magis sitiatur, & nunquam satietur. Haec, ita me Iuppiter, non contendendi quodam adversus Nicandrum poetam studio a me dicta sunt, neque uti vos cognosceretis, nonnihil me curae in discendis serpentium Libycorum ingeniis posuisse. Ista enim Medicorum magis laus fuerit, quibus scire talia necesse est, ut etiam depellere illa ex arte possint. Verum ego mihi videor, ac, per ego vos amiciciae praesidem Iovem rogo, nolite offendi transumpta a bestiis imagine, similiter erga vos affectus, atque illi a dipside morfi ad potum affecti sunt. Quo frequentius enim prodego in conspectum vestrum, tanto magis eius rei sum cupidus, sitisque me urit, quae reprimi nullo modo potest,

Lucian. Vol. VIII,

K

καὶ ἔοικα οὐδ' ἐμπλήσεσθαι ποτε τοῦ τοιούτου ποτοῦ,
καὶ μάλα εἰκότως. πῶ γὰρ ἂν οὕτω διειδῇ τε καὶ
καβαρῶ ὕδατι ἐντύχοιμι; ὥστε σύγγνωτε, εἰ δηχθεῖς
καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἡδίστῳ τούτῳ καὶ ὑγιεινοτάτῳ τῷ
δῆγματι, ἐμφορῶμαι χανδόν, ὑποβείς τῷ κρουναίῳ τὴν
κεφαλὴν· εἴη μόνον μὴ ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν ἐπιρ-
ρέοντα, μηδὲ χυθεῖσαν τὴν σπουδὴν τῆς ἀκροάσεως, κε-
χηνότα ἔτι καὶ διψῶντα καταλείπειν· ὥς δῖφους γε ἔνε-
κα τοῦμοῦ πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲν ἂν ἐκάλυε πίνειν αἰεὶ. κατὰ
γὰρ τὰν σοφὸν Πλάτωνα, Κόρας οὐδεὶς τῶν καλῶν.

nec unquam illo satiari potu mihi posse videor. Nec in-
iuria. Ubi enim in aquam pellucidam adeo & puram in-
cidam? Itaque ignoscite, si morsus & ipse in animo meo
morsum istum suavissimum saluberrimumque, pleno me
haustu, caput salienti supponens, ingurgitem. Modo illud
mihi contingat, ne, quae a vobis affluunt, deficient, nec
exhaustum vestrum audiendi studium hiantem me & sitien-
tem destituat. Quantum quidem ad meam vestri sitim at-
tinet, nihil obstat, quo minus semper bibam. Platone enim
auctore sapientissimo, Pulchrorum nulla satietas.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΡΟΣ ΗΣΙΟΔΟΝ.

ΛΥΚ. **Α**ΛΛΑ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναί σε, Ἡσίοδε, ¹
καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ τῆς δάφνης αὐτός
τε δεικνύεις ἐν οἷς ποιεῖς, ἐνθεα γάρ, καὶ σεμνὰ πάντα,
καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν οὕτως ἔχειν· ἐκεῖνο δὲ ἀπορῆσαι
ἄξιον, τί δῆποτε προειπὼν ὑπὲρ σαυτοῦ, ὥς διὰ τοῦτο
λάβοις τὴν θεσπέσιον ἐκείνην ὥδην παρὰ τῶν θεῶν, ὅπως
κλείοις καὶ ὑμνοῖς τὰ παρεληλυθότα, καὶ θεσπίζοις
τὰ ἐσόμενα, θάτερον μὲν καὶ πάνυ ἐντελῶς ἐξηγήνοχας·
θεῶν τε γενέσεις διηγούμενος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκεί-
νων, χάους, καὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἔρωτος· ἔτι δὲ
γυναικῶν ἀρετὰς, καὶ παραινέσεις γεωργικάς· καὶ ὅσα
περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότου, καὶ ἀμῆ-

¹ ΗΣΙΟΔΟΝ) Οἷτος ὁ λόγος ἐνδεῖ πῆς τοῦ Λουκιανοῦ ἰδέας καὶ
ἐγγηνοίας. G. 4 Ἐνθεα) Θείῳ πνεύματι κινούμενα. V.

DISPUTATIO CUM HESIODO.

Lyc. **V**ERUM enimvero poëtam quidem optimum esse
te, Hesiode, idque a Musis te una cum lauro accepisse, ipse
quoque tuis in carminibus ostendis: divina enim omnia
atque augusta: & nos, ita rem se habere, credimus. De
illo vero disceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod cum
de te ipso praedixisses, hanc te ob causam divinum illud
a Dis carmen accepisse, uti celebrares cantaresque prae-
terita, ac divinares futura; alterum quidem, idque perfe-
cte omnino perfecisti, Deorum generationibus enarrandis,
usque ad prima illa, Chaos, Tellurem, Coelum, & Amo-
rem; insuper etiam mulierum commemorandis virtutibus, &
praeceptis agriculturae, & quae de Pleiadibus, ac de tem-

ταυ, καὶ πλοῦ, καὶ ὅλως τῶν ἄλλων ἀπάντων. Θάτερον δέ, καὶ ὁ χρησιμώτερον ἦν τῷ βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν δωρεαῖς μᾶλλον ἑοικὸς, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων προαγόρευσιν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο πᾶν λήθῃ παραδέδωκας, οὐδαμῶς τῆς ποιήσεως ἢ τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν Τήλεφον, ἢ τὸν Πολύιδον, ἢ καὶ Φινέα μιμησάμενος, οἱ μὴδὲ παρὰ Μουσῶν τούτου τυχόντες, ὅμως προεθέσπιζον, καὶ οὐκ ὤκνουσιν χρᾶν τοῖς
 2 θεομένοις. Ὡστε ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τούτων αἰτιῶν μίᾳ γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ ἐψεύσω, εἰ καὶ πικροῖν ἐπιτεῖν, [οὐχ] ὡς ὑποσχομένων σοι τῶν Μουσῶν καὶ τὰ μέλλοντα προλέγειν δύνασθαι· ἢ αἱ μὲν ἔδοσαν ὥσπερ ὑπέσχοντο, σὺ δὲ ὑπὸ φόβου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ κόλπον φυλάττεις τὴν δωρεάν, οὐ μεταδίδους αὐτῆς τοῖς θεομένοις· ἢ γέγραπται μὲν σοι καὶ τὰ τοιαῦτα πολλὰ, οὐδέπω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδέδωκας, οὐκ οἶδας

poribus arandi, messis, navigationis, reliquarumque rerum omnium, dici possunt: alterum vero, quod multo utilius futurum erat vitae, & Deorum muneribus magis simile, dico autem futurarum rerum praedictionem, plane non ostendisti, sed parte illa simpliciter oblivioni tradita, nusquam tua in poësi vel Calchantem, vel Telephum, vel Polyidum, vel Phineum adeo imitatus es, qui non consecuti illud a Musis, tamen divinarum, nec oracula reddere consulentibus dedignati sunt. Itaque trium horum criminum in uno adhaerescas omnino necesse est. Aut enim, quantumvis id dictu amarum sit, mentitus es, cum non promiserint tibi Musae futura praedicendi facultatem: aut illae dederunt, sicut fuere pollicitae, at tu prae invidia occultas, in sinuque absconditum fervas munus, non impertiens illud indigentibus: aut scripta quidem tibi sunt etiam in hoc genere multa; tu vero nondum ea seculo tra-

εἰς ὃν καιρὸν τινα ἄλλον ταμειυόμενος τὴν χρῆσιν αὐτῶν.
ἐκεῖνο μὲν γὰρ οὐδὲ τολμήσαιμ' ἂν εἰπεῖν, ὥς αἱ Μοῦ-
σαι δύο σοι παρέξουσιν ὑποσχόμεναι, τὸ μὲν ἔδωσαν, ἐξ
ἡμισείας δὲ ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχεσιν· λέγω δὲ τῇ
τῶν μελλόντων γνῶσιν. καὶ ταῦτα προτέραν αὐτὴν ἐν τῷ
ἔπει ὑπεσχημέναι. Ταῦτα οὖν παρὰ τίνος ἄλλου, Ἡ- 3
σίοδε, ἢ παρ' αὐτοῦ σοῦ μάθοι τις ἄν; πρέπον γὰρ ἂν,
ὥσπερ οἱ θεοὶ δοτῆρες ἑάων εἰσιν, οὕτω δὲ καὶ ὑμῖν τοῖς
Φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν, μετὰ πάσης ἀληθείας ἐξ-
ηγήσθαι περὶ ὧν ἴστε, καὶ λύειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

ΗΣΙΟΔ. Ἐγὼ μὲν μοι, ὦ βέλτιστε, ῥαδίαν ἀπόκρι- 4
σιν ἀποκρίνεσθαί σοι περὶ πάντων, ὅτι μηδὲν ἐστὶ τῶν
ἐρραψωδημένων ὑπ' ἐμοῦ, ἴδιον ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μου-
σῶν. καὶ ἔχρην σε παρ' ἐκείνων τοὺς λογισμοὺς τῶν τε
εἰρημένων καὶ τῶν παραλελειμμένων ἀπαιτεῖν· ἐγὼ δὲ

1 Εἰς ὃν καιρὸν τινα.) Ὑπέρβαισι
τοῦ εἰς ὅτινα ἄλλοι καιρὸν, ἵνα
περικαλλῆ τὸν λόγον ποιήσῃ, ὥς ἐν
τῷ, εἰ καὶ διὰ μηδὲν ἄλλο. ὁπόταν

οἱ ῥήτορες εἰ καὶ μὴ δι' ἑν. ἄλλο
ὑπερβάντες εἰπωσιν, εἴτε χρὴ Ἑρμο-
γίται πιστεύειν. V.

11 Ἐγὼ μὲν μοι) Δυνατὸν ἦν. V.

dixisti, cum usum eorum ad nescio quod aliud tempus re-
ponas. Illud enim neque ausim dicere, Musas, duo tibi
praestare pollicitas, alterum quidem dedisse, ex dimidia ve-
ro parte promissionem suam, de futurorum cognitione lo-
quor, revocasse, cum tamen prius illam in versu pollici-
tae essent. Ista ergo numquid ab alio, Hesiode, quam ab
ipso te, aliquis potest discere? Decuerit enim, quemadmo-
dum ipsi Dii bonorum sunt auctores, ita etiam vos illorum
amicos atque discipulos, cum veritate omni, quae nostis
enarrare, & si qua nobis videntur dubia, ea resolvere.

Hes. Licebat mihi, vir optime, facili responsione defun-
gi de omnibus, nihil esse eorum carminum, quae a me
confuta sunt, mihi proprium, sed Musarum: ab his proinde
de rationem dictorum pariter & praetermissorum esse po-

ὑπὲρ μὲν ὧν ἰδίᾳ ἠπιστάμην, λέγω δὲ τοῦ νέμειν, καὶ ποιμαίνειν, καὶ ἐξελαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δίκαιος ἂν εἶην ἀπολογεῖσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς αὐτῶν δωρεάς, οἷς τε ἂν ἐβέλωσι, καὶ ἐὼ' ὅσον ἂν οἴωνται καλῶς ἔχειν, μεταδιδόασιν. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω πρὸς σέ καὶ ποιητικῆς ἀπολογίας· οὐ γὰρ, οἶμαι, χρὴ παρὰ τῶν ποιητῶν ἐς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογουμένους, ἀπαιτεῖν κατὰ τὴν συλλαβὴν ἐκάστην ἐντελῇ πάντως τὰ εἰρημένα, καὶ εἴ τι ἐν τῷ τῆς ποιήσεως δρόμῳ παραρρύνε λαβὴ, πικρῶς τοῦτο ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τῶν μέτρων ἕνεκα, καὶ τῆς εὐφωνίας, ἐπεμβάλλομεν. τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος αὐτὸ πολλάκις λεία ὄντα οὐκ οἶδ' ὅπως παρεδέξατο. σὺ δὲ τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀφαιρῇ ἡμᾶς, λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν ταῷ ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ τὰ μὲν ἄλλα, οὐχ ὅρας ὅσα τῆς

2 Καὶ βδάλλειν) Ἀμίλγειν, καὶ βδάλλειν τὸ ἀμολγεῖν. V.

scendam: me vero de his, quae per me sciebam, de pascendo, inquam, curandoque grege, & exigendo, & mulgendo, reliquisque, quae pastorum opera sunt ac disciplina, causam dicere merito: Deas quidem sua munera, quibuscunque voluerint, & in quantum decere putent, impertiri. Interim tamen neque poetica mihi apud te defensio defuerit. Neque enim, puto, decet, a poetis tenuiter nimis & minuto studio reposcere, syllabarum tenuis omnium, perfecta omnino, quae dixere, & si quid in ipso poëseos cursu non animadversum effluat, acerbè illud exigere; verum scire, multa nos & modulorum causa & soni inculcare. Quaedam autem carmen ipsum saepe, utpote laevia ac poetica, nescio quomodo assumit. At tu maximo nos nostro bono is privatum, libertatem dico, & in fingendo potestatem. Et reliqua in poësi pulchra non vides; sed ramenta

ποιήσεως καλά. σκινδαλάμους δέ, καὶ ἀκάνθας τινὰς
ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς τῇ συκοφαντίᾳ ζητεῖς. ἀλλ' οὐ
μόνος ταῦτα σὺ, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ μόνου, ἀλλὰ πολλοὶ
καὶ ἄλλοι τὰ τοῦ ὁμοτέχου τοῦ ἐμοῦ Ὀμήρου κατακνί-
ζουσι, λεπτὰ οὕτω κομιδῇ, καὶ μάλιστα μικρὰ ἅττα
διεξιόντες. Εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμοσε χωρήσαντα τῇ αἰτίᾳ τὴν 6
ὀρθοτάτην ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι, ἀνάγνωθι, ὦ
οὔτος, τὰ ἔργα μου, καὶ τὰς ἡμέρας. εἴσῃ γὰρ ὅσα ἐν
τῷ ποιήματι τούτῳ, μαντικῶς ἅμα καὶ προφητικῶς
προτεθέσπισται μοι, τὰς ἀποβάσεις προδηλοῦντα τῶν
γε ὀρθῶς καὶ κατὰ καιρὸν πραττομένων, καὶ τῶν παρα-
λελειμμένων τὰς ζημίας. καὶ τὸ,

Οἴσεις δ' ἐν Φορμῷ, παῦροι δέ σε θήσονται,

1 Σκινδαλάμους) Σκινδάλαμοι
τὰ τῶν καλάμων ἀποχύσματα ἢ
σχόλοι, ἢ ἐπιεργασία τῶν ἀκρι-
βῶν. σκινδάλαμος. τοῦτο δὲ ἐπὶ μὲν
εὐθείας ἐξύνεται. σκινδαλάμους οὖν
λεπτολογίας. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέ-
λαις, λόγων ἀκριβῶν σκινδαλάμους
μαθήσεται. V.

4 Κατακνίζουσι) Κεντῶσι. V.
Κατατίνουσι, καταλιποῦσι. C.
5 ἅττα) Τινὰ. ἢ ἅτινα. ἢ παρα-
πλήσια. ἢ ὀλίγα. G.
13 Φορμῷ) Φορμὸς, προκαλυμ-
μένος ἢ πλεκτὸν ἄγγειον ἐκ φλοιῶ,
ἐν ᾧ εἰσέθισαι ἰσχάδας κομίζε-
σθαι. G.

quaedam & spinas eligis, anfasque quaeris calumniae. Ne-
que vero solus tu talia, neque contra me solum, sed mul-
ti etiam alii sunt, qui Homeri, eandem artem professi, car-
mina vellicant, ita minuta omnino & valde exigua dispu-
tantes. Si vero opus est cominus congrēdi cum crimine,
& eam dicere causam, quae verissima est, lege, tu homo,
Opera mea ac dies. Intelliges enim, quot res in illo car-
mine, divine & tanquam a vate praedictae a me sint, quae
exitus praesignificent cum eorum, quae recte & suo tem-
pore peraguntur, tum illorum, quae praetermissa sunt, no-
xas. Iam illud:

Corbe ferēs raro, rarus tibi & aescola plaudet:

καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσται τοῖς ὀρθῶς γεωργοῦσι, χρησιμωτάτῃ ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζεται.

- 7 ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὖν, ᾧ Θανμαστὲ Ἡσίοδε, καὶ πάνν ποιμενικὸν εἶρηται σοι, καὶ ἐπαληθεύειν ἔοικας τὴν τῶν Μουσῶν ἐπίπνοϊαν, αὐτὸς οὐδ' ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῶν ἐπῶν δυνάμενος· ἡμεῖς δέ, οὐ ταύτην τὴν μαντικὴν παρὰ σοῦ καὶ τῶν Μουσῶν περιεμένομενι· ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν οἱ γεωργοί, καὶ ἀρίστα μαντεύσαιντ' ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος μὲν τοῦ Θεοῦ, εὐβαλῆῃσται τὰ δράγματα· ἣν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ, καὶ διψήσωσιν αἱ ἄρουραι, οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθῆσαι τῷ δίψει αὐτῶν. καὶ ὅτι οὐ μεσοῦντος Θέρουσιν χρὴ ἀροῦν, ἢ οὐκ ἂν τι ὄφελος γένοιτο, εἰκὴ ἐκχυθέντων τῶν σπερμάτων· οὐδὲ ἀμᾶν χλωρὸν ἔτι τὸν στάχυν, ἢ κενὸν εὐρεθήσεσθαι τὸν καρπὸν. οὐ μὴν οὐδ' ἐκείνο μαντείας δεῖται, ὥς ἦν μὴ καλύψῃς τὰ σπέρ-

3 Καὶ πάνν ποιμενικὸν εἶρηται σοι) Ἀπὸ τοῦ ἀπλούστατον καὶ κατὰ ποιμενικὴν εὐθείαν. V.

& rurfus, quae bona recte colentibus agrum superfutura sint, utilissima vitae divinatione iure habeatur.

Λyc. Istuc quidem, vir admirabilis Hesiodē, plane pro pastore a te dictum est, viderisque confirmare illum Musarum afflatum, qui neque causam dicere pro versibus possis. At non istam nos quidem divinationem a te ac Musis expectabamus: cum ad talia multo vobis diviniore sūt rustici, & optime nobis de illis rebus vaticinentur, si pluat Deus, florentes futuros esse manipulos; [*messē copiosam*] si vero aestus invalescat, sitiantque arva, fieri non posse, quin fames sitim illorum consequatur; nec oportere media aestate arare, alioquin nihil inde utilitatis exoriturum, fufis frustra feminibus; neque metendum spicam adhuc viridem, alioquin vanum inventum iri fructum. Neque sane divinatione ad illud opus est, nisi obruas semina, &

ματα, καὶ θεράπων μακέλλην ἔχων ἐπιφοροίη τῆς γῆς
αὐτοῖς, καταπτήσεται τὰ ὄρνεα, καὶ προκατεδέϊται τὴν
ἅπασαν τοῦ θέρους ἐλπίδα. Τὰ γὰρ τοιαῦτα παραι- 8
νέσεις μὲν, καὶ ὑποθήκας λέγων, οὐκ ἂν τις ἀμαρτάνοι.
μαντικῆς δὲ πάμπλου ἀποδεῖν μοι δοκεῖ, ἥς τὸ ἔργον τὰ
ἄδηλα, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς φανερά προγιγνώσκειν
ὥσπερ τὸ τῷ Μίνῳ προειπεῖν, ὅτι ἐν τῷ τοῦ μέλιτος πί-
θῳ ὁ παῖς ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος, καὶ τὸ τοῖς
Ἀχαιοῖς προμηνῦσαι τῆς Ἀπόλλωνος ὀργῆς τὴν αἰτίαν,
καὶ τῷ δεκάτῳ ἔτει ἀλώσεσθαι τὸ Ἴλιον. ταῦτά γὰρ ἡ
μαντικὴ. ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη,
οὐκ ἂν φθάνοι καὶ μὲ μάντιν λέγων. προεῤῥω γὰρ, καὶ
προθεσπιῶ, καὶ ἀνευ Κασταλίας, καὶ δάφνης, καὶ τρί-
ποδος Δελφικοῦ, ὅτι ἂν γυμνὸς τοῦ κρύους περινοστή-
τις, ὕοντος προσέτι ἢ χαλαζῶντος τοῦ θεοῦ, ἡπιάλος οὐ
μικρὸς ἐπιπσεῖται τῷ ταιούτῳ καὶ τὸ ἔτι γε τούτου

15 Ἠπιάλος) Ῥιγοπέρετος. V.

ligone armatus servus terram iis inducat, devolaturas aves,
omnemque spem aestatis interceptam devoraturas. Talia
enim si quis praecepta dicat aut monita, non peccaverit;
a divinatione autem multum abesse mihi hoc opus vide-
tur, cuius sit obscura & nusquam nullo modo manifesta
ante cognoscere. Quale est illud, cum Minoi praedictum
est, in dolio mellis suffocatum iri illius filium, & cum
praesignificata Achivis causa irarum Apollinis, itemque
anno decimo captum iri Ilium. Haec enim sunt divinatio.
Alioqui si ista quoque *superiora* ad divinationem aliquis re-
ferat, effugere non poterit, quin me quoque vatem dicat.
Praedicam enim ac divinabo, idque sine Castalia, & lauru,
& tripode Delphico, si quis nudus in frigore obambulet,
pluvias insuper aut grandines fundente Deo, hunc talem
rigor cum tremore non parvus invader: &, quod magis

μάντικώτερον, ὅτι καὶ θέρμη μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ εἰκὸς,
ἐπιγενήσεται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖον
9 ἂν εἶη μεμνήσθαι. Ὡστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας
καὶ μαντείας ἄφες· ἐκεῖνο δὲ ὃ εἰρηκας ἐν ἀρχῇ, ὥς
παραδέχεσθαι ἄξιον, ὡς οὐδὲν ἥδεις τῶν λεγομένων,
ἀλλὰ τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνεποίει σοι τὰ μέτρα, οὐ
πάνυ οὐδὲ ἐκείνη βέβαιος οὔσα. οὐ γὰρ ἂν τὰ μὲν ἐπε-
τέλει τῶν ὑπεσχημένων, τὰ δ' ἀτελῇ ἀπελίμπανεν.

adhuc divinum est, etiam calor postea, ut probabile est,
superveniet, & multa in hoc genere, quorum meminisse
ridiculum fuerit. Itaque hoc genus defensionis & divina-
tionum omitte. Illud vero, quod initio dicebas, forte di-
gnum fuerit, quod recipiatur, nihil te scivisse eorum, quae
diceres, sed afflatu quodam divino subiecta tibi carmina,
quamquam ne illud quidem satis firmum est: neque enim
ille alia quidem promissorum impleturus erat, alia vero
imperfecta relicturus.

ΠΛΟΙΟΝ Η ΕΥΧΑΙ.

ΛΥΚΙΝΟΣ, ΤΙΜΟΛΑΟΣ, ΣΑΜΙΠΠΟΣ,
ΚΑΙ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ.

ΛΥΚ. ΟΥΚ ἐγὼ λέγον ὅτι θᾶττον τοὺς γύπας ἑώλος ἢ
νεκρὸς ἐν Φανερῷ κείμενος, ἢ θέαμά τι τῶν παραδοξῶν
Τιμόλαον διαλάβοι, καὶ εἰς Κόρινθον δέοι ἀπνευστὶ
θέοντα ἀπιέναι διὰ τοῦτο; οὕτω Φιλοθεάμων σύ γε καὶ
ἄσκηος τὰ τοιαῦτα.

ΤΙΜ. Τί γὰρ ἔδει καὶ ποιεῖν, ὦ Λυκῖνε, σχολὴν
ἄγοντα, πυθόμενον οὕτως ὑπερμεγέθη ναῦν, καὶ πέρα
τοῦ μέτρου ἐς τὸν Πειραιᾶ καταπεπλευκέναι, μίαν τῶν
ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ
σφῶ, σέ τε καὶ Σάμιππον τουτονί, μὴ κατ' ἄλλο τι ἐξ
ἄστεος ἤκειν, ἢ ὀψομένους τὸ πλοῖον.

4 Οὐκ ἐγὼ λέγον) Κρᾶσις τοῦ α καὶ τοῦ ε εἰς τὸ α τοῦ ἐγὼ καὶ τοῦ
ἐλεγον. V.

NAVIGIUM SEU VOTA.

LYCINUS, TIMOLAUS, SAMIPPUS, ET ADIMANTUS.

Lyc. **N**ONNE dicebam ego, facilius posse fieri, ut vul-
tures effugiat iacens in propatulo antiquum cadaver, quam
Timolao mirabilis spectaculi aliquid *subducatur*, etsi uno
spiritu Corinthum abire curriculo propter illud oporteat;
adeo tu spectaculorum avidus, & impiger ad talia.

Tim. Quid enim agendum erat, Lycine, homini otio-
so, qui audisset, ingentem adeo, vel immensam potius na-
vem in Piraeo appulsam, de illarum numero unam, quae
annonam ex Aegypto in Italia masvehunt? Puto autem, vos
quoque, te, *inquam*, & Samippum hunc, non alia, quam
spectandae huius navis causa ex urbe venire.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Μυρρρινούσιος εἶπετο μετ' ἡμῶν. ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπου νῦν ἐκεῖνός ἐστιν, ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ πλήθει τῶν θεατῶν. ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νεῆς ἅμα ἤλθομεν, καὶ ἀνιόντες ἐς αὐτήν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε, προήεις· μετὰ σὲ δὲ ὁ Ἀδείμαντος ἦν· εἴτ' ἐγὼ μετ' ἐκεῖνον ἐχόμενος αὐτοῦ ἀμφοτέρας, καὶ μετὰ τῆς ἀποβάθρας ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑποδεδεμένον, ἀνυπόδητος αὐτὸς ὢν. τὸ ἀπὸ τοῦτου δὲ οὐκ ἔτι αὐτὸν εἶδον, οὔτε ἔνδον οὔτε ἐπεὶ κατεληλύθειμεν.

- 2 ΣΑΜ. Οἶσθα, ὦ Λυκῖνε, ὅπου ἡμᾶς ἀπέλειπεν, ὅποτε, οἶμαι, τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο μεράκιον ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε, τὸ τὴν καθαρὰν ὀθόνην ἐνδεδυκὸς, ἀναδεδεμένον ἐς τοῦπίσω τὴν κόμην, ἐπ' ἀμφοτέρα τοῦ μετώπου ἀπηγχεμένην. εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα, οἶμαι, γλαφυρὸν οὕτω ἐκεῖνος θεῶμα ἰδὼν, μακρὰ χαίρειν

12 Θαλάμης) Θαλάμη καὶ θαλαμος, οἶκος ἢ κοιτάν. V.

13 Ἐνδευκός) Σημαιοῦ τὸ ἐνδευκός, ἀντὶ τοῦ ἐνδεδεμένου. V.

Lyc. Sic est, per Iovem. Etiam Adimantus nos sequebatur Myrrhinusius. Verum ubi ille nunc sit, nescio, in spectantium turba errore quodam a nobis distractus: ad navim quidem usque una venimus: cumque in illam ascenderemus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas: post te erat Adimantus, tum ego post illum utraque illum manu tenens, quippe ille me per totum ponticulum manu prehensum ducebat calceatum discalceatus ipse. Abhinc autem illum non vidi, neque intus, neque postquam descendimus.

Sam. Nosti, Lycine, ubi nos reliquerit? puto ego ibi, ubi formosus ille puer de diaeta progrediebatur, ille puro linteo indutus, retro comam revinctus, utrinque a fronte abductam. Si ergo Adimantum ego novi, puto, hominem, eleganti adeo spectaculo viso, longum valere iussu. naupego

Φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ ναυπηγῷ, περιηγουμένῳ τὸ πλοῖον, παρέστηκε δακρύων, ὥσπερ εἴωθε ταχύδακρυς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ μετακίσκες ἐδόξε μοι, ὥς ἂν καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλῆξαι, ὦ τοσοῦτοι Ἀθήνησι καλοὶ ἔπονται, πάντες ἐλεύθεροι, στωμίλοι τὸ Φβέγμα, παλαιόστρας ἀποπνέοντες, οἷς καὶ παραδακρύσαι οὐκ ἀγενές· οὗτος δὲ πρὸς τῷ μελάγχρους εἶναι, καὶ πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτὸς ἄγαν τοῖν σκελοῖν, καὶ ἐΦβέγγετο ἐπισεσυρμένον τι, καὶ συνεχές, καὶ ἐπίτροχον, Ἑλληνιστὶ μὲν, ἐς τὸ πάτριον δὲ τῷ ψόφῳ, καὶ πρὸ τῆς Φωνῆς τόνῳ. ἡ κόμη δὲ, καὶ ἐς τοῦπίσω ὁ πλόκαμος συνεσπειραμένος, οὐκ ἐλευθέριον Φησιν αὐτὸν εἶναι.

ΤΙΜ. Τοῦτο μὲν ἐγγενείας, ὦ Λυκῆε, σημειῖόν ἐστιν 3 Αἰγυπτίας, ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι

13 Συνισπειραμένος) Συνεστρωμένος. G.

Aegyptio, qui monstrabat navim, adstitisse lacrimantem, ut solet. Facilis enim vir est, ubi amat, ad lacrimas.

Lyc. Quin non admodum pulcher mihi, Samippe, puer videbatur, ut Adimantum etiam percelleret, quem tot Athenis formosi sedantur, liberi omnes, iucundi sermonis, olentes palaestram, apud quos forte lacrimari etiam non ignavum fuerit. At iste, praeterquam quod niger, labiosus etiam est, & tenui nimis crure, & tractum quiddam de imo gutture, continuarumque nimis & volubile loquitur, Graece ille quidem, sed ita, ut patrium quiddam sibilo atque tenore vocis prodai. Coma vero, & actus ille retro tortusque in spiram cincinnus, non liberalem esse indicat.

Tim. Quin illud nobilitatis Aegyptiae signum est, coma, Lycine. Omnes quippe apud illos ingenui eas implectunt,

εἶω δὲ προτόνω συνέχεται, ὡς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπανεστή-
κεν ἡρέμα καμπύλῃ, χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένη, κατ-
αντικρὺ δὲ ἀνάλογον ἡ πρῶρα ὑπερβέβηκεν, ἐς τὸ πρόσω
ἀπομηκνυομένη, τὴν ἐπάνυμον τῆς νεῆς θεὸν ἔχουσα τὴν
Ἴσιν ἐκατέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαί,
καὶ τοῦ ἰστίου τὸ παράσειον πυραυγές, καὶ πρὸ τούτων
αἱ ἄγκυραι, καὶ στροφεῖα, καὶ περιαγωγεῖς, καὶ αἱ
μετὰ τὴν πρύμναν οἰκῆσεις, θαυμάσια πάντα μοι ἔδοξε.
6 Καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλήθος στρατοπέδῳ ἂν τις εἰκάζειεν.
ἐλέγετο δὲ καὶ τοσοῦτον ἄγειν σῖτον, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι
τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνιαύσιον πρὸς τροφήν. καὶ κείνα πάντα
μικρὸς τις ἀνθρωπίσκος γέρων ἤδη ἔσωζεν, ὑπὸ λεπτῇ κά-
μακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. ἐδείχθη γάρ
μοι ἀναφαλαντίας τις, οὗλος, Ἡρων, οἶμαι, τοῦνομα.

TIM. Θαυμάσιος τὴν τέχνην, ὡς ἐφασκον οἱ ἐμ-

6 Τοῦ ἰστού τὸ παράσειον) Τὸ

12 Κάμακι) Κάμαξ, χάμαξ· ὁρ-
θὸν ξύλον. λέγεται δηλοκῶς. V.

to opus habet & continetur protono! Ut vero puppis af-
furgit sensim incurva, cui chenisus impositus est aureus;
ab altera parte iusta proportionem prora extollitur in adver-
sum porrecta, habens ab utraque parte cognominem na-
vis Deam Isidem. Ornatus enim reliquus, picturae, & sup-
parum veli colore flammeo, & ante istaec anchorae, &
versoria, & circumactoria, & illae ad puppim habitatio-
nes, admirabilia mihi videbantur omnia. Et nautarum mul-
titudinem exercitui aliquis comparaverit. Dicebatur vero
tantam etiam frumenti vim vehere, quae omnibus Atticae
incolis ad annua alimenta sufficeret. Atque haec omnia
parvus aliquis homuncio, iam senex, servabat, parva per-
tica tantae molis gubernacula torquens. Ostensus enim mi-
hi est recalvaster aliquis, cetera crispus, Heron nomine,
arbitror.

Tim. Admirabilis artis nomine, ut vectores dicebant, &

πλέοντες, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα.
Ἠκούσατε δὲ ὅπως δεῦρο κατήγαγε τὸ πλοῖον, οἷα ἔπα- 7
θον πλέοντες, ἢ ὡς ὁ ἀστὴρ αὐτοὺς ἔσωσεν;

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως δ' αὖ
ἀκούσασμεν.

ΤΙΜ. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς διηγεῖτό μοι, χρηστὸς
ἄνθρωπος, καὶ προσομιλῆσαι δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρου
ἀπάραντας οὐ πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἐβδομαίους ἰδεῖν
τὸν Ἀκάμαντα· εἴτα ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος, ἀπενε-
χθῆναι πλαγίους ἄχρι Σιδῶνος· ἐκεῖθεν δὲ χειμῶνι με-
γάλῳ δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας διὰ τοῦ Αὐλῶνος ἐλθεῖν·
ἐνθα δὴ παρὰ μικρὸν ὑποβρυχίους δύναι ἅπαντας. Οἶδα 8
δὲ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελιδονέας, ἤλικον ἐν
τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κύμα, καὶ μάλιστα περὶ τὸν Λί-
βα, ὅπταν ἐπιλάβῃ καὶ τοῦ Νότου. κατ' ἐκείνο γὰρ
δὴ συμβαίνει μερίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ τῆς Λυ-
κτικῆς θαλάσσης· καὶ ὁ κλύδων ἅτε ἀπὸ πολλῶν ρεύ-

doctus circa maritima supra Proteum. Audistis autem, quo-
modo huc deduxerit navem, quae illis inter navigandum
acciderint, & quomodo stella ipsos servarit?

Lyc. Non, Timolaë, sed iam libenter ex te audiverimus.

Tim. Nauclerus ipse mihi narrabat, vir bonus, & con-
suetudini aptus. Dicebat autem, cum solvissent e Pharo
vento non valde vehementi, septimo die vidisse Acaman-
tem: tum reflante Zephyro obliquos Sidonem usque esse
delatos. Inde autem magna tempestate die decimo per Au-
lonem venisse ad Chelidoneas. Hic vero parum abfuisse;
quin submersi omnes perirent. Novi autem, cum ipse ali-
quando Chelidoneas circumnavigaverim, quantus ibi lo-
corum fluctus surgat, & maxime spirante Africo, cum
Notum etiam assumptis. Post hoc enim evenire solet, ut a
Lycio mari dividatur Pamphylium: fluctusque, utpote ab

Lucian. Vol. VIII.

L

μάτων περὶ τῶ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος, (ἀπόξυροι δὲ εἰσε
 πέτραι, καὶ ὀξεῖαι, παραβηγόμεναι τῷ κλύσματι,)
 καὶ Φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματώγην, καὶ τὸν ἦχον
 μέγαν· καὶ τὸ κύμα πολλάκις αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ
 9 σκοπέλῳ. Τοιαῦτα καὶ σΦᾶς καταλαβεῖν ἔφασκεν ὁ
 ναύκληρος, ἔτι καὶ νυκτὸς οὔσης, καὶ ζόφου ἀκριβοῦς·
 ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμωγὴν αὐτῶν ἐπικλασθέντας τοὺς
 θεοὺς, πῦρ τε ἀναδείξαι ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσαι
 τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ τινα λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκού-
 ρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ, καὶ κατευθυ-
 ναι τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαῖα ἐς τὸ πέλαγος, ἥδη τῷ κρημνῷ
 προσφερομένην. τούντεῦθεν δὲ ἅπαξ τῆς ὁρῆς ἐκπεσόν-
 τας, διὰ τοῦ Αἰγαίου πλεύσαντας, ἐβδομηκοστῇ ἀπ’
 Αἰγύπτου ἡμέρα πρὸς ἀντίους τοὺς Ἑτησίας πλαγιά-
 ζοντας, ἐς Πειραιᾶ χθὲς καθορμίσασθαι, τοσοῦτον ἀπο-
 συρέντας ἐς τὸ κάτω, οὓς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιὰν λαβόντας,
 ὑπὲρ τὸν Μαλέαν πλεύσαντας, ἥδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ.

3 Κυματώγην) Γραι. κυμαγωγὴν. G.

undis pluribus circa ipsum scissus promontorium, (sunt
 autem petrae abruptae & ab alludentibus aquis acutae) ter-
 ribili cum fonitu frangitur: atque ipsi saepe scopulo ma-
 gnitudine aequalis est. Ab his se etiam deprehenso nau-
 clerus dicebat, cum nox adhuc esset & merae tenebrae. Sed
 ad ipsorum ploratum fractos *miseriordia* Deos, cum ignem
 ostendisse de Lycia, ut oram illam agnoscerent, lucidam-
 que stellam quandam, Dioscurorum alterum, infedis-
 se carchesio, ac direxisse navim finistrorsum in mare, cum
 iam iam ferretur ad scopulum. Inde, cum recta via semel
 excidissent, transnavigato Aegeo, septuagesimo ab Aegy-
 pto die, obliquo ad tenentes sibi adversum Etesias cursu,
 in Piraeum heri appulisse, tantum ad inferiora detractos,
 quos oportuerit dextram legentes Cretam, Malea supera-
 to, iam esse in Italia.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, θαυμάσιόν τινα Φῆς κυβερνήτην τὸν Ἡρώνα, ἢ τοῦ Νηρέως ἡλικιώτην, ὃς τοσοῦτον ἀπεσφάλη τῆς ὁδοῦ. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐκ Ἀδείμαντος ἐκεῖ νός ἐστι;

ΤΙΜ. Πάνυ μὲν οὖν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐμβοήσωμεν οὖν. Ἀδείμαντε, σέ Φημι τὸν Μυρρίνούσιον, τὸν Στροβίχου.

ΛΥΚ. Δυσὶν θάτερον, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται Ἀδείμαντος γάρ, οὐκ ἄλλος τίς ἐστι, πάνυ ἤδη σαφῶς ὁρῶ, καὶ θοιμάτιον αὐτοῦ, καὶ τὰ βάδισμα ἐκείνου, καὶ ἐν χρῶ ἢ κουρά. ἐπιτείνωμεν δὲ ὅμως τὸν περίπατον, ὡς καταλάβωμεν αὐτόν. Ἦν μὲν τοῦ ἱματίου λαβόμενοί σε ἐπιστρέψωμεν, ὦ Ἀδείμαντε, οὐχ ὑπακούσεις ἡμῖν ἐμβοῶσιν; ἀλλὰ καὶ φροντίζοντι ἔοικας ἐπὶ συννοίας τινός, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα, ὡς δοκεῖς, ἀνακυκλῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ Λυκῖνε, χαλεπὸν, ἀλλά με

Lyc. Admirabilem, ita me Iuppiter, mihi gubernatorem narras Heronem, aut aequalem Nerei, qui tantum de via aberraverit. Sed quid istuc? Nonne iste Adimantus est?

Tim. Omnino ipse est Adimantus, inclamemus igitur. Adimante, te volo, Myrrhinusium, Strobichi filium.

Lyc. Alterutrum horum, aut iratus nobis est, aut aurium usum amisit. Adimantus enim est, non alius. Satis iam clare video: & vestimentum ipsius est, & incessus, & brevis ad ipsam cutem tonsura. Acceleremus tamen gradum, ut ipsum assequamur. Nisi veste te prehensum advertamus, Adimante, non exaudies nos inclamantes; sed videris etiam profundae cogitationi immersus, non parvum neque contemtibile negotium animo agitare ac revolvere.

Adm. Nihil, Lycine, finistrum: sed nova me inter eun-

καινή τις ἔννοια μεταξύ βαδίζοντα ὑπελθοῦσα, παρα-
κοῦσαι ὑμῶν ἐποίησεν, ἀτενὲς πρὸς αὐτὴν ἅπαντι τῷ
λογισμῷ ἀποβλέποντα.

ΛΥΚ. Τίς αὕτη; μὴ γὰρ ἐκνήσης εἰπεῖν, εἰ μὴ τις
ἐστὶ τῶν πάνυ ἀπορρήτων. καίτοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἴ-
σθα, καὶ στέγειν μεμαθήκαμεν.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς·
οὕτω γὰρ μεираκιῶδες ὑμῖν δοῖται τὸ φρόντισμα.

ΛΥΚ. Μῶν ἐρωτικόν τί ἐστίν; οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο
ἀμυήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ δα-
δί καὶ αὐτοῖς τετελεσμένοις.

Σ2 ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ Θαυμάσιε, τοιοῦτον, ἀλλὰ τινὰ
πλοῦτον ἐμαυτῷ ἀνεπλάττόμην, ἣν κενὴν μακαρίαν οἱ

Ἰ. Ἐτελέσθημεν) Ὡς μόνον ἀπορ-
ρήτου ὄντος τῶ τὰ μυστήρια ἀμυήτων
ἐξεῖπεν. τοῦτο οὖν αὐτοῦ ἀπο-
κλείοντος, φησὶν ὡς οὐκ ἔξόν σοι
οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἀπόρητον,
εἴγε καὶ οὐ δεῖ τοῖς ἄλλοις ἀποκρύ-
πτειν, ἐν ἀκινδύνῳ σοι τὰ πρὸς ἡμᾶς
ἐκφέρειν καθίσταται, μεμυήμεθα

γὰρ καὶ αὐτοὶ, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῶν
τραγῳδῶν πρὸς οἰκτιρὸν χορὸν ἐρεῖε.
V.

13 Κενὴν μακαρίαν) Τὰ πρὸς ῥα-
στόνην καὶ ευημερίαν τείνοντα, εἴτε
ἐγρηγορούντων εὐθυμία, εἴτε καὶ
καθευδόντων ἐνύπνια, κενὴ μακα-
ρίαν οἱ παλαῖοι κατεφύμισαν. V.

dum cogitatio subiens, ut inauditam praetermitterem vo-
stram vocem effecit, qui defixum totum in illa animum
haberem.

Lyc. Quenam est illa? Ne enim cunctis dicere, nisi
est de valde secretis. Quamquam initiati, ut nosti, sumus,
ac celare commissa didicimus.

Adim. Sed pudet me nimirum apud vos dicere: adeo
puerilis vobis videbitur cogitatio.

Lyc. Numquid amatorium quid est? neque enim hoc
etiam profanis nobis enarraveris, sed hominibus ad claram
facem ipsis quoque initiatis.

Adim. Nihil tale, o noster. Sed divitias mihi quasdam ipse
fingebam animo, quam fictitiam Beatam insulam omnes

πολλοὶ καλοῦσιν· καὶ μοι ἐν ἀκμῇ τῆς περιουσίας καὶ
τρυφῆς ἐπέστητε.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὸ προχειρότατον τοῦτο, κοινὸς Ἑρ-
μᾶς, Φασί· καὶ ἐς μέσον κατατίθει Φέρων τὸν πλοῦτον.
ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος φίλους ὄντας, τῆς Ἀδει-
μάντου τρυφῆς.

ΑΔΕΙΜ. Ἀπελείφθην μὲν ὑμῶν εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς
τὴν ναῦν ἐπιβάσει, ἐπεὶ σε, ὦ Λυκίνε, κατέστησα ἐς τὸ
ἀσφαλές. περιμετροῦντος γάρ μου τῆς ἀγκύρας τὸ μέ-
γθος, οὐκ οἶδ' ὅπου ὑμεῖς ἀπέστητε. Ἰδὼν δ' ὅμως τὰ 13
πάντα, ἡρόμην τινὰ τῶν ναυτῶν ὅπόσῃν ἀποφέρει ἡ ναῦς
τῷ δεσπότῃ ὡς ἐπιτοπολὺ κατ' ἔτος ἕκαστον τὴν μισθο-
φορίαν. ὁ δὲ μοι, Δώδεκα, ἔφη, Ἀττικὰ τάλαντα, εἰ
πρὸς τοῦλάχιστον τις λογίζοιτο. τοῦντεῦθεν οὖν ἐπανίων,
ἐλογιζόμεν, εἰ τις θεῶν τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσειεν
εἶναι, οἷον ἂν ὡς εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὖ ποιῶν τοὺς

14 Πρὸς τοῦλάχιστον τις λογίζοιτο) Ναυτικά. V.

vocant; vosque in ipso mihi divitiarum & voluptatis fa-
stigio supervenistis.

Lyc. Itaque illud hic valeat expeditissimum, communis
esto Mercurius! aiunt: atque in medium allatas deponere di-
vitiarum: aequum enim est, in partem venire nos, qui ami-
ci fumus, voluptatum Adimanti.

Adim. A vobis quidem relictus sum in primo statim in
navim ingressu, cum te, Lycine, in tuto collocassem. Di-
metiente enim me ancorae magnitudinem, vos nescio quo
discesseratis. Tamen visis omnibus, quaerebam ex nauta-
rum aliquo, Quantum plerumque mercedis domino singulis an-
nis ea navis referat? At ille, Duodecim, inquit, talenta Atti-
ca, si quis, quod minimum est, computet. Hinc ergo rediens ita
cogitabam, Si quis Deorum hanc navem subito, ut mea sit,
faciat; quam ego, quam felicem vitam agam! hanc faciens ami-

Φίλους, καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτὸς, ἐνίοτε δὲ οἰκέτας
ἐκπέμπων· εἴτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκεῖνων τελάντων, οἰκίαν
τε ἤδη ἀνοδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποι-
κίλην, τὴν παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐκεῖνην τὴν πατρῴαν ἀΦεῖς,
καὶ οἰκέτας ὠνούμην καὶ ἐσθῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵπ-
πους. νυνὶ δὲ ἤδη καὶ ἔπλεον, ὃφ' ἀπάντων εὐδαιμονι-
ζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, φοβερὸς τοῖς ναύταις, καὶ μονον-
ουχὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἐτι δέ μοι τὰ κατὰ τὴν ναῦν
εὐθετίζοντι, καὶ ἐς λιμένα πόρρωθεν ἀποβλέποντι, ἐπι-
στάς, ὦ Λυκῖνε, κατέδυσας τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνέτρεψας
εὖ Φερόμενον τὸ σκάφος οὐρίῳ τῆς εὐχῆς τῷ πνεύματι.

14 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός μου, ἄπαγε
πρὸς τὸν στρατηγὸν, ὡς τινα πειρατὴν, ἢ καταποντιστὴν,
ὃς τηλικούτον ναυάγιον εἰργασμαι, καὶ ταῦτα ἐν γῇ
κατὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως πα-
ραμυθίσομαί σου τὸ πταῖσμα. πέντε γὰρ, εἰ βούλει,

cis, interdum ipse navigans, emittens nonnunquam servos. Deinde de duodecim illis talentis domum iam aedificabam loco opportuno, paulo supra Poecilen, relicta illa ad Ilissum paterna: & servos emebam, & vestes, currusque, & equos. Iamque & navigabam, felixque praedicabar a vectoribus omnibus, metuendus nautis, ac tantum non rex ab illis habitus. Verum adhuc componenti mihi rem navalem, & in portum prospectanti e longinquo, tunc, Lycine, adventu demersisti divitias, evertisti, dum bene & secundo votorum flatu fertur, navigium.

Lyc. Igitur, vir fortis, prehensum me ad Imperatorem abducito, ut piratam aliquem, aut perniciem navium, qui tanti tibi naufragii causa fuerim, idque in terra, ipsaque inter Piraeæa atque urbem via. Sed vide, quomodo casum tuum solaturus sum. Habe enim tibi, ecce, quinque, si vo-

καλλίῳ καὶ μείζῳ τοῦ Αἰγυπτίου πλοῖα ἤδη ἔχε, καὶ τὸ μέγιστον, οὐδὲ καταδύναι δυνάμενα. καὶ τάχα σοι πεντάκις ἐξ Αἰγύπτου κατ' ἔτος ἕκαστον σιταγωγείτω σιταγωγίαν, εἰ καὶ, ὦ ναυκλήρων ἀρίστε, δῆλος εἶ ἀφόρητος ἡμῖν τότε γενησόμενος. ὥς γὰρ ἔτι ἐνὸς πλοίου τουταυὶ δεσπότης ὦν, παρήκουες βοώντων, εἰ πέντε κτήσαιο πρὸς τούτῳ τριάρμενα πάντα, καὶ ἀνώλεθρα, οὐδὲ ὄψει δηλαδὴ τοὺς Φίλους. σὺ μὲν οὖν εὐπλόει, ὦ βέλτιστε· ἡμεῖς δὲ ἐν Πειραιεῖ καθεδούμεθα· καὶ τοὺς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰταλίας καταπλέοντας ἀνακρίνοντες, εἴ που τὸ μέγα Ἀδελμάντου πλοῖον, τὴν Ἴσιν, τις οἶδεν.

ΑΔΕΙΜ. Ὁρᾷς, διὰ τοῦτο ὥκνου ἐπεὶν ἂ ἐνεόουν, 15 εἰδὼς ὅτι ἐν γέλωτι καὶ σκώμματι ποιήσας· θε μου τὴν εὐχὴν. ὥστε ἐπιστάς μικρὸν, ἔστ' ἂν ὑμεῖς προχωρήσητε, ἀποπλευσῶμαι πάλιν ἐπὶ τῆς νεώς. πολὺ γὰρ

lueris, pulchriora maioraque Aegyptio illo, navigia, & quod maximum est, quae mergi non possint: ac celeriter tibi, quinquies singulis annis, frumenta unumquodque advehat: te vero, nauclerorum praestantissime, intolerabilem nobis tum futurum apparet. Qui enim modo unius huiusce navigii dominus cum esses, inclamantes non audieris, si quinque possideas, praeter hanc, trium omnes velorum, quae perire non possint, nec respicies nimirum amicos. Itaque feliciter, amice, naviga. Nos in Piraeo sedebimus, rogantes, qui ex Aegypto aut Italia appellent, Num forte magnum Adimanti navigium, Isidem, aliquis viderit.

Adim. Vides? Propterea dicere, quae cogitabam, cunctabar, qui scirem, risui vos & ludibrio votum meum habituros. Itaque resistam paululum, dum vos procefferitis,

ἄμεινον τοῖς ναύταις προσλαλεῖν, ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελασθαι.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθά σοι καὶ αὐτοὶ ὑποστάντες.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλὰ ὑφαιρήσω τὴν ἀποβάθραν, προεισελθών.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἡμεῖς γε προσηξόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ οἷός σοι μὲν εἶναι ῥάδιον τηλικαῦτα πλοῖα κτᾶσθαι, μήτε πριαμένῳ μήτε ναυπηγησαμένῳ ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πολλοὺς σταδίους ἀκμῆτες δύνασθαι νεῖν. καίτοι πρῶτον καὶ ἐς Αἴγιναν ἐπὶ τῆς ἐνορίας τελετήν, οἷσθα ἐν ἡλίῳ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ φίλοι τεττάρων ἕκαστος ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ οὐδὲν ἐδυσχέραίνες ἡμᾶς συμπλέοντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ συνεμβησόμεθά σοι, καὶ τὴν ἀποβάθραν προεισελθὼν ἀφαιρεῖς. ὑπερμαζᾶς γε, ὦ Ἀδεΐμαντε, καὶ

11 Καὶ ἐς Αἴγιναν Ἑρτὸ ἐν Αἴγινῃ. V.

16 Ὑπερμαζᾶς γὰρ) Λίγεται τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἀγαν πείας

ac navim deinde rurfus solvam. Praestat enim cum nautis agere, quam a vobis derideri.

Lyc. Nequaquam, resistemus & ipsi, ut conscendere tecum possimus.

Adim. At ego praegressus tollam ponticulum.

Lyc. Nos itaque ad vos annatabimus. Numquid enim putas, facile tibi esse tot ac tantas possidere naves, quas nec emeris, neque aedificaveris: nos vero votis non impetraturos a Diis, ut multa stadia nihil fatigati natere possimus? Quamquam nuper etiam Aeginam ad Hecates caerimonias, nostri, quam parva in scaphula omnes simul amici quaternis quisque obolis traiecerimus, nec molestum tibi tum erat nobiscum navigare: nunc autem fers graviter, si tecum inscendamus, & praegressus auferre vis ponticulum: nimis enim intumescis, Adimante, & in sinum

ἐς τὸν κόλπον οὐ πτύεις, οὐδὲ οἶσθα ὅστις ὦν ναυκλη-
ρεῖς. οὕτως ἐπῆρέ σε καὶ ἡ οἰκία, ἐν καλῷ τῆς πόλεως
οἰκοδομηθεῖσα, καὶ τῶν ἀκολουθῶν τὸ πλήθος. ἀλλ', ὦ
ἄγαθε, πρὸς τῆς Ἰσιδος, καὶ τὰ Νειλῶα ταῦτα ταρίχη
τὰ λεπτὰ μέμνησο ἡρῶν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μῦρον
ἀπὸ τοῦ Κανώπου, ἢ Ἰβιν ἐκ Μέρφιδος· εἰ δὲ καὶ ἡ
ναὺς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν.

TIM. Ἄλις παιδιᾶς, ὦ Λυκῖν' ὅρας ὡς ἐρυθρίαν 16
Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλῷ τῷ γέλωτι ἐπικλύσας τὸ
πλοῖον, ὡς ὑπέραντλον εἶναι, καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς
τὸ ἐπὶ ῥέον· καὶ ἐπεὶ περ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπὸν ἔστι
πρὸς τὸ ἄστυ, διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τοὺς
ἐπιβάλλοντας ἑκατὸς σταδίου, αἰτῶμεν ἅπερ ἂν δο-
κῇ παρὰ τῶν θεῶν· οὕτω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὁ, τε κάματος
λάβοι, καὶ ἅμα εὐφρανόμεθα, ὥσπερ ἡδίστω ὀνείρατι

ἀρξαμένοι πλουτεῖν, ἔπειτα σοβαρόν
τε τοῖς συνήθεισι τίως ἰσχυρόντων καὶ
ὑπεροπτικόν, ὅθεν καὶ ὑπερμαζᾶν
λέγεται, ὡς μὴ πλέον μάζης πρὸ τοῦ
εὐπορηκότος. Ταῦτα καὶ τὸ ἐπιφερό-

μενοι ἔταξε λόγιον καὶ αὐτὸ ἐπὶ τῶν
κούφως φερομένων, καὶ ἀλαζόνων
φροσὶ τὸ μυθεῖν εἰς τὸν κόλπον πτύειν,
οὕς καὶ διὰ τοῦτο ἡ συνήθεια μακρο-
πύστους σκαπτικῶς ὀνομάζει. V.

tuum non despuis, neque, quis homo sis, tantus iam nau-
clerus cogitas. Ita te elatum fecit etiam domus pulcherri-
mo urbis loco aedificata, & multitudo pedissequorum. Sed
per Isidem, amice, certe Nilotica illa fassamenta, illa te-
nuia afferre nobis ex Aegypto memento, aut unguentum
de Canopo, aut ex Memphide Ibin; si vero navis possit,
unam etiam pyramidum.

Tim. Satis ioci, Lycine. Vides, ut ruborem Adimanto in-
ieceris; multo risu ita perfudisti navigium, ut exhauriri
iam non possit, nec undarum vim sustinere. Et quando
adhuc multum nobis viae ad urbem superest, divisa in
quatuor partes via, per stadia quisque sibi assignata, quod
cuique visum fuerit, a Dis optemus. Sic enim & laborem
fefellerimus, & oblectaverimus animum, tanquam in sua-

ἐκουσίῳ περιπεσόντες, ἐφ' ὅσον βουλόμεθα εὖ ποιήσαντε ἡμᾶς. παρ' αὐτῶ γὰρ ἐκάστω τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα ὑποκείσθωσαν παρέζοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπίθανά ἐσται. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπίδειξις ἐσται τὸ πρᾶγμα, ὅστις ἂν ἄριστα χρήσαιο τῷ πλούτῳ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει γὰρ οἷος ἂν καὶ πλουτήσας ἐγένετο.

17 ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείθομαί σοι, καὶ ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ, εὐξομαι ἅπερ ἂν δοκῇ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βούλεται, οὐδὲ ἐρωτᾶν αἶμαι, ὅς γε δὴ ἐν τῇ νηὶ τὸν ἕτερον πόδα ἔχει· χρὴ δὲ καὶ Λυκίῳ δοκεῖν.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ πλουτῶμεν, εἰ τοῦτο ἄμεινον, μὴ καὶ βασκαίνειν ἐπὶ ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις δοκῶ.

ΑΔΕΙΜ. Τίς γοῦν πρῶτος ἀρξεται;

ΛΥΚ. Σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, εἴτα μετὰ σέ, οὐτοσί Σάμιππος, εἴτα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ἀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον

vissimum voluntate nostra somnium delapsi, quod, quamdiu voluerimus, voluptatem nobis afferat. Penes unumquemque enim votorum erit mensura, ponemusque praebituros omnia Deos, licet natura sua ab omni veri similitudine abhorreant. Quod vero maximum est, documentum ipsum hoc fuerit, ecquis optime usus sit divitiis, atque voto: ostendet enim, qualis homo esset, si dives esset.

Sam. Praeclare istuc, Timolaë: equidem tibi obtempero, & cum tempus me vocaverit, quae videbuntur optabo. Utrum enim velit Adimantus, ne quaerendum quidem puto, qui iam alterum in navi pedem habeat. Oportet vero Lycino etiam idem videri.

Lyc. Divites ergo sumus, si hoc videtur melius, ne invidere etiam communi felicitati videar.

Adim. Quis ergo primus incipiet?

Lyc. Tu, Adimante, deinde post te hic Samippus, deinde Timolaus; ego vero parvi semistadii spatio ante portam

τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ τοῦτο ὡς οἶόν τε παραδραμῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν οὐδὲ νῦν ἀποστήσομαι τῆς 18
νεώς. ἀλλ', εἴπερ ἔξεστιν, ἐπιμετρήσω τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ Ἑρ-
μῆς ὁ κερδῶος ἐπινευσάτω ἅπασιν. ἔστω γὰρ τὸ πλοῖον,
καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, ἐμὰ, καὶ ὁ Φόρτος, οἱ ἔμποροι,
αἱ γυναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι ἥδιστον κτημά-
των ἀπάντων.

ΣΑΜ. Λέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηί.

ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα Φῆς, ὦ Σάμιππε, τὸν κομή-
την; καὶ κείνος οὖν ἔστω ἐμός· ὁπόσος δὲ ὁ πυρὸς ἔνδον
ἐστίν, οὗτος ὁ ἀριθμὸς ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέ-
σθω, τοσοῦτοι Δαρεικοί.

ΛΥΚ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀδείμαντε; καταδύσεται σοι τὸ 19
πλοῖον, οὐ γὰρ ἴσον βάρος πυροῦ, καὶ τοῦ ἰσαρίθμου
χρυσίου.

ΑΔΕΙΜ. Μὴ φθόνει, ὦ Λυκίνε, ἀλλ' ἐπειδὴν εἰς σὲ

geminam votum aggressus, quantum potero, percurram.

Adim. Proinde ego ne nunc quidem a nave discedam:
verum quandoquidem licet, corollarium voto meo adii-
ciam. Mercurius autem lucrificus ille omnibus annuat. Sit
ergo navis mea, & quidquid in illa est, sarcinae, vecto-
res, mulieres, nautae, & si qua ibi alia possessionum
omnium suavissima.

Sam. Oblivisceris, te in navi esse.

Adim. De puero, Samippe, loqueris, comato illo. Et
ille ergo meus esto. Quantum vero est tritici, universus
ille numerus, aurum signatum fiat, Darici toridem.

Lyc. Quid hoc, Adimante? mergetur tibi navigium;
nec enim idem pondus tritici, & pari numero auri.

Adim. Noli invidere mihi, Lycine: sed cum ad te optan-

παρέλθῃ ἡ εὐχὴ, τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θέλοις, ὅλην χρυσὴν ποιήσας ἔχε, καὶ γὰρ σιωπήσομαι σοι.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας τοῦτο ἔγωγε τῆς σῆς ἐποίησάμην, ὥς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ χρυσίου· καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα, μέτρια, τὸ μεираκίον δὲ τὰ ὠραῖον, ἀποπνιγῆσεται ἄβλιον, νεῖν οὐκ ἐπιστάμενον.

ΤΙΜ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἡ νομίζεις κιθαρωδὸν μὲν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸν μισθὸν ἀντὶ τῆς ὥδης, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφίνος ὁμοίᾳ προκομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδεϊμάντου οἰκέτην τὸν νεώνητον, ἀπορήσειν δελφίνος ἐρωτικῷ;

ΑΔΕΙΜ. Καὶ σὺ γὰρ, Τιμόλαε, μιμῆ Λυκῶνον, καὶ ἐπιμετρέεις τῶν σκωμμάτων, καὶ ταῦτα εἰσηγητὴς αὐτὸς γενόμενος.

20 ΤΙΜ. Ἄμεινον γὰρ ἦν πιθανώτερον αὐτὸ ποιεῖν, καὶ

10 Καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον) δα, ἐπιδιόκοντος τοῦ Ἀδάμαντος
Μελιμέτην φρεὶ τὸν τῆς Ἰνούς παῖ- αὐτόν. V.

di fors delata fuerit, Parnetha illum totum aureum factum tibi habe, & ego tibi praeftabo silentium.

Lyc. Verum pro tua ego hoc securitate feci, ne cum auro pereamus omnes. Ac quantum ad nos attinet, mediocre illud *periculum* fuerit: at formosus ille adolescentulus periret, qui nare nesciat.

Tim. Bono es animo, Lycine. Delphini enim subeuntes illum in terram deportabunt. Aut putas, citharoedum quendam ab iis servatum cantus sui mercedem percepisse, & mortuum adolescentulum alium in Isthmum Delphini tergo similiter exportatum, Adimanti autem servulo recens emto, amatorium Delphinum esse defuturum?

Adim. Tu etiam, Timolaë, Lycinum imitaris, & adii-
cis ludibria, ipse auctor huius sermonis cum fueris.

Tim. Nempe melius erat, maiori cum probabilitate hoc

τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀνευρεῖν, ὡς μὴ πράγματα ἔχοις ἐκ τοῦ πλοίου, μετατιθεῖς χρυσίον ἐς τὸ ἄστυ.

ΑΔΕΙΜ. Εὖ λέγεις. ἀνορώχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν τὸν λίβινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μέδιμνοι χίλιοι ἐπισήμου χρυσίου. εὐθύς σὺν, κατὰ τὸν Ἡσίοδον, οἶκος τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημότατα οἰκοῖν· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησάμεν ἤδη, πλὴν ὅσα Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ ἐν Ἐλευσίνι· ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα, τῶν ἀγώνων εἵνεκα, εἴ ποτε δὴ τὰ Ἰσθμια ἐπίδημήσαιοι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδῖον, καὶ ὅλως εἴ που τι ἢ συνηρεΦές, ἢ ἐνυδρον, ἢ εὐκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδειμάντου ἔστω. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμΦαγεῖν· τὰ δὲ ἐκπάματα οὐ κοῦΦα, ὡς τὰ Ἐχεκράτους, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκαστον τὴν ὀλκὴν.

ΛΥΚ. Εἴτα πῶς ὁ οἰνοχόος ὀρέξει πλῆρες οὕτω βαρὺ 21

facere, ac thesaurum quendam invenire sub lecto, ne tantum negotii tibi faceffat transferendus e navi in urbem thesaurus.

Adim. Recte mones. Effossus esto thesaurus sub Mercurio lapideo, quem in aula habemus, medimni mille auri signati. Statim ergo de sententia Hesiodi, *Prima domus*, ut splendidissime habitem: iam, quae circa urbem sunt, emam omnia: quin etiam quae Isthmi, & Pythone; & Eleusines maritima, & pauca circa Isthmum, ludorum causa, si quando ad Isthmia spectanda ibi commorer; & campum Sicyonium, & in universum, si quid usquam aut opacum, aut irriguum, aut foecundum in Graecia, brevi tempore Adimanti funto omnia. Aurum nobis esto factum, in quo edamus: pocula non levia, qualia Echecratis, sed talentorum duorum unumquodque pondere.

Lyc. Tum quomodo pincerna tibi praebebit plenum gra-

ἔκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτοῦ ἀμογητὶ οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιδόν τι βάρος ἀναδιδόντες;

ΑΔΕΙΜ. Ἀνθρώπε, μὴ μ' ἀνάλυε τὴν εὐχὴν. ἐγὼ δὲ καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσομαι, καὶ τὰς κλῖνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τοὺς διακόνους αὐτούς.

ΛΥΚ. Ὅρα μόνον, μὴ ὥσπερ τῷ Μίδα, καὶ ὁ ἄρτος σοι, καὶ τὸ ποτὸν χρυσὸς γένηται, καὶ πλουτῶν ἄβλιος ἀπόλῃ, λιμῶ διαφθαρεῖς πολυτελεῖ.

ΑΔΕΙΜ. Τὰ σὰ ῥυθμίζεις πιθανώτερον, ὦ Λυκίῃτε, 22 μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν αὐτὸς αἰτῆς. Ἐσθῆς ἐπὶ τούτοις ἀλουργίς, καὶ ὁ βίος οἷος ἀβρότατος· ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἡδίστος· Φίλων πρόσοδοι, καὶ δέησεις, καὶ τὸ ἅπαντας ὑποπτήσσειν, καὶ προσκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἔωθεν πρὸς ταῖς θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπατήσουσιν, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ Κλεαίνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάνυ. καὶ προσελθούσῃ

1 Οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιδόν τι βάρος) Τῇ γὰρ Σισύφῃ πέτρῳ ἐν ἔδν ἀροχλίζειν ὁ μῦθος ποιεῖ. V.

ve adeo poculum? aut tu quomodo ab illo capies sine molestia non scyphum, sed Sisyphium quoddam onus tibi praebente?

Adim. Heus tu! noli mihi turbare votum meum. Ego vero mensas etiam ex auro solidas mihi faciam, & lectos aureos, ac, nisi tacueris, ipsos quoque famulos.

Lyc. Vide modo, ne velut Midæ etiam panis tibi & potus aurum fiant, atque inter divitias pereas miser, fame sumtuosa enectus.

Adim. Tua paulo post probabilius ordinare, Lycine, licebit, cum optabis ipse. Vestis posthaec *mihi erit* purpurea, & victus quam mollissimus, somnus, quamdiu erit iucundus; salutationes amicorum & preces, atque illud, ut revereantur omnes ac supplicent. Atque alii a summo mane ad ianuas inambulabunt sursum deorsum, inter illosque Cleaenetus & Democrates, summi viri: & accedendibus illis,

γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰσδεχθῆναι ἀξιούσι,
 Θυρωροὶ ἑπτὰ ἑφестῶτες, εὐμεγέθεις βάρβαροι προσ-
 αραξάτωσαν ἐς τὸ μέταπον εὐθὺ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐ-
 τοὶ ποιοῦσιν. ἐγὼ δὲ, ὅπταν δόξῃ, προκύψας ὥσπερ ὁ
 ἥλιος, ἐκείνων μὲν εὐδ' ἐπιβλέψομι ἐνίους· εἰ δὲ τις πέ-
 νης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τοῦ θησαυροῦ, Φιλοφρονήσομαι
 τοῦτον, καὶ λουσάμενον ἤκειν κελεύσω τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ
 δεῖπνον. οἱ δὲ ἀποπνιγῆσονται οἱ πλούσιδι, ὀρώντες ὀχή-
 ματα, ἵππους, καὶ παῖδας ὠραίους, ὅσον δισχυλίους ἐξ
 ἀπάσης ἡλικίας, ὃ, τι περ τὸ ἀνθρώπαιον. Εἴτα δεῖπνα 23
 ἐπὶ χρυσοῦ, (εὐτελής γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ οὐ κατ' ἐμὲ)
 τάριχος μὲν ἐξ Ἰβηρίας, οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ
 ἐξ Ἰβηρίας καὶ τοῦτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ
 ἔψα πανταχόθεν, καὶ σῦες, καὶ λαγῶς, καὶ ὅσα πτη-
 νά, ὄφεις ἐκ Φάσιδος, καὶ ταῦς ἐξ Ἰνδίας, καὶ ἀλε-

12 Οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας) "Οἱ Φά-
 λερον φασί. τῆς κάτω δὲ Ἰβηρίας
 τῆς πρὸς τὰ Γάδιρα λέγει, πολλὰ
 γὰρ ἐκείθεν ἰχθύηρα ταρίχη ἐκομί-

ζοντο, ἰχθύας φερούσης οὐ κατὰ τὴν
 ἄλλην θάλασσαν, ἀλλὰ πολλὰ καὶ
 τῷ μεγέθει καὶ τῷ λίπει τοὺς ἄλ-
 λους παρευδοκίμουστας. V.

intromittique ante alios volentibus, adstantes ianitores se-
 ptem bene magni, barbari, in ipsam frontem iam impin-
 gant ianuam, ut nunc ipsi faciunt. Ego vero, ubi visum
 fuerit, solis instar exoriens quosdam illorum neque adspi-
 ciam. Si quis vero pauper *adstet*, qualis ego ante thesau-
 rum fueram, hunc tractabo humaniter, & post balneum
 iusto tempore venire ad coenam iubebo. Isti vero rumpen-
 tur divites, cum videbunt currus, equos, pueros formo-
 sos bis mille circiter, quod ex omni aetate erit florentis-
 simum. Tum coenae in auro; vile enim nimis argen-
 tum, nec me dignum: falgama ex Iberia; ex Italia vinum;
 oléum ipsum quoque ex Iberia; mel autem nostras illud
 sine igne depuratum; & opsonia undique, & apri, & le-
 pores; & quod ad volucris, gallina e Phaside, & ex India

- κτρυῶν Νομαδικός· οἱ δὲ σκευάζοντες ἕκαστα, σοφισταί
 τινες, περὶ πέμματα καὶ χυμούς ἔχοντες. εἰ δέ τινι προ-
 πίοιμι, σκύφον ἢ Φιάλην αἰτήσας, ὁ ἐκπῶν ἀποφερέτω
 24 καὶ τὸ ἐκπῶμα. Οἱ δὲ νῦν πλούσιοι πρὸς ἐμὲ Ἴροι καὶ
 προσαίται δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ οὐκ ἔτι τὸ ἀργυροῦν
 πινάκιον, ἢ τὸν σκύφον ἐπιδείξεται Διονίκος ἐν τῇ πομπῇ,
 καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὅρα τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμούς
 ἀργύρῳ τοσούτῳ χρωμένους. τῇ πόλει δὲ ταῦτα παρ'
 ἐμοῦ ἐξαίρετα ὑπῆρξεν ἂν, αἱ μὲν διανομαί, κατὰ μῆνα
 ἕκαστον δραχμαὶ τῷ μὲν ἀστῶ ἑκατὸν, τῷ δὲ μετοίκῳ
 ἡμισυ τούτων· δημόσια δὲ ἐς κάλλος θεάτρα, καὶ βα-
 λανεῖα· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον ἤκειν,
 καὶ ταῦτά που λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος ὀρύγματι με-
 γάλῳ τοῦ ὕδατος, ὥς τὸ πλοῖόν μου πλησίον ὀρμεῖν,
 25 καταφανὲς ὃν ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ. Τοῖς φίλοις δὲ ὑμῖν,
 Σαμίππῳ μὲν ἑκοσι μεδίμνους ἐπισήμου χρυσίου πα-

pavo, gallus autem Numidicus: qui vero parent singula, sophistae quidem *sunt* in coquendo & succis parandis occupati. Si cui vero propinem scypho postulato aut phiala, qui ebibit, poculum quoque ipsum auferat. Qui vero iam sunt divites, Iri ad me & mendici nimirum *sunt* omnes: nec amplius parvulam illam lancem argenteam, aut poculum, in pompa ostentabit Dionicus; praesertim ubi viderit, servos meos tanto uti argento. Civitati vero haec a me insignia *munera* contigerint. Divisiones menstreae, drachmae civi unicuique centum; inquilino harum dimidium: publica ad pulchritudinem *culta* theatra, & balineae, & ut mare ad Dipylum [*geminam portam*] usque perveniat, atque hic circiter portus sit, adducta per magnam fossam aqua, ut prope appellere navis mea possit, ab ipso inde Ceramico iam conspicua. Amicis autem meis, Samippo quidem viginti medimnos auri signati dispensato-

ραμετρήσαι τὸν οἰκονόμον ἐκέλευσα ἂν, Τιμολάῳ δὲ πέν-
τε χοίνικας, Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀπομεμαγμένην καὶ
ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπτει μου τὴν εὐχὴν.
τοῦτον ἐβουλόμην βιῶναι τὸν βίον, πλουτῶν ἐς ὑπερβο-
λὴν, καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡδοναῖς ἀφθόως χρώ-
μενος. εἶρηκα. καὶ μοι ὁ Ἑρμῆς τελεσιουργήσειεν αὐτά.

ΛΤΚ. Οἶσθα οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ 16
λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς οὗτος πλοῦτος ἀπήρηται, καὶ ἦν
ἐκείνη ἀπορραγῇ, πάντα οἴχεται, καὶ ἄνθρακές σοι ὁ
θησαυρὸς ἐσται;

ΛΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε;

ΛΤΚ. Ὅτι, ὦ ἄριστε, ἄδηλον ὅσον χρόνον βιώσεις
πλουτῶν. τίς γὰρ οἶδεν εἰ ἐτι παρακειμένης σοι τῆς χρυ-
σῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπογεύ-
σασθαι τοῦ ταῦ, ἢ τοῦ Νομάδας ἀλεκτρυόνος, ἀποφυ-
σήσας τὸ ψυχιδιον ἄπει, γυψὶ καὶ κάραξι πάντα ἐκείνα

rem meum admetiri iubeam; Timolao choenices quinque;
Lycino autem choenicem, abrafam ipsam quoque, quod
garrulus est, meumque votum irridet. Hanc ego vellem
vitam vivere, divitiis supra modum affluens, & deliciis
voluptatibusque omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perfi-
ciat ista mihi Mercurius.

Lyc. Nosti ergo, Adimante, quam a tenui tibi filo uni-
versae istae divitiae suspensae sint, quo rupto, perierint
omnia, & carbones tibi pro thesauro reliquantur?

Adim. Quid ais, Lycine?

Lyc. Quod obscurum est, vir bone, quamdiu sis in istis
divitiis victurus. Quis enim novit, an non apposita adhuc
mensa illa aurea, antequam etiam quam manum iniicias, ac
gustes de pavone, vel de gallo Numidico, efflata anima
hinc abeas, vulturibus & corvis relinquens ista omnia?

Lucian. Vol. VIII.

M

καταλιπών; ἢ ἐβέλεις καταριθμήσομαι σοι τοὺς μὲν αὐτίκα πρὶν ἀπολαῦσαι τοῦ πλούτου ἀποθανόντας, ἐνίους δὲ καὶ ζῶντας ἀποστερηθέντας ὧν εἶχον, ὑπὸ τινὸς βασκανοῦ πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμονος; ἀκούεις γάρ που τὸν Κροῖσον καὶ τὸν Πολυκράτην, πολὺ σοῦ πλουσιωτέρους γενομένους, ἐκπέσόντας ἐν βραχεὶ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων; Ἰνα δέ σοι καὶ τούτους ἀΦῶ, τό, τε ὑγιαίνειν ἐχέγγυον οἷσι σοι γενήσεσθαι, καὶ βέβαιον; ἢ οὐχ ὅρας πολλοὺς τῶν πλουσίων κακοδαιμόνως διάγοντας ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων, τοὺς μὲν οὐδὲ βαδίζειν δυναμένους, ἐνίους δὲ τυφλοὺς, ἢ τῶν ἐντοσθίων τι ἀλγοῦντας; ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἂν ἔλοιο, πλουτῶν δις τοσοῦτον πλούτον, ὅμοια πάσχειν Φανομάχῳ τῷ πλουσίῳ, καὶ θηλύνεσθαι ὡς ἐκεῖνος, εὖ οἶδα καὶ μὴ εἶπης. ἐγὼ λέγειν ὅσας ἐπιβουλάς οἶδα μετὰ τοῦ πλούτου, καὶ ληστὰς, καὶ Φθόνον, καὶ μῖσος παρὰ τῶν πολλῶν. ὅρας οἷων σοι πραγμάτων αἰτίος ὁ θησαυρὸς γίγνεται;

An vis, ut eos tibi recenseam, qui statim, ante quam fruerentur divitiis, mortui sunt; quosdam vero, dum viverent, iis, quae habebant, ab invido quodam ad talia daemone privatos? Audis enim forte, Croesum & Polycratem, multum te ditiores, bonis omnibus brevi tempore excidisse? Ut autem hos etiam tibi remittam, an valetudinem tibi tanquam sponfore quodam certam firmamque futuram arbitraris? aut non vides, multos divitum misere a doloribus habere, quosdam ne incedere quidem valentes, aliquos caecos, aut intestino quodam dolore laborantes? Te enim nec cum altero tanto divitiarum optaturum esse ea pati, quae dives ille Phanomachus, atque ita, ut iste, effeminari, etiam te tacente bene novi. Mitto dicere, quot insidias novi cum divitiis coniunctas, & latrones, & invidiam, & odium multitudinis. Vides, quot tibi negotia faceflat thesaurus?

ΑΔΕΙΜ. Ἀεὶ σύ μοι, ὦ Λυκῖνε, ὑπεναντίος ὥστε οὔτε τὴν χοινικίδα ἐτι λήψῃ, ἐς τέλος μου τῆς εὐχῆς ἐπηρεάζων.

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν ἤδη κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν πλουσίων ἀναδύῃ, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ σὺ ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὐχου.

ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ἡπειρώτης γάρ εἰμι, Ἀρκὰς, ἐκ 28 Μαντινείας, ὡς ἴστε) ναῦν μὲν οὐκ αἰτήσομαι γενέσθαι, ἣν γε τοῖς πολίταις ἐπιδειξασθαι ἀδύνατον, οὐδὲ μικρολογήσομαι πρὸς τοὺς θεοὺς, θησαυρὸν αἰτῶν, καὶ μεμετρημένον χρυσίον· ἀλλὰ (δύνανται γὰρ ἅπαντα οἱ θεοὶ, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δοκοῦντα, καὶ ὁ νόμος τῆς εὐχῆς, ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν, ὡς ἐκείνων πρὸς οὐδὲν ἀνανευόντων) αἰτῶ δὴ βασιλεὺς γενέσθαι, οὐχ οἷος Ἀλεξάνδρος ὁ Φιλίππου, ἢ Πτολεμαῖος, ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἴ τις ἄλλος ἐκδεξάμενος τὴν βασιλείαν παρὰ πατρὸς, ἤρξεν· ἀλλὰ μοι τὸ πρῶτον

Adim. Semper tu mihi, Lycine, adversaris. Itaque nec choenicem iam accipies, qui perpetuo votum meum calumnieris.

Lyc. Istuc iam pro more vulgi divitum facis, quod retractas & revocas promissum. Sed tu iam, Samippe, opta.

Sam. Ego autem, (quippe mediterraneus homo, Arcas, ut nostis, ex Mantinea) navem mihi obtingere non optabo, quippe quam ostendere civibus meis nequeam: neque ita minute cum Dis rationes putabo, uti thesaurum optem ac dimensum aurum. Verum, (possunt enim omnia Dii, etiam quae maxima videntur, & lex optandi haec est, quam Timolaus posuit, cum dixit, ne quid verecundemur optare, tanquam nihil illis renuentibus:) opto igitur rex fieri, non qualis Alexander Philippi, aut Ptolemaeus, aut Mithridates, aut si quis alius acceptum a patre regnum te-

ἀπὸ ληστείας ἀρξαμένοι, ἑταῖροι καὶ συνωμόται ὅσον
 τριάκοντα, πιστοὶ μάλ᾽ αὖ καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἴ-
 τα κατ' ὀλίγον, τριακόσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἄλλοι ἐπ'
 ἄλλους· εἴτα χίλιοι, καὶ μετ' οὐ πολὺ, μύριοι· καὶ τὸ
 πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὀπλιτικόν, ἱππεῖς δὲ ἀμφὲ
 29 τοὺς πεντακισχιλίους. Ἐγὼ δὲ χειροτονήτος ὑφ' ἀπάν-
 των προκριθεὶς ἄρχων, ἄριστος εἶναι δοξᾶς ἀνθρώπων
 ἡγεῖσθαι, καὶ πράγμασι χρῆσθαι. ὥς τοῦτό γε αὐτὸ
 ἤδη μείζον εἶναι τῶν ἄλλων βασιλείων, ἅτε ἀρετῇ προ-
 χειρισθέντα τῆς στρατιᾶς ἄρχειν, οὐ κληρονόμον γενό-
 μενον, ἄλλου πονήσαντος εἰς τὴν βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ
 Ἀδεϊμάντου Θησαυρῷ παραπλήσιον τὸ τοιοῦτο, καὶ τὸ
 πρᾶγμα οὐχ ὅμοιον ἡδὺ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι'
 αὐτοῦ κτησάμενος τὴν δυναστείαν.

ΛΥΚ. Παπᾶι, ὦ Σάμιππε, οὐδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ
 κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων σύγχε ἤτησας,

puist. Sed mihi primum a latrociniiis auspicanti sodales con-
 tingant & coniurati circiter triginta, fideles maxime atque
 alacres. Tum accedentes paulatim trecenti alii post alios;
 tum mille, & non ita multo post, decies mille. Et in uni-
 versum ad quinquaginta millia armatorum, equites vero
 circiter quinquies mille. Ego vero suffragiis omnium prae-
 latus imperator, qui optime videar hominibus praeesse,
 & tractare negotia: ut eo ipso iam maior sim regibus ce-
 teris, tanquam virtute praelatus ad regendum exercitum,
 non heres factus alterius, qui in regno parando elaborarit:
 quando hoc thesauro Adimanti valde simile est, neque res
 aequae iucunda, quam si quis per se sibi partum impe-
 rium videat.

Lyc. Papae, Samippe, nihil parvum, sed ipsum caput
 bonorum tu quidem petisti, tantae multitudini armatorum

ἄρχειν ἀσπίδος τοσαύτης, ἄριστος δὴ προκρίθεις ὑπὸ τῶν πεντακισμυρίων. τοιοῦτον ἡμῖν ἡ Μαντίνεια θαυμαστὴν βασιλεία καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει ἀνατρέφουσα. πλὴν ἀλλὰ βασιλεύει, καὶ ἔγαυ τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακόςμει τό, τε ἵππικόν, καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γάρ εἰδέναι οἱ βασιεῖσθε τοσοῦτοι ἄντες ἐξ Ἀρκαδίας, ἢ ἐπὶ τίνας ἀβλίους πρώτους ἀφίξεσθε.

ΣΑΜ. Ἄκουε, ὦ Λυκίνε, μάλλον δέ, εἰ σοι φίλον, 30 ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν, ἔκπαρχον γάρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποθανῶ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι, καὶ ὑποκύψας ἐς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε περι-αγαγὼν ἐς τευπίσω τῷ χεῖρε, τιμῶν τὴν τιάρην ὄρθη οὖσαν, καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν ἐρρωμένων τούτων τινὰ ποίησον ἔκπαρχον. ἐγὼ γάρ σοι δεινῶς ἄφιππός εἰμι, καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνω. δέδια τοίνυν μὴ τοῦ σαλπιγχεαῦ ἐποτρυνάσθαι, καταπεσάων

imperare, praestantissimum iudicatum a quinquaginta millibus. Talem nobis, tam admirabilem regem a Mantinea enutritum, nesciebamus. Verum regna iam, & duc milites, adorna equitatum, & viros scutatos. Volo enim scire, quo ituri sitis tot homines ex Arcadia, aut ad quos miseros primum accessuri.

Sam. Audi, Lycine, vel potius nos, si volueris, comitare. Quinque enim te millibus equitum praeficiam.

Lyc. Verum ego honoris tibi, Rex, gratiam facio, inclinatusque Persarum in morem te adoro, reductis in tergum manibus, tiaram illam tuam rectam veneratus ac diadema: at tu de robustis hīsce unum fac praefectum equitum. Ego enim vehementer a re equestri abhorreo, nec omnino equum superiori tempore conscendi. Metuo igitur, ne, classicum canente tubicine, delapsus ego in turba

ἔγωγε, συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τοσαύταις ὀπλαῖς, ἢ καὶ θυμοειδὴς ὁ ἵππος ὢν, ἐξενέγκῃ με, τὸν χαλινὸν ἐνθακῶν, ἐς μέσους τοὺς πολεμίους, ἢ δέῃσει καταδεθῆναι με πρὸς τὸ ἐφίππειον, εἰ μέλλω μένειν τε ἄνω, καὶ ἔξεσθαι τοῦ χαλινοῦ.

31 ΑΔΕΙΜ. Ἐγὼ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν ἵππέων. Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν χέρας ἐχέτω. δίκαιος δ' ἂν εἴην τυχεῖν παρὰ σοῦ τῶν μεγίστων, τοσούτοις σε μεδίμνοις δαρησάμενος ἐπιστήμου χρυσίου.

ΣΑΜ. Καὶ αὐτοὺς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς ἵππεας, εἰ δέξονται σε ἄρχοντα σφῶν γενέσθαι. ὅτῳ δοκεῖ, ὦ ἵππεῖς, Ἀδείμαντον ἱππαρχεῖν, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα· πάντες, ὡς ὅρας, ὦ Ἀδείμαντε, ἐχειροτόνησαν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππου, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δεξιόν· οὐτοσί δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάσσεται. ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος βασιλεῦσι τῶν Περσῶν, ἐπειδὴν αὐτοὶ συμπαρεδρεύειν αὐτοῖς βούλωνται τινας.

4 Πρὸς τὸ ἐφίππειον) Τὴν ἀσπράβην φησὶν, ἥτοι τὴν ἐφιστρίδα, ἣν νῦν σίλλαν καλοῦσι. V.

conculcer a tot ungulis, aut etiam ne acer equus frena mordens in medios me hostes inferat, aut ne ad ephippium deligandus sim, ut supra manere ac retinere frena possim.

Adim. Ego tibi, o Samippe, equitatum ducam, dextrum vero cornu Lycinus teneat: dignus autem esse videor, qui maxima a te consequar, tot tibi auri signati largitus modios.

Sam. Ipsos etiam interrogemus, Adimante, equites, utrum te recipiant suum praefectum futurum. Qui censetis, equites, Adimantum equitatui praefici, manum tolliote. Omnes, ut vides, Adimante, sustulerunt. Verum habe tibi equestre imperium. Lycinus vero dextrum cornu habeat. At hic Timolaus sinistro praeficietur. Ego ero in media acie, ut mos est Persarum regibus, cum sibi legatos adesse, fastigio fere aequato, volunt aliquos. Iam vero progredia-

Προΐαμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὀρεινῆς, ἔπεν- 32
 ξάμενοι τῷ βασιλείῳ Διί. καὶ πειδαν τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι
 πάντα χειρῶσάμεθα, (οὐδεὶς γὰρ ὁ ἐναντιωθῆσόμενος
 ἡμῖν τὰ ὄπλα τοσούτοις οὖσιν, ἀλλ' ἀκοντὶ κρατήσο-
 μεν) ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις, καὶ τοὺς ἵππους εἰς
 τὰς ἵππαγωγούς ἐμβιβάσαντες (παρεσκευάσται δ' ἐν
 Κεγχρεαῖς καὶ σῖτος ἱκανός, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῆ, καὶ
 τᾶλλα πάντα) διαβάλλωμεν τὸν Αἰγαῖον εἰς τὴν Ἰω-
 νίαν. εἴτα ἐκεῖ τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις
 ἀτειχίστους λαβόντες ῥαδίως, ἄρχοντας ἀπολιπόντες,
 προχωρῶμεν ἐπὶ Συρίας διὰ Καρίας, εἴτα Λυκίας, καὶ
 Παμφυλίας, καὶ Πισίδων, καὶ τῆς παραλίου καὶ ὀρει-
 νῆς Κιλικίας, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀφικώμεθα.

ΛΥΚ. Ἐμὲ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατράπην τῆς 33
 Ἑλλάδος κατάλιπε. δειλὸς γάρ εἰμι, καὶ τῶν οἴκοι πο-
 λὺ ἀπελθεῖν οὐκ ἂν ἠδέως ὑπομείναιμι· σὺ δὲ ἔοικας ἐπὶ

mur Corinthum versus per montana, votis antea Iovi re-
 gum custodi nuncupatis. Cumque Graeciam omnem fube-
 gerimus, (neque enim quisquam nobis armatus, qui tan-
 to numero sumus, occurrer, sed citra pulveris iactum su-
 perabimus) consensu triremibus, impositisque in hippa-
 gines equis, (paratum autem est Cenchreis frumenti mul-
 tum, & navium. quod satis est, & reliqua omnia) per Ae-
 geum navigemus in Ioniam. Deinde ibi sacro Dianae fa-
 cto, captisque facile urbibus non munitis, relictisque ea-
 rum praefectis, in Syriam tendemus per Cariam, tum Ly-
 ciam, & Pamphyliam, & Pisidas, & maritimam monta-
 namque Ciliciam, donec perveniamus ad Euphratem.

Lyc. Me, Rex, si videtur, Satrapam relinque Graeciae,
 Meticulosus enim sum, & longe discedere domo non fa-
 cile sustinuerim. At tu videris ducturus in Armenios atque

Ἀρμένιους καὶ Παρθυαίους ἐλάσειν, μάχῃμα Φῦλα, καὶ τὴν τοξικὴν εὐστοχα, ὥστε ἄλλω παραδοῦς τὸ δεξιόν, ἐμὲ Ἀντίπατρόν τινα ἔασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μὴ με καὶ διαπείρῃ τις οἷστῳ, ἄβλιον βαλὼν ἐς τὰ γυμνά, περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα ἡγούμενόν σοι τῆς Φάλαγγος.

ΣΑΜ. Ἀποδιόρασκέις, ὦ Λυκῖνε, τὸν κατάλογον, δειλὸς ὢν. ὁ δὲ νόμος ἀποτετμησθαι τὴν κεφαλὴν, εἴ τις λιπὼν φαίνοιτο τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφράτην ἤδη ἐσμὲν, καὶ ὁ ποταμὸς ἔξευκται, καὶ κατόπι οὐδὲν διεληλύθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ πάντας ὑπαρχοὶ κατέχουσιν, ὑπ' ἐμοῦ ἐκάστῳ ἔθνεϊ ἐπεισάχθεντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασι, τὴν Φοινίκην ἡμῖν ἐν τοσούτῳ, καὶ τὴν Παλαιστίνην, εἴτα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσαζόμενοι. σὺ πρῶτος, ὦ Λυκῖνε, διάβαινε, τὸ δεξιὸν ἄγων, εἴτα ἐγώ, καὶ μετ' ἐμὲ οὐτοσὶ Τιμόλαος. ἐπὶ
34 πᾶσι δὲ τὸ ἱππικὸν ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμαντε. Καὶ διὰ μὲν

3 Ἀντίπατρόν τινα ἔασον) Ἀλεξάνδρου τοῦτο τῆς ἱστορίας κακῆτος γὰρ περαιούμενος τὸν Ἑλλήσποντον, ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἀντίπατρον ἂντ' αὐτοῦ καταλείπει. V.

Parthos, gentes pugnaces, & sagittis bene collineantes. Igitur dextrum cornu trade alii, me Antipatrum quendam relinque in Graecia, ne me, dum phalangem tibi ducō, sagitta aliquis miserum, circa Susa aut Bactra, qua parte intectus sum, traiciat.

Sam. Fugis delectum, Lycine, metu. At lex est, capite plecti, si quis ordines deseruisse deprehendatur. Sed quando iam sumus ad Euphratem, & iunctus est ponte fluvius, & a tergo quae reliquimus, tuta sunt omnia: atque omnia tenent praefecti, unicuique populo a me dati: alii vero discesserunt, qui Phoenicem nobis interea, & Palaestinam, deinde etiam Aegyptum reducant. Ac tu primus, Lycine, dextro cornu inducto, transiice: tum ego: & post me hic Timolays: post omnes autem tu equitatum, Adimante,

τῆς Μεσοποταμίας οὐδεὶς ἀπήντηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες αὐτούς τε καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἀνθρώποι ἐνεχείριζαν, καὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες ἀπροσδόκητοι παρήλθομεν εἰς τὸ εἶσω τῶν τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν. ὁ βασιλεὺς δὲ περὶ Κτησιφῶντα διατρίβων, ἤκουσε τὴν ἔφοδον· εἶτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, παρασκευάζεται ἱππέας τε ὅτι πλείστους μεταπεμπόμενος, καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλλουσι δ' οὖν οἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἑκατὸν ἤδη μυριάδας τοῦ μαχίμου συνελέχθαι, καὶ τούτων εἴκοσιν ἱπποτοξότας· καίτοι οὐκ ὧς Ἀρμένιος πάρεστιν, οὔτε οἱ κατὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκοῦντες, οὔτε οἱ ἀπὸ Βάκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίον καὶ προαστείων τῆς ἀρχῆς· οὕτω ῥαδίως τοσαύτας μυριάδας κατέλεξε. καιρὸς οὖν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' ἐγὼ μὲν Φημι δεῖν ὑμᾶς τὰ πεζῶν 35

ducito. Atque per Mesopotamiam nullus nobis obviam venit hostis, sed sponte se cum arcibus viri nobis dediderunt: progressive ad Babylonem, ex improvise intra muros delati urbem habemus. Rex autem, qui circa Ctesiphontem haeret, audita impressione progressus ad Seleuciam parat se, equitatu arcessito quam plurimo, & sagittariis funditoribusque. Renuntiant ergo exploratores, circa millies mille iam viros pugnae aptos collectos esse, in his ducenta millia iaculantium ex equis, quamquam Armenius nondum adest, neque qui Caspium mare accolunt, neque Baetiani, sed de partibus modo vicinis & suburbanis quasi imperii: adeo facile tot millia coegit. Itaque tempus est, ut nos etiam, quid nobis agendum sit, circumspiciamus.

Adim. Nimirum ego aio, oportere vos pedites Ctesiphon:

ἀπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ τὸ ἵππικόν αὐτοῦ μένειν, τὴν Βαβυλῶνα διαφυλάσσοντας.

ΣΑΜ. Ἀποδειλιᾷς καὶ σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, πλῆσιόν τοῦ κινδύνου γενόμενος. σοὶ δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τιμόλαε;

ΤΙΜ. Ἀπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολέμους, μηδὲ περιμένειν ἕστ' ἂν ἄρεινον παρασκευάσωνται, πανταχόθεν αὐτοῖς συμμάχων προσγενομένων, ἀλλ' ἕως ἔτι καθ' ὁδὸν εἰσιν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειρῶμεν αὐτοῖς.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ὦ Λυκῖνε, δοκιμάζεις;

ΛΥΚ. Ἐγὼ σοὶ Φράσω. ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνας ὀδεύοντες, ὅποτε κατήκειμεν ἔωθεν ἐς τὸν Πειραῖα, καὶ νῦν δὲ ἤδη τριάκοντά που σταδίου προκεχωρήκαμεν, καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλιστα, ἐνταῦθά που ἐπὶ τὰς ἐλαίας ἐπὶ τῆς ἀναγεγραμμένης στήλης καθίσαντάς ἀναπαύσασθαι, εἴτα οὕτως ἀναστάντας πορεύεσθαι, καὶ ἀνύειν τὸ λοιπὸν ἐς τὸ ἄστυ.

tem petere; nos autem, equitatum, hic manere ad Babylonem tuendam.

Sam. Etiam tu, Adimante, metuis constitutus prope periculum. Tibi vero, Timolaë, quid videtur?

Tim. Omni cum exercitu hostes aggredi, nec expectare, donec parent se melius, affluentibus undique auxiliis. Sed dum adhuc in via sunt hostes, illos aggrediamur.

Sam. Bene mones. Tu vero, Lycine, quid censēs?

Lyc. Ego tibi dicam. Quandoquidem a contentione itineris fatigati sumus, qui hodie mane descenderimus in Piræeum, nunc vero iam triginta circiter stadia progressi sumus, & sol [ardor] multus: (circa meridiem enim est) ut hic alicubi sub oleis, in eversa illa columella affidentes, requiescamus, ac deinde furgentes, studiose redeamus in urbem.

ΣΑΜ. Ἐτι γὰρ Ἀθήνησιν, ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὃς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τειχῶν ἐν τοσούτοις στρατιώταις κάθησαι περὶ τοῦ πολέμου διασκοπούμενος.

ΛΥΚ. Ὑπέμνησας· ἐγὼ δὲ νήφειν ἄμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ Φανεῖσθαι τὴν γνώμην.

ΣΑΜ. Πρόσειμεν δὴ, εἴ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες 36 ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μὴδὲ προδώσετε τὸ πάτριον Φρόνημα· ἥδη γὰρ πού καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν. ὥστε τὸ μὲν σύνθημα ἔστω, Ἐνυάλιος. ὑμεῖς δὲ ἐπειδὴν σημάνῃ ὁ σαλπικτῆς, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ δόρατα κρούσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθε συμμῖξαι τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς γενέσθαι τῶν τοξευμάτων, ὥς μὴδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν, ἀκροβολίζεσθαι αὐτοῖς δίδόντες· καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἤδη συνεληλύθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον, καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐτρέψαντο τοὺς καθ' αὐτοὺς, Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπα-

Sam. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros fedas tot inter milites, disputans de bello.

Lyc. Reposuisti me in memoriam. At ego putabam me sobrium esse. Iam tuum est dicere sententiam.

Sam. Aggredimur sane, si tibi videtur. Et mementote, ut viri fortes sitis in periculis, nec prodatis sensum illum patrium: iam enim alicubi invadunt hostes. Itaque teffera erit *Mars*! Vos vero, cum classicum cecinerit tubicen, clamore sublatο, incussis in clypeos hastis, urgete manus conferere cum hostibus, & intra teli iactum venire, ut nec excipiamus ictus, iaculandi facultate illis data: & cum ad manus iam venerimus, sinistrum cornu & Timolaus iam in fugam verterunt sibi oppositos Medos, sed meum agmen

λον ἔτι. Πέρσαι γάρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἵππος ἅπαντα τῶν βαρβάρων ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνουσιν, ὥστε, ὦ Λυκίε, αὐτὸς τε αὐτὴ ἀγαθὸς γίγνου, καὶ τοῖς μετὰ σαυτοῦ παρακελεύου δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν.

- 37 ΛΥΚ. ὦ τῆς τύχης, ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἵππεῖς ἅπαντες, καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἑδοῦσα ἐπελαύνεσθαι· καὶ μοι δοκῶ, ἢν βιάζωνται αὐτομολήσιν, προσδραμῶν ἐς τὴν παλαιίστραν, ἔτι πολεμοῦντας ὑμᾶς καταλιπῶν.

ΣΑΜ. Μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὰ μέρος· ἐγὼ δὲ ὡς ὁρᾷς, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα, προκαλεῖται γάρ με, καὶ ἀναδύναι πάντως αἰσχρόν.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐτοῦ, βασιλικὸν γὰρ καὶ τὸ τρωθῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μαχόμενον.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις, ἐπιτόλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα,

aequo adhuc Marte pugnat: sunt enim Persae & rex inter ipsos. Equitatus autem barbarorum universus in dextram partem nostram invehitur: itaque, Lycine, & ipse vir fortis esto, & tuis, ut imperum excipiant, impera.

Lyc. Vah fortunam! In me enim equites universi: & solus idoneus sum visus, in quem irruant. Videor mihi, si vim faciant, fugere curriculo in palaestram, & adhuc pugnantes vos deserturus.

Sam. Nequaquam. Vincis enim iam tu quoque tua in parte. Ego autem, ut vides, iam solitariam cum rege pugnam pugnabo. Etenim me provocat, & retrocedere omnino turpe est.

Lyc. Per Iovem, etiam mox ab illo vulneraberis: regium enim hoc etiam, vulnerari in pugna pro imperio.

Sam. Bene mones. Leve quidem mihi vulnus, minime-

καὶ οὐκ εἰς τὰ Φανερά τοῦ σώματος· ὥς μηδὲ τὴν οὐλὴν ὑστερον ἄμορφον γενέσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὁρᾷς ὅπως ἐπελάσας, μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα, τὴν λόγχην ἀφείς· εἶτα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, καὶ ἀφελὼν τὸ διάδημα, βασιλεὺς ἤδη γέγονα, προσκυνούμενος ὑφ' ἀπάντων. Οἱ Βάρβαροι προσκυνεῖτωσαν· 38 ὑμῶν κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἄρξω, εἰς στρατηγὸς ὀνομαζόμενος. ἐπὶ τούτοις ἄρα ἐννοεῖτε ὅσας μὲν πόλεις ἐπωνύμους ἑμαυτοῦ οἰκιῶ, ὅσας δὲ καὶ καθαιρήσω ἐλὼν κατὰ κράτος, αἱ ἂν ὑβρίσωσί τι ἐς τὴν ἀρχήν· ἀπάντων δὲ μάλιστα Κυδίαν τὸν πλούσιον μετελεύσομαι, ὃς ὁμορος ἦδη ἂν μοι, ἐξέωσέ τοῦ ἀγροῦ, ἐπιβαίνων κατ' ὀλίγον ἐς τὸ εἶσω τῶν ἄρων.

ΛΤΚ. Πέπαυσε ἤδη, ὦ Σάμιππε, καιρὸς γάρ σε 39 ἤδη μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην, ἐν Βαβυλῶνι εὐωχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια, (ἐκσταδῖος γὰρ, οἶμαί, σοι ἡ

16 Ἐκσταδῖος γὰρ, οἶμαί, σοι) ὅπισθον σταδίων ἀπὸ τοῦ ἂν ἀφικεῖται Ἐκσταδίων, εἶρητο γὰρ ἤδη αὐτοῖς μένου ἢ κενὴ μακαρία. V.

que aperto corporis loco, adeo ut neque cicatrix in posterum deformis futura sit. Verum vides, ut invecus ego lectu uno ipsam cum equo omiffa hasta traieci, ac deinde capite abscisso, ablatoque diademate, rex iam factus sum. Ac barbari quidem nos adorent: vobis autem Graeco more unici Praetoris nomine imperabo. Post haec igitur cogitare, quot urbes de meo nomine appellatas conditurus sim, quot contra vi captas sum vastaturus, si qua iniuria imperium meum affecerint. Omnium vero maxime Cydiam divitem mulcabo, qui, vicinus meus cum esset, agro me, ingressus paulatim intra fines, expulit.

Lyc. Define iam, Samippe. Tempus enim est, te iam, qui talem pugnam viceris, Babylone epulari victoriae causa,

ἀρχῇ) Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέρει εὐχεσθαι ὅπερ ἂν ἐβέλη.

ΣΑΜ. Τί δ' οὖν, ὦ Λυκῖνε, οἷά σοι ἡτῆσθαι δοκῶ;

ΛΥΚ. Παραπολὺν, ὦ θαυμασιώτατε βασιλέων, ἐπι-
πονώτερα καὶ βιαίωτερα τῶν Ἀδεϊμάντου, παρ' ὅσον
ἐκεῖνος μὲν ἐτρύφα, διτάλαντα χρύσεια ἐκπώματα προ-
τείνων τοῖς συμπόταις, σὺ δὲ, καὶ ἐτιτρώσκου μονομα-
χῶν, καὶ ἐδεδείεις, καὶ ἐφρόντιζες νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέ-
ραν· οὐ μόνον γάρ σοι τὰ παρὰ τῶν πολεμίων Φοβερά
ἦν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβουλαὶ μυρίαί, καὶ Θόβος παρὰ τῶν
συνόντων, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία, Φίλος δὲ οὐδεὶς
ἀληθής, ἀλλὰ πρὸς τὸ θεὸς ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν ἐλπίδα
εὖνοι δοκοῦντες εἶναι. ἀπόλαυσις μὲν γε, οὐδὲ ὄναρ τῶν
ἡδέων, ἀλλὰ δόξα μόνον, καὶ πορφυρίᾳ χρυσῷ ποικίλῃ,
καὶ ταινία λευκὴ περὶ τῷ μετώπῳ, καὶ δορυφόροι προΐόν-
τες. τὰ δ' ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή·
καὶ ἡ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων ἤκουσι δεῖ

(ultra stadia enim tua decem, puto, tibi iam processit impe-
rium) ac Timolaum iam suo loco optare, quidquid voluerit.

Sam. Quid ergo, Lycine, qualia optasse tibi videor?

Lyc. Multum, maxime admirabilis regum, laboriosiora &
magis violenta voīs Adimanti, quatenus ille quidem luxu-
riose vivebat, aurea binorum talentorum pocula propinans
convivis: at tu & vulneratus es in pugna solitaria, & me-
tuisti, & sollicitus noctes diesque fuisti. Neque enim ab hoste
tibi solo metuendum erat, sed insidiae sexcentae, & invidia
a familiaribus, & odium, & adulatio: amicus autem nemo
verus, sed ad metum omnes aut ad spem benevoli qui ef-
fe videantur. Fructus rerum suavium ne per somnum qui-
dem, sed gloria sola, & distincta auro purpura, & taenia
circa frontem alba, & praecedentes satellites: ceterum la-
bor intolerabilis, & multum iniucunditatis; cum aut ope-
ra danda sit his, qui ab hostibus veniunt, aut ius dicen-

ἢ δικάζειν, ἢ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις ἐπιτάγματα.
καὶ ἦτοι ἀφ' ἑστέῃ τι ἔθνος, ἢ ἐπελαύνουσί τινες τῶν ἔξω
τῆς ἀρχῆς. δεδιέναι οὖν δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι. καὶ
ὅλως ὑπὸ πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτοῦ εὐδαιμονίζε-
σθαι. Καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε πῶς οὐ ταπεινὸν, ὅτι καὶ 49
νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ιδιώταις, καὶ ὁ πυρετὸς οὐ διαγι-
γνώσκει σε βασιλέα ὄντα, οὐδὲ ὁ θάνατος δέδωκε τοὺς
δορυφόρους, ἀλλ' ἐπιστὰς ὁπότεν αὐτῷ δοκῇ, ἄγει οἰ-
μῶζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ διάδημα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψη-
λὸς καταπεσὼν, ἀνάσπαστος ἐκ τοῦ βασιλείου θρόνου
τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἄπει, τοῖς πολλοῖς ἰσότημος, ἐλαυνόμενος
ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ
στήλην μακρὰν, ἢ πυραμίδα εὐγραμμον τὰς γωνίας
ἀπολιπὼν, ἐκπρόβημα καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμή-
ματα· εἰκόνες δὲ ἐκείναι, καὶ νεῶς, οὐς ἀνιστᾶσιν αἱ πό-
λεις θεραπεύουσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, πάντα κατ'

dum, aut mittenda civibus imperia. Et aut defecit gens
aliqua, aut externi quidam imperium invadunt. Metuere er-
go oportet omnia, & suspicari, atque in universum omni-
bus potius, quam tibi ipsi, videri beatum. Etenim illud
etiam qui non humile, quod aegrotabis non minus, quam
privati, nec febris te regem esse internoscit, neque me-
tuit mors satellites; sed, cum ipsi visum fuerit, superven-
iens, plorantem nihil diadema reverita abducit? Tu ve-
ro de loco ita excelsso delapsus, detractusque de throno re-
gio, eandem abis viam, aequatus vulgo, abactus cum gre-
ge mortuorum, tumulum in terra relinquens excelsum,
& columnam longam, aut accurate descriptam angulis py-
ramidem, in quibus fero homines, cum nihil iam inde ad
sensum ipsorum perveniat, superbiunt. Statuae autem illae
& templa, quae excitant colendi causa civitates, & ma-
gnificum illud nomen, paulatim defluunt omnia, & negle-

ὀλίγον ἀπορρεῖ, καὶ ἄπεισιν ἀμελούμενα. ἦν δὲ καὶ ὅτι
 μάλιστα ἐπὶ πλείστον παραμένη, τίς ἐτι ἀπόλαυσις
 ἀναισθητῶ αὐτῶν γινομένῳ; ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἐτι ἔξεις
 πράγματα δεδιώς, καὶ Φροντίζων, καὶ κάμπων, οἷα δὲ
 41 καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔσται. Ἄλλ' ἤδη σὸν αἰτεῖν,
 ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβάλῃ τούτους, ὥσπερ εἰκὸς
 ἄνδρα συνετὸν, καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα.

ΤΙΜ. Σκόπει γοῦν, ὦ Λυκίνε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὐ-
 ζομαι, καὶ ὅ, τι ἂν εὐθύναι τις δυνηθεῖη. χρυσὸν μὲν οὖν,
 καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδίμνους ναμίσματος, ἢ βασι-
 λείας, καὶ πολέμους, καὶ δέματα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἢ
 εἰκότως ἀέβαλες, οὐκ αἰτήσομαι, ἀβέβαια γὰρ ταῦ-
 τά γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβουλάς ἔχοντα, καὶ πλέον
 42 τοῦ ἡδέος τὸ ἀνηρὸν ἐν αὐτοῖς ἦν. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὸν
 Ἑρμῆν ἐντυχόντα μοι δοῦναι τινας δακτυλίους τοιαύτους
 τὴν δύναμιν, ἕνα μὲν, ὥστε αἰεὶ ἐρῶσθαι καὶ ὑγιαίνειν

ita abeunt. Si vero vel maxime ad longissimum tempus
 permaneant, quis adhuc fructus ad eum pervenire potest,
 qui nihil sentiat? Vides, quas molestias vivus adhuc sis
 habiturus, metuens, sollicitus, laborans; & quis post mor-
 tem status futurus sit? Sed iam optare tuum est, Timo-
 laë, & ut illos superes, ut *facturum* probabile est virum
 prudentem, & uti rebus scientem.

Tim. Vide igitur, Lycine; si quid reprehensione dignum
 optaturus sim, & quod corrigere aliquis possit. Aurum
 proinde ac thesauros, & modios nummum, aut regna, &
 bella, & metus pro imperio, quæ merito reprehendisti,
 non poscam. Nam ista quidem infirma, & insidias expo-
 sita multis, & plus, quam suavitatis, in iis molestiarum in-
 est. Ego autem optem, ab occurrente mihi Mercurio anu-
 los dari quosdam, qui virtutem habeant huiusmodi: unum,

τὸ σῶμα, καὶ ἄτρωτον εἶναι, καὶ ἀπαθῆ· ἕτερον δὲ, ὡς
μὴ ὁρᾶσθαι τὸν περιβέμενον, οἷος ἦν ὁ τοῦ Γύγου· τὸν δὲ
τίνα, ὡς ἰσχύειν ὑπὲρ ἀνδρας μυρίους, καὶ ὅ, τι ἀν' ἄχθος
ἅμα μυρίοι κινήσαι μόλις δύναιντο, τοῦτό με ραδίως
μόνον ἀνατίθισθαι· ἔτι δὲ καὶ πέτεσθαι, πολὺ ἀπὸ
τῆς γῆς ἀρβέντα· καὶ πρὸς τοῦτό μοι εἶναι δακτύλιόν τι-
να, καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον κατασπᾶν, ὅπόσους ἀν' ἐθέλω,
καὶ ἅπασαν θύραν προσιόντι μοι ἀνοίγεσθαι, χαλω-
μένου τοῦ κλείθρου, καὶ τοῦ μοχλοῦ ἀφαιρουμένου. ταῦ-
τα ἀμφοτέρω εἰς δακτύλιος δυνάσθω. Τὸ δὲ μέγιστον, 43
ἄλλος τις ἔστω ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἥδιστος, ὡς ἐράσμιον εἶναί
με, περιβέμενον παισὶ τοῖς ὠραιόις, καὶ γυναῖξί, καὶ δῆ-
μοις ὅλοις, καὶ μηδένα εἶναι ἀνέραστον, καὶ ὅτῳ μὴ πο-
θεϊνότητος ἐγὼ, καὶ ἀνὰ στόμα· ὥστε πολλὰς γυναῖ-
κας οὐ φερούσας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτάς, καὶ
τὰ μεράκια ἐπιμεμνήναι μοι, καὶ εὐδαίμονα εἶναι δο-

ut valeat semper corpus & salubre sit, & vulnere nulli,
aut morbo penetrabile; alterum, cuius auxilio non vi-
deatur, qui induit, qualis erat ille Gygis: alium rursus, ut
plus decies mille hominum robur habeam, & quod onus
vix decies mille homines moliri simul queant, hoc ut faci-
le solus transferre possim: insuper volare ut possim, mul-
tum elatus de terra; ad hoc quoque sit mihi anulus. Ve-
rum somno sopire ut queam, quoscunque voluero, & ianua
mihi unaquaeque accedenti sua sponte ut aperiatur, laxa-
to clauistro, remoto pessulo; ad hoc utrumque unus idem-
que valeat anulus. Quod vero caput est, sit etiam alius
omnium ille iucundissimus, quo induto amabilis sim for-
mosis pueris, & mulieribus, & totis populis, ut nemo sit,
quin me amet, desideret, in ore habeat; adeo ut multae
mulieres amoris impatientia se suspendant, & prae amore
mei insaniant adolescentuli, beatusque videatur, si quem

κεῖν, εἴ τινα καὶ μόνον προσβλέψαιμι αὐτῶν, εἰ δ' ὑπεροράην, καὶ κεῖνα ὑπὸ λύπης ἀπολλύσθω. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τὸν Ὑάκινθον, ἢ Ὑλαν, ἢ Φάωνα τὸν Χῖον εἶναι
 44 με. Καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄντα, μηδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα τῆς ἀνθρώπινης βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου γιγνόμενον διαβιῶναι, ἀμφὶ τὰ ἑπτακαίδεκα ἔτη αἰὲ ἀποδύόμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα· πάντα γὰρ ἐμὰ ἢ ἂν τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θύρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζειν τοὺς Φύλακας, καὶ ἀθέατος εἶναι εἰσιών. εἰ δέ τι ἐν Ἰνδοῖς ἢ Ὑπερβορείοις θάμα παράδοξον, ἢ κτῆμα τίμιον, ἢ ὅσα ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἠδέα, οὐ μεταστειλάμενος, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπετόμενος, ἀπέλαυνον ἀπάντων ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ γρυψ, ὑπόπτερον θηρίον, ἢ Φοῖνιξ, ὄρνειον ἐν Ἰνδοῖς ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἰώρων αἶν, καὶ τὰς πηγὰς δὲ τὰς Νείλου

illorum modo adspiciam; si vero negligentius tractem, hi quoque prae dolore pereant: atque in universum supra Hyacinthum, aut Hylan, aut Chium Phaonem ego sim. Et omnia haec habeam, non parvae aetatis homo, neque ad mensuram vitae humanae vivens; sed annos mille iuventutem unam post alteram vivam, interiectis septemdecim quibusque annis exuens senectutem instar serpentum. Haec si habeam, nihil mihi defuerit. Mea enim fuerint, quae aliorum sunt omnia, in quantum aperire possem ianuas, & custodes sopire, & oculos omnium effugere, dum intro. Si quod vero apud Indos aut Hyperboreos spectaculum nobile, aut pretiosa possessio, aut quaecunque in cibo vel potu iucunda sunt, ea non asferri demum curarem, sed advolans ipse ad satietatem illis fruerer. Et quando Gryps alata belua, aut Phoenix avis apud Indos spectata nemini; ego etiam ista viderem: & fontes Nili vide-

μόνος ἂν ἡπιστάμην, καὶ ὅσον τῆς γῆς ἀοίκητον, καὶ εἴ τινες ἀντίποδες ἡμῖν οἰκοῦσι, τὸ νότιον τῆς γῆς ἡμίτομον ἔχοντες. ἔτι δὲ καὶ ἀστέρων φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐτοῦ ἡλίου, ῥαδίως ἂν ἔγνων, ἀπαθὲς ὦν τῷ πυρί. καὶ τὸ πάντων ἡδιστόν, αὐθιμερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα τίς ἐνίκησεν Ὀλύμπια· καὶ ἀριστήσαντα, εἰ τύχοιμι ἐν Συρίᾳ, θειπῆσαι ἐν Ἰταλίᾳ. εἰ δὲ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνασθαι καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, πέτρον ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐπιτετρίφθαι τὸ κρανίον. τοὺς τε αὖ φίλους εὖ ποιεῖν, ἐπιχέαντα κοιμωμένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν εἴ τις ὑπερόπτης εἴη, ἢ τύραννος πλούσιος ὑβριστὴς, ἐράμενος αὐτὸν ὅσον ἐπὶ σταδίους εἴκοσιν, ἀφῆκα φέρεσθαι κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς παιδικοῖς δὲ ὁμιλεῖν ἀκαλύτως ἂν ἔξῃ, εἰσιόντα ἀθέατον, κοιμίσαντα ἅπαντας, ἄνευ ἐκείνων μόνων. οἷον δὲ καὶ κεῖνὸ ἦν, τοὺς πολέμοοντας ἐπισκοπεῖν ἔξω βέλους ὑπεραιωρούμενον; καὶ εἰ

rem solus, & quantum telluris inhabitabile est; & si qui conversis ad nos vestigiis australe telluris hemisphaerium habitant. Insuper vero stellarum naturam & Lunae, ipsiusque adeo Solis facile cognoscerem, in quem nihil ignis valeat. Quodque omnium suavissimum. eodem die nuntiare possem Babylonem, Olympia quis vicerit; & pransus forte in Syria, in Italia coenare. Si quis vero inimicus sit, ulcisci eum quoque ex occulto liceret, impaeto in caput illius saxo, quo conteratur ipsi cranium; contra benefacere amicis, affuso dormientibus auro. Quin si quis contemptor sit, aut tyrannus, dives, contumeliosus, sublatum ad viginti stadia, demitterem casurum per praeceps. Amoribus autem meis frui nemine prohibente liceret: ingressus quippe nemine vidente sopirem omnes, praeter illos solos. Quale autem illud fuerit, inspectare proeliantes ultra iactum teli sublatum? Et, si videretur mihi, accedens

δοξεῖέ μοι προσθέμενος ἂν τοῖς ἡττημένοις, κοιμίσας τοὺς κρατοῦντας, νικᾶν παρεῖχον τοῖς Φεύγουσιν, ἀναστρέψασιν ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδίαν ἐποιούμην ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάντα ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἄλλοις. ταῦτο ἡ ἄκρα εὐδαιμονία ἐστὶ, μῆτε ἀπολέσθαι, μῆτε ἐπιβουλευθῆναι δυναμένη, καὶ μά-
 45 λιστα μεθ' ὑγείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ. Τί ἂν αἰτιάσαιο, ὦ Λυκίνε, τῆς εὐχῆς;

ΛΥΚ. Οὐδέν, ὦ Τιμόλαε· οὐδὲ γὰρ ἀσφαλὲς ἐναντιοῦσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυρίους τὴν ἰσχύν. πλὴν ἀλλὰ ἐκέῖνο ἐρήσομαί σε, εἴ τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσούτοις ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερέπτης, γέροντα ἤδη ἄνδρα, οὕτω παρακεκνηκότες τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίου μικροῦ ὀχούμενον, ὅρῃ ἅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ δυνάμενον, ἐπέραιστον πᾶσι, καὶ ταῦτα Φαλακρὸν ὄντα, καὶ τὴν ῥῖνα σμιμόν; ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δὴ ποτε οὐχ εἰς δακτύλιος ἅπαντα ταῦτα δύναταί σοι, ἀλλὰ τοσούτους

13 Παρακεκνηκότες τὴν γνώμην.) Οἷον μαρμαίοντα. V.

ad victos, fopitis victoribus, victoriam fugientibus tribuerem de fuga reverfis. Atque in universum, lusum mihi haberem vitam hominum, mea essent omnia, & Deus reliquis viderer. Haec summa est felicitas, quae perire, quae infidiis peti nequeat, cum valetudine praesertim in vita adeo longa. Quid habes, Lycine, in quo votum hoc reprehendas?

Lyc. Nihil quidquam, Timolaë: neque enim tutum fuerit adversari volucris viro, & supra decies mille alios robusto. Verum illud tamen ex te quaeram, Numquid alium vidisti in tot, quas supervolasti, gentibus, fenem hominem adeo mente non constantem, qui veheretur parvo anulo, rotos qui montes extremo movere digito posset, amabilem omnibus, idque calvus cum sit & simo naso? Verum hoc quoque mihi dicas. Quid tandem est, quod non unus anulus haec tibi potest omnia? sed tot in-

περιημμένος βαδίῃ, τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένος κατὰ δακτυλὸν ἓνα; μᾶλλον δὲ ὑπερπαίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεήσει καὶ τὴν δεξιὰν συνεπιλαβεῖν. καίτοι ἑνὸς τοῦ ἀναγκασιότατου προσδεῖ, ὃς περιβέμενόν σε παύσει μωραίνοντα, τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας. ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἐλλέβορος ἱκανὸς ποιῆσαι, ζωράτερος παθεῖς.

TIM. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκίνε, καὶ αὐτὸς εὖξῃ τὶ ἤδη ᾗ ποτὲ, ὡς ἂν μάθωμεν αἷα αἰτήσεις ἀνεπίληπτα καὶ ἀνέγκλητα, ὁ συκοφαντῶν τοὺς ἄλλους.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐ δέομαι εὐχῆς ἐγώ. ἤκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὸ Δίτυλον, καὶ ὁ βέλτιστος οὐτοσὶ Σάμιππος, ἀμφὶ Βαβυλῶνα μονομαχῶν, καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν ἐν Συρίᾳ, δευπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ ἐπιβάλλουσι καὶ σταδίοις κατεχρήσασθε, καλῶς ποιοῦντες· ἄλλως τε οὐκ ἂν δεξαίμην πλουτήσας ἐπ' ὀλίγον, ὑπηνέμιόν τινα πλοῦτον, ἀνιαβῆναι μετ' ὀλίγον

ἢ Τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένος) φοροῦσι. V. (δακτύλιον φοροῦσε
Ἐπὶ γὰρ τῆς ἀριστερᾶς δακτυλίδιο- C. D. M.)

ditus ambulabis, oneratae sinistrae unoquoque digito? quin excedit numerus, ut dextram subvenire oporteat. Quamquam tamen unus deest maxime necessarius, quo induto ineptire, deterfa illa multa coryza, desinas. An hoc idem praeftabit potius meracior hellebori?

Tim. Sed omnino, Lycine, ipse quoque iam tandem aliquando optabis aliquid, ut videamus, quam tu irreprehensibilia, & crimine omni vacantia, petiturus sis, calumniator reliquorum.

Lyc. Quin nihil voto mihi opus est. Venimus enim iam ad portam geminam: & optimus hic Samippus, dum circa Babylonem depugnat, & tu, Timolaë, dum pransus in Syria, in Italia coenas, his etiam, quae mihi assignata erant, stadiis, quod gaudeo, abusi estis. Alioqui nolim ego post brevem fructum irritarum inaniumque divitiarum

ψιλὴν τὴν μάζαν ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν ἡ εὐδαιμονία μὲν ὑμῖν, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος οἴχηται ἀπαπτάμενος· αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τε καὶ διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου ὀνείρατος ἀνεγρόμενοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὐρίσκητε· ὥσπερ οἱ τοὺς βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγωδοί, ἐξελθόντες ἀπὸ τοῦ θεάτρου, λιμώττοντες οἱ πολλοί, καὶ ταῦτα πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέμνονες ὄντες ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε οὖν, ὡς τὸ εἶκος, καὶ δυσάρεστοι ἐσσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ Τιμόλαε, ὅπταν δὲ σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ τῆς πτερώσεως διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ χαμαὶ βαδίζειν, ἀπολέσαντα τοὺς δακτυλίους ἐκείνους ἀπαντας ἀπορρυέντας τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ καὶ τούτο ἱκανόν, ἀντὶ πάντων θησαυρῶν, καὶ Βαβυλωνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι μάλα ἡδέως ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἡτήσατε, ταισῦταις οὖσι, καὶ ταῦτα φιλοσοφίαν ἐπαινούντες.

molestie ferre paulo post, cum misera puls devoranda est: quale quid vobis paulo post eveniet, cum illa vobis felicitas & multae divitiae avolaverint, vos autem a thesauris illis diadematisque delapsi, & tanquam e suavissimo somnio excitati, dissimilia omnia domi inveneritis, ut illi, qui reges egerant, Tragoedii, egressi de theatro plerumque esuriunt, idque cum Agamemnones paulo ante aut Creontes fuerint. Dolebitis ergo, ut credibile est, & displicebunt vobis domestica, tibi praefertim, Timolaë, cum idem tibi, quod Icaro, eventurum sit, ut solutis alis de coelo delapsus humi incedas, perditis illis omnibus, qui de digitis defluxerint, anulis. Mihi vero hoc etiam pro thesauris omnibus, ipsaque Babylone, satis est, quod suaviter ridere possum, quae vos petistis, cum sint talia! eaque homines, qui philosophiam laudatis.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΓΑΥΚΕΡΑ ΚΑΙ ΘΑΙΣ.

ΓΑΥΚ. ΤΟΝ στρατιώτην, Θαί, τὸν Ἀκαρινᾶνα, ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονον εἶχε, μετὰ ταῦτα δὲ ἠράσθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρυφον λέγω, τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθαι αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλυσαι τὸν ἄνθρωπον;

ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα, ὦ Γλυκέριον, καὶ συνέπιε μεθ' ἡμῶν πέρυσιν ἐν τοῖς Ἀλάοις. τί δὲ τοῦτο; εἰκέεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ διηγείσθαι.

ΓΑΥΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἢ παμπόνηρος, Φίλη δοκούσα εἶναι, ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμοῦ ὑπαγαγεῖσα.

DIALOGI MERETRICII.

GLYCERA ET THAIS.

Glyc. MILITEMNE istum, Thais, Acarnanem, qui Abrotonum quondam habuit, postea autem me amavit, purpuratum illum dico, cum chlamyde, illum ergo nosti, an hominis-oblita es?

Thais. Quin novi, Glycerium, & potavit nobiscum superiore anno, sacris arealibus. Quorsum autem hoc? Videris enim aliquid de illo narratura.

Glyc. Gorgona illum scelestissima, quae amica tum videbatur esse, dolo subductum a me abstraxit.

ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν ἐκεῖνος αὐτὸ πρόσκειται, Γοργόνα
δὲ ἑταῖραν πεποιῆται;

ΓΛΥΚ. Ναὶ, ὦ Θαῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐ μετρίως
μου ἤψατο.

ΘΑΙΣ. Πονηρὸν μὲν, ὦ Γλυκερίον, οὐκ ἀδόκητον δέ,
ἀλλὰ εἰωθὸς γίνεσθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἑταιρῶν. οὐκοῦν
χρὴ οὔτε ἀνιάσθαι ἄγαν, οὔτε μέμψεσθαι τῇ Γοργόνῃ.
οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρότερον ἐμέμψατο,
καίτοι φίλαι ἦτε. ἀτὰρ ἐκείνη θαυμάζω, τί καὶ ἐπὶ
νεσεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης οὗτος, ἐκτὸς εἰ μὴ παντάπασι
τυφλὸς ἐστίν, ὃς οὐχ ἑώρακει, τὰς μὲν τρίχας αὐτῇ
ἀραιάς ἔχουσιν, καὶ ἐπιπολὺ τοῦ μετώπου ἀπηγμέ-
κας τὰ χεῖλη δὲ πελιδνὰ, καὶ νεκρικὰ, καὶ τράχηλος
λεπτὸς, καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ ῥίς μα-
κρά. ἐν μόνον εὐμήκης ἐστὶ, καὶ ὀρθή, καὶ μειδία πάνυ
ἐπαγωγόν.

ΓΛΥΚ. Οἶε γὰρ, ὦ Θαῖ, τῷ κάλλει ἠρῆσθαι τὸν

Thais. Nunc igitur tecum non est, sed amicam sibi adsci-
vit Gorgonam?

Glyc. Ira sane, Thais, nec mediocriter illa me res movit.

Thais. Malum istuc quidem, Glycerium, at nihil prae-
ter opinionem: sed quod fieri a nobis meretricibus soleat.
Quare nec aegre nimis ferre par est, nec accusanda Gor-
gona; quippe nec te Abrotonum illius causa accusavit
olim, quamvis essetis amicae. Verum illud miror, quod
probaverit in illa hic miles, nisi plane caecus est, qui non
viderit, capillos illam raros habere, & multum a fronte ab-
ductos. Labia autem livida ei sunt atque cadaverosa, cer-
vix tenuis, eminentibus in ea venis, & nasus longus. Unum
modo habet, quod procera est, & recta, & illecebrosum
quiddam ridet.

Glyc. Nempe putas, Thais, forma captum Acarnanem?

Ἀκαριᾶνα; οὐκ αἶσθα, ὡς Φαρμακίς ἢ Χρυσάριον ἡ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλὰς τινὰς ὥδας ἐπισταμένη, καὶ τὴν σελήνην κατὰγουσα; Φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτεσθαι τῆς νυκτός· ἐκεῖνη ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον, πιεῖν τῶν Φαρμάκων ἐγχείασα, καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν.

ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ὦ Γλυκέριον, ἄλλον τρυγήσεις, τοῦτον δὲ χαίρειν ἔα.

Non nosti, veneficam esse Chryсарium illius matrem, Thes-salas quasdam incantationes quae sciat, ac deducat Lunam? Aiunt vero, illam etiam volare noctu. Ista in furem vertit hominem, temperatis, quae biberet, venenis. At nunc ipsam sibi habent vindemiam.

¶ *Thais.* Nempe tu, Glycerium, ipsa quoque alium vin-demiabis. Hunc quidem valere iube.

II.

ΜΥΡΤΙΟΝ, ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ.

ΜΥΡΤ. ΓΑΜΕΙΣ, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φίλωνος τοῦ ναυ-κλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε γεγαμηκέναι Φασίν. οἱ τοσοῦτοι δὲ ἄρκοι, οὓς ἄμωσας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀκαρεῖ πάντα οἶχεται, καὶ ἐπιλέλυσαι Μυρτίου νῦν, καὶ ταῦτα, ὦ Πάμφιλε, ἐπότε κύω μῆνα ὄγδοον ἤδη. τοῦτο γοῦν

MYRTIUM, PAMPHILUS ET DORIS.

Myr. **D**UCIS, Pamphile, Philonis naucleri filiam: & iam duxisse te aiunt: repetitum autem toties iusiurandum, & lacrimae, momento temporis abierunt omnia, & Myr-tii nunc oblitus es, idque eo tempore, cum octavum iam mensem fero uterum. Hoc nempe solum amoris tui pre-

καὶ μόνον ἐπριάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος, ὅτι μου τηλικαύτην πεποίηκας τὴν γαστέρα, καὶ μετὰ μικρὸν παιδοτραφεῖν δέησι, πρᾶγμα ἑταίρα βαρύτερον. οὐ γὰρ ἐκθήσω τὸ τεχθεῖν, καὶ μάλιστα εἰ ἄρρεν γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνομάσασα, ἐγὼ μὲν ἔξω παραμύθιον τοῦ ἔρωτος· σοὶ δὲ ὀνειδιεῖ ποτε προσελθὼν ἐκεῖνος, ὡς ἄπιατος γένησθαι περὶ τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ μητέρα. γαμεῖς δ' οὐ καλὴν παρθένον. εἶδον γὰρ αὐτὴν ἐναγχας ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μετὰ τῆς μητρὸς, οὐδέπω εἰδυῖα ὅτι δι' αὐτὴν οὐκ ἔτι ὄψομαι Πάμφιλον. καὶ σὺ δ' εὖν πρότερον ἴδου αὐτὴν, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· ἴδε, μή σε ἀνιάτω, εἰ πάνυ γλαυκοὺς ἔχει αὐτοὺς, μηδὲ ὅτι διάστροφοὶ εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ὁρῶσι· μᾶλλον δὲ τὸν Φίλωνα ἐώρακας τὸν πατέρα τῆς νύμφης, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οἶσθα, ὥστε οὐδὲν ἔτι δέησι τὴν θυγατέρα ἰδεῖν.

ΠΑΜΦ. Ἐτι σου ληρούσης, ὦ Μύρτιον, ἀκούσομαι.

tium habeo, quod tantum mihi ventrem conciliasti, & paulo post alendus erit infans, negotium meretrici molestissimum. Neque enim, quod natum erit, exponam, inprimis si virile secus erit: sed Pamphilium nominabo, habitura illum amoris mei solatium: tibi vero aliquando ad te accedens obiiciet, quam perfidus in miseram ipsius matrem fueris. Duces autem non pulchram tu quidem virginem. Vidi enim illam nuper Thesmophoriis cum matre, cum nondum scirem, illius me opera non amplius viduram Pamphilum. Igitur tu quoque prius illam contemplare, & faciem, & oculos adspice; nec aegre ferto, si plane caecios habet, neque quod strabi sunt, & se invicem respiciunt. Quin Philonem vidisti, patrem sponsae: faciem illius nosti: itaque nihil opus erit videre filiam.

Pamph. Adhuc te delirantem, mea Myrtium, audiam;

παρθένους καὶ γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης. ἐγὼ δὲ ἢ σιμὴν τινα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φίλων ὁ Ἀλωπεκῆθεν (οἶμαι γὰρ ἐκείνον λέγειν σε) θυγατέρα ὅλως εἶχεν ὡραίαν ἤδη γάμου; ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί. μέμνημαι γὰρ ὡς πρῶτον ἐδιδάσκατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. τάλαντον γὰρ, οἶμαι, ὁ Φείλων τῷ πατρί, οὐκ ἤθελεν ἐκτίνειν· ὁ δὲ παρὰ τοῦ ναυτοδίκας ἀπήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτὸ, οὐδ' ὅλον, ὡς ὁ πατὴρ ἔφασκεν. εἰ δὲ καὶ γαμεῖν ἐδέδοκτό μοι, τὴν τοῦ Δημέου θυγατέρα τὴν τοῦ πέφυσιν ἐστρατηγηκότος ἀφείς, καὶ ταῦτα πρὸς μητρὸς ἀνεψιὰν οὔσαν, τὴν Φίλωνας ἐγάμουν ἄν; σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκουσας; ἢ συντέθηκες αὐτῇ, ὦ Μύρτιον, καινὰς τινὰς ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσα;

ΜΥΡΤ. Οὐκοῦν οὐ γαμεῖς, ὦ Πάμφιλε;

2 Ὁ Ἀλωπεκῆθεν) Δῆμος τῆς Ἀργιολίδος φυλῆς. δῆμος Ἀττικὸς ἢ Ἀλωπεκίς, V.

virgines mihi & nauclicas nuptias narrantem? Ego vero simamne an pulchram sponsam novi? aut Philoni Alopecia, (illum enim puto te dicere) filiam esse maturam nuptiis scio? Sed neque amicus est patri. Memini enim, nuper illum de nautico negotio litem cum ipso habere. Cum enim talentum, credo, deberet patri,olvere noluit. At ille ad eos, qui nautis ius dicunt, traxit hominem, & aegre solvit; ac ne sic quidem totum, ut pater dicebat. Si vero uxorem ducere mihi decretum esset, relicta nempe Demeae filia, eius, qui superiore anno duxit exercitum, eaque consobrina mea, Philonis puellam ducerem? Tu vero unde ista audisti? an ipsa tibi, Myrtium, finxisti novas, quibuscum zelotypia tua deinde pugnet, larvas?

Myrt. Igitur uxorem non ducis, Pamphile?

ΠΑΜΦ. Μέμνησας, ὦ Μύρτιον, ἡ κραιπαλαῖς. καίτοι χθές οὐ πᾶν ἐμεθύσθημεν.

ΜΥΡΤ. Ἡ Δωρίς αὐτὴ ἐλύπησέ με. πεμφθεῖσα γὰρ ὡς ἔρια ὠνήσαιοτό μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα, καὶ εὗξαιτο τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ, Λεσβίαν ἔφη ἐντυχῶσαν αὐτῇ. . . . μᾶλλον δὲ σὺ αὐτῷ, ὦ Δωρί, λέγε, ἅπερ ἀκήκοας, εἴ γε μὴ ἐπλάσω αὐτά.

ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐπιτριβεῖν, ὦ δέσποινα, εἴ τι εἴφευσάμην· ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὸ Πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐνέτυχέ μοι ἡ Λεσβία μειδιῶσα, καὶ Φησιν, ὁ ἑραστὴς ὑμῶν ὁ Πάμφιλος γαμῆι τὴν Φίλωνας θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπιστοῖν, ἡξίου με παρακύψασαν ἐς τὸν στενωπὸν ὑμῶν ἰδεῖν πάντα κατεστεμμένα, καὶ αὐλητρίδας, καὶ θόρυβον, καὶ Ὑμέναιον ἄδοντάς τινας.

ΠΑΜΦ. Τί οὖν; παρέκνυψας, ὦ Δωρί;

ΔΩΡ. Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη.

ΠΑΜΦ. Μανθάνω τὴν ἀπάτην. οὔτε πάντα ἡ Λεσβία,

Pamph. Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non plane fuimus ebrii.

Myrt. Doris me ista in dolorem coniecit. Missa enim, ut lanas mihi emeret ad ventrem, & votum pro me Lucinae nuncuparet, Lesbiam ait sibi obviam factam... Quin tute huic, Doris, quae audiisti, dicito, nisi ea confinxisti.

Dor. At ego dispeream, hera, si quid mentita sum. Cum enim prope Prytaneum essem, obviam mihi fuit Lesbia, quae subridens dicebat, Amator vester Pamphilus Phibonis ducit filiam. Si vero non crederem, iubebat me vestrum in angiportum inspicere, ac videre fertis exornata omnia, & tibicinas, ac tumultum, & Hymenaeum canentes aliquos.

Pamph. Quid ergo? Num inspexisti, Doris?

Dor. Omnino, & vidi omnia, ut praedixerat.

Pamph. Disco, quid erraveritis. Non omnia apud te,

Δωρί, πρὸς σὲ εἰσέυσατο, καὶ σὺ τάληθ' ἀπήγγελλας Μυρτίῳ· πλὴν μάτην γε ἐταράχθητε· οὔτε γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνήσθην ἀκούσας τῆς μητρὸς, ὅποτε χθρὲς ἀνέστρεψα παρ' ὑμῶν· ἔφη γὰρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ τοῦ γείτονος Ἀρισταίνετου υἱὸς, γαρμεῖ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἐταῖρα σύνει; τοιαῦτα παρακούων αὐτῆς, εἰς ὕπνον κατηνέχθην· εἴτα ἔωθεν προῆλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥστε οὐδὲν εἶδον ὧν ἡ Δωρίς ὕστερον εἶδεν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, αὐθις ἀπελθοῦσα, ὦ Δωρί, ἀκριβῶς ἰδὲ, μὴ τὸν στενωπὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν, ποτέρᾳ ἐστὶν ἡ κατεστεμμένη· εὐρήσεις γὰρ τὴν τῶν γειτόνων.

ΜΥΡΤ. Ἀπέσωσας, ὦ Πάμφιλε· ἀπηγγέλαμην γὰρ αὖν, εἴ τι τοιοῦτο ἐγένετο.

ΠΑΜΦ. Ἄλλ' οὐκ αὖ ἐγένετο, μηδ' οὕτω μανείην, ὥς ἐκλάβεσθαι Μυρτίου· καὶ ταῦτα ἤδη μοι κυούσης παιδίον.

Dori, mentita est Lesbia: & tu vera narraſti Myrtio. Verum turbatae frustra effis. Neque enim apud nos nuptiae. Verum iam recordor, quod heri e matre audivi, cum a vobis domum rediſſem. Dicebat enim, *Tuus, Pamphile, aequalis, Charmidas, vicini noſtri Ariſtaeneti filius, uxorem iam ducit, & frugi eſt. Tu vero quamdiu es cum meretrice?* Haec aure parum attenta cum ex illa auდიſſem, obdormivi: deinde mane domo egreſſus ſum: itaque nihil eorum vidi, quae Doriſ deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes, rurfus abi, Dori, & accurate inſpice, non angiportum, ſed ianuam, utra coronata ſit. Invenies enim, *eſſe vicinorum.*

Myrt. Servaſti me, Pamphile. Suspendere enim me, ſi quid tale fieret.

Pamph. Sed nihil factum eſt. Neque ita ego infaniam, ut obliviſcar Myrtii, idque ferentis ex me uterum.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

ΜΗΤ. ΕΜΑΝΗΣ, ὦ Φίλινα, ἡ τί ἔπαθες ἐν τῷ ζυμ-
ποσίῳ χθές; ἦκε γὰρ παρ' ἐμὲ Δίφιλος ἔωθε δακρύων,
καὶ διηγῆσάτο μοι ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σοῦ. μεμεθύσθαι γάρ
σε, καὶ ἐς τὸ μέσον ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτοῦ
διακωλύοντος, καὶ μετὰ ταῦτα Φιλῆσαι Λαμπρίαν τὸν
ἑταῖρον αὐτοῦ, καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι, καταλιποῦσαν
αὐτόν, ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμπρίαν, καὶ περιβαλεῖν
ἐκεῖνον, ἑαυτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι, τούτων γιγνομένων.
ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτὸς, οἶμαι, συνεκάβευδες. καταλιποῦ-
σα δὲ δακρύοντα, μόνῃ ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμποδος κατέ-
κεισο ἄδουσα, καὶ λυποῦσα ἐκεῖνον.

ΦΙΛ. Τὰ γὰρ αὐτοῦ σοι, ὦ μήτηρ, οὐ διηγῆσατο. οὐ
γὰρ ἂν συνηγόρευες αὐτῷ ὑβριστῇ γε ὄντι, ὃς ἐμοῦ γε

7 Καταλιποῦσαν αὐτόν ἐπελθεῖν οἶμαι, συνεκάβευδες (μετ' αὐτοῦ)
ἐς τὸν Λαμπρίαν καὶ περιβαλεῖν καταλιποῦσα. V.
ἐκεῖνον. αὐτόν δὲ ἀποπνίγεσθαι τοῦ- 14 Συνηγόρειναι) Γραι. συνηγό-
ται γυμνάζειν. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτὸς, ρεις. G.

MATER ET PHILINNA.

Mat. FUREBASNE, Philinna, aut quid tibi erat heri in
convivio? Venit enim ad me Diphilus mane plorans, &
quae perpeffus a te esset, narravit. Ebriam te fuisse, pro-
gressamque in medium, se licet prohibente, saltasse: ac
deinde osculum dedisse sodali ipsius Lampriae: cumque gra-
viter id ferret, se relicto, abiisse ad Lamprian, eumque am-
plexatam esse: se vero hisce factis enecari. Verum neque
noctu, puto, cum ipso cubuisti, sed plorantem relinquens
sola iacuisti in proximo lectulo, canens, molestia illum
afficiens.

Phil. Nimirum quae ipse fecerit, mater, non enarravit.
Neque enim causam illius, contumeliosi hominis, ageres,

ἀφ' ἑμένου ἐκονολογεῖτο Θαΐδι τῇ Λαμπρίου ἑταίρα, μηδέπω ἐκείνου παρόντος· ἐπεὶ δὲ χαλεπαίνουσαν εἶδε με, καὶ διένειντα αὐτῷ οἷα παιῖ, τοῦ ὠτὸς ἄκρου ἐφάψάμενος, ἀνακλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν οὕτω προσφυῶς, ὥστε μόλις ἀπέσπασε τὰ χεῖλη, εἴτ' ἐγὼ μὲν ἐδάκρυον, ὃ δὲ ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαΐδα πολλὰ πρὸς τὸ οὖς ἔλεγε, κατ' ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ ἡ Θαῖς ἐμειδία, βλέπουσα πρὸς ἐμέ· ὡς δὲ προσίοντα ἦσαν τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἐκορέσθησαν ποτε Φιλοῦντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὁμῶς παρ' αὐτὸν κατεκλίβην, ὡς μὴ καὶ τοῦτο προφασίζοιτο ὕστερον· ἡ Θαῖς δὲ ἀναστᾶσα, ὠρχήσατο πρῶτῃ ἀπογυμνοῦσα ἐπιτολὴ τὰ σφυρὰ, ὡς μόνῃ καλὰ ἔχουσα, καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο, ὁ Λαμπρίας μὲν ἐσίγα, καὶ εἶπεν οὐδέν· Δίφιλος δὲ ὑπερεπήνει τὸ εὐρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγημένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν κιθάραν ὁ πῶς, καὶ τὸ σφυρὸν, ὡς καλὸν, καὶ ἄλλα μυρία, καθάπερ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν

1 Ἀφίμενος) Ἀποστὰς. G.

qui me relicta sermones misceret cum Thaide, amica Lampriae, cum ille nondum adesset. Cum vero aegre me ferre videret, nutu, quid ageret, significantem; extrema Thaidis aure prehensa, reflexaque cervice, ita arcte illam osculatus est, vix ut labia retraheret. Tum plorare ego; at iste ridere, & multa in aurem dicere Thaidi, contra me scilicet. Ac subridebat Thais, ad me respiciens. Cum vero advenientem sentirent Lamprian, & fatiati tandem essent osculis mutuis; ego tamen apud ipsum accubui, ne quid deinde haberet obtentui. Surgens vero Thais saltabat prima, nudatis multum talis, quasi pulchros sola habear; cumque desisset, tacente Lampria, & nihil dicente, Diophilus laudare numerosam saltationem & accommodatam choro, quamque bene ad citharam pes congrueret, quam pulcher talus, & sexcenta alia, quasi qui Sosandram lau-

ἐπαινῶν, ἀλλ' οὐχὶ Θαϊδά, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλου-
μένην ἡμῖν, οἷά ἐστι. Θαῖς δὲ οἷα καὶ ἔσκωψεν εὐθύς ἐς
ἐμέ; εἰ γάρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτὰ ἔχουσα
τὰ σκέλη, ὀρχήσεται καὶ αὐτὴ ἑξαναστάσα. τί ἂν λέ-
γοιμι, ὦ μήτερ; ἀνέστην γὰρ, καὶ ὠρχησάμην. τί γὰρ
ἔδει ποιεῖν; ἀνασχέσθαι, καὶ ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα,
καὶ τὴν Θαϊδά εἰς τυραννεῖν τὸ συμπόσιον;

ΜΗΤ. Φιλοτιμότερον μὲν, ὦ θύγατερ, οὐδὲ φροντί-
ζειν γὰρ ἐχρῆν' λέγε δ' ὅμως τὰ μετὰ ταῦτα.

ΦΙΛ. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐπήνουν, ὁ Δίφιλος δὲ μόνος
ὑπτιον καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἐς τὴν ὀροφὴν ἀνέβλεπεν,
ἄχρι δὴ καμοῦσα ἐπαυσάμην.

ΜΗΤ. Τὸ Φιλῆσαι δὲ τὸν Λαμπρίαν ἀληθὲς ἦν, καὶ
τὸ μεταβάσας περιπλέκεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾶς; οὐκ ἔτι
γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια.

ΦΙΛ. Ἀντιλυπεῖν ἐβουλόμην αὐτόν.

4 Ἀπὸ ἀναστάσα) Γραι. ἑξανα-
στάσα. G.

6 Ἐπαληθεύειν) Ἀλλοθινὴν ποι-
εῖν. G.

daret Calamidis, non Thaida, quam tu quoque, qualis sit,
nosti, cum lavet nobiscum. Thais vero qualia statim in me
iecit? *Si quam*, inquit, *non pudet crurum exilitatis, saliatum*
& ipsa surgat! Quid dicerem, mater? Surrexi nimirum, &
saltavi. Quid enim facerem? ferrem, & confirmarem illius
dictum, Thaida tyrannidem habere convivii paterer?

Mat. Ambitiosius quidem istuc, filia; nec enim curare
oportebat: sed dic tamen, quid postea factum sit.

Phil. Alii laudabant. Solus Diphilus supinum se abiece-
rat, lacunar respiciens, dum fatigata desinerem.

Mat. Illud autem verum erat, quod Lamprian osculata
es, &, transiens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec iam
venia indigna sunt.

Phil. Vicissim, quod illum morderet, volebam facere.

ΜΗΤ. Εἶτα οὐδὲ συνεκάθευδες, ἀλλὰ καὶ ἦδες, ἐκείνου δακρύοντος; οὐκ αἰσθάνη, ὦ θυγάτερ, ὅτι πτωχαὶ ἐσμεν, οὐδὲ μέμνησαι ὅσα παρ' αὐτοῦ ἐλάβομεν, ἢ οἷον δὴ τὸν πέρυσσι χειμῶνα διηγάγομεν ἂν, εἰ μὴ τοῦτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτη ἔπεμψε;

ΦΙΛ. Τί οὖν; ἀνέχωμαι διὰ τοῦτο, ὑβριζομένη ὑπ' αὐτοῦ;

ΜΗΤ. Ὀργίζου μὲν, μὴ ἀνθύβριζε δέ. οὐκ οἶσθα ὅτι ὑβριζόμενοι παύονται οἱ ἐρώντες, καὶ ἐπιτιμῶσιν ἑαυτοῖς; σὺ δὲ πάνυ χαλεπὴ ἀεὶ τῷ ἀνδράπῳ γεγένησαι, καὶ ὅρα μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνουσαι τὸ καλώδιον.

Mat. Deinde neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam cecinisti? Nonne cogitas, filia, nos esse pauperes; neque, quantum ab illo acceperimus, meministi, aut quomodo hiemem superiorem acturae fueramus, nisi hunc nobis Venus misisset?

Phil. Quid ergo, patiarne propter hoc, me contumeliose ab illo tractari?

Mat. Irascere, sed noli contra contumeliosa esse. An ignoras, qui amant, eos mox desistere a contumelia, ac se ipsos reprehendere? Tu vero aspera nimis semper in hominem fuisti. Et vide, ne, quod est in proverbio, nimum contendendo funem rumpamus.

IV.

ΜΕΛΙΤΤΑ ΚΑΙ ΒΑΚΧΙΣ.

ΜΕΛ. Εἰ τινα οἶσθα, Βακχί, γραῦν, οἶδι πολλὰ

MELISSA ET BACCHIS.

Mel. Si quam nosti, mea Bacchis, anum, quales esse in
Lucian. Vol. VIII. O

Θετταλαὶ λέγονται ἐπάδουσαι, καὶ ἐρασμίους ποιῶσαι, εἰ καὶ πάντῃ μισομένη γυνὴ τυγχάνοι, (οὕτως ὄναι) παραλαβοῦσα ἤκέ μοι. Φοιμάτια γὰρ ὅλα, καὶ τὰ χρυσία ταυτὶ προεῖμην ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμὲ αὐθις ἀναστρέψαντα Χαρίνον, μισήσαντα Συμμίχην, ὥς νῦν ἐμέ.

ΒΑΚΧ. Τί Φῆς; οὐκ ἔτι σύνεστιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν Συμμίχην, ὧ Μέλितτα, οἴχεται Χαρίνος, δι' ἣν τοσαύτας ὀργὰς τῶν γονέων ἠνέσχετο, οὐ βουλευθεὶς τὴν πλουσίαν ἐκείνην γῆμαι, πέντε προικὸς τάλαντα, ὡς ἔλεγον, ἐπιφερομένην; μέμνημαι γὰρ ταῦτά σου ἀκούσασα.

ΜΕΛ. Ἄπαντα ἐκεῖνα οἴχεται, ὦ Βακχί, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν οὐδ' ἐώρακα ὅλως αὐτὸν, ἀλλὰ πίνουσι παρὰ τῷ συνεφίβῳ Παμμένει αὐτὸς τε καὶ Συμμίχη.

ΒΑΚΧ. Δεινὰ, ὦ Μέλितτα, πέπονθας. ἀλλὰ τί καὶ ὑμᾶς διέστησεν; ἔοικε γὰρ οὐ μικρὸν τοῦτ' εἶναι.

Theffalia multae dicuntur, quae incantent & amabiles praestent, si qua etiam valde exosa sit mulier; illa assumpta, ita beata sis! ad me venito. Vestes enim integras & hoc aurum lubens abiiciam, modo videam redeuntem ad me Charinum odio Simmichen, uti nunc me, habere.

Bacch. Quid ais? Non amplius tecum est, sed ad Simmichen, mea Melissa, transiit Charinus, propter quam tantas parentum iras sustinuit, divitem illam recusans ducere, quinque dotis talenta, uti dicebant, afferentem? Ista enim ex te audire memini.

Mel. Abierunt ista, Bacchis, omnia: & quintus hic dies est, quod omnino illum non vidi: sed apud sodalem ipsius Pammenen bibunt ipse pariter ac Simmiche.

Bacch. Indigna perpeteris, Melissa. Sed quid vos disiungit? videtur enim non parvum quiddam illud esse.

ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον οὐδὲ εἰπεῖν ἔχω. πρῶν δὲ ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει γὰρ, οἶμαι, χρέος τι ἀπαιτήσων πέμψαντος τοῦ πατρὸς) οὔτε με προσέβλεψεν ἐσελθὼν, οὔτε προσήκατο ὡς ἔθος προσδραμοῦσαν, ἀποσεισάμενος δὲ περιπλακῆναι θέλουσαν, Ἀπιθι, Φησί, πρὸς τὸν ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλήτευται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. Τίνα Ἑρμότιμον, τίνα, ἔφη, ἢ ποίαν στήλην λέγεις; ὃ δὲ οὐδὲν ἀποκρινάμενος, οὐδὲ δειπνήσας, ἐκάβευδεν ἀποστραφεῖς. πόσα οἶε ἐπὶ τοῦτον μεμηχανῆσθαι με περιβάλλουσιν, ἐπιστρέφουσιν, φιλοῦσιν ἀπεστραμμένου τὸ μετὰφρενον; ὃ δ' οὐδ' ἐπωσιτῶν ὑπεμαλάχθη, ἀλλ' εἴ μοι, Φησὶν, ἐπὶ πλέον ἐχλήσειας, ἅπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέσαι νύκτες εἰσίν.

ΒΑΚΧ. Ὅμως ἤδεις τὸν Ἑρμότιμον.

ΜΕΛ. Ἀλλά με ἴδοις, ὦ Βακχί, ἀθλιώτερον διά-

Mel. Totum nec ipsa habeo dicere. Sed nuper reversus ex Piraeo, (descenderat enim missu patris, debiti puto cuiusdam exigendi causa) nec adspexit me intrans, nec admisit meo more accurrentem, sed amplecti volentem repellens, *Abi*, inquit, *ad nauclerum Hermotimum*, aut scripta in parietibus in Ceramico lege, ubi nomina vestra ignominiae causa in pila proscripta sunt. Quem tu mihi, inquam, *Hermotimum*, aut quam pilam narras? At ille nihil respondens, nec coenatus, averfus iacuit. Quas tu me putas admovisse illi machinas? amplexa sum illum, convertere ad me studui, dorsum averfi osculata sum. Ille vero ne qualitercunque quidem emolli-ri se passus, *At si mihi*, inquit, *diutius molesta fueris*, iam statim, media licet nocte, abeo.

Bacch. Tamen nosti Hermotimum.

Mel. At miserius me viventem, quam nunc habeo, vi-

γούσαν ἢ νῦν ἔχω, εἴ τινα ἐγὼ ναύκληρον Ἑρμότιμον οἶδα, πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν ἔωθεν ἀπεληλύθει, τοῦ ἀλεκτρυόνος εὐθὺς ἄσαντος ἀνεγρόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμεμνήμην ὅτι κατὰ τοῖχου τινὸς ἔλεγε καταγεγράφθαι τὸννομα ἐν Κεραμικῷ· ἔπεμψα οὖν Ἀκίδα κατασκευομένην· ἥδ' ἄλλο μὲν οὐδὲν εὔρε· τοῦτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον ἐτίοντων ἐπὶ τὰ δεξιά πρὸς τῷ Διπύλῳ, Μελίττα Φιλεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μικρὸν αὐτῆς ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος Φιλεῖ Μελίτταν.

ΒΑΚΧ. Ὡ τῶν περιέργων νεανίσκων. συνίημι γάρ. λυπῆσαι τις θέλων τὸν Χαρῖνον, ἐπέγραψε ζηλότυπον ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα ἐπίστευσεν. εἰ δέ που ἰδοίμι αὐτόν, διαλέξομαι. ἄπειρός ἐστι, καὶ παῖς ἐτι.

ΜΕΛ. Πού δ' ἂν ἰδοῖς ἐκείνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἑαυτόν, σύνεστι τῇ Σιμμίχῃ; οἱ γονεῖς δὲ ἐτι παρ' ἐμοὶ ζητοῦσιν αὐτόν. ἀλλ' εἴ τινα εὔροίμι, ὦ Βακχί, γραῦν, ὡς ἔφην, ἀποσώσοι γὰρ ἂν Φανείσα.

deas, si quem ego nauclerum novi Hermotimum. Verum ille sub galli cantum surgens mane abiit. Ego memineram, illum dicere in pariete scriptum nomen in Ceramico. Mihi ergo visuram Acidem. At illa nihil invenit aliud, praeterquam hoc solum scriptum ad dextram introeuntium versus portam geminam, *Melissa amat Hermotimum*, & paulo inferius iterum, *Nauclerus Hermotimus amat Melissam*.

Bacch. Male sedulos istos adolescentulos! Intelligo enim. Aegre aliquis volens Charino facere, inscripsit, qui zelotypia ipsum laborare sciret. Atque ille statim credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar. Puer adhuc est atque imperitus.

Mel. Ubi autem illum tu videas, qui se cum Simmiche incluscrit? Parentes vero illum apud me adhuc quaerunt. Sed utinam, Bacchis, anum aliquam inveniam, uti dixi. Illa enim sua me praesentia servaret.

ΒΑΚΧ. Ἔστιν, ὦ Φιλτάτη, ὅτι χρησίμη Φαρμακίς, Σύρα τὸ γένος, ὧμῃ ἔτι καὶ συμπεπηγυῖα, ἥ μοι ποτὲ Φανίαν χαλεπαίνοντα κάκῃνον εἰκῇ, ὥσπερ Χαρίνος, διήλλαξε μετὰ μῆνας ὅλους τέσσαρας, ὅτε ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώκειν· ὁ δὲ ὑπὸ τῶν ἐπωδῶν ἤκεν αὖθις ἐπ' ἐμέ.

ΜΕΛ. Τί δὲ ἐπραξεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἔτι μέμνησαι;

ΒΑΚΧ. Λαμβάνει μὲν οὐδὲ πολὺν, ὦ Μελίττα, τὸν μισθόν, ἀλλὰ δραχμὴν καὶ ἄρτον, καὶ ἐπικεῖσθαι δὲ δεῖ μετὰ τῶν ἀλῶν, καὶ ὀβολοὺς ἑπτὰ, καὶ θεῖον, καὶ δᾶδα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβάνει, καὶ κρατῆρα κεκράσθαι δεῖ, καὶ πίνειν ἐκείνην μόνην. δεήσει δέ τι αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπίδας, ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν, ἢ τι τῶν τοιούτων.

ΜΕΛ. Ἐχω τὰς κρηπίδας αὐτοῦ.

ΒΑΚΧ. Ταύτας κρεμάσασα ἐκ παττάλου ὑποθυμῖα τῷ θεῷ, πάντρουσα καὶ τῶν ἀλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ ἐπιλέγει

Bacch. Est, carissima, praestantissima venefica, Syra genus, cruda adhuc & compacta, quae mihi Phanium, cum asperum se & ipse, ut nunc tibi Charinus, temere mihi praeberet, reconciliavit post quatuor integros menses, ubi ille incantationum beneficio ad me iam desperatam rediit.

Mel. Quid vero fecit anus, si adhuc meministi?

Bacch. Caput mercedem non multam, Melissa, sed drachmam & panem. Et appositos esse oportet cum salibus etiam septem obolos, & odores sacros, & facem. Haec quoque anus sibi aufert. Et poculum temperatum esse oportet, eamque solam illud ebibere. Oportet autem ipsius viri praesto esse aliquid, velut vestes, aut soleas, aut pilos paucos, aut quid ex eo genere.

Mel. Habeo illius soleas.

Bacch. Has de clavo suspensas suffitu ex odoribus facto imbuit, de sale etiam aliquid in ignem coniicit, pronun-

δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνου, καὶ τὸ σόν. εἶπας
ἐκ τοῦ κόλπου προκομίσασα ῥόμβον, ἐπιστρέφει ἐπω-
δὴν τινα λέγουσα, ἐπιτρόχῳ τῇ γλώσση, βαρβαρικὰ
καὶ Φρικώδη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησε τότε. καὶ μετ' οὐ
πολὺ Φανίας ἅμα, καὶ τῶν συνεΦήβων ἐπιτιμησάντων
αὐτῷ, καὶ τῆς Φοιβίδος, ἥ συνῆν, πολλὰ αἰτούσης, ἥκέ-
μοι τὸ πλεόν ὑπὸ τῆς ἐπαδῆς ἀγόμενος. ἔτι δὲ καὶ τοῦτό
με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσθητρον ἐδιδάξατο,
τηρήσασαν τὸ ἵχνος ἐπ' αὐτὸν ἀπολίποι ἀμαυρώσασαν ἐπι-
βῆναι μὲν τῷ ἀριστερῷ ἐκείνης τὸν ἐμὸν δεξιόν, τῷ δεξιῷ
δὲ τὸν ἀριστερόν ἐμπαλιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι,
καὶ ὑπεράνω εἰμι, καὶ ἐποίησα ὡς προσέταξε.

ΜΕΛ. Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχί, κάλει ἤδη
τὴν Σύραν. σὺ δὲ, ὦ Ἀκί, τὸν ἄρτον καὶ τὸ θεῖον, καὶ
τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπαδὴν εὐτρέπιζε.

tians simul nomina utriusque, & ipsius, & tuum. Tum
prolatum de sinu rhombum intorquet, carmen simul vo-
lubili lingua dicens, barbarica horribiliaque nomina. Haec
tum fecerat, cum non ita multo post Phantias, sœdalibus
licet illum reprehendentibus, & multum rogante, quicum
adhuc fuerat, Phoebide, ad me venit ab illo maxime in-
cantamento adductus. Insuper vero illud mihi valde odii
contra Phoebidem excitandi remedium commendavit, ut
observatum illius vestigium, cum primum illud reliquisset,
ipsa delerem, ita ut sinistro illius meus dexter pes, si-
nister autem contra dextro vestigio infisteret, diceremque,
conscendi te, & superior sum! ac feci, quod praeceperat.

Mel. Noli, noli cunctari, Bacchis. Voca mihi iam Sy-
ram. Tu vero, Acis, panem & odores, & reliqua omnia
ad incantationem compara.

V.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ.

ΚΛΩΝ. **Κ**ΑΙΝΑ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὦ Λέαινα, τὴν Λεσβίαν Μέγιλλαν τὴν πλουσίαν, ἔρχιν σοῦ ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνεῖναι ὑμᾶς οὐκ οἶδ' ὅ, τι ποιούσας μετ' ἀλλήλων. τί τοῦτο; ἠρυθρίασας; ἀλλ' εἰπὲ εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν.

ΛΕΑΙ. Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δέ, ἀλλόκοτον γὰρ τί ἐστι.

ΚΛΩΝ. Πρὸς τῆς κουροτρόφου τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βούλεται ἡ γυνή; τί δέ καὶ πράττετε ὅταν συνήτε; ὁρᾷς; οὐ φιλεῖς με, οὐ γὰρ ἂν ἀπεκρύπτου τὰ τοιαῦτα.

ΛΕΑΙ. Φιλῶ μὲν, εἰ καὶ τίνα ἄλλην· ἡ γυνή δέ δεινῶς ἀνδρική ἐστιν.

ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰ μή τις ἐταίριστρια τυγχάνει οὔσα· τοιαύτας γὰρ ἐν Λεσβῷ λέγου-

CLONARIUM ET LEAENA.

Clon. **N**OVA de te, Leaena, audimus, Lesbiam Megillam, divitem, tui ut virum amore incensam, & coire vos, nescio quid inter vos peragentes. Quid hoc? erubuiti? verum dic, an vera sint ista?

Leae. Vera, Clonarium, sed pudet me: est enim absurdum quiddam.

Clon. Per matrem Liberae, quid negotii est, aut quid sibi vult mulier? Quid vero facitis, cum una estis? Vides? non amas me: neque enim talia celares.

Leae. Amo equidem, si quam aliam. Illa vero mulier vehementer mascula est.

Clon. Nondum, quid dicas, intelligo, nisi forte quaedam mascula amica est. Tales enim Lesbi esse aiunt mulieres.

σι γυναῖκας, ὑπὸ ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐβελούσας αὐτὸ πάσχειν, γυναιξὶ δὲ αὐτὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἄνδρας.

ΛΕΑΙ. Τοιοῦτό τι.

ΚΛΩΝ. Οὐκοῦν, ὦ Λέαίνα, τοῦτο αὐτὸ καὶ διήγησαι, ὅπως μὲν ἐπέιρα τὸ πρῶτον, ὅπως δὲ καὶ συνεπέσθης, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα.

ΛΕΑΙ. Πότον τινὰ σύγκροτοῦσα αὐτὴ, καὶ Δημόνασσα ἢ Κορινθία, πλουσία δὲ καὶ αὐτὴ, καὶ ὁμότεχνος τῇ Μεγίλλῃ, παρειλήΘασί με καθαρίζειν αὐταῖς ἐπεὶ δὲ ἐκιδάρισα, καὶ ἄωρὶ ἦν, καὶ ἔδει καθεύδειν, καὶ ἐμέθυον, Ἄγε δὴ, ἔφη, ὦ Λέαίνα, ἢ Μεγίλλα, κοιμᾶσθαι γὰρ ἤδη καλὸν, ἐνταῦθα κάθευδε μεθ' ἡμῶν μέση ἀμφοτέρων.

ΚΛΩΝ. Ἐκάθευδες; τὸ μετὰ ταῦτα τί ἐγένετο;

ΛΕΑΙ. Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον ὥσπερ οἱ ἄνδρες, οὐκ αὐτὰ μόνον προσαρμόζουσαι τὰ χεῖλη, ἀλλ' ὑπανοί-

quae viros quidem pati recusent, ipsae vero mulieribus fruuntur, ut viri.

Leae. Tale quid est.

Clon. Ergo, mea *Leaena*, illud ipsum quoque narra, quomodo tentaverit primum, quomodo tibi persuasum fit, & quae sequuntur.

Leae. Convivium instituerat cum Corinthia *Demonassa*, divite & ipsa, atque eandem artem, quam *Megilla*, exercente: assumerant autem me, quae cithara ipsas oblectarem. Cum autem cecinissem, & serum esset, atque tempus eundi cubitum, essentque bene potae, *Age sane, mea Leaena*, inquit *Megilla*, dormiendi iam tempus est, hic apud nos cuba utrarumque media.

Clon. Accubuisti ergo: deinde quid actum est?

Leae. Osculabantur me primum ut viri, non ipsa modo applicantes labia, sed os etiam aliquantum aperientes;

γουςαι τὸ στόμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ τοὺς μαστοὺς ἔβριβον· ἡ Δημώνασσα δὲ καὶ ἔδακνε μεταξὺ καταφιλοῦσα· ἐγὼ δὲ οὐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρᾶγμα εἴη. χρόνῳ δὲ ἡ Μέγιλλα ὑπόθερμος ἦδη οὔσα, τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς, ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὁμοία, καὶ προσφυῆς, καὶ ἐν χρῶ ὄφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη· καὶ ἐγὼ ἐταράχθην ἰδοῦσα. ἡ δὲ, ὦ Λεαίνα, Φησιν, εἴρακαὶς ἦδη οὕτω καλὸν νεανίσκον; Ἄλλ' οὐχ ὁρῶ, ἔφην, ἐνταῦθα νεανίσκον, ὦ Μέγιλλα. Μὴ καταβήλυνέ με, ἔφη, Μέγιλλος γὰρ ἐγὼ λέγομαι, καὶ γεγάμηκα πρόπαλαι ταύτην τὴν Δημώνασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα, ὦ Κλωνάριον, ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἔφην, Οὐκοῦν σὺ, ὦ Μέγιλλε, ἀνὴρ τις ὢν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ τὸν Ἀχιλλέα Φασὶ κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρθένοις· καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο ἔχεις, καὶ ποιεῖς τὴν Δημώνασσαν ὅπερ οἱ ἄνδρες. Ἐκεῖνο μὲν, ἔφη, ὦ Λεαίνα, οὐκ ἔχω· δέομαι

amplexabantur, opprimebant papillas: Demonassa autem inter osculandum etiam mordere. Ego vero, quid res sibi veller, nondum coniicere. Tandem Megilla, quae iam incauisset, ficticiam de capite comam aufert; impositam autem habebat valde similem & bene applicitam; atque apparet accurate ad ipsamque cutem, ut viriliores athletae, detonsa; ut ego ipso adspectu perturbarer. At illa, *Mea Leaeana*, inquit, *vidistine iam pulchrum adeo iuvenem?* Ego vero, inquam, *non video hic iuvenem*, Megilla. *Noli me*, inquit, *facere feminam*. Megillus enim vocor, & olim duxi hanc *Demonassam*, & mea uxor est. Risi ego hoc, *Clonarium*, &, *Tu igitur, Megille*, inquam, *cum vir sis, imprudentibus nobis, sicut de Achille dicunt, inter virgines delituisti?* & illud habes, quo viri censentur, & *Demonassae facis*, quod viri? Illud equidem, inquit, *Leaeana*, *non habeo*: sed neque omnino illo indigeo: sed

δὲ οὐδὲ πάνυ αὐτοῦ. ἴδιον δὲ τινα τρόπον ἡδὴ παραπολὺ ὁμιλοῦντα ὄψει με. Ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἶ, ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφοτέρως ἔχοντες; ἔτι γὰρ ἡγνόνουν, ὦ Κλωνάριον, τὸ πρᾶγμα. Οὐ, φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνὴρ εἰμι. Ἦκουσα, ἔφην ἐγὼ, τῆς Βοιωτίας αὐλητρίδος Ἰσμηνοδώρας, διηγουμένης τὰ Ἐφέστρια παρ' αὐτοῖς, ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ· ὁ δ' αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι, Τειρεσίας τοῦνομα. μὴ οὖν τι καὶ σὺ τοιοῦτο πέπονθας; Οὐκουν, ὦ Λέαινα, ἔφην, ἀλλὰ ἐγεννήθην μὲν ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὑμῖν ἡ γνώμη δέ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τᾶλλα πάντα, ἀνδρὸς ἐστὶ μοι. Καὶ ἱκανὴ γοῦν σοι, ἔφην, ἐπιθυμία. Πάρεχε γοῦν, ὦ Λέαινα, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφην, καὶ γνώσῃ οὐδὲν ἐνδέουσάν με τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀντὶ τοῦ ἀνδρείου, ἀλλὰ πάρεχε, ὄψει γάρ. παρέσχον, ὦ Κλωνάριον, ἰκετευούσης πολλὰ, καὶ ὄρμον τινά μοι δούσης τῶν πο-

proprio quodam modo & multum iucundiore coeuntem me videbis. Ego, Numquid ergo, inquam, Hermaphroditus es, quales multi esse dicuntur, habens utraque? Nempe adhuc, mea Clonarium, quid rei esset, ignorabam. Non, inquit, sed omnino vir sum. Hic ego, Audivi, inquam, Boeotiam tibicinam, Ismenodoram, res patriae suae narrantem, cum diceret, fuisse quendam Thebis ex femina virum: fuisse eundem etiam vatem optimum: puto, Tiresiam nomen illi fuisse. Numquid ergo tibi simile quid usu venit? Neutiquam, ait, mea Leaena: sed ita nata sum, ut vos reliquae: sed animus, & libido, & reliqua omnia in me viri sunt. Igitur satis tibi est, inquam, libido? Quin tu praebe, inquit, Leaena, si fidem mihi non habes, &, nihil me inferiorem esse viris, intelliges. Habeo enim pro illo virili aliquid: sed praebe: videbis enim. Praehui, Clonarium, multum supplicanti, & monile mihi donanti pretiosum, atque lintea te-

λυτελῶν, καὶ ὀνόνας τῶν λεπτῶν. εἶτα ἐγὼ μὲν, ὥσπερ ἄνδρα περιελάμβανον· ἡ δὲ ἐποίει τε, καὶ ἐφίλει, καὶ ἡσθμαινε, καὶ ἐδόκει μοι ἐς ὑπερβολὴν ἡδεσθαι.

ΚΛΩΝ. Τί ἐποίει, ὦ Λέαινα; ἢ τίνα τρόπον; τοῦτο γὰρ μάλιστα εἶπέ.

ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάκρινε ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥστε μὰ τὴν Οὐρανίαν, οὐκ ἂν εἴποιμι.

nuissima. Tum ego illam uti virum complexa sum: illa fecit, basiavit, anhelavit, atque supra modum delectari mihi visa est.

Clon. Quid ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic maxime.

Leae. Noli curiose exquirere: turpicula enim. Quare, ita me Coelestis Venus, non dixerim.

VI.

ΚΡΩΒΥΛΗ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΝΑ.

ΚΡΩΒ. Ω ΚΟΡΙΝΝΑ, ὥς μὲν οὐ πάνυ δεινὸν ἦν ὁ ἐνάμιζες, τὸ γυναῖκα γενέσθαι ἐκ παρθένου, μεμάθηκας ἤδη, μετὰ μειρακίου μὲν ὡραίου γενομένη, μὲν δὲ τὸ πρῶτον μίσθωμα κομισαμένη, ἐξ ἧς ὄρμον αὐτίκα ὠνήσομαι σοι.

CROBYLE ET CORINNA.

Crob. **I**GITUR, mea Corinna, quam non valde formidandum fuerit, quod putabas, mulierem fieri ex virgine, iam didicisti: quae cum pulchro adolescentulo fueris, & minam mercedem primam abstuleris, de qua monile iam statim tibi emam.

ΚΟΡ. Ναί, ραυνάριον. ἐχέτω δὲ καὶ ψήφους τινὰς πυραυγεῖς, οἷος ὁ Φιλαίνιδος ἐστίν.

ΚΡΩΒ. Ἔσται τοιούτος· ἄκουε δὲ καὶ ἄλλα παρ' ἐμοῦ, ἃ σε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὅπως προσφύρεσθαι τοῖς ἀνδράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποστροφὴ τοῦ βίου οὐκ ἔστιν, ὦ θύγατερ, ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ οὗ τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σου πατήρ, οὐκ οἶσθα ὅπως ἀπεψήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἔζη, πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά. ἐχάλκευε γὰρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτοῦ ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων ἐστὶν ἀκοῦσαι διορνευμένων, ἢ μὴν μετὰ Φιλῖνον μηκέτι ἔσεσθαι ἄλλον χαλκία. μετὰ δὲ τὴν τελευταίην τὸ μὲν πρῶτον ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἄκμονα, καὶ σφύραν δύο μνῶν, ἀπὸ τούτων διетράφημεν. εἶτα νῦν μὲν ὑφαίνουσα, νῦν δὲ κρόκην κατάγουσα, ἢ στήμονα κλώβουσα, ἐποριζόμεν τὰ σιτία μόλις· ἔβροσκον δὲ σε, ὦ θύγατερ, τὴν ἐλπίδα περιμένουσα.

Cor. Ita sane, mea matercula. Habeat vero etiam lapillos aliquot ignei coloris, quale est Philaenidis.

Crob. Erit tale. Audi vero ex me, quae facienda tibi sunt reliqua, & quomodo viri tractandi sint. Nec alia enim nobis est, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos iam duos annos, ex quo pater tuus, iam felix, obiit, non nosti, quam tenuiter ac misere vixerimus? cum autem ille viveret, omnium rerum nobis erat copia: aerariam enim officinam exercebat, magnumque ipsius erat in Piraeo nomen: estque audire deierantes omnes, non futurum post Philinum fabrum alium. At post mortem illius, primo quidem forcipes, & incudem, & malleum, duabus minis vendidi, de quibus viximus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo subtemen, aut stamen nendo, aegre paravi nobis cibaria. Te autem, filia mea, alui, spem expectans.

ΚΟΡ. Τὴν μνᾶν λέγεις;

ΚΡΩΒ. Οὐκ' ἀλλὰ ἐλογιζόμενη ὡς τηλικαύτη γενομένη, θρέψεις μὲν ἐμὲ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ῥαδῶς, καὶ πλουτήσεις, καὶ ἐσθῆτας ἔξεις ἀλουργεῖς, καὶ θεραπαίνας.

ΚΟΡ. Πῶς, ἔφης, μήτηρ, ἢ τί λέγεις;

ΚΡΩΒ. Συνοῦσα μὲν τοῖς νεανίσκοις, καὶ συμπίνουσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθεύδουσα ἐπὶ μισθῷ.

ΚΟΡ. Καθάπερ ἡ Δάφνιδος θυγάτηρ Λύρα;

ΚΡΩΒ. Ναί.

ΚΟΡ. Ἀλλὰ ἐκείνη ἐταῖρά ἐστιν.

ΚΡΩΒ. Οὐδὲν τοῦτο δεινόν. καὶ σὺ γὰρ πλουτήσεις ὡς ἐκείνη, καὶ πολλοὺς ἐραστὰς ἔξεις. τί ἐδάκρυσας, ὦ Κόριννα; οὐχ ὁρᾷς ὑπόσαι, καὶ ὡς περισπούδαστοὶ εἰσιν αἱ ἐταῖραι, καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν Δάφνιδα γοῦν ἐγὼ οἶδα, ὦ Φίλη Ἀδράστεια, ῥάκη, πρὶν αὐ-

Cor. De mina dicis?

Crob. Non. Sed ita rationes subducebam, te, ubi ad hanc aetatulam pervenisses, me quidem alituram esse, te ipsam vero exornaturam facile, & futuram divitem, & vestimenta habituram purpurea, atque ancillas.

Cor. Quomodo dicebas, mater? aut quid tibi vis?

Crob. Si cum adolescentulis una sis, & bibas cum illis; & mercede concumbas.

Cor. Ut Lyra illa, filia Daphnidis?

Crob. Ita sane.

Cor. At illa meretrix est.

Crob. Nihil istoc mali. Nam tu quoque dives eris, ut ista, & multos amatores habebis. Quid ploras, Corinna? Non vides, quot, & quanto in honore sint meretrices, & quas opes accipiant? Daphnidem enim ego novi, o bona Adra-

τὴν ἀκμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλημένην, ἀλλὰ νῦν ὥρᾳς οἷα πρόεισι, χρυσὸς, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ δεράπαιναι τέσσαρες.

ΚΟΡ. Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτίσαστο ἡ Λύρα;

ΚΡΩΒ. Τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμοῦσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς, καὶ εὐσταλῆς οὔσα, καὶ Φαιδρὰ πρὸς ἅπαντας, οὐκ ἄχρι τοῦ καυχᾶσθαι ῥαδίως, καθάπερ σὺ εἴωθας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγὸν, εἴτα προσομιλοῦσα δεξιῶς, καὶ μῆτε Φενακίζουσα εἴ τις προσέλθοι ἢ προπέμψει, μῆτε αὐτὴ ἐπιλαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἣν δέ ποτε καὶ ἀπέλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβοῦσα μίσθωμα, οὔτε μεθύσκειται, (καταγέλαστον γὰρ, καὶ μισοῦσιν οἱ ἄνδρες τὰς τοιαύτας) οὔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄκροισ τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γνάθους, πίνει δὲ ἡρέμα, οὐ χανδὸν, ἀλλ' ἀναπαυομένη.

stea! pannis ante vestitam, quam ad maturam viris aetatem pervenisset. Sed nunc vides, qualis prodeat; aurum, vestis florida, ancillae quatuor.

Cor. Quomodo vero illa sibi Lyra paravit?

Crob. Primo quidem decenter se ornavit, bene composita, & iucunda ad omnes, non eo usque, ut in cachinnos facile solveretur, quod tu soles, sed suave quiddam & illecebrosus subridens: deinde dextre versata est cum hominibus, ut nec illuderet plane, si quis adiret ipsam vel deduceret, nec vero ipsa viros invaderet. Si quando autem mercede conducta eat in convivium, nec inebriatur, (derisui enim illud opportunum, & oderunt viri, si qua talis sit) neque cibis, tanquam infueta bonarum rerum, se ingurgitat; sed extremis modo digitis attingit, ac silentio sumit buceas, non in utramque malam infercit: bibit autem placide, non uno haustu, sed interquiescens.

ΚΟΡ. Κὰν εἰ διψῶσα, ὦ μήτηρ, τύχοι;

ΚΡΩΒ. Τότε μάλιστα, ὦ Κόριννα, καὶ οὔτε πλέον τοῦ δέοντος Φθέγγεται, οὔτε ἀποσκώπτει ἐς τινα τῶν παρόντων, ἐς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον βλέπει· καὶ διὰ τοῦτο ἐκεῖνοι φιλοῦσιν αὐτήν. καὶ ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι ἴσθαι, ἀσελγὲς οὐδὲν, οὐδὲ ἀμελὲς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσαιτο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαντος ἐν τούτῳ θηρᾶται, ὡς ὑπαγάγοιτο, καὶ ἐραστὴν ποιήσειεν ἐκείνον· ταῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαντες ἐπαινοῦσιν. εἰ δὴ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις, μακάριαι καὶ ἡμεῖς ἐσόμεθα. ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα παραπολὺ αὐτῆς. ἄλλο οὐδὲν, ὦ Φίλη Ἀδράστεια, Φημι, ζῶης μόνον.

ΚΟΡ. Εἰπέ μοι, ὦ μήτηρ, οἱ μισθούμενοι πάντες τοιοῦτοί εἰσιν, οἷος ὁ Εὐκρίτος, μεθ' οὗ χθὲς ἐκάβευδον;

ΚΡΩΒ. Οὐ πάντες, ἀλλ' ἐνίοι μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ ἤδη ἀνδρώδεις· οἱ δὲ καὶ οὐ πᾶν μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες.

II Ἀδράστεια) Ἀδράστειαν λέγουσι δαίμονα εἶναι τοῖς πᾶσι μεγάλην ἔγκαιχχαίμοις ὑπονεμισσάν. V.

Cor. Etiam si forte fitiat, mater?

Corb. Tum vel maxime, mea Corinna. Neque plus, quam opus est, loquitur, neque in praesentium quemquam dicta iacit, sed solum illum, qui se conduxit, adspicit. Et ob haec illi amant ipsam. Et cum cubitum eundum est, nihil illa lascivum, nihil indecens egerit, sed unum illud venatur undique, ut in potestatem illum redigat, & suum faciat amatorem. Propter haec enim omnes illam laudant. Si ergo tu etiam ista discas, beatæ nos quoque erimus: quandoquidem, quod ad reliqua, multum tu ista.... Verum nihil, cara Adrastea! dico: vivas solum!

Cor. Dic mihi, mater, qui nos conducunt, omnesne tales sunt, qualis Eucritus, quicum heri cubui?

Corb. Non omnes; sed alii quidem meliores, alii vero iam viriles; alii forma non satis a natura felici.

ΚΟΡ. Καὶ τούτοις συγκαθεύδειν δεήσει;

ΚΡΩΒ. Μάλιστα, ὦ θύγατερ· οὗτοι μέντοι καὶ πλείονα διδάσιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐτὸ μόνον, καλοὶ θέλουσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέτω αἰεὶ τοῦ πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βραχεῖ λέγειν ἀπάσας, ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, οὐχ ὁρᾷς τὴν Κόρινναν τὴν τῆς Κρωβύλης θύγατέρα, ὡς ὑπερπλουτεῖ, καὶ τρισευδαίμονα πεποίηκε τὴν μητέρα; τί Φῆς; ποιήσεις ταῦτα; ποιήσεις, οἶδα ἐγὼ, καὶ πράξεις ἀπασῶν ραδίως. νῦν δ' ἄπιθι λουσομένη, εἰ ἀφίκοιτο καὶ τήμερον τὸ μεिरάκιον ὁ Εὐκρίτος· ὑπισχνεῖτο γάρ.

8 Πράξεις ἅπαντα ραδίως. G.

Cor. Etiam cum his cubare oportebit?

Crob. Ac maxime, filia: hi quidem plura etiam largiuntur. Formosi vero solum illud, formosi volunt esse. Tibi vero semper fit cura maioris lucri, si vis, brevi tempore mulieres omnes dicere, digito te monstrata, Nonne vides Crobyles Corinnam filiam? Quam supra fidem dives est, ut ter beatam matrem praeferat! Quid ais? facies ista? facies, novi ego; & facile principatum tenebis omnium. Nunc vero lotum abi, si forte hodie quoque venerit adolescentulus Eucritus: certe promisit.

VII.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ.

ΜΗΤ. ^ΑΑΝ ἔτι τοιοῦτον ἐραστὴν εὕρωμεν, ὦ Μουσάριον, οἷος ὁ Χαϊρέας ἐστὶ, θῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δεή-

MATER ET MUSARIUM.

Mat. **S**I talem adhuc unum amatorem inveniamus, Musarium, qualis est Chaereas, immolare oportebit Popula-

σει λευκὴν μηκάδα, τῇ Οὐρανία δέ, καὶ τῇ ἐν κήποις
θάμαλιν ἐκατέρα, στεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλουτοδοτει-
ραν, καὶ ὅλως μακάριαι καὶ τρισευδαίμονες ἐσόμεθα.
κῦν ὁρᾷς γοῦν παρὰ τοῦ νεανίσκου ἡλίκᾳ λαμβάνομεν,
ὃς ὀβολὸν μὲν οὐδεπώποτε σοι δέδωκεν, οὐκ ἐσθῆτα,
οὐχ ὑποδήματα, οὐ μῦρον, ἀλλὰ προφάσεις αἰεὶ, καὶ
ὑποσχέσεις, καὶ μακραὶ ἐλπίδες, καὶ πολὺ τὸ εἶναι ὁ πα-
τήρ, καὶ εἰ κύριος γένομαι τῶν πατέρων, καὶ πάντα
σά. σὺ δὲ καὶ ὁμωμοκέναι αὐτὸν Φῆς, ὅτι νόμῳ σε γα-
μετὴν ποιήσεται.

ΜΟΥΣ. Ὡμοσε γὰρ, ὦ μήτηρ, κατὰ ταῦν Θεαῖν,
καὶ τῆς Πολιάδος.

ΜΗΤ. Καὶ πιστεύεις δηλαδὴ; καὶ διὰ τοῦτο πρώην
οὐκ ἔχοντι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολὴν, τὸν δακτύλιον
δέδωκας ἀγνοούσης ἐμοῦ· ὁ δὲ ἀποδόμενος κατέπιε, καὶ
πάλιν τὰ δύο περιδέραια τὰ Ἴωνικά, ἔλκοντας ἐκάτερον

2 Πλουτοδοτειραν) Γυν. Γ. 14 Συμβολὴν) Ὁ ἄρκτος. V.

ri Veneti albam capellam, Coelesti vero & Hortensi bucu-
lam unicuique, & coronare divitiarum donatricem Iuno-
nem: atque in universum beatae ac ter felices erimus. Nunc
enim vides, quantum accipiamus ab hoc iuvene, qui obo-
lum nondum unum tibi dederit, non vestem, non calceos,
non unguentum; sed apud illum excusationes semper, &
promissiones, & longae spes, & multum illud, Si pater, &
Si dominus paternorum fuero! &, Tua erunt omnia! Tu vero
etiam iurasse illum tibi dicis, se legitimam sibi uxorem te
duciurum.

Mus. Iuravit enim, mater, per Liberas & Custodem urbis.

Mat. Tu credis nimirum! & propterea nuper, symbo-
lam, quam daret, non habenti, anulum, imprudente me,
dedisti? quem ille venditum abliguriit; & rursus duo illa
monilia Ionica, Daricos unumquodque duo pendentia, quae

Lucian. Vol. VIII.

P

δυο Δαρεικούς, ἃ σοι ὁ Χῖος Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισε ποιησάμενος ἐν Ἐφέσῳ. ἐδεῖτο γὰρ Χαίρεας ἔρανον σὺν ἐφήβοις ἀπενεγκεῖν. ὀνόνας γὰρ καὶ χιτωνίσκους, τί ἂν λέγοιμι; καὶ ὅλως Ἑρμαιόν τι ἡμῖν, καὶ μέγα ὄφελος συμπέπτωκεν οὗτος.

ΜΟΥΣ. Ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένειος, καὶ Φησὶν ἐραῖν, καὶ δακρύει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχης υἱὸς ἐστὶ τοῦ Ἀρεοπαγίτου, καὶ Φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτοῦ, ἣν ὁ γέρον μόνον καταμύση.

ΜΗΤ. Οὐκοῦν, ὦ Μουσάριον, εἰάν ὑποδήσασθαι δέη, καὶ ὁ σκυτοτόμος αἰτῇ τὸ δίδραχμον, ἐροῦμεν πρὸς αὐτόν, Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὀλίγας παρ' ἡμῶν λάβε' καὶ πρὸς τὸν ἀλφιτοπώλην τὰ αὐτά· καὶ ἣν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, Περίμενον, Φήσομεν, ἐστ' ἂν Λάχης ὁ Κολυττεὺς ἀποθάνῃ· ἀποδώσομεν γάρ σοι μετὰ τοὺς γάμους. οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τῶν ἐται-

tibi Chius ille Praxias nauclerus attulerat, cum fieri ea Ephesi curasset: oportebat enim Chaeream erantum conferre cum sodalibus. Vela enim & tunicas quid dicam? Sane missus a Mercurio thesaurus, & magnum lucrum hic nobis homo oblatum est.

Mus. Sed pulcher est, & imberbis, & amare se dicit, & lacrimatur, & Dinomaches Lachetisque Areopagitae filius est: & se ducturum nos promittit, & magnas ab eo spes habemus, modo senex moriens conniveat.

Mat. Ergo, Musarium, cum opus erit soleis, & postulat futor didrachmum, dicemus illi, Pecuniam quidem non habemus, habe tibi vero aliquantum spei a nobis: & ad pistorem eadem: & cum mercedem habitationis exigemur, Exspecta, dicemus, dum Laches Colyttea [tribu] moriatur: solvemus enim tibi post nuptias. Nonne te pudet, quae sola mere-

ρῶν οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὄρμον, οὐ Ταραντινίδιον ἔχουσα;

ΜΟΥΣ. Τί οὖν, ὦ μήτηρ, ἐκείναι εὐτυχέστεραί μου, καὶ καλλίους εἰσίν;

ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτεραι, καὶ ἴσασι ἑταιρίζειν. οὐδὲ πιστεύουσι ῥηματίοις, καὶ νεανίσκοις ἐπ' ἄκρου τοῦ χεῖλους τοὺς ὅρκους ἔχουσι· σὺ δὲ εἶ πιστὴ, καὶ Φίλανδρος, οὐδὲ προσή ἄλλον τινὰ, ὅτι μὴ μόνον Χαιρέαν· καὶ πρῶτην ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ Ἀκαρνανεὺς ἦκε δύο μῖνας κομίζων, ἀγένειος καὶ αὐτὸς (οἴνου δὲ τιμὴν ἀπειλήφει τοῦ πατρὸς πέμψαντας) σὺ δὲ ἐκείνον μὲν ἀπεμύκτισας, καθεύδεις δὲ μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος Χαιρέου.

ΜΟΥΣ. Τί οὖν; ἐχρὴν Χαιρέαν καταλείψασαν παρὰδέξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκείναι κινάθρας ἀπόζοντα; λέϊός μοι, Φασί, Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀκαρνανίος.

ΜΗΤ. Ἔστω, ἐκεῖνος ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀποπνεῖ.

tricum nec inaurem, nec monile, nec Tarentinulam habeas?

Mus. Quid ergo, mater, num illae feliciores me aut pulchriores sunt?

Mat. Non: sed prudentiores, & norunt artem meretriciam; neque verbulis credunt, & adolescentulis, in extremis labris iusiurandum habentibus. Tu vero fidelis es, & viri amans, neque admittis quemquam, solum praeter Chaerean: & nuper ille ex Acarnania rusticus cum veniret, imberbis & ipse, minas ferens duas, (vini enim pretium patris missu acceperat.) tu illum quidem superbe reiecisti, cubas autem cum tuo Chaerea Adonide.

Mus. Quid ergo? oportebat, relicto Chaerea, recipere operarium istum, hircum olentem? Laevis mihi Chaereas, & porcellus, quod est in proverbio, Acarnanius.

Mat. Ekto. Agrestis iste, & male olet. Cur etiam Anti-

τί καὶ Ἀντιφῶντα τὸν Μενεκράτους μῶν ὑπισχνούμενον, οὐδὲ τοῦτον ἐδέξω, οὐ καλὸς ἦν, καὶ ἀστείος, ἡλικιώτης Χαιρέου;

ΜΟΥΣ. Ἄλλ' ἠπείλησε Χαιρέας ἀποσφάξαι ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτοῦ.

ΜΗΤ. Πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλοῦσιν; οὐκ οὖν ἀνέραστος σὺ μενεῖς διὰ τοῦτο, καὶ σωφρονήσεις, καθάπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεομοφόρου ἱερείᾳ τις οὔσα; εἰ ταῖλλα, σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ· τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἑορτήν;

ΜΟΥΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μαννάριον.

ΜΗΤ. Μόνος οὗτος οὐ τέχνην εὔρηκεν ἐπὶ τὸν πατέρα, οὐκ οἰκέτην καθήκεν ἐξαπατήσονται, οὐκ ἀπὸ τῆς μητρὸς ἤτησεν ἀπειλήσας ἀποπλευσεῖσθαι στρατευσόμενος, εἰ

ἡ Σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ) Ἀλῶα, ἑορτὴ ἐστὶν Ἀθῆναισι, μυστήρια περιέχουσα, Δήμητρος καὶ Κόρης καὶ Διονύσου, ἐπὶ τῇ τεμνῇ τῆς ἀμπέλου, καὶ τῇ γύσει τοῦ οἴνου, καὶ

τῶν ἄλλων καρπῶν. Φιλέχαρος δὲ φησὶν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διακριβὰς περὶ τὰς ἄλλας ποιῆσαι. V.

phontem, Meneoratis filium, qui minam pollicebatur, neque hunc recepisti? non pulcher erat, & urbanus, aequalis Chaereae?

Mus. At minatus erat Chaereas, se interfecturum utrumque, si quando me cum illo deprehendisset.

Mat. Quot vero alii minantur eadem? Num igitur tu amatorum expers manebis propterea, & pudica eris, quasi non meretrix esses, sed legiferae Cereris sacerdos. Mitto reliqua: sunt arealia hodie: quid vero dedit tibi diei festi causa?

Mus. Non habet, quod det, matercula.

Mat. Solus ille non invenit aliquam ad patrem machinam? non servum immisit deceptorem? non a matre petit, minatus, se militatum enavigaturum, nisi accipiar? Sed

μή λάβοι; ἀλλὰ κάθηται ἡμᾶς ἐπιτρίβων, μήτε αὐτὸς διδούς, μήτε παρὰ τῶν διδόντων ἑὼν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἶε, ὦ Μουσάριον, ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν αἰεῖ ἔσσεσθαι; ἢ τὰ αὐτὰ Φρονήσειν Χαιρέαν, ὅταν πλουτῇ μὲν αὐτὸς, ἢ δὲ μήτης γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρῃ αὐτῷ; μνησθήσεται οἶε τότε τῶν δακρύων, ἢ τῶν Φιλημάτων, ἢ τῶν ἄρκων, πέντε ἰσῶς τάλαντα προικὸς βλέπων;

ΜΟΥΣ. Μνησθήσεται ἐκεῖνος· δεῖγμα δὲ, ὡς οὐδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλλὰ καταναγκαζόμενος καὶ βιαζόμενος ἤρνήσατο.

ΜΗΤ. Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι, ἀναμνήσω δὲ σε, ὦ Μουσάριον, τότε.

desidet, nos atterit, neque dans ipse quidquam, neque accipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Musarium, duodeviginti annorum te semper futuram? aut eundem animum fore Chaereae, cum dives ipse erit, mater autem multorum illi talentorum nuptias inveniet? Memor erit tum, putas, lacrimarum, & basiorum, & iurisiurandi, quinque forte dotis talenta ubi viderit?

Mus. Memor sane erit. Argumentum eius rei hoc est, quod nondum duxit uxorem, sed, urgentibus, vim quasi parantibus, negavit.

Mat. Utinam non mentiat! Sed tum te, Musarium, admonebo.

VIII.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΣ.

ΑΜΠ. Εἴ τις δὲ, ὦ Χρυσὲ, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ἄρ-

AMPELIS ET CHRYSIS.

Amp. Si quis vero, mea Chrysis, neque zolotypus est,

γίγεται, μήτε ἑρράπισέ ποτε, ἢ περιέκειρεν ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐραστὴς ἐκεῖνός ἐστιν;

ΧΡΥΣ. Οὐκοῦν ταῦτα μόνα ἐρῶντος, ὦ Ἀμπελὶ, δείγματα;

ΑΜΠ. Ναὶ, ταῦτ' ἀνδρὸς Θερμοῦ. ἐπεὶ τᾶλλα, Φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὅρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἥκειν, ἀρχομένου ἔρωτος σημεῖον, καὶ Φυομένου ἐτι τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥστε εἰ καὶ σέ, ὡς Φῆς, ὁ Γοργίας ραπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἔλπιζε, καὶ εὗχου αἰεὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν.

ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτά; τί λέγεις; αἰεὶ ραπίζειν με;

ΑΜΠ. Οὐχί, ἀλλ' ἀνιάσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ γε, τί ἂν ἐτι ὀργίζοιτο, εἰ σὺ τινα ἕτερον ἐραστὴν ἔχῃς;

ΧΡΥΣ. Ἄλλ' οὐδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ μοάτην ὑπέλαβε

neque irascitur, neque alapam infixit unquam, aut comam abscidit, aut discidit vestem; illene adhuc amator est?

Chryf. Numquid ergo, Ampelis, haec sola amantis argumenta?

Amp. Sane quam calidi viri haec sunt. Nam reliqua, oscula & lacrimae, & iusiurandum frequens, & adventus creber, incipientis amoris signum & adhuc nascentis: at ignis totus a zelotypia est. Itaque si te quoque, ut ais, colaphis mulcat Gorgias, & zelotypus est, bona spera, & semper eadem facere illum, opta.

Chryf. Eadem? Quid ais? semper eum mihi dare alapas?

Amp. Non istuc: sed indigne eum ferre, nisi ad ipsum solum respicias. Quandoquidem si non amaret, quid tandem, alium te amatorem habente, irascetur?

Chryf. Sed neque habeo equidem alium. At ille temere

τὸν πλούσιόν μου ἔραῖν, διότι ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε αὐτοῦ.

ΑΜΠ. Καὶ τοῦτο ἤδῃ τὸ, ὑπὸ πλουσίων οἶσθαι σπουδάζεσθαι σε. οὕτω γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ φιλοτιμήσεται, ὥς μὴ ὑπερβάλωτο αὐτὸν οἱ ἀντερασταί.

ΧΡΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε μόνον ὀργίζεται, καὶ ραπίζει· δίδωσι δὲ οὐδέν.

ΑΜΠ. Ἄλλὰ δώσει· ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα λυπηθήσονται.

ΧΡΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅπως ραπίσματα λαμβάνειν βούλει με, ὦ Ἀμπελίδιον.

ΑΜΠ. Οὐκ' ἄλλ', ὥς οἶμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίνονται, καὶ εἰ πύθοιτο ἀμελεῖσθαι· εἰ δὲ πιστεῦσαι μόνος ἔχειν, ἀπομαραίνεται πῶς ἢ ἐπιθυμία. ταῦτα λέγω πρὸς σέ, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἑταιρίσασα· σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκαέτης, οἶμαι, ἢ ἔλαττον, οὔσα τυγχάνεις. εἰ

suspiciatus est, amari me a divite, eo quod casu quodam illius aliquando mentionem inieci.

Amp. Etiam hoc iucundum, si a divitibus coli te suspicetur: ita enim magis etiam aegre feret, & honorem suum in eo putabit agi, ne rivalet ipsum superent.

Chryf. Verum enimvero hic solum irascitur, & infligit alapas, ceterum dat nihil.

Amp. At dabit. Zelotypis enim vel maxime dolet.

Chryf. Nescio, cur alapas accipere me velis, mea Ampelidium.

Amp. Non. Sed, ut arbitror, magni amores etiam sic fiunt, si se putet amator negligi. Si vero solus potiri se credat, marcescit quodam modo cupiditas. Haec ad te dico, quae viginti totos annos meretriciam vitam colui, tu vero duodeviginti annos, aut minus etiam vixisti. Si vis, narrabi

βούλει δέ, καὶ διηγῆσθαι ἃ ἔπαθόν ποτε, οὐ πάνυ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. ἤρα μου Δημόφαντος ὁ δανειστής, ὁ κατόπιν οἰκῶν τῆς Ποικίλης. οὗτος οὐδὲ πώποτε πλέον πέντε δραχμῶν δέδωκε, καὶ ἡξίου δεσπότης εἶναι. ἤρα δέ, ὦ Χρυσί, ἐπιτόλαιόν τινα ἔρωτα, οὔτε ὑπὸ στέρνων, οὔτε δακρυῶν, οὔτε ἄνωρ παραγιγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ' αὐτὰ μόνον συνεκάθευδέν μοι ἐνίοτε, καὶ τοῦτο διὰ μακροῦ. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα, (Καλλιᾶδης γὰρ ὁ γραφεὺς ἔνδον ἦν, δέκα δραχμᾶς πεπομφῶς) τὸ μὲν πρῶτον ἀπῆλθέ μοι λοιδορησάμενος, ἐπεὶ δὲ πολλὰ μὲν διῆλθον ἡμέραι, ἐγὼ δὲ οὐ προσέπεμπον, ὁ Καλλιᾶδης δὲ ἔνδον ἦν αὐθις, ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαντος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐπιστάς ποτε, ἀνεωγμένην τηρήσας τὴν θύραν, ἔκλειν, ἔτυπτεν, ἠπείλει φονεύσειν, περιεῖρήγνυε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέλος τάλαντον δοῦς, μό-

tibi, quæ quondam mihi ante annos non ita multos acciderunt. Amabat me Demophantus danista, qui post Poecilē habitat. Hic neque unquam plus quinque drachmīs dederat, & herus esse postulabat. Amabat autem, Chrysis, amorem quendam in summo tantum innatantem, nec ingemiscens, neque lacrimans, neque intempesta nocte veniens ad fores; sed solum hoc agebat, ut interdum mecum cubaret, idque sat longis intervallis. Cum vero advenientem aliquando exclusissem, (Calliades enim pictor intus erat, qui drachmas decem miserat) primo quidem conviciatus mihi abiit. Cum vero multis interiectis diebus non mitterem ego; Calliades autem intus esset rursus: tum demum incalescens Demophantus & ipse ad eam rem inflammatur: & cum adstans aliquando apertam observasset ianuam, ploravit, pulsavit, interfecturum se minatus est, vestem discidit, fecit omnia: ac tandem talento dato, so-

νος εἶχεν ὅκτ' ὅλους μῆνας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτοῦ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ὡς ὑπὸ Φαρμάκων ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ δὲ ἦν ἄρα ζηλοτυπία, τὸ Φάρμακον. ὥστε, ὦ Χρυσί, καὶ σὺ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῶ αὐτῷ Φαρμάκῳ. πλούσιος δὲ ὁ νεανίσκος ἔσται, ἢν τι ὁ πατὴρ αὐτοῦ πάβῃ.

lus me habuit menses octo integros. Uxor autem ipsius dictare omnibus, me venenis in furorem illum egisse: nempe venenum illud zelotypia fuit. Itaque tu etiam, Chrysis, utere eodem in Gorgiam veneno: dives enim erit adolescentulus, si quid patri illius acciderit.

IX.

ΔΟΡΚΑΣ, ΠΑΝΝΥΧΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ,
ΠΟΛΕΜΩΝ.

ΔΟΡΚ. ΑΠΟΛΩΛΑΜΕΝ, ὦ κεκτημένη, ἀπολώλαμεν, ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρατείας ἀνέστρεψε πλουτῶν, ὡς Φασιν· ἐώρακα δὲ καὶ γὰρ αὐτὸν, ἐΦεστρίδα περιπόρφυρον ἐμπεπορπημένον, καὶ ἀκολούθους ἅμα πολλούς. καὶ οἱ Φίλοι, ὡς εἶδον, συνέθεν ἐπ' αὐτὸν ἀσπασόμενοι. ἐν τοσούτῳ δὲ τὸν θεράποντα ἰδοῦσα κατόπιν ἐπόμενον, ὅς συναποδεδημήκει μετ' αὐτοῦ, ἡρόμην, καὶ,

DORCAS, PANNYCHIS, PHILOSTRATUS,
POLEMO.

Dorc. PERIIMUS, hera, periimus! E bello rediit Polemo, dives, ut aiunt. Vidi autem illum ipsa quoque: sagum purpura praetextum fibula confixum habet, & pedissequos simul multos. Et amici ut viderunt, salutandi causa ad ipsum concurrere: interea famulum conspicata a tergo sequentem, qui cum illo peregre abfuerat, interroga-

εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ Παρμένων, ἀσπασαμένη πρότερον αὐτόν, πῶς ἡμῖν ἐπράξατε, καὶ εἴτι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπανεληλύθετε;

ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τοῦτο εὐθύς, ἀλλ' ἐκεῖνα, "Ὅτι μὲν ἐσώθητε, πολλὴ χάρις τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διὶ, καὶ Ἀθηνᾷ στρατείᾳ· ἡ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο αἰεὶ, τί πράττοιτε; καὶ ἔνθα εἴητε; εἰ δὲ καὶ τοῦτο προσέθηκας, ὥς καὶ ἐδάκρυε, καὶ αἰεὶ ἐμέμνητο Πολέμωνος, ἄμεινον ἦν παραπολύ.

ΔΟΡΚ. Προεῖπον εὐθύς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δὲ σε οὐκ ἂν εἶπον, ἀλλὰ ἃ ἤκουσα, ἐβουλόμην εἰπεῖν. ἐπεὶ πρὸς γε Παρμένωνα οὕτως ἠρξάμην. ἦ που, ὦ Παρμένων, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; αἰεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κεκτημένη μετὰ δακρύων, καὶ μάλιστα εἴ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης, καὶ πολλοὶ τεθνάναι ἐλέγοντο, ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας, καὶ τὰ στέονα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἐκάστην.

vi, &, cum salutassem prius, *Dic mihi, inquam, Parmeno, ut egistis nobis, & utrum dignum quidpiam bellis habentes reversi estis?*

Pan. Non oportebat hoc statim: sed ista, *Cum salvi rediis, multas gratias agimus Diis, & hospitali praesertim Iovi, & Minervae bellicae. Hera autem semper interrogavit, ut ageretur? & ubi essetis? Si vero illud etiam addidisses, Lacrimavit etiam, & semper memoriam usurpavit Polemonis, multo fuerat melius.*

Dorc. Praedixi initio statim haec omnia: apud te vero nolebam iterum dicere, sed ea solum, quae audiavi. Nempe apud Parmenonem sic inceperam, *Numquid, Parmeno, tiniebat vobis auris? Semper enim cum lacrimis hera mea meminerat, & maxime si quis redisset e proelio, ubi caesi esse multi dicerentur, tum illa comas lacerare, & pectus plangere, & ad unumquemque nuntium lugere.*

ΠΑΝ. Εὖγε, ὦ Δορκάς, οὕτως ἐχρῆν.

ΔΟΡΚ. Εἴτα ἐξῆς μετ' οὐ πολὺ ἡρόμην ἐκεῖνα. ὁ δὲ πᾶν λαμπρῶς, Φησιν, ἀνεστρέψαμεν.

ΠΑΝ. Οὕτω καὶ κεῖνος οὐδὲν προειπὼν, ὥς ἐμέμνητό μου ὁ Πολέμων, ἢ ἐπόθει, ἢ ἡύχετο ζῶσαν καταλαβεῖν;

ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γοῦν κεφάλαιον ἐξήγγειλε, πλοῦτον πολὺν, χρυσὸν, ἐσθῆτα, ἀκολούθους, ἐλέφαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μηδὲ ἀριθμῷ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδόμενῳ, ἀπομεμετρημένον πολλοὺς μεδόμενους. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρμένων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν τριχράμων, ἐρυθρά τε ἦν ἐπιτολῆς. εἶσα δ' οὖν αὐτὸν ἐθέλοντά μοι διηγέεσθαι ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν τινὰ, καὶ ὡς διέτριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ· καὶ ἀπέδραμόν σοι ταῦτα προσαγγελοῦσα, ὡς περὶ τῶν

Pan. Euge, Dorcas, ita oportebat.

Dorc. Tum deinde non ita multo post ista rogavi. At ille, *Magnifice omnino*, inquit, *rediimus*.

Pan. Itane ille quoque sine prooemio, quam meminisset mei Polemo, aut desiderasset, aut vivam invenire optasset?

Dorc. Omnino multa id genus dixit. Verum caput rei hoc mihi renunciavit, divitias multas, aurum, vestem, pedissequos, ebur; argentum enim nec numero illum advehere, sed dimensum modio, modios multos. Habebat autem ipse quoque Parmeno anulum parvo in digito, maximum, multiangulum, & gemma in eo de tricoloribus illis, suprema quidem facies rubicunda. Passa ergo sum volentem mihi enarrare, ut, Halye traiecto, Teridatem quendam interfecerint, & ut in proelio contra Pisidas se gessert Polemo, & haec tibi nuntiatura transcucurri, uti de

παρόντων σκέψαι. εἰ γὰρ ἔλθῃ ὁ Πολέμων (ἥξει γὰρ πάντως ἀποσεισάμενος τοὺς γνωρίμους) ἀναπυθόμενος, εὖροι τὸν Φιλόστρατον ἔνδον παρ' ἡμῖν, τί οἶε ποιῆσειν αὐτόν;

ΠΑΝ. Ἐξευρίσκωμεν, ὦ Δορκᾶς, ἐκ τῶν παρόντων σωτήριον· οὔτε γὰρ τοῦτον ἀποπέμψαι καλὸν, τάλαντον ἔναγχος δεδωκότα, καὶ τᾶλλα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολλὰ ὑπισχνούμενον· οὔτε Πολέμωνα τοιοῦτον ἐπανήκοντα, χρήσιμον μὴ παραδέχεσθαι· προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπός ἐστιν, ὃς καὶ πένόμενός ἐτι, πολὺ ἀφόρητος ἦν· νῦν δὲ τί οὐκ ἂν ἐκεῖνος ποιήσειεν;

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ προσέρχεται.

ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορκᾶς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω.

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέρχεται.

ΠΑΝ. Τίς γένωμαι; πῶς ἂν με ἡ γῆ καταπίοι;

ΦΙΛ. Τί οὐ πίνωμεν, ὦ Παννυχί;

omnibus deliberes. Si enim adveniens Polemo, (omnino equidem dimotis familiaribus veniet) resciverit, & intus apud nos esse Philostratum invenerit; quid facturum esse existimas?

Pan. Inveniamus, Dorcas, e re praesenti auxilium. Neque enim dimittere hunc honestum est, qui nuper admodum talentum dederit, mercatorem alioquin & multa pollicitum: neque utile non recipere redeuntem hunc Polemonem. Insuper zelotypus est, qui, cum egeret adhuc, plane erat intolerabilis. Iam vero quid non iste audeat?

Dorc. Sed accedit.

Pan. Deficio animi, Dorcas, prae consilii inopia, & tremo.

Dorc. Verum etiam accedit Philostratus.

Pan. Quid me fiet? Quid si terra mihi dehiscat!

Phil. Cur non potamus, mea Pannychis?

ΠΑΝ. Ἀνθρώπε, ἀπολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε, Πο-
λέμων, χρόνιος Φανείς.

ΠΟΛ. Οὗτος οὖν τίς ἐστιν ὁ προσίων ὑμῖν; σιωπᾶς;
εὖγε, οἶχου, ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν
διέπτην, ἐπειγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυναῖκα. καὶ δίκαια
μέντοι πέπονθα, καὶ σοι χάριν ἔχω, οὐκ ἔτι γὰρ ἀρπα-
σθήσομαι ὑπὸ σοῦ.

ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτιστε;

ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Στειριεύς, Πανδίωνος Ου-
λῆς, ἀκούεις; χιλιαρχήσας τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξανάστη-
σας πεντακισχίλιαν ἀσπίδα, ἐραστὴς Παννυχίδος, ὅτε
ᾧμην ἔτι ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτήν.

ΦΙΛ. Ἀλλὰ τὰ νῦν, ὦ ξεναγέ, Παννυχὶς ἐμή ἐστι,
καὶ τάλαντον εἴληφε, λήψεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, ἐπει-
δὲν τὰ φορτία διαθάμεθα. καὶ νῦν ἀκολουθεῖ μοι, ὦ
Παννυχί. τοῦτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χιλιαρχεῖν ἔα.

Pan. Perdidisti me, homo. Tu vero salve, Polemo. Tar-
de advenis!

Pol. Iste ergo quis est, qui ad vos accessit? Taces? Euge!
periisti, Pannychis! At ego quinto die e Pylis huc advolavi
ad talem festinans mulierem. Verum merito hoc mihi accidit.
Et gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te dispoliabor.

Phil. Tu vero quis es, mi homo?

Pol. Polemo Stirienfis, tribu Pandionia, audin'? qui pri-
mum mille armatos duxi, iam quinquies mille hominum
agmen ago, amator Pannychidis, cum putarem, illam ad
huc humanum sapere.

Phil. Sed ut nunc habet, o dux mercenariorum, mea
est Pannychis, & talentum accepit: accipiet autem iam
etiam alterum, cum sarcinas disposuerimus. Et iam seque-
re me, Pannychis: hunc vero mille hominibus praeesset
apud Odryfas iube.

ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρα μὲν ἔστι, καὶ ἀκολουθήσει, ἢ ἐθέλη.

ΠΑΝ. Τί ποῦ, Δορκάς;

ΔΟΡΚ. Ἐσιέναι ἄμεινον, ὀργιζομένων οὐκ οἷόν τε παρ-
εῖναι Πολέμωνι, καὶ μᾶλλον ἐπιταθήσεται ζηλοτυπῶν.

ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσῴωμεν.

ΠΟΛ. Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕστατον πίεσθε
τήμερον, ἢ μάτην ἐγὼ τοσούτοις Φόνοις ἐγγεγυμνασμένους
πάρειμι. τοὺς Θρᾷκας, ὧ Παρμένων.

ΠΑΡΜ. Ὅπλισμένοι ἦκον, ἐμφράξαντες τὸν στενω-
πὸν τῇ Φάλαγγι· ἐπὶ μετώπου μὲν τὸ ὀπλιτικόν, παρ'
ἑκάτερα δὲ οἱ σφενδονῆται, καὶ τοξόται, οἱ δὲ ἄλλοι
κατόπιν.

ΦΙΛ. Ὡς βρεφυλλίοις ταῦτα, ὧ μισθοφόρε, ἡμῖν
λέγεις, καὶ μορμολύτταις· σὺ γὰρ ἀλεκτρυόνα πώποτε
ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφρούρεις, τά-

Dorc. Libera quidem est, & sequetur, si voluerit.

Pan. Quid agam, Dorcas?

Dorc. Intrasse melius erit. Irato enim adesse Polemoni
non convenit: & magis ipsa zelotypia intendetur.

Pan. [ad Philostratum] Si vis, intremus.

Pol. Sed praedico vobis, vos ultimum hodie potaturos;
aut frustra ego tot caedibus exercitatus adsum. Heus, Par-
meno, Thraces adduc.

Par. Armati venerunt, phalange obsepsere angiportum:
in fronte gravis armatura, in utroque cornu funditores &
sagittarii, reliqui in ultima acie.

Phil. Tanquam parvis infantibus ista, mercenarie, dicis?
& larva quasi terrere nos postulas? Tu enim gallum gal-
linaceum an interfecisti unquam? aut bellum vidisti? ca-

χα διμοιρίτης ὦν, ἵνα καὶ τοῦτο προσχαρίσωμαί σοι.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν εἴσῃ μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν προσιόντας ἡμᾶς ἐπὶ δόρυ θεάσῃ, στίλβοντας τοῖς ὅπλοις.

ΦΙΛ. Ἦκετε μόνον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δέ, καὶ Τίβιος οὗτος (μόνος γὰρ οὗτος ἔπεται μοι) βάλλοντες ὑμᾶς λίθοις τε, καὶ ὀστράκοις, οὕτω διασπιδάσομεν, ὥς μὴδὲ ὅποι οἴχοισθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

Ι Διμοιρίτης ὦν) Διμοιρίτης, τοῦτο ἐνίστη τὸ τρίβαλον ἀποδεύα-
κασιν, ἐπειδὴ τούτο διμοιρον ἐστὶ
τῆς δραχμῆς, ὃ οὖν τοῦτο λαμβάναν
στρατιώτης διμοιρίτης ἐλέγγο. ἴσθι
ὅτι τις καὶ στρατιωτικὴ ἀρχὴ ὁ λοχα-

γός, διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας
δύο μοῖρας λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοι-
ρίαν καὶ ἡμιλοχίαν ταῦτό φασι. καὶ
διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων
τῆς διμοιρίας, καὶ ἡμιλοχίας. V.

stellum forte infedisti, dimidii dux manipuli, ut etiam hoc tibi largiar.

Pol. Quin scies paulo post, ubi accedentes nos protensis hastis videbis, armis fulgentibus.

Phil. Venite modo instructi. Ego autem & Tibys iste (solus enim hic me sequitur) lapidibus vos ac testis ita dispergemus, ut neque, quorsum effugiendum sit, reperiat.

X.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΚΑΙ ΔΡΟΣΗ.

ΧΕΛ. ΟΥΚ ἔτι φοιτᾷ παρὰ σέ, ὦ Δρὸσῃ, τὸ μεισράκιον ὁ Κλεινίας; οὐ γὰρ ἑώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ' ὑμῖν.

CHELIDONIUM ET DROSE.

Chel. NON amplius ad te ventitat, mea Drose, adolescentulus ille Clinias? Diu enim est, cum illum apud vos non vidi.

ΔΡΟΣ. Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐτὸν εἶρξε μηκέτι μοι προσίεναι.

ΧΕΛ. Τίς οὗτος; μή τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον λέγεις; ἐπεὶ ἐκεῖνος γε φίλος μοι.

ΔΡΟΣ. Οὐκ· ἀλλ' ὁ κάκιστα Φιλοσόφων ἀπολούμενος Ἀρισταίνετος.

ΧΕΛ. Τὸν σκυθρωπὸν λέγεις; τὸν δασύν; τὸν βαθυπώγωνα; ὃς εἴωθε μετὰ τῶν μειρακίων περιπατεῖν ἐν τῇ Ποικίλῃ;

ΔΡΟΣ. Ἐκεῖνόν Φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κάκιστα ἐπίδοιμι ἀπολούμενον, ἐλκόμενον τοῦ πώγωνος ὑπὸ δημίου.

ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος, τοιαῦτα ἐπείσσε τὸν Κλεινίαν;

ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον. ἀλλὰ μηδέποτε ἀπόκοιτός μου γενόμενος, ἀφ' οὗ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶτον δὲ ὠμίλησέ μοι) τριῶν τούτων ἐξῆς ἡμερῶν,

Dros. Non amplius, mea Chelidonium: magister enim interdixit, ne amplius ad me accedat.

Chel. Quis est iste? Diotimumne dicis, ludi gymnici magistrum? nam ille quidem mihi amicus.

Dros. Non: sed est perditissimus ille philosophorum Aristænetus.

Chel. Tristem illum dicis, hirsutum, barba prolixa, qui cum adolescentibus inambulare solet in Poecile?

Dros. Illum dico impostorem, quem utinam videam pessime perire, barba tractum a carnifice.

Chel. Sed quid in mentem illi venit, quod istuc persuasit Cliniae?

Dros. Nescio, Chelidonium. Sed qui nondum a me abnoctaverit, a quo tempore usum habere mulieris coepit, (primum autem fuit mecum) tribus hisce deinceps diebus

οὐδὲ προσῆλθε τῷ στενωπῷ· ἐπεὶ δὲ ἠνιάμην, (οὐκ οἶδα δὲ ὅπως τὶ ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ) ἔπεμψα τὴν Νεβρίδα περισκευωμένην αὐτὸν, ἥ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἢ ἐν Ποικίλῃ· ἥ δὲ περιπατοῦντα ἔφη ἰδοῦσα μετὰ τοῦ Ἀρισταινέτου, νῦσαι πόρρω, ἐκεῖνον δὲ ἐρυθρίασанта κάτω ὄραν, καὶ μηκέτι παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἴτ' ἐβάδιζον ἅμα ἐς τὴν πόλιν· ἥ δὲ ἄχρι τοῦ Διπύλου ἀκολουθήσασα, ἐπεὶ μὴδ' ὅλως ἐπεστράφη, ἐπανῆκεν, οὐδὲν σαφεὲς ἀπαγγεῖλαι ἔχουσα. πῶς με οἶε διάγειν τὸ μετὰ ταῦτα, οὐκ ἔχουσιν εἰκάσαι ὅ, τι μοι πέπονθεν ὁ μειρακίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά τι αὐτὸν, ἔλεγον, ἢ τινὸς ἄλλης ἠράσθη, μισήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατὴρ διεκώλυσεν αὐτόν; πολλὰ τοιαῦτα ἔστρεφον. ἤδη δὲ περὶ δείλῃν ὀψίαν ἦκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμματίον τουτὶ παρ' αὐτοῦ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβοῦσα, ὦ Χελιδόνιον, οἷσθα γὰρ δῆπου γράμματα.

7 Τὴν Ἀκαδημίαν) Γραι. τὴν πόλιν. G.

neque accessit ad angiportum. Cum vero aegre ferrem; (nescio vero quid de illo mihi praefagiebat animus) misi Nebridem, quae circumspiceret illum in foro versantem, vel in porticu. Illa vero inambulantem ait se vidisse cum Aristae-neto, & innuisse ei e longinquo. Ipsum vero cum rubore deiecis- se vultum, nec amplius eo oculum adiecisse. Deinde una in urbem iisse. Illa ad portam usque geminam profecuta, cum nec omnino se converteret, rediit nihil certi habens, quod renuntiaret. Quid animi mihi putas ab eo inde tempore fuisse, quae coniectare non possem, quid factum esset adolescentulo? Sed, *numquid aliqua in re ipsum offendi?* dicebam; *an alterius amore captus me odit?* At pater prohibuit? Multa talia versabam in animo. Iam vero fero vespere venit Dromo, hanc ab illo epistolam ferens. Sume, lege, Chelidonium: nosti enim fane literas.

Lucian. Vol. VIII.

Q

ΧΕΛ. Φέρ', ἰδῶμεν τὰ γράμματα οὐ πάνυ σαφῆ, ἀλλ' ἐπισεισυρμένα, δηλοῦντα ἐπειξίν τινα τοῦ γεγραφότος. λέγει δέ, Πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὦ Δροσὴ, τοὺς θεοὺς ποιῶμαι μάρτυρας.

ΔΡΟΣ. Αἱ αὖ τάλαν, οὐδὲ τὸ χαίρειν προσέγραψε.

ΧΕΛ. Καὶ νῦν δὲ οὐ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ἀφίσταμαί σου. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀρισταίνετῳ παρέδωκέ με φιλοσοφεῖν αὐτῷ. καὶ κείνος (ἔμαθε γὰρ τὰ κατ' ἡμᾶς ἅπαντα) πάνυ πολλὰ ἐπετίμησέ μοι, ἀπρεπὲς εἶναι λέγων ἑταῖρα συνεῖναι, Ἀρχιτέλους καὶ Ἐρασικλείας υἱὸν ὄντα· πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν προτιμᾶν τῆς ἡδονῆς.

ΔΡΟΣ. Μὴ ὥραιοσιν ἴκοιτο ὁ λῆρος ἐκείνος, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μεῖράκιον.

ΧΕΛ. Ὡστε ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· παρακολουθεῖ γὰρ ἀκριβῶς παραφυλάσσων, καὶ ὅλως οὐδὲ προσβλέπειν ἄλλῳ οὐδενὶ ἔξεστιν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ· εἰ δὲ

Chel. Age, videamus literas, non valde disertas, sed sibi implicitas, festinationem quandam scribentis indicantes. Dicunt autem, *Quam te amaverim, mea Drose, Deos facio testes.*

Dros. Hei, hei! miser ne salutem quidem adscripsit.

Chel. Et nunc non odio, sed necessitate, discidium a te facio. Pater enim Aristaineto me commendavit, apud quem philosophiae dem operam. Et ille (comperit enim nostra omnia) multum sane me increpuit, indignum esse dicens, cum meretrice me vivere Architelis & Erasicleae filium: multo enim melius esse, virtutem praeferre voluptati.

Dros. Male pereat nugator ille, qui talia doceat adolescentulum!

Chel. Itaque necesse est illi parere. Accurate enim me sequitur & custodit: nec adspicere licet quidquam, praeter ipsum. Si

σωφρονοῖμι, καὶ πάντα πεισθεῖν αὐτῷ, ὑπισχνεῖται
πάνυ εὐδαίμονα ἔσεσθαι με, καὶ ἐνάρετον καταστήσε-
σθαι, τοῖς πόνοις προγεγυμνασμένον. ταῦτά σοι μόλις
ἔγραψα, ὑποκλέψας ἑμαυτόν. σὺ δέ μοι εὐτύχει, καὶ
μέμνησο Κλεινίου.

ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ ἡ ἐπιστολὴ, ὦ Χελιδόνιον;

ΧΕΛ. Τὰ μὲν ἄλλα ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥήσις, τὸ δὲ μέ-
μνησο Κλεινίου, ἔχει τινὰ ὑπόλοιπον ἐλπίδα.

ΔΡΟΣ. Καί μοι οὕτως ἔδοξεν· ἀπόλλυμαι δ' οὖν ὑπὸ
τοῦ ἔρωτος. ὁ μέντοι Δρόμων ἔφασκε παιδεραστὴν τινὰ
εἶναι τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημά-
των, συνεῖναι τοῖς ὠραιότατοις τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λο-
γοποιεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς ὑπι-
σχνόμενον, ὡς ἰσόθεον ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀνα-
γινώσκει μετ' αὐτοῦ ἐρωτικούς τινὰς λόγους τῶν πα-
λαιῶν φιλοσόφων πρὸς τοὺς μαθητὰς, καὶ ὅλως περὶ τὸ

*vero modestus sim, & per omnia sibi obsequar; pollicetur, beatum
me futurum, & virtutis compotem, laboribus ante exercitum. Haec
aegre tibi ut scriberem, me subduxi. Tu vero felix mihi esto, ac
memento Cliniae.*

Dros. Quid tibi videtur haec epistola, Chelidonium?

Chel. Cetera velut Scytharum dictio: at illud, *Memento
Cliniae!* habet spei aliquid reliquum.

Dros. Etiam mihi ita videbatur. Pereo igitur prae amo-
re. Verum dixit mihi Dromo, paediconem esse Aristaene-
tum, & disciplinae obtentu rem habere cum formosissimis
adolescēntulis, & privatim sermones habere cum Clinia,
promissa quaedam illi pollicentem, quasi Dis parem factu-
rus sit. Verum etiam legit cum illo amatorios quosdam
antiquorum philosophorum suis cum discipulis sermones,

μειράκιόν ἐστιν ἡπέιλει δὲ καὶ τῷ πατρὶ τοῦ Κλεινίου κατερεῖν ταῦτα.

ΧΕΛ. Ἐχρῶν, ὦ Δροσῇ, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα.

ΔΡΟΣ. Ἐγάστρισα, καὶ ἄνευ δὲ τούτου ἐμός ἐστι. κέκνισται γὰρ καὶ κείνος τῆς Νεβρίδος.

ΧΕΛ. Θάρρει, πάντα ἔσται καλῶς. ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψω μοι δοκῶ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐν Κεραμεικῷ, ἔνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἶωθε περιπατεῖν, Ἀρισταίνετος διαφθείρει Κλεινίαν, ὥστε καὶ ἐκ τούτου τι συνδραμεῖν τῇ παρὰ τοῦ Δρόμωνος διαβολῇ.

ΔΡΟΣ. Πῶς δ' ἂν λάβοις ἐπιγράψασα;

ΧΕΛ. Τῆς νυκτός, ὦ Δροσῇ, ἀνθρακα ποθὲν λαβοῦσα.

ΔΡΟΣ. Εὐγε. συστράτευε μόνον, ὦ Χελιδόνιον, κατὰ τοῦ ἀλαζόνος Ἀρισταίνετου.

3 Γαστρίσαι) Λαμπρότερον τρίψαι. G.

& totus est in hoc adolescentulo. Minatus autem est *Dromo*, se patri Cliniae denuntiaturum ista.

Chel. Oportebat, *Drose*, cibo corruptum impellere *Dromonem*.

Drof. Feci: & praeterea meus est; prurit enim & ille in *Nebri*dem.

Chel. Bono animo esto. Bene succedent omnia. Ego vero etiam inscribere cogito in pariete in *Ceramico*, ubi inambulare solet *Architeles*, *Aristaenetus* corrumpit *Cliniam*! ut etiam ex hac parte adiuvem *Dromonis* delationem.

Drof. Quomodo vero fatis occulte poteris scribere?

Chel. Noctu, *Drose*, sumto alicunde carbone.

Drof. Euge, iuva modo, *Chelidonium*, pugnam adversus impostorem *Aristaenetus*.

XI.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

ΤΡΥΦ. ΕΤΑΙΡΑΝ δέ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμὰς τὸ μίσθωμα δούς, καθεύδει ἀποστραφείς, δακρῶν καὶ στένων; ἀλλ' οὔτε πέπωκας ἡδέως, οἶμαι, οὔτε δειπνήσαι μόνος ἠθέλησας, ἔκλαες δὲ καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, εἰώρων γάρ. καὶ νῦν δὲ οὐ διαλέλοιπας ὀλολύζων, ὥσπερ βρέφος. ταῦτα οὖν, ὦ Χαρμίδη, τίνος ἕνεκα ποιεῖς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὥς ἂν καὶ τοῦτο ἀπολαύσω τῆς νυκτὸς αἰγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.

ΧΑΡΜ. Ἐρως με ἀπόλλυσιν, ὦ Τρύφαινα, καὶ οὐκέτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεινόν.

ΤΡΥΦ. Ἄλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἐμοῦ ἔρως, δῆλον. οὐ γὰρ ἂν ἔχων με ἡμέλεις, καὶ ἀπωθοῦ με περιπλέκεσθαι θέλουσαν, καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, δοδὼς μὴ ψάυσαιμί σου. τίς δὲ ὅμως ἐκείνη

TRYPHAENA ET CHARMIDES.

Tryph. **M**ERETRICEM autem aliquis quinque drachmarum mercede conductam ubi habet, aversus deinde iacet lacrimans & ingemiscens? Sed neque bibisti, puto, iucunde, neque coenare solus voluisti. Plorasti autem in coena etiam, vidi enim: & nunc non definis pueruli instar eiulare. Ista ergo, Charmides, cur facis? Noli apud me celare, ut hunc certe fructum vigilatae tecum noctis capiam.

Charm. Perdit me, Tryphaena, amor, nec amplius durare ad vim illius possum.

Tryph. Sed me non esse, quam amas, illud quidem fati apparet: nec enim, quam habes, negligeres, & amplexari te volentem repelleres, & tandem quasi murum inter nos quandam veste interposita fecisses, metu, ne forte

ἐστίν, εἶπέ. τάχα γὰρ ἂν τι καὶ συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι.

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν οἶσθαι καὶ πάνυ ἀκριβῶς αὐτήν. καί κ' ἐνί σε. οὐ γὰρ ἀφανὴς ἐταῖρά ἐστιν.

ΤΡΥΦ. Εἶπε τούνομα, ὦ Χαρμίδη.

ΧΑΡΜ. Φιλημάτιον, ὦ Τρύφαινα.

ΤΡΥΦ. Ὅποτέραν λέγεις; δύο γὰρ εἰσὶ τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμένην, ἧς ἔρα Δάμυλλος ὁ τοῦ νῦν στρατηγούντος υἱός; ἢ τὴν ἑτέραν, ἣν Παγίδα ἐπικαλοῦσιν;

ΧΑΡΜ. Ἐκείνην, καὶ ἐάλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ συνέλημμαι πρὸς αὐτῆς.

ΤΡΥΦ. Οὐκοῦν δι' ἐκείνην ἔκλαες;

ΧΑΡΜ. Καὶ μάλα.

ΤΡΥΦ. Πολὺς δὲ χρόνος ἐστὶ σοι ἐρῶντι, ἢ νεοτελής τις εἶ;

te attingam. Quae tamen est illa? dic mihi. Forte enim aliquid illum tibi amorem adiuvero: certe, ut ministranda sint talia, novi.

Charm. Quin nosti illam, & accurate quidem, & illa te. Nec enim obscura est meretrix.

Tryph. Dic nomen, Charmides.

Charm. Philematium, mea Tryphaena.

Tryph. Utram dicis? Duae enim sunt: illam ex Piraeo, quae nuper demum devirginata est, quam Damyllus amat, eius, qui nunc Praetor est, filius: an illam alteram, cui Pagidis [*Laquei*] nomen est?

Charm. Hanc ipsam. Equidem captus ab illa atque irretitus sum.

Tryph. Propter hanc ergo plorasti?

Charm. Omnino.

Tryph. Multumne tempus est, ex quo amas, an nuper demum initiatus es?

ΧΑΡΜ. Οὐ νεοτελής, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ σχεδὸν ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐτήν.

ΤΡΥΦ. Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον, καὶ ὅσα τοῦ σώματος Φανερά, ἃ εἶδες, Φιληματίου, καὶ ὡς ἔχρην γυναῖκα πέντε καὶ τετταράκοντα ἔτη γεγονυῖαν ἤδη;

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν ἐπόμνυται δύο καὶ εἴκοσιν εἰς τὸν ἐσόμενον ἙλαΦηβολιῶνα τελέσειν.

ΤΡΥΦ. Σὺ δὲ ποτέροις πιστεύσεις ἂν, τοῖς ἐκείνης ὀρκοῖς, ἢ τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσκειται γὰρ ἀκριβῶς, ὑποβλέψας ποτὲ τοὺς κροτάφους αὐτῆς, ἔνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλλα Φενακὴ βαθεῖα· περὶ δὲ τοὺς κροτάφους ὁπότεν ἀσθενήσῃ τὸ Φάρμακον, ὧ βάπτεται, ὑπολευκαίνεται τὰ πολλὰ· καίτοι τί τοῦτο; βιάσαι ποτε καὶ γυμνὴν ἰδεῖν.

ΧΑΡΜ. Οὐδὲ πώποτε μοι πρὸς τοῦτο ἐνέδωκεν.

Charm. Non nuper initiatus; sed menses fere septem sum a Bacchanalibus inde, cum primum illam vidi.

Tryph. Verum vidistine totam accurate; an facies sola est, & partes corporis apertae, quae vidisti in Philematio, ut nempe conveniebat mulieri quinque & quadraginta annos iam natae?

Charm. At illa deierat, duo & viginti se Februario proximo annos impleturam.

Tryph. Tu vero utri credendum putas, illine deieranti, an tuis oculis? Accurate enim adverte oculos considerandis illius temporibus, ubi solum suos ipsius capillos habet, reliqua omnis coma prolixa adscititia. Circa tempora autem, ubi medicamentum defecit, quo tingitur, multum cana est. Quamquam quid hoc est? Urge aliquando, ut nudam videas.

Charm. Nunquam eo usque mihi indulfit.

ΤΡΙΓΦ. Εικότως ἠπίστατο γὰρ μυσταχθισόμενόν σε τὰς αὐτῆς λευκάς ὅλη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἐς τὰ γόνατα παρδάλει ἔοικεν. ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες, τοιαύτη μὴ συνών; ἦπου τάχα καὶ ἐλύπει σε, καὶ ὑπερεώρα;

ΧΑΡΜ. Ναὶ, ὦ Τρύφαινα, καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα. καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούση οὐκ εἶχον διδόναι ραδίως, ἅτε ὑπὸ πατρὶ Φειδομένῳ τρεφόμενος, Μοσχίωνα ἐσφῆξαμένη, ἀπέκλεισέ με, ἀνθ' ὧν λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτὴν, σὲ παρείληθα.

ΤΡΙΓΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ἦκον, εἴ μοι προεἶπέ τις, ὡς ἐπὶ τούτοις παραλαμβανοίμην λυπῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιλημάτιον τὴν σφρόν. ἀλλ' ἄπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τρίταν τοῦτο ἥσεν ἀλεκτρυών.

ΧΑΡΜ. Μὴ σύγε οὕτω ταχέως, ὦ Τρύφαινα. εἰ γὰρ ἀληθὴ ἐστὶν ἡ Φῆς περὶ Φιληματίου, τὴν Φενάειν,

Tryph. Merito illa quidem. Sciebat enim, nauseaturum te illius vitiligines. Tota autem a cervice inde ad genua pardali similis est. Sed tu lacrimatus es; quod cum hac tibi esse non liquit? Numquid fortasse etiam male te tractavit, & contemptum habuit?

Charm. Ita sane, mea Tryphaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc, quando mille poscenti non facile, unde darem, inveniebam, quem parvus pater alat; Moschione recepto, me exclusit; pro quo dolorem ipsi ut regeram, te assumpsi.

Tryph. Ita me Venus, non venissem, si quis mihi prae-dixisset, ideo me arcessi, uti aegre alii fieret: idque Philematio illi capulari. Sed discedo. Iam enim tertium hoc gal-lus cecinit.

Charm. Ne ita celeriter, mea Tryphaena. Si enim vera sunt, quae narras de Philematio, de coma adscita, & quod

καὶ ὅτι βάπτεται, καὶ τὸ τῶν ἀλφῶν, οὐδὲ προσβλέ-
πειν ἂν ἔτι δυναίμην αὐτῇ.

ΤΡΥΦ. Ἐροῦ τὴν μητέρα, εἴ ποτε λέλονται μετ' αὐ-
τῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν καὶ ὁ πάππος διηγήσεται σοι,
εἴ γε ζῇ ἔτι.

ΧΑΡΜ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἀΦηρήσθω
μὲν ἤδη τὸ διατείχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλήλους,
καὶ φιλῶμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φιλημάτιον δὲ
πολλὰ χαιρέτω.

tingitur, & illud de vitiliginibus, nec adspicere illam pos-
sim amplius.

Tryph. Matrem interroga, si quando cum illa Javerit: de
annis enim vel tuus tibi avus narrabit, si adhuc vivit.

Charm. Cum igitur illa talis sit, auferatur iam murus,
complectamur nos invicem, & amemus, & bona fide una
simus: longum vero valeat Philematium!

XII.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥΘΙΑΣ ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ.

ΙΟΕΣ. **Θ**ΡΥΠΤΗ, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ καλῶς,
ὅτι μήτε ἀργύριον πώποτε ἤτησά σε, μήτ' ἀπέκλεισα
ἐλθόντα, ἔνδον ἕτερος, εἰπούσα· μήτε παραλογισάμενον
τὸν πατέρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρὸς, ἠνάγκασα ἐμοί
τι κομίσαι, ὅποια αἱ ἄλλαι ποιοῦσιν, ἀλλ' εὐθύς ἐξ ἀρ-

IOESSA, PYTHIAS ET LYSIAS.

Ioēs. **D**ELICATUS es, Lysia, adversus me? & iure qui-
dem, quae neque argentum unquam te poposcerim, ne-
que excluderim venientem, dicens, *intus iam alius!* neque
te subegerim, quod faciunt *aliae*, ut, patre circumscripto,
aut spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid; sed sta-

χῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον εἰσεδεξάμην. οἶσθα ὅσους ἐραστὰς παρεπεμψάμην; Ἡθοκλέα τὸν πρυτανεύοντα νῦν, καὶ Πασσίωνα τὸν ναύκληρον, καὶ τὸν συνέΦηβόν σου Μέλισσον, καίτοι ἑναγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς, καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς οὐσίας· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν Φάωνα μόνον εἶχον, οὔτε τινα προσβλέπουσα ἕτερον, οὔτε προσιεμένη, ὅτι μὴ σέ· ὦμην γὰρ ἡ ἀνόητος ἀληθῆ εἶναι ἃ ὦμνες, καὶ διὰ τοῦτό σοι προσέχουσα, ὥσπερ ἡ Πηνελόπη, ἐσωφρόνουν, ἐπιβοωμένης τῆς μητρὸς, καὶ πρὸς τὰς Φίλας ἐγκαλούσης· σὺ δὲ ἐπεὶ περ ἑμαυτὸς ὑποχείριον ἔχων με τετηκῦϊαν ἐπὶ σοί, ἄρτι μὲν Λυκαίην προσέπαιζες, ἐμοῦ ὀρώσης, ὡς λυποίης ἐμὲ, ἄρτι δὲ σὺν ἐμοὶ κατακείμενος, ἐπῆνεις Μαγίδιον τὴν ψάλτριν· ἐγὼ δ' ἐπὶ τούτοις δακρύω, καὶ συνήμι ὑβριζομένη. πρῶην δὲ ὁπότε συνεπίνετε, Θράσων, καὶ σὺ καὶ Δίφιλος, παρῆσαν καὶ ἡ αὐλητρίς Κυμβάλιον, καὶ Πυραλ-

tim ab initio sine mercede te, sine symbola receperim. Nosti, quot amatores reiecerim, Ethoclen, qui nunc in magistratu est, & Passionem nauclerum, & aequalem tuum Melissum, licet, mortuo ipsius nuper patre, suarum rerum potestatem ipse adeptus sit. At ego te mihi Phaonem solum habui, nec adspiciens quemquam, neque admittens praeter te: putabam enim demens ego, vera esse, quae iurabas, atque ideo tibi dedita, velut Penelope, frugi eram, increpante matre, & apud amicas me accusante. Tu vero ubi sensisti, me tibi obnoxiam, tibi intabescere, modo Lycaenae alludebas, me vidente, ut aegre mihi faceres; modo apud me iacens laudabas psalteriam Magidium. Ego autem ob ista ploro, & contumelia me affici intelligo. Nuper autem cum una biberetis, Thraaso, tu, & Diphilus, aderant quoque Cymbalium tibicina, & Pyralis mihi inimica.

λῖς, ἐχθρὰ οὔσα ἐμοί. σὺ δὲ τοῦτ' εἰδὼς, τὴν Κυμβάλιον μὲν οὐ μοι πάνυ ἐμέλησεν ὅτι πεντάκις ἐΦίλησας, σεαυτὸν γὰρ ὕβριζες τοιαύτην Φιλῶν Πυραλλίδα δὲ ὅσον ἔνευες, καὶ πῶν ἂν ἐκείνη μὲν ὑπέδειξας τὸ ποτήριον, ἀποδίδους δὲ τῷ παιδί πρὸς τὸ οὓς ἐκέλευες, εἰ μὴ Πυραλλίς αἰτήσῃ, μὴ ἂν ἄλλω ἐγχεαί τέλος δὲ τοῦ μήλου ἀποδακῶν, ὅποτε τὸν Δίφιλον εἶδες ἀσχολούμενον, (ἐλάλει γὰρ Θράσωγι) προκύψας πῶς, εὐστόχως προσηκόντισας ἐς τὸν κόλπον αὐτῆς, οὐδὲ λαβεῖν γε πειρώμενος ἐμέ. ἡ δὲ Φιλήσασα μετὰ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο. ταῦτα οὖν τίνος ἕνεκα ποιεῖς; τί σε ἢ μέγα ἢ μικρὸν ἠδίκησα; ἢ λελύπηκα ἐγώ; τίνα ἕτερον εἶδον; οὐ πρὸς μόνον σε ζῶ; οὐ μέγα, ὦ Λυσία, τοῦτο ποιεῖς, γύναιον ἀθλιὸν λυπῶν, μεμνηνὸς ἐπὶ σοί; ἔστι τις θεὸς ἢ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τριαῦτα ὁρᾷ; σὺ δὲ ποτε λυπήσῃ, τάχα ἂν ἀκούσης τί περὶ ἐμοῦ

Tu vero haec cum scires, Cymbalium quidem quod quinques osculatus es, non vehementer curavi, tibi enim fecisti hac osculanda contumeliam: Pyrallidi vero quoties innuebas? & cum biberes, illi occulte monstrabas poculum, tradens autem servulo, ad aurem illi imperabas, nisi Pyrallis postularet, alii ne infunderet. Tandem vero pomum a te demorsum, observato, Diphilum aliud agere, qui cum Thrasone loqueretur, antrorsum inclinatus, accurateque collineans, in ipsius sinum coniciebas, ita ut ne stunderes quidem meum conspectum effugere; quod illa osculata intra papillas sub strophio abscondidit. Haec igitur qua causa facis? qua vel parva ego te vel magna iniuria affici? quem tibi obieci dolorem? quem adspexi alium? nonne soli tibi vivo? Non magnum est, quod facis, Lysia, miseram mulierculam dolore cum afficis, infano tui amore flagrantem. Est aliqua ultrix Dea, & videt talia. Forte

κειμένην με, ἥ τοι βρόχῳ ἑμαυτὴν ἀποπνίξασαν, ἥ ἐς τὸ Φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν ἐμπεσοῦσαν· ἥ ἑνὰ γέ τινα τροπον εὐρήσω θανάτου, ὥς μηκέτ' ἐνοχλοῖν βλεπομένη. πομπεύσεις τότε, ὥς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ πρὶν τοὺς ὀδόντας; εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς, εἶπε, Πυθιάς ἡμῖν αὕτη δικασάτω. τί τοῦτο, οὐδὲ ἀποκρινάμενος ἀπέρχη καταλιπὼν με; ὄρας, ὦ Πυθιάς, οἷα πάσχω ὑπὸ Λυσίου;

ΠΥΘ. ὦ τῆς ἀγριότητος, τὸ δὲ μὴ ἐπικλασθῆναι δακρυούσης, λίθος οὐκ ἀνθρώπος ἐστὶ· πλὴν ἀλλ' εἴγε χρὴ τάληθες εἰπεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθειας αὐτὸν ὑπεραγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. ἐχρὴν δὲ μὴ πάνυ αὐτὸν ζηλοῦν, ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίγνονται. παύου, ὦ τάλαινα, δακρύουσα, καὶ ἦν μοι πέιθῃ, ἅπαξ ἢ δις ἀποκλείσον ἐλθόντα. ὅψει γὰρ ἀνακαίόμενον αὐτὸν πάνυ, καὶ ἀντιμεμνηνότεα ἀληθῶς.

audies de me aliquid, iacere me, vel laqueo gula elisa, aut praecipitem defiliisse in puteum, aut unam certe mortis viam invenisse, ne meo tibi conspectu amplius molesta sim. Triumphabis nempe tum, tanquam magno claroque patrato facinore. Quid furtim ad me respicis, & dentibus infrendes? si quid enim me accusas, dicito. Pythias haec nobis litem iudicabit. Quid hoc? ne respondens quidem me relicta discedis? Vides, Pythias, quomodo tractet me Lysias?

Pyth. Hem feritatem! Ne lacrimis quidem illum fractum esse? Lapis, non homo est. Verum, si, quod res est, dicendum est, tute ipsum, Ioëssa, corrupisti, quae nimis illum amaris, idque ipsum ostenderis. Oportebat vero non nimis illum studiose colere. Superbi enim, eo animadverso, fiunt. Desine plorare, misella, &, si me audis, semel aut bis venientem exclude. Videbis enim, illum plane accendi, & mutatis vicibus in te furere.

ΙΟΕΣ. Ἀλλὰ μὴδ' εἵπης, ἄπαγε ἀποκλείσω Λυσίαν; εἴθε μὴ αὐτὸς ἀποσταίῃ Φθάσας.

ΠΥΘ. Ἀλλ' ἐπανέρχεται αὖθις.

ΙΟΕΣ. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ Πυθιάς, ἡκρόαταί σου ἴσως, ἀπόκλεισον, λεγούσης.

ΛΥΣ. Οὐχὶ ταύτης ἕνεκεν, ὦ Πυθιάς, ἐπανελήλυθα, ἣν οὐδὲ προσβλέψαιμι ἔτι τοιαύτην οὔσαν, ἀλλὰ διὰ σέ, ὡς μὴ καταγινώσκης ἐμοῦ, καὶ λέγης ἂν, ἄτεγκτος ὁ Λυσίας ἐστίν.

ΠΥΘ. Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία.

ΛΥΣ. Φέρειν οὖν ἐβέλεις, ὦ Πυθιάς, Ἰόεσσαν τὴν νῦν δακρύουσαν, αὐτὸν ἐπιστάντα αὐτῇ ποτε μετὰ νεανίου καθευδούσῃ, ἐμοῦ ἀποστάσῃ;

ΠΥΘ. Λυσία, τὸ μὲν ὅλον ἐταῖρά ἐστι. πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς συγκαθεύδοντας;

ΛΥΣ. Ἐκτὴν σχεδὸν ταύτην ἡμέραν, νῆ Δί', ἔκτῃν

14 Πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς Ὑγραί. πῶς. G.

Ioēs. Tu vero ne quid tale dicas: apage! ego Lysiam excludam? utinam ne ille prior discessionem faciat.

Pyth. Sed redit iterum.

Ioēs. Perdidisti nos, Pythias: audivit forte, de exclusionem cum diceres.

Lys. Non propter istam redii, Pythias, quam nec adspicere amplius, talem mulierem, digner: sed propter te, ne me condemnnes, aut dicas, nimium iracundus homo est Lysias.

Pyth. Quin hoc ipsum modo dicebam, Lysia.

Lys. Ferre igitur me iubes, Pythias, istam plorantem modo Ioëssam, qui iuxta adstiterim aliquando ipsi dormienti cum adolescentulo, me deferenti?

Pyth. Lysia, ut in summa dicam, meretrix est! quando vero illos una cubantes deprehendisti?

Lys. Sextus fere hic dies est. Recte, sextus ipse, secun-

γε, δευτέρα ἵσταμένου· τὸ τήμερον δὲ ἐβδόμη ἐστίν. ὁ πατὴρ εἰδὼς ὡς πάλαι ἐρώων ταυτησὶ τῆς χρηστῆς, ἐνέκλεισέ με, παραγγείλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν· ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἔφερον μὴ οὐχὶ συνεῖναι αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέλευσα παρακύψαντα τῷ θριγκῷ τῆς αὐλῆς, ἣ ταπεινότατον ἦν, ἀναδέξασθαι με ἐπὶ τῶν νώτων· ῥᾶον γὰρ οὕτως ἀναβήσεσθαι ἔμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέβην, ἦκον, τὴν αὐλίον εὗρον ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς· μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. οὐκ ἔκοψα δ' οὖν, ἀλλ' ἐπάρας ἡρέμα τὴν θύραν, ἥδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπεποιήκειν αὐτὸ, παραγαγὼν τὸν στροφέα παρῆλθον ἀψοφητὶ, ἐκάθευδον δὲ πάντες, εἴτα ἐπαφώμενος τοῦ τοίχου, ἐφίσταμαι τῇ κλίνῃ.

ΙΟΕΣ. Τί ἐρεῖς, ὦ Δάματερ; ἀγωνιῶ γάρ.

ΛΥΣ. Ἐπειδὴ δὲ οὐχ ἐώρων τὸ ἄσθμα ἐν, τὸ μὲν πρῶτον ὤμην τὴν Λυδὴν αὐτῇ συγκαθεύδειν, τόδ' οὐκ ἦν,

ἡ τῷ θριγκῷ) θριγκοὶ λέγονται οἱ ἐπικείμενοι ταῖς τῶν οἰκῶν ἐξοχαῖς λίθοι. τὰ αὐτὰ καὶ γέισσα. G. θρίγκον) θρίγκος ἐπικείμενος λίθος ταῖς ἐξοχαῖς τῶν οἰκῶν. V.

do mensis die: hodie autem est septimus. Pater cum sciret, me olim amore bonae istius captum, me incluserat, & ne aperiret, ianitori interdixerat. Ego vero, qui ferre non possem, nisi cum illa essem, Dromonem iussi ad conseptum aulae, qua parte humillimum est, acclinatum adstare, meque recipere tergo, qua ratione facile transcendere mihi licebat. Quid multa dicam? Transcendi, veni: ianuam atrii cum cura clausam reperi: media enim nox erat. Non pulsavi igitur, sed sublatra silentio ianua, quod alias iam feceram, supra cardinem, intravi sine strepitu. Dormiebant omnes: tum palpando murum ad lectum adsto.

Ioēs. Quid dices, sancta Ceres! vehementer enim laboro!

Λυσ. Cum autem simplicem spiritum non duci sentirem, primo putabam equidem, dormire cum ista Lyden. At hoc

ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαψάμενος εὖρον ἀγένειόν τινα πάνυ ἀπαλόν, ἐν χρῶ κεκαρμένον, μύρων καὶ αὐτὸν ἀποπνέοντα· τοῦτο ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον, οὐκ ἂν ὤκνησα, εὖ ἴστε. τί γελαῖτε, ὦ Πυθιάς; γέλωτος ἄξια δοκῶ σοι διηγείσθαι;

ΙΟΕΣ. Τοῦτό σε, ὦ Λυσία, λελύπηκεν; ἡ Πυθιάς αὕτη μοι συνεκάθευδε.

ΠΥΘ. Μὴ λέγε, ὦ Ἰόεσσα, πρὸς αὐτόν.

ΙΟΕΣ. Τί μὴ λέγω; Πυθιάς ἦν, Φίλτατε, μετακληθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ, ὥς ἅμα καθεύδοιμεν. ἐλυπούμην γὰρ σὲ μὴ ἔχουσα.

ΛΥΣ. Πυθιάς, ὁ ἐν χρῶ κεκαρμένος; εἴτα δι' ἑκτῆς ἡμέρας ἀνεκόμῃσε τοσαύτην κόμην;

ΙΟΕΣ. Ἀπὸ τῆς νόσου ἐξυρῆσατο, ὦ Λυσία· ὑπέρρεον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ τὴν πηνήκην ἐπέθετο.

15 Τὴν πηνήκην) Πηνήκη, τὸ κεφαλοδίσμιον καὶ ἡ περιέτος κόμη ἀπατῶσα τοὺς πολλούς. V.

non erat, Pythias. Sed palpando prehendi imberbem quendam, molliculum, ad cutem detonsum, unguenta redolentem & ipsum. Hoc videns, si quidem cum gladio venissem, non cunctatus essem.... iam scitis... Quid ridetis, Pythias? Ridiculane tibi narrare videor?

Ioëf. Hoc igitur te, Lyfia, male habuit? Haec ipsa mecum dormiebat Pythias.

Pyth. Noli hoc illi, Ioëffa, dicere.

Ioëf. Quidni dicam? Pythias erat, carissime, vocata a me, ut una dormiremus. Tristis enim eram, quae te non haberem.

Lyf. Pythias, ille ad cutem detonsus? tum deinde intra sex dies tanta illi coma renata est?

Ioëf. Ob morbum radi se curavit, mi Lyfia: defluebant enim illi comae. Iam vero etiam capillamentum imposuit.

δείξον, ὦ Πυθιάς, δείξον οὕτως ὄν, πείσον αὐτόν. ἰδοὺ τὸ μειράκιον ὁ μοιχὸς, ὃν ἐξηλοτύπεις.

ΛΥΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὖν, ὦ Ἰόεσσα, καὶ ταῦτα ἐράωντα, ἐφαψάμενον αὐτόν;

ΙΟΕΣ. Οὐκοῦν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι, βούλει δὲ ἀντιλυπήσω σε καὶ αὕτη ὀργιζομένη δικαίως ἐν τῷ μέρει;

ΛΥΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ Πυθιάς μεθ' ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρεῖναι ταῖς σπονδαῖς.

ΙΟΕΣ. Παρέσται. οἷα πέπονθα διὰ σέ, ὦ γενναίotate νεανίσκων Πυθιάς.

ΠΥΘ. Ἀλλὰ καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥστε μή μοι χαλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖνα ὅρα, ὦ Λυσία, μή τινη εἴπῃς τὸ περὶ τῆς κόμης.

Ostende, Pythias, ostende, rem ita se habere: fidem fac viro: en tibi adolescentulum, moechum illum, propter quem eras zelotypus!

Lys. Nonne vero oportebat, Ioëssa, idque amantem, qui suis ipse manibus illum palpasset?

Ioëf. Ergo tibi quidem iam satisfactum est... Visne autem, ut vicissim ego tibi dolorem obiiciam, iuste ipsa vicissim tibi irascens?

Lys. Minime vero; sed bibamus iam, & nobiscum Pythias: aequum enim est, illam nostro foederi interesse.

Ioëf. Aderit. Quid ego propter te perpeffa sum, generosissime iuvenum, Pythias?

Pyth. Verum etiam idem ego vos conciliavi. Itaque noli mihi irata esse. Verum illud... vide, Lysia, ne cui dicas, illud de coma!

XIII.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ, ΧΗΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΥΜΝΙΣ.

ΛΕΟΝΤ. ἘΝ δὲ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας μάχῃ εἶπε, ὦ Χηνίδα, ὅπως μὲν προσέηλασα τῶν ἄλλων ἰππέων ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καίτοι ἄλκιμοι ὄντες, ἔτρεσαν εὐθὺς ὡς εἶδόν με, καὶ οὐθεὶς ἔτι ὑπέστη, τότε τοίνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λόγχην ἀκοντίσας, διέπειρα τὸν ἱππαρχὸν αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεστηκὸς ἔτι αὐτῶν (ἦσαν γὰρ τινες, οἱ ἔμενον διαλύσαντες μὲν τὴν Φάλαγγα, ἐς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτοὺς) ἐπὶ τούτους ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπάθην, ἅπαντι τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον ἐπτα τοὺς προεστῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τοῦ ἵππου τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν, διέτεμον τῶν λοχαγῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει· ὑμεῖς δὲ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη Φευγόντων.

ΧΗΝ. Ὅτε γὰρ, ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν

LEONTICHUS, CHENIDAS ET HYMNIS.

Leont. **I**N pugna vero contra Gallograecos dic, Chenida; quomodo ante reliquos equites eruperim in equo albo, & quomodo Gallograeci, fortes licet, statim ad meum conspectum pertimuerint, & nemo amplius restiterit. Tum igitur emissâ hasta ducem equitatus illorum ipso cum equo traieci. In reliquos autem, qui constiterant adhuc, (erant enim quidam, qui manerent, soluta quidem phalange, sed contracti in quadratum oblongum) in hos igitur stricto gladio animose invadens, ipsa equi impressione septem duces everto; tum gladio impacto, unius decurionis cum ipso cranio caput dissecuri: vos autem, Chenida, paulo post aderatis, illis iam fugientibus.

Chen. Cum autem, Leontiche, apud Paphlagoniam so-

Lucian. Vol. VIII.

R

ἐμονομάχησας τῷ Σατράπῃ, οὐ μέγала ἐπεδείξω καὶ τότε;

ΛΕΟΝΤ. Καλῶς ὑπέμνησας οὐκ ἀγεννοῦς οὐδ' ἐκείνης τῆς πράξεως. ὁ γὰρ Σατράπης μέγιστος ὢν, ὅπλομάχων ἀριστος δοκῶν εἶναι, καταφρονήσας τοῦ Ἑλληνικοῦ, προπηθήσας ἐς τὸ μέσον, προῦκαλεῖτο εἴ τις ἐθέλοι αὐτῷ μονομαχῆσαι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι κατεπεπλήγεσαν, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτός, καίτοι οὐκ ἀγεννὴς ἄνθρωπος ὢν. Ἀρίσταιχος γὰρ ἡγεμὼν ἡγεῖτο Αἰτωλὸς, ἀκοντιστὴς ἀριστος, ἐγὼ δὲ ἐχιλιάρχουν ἐτι, τολμήσας δ' ὅμως, καὶ τοὺς ἐταίρους ἐπιλαμβανομένους ἀποσεισάμενος, ἐδεδοίκεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμοῦ ὁρῶντες ἀποστίλβοντα μὲν τὸν βάρβαρον ἐπιχρύσοις τοῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ φοβερόν ὄντα τὸν λόφον, καὶ κραδαίνοντα τὴν λόγχην.

ΧΗΝ. Καὶ γὰρ ἔδεια τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ οἷσθα

litaria pugna depugnare cum Satrapa, nonne magnificentum quoque opera edidisti?

Leont. Bene admones me actionis & ipsius non ignavae. Satrapa enim, vir maximus, qui armatorum videretur esse praestantissimus, Graeci nominis contemtor, in medium progressus provocabat, si quis pugnare secum vellet. Reliqui ergo perturbari, decuriones, & duces ordinum, & ipse adeo imperator, quamquam vir minime ignavus. Aristaechnus enim ducebat imperator Aetolus, iaculator optimus, ego tum tribunatu adhucungebar: audacia tamen sumpta, dimotis, qui me retinere vellent, sodalibus; timebant mihi nimirum, videntes fulgentem aureis in armis barbarum, magnum, cristaque & vibrata hasta terribilem...

Chen. Ego quoque tum, Leontiche, timebam, & nosti,

ὥς εἰχόμεν σου δεόμενος, μὴ προκινδυνεύειν· ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος.

ΛΕΟΝΤ. Ἄλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρῆλθον ἐς τὸ μέσον, οὐ χεῖρον τοῦ Παφλαγόνος ὠπλισμένος, ἀλλὰ πάγχρυσος καὶ αὐτός. ὥστε βοή εὐθύς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν βαρβάρων· ἐγνώρισάν με γὰρ καὶ κείνοι ἰδόντες ἀπὸ τῆς πέλτης μάλιστα, καὶ τῶν Φαλάρων, καὶ τοῦ λόφου. εἶπε, ὦ Χηνίδα, τίني με πάντες τότε εἰκαζον;

ΧΗΝ. Τίني δὲ ἄλλω, ἢ Ἀχιλλεῖ, νῆ Δία, τῷ Θέτιδος καὶ Πηλέως; οὕτως ἔπρεπε μὲν σοι ἡ κόρυς, ἡ Φοινικὶς δὲ ἐπὴνθει, καὶ ἡ πέλτη ἐμάρμαιρεν.

ΛΕΟΝΤ. Ἐπεὶ δὲ συνέστημεν, ὁ βάρβαρος πρότερος τιτρώσκει με, ὀλίγον ὅσον ἐπιψάυσας τῷ δόρατι, μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσσῃ, παίω διαμπαῆς εἰς τὸ στέρνον, εἴτ' ἐπιδραμὼν ἀπεδειροτόμησα τῇ σπάθῃ ραδίως, καὶ τὰ ὅπλα ἔχων ἐπαν-

quam retinuerim te, rogans, ne periculum pro aliis subires: neque enim, te mortuo, vivendum mihi putabam.

Leont. Sed ego, audacia sumta, in medium progredior, non deterius Paphlagone armatus, sed torus ipse etiam aureus. Iraque clamor statim elatus a nostris pariter atque a barbaris. Nam hi quoque ad primum me conspectum noverant a pelta maxime, & phaleris, & cristâ. Dic, Chénida, cui me omnes tum assimilabant?

Chen. Cui vero alii, quam Achilli, per Iovem, Thetidis illi atque Pelei filio? adeo decebat te galea, adeo floridum colorem spargebat paludamentum, adeo pelta splendebat.

Leont. Cum vero congressi essemus, leviter primo vulnerat me barbarus, aliquantum hasta perstringens paulum supra genu. Ego vero, clypeo illius sarissa mea perfosso, mediam pectoris compagem traieci, tum accurrens facile

ἤλθον, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης πεπηγυῖαν κομίζων, λελουμένος τῷ Φόνῳ.

ΥΜΝ. Ἀπαγε, ὦ Λεόντιχε, μισὰρὰ ταῦτα καὶ φοβερὰ περὶ σαυτοῦ διηγῇ, καὶ οὐκ ἂν ἔτι σε οὐδὲ προσβλέψειε τις, οὕτω χαίροντα τῷ λύθρῳ, οὐχ ὅπως συμπίοι, ἢ συγκοιμηθοίη. ἔγωγε οὖν ἄπειμι.

ΛΕΟΝΤ. Διπλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα.

ΥΜΝ. Οὐκ ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν.

ΛΕΟΝΤ. Μὴ δέδιθι, ὦ Ὑμνί· ἐν Παφλαγόσιν ἐκεῖνα πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω.

ΥΜΝ. Ἄλλ' ἐναγῆς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατέσταζε σου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ βαρβάρου, ἣν ἔφερες ἐπὶ τῇ σαρίσσει. εἴτ' ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβαλῶ, καὶ Φιλήσω; μὴ, ὦ Χάριτες, γένοιτο. οὐδὲν γὰρ οὗτος ἀμείνων τοῦ δημίου.

ΛΕΟΝΤ. Καὶ μὴν εἴ με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα, ἡράσθης ἄν.

caput gladio amputavi: sic cum armis viri redeo, caput simul farissa fixum gerens, caede illius madidus.

Hymn. Apage, Leontriche, foeda istaec & terribilia de te narras, nec te ulla amplius adspicere sustineat, adeo gaudentem cruore, nedum ut bibat una aut cubet: equidem hinc discedo.

Leont. Duplam tibi mercedem habe.

Hymn. Non sustineo ego iacere cum homicida.

Leont. Noli, mea Hymnis, metuere. Inter Paphlagonες ista acta sunt: iam quidem pacem ago.

Hymn. At impiatus tamen homo es, stillavitque in te sanguis de capite barbari, quod ferebas in farissa. Deinde talem ego hominem complectar, & osculer? Absit hoc, o Gratiae! Nihil enim hic homo carnifice melior.

Leont. Quin si in armis me videres, bene novi, me amares.

TMN. Ἀκούουσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυτίῳ, καὶ Φρίττῳ, καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ ὄραν, καὶ τὰ εἰδῶλα τῶν πεφονευμένων, καὶ μάλιστα τοῦ ἀβλίου λοχαγοῦ, ἐς δύο τὴν κεφαλὴν διηρημένου· τί οἶε τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰ θεασαίμην, καὶ κειμένους τοὺς νεκρούς; ἐκθανεῖν γάρ μοι δοκῶ, οὐδ' ἀλεκτρυόνα πῶποτε φενοῦμενον εἶδον.

ΛΕΟΝΤ. Οὕτως ἀγεννής, ὦ Ὑμνί, καὶ μικροψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ὥμην ἡσθήσεσθαι σε ἀκούουσιν.

TMN. Ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι τούτοις, εἴ τινας Λημνιάδας ἢ Δαναΐδας εὖροις· ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἐτι ἡμέρα ἐστίν. ἔπου καὶ σὺ, ὦ Γραμμὴ· σὺ δὲ ἔρρωσο, χιλιάρχων ἀριστε, καὶ Φανεῦ, ὅπως ἂν ἐβέλῃς.

ΛΕΟΝΤ. Μείνον, ὦ Ὑμνί, μείνον. ἀπελήλυθε.

XHN. Σὺ γὰρ, ὦ Λεόντιχε, ἀφελῇ παιδίσκην κατέ-

Hymn. Cum audierim modo, Leontiche, nauseo, & horreo, & umbras mihi videre videor ac spectra interfectorum, & miseri praefertim decurionis, cui in duas partes caput a te dissectum est: quid putas, ipsum opus & sanguinem si viderem, & iacentes mortuos? moritura enim mihi videor, quae neque gallinaceum gallum necari viderim.

Leont. Adeo ignava, Hymnis, & pusilli es animi? Ego autem auditu te delectatum iri sperabam.

Hymn. At tu oblecta illis tuis narrationibus, si quas Lemniadas inveneris aut Danaidas. Ego autem ad matrem decurro, dum adhuc dies est. Sequere tu quoque, Gramme. Tu vero vale, tribunorum fortissime, & interfector, quotcunque hominum volueris.

Leont. Mane, Hymnis, mane... Discessit.

Chen. Tu enim, Leontiche, puellam simplicem perter-

Φόβησας, ἐπισείων λόφους, καὶ ἀπιδάνους ἀριστείας διεξιῶν· ἐγὼ δὲ εἴρων εὐθύς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο, ἔτισου τὰ κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐκεῖνα διηγουμένου, καὶ συνέστειλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ διακόψαι τὴν κεφαλὴν ἔφης.

ΛΕΟΝΤ. Ὡμην ἐρασμιώτερος αὐτῇ θανεῖσθαι. ἀλλὰ καὶ σύ με προσπολώλεκας, ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον ὑποβαλὼν.

ΧΗΝ. Οὐκ ἔδει γὰρ συνεπιψεύδεσθαί σοι, ὁρῶντα τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας; σὺ δὲ πολὺ φοβερὸν αὐτὸ ἐποίησας. ἔστω γὰρ, ἀπέτεμες τοῦ κακοδαίμονος Παφλαγόνος τὴν κεφαλὴν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης, ὥστε σου καταρρεῖν τὸ αἷμα;

ΛΕΟΝΤ. Τοῦτο μισαρὸν, ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ τά γε ἄλλα οὐ κακῶς συνεπέπλαστο. ἅπιθι δ' οὖν, καὶ πείσον αὐτὴν συγκαθευδήσουσαν.

ruisti, quatienda crista, & incredibilibus facinoribus enarandis. Ego vero statim videbam, quomodo expallesceret, te adhuc illa de decurione narrante, & vultum mutaret, & pesthorresceret, cum diffidisse te caput diceret.

Leont. Putabam, me amabiliorem illi visum iri. At tu insuper me, Chenida, perdidisti, subiicienda mihi illa pugna solitaria.

Chen. Nonne igitur oportebat tua adiuvare mendacia, cum tuae illius gloriationis causam viderem? Tu vero ita terribile illud fecisti. Esto enim. Abscideris caput misero Paphlagoni, quid etiam opus fuit hasta illud figere, ut sanguis in te deflueret?

Leont. Hoc re vera foedum, Chenida: nam reliqua non male erant conficta. Abi ergo, & illi persuade, mecum ut cubet.

ΧΗΝ. Λέγω οὖν ὡς εἰσεύσω ἅπαντα, γενναῖος αὐτῇ δοῦναι βουλόμενος;

ΛΕΟΝΤ. Δισχρὸν, ὦ Χηνίδα.

ΧΗΝ. Καὶ μὴν οὐκ ἄλλως ἀφίκοιτο. ἐλοῦ τοίνυν θάτερον, ἢ μισεῖσθαι ἀριστεύς εἶναι δοκῶν, ἢ καβεύδειν μετὰ Ὑμνίδος, εἰσεῦσθαι ὁμολογῶν.

ΛΕΟΝΤ. Χαλεπὰ μὲν ἄμωι αἰροῦμαι δ' ὅμως τὴν Ὑμνίδα. ἀπιθι οὖν, καὶ λέγε, ὦ Χηνίδα, εἰσεῦσθαι μὲν, μὴ πάντα δέ.

Chen. Dicam ergo, te mentitum esse omnia, cum fortis ipse velles videri?

Leont. Turpe hoc, Chenida.

Chen. Verum aliter non venerit. Elige ergo alterutrum, ut aut odio illi sis cum viri fortis opinione, aut cum Hymnide cubes, mentitum te fassus.

Leont. Ambo quidem difficilia. Praeopto tamen Hymnidem. Abi ergo, &, me mentitum esse, Chenida, dicito, non tamen omnia.

XIV.

ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ.

ΔΩΡ. Νῦν με ἀπακλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν, ὅτε πένης ἐγενόμην διὰ σέ; ὅτε δέ σοι τὰ τσαῦτα ἐκόμιζον, ἐράμενος, ἀνὴρ, δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αὖτος ἤδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιβυὸν ἔμπορον εὖρη-

DORIO ET MYRTALE.

Dor. Nunc me excludis, Myrtale, nunc, postquam pauper per te factus sum? Cum vero tot tibi res afferrem, amicus, vir, dominus, omnia ego fui. Postquam vero ego iam plane exhaustus, tu vero amatorem Bithynum illum

κας ἐραστὴν, ἀποκλείομαι μὲν ἐγὼ, καὶ πρὸ τῶν θυρῶν
ἔστηκα δακρύων, ὁ δὲ τῶν νυκτῶν φιλεῖται, καὶ μόνος
ἔνδον ἐστὶ, καὶ παννυχίζεται, καὶ κυεῖν Φῆς ἀπ' αὐτοῦ.

ΜΥΡΤ. Ταῦτά με ἀποπνίγει, Δωρίων, καὶ μάλι-
στα ὁπότεν λέγῃς ὡς πολλὰ ἔδωκας, καὶ πείης γε-
γένησαι δι' ἐμέ. λόγισαι γοῦν ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὅπο-
σα μοι ἐκόμισας.

ΔΩΡ. Εὖγε, ὦ Μυρτάλη, λογισώμεθα. ὑποδήμα-
τα ἐκ Σικυῶνος τὸ πρῶτον δύο δραχμῶν· τίθει δύο
δραχμάς.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ἐκοιμήθης νύκτας δύο.

ΔΩΡ. Καὶ ὅποτε ἦκον ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύ-
ρου ἐκ Φοινίκης, δύο καὶ τοῦτο δραχμῶν, νῆ τὸν Ποσειδῶ.

ΜΥΡΤ. Ἐγὼ δὲ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χι-
τῶνιον, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχοις ἐρέττων, Ἐπιού-
ρου τοῦ πρῶτός ἐκλαβομένου αὐτὸ παρ' ἡμῖν, ὅποτε
ἐκάθευδὲ παρ' ἐμοί. . . .

mercatores invenisti: ego excludor, & ad fores sto lacrimans; ille vero noctibus amatur, & solus intus est, & pervigilia agit, & ex illo ferre te dicis uterum.

Myrt. Ista me, Dorio, enecant, & maxime cum multa te dedisse dicis, & pauperem propter me factum esse. Computa enim ab initio inde omnia, quaecunque mihi attulisti.

Dor. Recte, Myrtale, computemus. Calceos e Sicyone primum duarum drachmarum. Pone drachmas duas.

Myrt. Sed cubuisti apud me noctes duas.

Dor. Et cum venirem ex Syria, unguenti alabastrum e Phoenice, duarum & hunc, ita me Neptunus, drachmarum.

Myrt. At ego tibi naviganti parvum illud amiculum, ad femora modo pertinens, ut, dum remigas, haberes, quod oblitus fuerat apud me Epiurus proreta, cum mecum cubuisset.

ΔΩΡ. Ἀπέλαβεν αὐτὸ γνωρίσας ὁ Ἐπίουρος πρῶν
 ἐν Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὦ θεοὶ, τῆς μάχης. κρόμ-
 μυα δὲ ἐκ Κύπρου, καὶ σαπέρδας πέντε, καὶ πέρκας
 τέσσαρας ὅποτε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμισά
 σοι. τί οὖν; καὶ ἄρτους ὀκτὼ ναυτικούς ἐν γυργάθῳ
 ξηροὺς, καὶ ἰσχάδων βίκον ἐκ Καρίας, καὶ ὕστερον ἐκ
 Πατάρων σανδάλια ἐπίχρυσα, ὦ ἀχάριστε, καὶ τυρόν
 ποτε μέμνημαι τὸν μέγαν ἐκ Γυθίου.

ΜΥΡΤ. Πέντε ἴσως δραχμῶν, ὦ Δωρίων, ταῦτα
 πάντα.

ΔΩΡ. ὦ Μυρτάλη, ὅσα ναύτης ἄνθρωπος ἐδυνά-
 μην, μισθοῦ ἐπιπλέων νῦν γὰρ ἤδη τοίχῳ ἄρχω τοῦ
 δεξιῦ, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπερορᾷς; πρῶν δὲ ὅποτε Ἀφρο-
 δίσια ἦν, οὐχὶ δραχμὴν ἔβηκα πρὸς τοῖν ποδοῖν Ἀφρο-
 δίτης σὺν ἑνεκεν ἀργυρᾶν, καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑπο-
 δήματα δύο δραχμας, καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς

1 Ἐπίουρος) Proprium nomen. G.

Dor. Abstulit illud agnitum Epiurus nuper in Samo, post
 multam, o Dii, rixam. Cepas autem ex Cypro & saper-
 das quinque, & percas quatuor, cum e Bosporo appelle-
 remus, tibi attuli. Quid ergo? & panes octo nauticos, in
 reticulo siccos, & ficuum orcam e Caria, & nuper e Pa-
 taris inaurata sandalia, ingrata mulier. Casei tandem recor-
 dor magni e Gythio.

Myrt. Quinque forte drachmarum ista, Dorio, omnia.

Dor. Quantum nempe, Myrtale, vir nauta potui, mer-
 cede conductus navigans. Nunc enim demum lateri remi-
 gum dextro praefectus sum: & tu nos contemnis? Nuper
 vero Aphrodisiis, nonne drachmam posui tua causa ad pe-
 des Veneris argenteam? & iterum matri tuae ad calceos
 drachmas duas: & huic Lydae saepe in manum nunc duo,

τὴν χεῖρα νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολούς; ταῦτα πάντα συντέθεντα, οὐσία ναύτου ἀνδρὸς ἦν.

ΜΥΡΤ. Τὰ κρίμμυα, καὶ οἱ σαπέρδαι, ὦ Δωρίων;

ΔΩΡ. Ναί· οὐ γὰρ εἶχον πλείω κομίζεин, οὐ γὰρ αὖ ἤρεττον, εἶγε πλουτῶν ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ οὐδὲ κε-
Φαλίδα μίαν σκορόδου ἐκόμισα πώποτε· ἠδέως δ' αὖ
ἔμαθον ἅ τινά σοι παρὰ τοῦ Βιθυνοῦ τὰ δῶρα.

ΜΥΡΤ. Τοῦτ' ἐπρῶτον ὁρᾷς τὸ χιτῶνιον; ἐκεῖνος ἐπρία-
το, καὶ τὸν ὄρμον τὸν παχύτερον.

ΔΩΡ. Ἐκεῖνος; ἦδεν γὰρ σε πάλαι ἔχουσιν.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ὃν ἦδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν, καὶ σμα-
ράγδους οὐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτὶ, καὶ δάπιδά·
καὶ πρῶν δύο μνᾶς· καὶ τὸ ἐνοίκιον κατέβαλεν ὑπὲρ
ἡμῶν, οὐ σάνδαλα Παταρικὰ, καὶ τυρὸν Γυθιακόν,
καὶ Φληγάφους.

ΔΩΡ. Ἀλλὰ ἐκεῖνε οὐ λέγεις, οἷα ὄντι συγκαθεύ-

nunc autem tres obolos. Haec omnia in summam collecta,
substantia nautae erat.

Myrt. Cepae & saperdae, Dorio?

Dor. Omnino: nec enim plura, quae afferrem, habui:
nempe nec navigarem, si dives essem. Matri vero neque
caput allii unquam attuli. Lubenter autem sciam, quatenam
tibi a Bithyno munera venerint.

Myrt. Hanc primum vides tunicam? Ille emit, & mo-
nile hoc crassius.

Dor. Ille? Quin olim te habuisse, novi.

Myrt. Quin, quod tu vidisti, multo erat tenuius, &
Smaragdus non habuit: tum emit in aures hasce, & tape-
tem: & nuper minas duas, & domus mercedem solvit pro
nobis; non sandalia de Patariis, & caseum Gythiacum, & id
genus nugae.

Dor. Sed illud non dicis, quali cum homine cubes? uxore.

δεις αὐτῷ; ἔτη μὲν ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα πάντως ἀνα-
Φαλαντίας, καὶ τὴν χοροῖαν οἷος κάραβος· οὐδὲ τοὺς
ὀδόντας αὐτοῦ ὀρᾷς; αἱ μὲν γὰρ χάριτες, ὧ Διοσκόρῳ,
πολλαὶ, καὶ μάλιστα ὅποταν ἄδῃ, καὶ ἀβρὸς εἶναι θέ-
λη, ὅνος αὐτολυρίζων φασίν. ἀλλὰ ὄναιο αὐτοῦ, ἀξία
γε οὔσα, καὶ γένοιτο ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ,
ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς εὐρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιον τινα
τῶν κατ' ἐμέ, ἢ τὴν γείτονα ἡμῶν τὴν αὐλητρίδα, ἢ
πάντως τινά. δάπιδας δὲ, καὶ ὄρμους, καὶ διμναῖα μι-
σθώματα, οὐ πάντες ἔχομεν.

ΜΥΡΤ. ὦ μακαρία ἐκείνη, ἣ τις ἐραστὴν σε, ὦ
Δωρίαν, ἔξει. κρόμμνα γὰρ αὐτῇ οἴσεις ἐκ Κύπρου,
καὶ τυρὸν, ὅταν ἐκ Γυθίου καταπλέης.

3 ὦ Διοσκόρῳ) Ὡς αὐτὸς τοῦ 3 Δάπιδας) Τάπητες. παρὰ τὸ
Διοσκόρῳ καλεῖ. οὗτοι γὰρ σὺν ἐν διαπέδῃ στράγγυσθαι. V.
πῆρες ἐλίσσονται τοῖς πλείουσι, V.

rem duxit: supra quinquaginta omnino natus est, recal-
vaster, & colore instar scarabaei. Neque dentes illius vi-
des? Nam gratiae, boni Diofcuri! illius multrae, praeser-
tim cum canit & bellus esse vult, asinus ad lyram, aiunt.
Sed fruaris illo; digna quidem es: & nascatur vobis puer
patri similis. Ego vero & ipse inveniam Delphidem, aut
Cymbalium quandam, mei ordinis *mulierculam*, aut vici-
nam nostram tibicinam, aut aliquam omnino. Tapetes ve-
ro, & monilia, & binarum minarum mercedes, non omnes
habemus.

Myrt. Beatam illam, quae amatorem te habebit, Do-
rio! Cepas enim illi afferes ex Cyprio, & caseum, cum
redibis e Gythio.

ΚΟΧΛΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΣ.

ΚΟΧΛ. **Τ**Ι δακρύεις, ὦ Παρθενί, ἢ πόθεν κατεαγότας τοὺς αὐλοὺς Φέρεις;

ΠΑΡΘ. Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κροκάλης ἐρῶν, ἐρράπισέ με, αὐλήσασαν εὐρὼν παρὰ τῇ Κροκάλῃ, ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ Γόργου μεμισθωμένην, καὶ τοὺς τε αὐλοὺς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτριψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαίσας· καὶ τὸν μὲν ἀγροῖκον ἐκείνον τὸν Γόργον ἀπὸ τοῦ συμποσίου κατασπάσας τῶν τριχῶν, ἔπαιον περιστάντες αὐτός τε ὁ στρατιώτης, (Δεινόμαχος, οἶμαι, καλεῖται) καὶ ὁ συστρατιώτης αὐτοῦ. ὥς τε οὐκ οἶδα εἰ βιώσεται ὁ ἄνθρωπος, ὦ Κοχλί, αἵμά

9 Ἐπεισπισὼν) Γραι. ἐπεισπί-
σας. G. Lege ἐπεισπαίσας. Hoc
addiderat Solan. continuo, adeo-

que dubie, num a se, an id in G.
invenerit.

COCHLIS ET PARTHENIS.

Cochl. **Q**UID ploras, Parthenis, aut unde fractas fers tibias?

Parth. Miles Aetolus, ille magnus amator Crocalae pul-
favit me, cum deprehendisset tibiis canentem apud Croca-
len, conductam a rivali ipsius Gorgo, & tibias mihi fre-
git, & mensam inter coenandum evertit, & craterem ir-
ruens effudit. Et rusticum illum Gorgon de convivio de-
tractum crinibus, pulsarunt circumstantes tum ipse miles,
Dinomachus, puto, vocatur, tum illius commilito, ut ne-
sciam, viverene homo possit, mea Cochlis. Nam copiosus

τε γὰρ ἐρρύη πολὺ ἀπὸ τῶν ρινῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον ἐξώδηκεν αὐτοῦ, καὶ πελιδνὸν ἐστίν.

ΚΟΧΛ. Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος, ἡ μέθη τις ἦν καὶ παρωγία τὸ πρᾶγμα;

ΠΑΡΘ. Ζηλοτυπία τις, ὦ Κοχλὶ, καὶ ἔρως ἔκτοπος· ἡ Κροκάλη δὲ, οἶμαι, δύο τάλαντα αἰτήσασα, εἰ βούλεται μόνος ἔχειν αὐτήν· ἐπεὶ μὴ εἰδίδου ὁ Δεινόμαχος, ἐκεῖνον μὲν ἀπέκλεισεν ἡκόντα, προσαρράξασά γε αὐτῷ τὰς θύρας, ὡς ἐλέγετο· τὸν Γόργον δὲ Οἰνοέα τινὰ γεωργὸν εὐπορον ἐκ πολλοῦ ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν ἄνθρωπον προσιεμένη, ἔπινε μετ' αὐτοῦ, καὶ μὲ παρέλαβεν αὐλήσουσαν παρ' αὐτοῖς. ἤδη δὲ προχωροῦντος τῷ πότῳ, ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων, ὁ γεωργὸς δὲ ἤδη ἀνίστατο ὀρχησόμενος· ἡ Κροκάλη δὲ ἐκρότει, καὶ πάντα ἦν ἡδέα· ἐν τούτῳ δὲ κτύπος ἡκούετο, καὶ βοή, καὶ ἡ αὐλὸς ἠράσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπεισαν

de naribus profluxit sanguis, & facies illius tota intumuit & livida est.

Cochl. Furitne homo, an ebrietas erat & vinolenta infania?

Parth. Zelotypia quaedam, Cochlis, & amor immoderatus. Crocale autem duo, puto, talenta cum postulasset, si solus habere ipsam vellet, non dante Dinomacho, illum exclusit venientem, impacta, uti dicebatur, illi ianua. Gorgum vero, Oenoënsē quendam rusticum divitem, suum olim amatorem, & bonum virum, admisit, quicum biberet, me quoque ad canendum adhibita. Iam vero processerāt compotatio: ego Lydium quoddam sonabam: saltandi causa iam surgere parabat, plaudente Crocale, rusticus: laeta erant omnia; cum tibi subito exauditur tumultus & clamor, & aulae porta effringitur. Et paulo post

ὅσον ὀκτὼ νεανίσκοι μάλα καρτεροί· καὶ ὁ Μεγαρεὺς ἐν αὐτοῖς· εὐθύς οὖν ἀνετέτραπτο πάντα, καὶ ὁ Γόργος ὥσπερ ἔφην, ἐπαέτο, καὶ ἐπατεῖτο χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλῃ δέ, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγοῦσα παρὰ τὴν γείτονα Θεσπιάδα. ἐμὲ δὲ ραπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκφθεῖρου, Φησὶ, κατεαγότας μοι τοὺς αὐλοὺς προσρίψας. καὶ νῦν ἀποτρέχω Φράσσουσα ταῦτα τῷ δεσπότη· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ γεωργὸς ὀψόμενός τινας Φίλους τῶν ἀστικῶν, οἱ παραδώσουσι τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρέα.

ΚΟΧΛ. Ταῦτ' ἐστὶν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν τούτων ἐρώτων, πληγὰς καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα ἡγεμόνες εἶναι καὶ χιλιάρχους λέγοντες, ἣν τι δοῦναι δέη, Περίμεινον, Φασὶ, τὴν σύνταξιν, ἔστ' ἂν ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς, καὶ ποιήσω πάντα. ἐπιτριβεῖεν δ' οὖν ἀλαζόνες ὄντες· ἔγωγ' οὖν εὖ ποιῶ, μὴ προσιεμένη αὐτοὺς τὸ παράπαν· ἀλιεύς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ

irruunt octo iuvenes fane robusti, & inter illos iste Megarenfis. Statim ergo everfa omnia, Gorgos ipse, uti dixi, pulfatus, & humi iacens conculcatus est. Crocale, nescio quomodo, fuga se ad vicinam Thespiadem subduxerat. Me vero colaphis caesam Dinomachus iubet in malam rem abire, & cum dicto impingit mihi fractas tibias: & nunc aufugio, nuntiatura haec meo hero. Abit vero etiam rusticus, urbanos quosdam amicos visurus, qui tradant Megarensem magistratibus.

Cochl. Isti fructus amorum istorum militarium, plagae & lites. Ceterum duces se ac tribunos cum dicant, si quid dandum sit, *Exspecta*, aiunt, *collectionem tributi militaris, dum stipendium percipiam, & faciam omnia*. Male pereant igitur superbi impostores. Recte fane ego istos omnino non admitto. Piscator mihi aliquis obtingat, aut nauta, aut ru-

γεωργὸς ἰσότημος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κομίζων πολλά· οἱ δὲ τοὺς λόφους ἐπισείοντες αὐτοί, καὶ μάχας διηγούμενοι, ψόφοι, ὦ Παρθενί.

sticus, aequus homo, parum adulandi gnarus, & multum afferens. At isti, qui suas cristas quatunt, & enarrant pugnas, *inanis sunt*, Parthenis mea, strepitus.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ ΤΕΛΕΥΤΗΣ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ ΕΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

Ἰ **Ο** ΚΑΚΟΔΑΙΜΩΝ Περεγρίνος, ἡ (ὡς αὐτὸς ἔχαιρεν ὀνομάζων ἑαυτὸν) Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ ἐκείνο τὸ τοῦ Ὀμηρικοῦ Πρωτέως ἔπαθεν ἅπαντα γὰρ δόξης ἕνεκα γενόμενος, καὶ μυρίας τροπὰς τραπόμενος, τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῦρ ἐγένετο· τοσούτῳ ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἶχετο. καὶ νῦν ἐκείνος ἀπηνθράκωταί σοι ὁ βέλτιστος κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲν καὶ διαλαβεῖν ἐπειράβη ἐμβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας· ὁ δὲ γεννάδας οὗτος τὴν πολυανθρωποτάτην τῶν Ἑλληνικῶν

Ἰ ΠΕΡΕΓΡ.) Peregrini meminit in *Demonactis vita*, & in sequenti sermone. In hoc Dialogo Christianum nomen taxatur, quemadmodum etiam in *Philoparis*. Sed ille sermo alterius, quam Luciani, esse videtur. *Peregrinum* Gellius se Athenis vidisse ait, qui postea cognominatus est *Proteus*.

L. XII, c. II, virum gravem & constantem vocat. Immo meminit & *Ammianus Marcellinus* L. XXIX, de qua eius morte ait, eum Olympiis quinquennali spectaculo, pyra, quam sibi substruxerat, incensa, interiisse. Vocat ter *Protea*. G.

DE MORTE PEREGRINI.

LUCIANUS CRONIO SALUTEM.

INFELIX ille Peregrinus, aut, ut ipse nominare se gauderat, Proteus, ipsum illud Homericum Protei fatum subiit: gloriae enim causa cum fuisset omnia, & in mille se formas vertisset, denique etiam in ignem abiit; tanto nempe gloriae amore tenebatur. Iamque in carbones tibi vir optimus versus est Empedoclis exemplo, nisi quod ille effugere hominum oculos voluit, cum in crateras ipse se iniiceret; at hic generosus homo, observata celebritatum

παινηγύρεων τηρήσας, πυρὰν ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπή-
 θησεν, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, καὶ λόγους τινὰς ὑπὲρ
 τούτου εἰπὼν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, οὐ πρὸ πολλῶν ἡμε-
 ρῶν τοῦ τολμήματος. Πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὁρᾶν σε ²
 γελῶντα ἐπὶ τῇ κορύζῃ τοῦ γέροντος· μᾶλλον δὲ καὶ
 ἀκούω βοῶντος, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν, ὡς τῆς ἀβελτηρίας,
 ὡς τῆς δοξοκοπίας, ὡς τῶν ἄλλων, ἀ λέγειν εἰώθαμεν περὶ
 αὐτῶν. σὺ μὲν οὖν πόρρω ταῦτα, καὶ μακρῶ ἀσφαλέ-
 στερον. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔτι πρότερον ἐν
 πολλῶ πληθεὶ τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτὰ ἐνίωκν μὲν ἀχθο-
 μένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν τοῦ γέροντος. ἦσαν
 δὲ τινες, οἱ καὶ αὐταὶ ἐγέλων ἐπ' αὐτῶ, ἀλλ' ὀλίγου
 δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυνικῶν ἐγὼ σοι διεσπᾶσθην, ὥσπερ ἐν
 Ἀκταίῳ ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἢ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ὁ Πενθεὺς
 ὑπὸ τῶν Μαινάδων. Ἡ δὲ πᾶσα τοῦ δράματος δια- ³
 σκευὴ, τοιάδε ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα οἷός γε ἦν, καὶ

1 Νήσας) Σαρύσας. G. ποιητὴν νῦν αὐτὸν καλεῖ. ἀλλ' ἐπει-
 16 Τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα) Οὐχ. δὴ τραγικόν τι πρᾶγμα διείργα-
 ὅτι ποιητὴς ἦν Περειγρίνης, διὰ τοῦτο σται μεγάλης συμφορᾶς αὐτίον ἰαυ-

Graecarum frequentissima, rogo exstructo maximo, tot
 testibus infiliit, cum rationem consilii sui non multis ante
 ipsum factum diebus apud Graecos reddidisset. Quare te
 videre mihi videor multum ridentem obefas viri senis na-
 res: vel potius audire clamantem, vah ineptias! vah ae-
 rumnosam gloriae cupiditatem! vah reliqua, quae dicere
 de talibus solemus. Ac tu quidem e longinquo ista & mul-
 to securius: at ego apud ipsum ignem, & prius adhuc in
 magna audientium multitudine ista dixi, graviter ferenti-
 bus quibusdam, quotquot amentiam senis admirarentur.
 Erant autem, qui & ipsi illum riderent. Sed parum ab-
 fuit, quin discerptus tibi fuisset a Cynicis, ut a canibus
 Aetæon, aut ipsius Pentheus consobrinus a Maenadibus.
 Torus autem actionis apparatus hic fuit. Ipsum auctorem

ἡλικά ἐτραγῶδει παρ' ὅλον τὸν βίον, ὑπὲρ τὸν Σοφοκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τάχιστα εἰς τὴν Ἥλιν ἀφικόμην, διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν ἐπήκουον ἅμα Κυνικοῦ τινος, μεγάλη καὶ τραχεῖα τῇ Φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν ἐπιβωμμένου; καὶ ἅπασιν ἀπαξ ἀπλῶς λοιδορουμένου, εἴτα κατέληξεν αὐτῷ ἡ βοή ἐς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἷός τε ὦ, πειράσομαι σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημονεύσαι, ὡς ἐλέγετο. σὺ δὲ γνωριεῖς δηλαδὴ, πολλάκις αὐτοῖς παρα-
 4 στὰς βοῶσι. Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέγειν, ὦ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ ποταμοὶ, καὶ θάλαττα, καὶ πατρῶς Ἡράκλεις; Πρωτέα, τὸν ἐν Συρίᾳ δεδέντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα πεντακισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πόλεως ἐκβληθέντα, τὸν τοῦ Ἠλίου ἐπισημότερον, τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἐξάγειν τοῦ βίου

τῷ, καὶ οἷα οἱ τραγωδιοποιοὶ γράφουσιν· διὰ τοῦτο καὶ διασκευῖς ἐμνημόνευσε σκηνικοῦ πράγματος,

καὶ αὐτὸν πειρᾶν εἶπεν, ὥς τειταύτης τραγωδίας εἰσαγωγή. V.

fabulae nostri, qualis fuerit, quasque tota vita dederit Tragœdias, supra Sophoclem & Aeschylum. Ego vero cum primum veni in Elidem, statim audiebam per Gymnasium illorum Cynicum quendam, magna atque aspera voce, consueta illa, & istam de trivio virtutem inclamantem, maledicentemque simpliciter omnibus. Tum exibat illi clamor in Proteum: & quantum potero, studebo ipsa tibi illa, uti prolata sunt, referre. Tu vero agnosces nimirum, qui saepe clamantibus addititeris. Proteum ergo, inquit, vanae cupidum gloriae dicere quisquam audeat? o terra, & sol, & flumina, & mare, & familiaris Hercules! Proteum illum vinctum in Syria, illum condonantem patriae suae quinquies mille talenta? illum Romanorum urbe eiectum, sole illum insigniorem, illum, qui cum ipso certare possit Olympio. Sed quod

διέγνωκεν ἑαυτὸν, εἰς κενοδοξίαν τινὲς τοῦτο ἀναφέρου-
σιν· οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως; οὐ γὰρ Ἀσκληπιδὸς καὶ
Διόνυσος κεραυνῶ; οὐ γὰρ τὰ τελευταῖα Ἐμπεδοκλῆς
εἰς τοὺς κρατῆρας; Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης, ἡ
(τοῦτο γὰρ ὁ κεκραγὼς ἐκείνος ἐκαλεῖτο) ἡρόμην τινὰ
τῶν παρεστώτων, τί βούλεται τὸ περὶ τοῦ πυρὸς, ἢ τί
Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτέα; ὁ δὲ,
Οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ Πρωτεὺς Ὀ-
λυμπιάσι. Πῶς, ἔφη, ἢ τίνος ἕνεκα; εἶτα ὁ μὲν ἐπει-
ράτο λέγειν ἑβόα δὲ ὁ Κυνικός, ὥστε ἀμήχανον ἦν ἄλ-
λου ἀκούειν· ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ, ἐπαντλοῦντος αὐ-
τοῦ, καὶ θαυμαστάς τινας ὑπερβυλάς διεξιόντος κατὰ
τοῦ Πρωτέως· τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον
αὐτοῦ Ἀντισθένη, οὐδὲ παραβάλλειν ἤξιον αὐτῶ, ἀλλ'
οὐδὲ τὸν Σωκράτη αὐτόν· ἐκάλει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν
ἀμιλλαν. εἶτα μέντοι ἔδοξεν αὐτῶ ἴσους πῶς Φυλάξαι

*per ignem educere se de vita decrevit, ad vanam gloriam non-
nulli hoc referunt. Nonne enim sic Hercules? Non enim Aescu-
lapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima ætate in crate-
ras Empedocles? Cum vero dixisset ista Theagenes, (hoc
enim clamoso illi nomen erat) interrogo adstantium ali-
quem, Quid vellet sibi illud de igne, aut quid ad Proteum Her-
cules atque Empedocles? Ille, Non ita multis post, inquit, cre-
mabit se ipse Proteus Olympiis. Quomodo, inquam, aut, qua
de causa? Tum ille respondere parabat: clamabat autem
Cynicus, ut alium exaudire non posses. Audivi igitur pro-
fundentem reliqua, & admirabiles quosdam dicendi exces-
sus de Proteo proferentem. Nam Sinopensem illum, aut
illius magistrum Antisthenem, ne comparare quidem illi di-
gnabatur, sed nec ipsum Socratem: Iovem potius ad cer-
tamen illud provocabat. Deinde tamen visum illi est æ-
quo aliquatenus fastigio utrumque servare, atque ita ora-*

- 6 αὐτοὺς, καὶ οὕτω κατέπαυσε τὸν λόγον· Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δημιουργήματα ἐβέασατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρωτέα· πλάσται δὲ καὶ τεχνίται, τοῦ μὲν Φειδίας, τοῦ δὲ ἡ Φύσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεοὺς τὸ ἄγαλμα τοῦτο οἰχίσεται, ὀχούμενον ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ὀρφανούς ἡμᾶς καταλιπόν. ταῦτα ξὺν πολλῷ ἰδῶντι διεξελθὼν, ἐδάκρυε μάλα γελοίως, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πάνω ἔλκειν, καὶ τέλος ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν
- 7 Κυνικῶν τινες, παραμυθούμενοι. Μετὰ δὲ τούτον ἄλλος εὐθύς ἀναβαίνει, οὐ περιμένοντας διαλυθῆναι τὸ πλήθος, ἀλλὰ ἐπ' αἰθομένοις τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπέχει τῶν σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ πολὺ ἐγέλα, καὶ δηλὸς ἦν νεώθεν αὐτὸ δρῶν· εἶτα ἤρξατο ὥδε πῶς· ἐπεὶ ὁ κατὰ ρατος Θεαγένης τέλος τῶν μιαιωνάτων αὐτοῦ λόγων τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα ἐποίησατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον ἀπὸ τοῦ Δημοκρίτου γέλωτος ἄρξομαι· καὶ αὖθις ἐγέ-

tionem finiit: *Haec nempe duo, inquit, opera praestantissima spectavit orbis, Olympium Iovem & Proteum. Fictores & artifices alterius Phidias, alterius vero natura. At nunc de hominibus ad Deos hoc simulacrum abibit, investum igni, nobis relictis orphanis. Ista multo cum sudore ubi pronuntiasset, ploravit ridicule, & crines sibi vellit, aliquantum tamen parcens, ne nimis traheret. Tandem gannientem adhuc Cynicum quidam velut consolantes abducunt. Post hunc vero alius statim escendit, dilabi multitudinem non passus, sed ardentibus adhuc prioribus extis infundens libamina. Ac primo quidem multum risit, quod ex imis illum praecordiis facere, appareret. Tum ita fere exorsus est: Quandoquidem execrabilis ille iste Theagenes finem impurissimae orationis suae Heracliti fecit lacrimas; ego e contrario a Democriti risu incipiam, & denuo risit tantum, ut etiam nostrum plu-*

λα ἐπιπολὺ, ὥστε καὶ ἡμῶν τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὸ ὅμοιον
ἐπεσπάσατο. Εἶτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, Ἦ τί γὰρ ἄλ- 8
λο, ἔφη, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκούοντας μὲν οὕτω γε-
λοίων ῥήσεων, ὁρῶντας δὲ ἄνδρας γέροντας δοξασίου
καταπτύστου ἕνεκα, μονονουχὶ κυβιστῶντας ἐν τῷ μέ-
σῳ; ὡς δὲ εἰδείητε οἷόν τι τὸ ἀγαλμᾶ ἐστὶ τὸ καυθισά-
μενον, ἀκούσατέ μου, ἐξ ἀρχῆς παραφυλάξαντος τὴν
γνώμην αὐτοῦ, καὶ τὸν βίον ἐπιτηρήσαντος· ἕνια δὲ παρὰ
τῶν πολιτῶν αὐτοῦ ἐπυνθανόμην, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν
ἀκριβῶς εἰδέναι αὐτόν. Τὸ γὰρ τῆς φύσεως τοῦτο πλά- 9
σμα καὶ δημιουργημα, ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ
εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἄλους,
μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ τοῦ τέ-
γους ἀλόμενος διέφυγε, ραφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμέ-
νος· εἶτα μειράκιόν τι ὠραῖον διαφθείρας, τρισχιλίων
ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς, πενήτων ὄντων,

γ Κυβιστῶντας) Κυβρόντας. G.
Lege κολυμβῶντας.

14 Διέφυγε, ραφανίδι) Τοὺς μοι-
χοὺς γὰρ τοιαύτην ἀποτίνειν τοῖς

παλαιοῖς ἔθος ποιεῖν. ἐπὶ γὰρ ἱάλο
μετὰ πολλὰς τὰς ἄλλας, τελευταῖ-
τες, ραφανίδα τῇ πυγῇ τοῦ μοιχοῦ
πάνυ ἄδρην ἐνέειρον. V.

res ad risus societatem pertraheret. Dein se convertens,
Aut quid enim aliud, inquit, viri, faciendum est, ubi audimus
dictiones adeo ridiculas, videmus autem viros senes despuendae
cuiusdam gloriolae causa tantum non saltare in caput in publi-
co? Ut autem sciatiz, quale simulacrum sit iam comburendum,
me audite, qui diligenter observavi illius animum, & vitam ex-
ploravi: quaedam vero de civibus istius exquirendo cognovi, iis-
que, qui necessitate quadam recte istum nosse debebant. Hoc enim
fictum naturae manibus simulacrum, hic Polycleii canon, cum
ad virilem aetatem pervenisset, in Armenia deprehensus in adul-
terio plagas accepit sane multas, ac tandem saltu de regulis ef-
fugit, obturatum raphano podicem auferens. Deinde adolescen-
tulum formosum cum corrupisset, tribus millibus redemit se a

10 μὴ ἐπὶ τὸν ἀρμωστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα εἴσειν μοι δοκῶ πηλὸς γὰρ ἔτι ἀπλαστός ἦν, καὶ οὐδέπω ἐντελὲς ἄγαλμα ἡμῖν ἐδεδημιούργητο. ἃ δὲ τὸν πατέρα ἔδρασε, καὶ πάνυ ἀκούσαι ἄξιον, καί τοι πάντες ἴστε, καὶ ἀκηκόατε ὥς ἀπέπνιξε τὸν γέροντα, οὐκ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη ἥδη γηρῶντα. ἔτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο, Φυγὴν ἑαυτοῦ καταδικάσας ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀμεΐβων.

11 Ὅτεπερ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν αὐτῶν συγγενόμενος. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεὶ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ διασάρχης, καὶ ξυναγωγεὺς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν. καὶ τῶν βιβλῶν τὰς μὲν ἐξηγεῖτο, καὶ διεσάφει, παλλὰς δὲ αὐτὸς καὶ ξυνέγραφε, καὶ ὥς θεὸν αὐτὸν ἐκεῖνοι ἡγούντο,

9 Θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιαν.) Θαυμαστὸν μὲν οὖν, ὡς μισροῦ, καὶ πάντος ἐπίκαινα θαύματος· εἰ

καὶ σοὶ τυφλῷ ὄντι καὶ ἀλαζόνει τὸ κάλλος αὐτῆς ἀνεπίσκοπτον καὶ ἀθέατον. V.

parentibus pueri pauperculis, ne ad Praesidem Asiae deduceretur. Haec, & quae sunt in hoc genere, placet omittere: argilla enim adhuc erat informis, nondum inde perfectum nobis simulacrum effictum fuerat. Quae autem patri fecerit, audire omnino operae pretium est. Quamquam noscitis omnes & audistis, ut senem suffocaverit, non passus illum ultra sexaginta annos iam senescere. Deinde cum pervulgatum esset facinus, exilio a se damnatus obravit aliam alia terra permittans. Quo quidem tempore etiam admirabilem Christianorum sapientiam edidici, in Palaestina cum sacerdotibus illorum & scribis versatus. Et, quid multa? Brevis tempore, ut pueri iuxta se viderentur omnes, effecit, Propheta ipse, & chori illorum praeful, & concionator, & solus omnia. Ac librorum alios interpretatus est, ac declaravit, multos ipse conscripsit: itaque Dei instar ipsum habebant, & utebantur legis.

καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο, καὶ προστάτῃ ἐπέγραφον. τὸν μέγαν γοῦν ἐκείνον ἔτι σέβουσιν ἄνθρωπον, τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγεν ἐς τὸν βίον. Τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς 12 ἐπὶ τούτῳ ὁ Πρωτεὺς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμοκτήριον. ὅπερ καὶ αὐτὸ οὐ μικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα περιεποίησε πρὸς τὸν ἑξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξοκοπίαν, ὧν ἑρῶν ἐτύγχανεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἐδέδετα, οἱ Χριστιανὸι συμφορὰν ποιούμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα ἐκίνουν, ἐξαρπάσαι πειρώμενοι αὐτόν. εἴτ' ἐπεὶ τοῦτο ἦν ἀδύνατον, ἤγε ἄλλη θεραπεία πᾶσα οὐ παρέργως ἀλλὰ ζῶν σπουδῇ ἐγγίγντο· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἦν ὄραν παρὰ τῷ δεσμοτηρίῳ περιμένοντα γραῖδια, χήρας τινάς, καὶ παιδία ὀρφανὰ· οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάβευδον ἔνδον μετ' αὐτοῦ, διαφθείροντες τοὺς δεσμοφύλακας· εἴτα δεῖπνα ποικίλα εἰσεκομίζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο, καὶ ὁ

2 Σέβουσι τὸν ἄνθρωπον) Τὸν ἀληθῆ θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, τὸν τοῦ παντός, ὃ λόγος, ποιητὴν. V.

latores, & suum scribebant antistitem. Nempe magnum illum adhuc venerantur hominem, illum cruci in Palaestina, ob introductionem in vitam haec mysteria, affixum. Tum quidem deprehensus eo in crimine Proteus in vincula coniectus est: quae ipsa res non parvam illi futurae vitae dignitatem conciliavit, & praestigiarum gloriaeque studium, quae iam ante amabat. Cum igitur in vinculis esset, communem eam calamitatem rati Christiani, nihil intentatum relinquunt, ut illum eripiant. Deinde ubi hoc fieri non poterat, ministerium omne reliquum non obiter, sed summo studio peragebatur. Et mane quidem statim videres praesto esse ad carcerem vetulas, viduas quasdam & orphanos. Qui vero honoratiores illorum, ii etiam, corruptis carceris custodibus, intra apud istum pernoctabant. Deinde coenae inferebantur collaticiae, & sacri illorum libri recitabantur, & praeclarus ille Peregrinus

- βέλτιστος Περεγρίνος (ἐτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο) καὶνὸς
 13 Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ὠνομάζετο. Καὶ μὴν καὶ τῶν ἐν
 Ἀσία πόλεων ἐστὶν, ὧν ἤκόν τινες τῶν Χριστιανῶν
 στελλόντων ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, βοηθήσαντες, καὶ ξυναγο-
 ρεύσαντες, καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμύχανον
 δέ τι τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδὴν τι τοιοῦτον γένηται,
 δημόσιον. ἐν βραχεῖ γὰρ, ἀφειδοῦσι πάντων, καὶ δὴ καὶ
 τῷ Περεγρίνῳ· πολλὰ τότε ἦκε χρήματα παρ' αὐτῶν
 ἐπὶ προΰασει τῶν δεσμῶν, καὶ πρόσδοτον οὐ μικρὰν ταύ-
 την ἐποίησατο. πεπείκασι γὰρ αὐτοὺς οἱ κακοδαίμονες,
 τὸ μὲν ὅλον ἀθάνατοι ἔσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν αἰ-
 χρόνον. παρ' ὃ καὶ καταφρονοῦσι τοῦ θανάτου, καὶ
 ἐκόντες αὐτοὺς ἐπιδιδόασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομο-
 θέτης ὁ πρῶτος ἔπεισεν αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶεν
 ἀλλήλων· ἐπειδὴν ἅπαξ παραβάντες, θεοὺς μὲν τοὺς
 Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσονται, τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον

15 Τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσαν-
 ται) Μικρὰ κεφαλὰ, οὐς πρὸ βρα-
 χέως αὐτοὺς καὶ ταύρους καὶ χρυ-
 σοὺς θυσιῶν καὶ ὄρμων ἀξίους, καὶ
 μὲν καὶ τὸν ἄλλον ὃν κατέχευας λῆρου

περὶ τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν, νῦν τοὺς
 τοιοῦτους οὐκ ἀξίους φῆς παραβί-
 σεις. V.

16 Τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον) Οἷα
 ληρεῖς, ὃ κατέρπετε, κατὰ τοῦ σω-

(hoc enim adhuc tum nomine censebatur) novus ab illis diceba-
 tur Socrates. Quin etiam ex Asiaticis quibusdam urbibus, Chri-
 stianorum missu publico, venere quidam, adiuturi virum, & ad-
 vocati eius futuri, consolaturique. Incredibilem enim avaritatem
 ostendunt, si quid tale fiat publice. Ut enim breviter dicam, nul-
 li rei parcunt. Itaque etiam Peregrino tum multae ab illis venere
 vinculorum causa pecuniae, cumque reditum habuisset sibi non me-
 diocrem. Persuaserunt enim sibi miseri, in universum quidem se
 futuros esse immortales, & perpetuo tempore victuros: unde etiam
 contemnunt mortem vulgo, suaeque se sponte occidendos praebent.
 Deinde vero primus illis legislator persuasit, omnes esse invi-
 cem fratres, postquam semel transgressi, Graecos Deos abnegave-
 rint, adoraverint autem affixum illum cruci suum Sophistam, at-

ἐκεῖνον σοφιστὴν αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τοὺς ἐκεῖνου νόμους βιῶσι. καταφρονοῦσιν οὖν ἀπάντων ἐξίσης, καὶ κοινὰ ἡγοῦνται, ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως τὰ τοιαῦτα παραδεξάμενοι. ἦν τοίνυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτοὺς γόης, καὶ τεχνίτης ἄνθρωπος, καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐν βραχεῖ ἐγένετο, ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών. Πλὴν ἀλλ' ὁ 14 Περεγρίνος ἀφείδῃ ὑπὸ τοῦ τότε τῆς Συρίας ἀρχόντος, ἀνδρὸς φιλοσοφία χαίροντος, ὃς συνεῖς τὴν ἀπόνοιαν αὐτοῦ, καὶ ὅτι δέξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς δόξαν ἐπὶ τούτῳ ἀπολίποι, ἀφῆκεν αὐτὸν, οὐδὲ τῆς κολάσεως ὑπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανελθὼν, καταλαμβάνει τὸ περὶ τοῦ πατρῷου νόμου ἔτι φλεγμαῖνον, καὶ πολλοὺς τοὺς ἐπανατεινομένους τὴν κατηγορίαν. διήρπαστο δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν αὐτοῦ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἀγροὶ ὅσον εἰς πεντεκαί-
τῆρος Χριστοῦ; ὅς σε καὶ τούτου ἐνέκον, ἀθανάτου πασιδόσει κολάσει, ὥς παραβάτην, καὶ τὰ ἡμέτερα διασύροντα. ὃ τῆς ἀπειράτου συγχύσεως καὶ βδελυρίας πάσης γεμούσης εὐτραπείας, μιὰρ, καὶ ἀκάθαρτε, ἀλλότριε τῆς ζωῆς, καὶ μέτοχε τῆς αἰωνίου κολάσεως. V.

que ex ipsius legibus vivant. Quare omnia reliqua aequè contemnunt, & arbitrantur communia, quae quidem nullo idoneo argumento receperunt. Si quis ergo ad illos veniat impositor, & callidus homo, & uti rebus qui sciat, illicit brevi statim tempore dives factus homines imperitos albis dentibus deridet. Verum Peregrinus ab eo, qui tum praesidebat Syriae, dimissus est, viro, qui philosophiam amaret, quique, intellecta ipsius amentia, eumque mortem optaturum, uti famam eo nomine relinqueret, hominem, ne dignum quidem poena ratus, dimisit. At ille in patriam reversus deprehendit flagrantem adhuc illam de patre interfecto famam, & multos accusationem intentantes. Verum etiam pleraeque ipsius opes per illam peregrinationem direptae fuerant, solis relictis agris

δεκα τάλαντα· ἦν γὰρ ἡ πᾶσα οὐσία τριάκοντά που
 τάλαντων ἄξια, ἣν ὁ γέρον κατέλιπεν, οὐχ ὥσπερ ὁ
 παγγέλοιος Θεαγένης ἔλεγε, πεντακισχιλίων. τοσού-
 του γὰρ οὐδὲ ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε σὺν
 αὐτῇ τὰς γειτνιάσας παραλαβοῦσα, πρᾶβειν ἂν, αὐ-
 τοῖς ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρα-
 15 σκευῇ. Ἄλλ' ἔτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ ἔγκλημα θερ-
 μὸν ἦν, καὶ ἐώκει οὐκ εἰς μακρὰν ἐπαναστήσεσθαι τις
 αὐτῷ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἠγανάκτει, χρηστὸν,
 ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα πενθοῦντες, οὕτως ἀσε-
 βῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος Πρωτεύς πρὸς ἅπαν-
 τα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε, καὶ ὅπως τὸν κίν-
 δυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν
 Παριανῶν, (ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πιναρὸν ἡμπεί-
 χετο, καὶ πήραν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ
 ἦν, καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς ἐσκεύαστο.) τοιοῦτος οὖν

4 Τῶν Παριανῶν πόλις) Παριανὸς ὡς ἔοικεν Περγεῖνος, ἀπὸ Πάρου
 τῆς νήσου. V.

quindecim circiter talentorum. Tota enim, quam reliquerat senex,
 substantia, triginta forte talentorum fuerit; non quinquies mille,
 ut ridiculus iste dixit Theagenes. Tanti enim nec universa Pa-
 rianorum urbs, si vicinas sibi quinque alias assumat, forte ven-
 datur, ipsis cum hominibus, & pecudibus, & apparatu reliquo.
 Veruntamen accusatio illa & crimen adhuc calebat, videbatur-
 que futurum, ut non ita multo post aliquis contra illum confur-
 geret. Et maxime ipse indigne ferebat populus, bonum senem,
 uiri dicebant, qui viderant, impie adeo perisse lugentes. At sa-
 piens iste Proteus ad haec omnia videte quid invenerit, & qua
 ratione effugerit periculum. Progressus nempe in Parianorum con-
 cionem, (iam autem comam aluerat, & pallium induerat sordi-
 dum, & suspenderat peram, & in manu fustis erat, & tragicum
 omnino habitum sumserat.) Sic ergo in conspectum illorum prod-

ἐπιφανεῖς αὐτοῖς, ἀφείναι ἔφη τὴν οὐσίαν, ἣν ὁ μακα-
ρίτης πατήρ αὐτῷ κατέλιπε, δημόσιαν εἶναι πᾶσαν. τοῦ-
το ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς δια-
νομὰς κεκηνότες, ἀνέκραγον εὐθὺς ἓνα Φιλόσοφον, ἓνα
Φιλόπατριν, ἓνα Διογένηος καὶ Κράτητος ζιλωτὴν. οἱ δὲ
ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο. καὶ εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνῆσθαι
τοῦ Φόνου, λίθοις εὐθὺς ἐβάλλετο. Ἐξῆι οὖν τὸ δεύτερον 16
πλανησόμενος, ἱκανὰ ἐφόδια τοὺς Χριστιανούς ἔχων,
ὑφ' ὧν δορυφορούμενος, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. καὶ χρό-
νον μὲν τινα οὕτως ἐβόσκετο. εἶτα παρανομήσας τι καὶ
ἐς ἐκείνους, (ᾧφθῃ γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορ-
ρήτων αὐτοῖς) οὐκ ἔτι προσιεμένων αὐτῶν ἀπορούμενος,
ἐκ παλινωδίας ᾤετο δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ
κτῆματα, καὶ γραμματεῖον ἐπιδούς, ἡξίου ταῦτα κο-
μίσασθαι, κελεύσαντος βασιλέως. εἶτα τῆς πόλεως

15 Εἶτα τῆς πόλεως ἀντιπρὸςβου-
σεμένης) Καὶ πῶς, εἰ πατραισίας
Περγρίνος, οὐκ ἀντεκλήθη παρὰ
τῶν Παριανῶν τῆς πατροκτονίας,
ἀπαιτούμενον τῶν διὰ τὴν πατρο-

κτονίαν, ὡς ἔφη, ἀφαιρῖναι τοῖς
ἀγρῶν; ἀλλ' εἰς πάντα συκοφαν-
τεῖς, πάσης ἀρετῆς σκῶπτα, καὶ
διαβολῆ. V.

*iens, permittere se ait, ut universa patris sui felicitis memoriae
substantia sit publica. Hoc ut populus audivit, homines paupe-
res & inhiantes largitionibus, statim exclamant, Unum sapien-
tiae, unum patriae amatorem! unum Diogenis & Crate-
tis aemulum! Inimicis autem os iam obturatum erat, & si quis
caedis iniicere mentionem conaretur, lapidibus statim petebatur.
Iterum ergo in aliud exsilium atque errorem egressus est, satis
luculenti viatici instar habens Christianos, quorum satellitio in-
structus copius omnibus abundabat. Atque aliquamdiu ita aleba-
tur. Deinde migratis etiam illorum legibus, visus enim, puto,
fuerat prohibito illis cibo uti; cum non amplius eum admitterent,
ad indigentiam redactus aequum censebat, retractata donatione,
a civitate repetere bona sua: datoque libello, recipere illa Impe-
ratoris iussu postulabat. Deinde, missis contra ipsum a civitate*

- ἀντιπρεσβευσαμένης, οὐδὲν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν
 ἐκελεύσθη, οἷς ἅπαξ διέγνω, μηδενὸς καταναγκάσαν-
 17 τος. Τρίτῃ ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον παρὰ τὸν
 Ἀγαθόβουλον, ἵνα περ τὴν θραυμαστὴν ἀσκησιν διήσκη-
 το, ξυρόμενος μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ, χριόμενος δὲ
 πηλῷ τὸ πρόσωπον, ἐν πολλῷ δὲ τῶν περιεστώτων δῆ-
 μῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο κα-
 λούμενον ἐπιδεικνύμενος. εἶτα παῖον, καὶ παιόμενος
 νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα
 18 θραυματοποιῶν. Ἐκείθεν δὲ οὕτω παρσκευασμένος, ἐπὶ
 Ἰταλίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβὰς τῆς νεῆς, εὐθύς ἐλοιδο-
 ρεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πρᾶτότατον αὐ-
 τὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδώς· ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα.
 ἐκείνῳ γὰρ, ὡς εἰκὸς, ὀλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν,
 καὶ οὐκ ἤξιον φιλοσοφίαν ὑποδυόμενόν τινα κολάζειν ἐπὶ
 ῥήμασι, καὶ μάλιστα τέχνην τινὰ τὸ λοιδορεῖσθαι πε-

7 Ἀναφλῶν) Ἀναφλῶν λέγεται
 μαλάττειν τὸ αἰδοῖον, καὶ ὑποσύρειν
 τὸ καλύπτειν τὴν βάλαντον δέρμα.
 i. e. masturbari. G.

12 Καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ)
 Βῆρον ἢ Μάρκον Ἀντωνίου, οἵ μιν
 λέγει. V.

legatis, frustra fuit, iussusque in his, quae nemine cogente con-
 stituisse, manere. Post haec tertia ab illo suscepta in Aegyptum
 peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam exercitatio-
 nem suscepit, ut rafa dimidia capitis parte, oblita luto facie,
 in multo circumstantium populo, fricando pudenda, illud quod in-
 differens ab istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulsaret ipse,
 vel pulsandas ferula nates aliis praeberet, aliisque vehementiora
 etiam spectacula ederet. Hinc autem sic instructus navigavit in
 Italiam, & egressus navi maledicere statim coepit omnibus, Im-
 peratori maxime, quem mitissimum sciret mansuetissimumque: quo
 maiori confidentia ausus est. Parum enim ille, ut par erat, cu-
 rabat maledicta, neque dignum se censebat, hominem philosophiae
 larvam indutum propter verba punire, eum praefertim, qui sibi

ποιημένον. τούτω δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τὰ τῆς δόξης ἠυξά-
νετο. παρὰ γοῦν τοῖς ιδιώταις καὶ περίβλεπτος ἦν ἐπὶ
τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ
σοφὸς ἀπέπεμψεν αὐτὸν ἀμέτρως ἐντροφῶντα τῷ πράγ-
ματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιούτου φιλοσόφου.
πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο κλεινὸν αὐτοῦ, καὶ διὰ στόματος
ἦν ἀπασιν, ὁ φιλόσοφος διὰ τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν
ἀγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθείς. καὶ προσήλαυσε κατὰ τοῦτο
τῷ Μουσωνίῳ, καὶ Δίῳνι, καὶ Ἐπικτήτῳ, καὶ εἴ τις
ἄλλος ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ἐγένετο. Οὕτω δὲ ἐπὶ τὴν 19
Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ἡλείοις ἐλοιδореῖτο, ἄρτι δὲ
τοὺς Ἕλληνας ἐπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις,
ἄρτι δὲ ἀνδρά παιδεία καὶ ἀξιώματι προὔχοντα, διότι
καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὕδωρ
ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψῃ ἀπολλυ-

8 Τούτῳ τῷ Μουσωνίῳ) Κυ-
κοὶ καὶ οὔτοι, ἢ καὶ ἄλλως φιλό-
σοφοι ἐλέγχειν ἔργον πεποιημένοι.
Ἐπικτήτων μὲν οὖν Στοῖκόν οἶδα,
Δίωνα δὲ τὸν Προυσάα, ὃ καὶ

ἐπώνυμον ὁ Χρυσόστομος, ὅς καὶ
λόγους ἐκδίδωκε ἱκανοὺς, σπου-
δαίους τῷ ὄντι καὶ παντοίας ὠφε-
λείας μιστοῦς. V.

artem ipsum illud maledicere fecisset. Isti vero etiam inde fama crevit. Apud imperitos enim propter ipsam hanc amentiam erat conspicuus, donec Praefectus urbis, vir sapiens, nimis se petulanter ea in re gerentem eiecit, praefatus, non indigere urbem tali philosopho. Verum enimvero hoc ipsum celebriorem reddidit, cum in ore esset omnium philosophus propter dicendi fiduciam & nimiam libertatem urbe exactus: idque ipsum admovit hominem ad Musonium, & Dionem, & Epictetum, & si quis alius simili conditione fuit. Ita certe in Graeciam cum venisset, iam Eliensibus maledicebat: iam suadebat Graecis, uti arma contra Romanos caperent: iam virum doctrina pariter & dignitate eminentem, quod praeter cetera hoc beneficium Graeciae praestiterat, ut aquam perduceret Olympiam, & prohiberet, ne porro siti perirent

μένους τοὺς πανηγυριστάς, κακῶς ἡγόρευεν ὡς κατα-
 βηλύναντα τοὺς Ἑλληνας, δέον τοὺς θεατάς τῶν Ὀλυμ-
 πίων διακαρτερεῖν διψῶντας, καὶ νῆ Δία γε καὶ ἀπο-
 θνήσκειν πολλοὺς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἱ τέως
 διὰ τὸ ξηρὸν τοῦ χωρίου, ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλα-
 ζον· καὶ ταῦτα ἔλεγε, πίνων τοῦ αὐτοῦ ὕδατος. ὡς δὲ
 μικροῦ κατέλευσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε
 20 μὲν ἐπὶ τὸν Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος, εὔρε τὸ μὴ
 ἀποθανεῖν. Ἐς δὲ τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινα διὰ
 τεττάρων ἐτῶν συνθεῖς τῶν διὰ μέσου, ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς
 Ἑλληνας ἔπαινον ὑπὲρ τοῦ τὸ ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ
 ἀπολογίαν ὑπὲρ τῆς τότε Φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενος
 ὁ ἀπάντων, καὶ μηκέθ' ὁμοίως περιβλεπτος ὢν, ἑω-
 λα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἐδύνατο,
 ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν,
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει, οὔπερ ἐξαρχῆς
 δριμύν τινα ἔρωτα ἐρῶν ἐτύγχανε, τὸ τελευταῖον τοῦτο

spectatores, maledictis incessabat, velut qui effeminaret Graecos; cum deceret sitim ferre spectatores Olympiorum, quin, ita me Iupiter, perire multos illorum a morbis vehementibus, qui tum propter regionis siccitatem, in magna multitudine frequentes erant. Et haec dicebat bibens ipse de eadem aqua. Cum vero parum abessent, quin lapidibus illum, concursu omnium facto, obruerent: tum ad Iovem confugiens vir fortis, mortem evitavit. Olympia de proxima, orationem quatuor interiectis annis a se compositam ad Graecos attulit, laudem eius, qui aquam perduxit, & fugae superioris excusationem. Sed cum iam negligeretur ab omnibus, nec amplius ita conspicuus esset; obsoleta quippe erant omnia, nec novum quidquam poterat proferre, quo percelleret audientes, atque admirandum se conspiciendumque praeberet, cuius rei ab initio inde vehementer cupidus fuerat: ultimum hoc de rogo faci-

τόλμημα ἐβουλεύσατο περὶ τῆς πυρᾶς, καὶ διέδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθύς ἀπ' Ὀλυμπίων τῶν ἔμπροσθεν, ὡς ἐς τοῦτιον καύσων ἑαυτόν. Καὶ νῦν αὐτὰ 21
ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὡς Φασι, βόθρον ὀρύττων, καὶ ξύλα συγκομιζων, καὶ δεινὴν τινα τὴν καρτερίαν ὑπισχνούμενος. ἐχρῆν δέ, οἶμαι, μάλιστα μὲν περιμένειν τὸν θάνατον, καὶ μὴ δραπετεῦειν ἐκ τοῦ βίου. εἰ δέ καὶ πάντως διέγνωστό οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μηδὲ τοῖς ἀπὸ τῆς τραγωδίας τούτοις χρῆσθαι, ἀλλ' ἑτερόν τινα θανάτου τρόπον, μυρίων ὄντων, ἐλόμενον ἀπελθεῖν. εἰ δέ καὶ τὸ πῦρ ὡς Ἡράκλειόν τι ἀσπάζεται, τί δήποτε οὐχὶ κατὰ σιγὴν ἐλόμενος ὅρος εὐδενόρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν ἐνέπρησε μόνος, ἕνα τινὰ, οἷον Θεαγένῃ τούτου, Φιλοκτήτῃ παραλαβών; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς πανηγύρεως πληθούσης, μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσει ἑαυτὸν, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἡρακλέα, εἶγε χρὴ καὶ τοὺς πατραλοίας, καὶ τοὺς ἀβέους, δίκας δίδόναι τῶν τολμημάτων καὶ κατὰ τοῦτο πάνυ οὐκ ἔδραν αὐτὸ ἔοι-

nus meditari coepit: sparsitque famam inter Graecos a superioribus statim Olympiis, se futuro tempore se crematurum. Et nunc eadem portenta agit, fodienda, ut aiunt, fossa, comportandis lignis, & mirifica quadam fortitudine pollicenda. Oportebat autem, arbitror, primum quidem expectare mortem, non aufugere de vita: sin vero omnino mori illi decretum sit, non igne uti; neque tragico illo apparatu, sed alio mortis genere, cum sexcenta sint, delecto, discedere. Si vero ignem etiam ut Herculeum quiddam amat, quid tandem non silentio eligens silvofsum montem, in illo se cremat solus, uno quodam Philoctete, verbi causa hoc Theagene; assumpto? At ille Olympiae, plena celebritate, tantum non in scena se affabit, non indignus, Mehercule! siquidem patricidas atque atheos poenas dare facinorum fas est, & hoc quidem

- κεν, ὃν ἐχρῆν πάλαι ἐς τὸν τοῦ Φαλαρίδος ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλλὰ μὴ ἀπαξ χανόντα πρὸς τὴν Φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνάναι. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε οἱ πολλοὶ μοι λέγουσιν, ὡς οὐδεὶς ὀξύτερος ἄλλος θανάτου τρόπος τοῦ διὰ πυρός· ἀνοῖξαι γὰρ δεῖ μόνον
- 22 τὸ στόμα, καὶ αὐτίκα τεθνάναι. Τὸ μέντοι θάμα ἐπινοεῖται, οἶμαι, ὡς σεμνὸν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καίόμενος ἄνθρωπος, ἔνθα μὲν θάπτειν ὅσιον τοὺς ἄλλους ἀποβήσκοντας. ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι θέλων τις ἔνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον οὐκ εἶχεν ἐπιτυχεῖν τούτου, ἐνέπρησε τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὸν νεῶν. τοιοῦτόν τι καὶ αὐτὸς ἐπινοεῖ, τοσούτος ἔρωσ τῆς
- 23 δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ. Καίτοι, Φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων αὐτὸ δρᾷ, ὡς διδάξειεν αὐτοὺς θανάτου καταφρονεῖν, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ ἡδέως ἂν ἐροίμην οὐκ ἐκείνον, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ τοὺς κακούργους βούλοισθε ἂν μαθητὰς αὐτοῦ γενέσθαι τῆς καρτερίας
- 2 Ἀπαξ χανόντα) Γραι. χανόντα. G.

respectu tarde sane illud facere videtur, quem olim oportebat Phaliridis tauro inclusum digna dedisse supplicia, non semel hausta ore flamma, momento uno mori. Nam rursus hoc quoque multi mihi dicunt, non esse aliud celerius igni genus mortis. Licet enim os aperire, & statim mori. Verum ideo, puto, hoc excogitat spectaculum, quasi magnificum sit homo in loco sacro combustus, ubi neque sepelire alios mortuos per religionem licet. Sed nostis, puto, etiam olim aliquem, qui nobilis cuperet fieri, cum aliam eius rei consequendae rationem non haberet, Ephesiae Dianae aedem incendiisse. Tale quid & iste excogitat: tantus illi famae amor insedit. Quamquam dicit, se hominum gratia hoc facere, ut mortem contempnere illos doceat, & terribilia sustinere. Ego vero lubens interrogaverim non illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imitatores illius fortitudinis fieri, & mortis con-

ταύτης, καὶ καταφρονεῖν θανάτου, καὶ καύσεως, καὶ τῶν τοιούτων δειμάτων. ἀλλ' οὐκ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι βουλευθεῖντε. πῶς οὖν ὁ Πρωτεύς τοῦτο διακρίνει, καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς ὠφελήσει, τοὺς δὲ ποτηραὺς οὐ φιλοκινδυνωτέρους καὶ τολμηροτέρους ἀποφανεῖ; Καίτοι δυνατόν 24 ἔστω ἐς τοῦτο μόνους ἀπαντήσεσθαι τοὺς πρὸς τὸ ὠφέλιμον ὀψομένους τὸ πρᾶγμα· ὑμᾶς δ' οὖν αὖθις ἐρήσομαι, δέξαισθ' ἂν ὑμῶν τοὺς παῖδας ζηλωτὰς τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἂν εἴποιτε. καὶ τί τοῦτο ἡρόμην, ὅπου μὴδ' αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ζηλώσειεν ἄν; τὸν οὖν Θεαγένη τοῦτο μάλιστα αἰτιάσαιτο ἂν τις, ὅτι τᾶλλα ζηλῶν τάνδρὸς, οὐχ ἔπεται τῷ διδασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς Φησιν, ἀπionti, δυνάμενος ἐν βραχεῖ πανευδαίμων γενέσθαι, συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς ἐς τὸ πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πήρᾳ, καὶ βάκτρῳ, καὶ τρίβωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῇ καὶ ράδια, καὶ παντὸς ἂν εἴη· τὸ τέλος δὲ, καὶ τὸ κεφά-

temnendae, & vivicomburii, & terrorum simillium? Verum non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo ergo discernit illud Proteus, ut bonos iuvet, malos non amantiores periculorum & audaciores faciat? Quamquam ponamus, fieri posse, huc ut soli veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sint. At ego vos rursus interrogabo, Velitisne, vestros liberos imitatores huiusmodi actionis fieri? Non sane dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit? Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod cetera viri imitatus, non sequitur hac parte magistrum, & ad Herculem, ut ait, abeunti se adiungit comitem, cum possit brevi tempore beatus undique fieri, modo praeceptis in ignem se deiciat. Neque enim in pera, & baculo, & pallio aemulatio inest: securae istae, facilia, & uniuscuiusque fuerint. At finem & caput aemu-

Lucian. Vol. VIII.

λαιον χρη̃ ζηλοῦν, καὶ πυρὰν συνθέντα κορμῶν σύκινων,
 ὡς ἐνὶ μάλιστα χλωρῶν, ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ
 πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλέους, καὶ Ἀσκληπιοῦ,
 ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὄραν
 ἐστὶν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πᾶσχοντας. ὥστε ἄμεινον τὸ
 διὰ τοῦ καπνοῦ ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν μόνων ἀν γένοιτο.
 25 Ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἶπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι
 τοιοῦτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἐδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυρίου
 αἵματος, ὡς Φησὶν ἡ τραγωδία, κατεσθιόμενος. οὗτος
 δὲ, τίνος αἰτίας ἐνεκεν ἐμβάλλει φέρον ἑαυτὸν εἰς τὸ
 πῦρ; νῆ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξεται, καθάπερ
 οἱ Βραχμᾶνες. ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν ἡξίου Θεαγένης εἰκά-
 ζειν, ὥσπερ οὐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναι τινὰς μαρῶν καὶ
 κενυδόξους ἀνθρώπους. ὁμῶς δ' οὐκ ἀν' ἐκείνους μιμεί-
 σθω. ἐκείνοι γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησί-
 κριτος ὁ Ἀλεξάνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καόμε-
 νόν, Φησιν, ἀλλ' ἐπειδ' ἂν νήσωσι, πλησίον παραστάν-

*lari oportet, & rogo e ficulneis codicibus, quantum potest viridi-
 bus, composito, suffocandum se fumo praeber. Nam ignis ipse
 non Herculis modo est & Aesculapii, sed sacrilegorum etiam &
 homicidarum, quos videre licet iudicio damnatos istuc pati. Qua-
 re fumo melius est: proprium enim vestrum fuerit. Alioquin ipse
 Hercules, siquidem tale quiddam ausus est, a morbo impulsus
 fecit, cum a Centauri sanguine, ut ait Tragoedia, exederetur. At
 hic cuius rei causa in ignem se coniicit? Per Iovem! ut patien-
 tiam suam ostendat, sicuti Brachmanes: illis comparandum Thea-
 genes iudicavit, quasi non possent in India etiam esse stulti qui-
 dam & inanis gloriae cupidi homines. Attamen vel hosce ae-
 muletur. Illi enim non insiliunt in ignem, ut Onesicritus narrat
 Alexandri gubernator, qui ardentem vidit Calanum, sed rogo ex-
 structo prope adstantes immoti ustulari se patiuntur: iam conscen-*

τες ἀκίνητοι, ἀνέχονται παροπτώμενοι, εἴτ' ἐπιβάντες
 κατὰ σχῆμα, καίονται, οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες
 τῆς κατακλίσεως. οὗτος δὲ τί μέγα; εἰ ἐμπεσὼν τεθνή-
 ξεται συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος
 μὴ ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸν, καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ ὅπερ
 Φασί, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ ἐν βόθρῳ
 τὴν πυρὰν. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεταβάλλεσθαι Φασιν αὖ- 26
 τὸν, καὶ τινα δνείρατα διηγείσθαι, ὡς τοῦ Διὸς οὐκ ἑὼν-
 τος μαιίνειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θάρρειται τούτου γε ἔνε-
 κα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν, ἥ μὴν μηδένα τῶν θεῶν
 ἀγανακτήσειν, εἰ Περεγρινὸς κακῶς ἀποθάνοι. οὐ μὴν
 οὐδὲ ράδιον αὐτῷ ἔτ' ἀγαθύναι. οἱ γὰρ συνόντες κύνες παρ-
 ὀρμῶσι, καὶ συνωθοῦσιν ἐς τὸ πῦρ, καὶ ὑπεκκαίουσι τὴν
 γνάμην, οὐκ ἑῶντες ἀποδειλιάν' ὥν εἰ δύο συγκατασπά-
 σας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυρὰν, τοῦτο μόνον χάριεν ἐργάσαι-
 το. Ἦκουον δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεύς ἐτι καλεῖσθαι ἀξιοί, 27

*so rogo, servato eodem habitu, cremantur, ne paulum quidem im-
 mutantes de suo decubitu. Iste vero, quid magnum, si iniectus
 statim moriatur, ubi correptus ab igne fuerit? Nec illud non li-
 cet sperare, futurum, ut resiliat vel semiusculatus, nisi illud ma-
 chinetur, quod facere illum aiunt, ut profundus fiat atque in
 fossa rogos. Sunt autem, qui dicant, illum mutare velle senten-
 tiam, & somnia enarrare quaedam, quasi non sinat Iuppiter lo-
 cum sacrum pollui. Sed bono potest esse animo, ad hoc quidem
 quod attinet. Ego enim sacramentum dare paratus sum, Deo-
 rum indignaturum esse neminem, si mala morte Peregrinus mo-
 riatur. Quin neo facile est illi retractare. Nam qui cum illo sunt
 canes, incitant hominem, & una in ignem contrudunt, & ani-
 mum illius subinde incendunt, nec metu resilire illum patiuntur.
 Quorum si duobus secum detractis in ignem incidat, hoc solum
 lapidum opus fecerit. Audio vero, illum nec Protea vocari velle*

- ἀλλὰ Φοῖνικα μετωνόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι καὶ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς λέγεται, πορρωτάτω γήρως προβεβηκώς. ἀλλὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ χρησμούς τινας διέξεισι παλαιούς δῃ, ὡς χρεὼν εἶναι δαίμονα νυκτοφύλακα γενέσθαι αὐτόν. καὶ δῆλός ἐστι βωμῶν ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων.
- 28 Καὶ, μὰ Δία, οὐδὲν ἀπεικὸς ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις εὐρεθήσεσθαι τινὰς τοὺς καὶ τεταρταίων ἀπηλλάχθαι δι' αὐτοῦ Φήσοντας, καὶ νύκτωρ ἐντετύχηκεν αὐτῷ δαίμονι τῷ νυκτοφύλακι· οἱ κατάρτοι δὲ οὗτοι μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ χρηστήριον, οἶμαι, καὶ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται. διότι καὶ Πρωτεύς ἐκεῖνος ὁ Διὸς, ὁ προπάτωρ τοῦ ὀνόματος, μαντικὸς ἦν· μαρτύρομαι δὲ, ἢ μὴν καὶ ἱερέας αὐτοῦ ἀποδειχθήσεσθαι, μαστίγων, ἢ καυτηρίων, ἢ τινος τοιαύτης τερατουργίας, ἢ καὶ, νῆ Δία, τελετὴν τινα ἐπ' αὐτῷ στήσεσθαι νυκτέριον, καὶ
- 29 δαδουχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ. Θεαγένης δὲ ἑναγχος, ὥς μοί

amplius, sed Phoenicis nomen pro suo sibi adscivisse, quod etiam Phoenix, Indica avis, ingredi rogum dicitur, ubi ad extremam senectutem provecta est. Verum etiam rumores spargit, & oracula quaedam vestuta refert, in fasis esse, ut noctis custos genius ipse evadat: ac manifestum est, altaria illum concupiscere, & futurum sperare, uti stet aureus. Neque vero, per Iovem, abhorret, in magna demantium multitudine inventum iri, qui quartana se per ipsum liberatos dicant, & noctu sibi occurrisse noctis illum custodem genium. Exsecrabiles autem isti illius discipuli, etiam oraculum, puto, & adytum in rogo illius machinabuntur, propterea quod Proteus ille Iovis filius primus huius nominis auctor vates fuit. Testor autem, sacerdotes etiam illius constitutum iri, flagrorum, aut ustulationum, aut prodigiosarum id genus actionum: vel, per Iovem, mysteria quaedam institutum iri nocturna, & factum gestationem circa rogum. Theagenes autem nuper, ut

τις τῶν ἐταίρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν ἔφη προει-
ρημέναι περὶ τούτων. καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπεμνημόνευεν·

Ἄλλ' ὅπταν Πρωτεὺς Κυνικῶν ὄχ' ἄριστος ἀπάν-
των,

Ζητὸς ἐριγδύπου τέμενος κατὰ πῦρ ἀνακαύσας,

Ἐς Φλόγα πηδήσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,

Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,

Νυκτιπόλο τιμᾶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,

Σύνθρονον Ἡφαίστω καὶ Ἡρακλῆϊ ἀνακτι.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι Φησίν. ἐγὼ 30
δὲ Βάκιδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τούτων ἔρω. Φησὶ δὲ ὁ
Βάκισ οὕτω σφόδρα εὖ ἐπειπῶν,

Ἄλλ' ὅπταν Κυνικὸς πολυώνυμος ἐς Φλόγα πολλὴν

Πηδήσῃ δόξης ὑπ' ἐριννυῖ θυμὸν ὀρινθεῖς,

Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπεκας, οἱ οἱ ἔπονται,

Μιμεῖσθαι χρὴ πάτμον ἀποιχρμένοιο λύκοιο.

1 Καὶ Σιβύλλας. G.

*remittit mihi aliquis sodalium, etiam Sibyllam dixit de hisce
rebus aliquid praedixisse. Nempe versus recitavit illos:*

Ast ubi iam Proteus, Cynicorum maximus unus,

Ad Iovis altitoni succensis ignibus aedem

In flammam insiliens, altum conscendit Olympum;

Tunc una, quotquot vescuntur munere terrae,

Noctigavum iubeo venerari Heroa, potentem,

Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, sedentem.

*Haec a Sibylla se accepisse, ait Theagenes. At ego Bacidis illi
de hisce rebus oraculum dicam. Ait autem Bacis ita praeclare
adiiciens ceteris:*

Ast ubi iam vario Cynicus cum nomine flammam

Insiliet, furiis agitatus pectore Famae:

Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imitata magistrum,

Fara lupi, edico, iam discedentis obibunt.

Ὅς δὲ κε δειλὸς ἔων, Φεύγει μένος Ἥφαιστοιο,
 Λάεσσι βαλέειν τούτον τάχα πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ὡς μὴ ψυχρὸς ἔων, θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ,
 Χρυσῷ σαζαμένος πῆρην, μάλα πολλὰ δανείζων,
 Ἐν καλάῃς Πατράισιν ἔχων τρεῖς πέντε τάλαντα.

τί ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες; ἄρα Φαυλότερος χρησμολόγος ὁ
 Βάκισ τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥστε ὥρα τοῖς θαυμαστοῖς
 τούτοις ὁμιληταῖς τοῦ Πρωτέως, περισκοπεῖν ἔνθα ἐαυ-
 31 τοὺς ἐξαερώσουσι· τούτα γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι. Ταῦτ'
 εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περιεστῶτες ἅπαντες, Ἥδη καί-
 ἐσθωσαν, ἄξιοι τοῦ πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν,
 Νέστορα δ' οὐκ ἔλαβεν ἰαχὴν τὸν Θεαγένῃ· ἀλλ' ὥς
 ἤκουσε τῆς βοῆς, ἤκεν εὐθύς, καὶ ἀναβὰς, ἐκεκράγει,
 καὶ μυρία κακὰ διεξῆει περὶ τοῦ καταβεβηκότος· οὐ
 γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτιστος ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ
 εἰφείς αὐτὸν διαρρηγνύμενον, ἀπῆειν ὀψόμενος τοὺς ἀθλη-

Sed quicunque metu Vulcani fugerit aestus,
 Iactis confestim hunc saxi petat omnis Achivus,
 Dicere ne calidum conetur frigidus ipse,
 Distendens auro peram de foenore capto,
 Patris condita habens pulchris ter quinque talenta.

-Quid vobis videtur, auditores? Numquid deterior Sibylla vates
 esse Bacis? Itaque auctor sum admirabilibus illis Protei sodalibus,
 ut ipsi quoque circumspiciant locum, ubi in aëra se dissolvant:
 isto enim verba combustionem vocant. Haec illo dicente, excla-
 mant, qui circumstabant, omnes, Iam comburantur digni igni!
 Atque hic quidem cum risu descendit. Sed non fugerunt Ne-
 stora voces, Theagenem puto: verum audito clamore venit
 statim, escendensque clamavit, & sexcenta mala protulit
 contra eum, qui descenderat; nec enim novi, quomodo
 vir ille optimus vocatus sit. Ego vero, relinquens homi-
 nem dirumpentem se, abii visurus athletas. Iam enim esse

τάς ἤδη γὰρ οἱ Ἑλλανοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλε-
 θρίῳ. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἡλίδι. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀ- 32
 λυμπίαν ἀφικόμεθα, μεστὸς ἦν ὁ ὀπισθοδόμος τῶν
 κατηγορούντων Πρωτέως, ἡ ἐπαινούντων τὴν προαίρεσιν
 αὐτοῦ, ὥστε καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοί,
 ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεὺς μυρίῳ τῷ πλήθει
 παραπεμπόμενος, κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος,
 λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ αὐτοῦ, τὸν βίον τε ὡς ἐβίω,
 καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς ἐκινδύνευσε διηγούμενος, καὶ ὅσα
 πράγματα Φιλοσοφίας ἕνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν οὖν εἰρη-
 μένα πολλὰ ἦν. ἐγὼ δὲ ὀλίγων ἤκουσα ὑπὸ πλήθους τῶν
 περιεστώτων. εἶτα φοβηθεὶς μὴ συντριβεῖν ἐν τοσαύτῃ
 τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολλοὺς τοῦτο πάσχοντας εἰδὼν,
 ἀπῆλθον, μακρὰ χαίρειν φράσας θανατιῶντι σαφιστῇ,
 τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ πρὸ τελευτῆς διεξιόντι. Πλὴν τότε 33
 τοσοῦτον ἐπήκουσα· ἔφη γὰρ βούλεσθαι χρυσῷ βίῳ
 χρυσὴν κορώνην ἐπιθεῖναι· χρῆναι γὰρ τὸν Ἡρακλείως

dicebantur in Plethrio iudices certaminum. Haec tibi Eli-
 de. Ipsam vero Olympiam cum venissemus, plenum erat
 posticum templi vel accusantium Protea, vel propositum
 illius laudantium: adeo ut etiam ad manus multi illorum
 venirent, donec ipse progressus innumerabili comitante
 multitudine Proteus, post praeconum agonem verba fecit
 de se, quam vitam vixerit, pericula quae subierit, enar-
 rans, & quas philosophiae causa sustinuerit molestias. Mul-
 ta quidem fuere, quae dixit: ego vero, prae circumstan-
 tium multitudine, pauca audiui. Deinde, ne tanta in turba
 eliderer, metuens, quod accidere videbam pluribus, abii,
 longum valere iussu affectante mortem Sophista, ipso sibi
 ante mortem parentante. Illud tamen audiui, cum diceret,
Velle se auream vitae aureae coronidem imponere: oportere enim

βεβιωκότα, Ἡρακλείῳς ἀποθανεῖν, καὶ ἀναμιχθῆσαι τῷ αἵθερι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη, βούλομαι τοὺς ἀνθρώπους, δείξας αὐτοῖς ὃν χρὴ τρόπον θανάτου καταφρονεῖν. πάντας οὖν δεῖ μοι τοὺς ἀνθρώπους Φιλοκλήτας γενέσθαι. οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων, ἐδάκρυον, καὶ ἐβόων, Σῶζου τοῖς Ἑλλησιν· οἱ δὲ ἀνδρωδέστεροι ἐκεκράγεισαν, Τέλει τὰ δεδογμένα· ὃφ' ὧν ὁ πρεσβύτερος οὐ μετρίως ἐθορυβήθη, ἐλπίζων πάντας ἔξεσθαι αὐτοῦ, καὶ μὴ προσέσθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ ἀκοντα δὴ καθεζεῖν ἐν τῷ βίῳ. τὸ δὴ τελεῖν τὰ δεδογμένα, πάντῳ ἀδόκητον αὐτῷ προσπεσόν, ὡχρίαν ἔτι μᾶλλον ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χορίαν ἔχοντι, καὶ, νῆ

34 Δία, καὶ ὑποτρέμειν, ὥστε κατέπαυσέ τὸν λόγον. Ἐγὼ δὲ, εἰκάζεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλων· οὐδὲ γὰρ ἑλεῖν ἄξιον ἦν, οὕτω δυσέρωτα τῆς δόξης ἀνθρώπον ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι τῇ αὐτῇ ποιῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὁμοῦς

*quā Herculeo more vixerit, eum mori quoque more Herculeo, & remisceri aetheri. Ac prōdesse, inquit, volo hominibus, ostendendo illis, quemadmodum mortem oporteat contemnerē. Itaque Philoctetas mihi fieri omnes homines, æquum est. Qui ergo stupidiōres erant hominum, lacrimari & clamare, Serva te Graecis! Qui autem fortiores, ii clamarunt, decreta perage! a quibus non mediocriter perturbatus est senex, qui sperasset futurum, uti omnes retinerent se, neque igni permitterent, sed invitum in vita manere cogerent. Cum ergo plane prae-ter opinionem illi accideret, ut decreta perficienda essent, ea res magis etiam expallescere illum fecit, (quamquam cadaveroso iam ante colore esset) & tremere etiam, medi-
us fidius! Itaque orationem finit. Ego vero quam rife-
rim, puto, coniciis. Neque enim misericordia dignus erat homo, ita invenustus supra omnes, qui iisdem furiis agun-
tur, amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, & in-*

ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων ἐς
 τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, οὐκ εἰδώς ὁ ἄθλιος ὅτι καὶ
 τοῖς ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἀπαγομέναις, ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου
 ἐχομένοις, πολλὰ πλείους ἔπονται. Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀ- 35
 λυμπία τέλος εἶχε, κάλλιστα Ὀλυμπίων γενόμενα,
 ὧν ἐγὼ εἶδον, τετράκις ἤδη ὁρῶν. ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἦν εὐ-
 πορῆσαι ὀχήματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπε-
 λιτόμην. ὁ δὲ αἰὶ ἀναβαλλόμενος, νύκτα τὸ τελευταῖον
 προειρήκει ἐπιδείξασθαι τὴν καῦσιν καὶ με τῶν ἐταίρων
 τινὸς παραλαβόντος περὶ μέσας νύκτας, ἐξαναστάς,
 ἀπῆειν εὐθὺ τῆς Ἀρπίνης, ἐνθα ἦ ἡ πυρά. στάδιοι πάν-
 τες οὗτοι εἰκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἵππό-
 δρομον ἀπίόντων πρὸς ἑώ καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἀφικό-
 μεθα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νενησμένην ἐν βάθει,
 ὅσον ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος. δάδες ἦσαν τὰ πολλὰ, καὶ
 παρεβέβυστο τῶν Φρυγάνων, ὡς ἀναφθεῖν τάχιστα.

gurgitabat se gloria, dum ad multitudinem eorum, qui se
 admirarentur, respiceret, ignarus miser, etiam hos, qui
 ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plu-
 res sequi. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima,
 quae ego vidi Olympiorum, qui quater iam viderim. Ego
 vero, neque enim vehiculi copia erat, multis simul disce-
 dentibus, invitatus ibi relictus sum. At iste subinde differens,
 tandem praedicat noctem, qua spectaculum fui cremandi
 editurus esset. Ac me cum sodalium aliquis assumsisset, fur-
 gens circa mediam noctem recta Harpinam petii, ubi ro-
 gus erat. Stadia haec sunt viginti, Olympia iuxta Hippo-
 dromum orientem versus euntibus. Cum primum eo ve-
 nissemus, rogamus deprehendimus in fossa ad passus unius
 profunditatem structum. Faces multae aderant, & sarmenta
 ubique interposita, ignem celerrime uti conciperet. Exo-

36 Καὶ ἐπεὶ δὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν, (ἔδει γὰρ καὶ κείνην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τοῦτο ἔργον) πρόεισιν ἐκεῖνος ἐσκευασμένος ἐς τὸν αἰεὶ τρόπον, καὶ ξὺν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δαδα ἔχων, οὐ Φαῦλος δευτεραγωνιστής. ἐδαδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον, ἅτε ἀπὸ δάδων, καὶ Φρυγῶν ὁ δὲ, καί μοι πάνυ ἤδη πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀποβέμενος τὴν πῆραν, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκεῖνο ρόπαλον, ἔστη ἐν ὁδῷ ρυπώσῃ ἀκριβῶς. εἶτα ἤτει λιβανωτὸν ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ καὶ ἀναδόντος τινός, ἐπέβαλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων, (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὴν τραγωδίαν ἦν ἡ μεσημβρία) Δαίμονες μητρῶνι καὶ πατρῶνι, δέξασθε με εὐμενεῖς. ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, οὐ μὴν ἐωρᾶτό γε, ἀλλὰ περισχέσθη ὑπὸ τῆς φλογός, πολ-

4 Ὁ ἐκ Πατρῶν δαδα ἔχων) Τὸν Θεαγένη λέγει. ἐκ Πατρῶν δὲ τῆς Πελοποννήσου. V.

riente luna, (oportebat enim hanc quoque videre pulcherrimum facinus) procedit iste quotidiano more indutus, & cum illo Cynicorum principes, praesertim generosus ille Patrensis, facem gestans, non malus secundarum partium certator. Facem gestabat vero etiam Proteus. Accedentes autem alter ab altera parte ignem incenderunt maximum, quippe a facibus ac sarmentis. Iste vero, & iam mihi diligenter attente, deposita pera, pallio, & Herculeia illa clava, adstabat in linteo plane sordido. Tum tus petiit, quod in ignem iniiceret, datumque ab aliquo, iniecit, dixitque conversus ad meridiem, (nam hoc quoque ad Tragœdiam pertinet, meridies) *Materni paternique Daemones, volentes propitii me recipite!* Haec ubi dixisset, in ignem insiliit. Verum non videbatur, circumfusus a multa, quae sur-

λῆς ἡρμένης. Αὖθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, 37
 τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος. ἐγὼ δὲ τοὺς μητρῶους
 μὲν δαιμόνας ἐπιβοῶμενον, μὰ τὸν Δί', οὐ σφόδρα
 ἠτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τοὺς πατρῶους ἐπεκαλέσατο, ἀνα-
 μνησθεὶς τῶν περὶ τοῦ Φόνου εἰρημένων, οὐδὲ κατέχειν
 ἡδυνάμην τὸν γέλωτα. οἱ Κυνικοὶ δὲ περιστάντες τὴν
 πυρὰν, οὐκ ἐδάκρυον μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο λύπην
 τινὰ, εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντες, ἄχρῃ δὲ ἀποπνιγείς ἐπ' αὐ-
 τοῖς, Ἀπίωμεν, Φημί, ὦ μάταιοι. οὐ γὰρ ἡδὺ τὸ θάνα-
 μα ὠπτημένον γέροντα ὁρᾶν, κνίσσης ἀναπιμπλαμένους
 πονηρᾶς, ἢ περιμένετε ἔστ' ἂν γραφεύς τις ἐπελθὼν,
 ἀπεικάσῃ ὑμᾶς, οἷους τοὺς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἐταίρους
 τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν; ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἡγανά-
 κτουν, καὶ ἐλοιδοροῦντό μοι, ἐνιοὶ δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βα-
 κτηρίας ἤξαν, εἴτα ἐπειδὴ ἠπέλιψα ξυναρπάσας τινὰς
 ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἂν ἔποινο τῷ διδασκάλῳ;

gebat, flamma. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie,
 fabulae conversionem. Equidem maternos daemones invo-
 cantem non valde, ita me Iuppiter, reprehendi: sed cum
 paternos etiam advocaret, recordatus eorum, quae de cae-
 de illius dicta sunt, neque risum tenere tum poteram. Cy-
 nici autem rogum circumstantes non illi quidem flebant,
 sed silentio ignem adspicientes moestitiam quandam prae se
 ferebant: donec ego, quem ea res paene enecaret, *Abeamus*,
 dicerem, *vani homines!* Neque enim iucundum spectaculum,
 senem assari videre, & malo nidore oppleri. An exspecta-
 tis, dum pictor aliquis superveniens depingat vos, uti sodales in
 carcere appingunt Socrati? Illi ergo indignari & male mihi
 dicere, quidam vero ruere etiam ad baculos. Deinde cum
 interminatus essem, me quosdam illorum correptos in
 ignem esse detrusurum, magistrum uti sequerentur, quie-

- 38 ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνην ἤγον. Ἐγὼ δὲ ἐπανιών, ποικίλως, ἑταῖρε, πρὸς ἑμαυτὸν ἐνεόουν τὸ Φιλόδοξον οἶόν τί ἐστιν ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος οὗτος ὁ ἔρως ἄφυκτος, καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν, οὐχ ὅπως ἐκείνῳ τάνδρῃ, καὶ τᾶλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀπενενοση-
 39 μένως βεβιωκότι, καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός. Εἴτα ἐνετύγχανον πολλοῖς ἀπιούσιν, ὡς θεάσαντο καὶ αὐτοί. ὦντο γὰρ ἐτι καταλήψεσθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ τόδε τῇ προτεραίᾳ διεδέδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοὺς Βραχμᾶνας Φασὶ ποιεῖν) ἐπιβήσεσθαι τῆς πυρᾶς. ἀπέστρεφον δ' οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἤδη τετελέσθαι τὸ ἔργον, αἷς μὴ καὶ τοῦτ' αὐτὸ περισπούδαστον ᾗν, καὶν αὐτὸν ἰδεῖν τὸν τόπον, καὶ τι λείψανον καταλαμβάνειν τῷ πυρός. ἔνθα δὴ, ὦ ἑταῖρε, μυρία πράγματα εἶχον, ἅπασι διηγούμενος καὶ ἀνακρίνουσι, καὶ

tem pacemque egere. In reditu autem, varie mecum, mi sodalis, cogitabam de cupiditate gloriae, vim illius perpendens, ut solam hanc cupiditatem effugere nequeant illi etiam, qui alioquin admiratione videantur dignissimi, nedum ut ille vir, qui etiam alias furiose dementerque, & ut igne dignus esset, vixisset. Tum incidi in multos ad spectaculum abeuntes ipsos quoque, qui putarent nempe, se vivum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quoque pridie eius diei divulgatum fuerat, illum ita, ut exorientem solem salutaret, quod scilicet Brachmanas facere discitant, rogam conscensurum esse. Multos igitur illorum averni, cum iam perfectum esse opus dicerem, quibus quidem non id ipsum curae esset, etiam locum inspicere, & aliquid de igni reliquum secum auferre. Hic sane, mi sodalis, sexcenta negotia habui, dum omnibus enarro interrogantibus,

ἀκριβῶς ἐκπυνθανομένοις. εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τινὰ χαρίεν-
 τα, ψιλὰ ἂν, ὥσπερ σοὶ, τὰ πραχθέντα διηγούμεν.
 πρὸς δὲ τοὺς βλάκας, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν κεχηγότας,
 ἐτραγώδουν τὶ παρ' ἑμαυτοῦ, ὡς ἐπειδὴ ἀνήφθη μὲν ἡ
 πυρὰ, ἐνέβαλε δὲ φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς, σεισμοῦ
 πρότερον μεγάλου γενομένου, σὺν μυκηθμῷ τῆς γῆς,
 γυψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς Φλογός, οἴχοιτο ἐς τὸν
 οὐρανὸν, ἀνθρωπίνη μεγάλη τῇ φωνῇ λέγων, Ἐλιπον
 γὰρ, βαίνω δ' ἐς Ὀλυμπον. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐτεθήπε-
 σαν, καὶ προσεκύνουν, ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με
 λέγοντες πότερον πρὸς ἔω, ἢ πρὸς δυσμὰς ἐνεχθεῖν ὁ
 γυψ; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὼν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς. Ἀπελθὼν 40
 δὲ ἐς τὴν πανήγυριν, ἐπέστην τινὶ πολὺν ἀνδρὶ, καὶ, νῆ
 τὸν Δί', ἀξιοπίστω τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῷ πώγωνι, καὶ
 τῇ λοιπῇ σεμνότητι, τάτε ἄλλα διηγουμένῳ περὶ τοῦ
 Πρωτέως, καὶ ὡς μετὰ τὸ καυθῆναι, θεάσαιο αὐτὸν

& accurate singula exquirentibus. Si quem igitur viderem
 politum doctrina hominem, nuda illi acta, velut tibi mo-
 do, enarrabam. Apud stipites vero, & inbiantes narrationi,
 tragicæ quiddam gravitatis de meo adiciebam; ut hoc,
 Cum accensus esset rokus, & iam iniecisset se Proteus;
 motu telluris magno cum mugitu ante facto, evolantem
 media de flamma vulturem, coelum versus abiisse, humana
 magna voce clamantem, *Reliqui terram, abeo in Olympum!*
 Hi ergo obstupescentes cum horrore quodam adorare, &
 ex me quaerere, *Utrum versus orientem, an ad occidentem vo-*
lasset vultur? quibus ego, quidquid in buccam veniret, re-
 spondi. Tum in concionem delatus adfiri cano cuidam vi-
 ro, & fide digno, medius fidius, si vultum spectares cum
 barba & gravitate reliqua, cum & reliqua narraret de Pro-
 teo, & ut vidisset ipsum paulo ante, post combustionem,

ἐν λευκῇ ἐσθῆτι μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπολίπας
 περιπατοῦντα Φαιδρὸν ἐν τῇ ἑπταφώνῳ στοᾷ, κοτίνῳ
 τε ἐστεμμένον· εἴτ' ἐπὶ πᾶσι προσέθηκε τὸν γύπα, διο-
 μύμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἑωρακέαι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς
 πυρᾶς· ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι,
 καταγελῶν τὰ τῶν ἀνοήτων καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον.
 41 Ἐννοεῖ τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσεσθαι, ποίας
 μὲν οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ
 τέττιγας οὐκ ἐπαγαγέσθαι, τίνας δὲ κορώνας οὐκ ἐπι-
 πτήσεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον· καὶ τὰ
 τοιαῦτα; εἰκόνας μὲν γὰρ παρά τε Ἡλείων αὐτῶν,
 παρά τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπέσταλκέαι
 ἔλεγον, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀναστησόμενας.
 Φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπιστο-
 λὰς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τινὰς, καὶ παραινή-
 σεις, καὶ νόμους. καὶ τινὰς ἐπὶ τούτῳ πρεσβεντὰς τῶν
 ἐταίρων ἐχειροτόνησε, νεκραγγέλους καὶ νερτεροδρόμους

in veste candida, & modo inambulanti laetum atque hi-
 larem in septem vocum porticu reliquisset, coronatum olea.
 Deinde post omnia etiam vulturem illum adiecit, iuratus,
 ipsum se vidisse de rogo evolantem, quem ego paulo an-
 te dimiseram, ut ridiculos faceret amentes homines & mo-
 ribus stupidos. Ceterum cogita, quae in illo postea futu-
 ra esse credibile sit: quas non apes in illo loco conventu-
 ras? quas non congregaturas se cicadas? quas non cor-
 nices involaturas, ut in sepulcrum Hesiodi: & id genus
 alia? Statuas quidem cum apud ipsos Elienses, tum apud
 Graecos reliquos, quibus etiam scripsisse dicebant, statim
 multas staturas ei novi. Aiunt vero, nobilibus oppidis fe-
 re omnibus missas ab eo epistolas in praeceptionibus, &
 adhortationibus, atque legibus. Etiam sodalium nonnullos
 eius rei causa legatos constituerat, quos mortis nuntios &

προσάγορεύσας. Τοῦτο τέλος τοῦ κακοδαίμονος Πρω- 42
 τῆς ἐγένετο ἀνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς
 ἀλήθειαν μὲν οὐδεπώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ δόξῃ δὲ,
 καὶ τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ, ἅπαντα εἰπόντος
 αἰεὶ, καὶ πράξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ ἀλέσθαι, ὅτε μὴδ'
 ἀπολαύειν τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναίσθητος αὐτῶν
 γενόμενος. Ἐν ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς 43
 ἔχης ἐπιπολὺ γελαῖν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ πάλαι οἶσθα εὐ-
 δὺς ἀκούσας μου, ὅτε ἦκον ἀπὸ Συρίας διηγουμένου,
 ὡς ἀπὸ Τρωάδος συμπλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τήν τε ἄλ-
 λην τήν ἐν τῷ πλῶ τρυφῇ, καὶ τὸ μεираκίον τὸ ὠραίον,
 ὃ ἔπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχοι καὶ αὐτός τινα Ἀλκιβιάδην·
 καὶ ὡς ἐπιταραχθεῖη μὲν τῆς νυκτὸς, ἐν μέσῳ τῷ Αἰ-
 γαίῳ γνόφου καταβάντος, καὶ κύμα παμμέγεθες
 ἐγείραντος, ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαυμαστός,

1 Τοῦ κακοδαίμονος Πρωτῆς
 ἐγένετο) Πρωτῆς μὲν τάχα καὶ
 συγγαστός, εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγ-
 γασμῇ, οὕτω τὸν βίον ἀπολειπὼν σὲ

δὲ τίς τοῦ τρόπου ἀγάζεται, λόγον
 μὲν ἐμπορευσάμενον. οὕτω προχέρας
 ἐκγεγοτότα, τοῖς ὕθλοις δὲ καὶ μα-
 ρολογίαις τοῦτον ἐσπαθηκότα; V.

inferorum cursores appellabat. Hic finis fuit infelicis Pro-
 tei, viri, qui, ut brevi sermone complectar, ad verum
 quidem respexerat nunquam, gloriae autem & laudis po-
 pularis causa dixerat semper feceratque omnia, adeo ut
 in ignem etiam infiliret, cum neque frui iam posset laudi-
 bus, quippe quarum sensus pervenire ad ipsum non posset.
 Desinam, cum unum adhuc tibi narravero, ut ridere pos-
 sis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum
 e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipso naviga-
 verim, & cum reliquum hominis in illa navigatione lu-
 xum, tum formosum illum adolescentulum, quem ad ca-
 ninam illam vitam traduxerat, ut haberet nimirum ipse
 quoque aliquem Alcibiadem, & ut perturbatus fuerit, no-
 ctu, medio in Aegeo, descendente turbine & fluctum ex-
 citante maximum, ploraveritque cum mulierculis vir ad-

- 44 καὶ θανάτου κρείττων εἶναι δοκῶν. Ἀλλὰ μικρὸν πρὸ
 τῆς τελευτῆς, πρὸ ἐννέα σχεδὸν ποι ἡμερῶν, πλείων, οἶ-
 μαι, τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγῶν, ἡμεσέ τε τῆς νυκτὸς, καὶ
 εἶλω πυρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξανδρος
 ὁ ἰατρὸς διηγήσατο, μετακληθεὶς ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐ-
 τόν· ἔφη οὖν καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον, καὶ
 τὸν φλογμὸν οὐ φέροντα, καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα πάνυ
 ἐρωτικῶς, ἑαυτὸν δὲ μὴ δύναι. καίτοι εἰπεῖν, ἔφη, πρὸς
 αὐτὸν, ὡς εἰ πάντως θανάτου δέοιτο, ἤκειν αὐτὸν ἐπὶ
 τὰς θύρας αὐτόματον. ὥστε καλῶς ἔχειν ἔπεισθαι,
 μηδὲν τοῦ πυρὸς δεόμενον· τόνδ' αὖ θάναι· Ἀλλ' οὐχ
 ὁμοίως ἐνδοξὸς ὁ τρόπος γένοιτ' ἂν, πᾶσι κοινὸς ὢν.
- 45 Ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολ-
 λῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρύ-
 σσει τῷ δριμύει Φαρμάκῳ. ὁρᾷς; οὐ πάνυ τοὺς ἀμβλυω-
 ποῦντας ὁ Αἰακὸς παραδέχεται. ὅμοιον ὡς εἴ τις ἐπὶ

mirabilis, & qui superior mortis metu esse videretur. Ve-
 rum paulo ante mortem, novem circiter diebus ante, cum
 plus quam oportebat, puto, ingurgitasset, & vomuit no-
 ctu, & feбри correptus est satis vehementi. Haec vero
 Alexander mihi medicus narravit, qui vocatus erat, ut il-
 lum inviseret. Aiebat ergo, se invenisse hominem humi se
 volutantem, impatientemque aestus, & amatoriiis velut
 blanditiis perentem frigidam: se autem non dedisse: ve-
 rum illud dixisse, Si omnino morte opus haberet, ipsam
 sponte iam venire ad ianuam, itaque bene facere, si illam seque-
 retur, nec ignem expeteret. Istum contra dixisse: At non ae-
 que gloriosum futurum mortis genus, quod omnibus commune es-
 set. Haec Alexander. Ego vero, & ipse non multis ante
 mortem diebus inunctum vidi, ut lacrimis motis oculos
 purgaret acerbo medicamento. Vides? Non sane recipit,
 qui hebetes oculos habent, Aeacus. Simile hoc est, ut si

σταυρὸν ἀναβήσεσθαι μέλλων, τὸ ἐν τῷ δακτύλῳ
 πρόσπταισμα θεραπεύει. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ
 ταῦτα εἶδε; κατ' ἀξίαν γελάσαι ἂν ἐπὶ τῷ ἀνδρί. καί-
 τοι πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα; σύ δ' οὖν, ὦ
 φιλότης, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ μάλιστα ὅπότεν τῶν
 ἄλλων ἀπούσης θαυμάζοντων αὐτόν.

quis in crucem mox agendus digiti offensionem curet. Quid
 tibi videtur *facturus fuisse*, si vidisset ista, Democritus? Ri-
 sissetne, prout dignum est, virum? Quamquam unde tan-
 tum illi risus suppetiisset? Tu ergo, amice, ride ipse quo-
 que, & maxime cum alios admirari istum audieris!

Δ Ρ Α Π Ε Τ Α Ι.

ΑΠΟΛΛΩΝ, ΖΕΥΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΗΡΑΚΛΗΣ,

ΕΡΜΗΣ, ΑΝΔΡΕΣ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΟΡΦΕΥΣ,

ΔΡΑΠΕΤΗΣ, ΚΑΙ ΤΥΠΟΔΙΚΟΣ.

Ι ΑΠΟΛ. **Α**ΛΗΘΗ ταῦτά, Φασί, πάτερ, ὡς ἐμβάλοι
 τίς αὐτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ, κατέναντι Ὀλυμπίων, ἥδη
 πρεσβύτης ἄνθρωπος, οὐκ ἀγεννὴς θαυματοποιὸς τὰ
 τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν διηγείτο, αὐτὴ ἐωρακέναι
 καίόμενον λέγουσα.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἀπολλον, ὡς μήποτε
 γενέσθαι ὄφελεν.

ΑΠΟΛ. Οὕτω χρηστὸς ὁ γέρον ἦν, καὶ ἀνάξιος ἐν
 πυρὶ ἀπολωλέναι;

8 Ἡ Σελήνη) Bene Apollo in-
 ducitur non vidisse spectaculum
 hoc, quia Sol est Apollo: & hoc
 circiter noctem mediam [ἡ σελήνη

γὰρ ἡμῖν.] Nam in praecedenti fer-
 mone est, (c. 36) καὶ ἐπειδὴ ἡ σε-
 λήνη ἀνέτειλεν. εἶπε γὰρ καὶ αὐτὴν
 διαάσασθαι. G.

F U G I T I V I.

APOLLO, IUPPITER, PHILOSOPHIA, HERCULES,
 MERCURIUS, VIRI, DOMINUS, ORPHEUS,
 FUGITIVUS, HOSPEs.

VERANE narrant ista, pater, fuisse, qui in ignem
 se coniceret in celebritate Olympiorum, iam senem ho-
 minem, nec ignavum ad talia portentorum artificem? Lu-
 na enim nobis narravit, quae ardentem se vidisse diceret.

Iup. Vera omnino sunt, Apollo: quae utinam facta nun-
 quam essent!

Apol. Adeone bonus erat senex, atque indignus, qui
 igni periret?

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο μὲν ἴσως· ἀλλ' ἐγὼ πολλὴν μὲν τὴν ἀηδίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος τότε ὑπὸ κνίσσης πονηρᾶς, οἷαν εἰκὸς ἀποφέρεισθαι ὀπτωμέναν ἀνθρωπίνων σωμάτων. εἰ γοῦν μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον εὐθύς ἀπὼν ὠχόμεν, ἀπολώλειν ἂν, εὖ ἴσθι, ἀγοπία τοῦ καπνοῦ καὶ ὅμως ἐν τοσαύτῃ εὐωδίᾳ, καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἀρωμάτων, καὶ ἐν λιβανωτῶ παραπύλλῳ, μόλις αἱ ῥῖνες ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν κηλῖδα ἐκείνην τῆς ὀσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγου δέω ναυτιᾶν, ὑπομνησθεῖς αὐτῆς.

ΑΠΟΛ. Τί δὲ βουλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἶργασται ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθόν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπέτων εἰς τὴν πυράν;

ΖΕΥΣ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἂν, ὦ παῖ, φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν, ὃς ἐς τοὺς κρατῆρας ἤλατο καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.

Iup. Etiam illud forte ita se habuerit. At ego multam meum perferre iniucunditatem memini a malo illo nidore, qualem sursum ferri naturale est ab assatis corporibus humanis. Nisi enim in Arabiam statim, ut habebam, abiissem, perieram, bene noris, a fumo teterrimo. Et tamen in tanta suaveolentia, & copia aromatum, in ture adeo multo, vix mihi oblivisci nares ac dediscere voluerunt illam odoris labem. Sed nunc etiam parum abest, quin nauissem ad illius memoriam.

Apol. Quid vero voluit, Iuppiter, quod haec in se designavit? aut quid boni in eo inest, si quis in rogi defiliens muretur in carbones?

Iup. Hac in re evitare non potes, quin ante ipsum Empedocli crimen intentes, qui in crateras ipse quoque in Sicilia defiliit.

ΑΠΟΛ. Μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ οὗτός γε τίνα ποτὲ ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας;

ΖΕΥΣ. Αὐτοῦ σοι λόγον ἔρω, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν πανηγυριν, ἀπολογούμενος πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς τε-
 3 λευτῆς. ἔφη γὰρ, εἵγε μέμνημαι. Ἀλλὰ τίς αὕτη σπουδῇ πρόσεσι τεταραγμένη καὶ δακρύουσα, πάνυ ἀδικουμένη εἰκνύα; μᾶλλον δὲ Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τούνομά γε τοῦμὸν ἐπιβοᾶται σχετλιάζουσα. τί, ὦ θύγατερ, δακρύεις; ἢ τί ἀπολιπούσα τὸν βίον ἐλήλυθας; ἄρα μὴ οἱ ἰδιῶται αὐθις ἐπιβεβουλευκάσι σοι ὡς τὸ πρόσθεν, ὅτε τὸν Σωκράτη ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἀνύτου κατηγορηθέντα, εἴτα Φεύγεις διὰ τοῦτο αὐτούς;

ΦΙΛ. Οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ πάτερ, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὁ πολὺς λεῶς, ἐπήνουν, καὶ διὰ τιμῆς ἦγον αἰδούμενοι, καὶ θαυμάζοντές με, καὶ μονονουχὶ προσκυνῶντες, εἰ καὶ μὴ σφόδρα ξυνέισαν ὧν λέγοιμι. οἱ δὲ, πῶς ἂν εἴ-

Apol. Terribilem mihi melancholiam narras. Verum hic quam tandem illius cupiditatis causam habuit?

Iur. Ipsius tibi orationem referam, quam in conventu habuit, cum causam apud illos mortis suae diceret. Dixit enim, si bene memini... Sed quatenam ista contente ad nos accedens perturbata & lacrimans, iniuriam magnam passae similis? Quin Philosophia est, & nomen meum miserabili voce inclamat. Quid, mea filia, ploras? aut quid relicto seculo huc venisti? Numquid denuo contra te machinati aliquid sunt imperiti, ut olim, cum accusatum ab Anyto Socratem interfecere? tum tu propterea illos fugis?

Phil. Nihil tale, pater. Sed illi quidem, vulgus promiscuum, laudarunt & in honore me cum veneratione atque admiratione habuerunt, ac tantum non adorarunt, etsi non valde, quae dicerem, intelligerent. Verum isti, quo-

ποιμ ; οἱ ξυνήβεις καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι , καὶ τοῦνομα τοῦμὸν ὑποδύμενοι , ἐκεῖνοί με τὰ δεινότατα εἰργάσαντο.

ΖΕΥΣ. Οἱ φιλόσοφοι ἐπιβουλήν τινα ἐπιβεβου- 4
λεύκασί σοι ;

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς , ὦ πάτερ , οἷγε ξυνηδίκηνταί μοι καὶ αὐτοί.

ΖΕΥΣ. Πρὸς τίνων οὖν ἡδίκησαι , εἰ μήτε τοὺς ιδιώ-
τας , μήτε τοὺς φιλοσόφους αἰτιά ;

ΦΙΛ. Εἰσὶ τινες , ὦ Ζεῦ , ἐν μεταίγμῳ τῶν τε πολ-
λῶν , καὶ τῶν φιλοσοφούντων , τὸ μὲν σχῆμα , καὶ
βλέμμα , καὶ βάδισμα , ἡμῖν ὅμοιοι , καὶ κατὰ ταῦτα
ἐσταλμένοι ἀξιόσιν γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι , καὶ τοῦ-
νομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφονται , μαθηταί , καὶ ὁμιλη-
ταί , καὶ θιασῶνται ἡμῶν εἶναι λέγοντες· ὁ βίος δὲ αὐ-
τῶν παμμίαρος , ἀμαβίας , καὶ θράσους , καὶ ἀσελ-

modo illos vocem? qui se familiares meos & amicos esse
aiunt , & nominis mei larvam induunt , illi ergo pessime
me tractarunt.

Iup. Philosophi igitur contra te aliquid machinati sunt?

Phil. Non , pater. Hi enim & ipsi iniuria mecum affe-
cti sunt.

Iup. A quibus ergo iniuriam accepisti , si neque indoctos
accusās , neque philosophos?

Phil. Sunt quidam , Iuppiter , interiecti , velut inter utram-
que aciem , inter vulgus & philosophos , habitū , oculorum
coniectu ; incessu , nobis similes , & eadem ratione compo-
siti. Postulant enim meis in castris militare , & nostrum sibi
nomen inscribunt , discipulos se , & familiares , & sodales
nostros dicunt : at vitā illorum impurissima , inscitia , au-

γείας ἀνάπλεως, ὕβρις οὐ μικρά καθ' ἡμῶν ὑπὸ τούτων, ὦ πάτερ, ἡδίκημένη πέφυκα.

5 ΖΕΥΣ. Δεινὰ ταῦτα, ὦ θύγατερ. ἀλλὰ τί μάλιστα ἡδίκηκασί σε;

ΦΙΛ. Σκόπει, ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδικίας καὶ παρανομίας μεστὸν, ἅτε ἀμαθίας καὶ ὕβρις ξυνόντα, καὶ ταραττόμενον ὑπ' αὐτῶν, κατέλεσας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον, ἐμὲ κατέπεμψας, ἐντειλάμενος ἐπιμεληθῆναι, ὥς παύσαντο μὲν ἀδικοῦντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θηρίοις βιοῦντες· ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, εἰρηνικώτερον συμπολιτεύουσιν. ἔφης γοῦν πρὸς μὲ καταπέμπων, ἃ μὲν πράττουσιν ἄνθρωποι, καὶ ὥς δακεῖνται ὑπὸ τῆς ἀμαθίας, ὦ θύγατερ, καὶ αὐτὴ ὀρᾷ· ἐγὼ δὲ, ἐλεῶ γὰρ αὐτοὺς, σὲ, ἣν μόνην ἰάσασθαι ἀν-

dacia, libidine, plena: quae non parva est in nos contumelia. Ab hisce, pater, laesa profugi.

Iup. Dura haec sane, filia. Sed qua in re maxime te laeferunt?

Phil. Vide, pater, parvane sint? Tu enim cum videres seculum iniustitia & iniquitate plenum, quod cum incirtia & contumelia versaretur, & ab iis perturbaretur; miserratus humanum genus, ab ignorantia agitaturn, me demisisti, cui praeceperas, uti curam agerem, quo desisterent mutuis se iniuriis afficere, & vim facere, & similem feris bestiis vitam agere; sed oculis ad verum conversis, magis pacatam inter se civitatem haberent. Dicebas enim, me cum demitteres, Quae agant homines, & quomodo ab incirtia affecti sint, ipsa vides, mea filia! Ego autem, qui illorum miseria recordia tangar, te, quam solam mederi posse his, quae sunt,

τὰ γιγνόμενα οἶμαι, προκρίνας ἐξ ἀπάντων ἡμῶν, πέμπω ἰασομένην.

ΖΕΥΣ. Οἶδα πολλὰ καὶ τοιαῦτα εἰπὼν τότε· σὺ δὲ 6
τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὲν ὑπέδεξαντό σε
καταπαταμένην τὸ πρῶτον, ἃ τινὰ δὲ νῦν ὑπ' αὐτῶν πέ-
πονθας.

ΦΙΛ. Ἦῖξα μὲν, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας
εὐθύς, ἀλλ' ὅπερ ἐδόκει μοι χαλεπώτερον τοῦ ἔργου εἶ-
ναι, τὸ βαρβάρους παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τοῦτο πρῶ-
τον ἡξίου ἐργάσασθαι· τὸ Ἑλληνικὸν δὲ εἶον ὡς ῥᾶστον
ὑποβαλέσθαι, καὶ τάχιστα, ὥς γε ὦμην, ἐνδεξόμενον
τὸν χαλινὸν οἷόν τε, καὶ ὑπαχθισόμενον τῷ ζυγῷ, ὀρ-
μήσασα εἰς Ἰνδοὺς τὸ πρῶτον, ἔθνος μέγιστον τῶν ἐν τῇ
βίῳ, οὐ χαλεπῶς ἔπεισα καταβάνας ἀπὸ τῶν ἐλε-
φάντων ἐμοὶ συνεῖναι· ὥστε καὶ γένος ὀλβιον οἱ Βραχ-
μᾶνες τοῖς Νεχραίοις καὶ Ὀξυδράκαις ὁμοροί, οὗτοι
πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται, καὶ βιοῦσί γε κατὰ τὰ

arbitrer, ex omni nostro numero delectam demitto, ut sanes.

Iup. Scio, multa me & talia tum dixisse. Tu iam dic, quomodo te receperint primum advolantem, & quae nunc ab illis patiaris.

Phil. Properabam, pater, non statim ad Graecos; sed, quae videbatur mihi difficilior operis pars esse, instituere ac docere barbaros, illam primum volebam perficere. Omis- sis ergo interim Graecis, quos faciles ad subigendum puta- bam, & celerrime recepturos frena, & iugo submittendos: ad Indos primum excurri, maximam orbis gentem, nec difficulter iis persuasi, ut descendentes suis ab elephantis mecum versarentur; adeo ut beata illa gens Brachmanes, qui in Nechraeorum & Oxydracarum confiniis colunt, omnes iam mihi militent, & meis ex praeceptis vivant,

ἡμῶν δοκῶντα, τιμώμενοι πρὸς τῶν περιόικων ἀπάντων, καὶ ἀποθνήσκουσι παράδοξόν τινα τοῦ θανάτου τρόπον.

7 ΖΕΥΣ. Τοὺς γυμνοσφοιστὰς λέγεις. ἀκούω γοῦν τάτε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καιόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. ἀλλ' οὐ μέγα τοῦτο ἔναγχος γοῦν καὶ Ὀλυμπιάσι τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γενόμενον, εἰκὸς δὲ καὶ σε παρεῖναι, καιομένου τότε τοῦ γέροντος.

ΦΙΛ. Οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πάτερ, εἰς Ὀλυμπίαν, δέει τῶν καταράτων ἐκείνων, οὓς ἔφην, ὅτι πολλοὺς αὐτῶν ἐώρων ἀπύοντας, ὡς λοιδορῆσαιντο τοῖς ξυνεληλυθόσι, καὶ βοῆς τὸν ὀπισθόδομον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες, 8 ὥστε οὐδὲ εἶδον ἐκεῖνον ὅπως ἀπέθανε. Μετὰ γοῦν τοὺς Βραχμῶνας, εἰς Αἰθιοπίαν εὐθὺς, εἴτα εἰς Αἴγυπτον κατέβην, καὶ ξυγγενομένη τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφῆταις

12 Τὸν ὀπισθόδομον) Ὀπισθόδομον τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ, ἐν ᾧ ὁμοιος μέρος τῆς ἀκροπόλεως τῶν ἀπετίθεντο τὰ χρήματα. V. Ἀθηναίων, εἴθα ἂν τὸ ταμεῖον ὀπί-

qua de causa magno in honore sunt apud omnes vicinos. Hi miro quodam mortis genere moriuntur.

Iup. Gymnosophistas dicis. Audio enim & reliqua de illis, & hoc quoque, maximo illos rogo consensu, urendos se praeberere, neque quidquam de habitu aut positu membrorum mutare. Sed nihil hoc magnum: nuper enim Olympiae simile quid fieri ego vidi: credibile autem, te quoque affuisse tum, cum senex arderet.

Phil. Neque accessi, pater, Olympiam, metu sacerdotum hominum, quos dixi, quod multos illorum viderem eo ire, uti maledicerent ibi congregatis, clamorque suo latratu posticum templi implerent: igitur neque vidi illum, quomodo sit mortuus. Post Brachmanes ergo statim in Aethiopiam, ac deinde in Aegyptum descendi, & versata ibi cum sacerdotibus illorum ac Prophetis, cum divi-

αὐτῶν, καὶ τὰ θεῖα παιδεύσασα, ἐς Βαβυλῶνα ἀπῆ-
 ρα, Χαλδαίους καὶ μάγους μύησους, εἴτα ἐς Σκυ-
 θίαν ἐκείθεν, εἴτα ἐς Θράκην, ἔνθα μοι Εὐμολπὸς τε
 καὶ Ὀρφεὺς συνεγενέσθην, οὓς καὶ προαποστείλασα
 ἐς τὴν Ἑλλάδα, τὸν μὲν, ὡς τελέσειεν αὐτοὺς, τὸν Εὐ-
 μολπον, (ἡμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν ἅπαν-
 τα) τὸν δὲ, ὡς ἐπάδων προσβιάζοι τῇ μουσικῇ, κατὰ
 πόδας εὐθὺς εἰτόμην. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἐλθού- 9
 σαν, οὔτε πάνυ ἡσπάσαντο οἱ Ἕλληνες, οὔτε ὅλως
 ἀπέκλεισαν· κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλοῦσα, ἐπτα ἐκ
 τῶν ἀπάντων ἑταίρους καὶ μαθητὰς προσηγαγόμεν,
 καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου, καὶ ἄλλον ἐξ Ἐφέσου, καὶ
 Ἀβδηρόθεν ἄλλον, ὀλίγους παντάπασι. Μεθ' οὓς τὰ 10
 σοφιστῶν φῦλον οὐκ οἶδ' ὅπως μοι παρενεφύετο, οὔτε

10 Ἐπτα ἐκ τῶν ἀπάντων) Τοὺς
 ἐπτα λεγομένους σοφούς· Πιττα-
 χόν, Βίαντα, Θάλητα, Περίανδρον,
 Κλεόβουλον, Χίλων, Σίλων. V.
 In altero Vossiano maiore idem
 Schohion sic: Οἱ ἐπτα οὗτοι, Πιτ-
 ταχὸς, Βίας, Θαλῆς, Περίανδρος,
 Κλεόβουλος, Χίλων, Σίλων.

12 Καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου) Ἐκ
 Σάμου, Πυθαγόραν τὸν Μνησάρχου.

ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτον. ἐξ Ἀβδη-
 ρων Δημόκριτον. ἄμφω δὲ φυσικὰ
 φιλοσόφῳ ἦσθην. V. In Voss. altero
 sic: Ἐκ Σάμου Πυθαγόρας. ἐξ
 Ἐφέσου Ἡράκλειτος. ἐξ Ἀβδηρῶν.
 [καὶ ἄλλον] Ἡράκλειτον. [ἄλλον]
 Δημόκριτον.

ibid. Ἐκ Σάμου) Πυθαγόρας.
 V. alter.

13 Ἀβδηρόθεν) Ἐξ Ἀβδηρῶν. G.

na eos docuiffem, Babylonem perrexi, ut Chaldaeos &
 Magos initiarem: tum inde in Scythiam; deinde in Thra-
 cen, ubi Eumolpus & Orpheus mecum fuerē. Quos etiam
 praemissos in Graeciam, alterum ut illos initiaret, Eumol-
 pum, (didicerat enim a me divina omnia) alterum ut ca-
 nendo musices ope vim afferret *animis*, e vestigio statim
 consecuta sum. Ac primum quidem advenientem neque
 vehementer amplexi sunt Graeci, neque plane excluderunt.
 Paulatim vero alloquio meo septem ex omnibus sodales ac
 discipulos mihi conciliaui, & ex Samo alium, & alium
 Epheso, & Abdera alium, paucos omnino. Post quos So-
 phistarum mihi populus, nescio quomodo, adhaesit, neque

ζηλοῦν τὰ μὰ ἐς βάθος, οὔτε κομιδῇ ἀπάδον, ἀλλ' οἷον τὸ Ἴπποκενταύρων γένος, σύνθετόν τι καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον, οὔτε τῇ ἀγνοίᾳ τέλεον προσεχόμενον, οὔτε ἡμᾶς ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶντες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώττειν ἀσαφές τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἶδωλον, ἢ σκιὰν ἐνίοτε ἰδόντες ἄν. οἱ δὲ ὥντο ἀκριβῶς πάντα κατανενοημένοι. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεῖος ἐκείνη, καὶ περιττὴ σοφία, καὶ, ὥς αὐτοὶ ὥντο, ἀπρόσμαχος ἀνεφλέγετο, αἱ κομιφαί, καὶ ἀπορροί, καὶ ἀτοποι ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι, καὶ λα-
 11 βυρινθώδεις ἐρωτήσεις. Εἶτα κωλύόμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν ἐταίρων τῶν ἐμῶν, ἡγανάκτουν, καὶ συνίσταντο ἐπ' αὐτοὺς, καὶ τέλος, δικαστηρίοις ὑπῆγον, καὶ παρεδίδσαν πιομένους τοῦ κωνείου. ἐχρῆν μὲν οὖν ἴσως τότε φυγεῖν εὐθύς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι

6 Ἀμυδρὸν) Ἀφανίς, σκοτεινόν. V.

10 Ἀπρόσμαχος) Ἀκαταγάνιστος. V.

aemulatus profunde mea placita, neque omnino ab iis abhorrens; sed, velut Hippocentaurorum genus, compositum quiddam & mixtum, inter imposturam & philosophiam medium oberrans, neque ignorantiae plane adhaerens, neque in nos defigere intentos oculos ausum; sed velut lipientes, prae hebetudine visus obscurum quoddam & evanidum nostri simulacrum aut umbram forte nonnunquam videntes. At isti accurate omnia se nosse arbitrabantur. Unde apud illos inutilis illa ac superflua sapientia, &, ut ipsi putabant, invicta, accendebatur: contulae illae, & dubitabiles, & inexpectatae responsiones, & exitum non habentes labyrinthisque similes responsiones. Deinde prohibiti ac reprehensi a meis sodalibus, indigne ferro & adversus illos coire, ac tandem in ius cogere, & eo dare, ubi cicutam biberent. Oportebat forte tum statim fugere,

τὴν συνουσίαν αὐτῶν· νῦν δὲ Ἀντισθένης με, καὶ Διο-
γένης, καὶ μετὰ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιππος, οὗ-
τοι ἔπεισαν ὀλίγον ἐπιμυρῆσαι τῆς μονῆς· ὥς μὴ ποτε
ᾤφελον· οὐ γὰρ ἂν τσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον.

ΖΕΤΣ. Οὐδέπω μοι λέγεις, ὦ Φιλοσοφία, τίνα 12
ἠδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἄκουε, ὦ Ζεῦ, ἡλίκα ἐστὶ μισρὸν
γάρ τι Φῦλον ἀνθρώπων, καὶ ὥς τὸ πολὺ δουλικόν,
καὶ θητικόν, οὐ συγγενόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ'
ἀσχολίας· ἐδούλευε γὰρ, ἢ ἐθήτευεν, ἢ ἄλλας τέχνας,
οἷας εἰκὸς τοὺς τοιοῦτους, ἐμάνθανε, σκυτεύειν, ἢ τε-
κταίνειν, ἢ περὶ πλουτοῦς ἔχειν, ἢ ἔρια ξαίνειν, ὥς εὐερ-
γὰ εἴη ταῖς γυναιξί, καὶ εὐμήρυτα, καὶ καταγάγοι-
το εὐμαρῶς, ὅποτε ἢ κρόκην ἐκείναι στρέφαιεν, ἢ μίτον
κλώθοιεν. τοιαῦτα τοίνυν ἐν παισὶ μελετῶντες, οὐδὲ ὄνο-

nec amplius illorum ferre consuetudinem. Iam vero An-
tisthenes & Diogenes, & paulo post Crates, & Menippus,
hi, inquam, mihi persuasere, ut paulum adhuc morae qua-
si corollarium adiicerem: quod utinam non fecissem! Ne-
que enim tot deinde mala subissem.

Iup. Nondum mihi dicis, Philosophia, quam iniuriam
passa sis, sed indignaris tantum.

Phil. Quin tu audi, Iuppiter, quid sit. Impurum enim
quoddam genus hominum, & plerumque fervile atque
mercenarium, non otiose nobiscum a pueritia inde versa-
tum: servitutem enim serviit, aut mercede opus fecit, aut
artes alias, quales cadunt in tales, didicit, cerdoniam, fa-
brilem, fulloniam, quae in lanis carpendis versatur, ut fa-
cilius deinde eae tractentur a feminis, sintque ad nendum
& deducendum commodiores, quoties vel tramam illae
torquere, vel nere licium volunt. Haec ergo isti puerili

μα τὸ ἡμέτερον ἤδεσαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξαντο, καὶ κατεῖδαν τὴν αἰδῶ, ὅση παρὰ τῶν πολλῶν ἐστὶ τοῖς ἐταίροις τοῖς ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἄνθρωποι τὴν παρρησίαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θεραπευόμενοι, καὶ συμβουλεύουσι πείθονται, καὶ ἐπιτιμῶντων ὑποπτήσσουσι, ταῦτά πάντα τυραννίδα οὐ μικρὰν ἡγοῦντο εἶναι. Τὸ μὲν δὴ μανθάνειν ὅσα τῇ τοιαύτῃ προαιρέσει πρόσφορα, μακρὸν ἦν μάλλον δὲ κομιδῇ ἀδύνατον. αἱ τέχναι δὲ γλίσχραι, καὶ σὺν πόνῳ, καὶ μόγις ἱκανὰ παρέχειν ἐδύνατο. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺ, καὶ ὥσπερ οὖν ἐστίν, ἀφόρητον ἐφαίνεται. ἔδοξεν οὖν σκοποῦμένοις, τὴν ὑστάτην ἀγκύραν, ἣν ἱερὰν οἱ ναυτιλλόμενοι φασὶ, καθιέναι· καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀπόνοιαν ὀρμίσαντες, ἔτι τε καὶ τόλμαν, καὶ ἀμαθίαν, καὶ ἀναίσχυντίαν προσκαλέσαντες, αἵ περ

8 Πρόσφορα) Πρόσφορα, χρήσιμα, οἰκεῖα, ἀρμόδια, ἐπιτηδεύματα. V.
9 Γλίσχραι) Ταπεινά. V.

aetate meditati, neque nomen nostrum noverant. Cum vero ad virilem aetatem pervenissent, animadversa, quae meis sodalibus a multitudine habetur, reverentia, & ut sustinent homines illorum in dicendo fiduciam, & curari se gaudent, & consulentibus obsequuntur, & reprehendentibus timide concedunt, regnum non parvum arbitrabantur esse haec omnia. Ac discere quaecunque huic instituto vitae conveniunt, longum fuerit, aut potius plane illis negatum est. Artes parcae, & cum labore, & vix tamen vel sic praestare, quod satis esset, poterant. Quibusdam etiam grave servitutis onus, &, ut est, intolerabile visum. Considerantibus ergo placuit, ultimam ancoram, quam sacram appellant nautae, demittere: firmantesque navim in praeclara illa amentia, advocatis insuper audacia, inscitia, atque impudentia, quae maxime hoc illis cer-

αὐτοῖς μάλιστα συναγωνίζονται, καὶ λοιδορίας καινὰς ἐκμελετήσαντες, ὡς πρόχειροι εἶεν, καὶ ἀνὰ στόμα ταύτας μόνας ὑμβολὰς ἔχοντες. ὁρᾷς ὅποια πρὸς φιλοσοφίαν ἐφόδια; σχηματίζουσι, καὶ μετακοσμοῦσιν αὐτοὺς εὖ μάλα εἰκότως, καὶ πρὸς ἐμὲ οἷόν τι ᾠμέλει ὁ Αἰτωπὸς φησι ποιῆσαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενος, ἡξίου λέων καὶ αὐτὸς εἶναι, καὶ πού τινες καὶ ἦσαν ἴσως οἱ πιστεύοντες αὐτῷ. Τὰ δ' ἡμέτερα πάνυ ῥᾶστα, ὡς οἶσθα, 14 καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα, (τὰ προΦανῇ λέγω) καὶ οὐ πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ τριβάνιον περιβαλέσθαι, καὶ πῆραν ἐξαρτήσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν, καὶ βοᾶν, μᾶλλον δὲ ὀγκᾶσθαι, ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λοιδορεῖσθαι ἅπασιν. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς τοῦ μηδὲν ἐπὶ τούτῳ παθεῖν, ἢ πρὸς τὸ σχῆμα αἰδῶς παρέξειν ἐμελλεν. ἡ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος, ἄκοντος τοῦ δεσπότου, καὶ εἰ βούλοιο ἀπάγειν, παταχθησομένου τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ

ramen adiuvant, novisque excogitatis conviciis, ut praesto statim & in ore sint: has ergo symbolas solas cum habeant, (viden' qualia ad philosophiam viatica?) figuram sumunt ornatumque decentem, nihilque quam simillimum: nimirum quale quid fecisse ait Aesopus illum Cumis asinum, qui leonina circumposita asperum rudens, leo & ipse esse postulabat. Ac forte erant alicubi, qui fidem illi haberent. Nostra vero facilia omnino, ut nosti, & ad imitandum expedita; de manifestis illis dico: nec multum negotii est palliolo amiciri, & peram gestare suspensam, & clavam in manu habere, & clamare, vel rudere potius aut latrare, & maledicere omnibus. Quippe securitatem illis nihil ob eam rem patiendi ipsa habitus praestitura videbatur reverentia: porro in promptu est, invito etiam domino, libertas, qui si asserere audeat, fusti percutiatur. Cibus au-

- ἄλφειτα οὐκ ἔτ' ὀλίγα, οὐδὲ ὡς πρὸ τοῦ μάζα ψιλή. τὸ
 δὲ ὀψώνιον, οὐ τάριχος, ἢ θύμον, ἀλλὰ κρέα παντο-
 दाπὰ, καὶ οἶνος, οἷος ἡδιστος, καὶ χρυσίον παρ' οὔτου ἂν
 ἐβέλωσι δασμολογοῦσι γὰρ ἐπιφοιτῶντες, ἢ, ὡς αὐτοὶ
 φασιν, ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα, δώσειν τὲ πολλοὺς
 οἶονται, ἢ αἰδοὶ τοῦ σχήματος, ἢ δέει τοῦ μὴ ἀκοῦσαι
 15 κακῶς. Καὶ γὰρ αὖ καίκεϊνο ἐώρων, οἶμαι, ὡς ἐξίσαι
 καταστήσονται τοῖς ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν. οὐδὲ τις ὁ δι-
 κάσων, καὶ διακρινῶν τὰ τοιαῦτα, ἔσται, ἢν μόνον τὰ
 ἕξω ἢ ὅμοια. ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἔλεγχον δέχονται,
 ἢν ἐρηταί τις οὕτωςι κοσμίως, καὶ κατὰ βραχὺ,
 ἀλλ' εὐθὺς βοῶσι, καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἐαυτῶν
 ἀναφεύγουσι τὴν λοιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον.
 καὶ ἢν μὲν τὰ ἔργα ζητῆς, οἱ λόγοι πολλοί· ἢν δὲ ἀπὸ
 τῶν λόγων κρίνειν ἐβέλῃς, τὸν βίον ἀξιούσι σκοπεῖν.
 16 Τοιγαροῦν ἐμπέπλησται πᾶσα ἡ πόλις τῆς τοιαύτης

tem non iam tenuis, neque, ut ante, nuda puls; opsonium
 non falsamentum, aut thymus; sed carnes omnis generis,
 & vinum quodque suavissimum; & aurum a quocunque
 voluerint. Nempe tributum quoddam crebro accessu suo
 colligunt; vel, ut ipsi loquuntur, tondent oviculas, datu-
 rosque sperant plures, vel habitus pudore, vel metu, ne
 male audiant. Nam illud quoque observarunt, opinor, se
 aequo fastigio staturos cum his, qui recte philosophantur.
 Neque enim quisquam erit, qui iudicer ista vel discernat,
 modo externa sint similia. Neque enim omnino illud pro-
 bationis genus admittunt, si quis illos sic placide & sensim
 interroget: sed clamant statim, & ad arcem suam, convi-
 cia, confugiunt, & expediunt fustem: ac, si opera illo-
 rum requiras, multa *in ore est* doctrina; sin ex doctrina il-
 los iudicare velis, vitam te considerare postulant. Itaque
 plena fraudibus istis civitas, illorum praesertim, qui Dio-

ραδιουργίας, καὶ μάλιστα τὸν Διογένη, καὶ Ἀντισθέ-
νη, καὶ Κράττητα ἐπιγραφομένων, καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ
ταυτομένων, οἱ τὸ μὲν χρήσιμον ὅπόσον ἔνεστι τῇ φύ-
σει τῶν κυνῶν, οἷον τὸ Φυλακτικόν, ἢ τὸ οἰκουρικόν, ἢ
τὸ Φιλοδέσποτον, ἢ μνημονικόν, οὐδαμῶς ἐξηλώκασιν·
ὑλακὴν δὲ καὶ λιχνείαν, καὶ ἀρπαγὴν, καὶ Ἀφροδίσια
συχὰ, καὶ κολακείαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν διδόντα, καὶ
περὶ τραπέζας ἔχειν, ταῦτα ἀκριβῶς ἐκπεπονήκασιν.

*Ὅψει τοῦτον μετὰ μικρὸν οἷα ἔσται. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐρ- 17
γαστηρίων ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμους τὰς τέχνας
ἑάσουσιν, ὅταν ὀρώσιν σφᾶς μὲν πονοῦντας, καὶ κάμνον-
τας, ἔωθεν εἰς ἐσπέραν ἐπικεκυφότας τοῖς ἔργοις, καὶ
μόγις ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρνίας· ἀργοὺς
δὲ καὶ γόητας ἀνθρώπους, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις βιοῦν-
τας, αἰτοῦντας μὲν τυραννικῶς, λαμβάνοντας δὲ προ-
χείρως, ἀγανακτοῦντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, οὐκ ἐπαι-

geni se & Antistheni, & Craten adscriptos, sub Canis il-
lius signis militare aiunt: qui, quod utile inest in natura
canum, ut cautionem illam, illam domus custodiam, do-
minorum illum amorem, memoriam, nullo modo imitan-
tur; latratum vero, & ligurritionem, & rapacitatem, &
Venerem crebram, & adulationem, & illa versus dantem
blandimenta, & mensarum affectationem, haec omnia ad
unguem exprimere laborant. Videbis ergo paulo post,
quid futurum sit. Exsistentes enim de officinis universi de-
fertis relinquent artes, ubi videbunt, se quidem, opus
cum faciant & laborent a mane inde ad vesperam, ope-
ribus intenti suis, vix tamen sibi victum ex illa mercena-
ria ratione parare: otiosos autem homines atque imposto-
res in omnium rerum affluentia vivere, cum petant, quasi
tyranni essent, promte accipiant, si nihil ferant, indignen-

18 ἰούοντας δὲ, οὐδ' εἰ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος
 δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτεχνῶς τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στό-
 18 ματα ἐσρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἦττον ἂν δεινὸν τὸ
 πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιοῦτοι ὄντες, μηδὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλα
 ἐξύβριζον. οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ τὰ ἔξω,
 καὶ τὰ δημόσια Φαινόμενοι, ἦν παιδὸς ὠραίου ἢ γυ-
 ναικὸς λάβωνται καλῆς, ἢ ἐλπίσωσι, σιωπᾶν ἄξιον,
 οἷα ποιοῦσιν. ἐνισθ δὲ καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναι-
 κας ἀπάγουσι μοιχεύοντες, κατὰ τὸν Ἰλιέα ἐκείνον
 νεανίσκον, ὡς Φιλοσοφοῖεν δὴ καὶ αὐταί. εἴτα κοινὰς
 ταύτας ἅπασι τοῖς ξυνούσι προθέμενοι, Πλάτωνός τι
 δόγμα οἰόνται ποιεῖν, οὐκ εἰδότες ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκείνος
 19 ἡξίου κοινὰς ἡγεῖσθαι τὰς γυναῖκας. Ἄ μὲν γὰρ ἐν
 τοῖς συμποσίοις δρῶσι, καὶ ἂ μεθύσκονται, μακρὸν
 ἂν εἴη λέγειν. καὶ ταῦτα ποιοῦσι, πῶς οἷε κατηγο-
 ροῦντες αὐτοὶ μέθης, καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, καὶ

9 Ἐκείνον νεανίσκον) Τὸν Πάριδα. G.

tur, non laudent, etiamsi acceperint. Haec vita, qualis
 sub Saturno fuit, illis videtur, & coelitus in ora mel in-
 fluere. Ac minus in ea re mali esset, si tales cum sint,
 nulla nos alia contumelia afficerent. At isti, vehementer
 graves & tristes quantum ad externa & publica qui vi-
 deantur, si puerum formosum, aut mulierem pulchram, vel
 nanciscantur, vel sperent, quid faciant, filere melius est.
 Quidam etiam suorum hospirum mulieres abducunt cor-
 rumpendas adulterio, ut Troianus ille iuvenis, nimirum
 ut ipsae etiam philosophentur: tum communes illas omni-
 bus suis familiaribus prostituunt, Platonis quoddam se pla-
 citum perficere rati, ignari; quo sensu divinus ille com-
 munes esse mulieres voluerit. Quae quidem faciant in con-
 viviiis, & quomodo per ebrietatem se gerant, commemo-
 rare longum fuerit. Et haec faciunt, quid putas? accu-
 santes ipsi ebrietatem, & adulterium, & lasciviam, & ava-

Φιλαργυρίας; οὐδὲν γοῦν οὕτως εὖροις ἄλλο ἄλλω
 ἐναντίον, ὡς τοὺς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα· οἷον, κο-
 λακείαν μισεῖν Φασι, κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην
 ἢ τὸν Στρουθίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι. ἀληθεύειν
 τοὺς ἄλλους προτρέποντες, οὐκ ἂν οὐδὲ κινήσαι τὴν
 γλῶτταν μὴ μετὰ καὶ τοῦ ψεύσασθαι δύναιντο. ἡδο-
 νὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, καὶ ὁ Ἐπίκουρος πολέμιος,
 ἔργῳ δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα πράττουσι. τὸ δ' ὀξύχο-
 λον, καὶ μικραίτιον, καὶ πρὸς ὀργὴν ῥάδιον, ὑπὲρ τὰ
 βρεφύλλια τὰ νεογνά. γέλωτα γοῦν οὐ μικρὸν παρ-
 ἔχουσι τοῖς θρωμένοις, ὅποταν ὑπὸ τῆς τυχούσης αἰ-
 τίας ἐπιζέσῃ μὲν αὐτοῖς ἡ χολή, πελιόνοι δὲ τὴν χοῖαν
 βλέπωνται, ἰταμόν τι καὶ παράφορον δεδορκότες, καὶ
 ἀφροῦ, μᾶλλον δὲ ἰοῦ μεστὸν αὐτοῖς ἢ τὸ στόμα. Μὴ 20
 σύ γε ἐκείθι τύχοις, ὅτε ὁ μισαρὸς ἐκείνος ἐκχεῖται βόρ-
 βορος. χρυσίον μὲν, ἢ ἀργύριον, Ἡράκλεις, οὐδὲ κε-

3 Τὸν Γναθωνίδην) Κολάκων εἰ περιφανίστατοι εὔτοι. V. 13 Ἰτα-
 μόν) Ἀναίσχυτον. V.

ritiam. Nihil enim ita adversum alteri alterum invenies,
 ut sunt sermones illorum & facta. Verbi gratia adulationi
 se inimicos aiunt, cum adulationis causa Gnathonidem
 aut Struthiam superare possint: veracitatem commendan-
 tes aliis, nec movere linguam queant ipsi sine mendacio.
 Voluptas inimica omnibus in sermone, hostis Epicurus:
 re vera autem faciunt propter illam omnia. Acuta bilis,
 querelae de rebus minutis, proclivitas ad irascendum, su-
 pra parvulos infantes. Quare risum praebent non medio-
 crem spectantibus, cum a quacunque causa exarsit illis bi-
 lis, luridus pallor apparet in facie, cum torvum quiddam
 & furiosum vident, & spuma, vel veneno potius plenum
 os habent. Nolis tu ibi esse, cum impurum illud coenum
 effunditur! *Aurum*, inquiunt, *aut argentum*, *Méhercules*, *nec*

κτῆσθαι ἀξιῶ, ὀβολὸς ἱκανὸς, ὡς Θέρμους πριαίμην.
 ποτὸν γὰρ, ἢ κρήνη ἢ ποταμὸς παρέξει. καὶ μετ' ὀλί-
 γον αἰτούσιν οὐκ ὀβολοὺς, οὐδὲ δραχμὰς ὀλίγας, ἀλ-
 λά πλούτους ὅλους. ὥστε τίς ἔμπορος τοσούτον ἀπὸ τοῦ
 Φόρτου πλήσειεν ἂν, ὅσον τούτοις Φιλοσοφία ἐς χρη-
 ματισμὸν συντελεῖ; εἴτ' ἐπειδὴν ἱκανῶς συλλέξονται,
 καὶ ἐπισιτισῶνται, ἀπορρήψαντες ἐκείνο τὸ δύστηνον
 τριβώνιον, ἀγροὺς ἐνίοτε καὶ ἐσθῆτας τῶν μαλακῶν
 ἐπρίαντο, καὶ παῖδας κομήτας, καὶ συνοικίας ὅλας,
 μακρὰ χαίρειν Φράσαντες τῇ πῆρᾳ τῇ Κράτητος, καὶ
 τῷ τρίβωνι τοῦ Ἀντισθένης, καὶ τῷ πίθῳ τοῦ Διογέ-
 21 νους. Οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὀρῶντες, καταπτύουσιν ἤδη
 Φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας εἶναι τοιούτους οἰοῦνται, καί-
 μὲ τῆς διδασκαλίας αἰτιῶνται. ὥστε πολλοῦ ἤδη τοῦ
 χρόνου, ἀδύνατόν μοι γεγένηται καὶ ἓνα τινα προσ-
 αγαγέσθαι αὐτῶν ἄλλὰ τὸ τῆς Πηνελόπης ἐκείνο πά-
 ς (Ἐς χρηματισμὸν) Ἐς τὰν τῶν χρημάτων συλλογὴν. χρηματίζεσθαι,
 χρήματα συλλέγειν. V.

possidere digner; obolus mihi sufficit, unde lupinos emam; potum enim fons praebebit, aut fluvius. Paulo post non obolos petunt, aut drachmas paucas, sed totas divitias. Quis ergo mercator tantum a navium commeatu affluat divitiis, quantum hisce ad quaestum philosophia confert? Deinde ubi, quantum satis est, collegerint, & viaticum sibi paraverint, abiecto illo infelici pallio, agros interdum & vestimenta mollia emunt, & pueros comatos, & totos vicos, longum valere iussa Cratetis pera, & Antisthenis pallio, dolioque Diogenis. Vulgus vero ista cum videt, despuunt iam philosophiam, & omnes ex eo genere esse arbitrantur, & me disciplinae istius nomine accusant. Igitur diu iam est, cum ne unum quidem istorum potui allicere, sed illud mihi

σχω. ὅποσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφίηνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὐ-
θις ἀναλύεται. ἡ Ἀμαθία δὲ, καὶ ἡ Ἀδικία, ἐπιγε-
λῶσιν, ὁρῶσαι ἀνεξέργαστον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνή-
νυτον πόνον.

ΖΕΥΣ. Οἶα, ὦ θεοὶ, πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία 22
πρὸς τῶν καταράτων ἐκείνων; ὥστε ὥρα σκοπεῖν ὅ, τι
καὶ πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτοὺς μετελευστέον. ὁ μὲν γὰρ
κεραυνὸς ἀπάγει μιᾷ πληγῇ, καὶ ὁ θάνατος ταχύς.

ΑΠΟΛ. Ἐγὼ τοι, ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι μισῶ γὰρ
καὶ αὐτὸς ἤδη τοὺς ἀλαζόνας, ἀμούσους ὄντας, ὑπὲρ
τῶν Μουσῶν ἀγανακτῶν. κεραυνοῦ μὲν γὰρ, ἢ τῆς σῆς
δεξιᾶς, σὺδαμῶς ἐκείνοι ἄξιοι τὸν Ἑρμῆ δὲ, εἰ δοκεῖ,
αὐτοκράτορα τῆς κολάσεως καταπέμψωμεν ἐπ' αὐ-
τούς. ὃς αἶτε δὴ περὶ λόγους ἔχων καὶ αὐτὸς, τάχιστα
εἴσεται τοὺς τε ὀρθῶς Φιλοσοφοῦντας, καὶ τοὺς μῆ.

7 Μετελευστέον) G. Κολαστέον. Τιμωρτέον. V. 13 Αὐτοκράτορα)
Βασιλία. V.

*Penelopes consilium usu venit. Quantumcunque ego texo,
illud momento temporis rursus resolvitur, ridentibus In-
scitia atque Iniquitate, cum videant, opus nostrum non
procedere, nihil proficere laborem.*

Iup. Quantum, ο Dii, malorum perpeffa nobis est a fa-
cerrimis illis mortalibus Philosophia! Itaque videndum,
quid facto sit opus, aut quomodo isti tractandi sint. Ful-
men enim uno ictu educit e vita, mors ista celeris.

Apol. Ego tibi, pater, subiiciam. Odi enim & ipse iam
istos impostores, Musarum vicem indignatus, a quibus
averfi sunt. Fulmine aut tua dextra minime digni sunt. Sed
Mercurium, si placet, arbitrum poenae in illos demitta-
mus, qui ut in doctrinae studiis ipse quoque versatus, ce-
lerrime tuum recte philosophantes agnoscet, tum minus:

εἶτα τοὺς μὲν ἐπαινέσεται, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ κολασθήσονται, ὅπως ἀν' ἐκείνῳ παρὰ τὸν καιρὸν δοκεῖ.

- 23 ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, ὦ Ἀπολλων. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλεις, ἅμα καὶ τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχοντες, ἅπιτε ὡς τάχιστα εἰς τὸν βίον. τρισκαίδεκατον γοῦν ἄθλον οἴου τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν, ἣν ἐκκόψῃς μιὰ οὕτω καὶ ἀναίσχυντα θηρία.

ΗΡΑΚ. Καὶ μὴν ἄμεινον ἦν, ὦ πάτερ, τὴν κόπρον ἐκκαθάραι αὐθις τοῦ Αὐγείου, ἢ τούτοις συμπλεκέσθαι. ἀπίωμεν δ' ὅμως.

ΦΙΛ. Ἀκουσα μὲν, ἀκολουθητέον δὲ κατὰ τὰ δόξαντα τῷ πατρί.

- 24 ΕΡΜ. Κατίωμεν, ὡς καὶ ὀλίγους αὐτῶν ἐπιτρίψωμεν σήμερον. ποίαν δὲ χρὴ τραπέσθαι, ὦ Φιλοσοφία; σὺ γὰρ οἶσθα ὅπου εἰσὶν, ἢ πρόδηλον ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι.

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς. ἢ πάντῃ ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς Φιλοσο-

deinde illos quidem, prout merentur, laudabit; hi vero, ut pro temporis ratione illi videbitur, punientur.

Iup. Bene mones, Apollo. Sed tu quoque, Hercules, assumpta ipsa Philosophia, quam celerrime ad homines abite: tertium enim decimum te puta hunc laborem perfecturum, extirpandis impuris adeo atque impudentibus bestiis.

Herc. Sane malim ego, pater, Augiae fimum expurgare denuo, quam hisce implicari. Abeamus tamen.

Phil. Invita equidem eo: sequendum tamen, prout parenti nostro visum est.

Merc. Descendamus, ut paucos certe obteramus hodie. Quo vero eundum est, Philosophia? Tu enim, ubi sint, nosti. Aut potius, in Graecia illos esse, manifestum est.

Phil. Nequaquam: aut oppido paucos, qui recte philo-

Φούσιν, ὧ Ἑρμῇ. οὗτοι δὲ οὐδὲν Ἀττικῆς πενίας δέονται, ἀλλ' ἔνθα πολὺς χρυσὸς, ἢ ἄργυρος ὀρύττεται, ἐκεῖ που ζητητέοι εἰσὶν ἡμῖν.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν εὐθὺ τῆς Θράκης ἀπιτέον.

ΗΡΑΚ. Εὖ λέγεις, καὶ ἡγήσομαί γε ὑμῖν τῆς ὁδοῦ· οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἅπαντα, συχνάκις ἐπελθών. καὶ μοι τὴν δὲ ἤδη τραπώμεθα.

ΕΡΜ. Ποίαν λέγεις;

ΗΡΑΚ. Ὁρᾶτε, ὧ Ἑρμῇ καὶ Φιλοσοφία, δύο μὲν 25 ὄρη μέγιστα καὶ κάλλιστα ὄρων ἀπάντων; Αἶμός ἐστι τὸ μείζον, ἡ καταντικρὺ δὲ Ῥόδοπη, πεδίον δὲ ὑποπεπταμένον, πᾶμφορον, ἀπὸ τῶν προπόδων ἐκατέρων εὐθὺς ἀρξάμενον· καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνιστηκότας, οὐκ ἀμόρφους τὴν τραχύτητα, οἷον ἀκροπόλεις πολλὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται.

sophantur, Mercuri. Isti vero, quos quaerimus, nihil Attica paupertate opus habent, sed ubi auri multum & argenti effoditur, ibi nobis quaerendi sunt.

Merc. Recta igitur pergens in Thraciam.

Herc. Bene mones, & viae ego dux vobis ero. Novi enim Thracum omnia, qui saepe eam regionem obierim: & hac iam ingrediamur.

Merc. Qua dicis?

Herc. Videtis, Mercuri & Philosophia, duos montes maximos omnium montium & pulcherrimos? (Haemus est maior, alter ex adverso est Rhodope) camposque infra patentes fertilissimos, a radicibus utrinque incipientes: & colles aliquot, tres quidem pulcherrimos, assurgentes, non deformes asperitate, tanquam plures subiectae urbis arces. Et iam ipsa urbs apparet.

ΕΡΜ. Νῆ Δί', ὦ Ἡράκλεις, μεγίστη, καὶ καλλίστη ἀπασῶν. πόρρωθεν οὖν ἀπολάμπει τὸ κάλλος. καί τις ποταμὸς μέγιστος παραμείβεται, πᾶν ἐν χροῶ ψαύων αὐτῆς.

ΗΡΑΚ. Ἐβρος μὲν οὗτος· ἡ δὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς ἤδη πρόσγειοι, καὶ ὑπονέφελοι· ὥστε ἐπιβαίνωμεν ἀγαθῇ τύχῃ.

26 ΕΡΜ. Οὕτω γιγνέσθω. τί δ' οὖν χρή ποιεῖν, ὅπως τὰ θηρία ἐξιχνευτέον;

ΗΡΑΚ. Τοῦτο μὲν σὸν ἤδη ἔργον, ὦ Ἑρμῆ, κῆρυξ γὰρ εἶ, ὥστε οὐκ ἂν Φθάνοις κηρύττων.

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοῦτο χαλεπόν. ἀλλὰ τὰ γε ὀνόματα οὐκ ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ οὖν, ὦ Φιλοσόφια, λέγε, οὐς τινὰς ἀνομαστέον, καὶ τὰ σημεῖα προσέτι.

ΦΙΛ. Οὐδὲ αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ σαφές, οἱ τινες ὀνομάζονται, διὰ τὸ μὴ συγγενέσθαι αὐτοῖς· ἀπὸ δ' οὖν τῆς

Merc. Maxima per Iovem, mi Hercules, & pulcherri-
ma omnium. E longinquo igitur iam pulchritudo illius ex-
splendescit. Et fluvijs aliquis praeterfluit maximus, plane
moenibus illius alludens. [*Gr. in cute eam tangens.*]

Herc. Hebrus hic est: urbs autem Philippi illius opus:
& nos iam terrae vicini, atque infra nubes; inscendamus
ergo, quod felix faustumque sit.

Merc. Sic fiat! Quid vero iam faciendum? quomodo ve-
stigandae sunt illae bestiae?

Herc. Illae tuae iam, Mercuri, partes sunt. Praeco es,
praeconium tibi faciendum est.

Merc. Hic nihil difficultatis. Verum nomina illorum non
novi. Tu igitur, Philosophia, dic, qui nominandi sint, &
signa insuper.

Phil. Ne ego quidem satis certo, quomodo nominentur,
scio, quod cum illis minime versata sum. Sed ob *habendi*

ἐπιθυμίας ἢν ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, οὐκ ἂν ἀμάρτοις προσκαλῶν Κτησῶνας, ἢ Κτησίππους, ἢ Κτησικλέας, ἢ Εὐκτήμονας, ἢ Πολυκτήτους.

ERM. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνας οὗτοί εἰσιν, ἢ τί καὶ 27 περισκοποῦσι καὶ αὐτοί; μᾶλλον δὲ καὶ προσίασι, καὶ τι καὶ ἐρεσθαι θέλουσιν.

ΑΝΔ. Ἄρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν, ὦ ἄνδρες, εἰπεῖν, ἢ σὺ, ὦ βελτίστη, εἴ τινας τρεῖς γόντας ἅμα εἶδετε, καὶ τινα γυναῖκα ἐν χραὶ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακωνικόν, ὠρρεναπὴν, καὶ κομιδῇ ἀνδρικὴν;

ΦΙΛ. Παπαὶ, τὰ ἡμέτερα οὗτοι ζητοῦσι.

ΑΝΔ. Πῶς τὰ ἡμέτερα; δραπεταὶ γὰρ ἐκείνοι ἅπαντες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτιμεν, ἡνδραποδισμένην πρὸς αὐτῶν.

ERM. Εὔσεσθε δὲ καθότι καὶ ζητοῦμεν αὐτούς. τούνδε δὲ ἅμα κηρύττωμεν· εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγονικόν,
13 Μέτιμεν) Ζητοῦμεν. V.

eorum libidinem non peccaveris, si Ctesones [*Habeones*] & Ctesippos [*Habiequos*], aut Ctesicles [*Habiglorios*], aut Eustemonas [*Bonihabios*], aut Polystetos [*Multihabios*] advoces.

Merc. Bene mones. Verum qui sunt isti? aut quid ipsi quoque circumspiciunt? Quin accedunt etiam, & interrogare aliquid volunt.

Vir. Numquid nobis, viri, dicere potestis, aut tu, optima, si quos praestigiatores tres una vidistis, & mulierem ad cutem Laconico more detonsam, virili vultu & plane viraginem.

Phil. Hem! Eadem, quae nos, isti quaerunt.

Vir. Quomodo eadem, quae vos? Fugitivi enim isti omnes. Nos vero mulierem maxime persequimur, plagio ab istis abductam.

Merc. Scietis, cur illos quaeramus: iam vero simul faciamus praeconium: Si quis mancipium Paphlagonicum, de

τῶν ἀπὸ Σινώπης βαρβάρων, ὄνομα τοιοῦτον, οἷον ἀπὸ κτημάτων, ὑπώχρον, ἐν χρωῖ κουρίαν, ἐν γενεῖα βαθεῖ, πῆραν ἐξημμένον, καὶ τριβώνιον ἀμπεχόμενον, ὀργίλον, ἄμουσαν, τραχύφωνον, λοῖδορον, μηνύειν ἐπὶ ρητῶ αὐτονόμῳ.

- 28 ΔΕΣΠ. Νοῶ, ὦ οὗτος, ὃν κηρύττεις· ὡς ἐκείνῳ γε ὄνομα ἦν παρ' ἐμοῖ, Κάνθαρος. καὶ ἐκόμα δέ, καὶ τὸ γενεῖον ἐτίλλετο, καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν ἡπίστατο. ἀπέχειρε γὰρ ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος, ἀπόσον περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκίδων ἐπανθεῖ.

ΦΙΛ. Ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ νῦν Φιλοσόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγινώσκας.

ΔΕΣΠ. Ὡς τῆς τέλμης, ὁ Κάνθαρος Φιλοσοφείῳ φησιν, ἡμῶν δέ οὐδεὶς λόγος.

ΑΝΔ. Ἀμέλει ἅπαντας ἀνευφήσομεν. ξυνήσῃ γὰρ, ὡς φησιν, αὕτη.

Sinopensibus Barbaris, nomine tali, quod ab habendo ductum est, suppalidum, ad eutem detonsum, barba proluxa, peram suspensam gerens, & palliolo indutum, iracundum, indoctum, aspera voce, maledicum, indicare conditione, quam ipse dixerit, voluerit, accedat!

Dom. Non intelligo equidem, mi homo, quid sibi velit tuum praeconium. Nam isti nomen apud me fuit Cantharo, & comam alebat, & vellebat mentum, meamque artem sciebat, qui desidens in fullonia officina detonderet, quidquid superfluum floccorum eminet in vestibus.

Phil. Ille ipse tuus est servus; at nunc philosopho similis, cum ipse fullonia se arte concinnaverit.

Dom. Vah audaciam! Cantharus philosophari se ait! nostri autem nulla habetur ratio.

Vir. Noli curare, inveniemus omnes: intelligit enim ista, quantum dicit.

ΦΙΛ. Τίς δ' οὗτος ἄλλος ὁ πρᾶσιών ἐστιν, ᾧ Ἡρα- 29
κλῆς, ὁ καλὸς, ὁ τὴν κιθάραν;

ΗΡΑΚ. Ὁρφεύς ἐστι, σύμπλους ἐπὶ τῆς Ἀργούσ
ἐμὸς, ἡδίστος κελευστῶν ἀπάντων. πρὸς γοῦν τὴν ὠδὴν
αὐτοῦ ἥκιστα ἐκάμνομεν ἐρέττοντες. χαῖρε, ᾧ ἄριστε
καὶ μουσικώτατε Ὁρφεῦ, οὐκ ἐπιλέλῃσαι γάρ που
Ἡρακλέους.

ΟΡΦ. Νῆ καὶ ὑμεῖς γε, ᾧ Φιλοσοφία, καὶ Ἡρα-
κλῆς, καὶ Ἑρμῇ. ἀλλὰ καιρὸς ἀποδιδόναι τὰ μῆνυτρα,
ὡς ἔγωγε πάνυ σαφῶς, ὃν ζητεῖτε, οἶδα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν δεῖξον, ᾧ παῖ Καλλιόπης, ἔνθα ἐστὶ,
χρυσίου γὰρ οὐδέν, οἶμαι, δέη, σοφὸς ὢν.

ΟΡΦ. Εὖ ἔφης· ἐγὼ δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δείξαιμι· ἂν
ὑμῖν, ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν δὲ οὐκ ἂν, ὡς μὴ κακῶς ἀκούοι-
μι πρὸς αὐτοῦ, μιὰρὸς γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, καὶ μόνον
τοῦτο ἐκμεμελέτηκε.

Phil. Sed quis est, Hercules, ille alter accedens, pulcher
ille cum lyra?

Herc. Orpheus est, qui mecum navigavit in Argo, hor-
tator omnium optimus; ad cuius cantum omnium mini-
me fatigabamur remigio. Salve, Orpheu optime & cantus
peritissime; nempe non oblitus es Hercules.

Orph. Sane vos quoque, Philosophia, & Hercules, &
Mercuri. Sed debetis mihi indicium, quippe praeclare ego,
quem quaeritis, novi.

Merc. Ergo ostende nobis, fili Calliopes, ubi sit: auro
enim, puto, nihil opus habes, qui sis vir sapiens.

Orph. Recte istuc dicis. At ego domum quidem vobis,
ubi habitat, ostendero; non ipsum, ne male ab illo au-
diam: impurus enim ultra modum est, & in hoc solum
se exercuit.

ΕΡΜ. Δείξον μόνον.

ΟΡΦ. Αὕτη πλησίον. ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῖν ἐκποδὸν,
ὥς μηδ' ἴδοιμι αὐτόν.

30 ΕΡΜ. Ἐπίσχεες. οὐ γυναικός ἐστι Φωνή, ραψωδού-
σης τὶ τῶν Ὀμήρου;

ΦΙΛ. Νῆ Δία. ἀλλ' ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ λέγει.

ΔΡΑΠ. Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος [ἀνὴρ] ὁμῶς αἰδέσθαι
πύλῃσιν,

Ὅς χρυσὸν φιλεῖ μεν ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἶποι.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τὸν Κάνθαρόν σοι μισητέον, ὅς

Ξεινοδόκον κακὰ ῥέζειν, ὅκεν φιλότητα παρέσχε.

ΥΠΟΔ. Περὶ ἐμοῦ τοῦτο τὸ ἔπος, οὗ τὴν γυναῖκα
ᾧχετο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμην.

ΔΡΑΠ. Οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ'
ἐλάφοιο,

Οὗτ' εἰνὶ πτολέμῳ ἐναρίθμιος, οὗτ' ἐνὶ βουλῇ,

Merc. Ostende modo.

*Orph. Haec proxima! Verum ego e vestigio abeo, ut
illum nec videam.*

*Merc. Attende! nonne mulieris haec vox est, Homeri
versiculos recitantis?*

Phil. Sic est, per Iovem. Sed audiamus, quid dicat.

Fug. Hostis enim ille mihi velut atri limina Ditis,

Pectore quisquis amat nummos, sed idem negat ore.

Merc. Ergo Cantharum odisse debes,

Cui hospes laesus, qui se praestabat amicum.

*Hosp. De me hic versus, cuius muliere abducta fugit,
quod ipsum domum meam receperam.*

Fug. Vah vinose, canisque oculos, & pectora cerve,

Expers consilii, numeri nullius in armis.

Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάριστε κολοιῶν.
 Μαιψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.
 ΔΕΣΠ. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη.
 ΔΡΑΠ. Πρόσθε κύων, ὅπιθεν δὲ λέων, μέσση δὲ
 χίμαιρα,

Δεινὸν ἀποπνεύουσα, τρίτου κυνὸς ἀγρίου ὁρμήν.

ΥΠΟΔ. Οἶμοι, γύναι, ὅσα πέπονθας ὑπὸ κυνῶν 31
 τοσούτων, Φασί δ' αὐτὴν καὶ κύειν ἀπ' αὐτῶν.

ΕΡΜ. Θάρρει, Κέρβερόν τινα τέξεταί σοι, ἡ Γηρυό-
 νην, ὡς ἔχει ὁ Ἡρακλῆς οὗτος αὐθις πόνον. ἀλλὰ καὶ
 προσίασιν, ὥστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν.

ΔΕΣΠ. Ἐχω σε, ὦ Κάνθαρε. νῦν σιωπᾶς; Φέρε
 ἰδωμεν ἂν τινὰ σὺν ἡ πῆρα ἔχει, θέρμους ἴσως, ἢ ἄρτου
 τρύφος;

ΕΡΜ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλὰ ζώην χρυσίου.

ΗΡΑΚ. Μὴ θαυμάσης. Κυνικὸς γὰρ ἔφασκεν εἶναι

Thersites nugax, in pravis optima pica,

Regibus infestus temere sine more modoque.

Dom. Verisimiliter execrandi hominis versus cadunt.

Fug. *Prima* canis, *media* at *capra*, atque *in fine* *leæna*,

Horridum olens, triplicisque canis silvestris odorem.

Hosp. Hei mihi, mulier, quantum a tot canibus perpe-
 fa es! Aiunt illam etiam uterum ab istis ferre.

Merc. Bono animo esto. Cerberum tibi quendam pariet
 vel Geryonem, novum ut laborem rursus habeat hic Her-
 cules. Verum accedunt etiam, itaque nihil opus est, ut
 pulsetur ianua.

Dom. Teneo te, Canthare! Nunc taces? Age, videamus,
 quid habeat tibi pera? lupinos forte aut panis frustum?

Merc. Non, ita me Iuppiter; sed zonam auri.

Herc. Noli admirari. Cynicum enim ante se ferebat in

τὸ πρόσθεν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσίππειος ἀκριβῶς ἐστὶ. τοιγαροῦν Κλεάνθην οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει. κρεμῆσεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πάγωνος, οὕτω μιὰρὸς ὢν.

- 32 ΔΕΣΠ. Σὺ δὲ, ὦ κακὲ, οὐ Ληκυθίων οὐμὸς δραπετῆς τυγχάνεις ὢν; οὔμενον ἄλλος. ὦ τοῦ γέλωτος. εἴτα τί οὐκ ἂν γένοιτο; καὶ Ληκυθίων Φιλοσοφεῖ;

ΕΡΜ. Ὁ τρίτος δὲ οὗτος ἀδέσποτος ὑμῖν ἐστίν;

ΔΕΣΠ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ, ἐκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΔΕΣΠ. Ὅτι δεινῶς τῶν ὑποσάβρων ἐστὶ. τὸ δ' ὄνομα, Μυρόπνουν αὐτὸν ἐκαλοῦμεν.

ΕΡΜ. Ἡρακλὲς ἀλεξίκακε, ἀκούεις; ἔπειτα πῆρα, καὶ βᾶκτρον· καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν γυναῖκα σύ.

Graecia, hic vero Chrysippeus [*auri famelicus*] ex asse est. Itaque Cleanthen non ita multo post videbis. Pendebit enim a barba homo ita impurus.

Dom. Tu vero, pessime, nonne Lecythio es, meus fugitivus? Non sane alius. Hem risum! Quid postea non fiet? etiam philosophatur Lecythio?

Merc. At tertius ille dominum non habet.

Dom. Minime vero: sed ego dominus lubens illum manu, ut pereat, emitto.

Merc. Quid sic?

Dom. Quia de genere plane suppurato est. Nomen autem ipsi dixeramus Myropnum [*Unguentolens*].

Merc. Depulsor malorum Hercules, audin'? Deinde pera sumta, & baculus! Tu quoque tuam tibi uxorem recipe.

ΤΠΟΔ. Μηδαμῶς, οὐκ ἂν ἀπολάβοιμι βιβλίον
μοι τῶν παλαιῶν κύουσιν.

ΕΡΜ. Πῶς βιβλίον;

ΤΠΟΔ. Ἔστι τὶ, ὦ ἄγαθε, τρικάρανος βιβλίον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ Τριφάλης τῶν κωμικῶν εἷς.

ΔΡΑΠ. Σὸν, ὦ Ἑρμῆ, δικάζειν τὸ μετὰ τοῦτο. 33

ΕΡΜ. Οὕτω μοι δοκεῖ. ταύτην μὲν ἵνα μηδὲν τέρας,
μηδὲ πολυκέφαλον τέκη, οἴχεσθαι παρὰ τὸν ἄνδρα
ὀπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα· τὰ δύο δὲ τούτω τῷ δραπετί-
σκῳ, παραδοθέντε τοῖν δεσπόταιν μανθάνειν ἅ πρὸ τοῦ
τὸν μὲν ἀποπλύνειν τὰς ρυτίδας τῶν ὀθνῶν, τὸν Λη-
κυθίωνα· τὸν Μυρόπνου δὲ αὖθις ἀκείσθαι τῶν ἱματίων
τὰ διεργώγῳτα, μαλάχῃ γε πρότερον μαστιγώθεντα·
ἔπειτα καὶ τοῦτον παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς, ὡς ἀπό-
λοιο παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα, ρυτίδῃ προσέτι καὶ

Hofr. Minime vero! Non fane receperim, quae librum
mihi de antiquis unum ferre utero videatur.

Merc. Quomodo librum?

Hofr. Est liber aliquis, optime Mercuri, Tricaraneus
[*Triceps*].

Merc. Non est mirum, cum etiam Triphales sit comico-
rum libellorum unus.

Fug. Tuum est, Mercuri, iudicare, quod superest.

Merc. Sic mihi placet, Iſtam, ne quod prodigium aut
multiceps pariat, abire retro ad virum in Graeciam. Duos
autem hosce minutos fugitivos dominis suis redditos, di-
fcere, quae olim, alterum fordida lintea eluere, Lecythio-
nem; Myropnum vero, malva prius verberatum, farcire
rurfus vestes laceras; deinde istum quoque tradi depilato-
ribus, ut pereat primum vellendus, insuper vero pice for-

γυναικεία τῇ πίττῃ, εἴτα ἐς τὸν Αἶμον ἀναχθέντα γυμνὸν, ἐπὶ τῆς χιόνος μένειν συμπεπεδημένον τῷ πόδε.

ΔΡΑΠ. Φεῦ τῶν κακῶν, ὅττοτοῖ, παπαίπαῖαξ.

ΔΕΞΠ. Τί τοῦτο παρεντίθης τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων; ἀλλ' ἀκολουθεῖ παρὰ τοὺς πιττωτὰς ἤδη, ἀποδυσάμενος πρότερόν γε τὴν λεοντὴν, ὡς γνωσθῆς ὅνος ὢν.

6 Λεοντὴν) Τριβάνιον λέγει. V.

didā ac feminea: tum nudus abducatur in Haemum, ibique constrictis pedibus maneat in nive.

Fug. Hei malorum, vae, vae, hei, hei, oh, oh, oh!

Dom. Quid? hocne interponis de Tragicis tuis sermonibus? sed sequere iam ad depilatores, leonina prius pelle detracta, ut pro asino agnoscaris.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 1. l. 1. ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔ.) πρὸς τὸν ἀπ— Schol. Non habent artic. *Fl. Fr. I. H. P. B. &c. l. 12. Ἡμεῖς* (ω) Ita emendarat Solan. non addens unde, cum editum esset ἀμείψω. Obsecundavi tamen, ut fieret secund. perf. ab ἡμεῖς-φω. *Reitz. Pag. 2. l. 4. Σέας)* Conf. Th. Mag. h. v. Σῆς marg. *A. 1 W. ead. Παραλαμβάνεις)* Et sic Th. Mag. cum edd. *l. 18. col. 1. Σῆτας)* ζῆτας misere edita. *ead. col. 2. Προλαμβάν.)* προσλαμβάν. edita. Bene correxit Solan. *Pag. 3. l. 4. Παρακεκομμένα)* Et sic Coll. cum edd. *l. 8. Τοιαύτας)* Nil mut. *Fl. Fr. I. P. &c. Τὰς αὐτὰς* Marcil. *l. 9. Ἡμῖν)* ἡ μὴν Menag. Nihil abit a vulg. *Fl. l. 19. col. 1. Λιβαν.)* Huc retulit hoc Schol. Solan. cum ante ad alia verba referretur. *ead. col. 2. Εἰκάσαι)* εἰκάσε ante vulgatum fuit. *Pag. 4. l. 1. Ὀλμειδ.)* Spir. leni *l. Fl. & Hesiod. Sine spir. Ald. P. S. &c. Adspirare* Gefn. & Strab. *l. 2. Ποιμένων)* Rescripsi ex *L. V. 2. S. Ποιμαίνων* enim cett. male. *l. 7. Ἡ τῶ)* ἡ σὺ τῶ Th. Mag. melius. *ead. Τοῦτω)* τοῦτο male *Fl. l. 8. τῶ)* τὸ male *Fl. l. 9. Κατὰ)* καὶ Graev. *Κᾶτα Fl.* In vulgato conspirant cett. Mox ἔχε recte *Fl. I. H. S. Εἶχε P. l. 13. Κτήση)* Omisit *Fl. l. 16. col. 1. Ὀλμειδ.)* Μυρὴν ἀν. ed. Cler. Et mox ἐξήργασται, item τοῦ Ἑλικῶνα. Quae, monente Solano, facile correxi, nec librorum fidem exspectare necesse habui. *Reitz. Pag. 5. l. 6. Τὰ)* Abest a *Fl. l. 12. Ἐθέλοις)* ἐθέλεις *Fl.* minus recte. *Pag. 6. l. 15. Ἐπὶ σκοποῦ)* ἐπίσκοπα marg. *A. 1. l. 19. col. 1. Ἰσμηνίας.)* Ad Lucian. accommodavi, cum ante ederetur ὁ Ἰσμηνίας. *Reitz. l. 20. col. 2. Ἐλπίσαι)* Ita ex C. rescripsit Solan. In editis erat ἀπελπίσαι. In V. ἐτελπίσαι. *Pag. 7. l. 1. Ἐπιδείξασθαι)* Constante ita legi addit Solan. *l. 6. Κοππαφόρον)* Ex emend. Solan. *Κοπποφόρον Fl. P. H. marg. A. 1. Καπποφόρον. I. B. 1. S. &c. l. 8. Ἐπινεύεις)* Sic *Fl. Fr. B. 1. P. H. S. Ἐπινεύσεις l. & marg. A. 1. l. 14. col. 1. Κενταυρ.)* Et hoc ad alia verba relatum erat. *ibid. l. 19. Κάππα)* Lege κῶππα, utroque loco. *Solan. ibid. Σίγμα)* Lege σύμπι. *Solan. ead. Lucian. Vol. VIII.*

col. 2. *Λαρίσσης*) *Λαρίσσου* V. l. 21. col. 1. *Σίγμα σάμπφραι*) Pro *σίγμα* iterum *σάμπι* legendum monet Solan. nil tamen mutavit; sed *σάμπφραι* in textum recepit ex C. cum *σαπφραι* tantum editum esset. In V. vero *σ*. (pro *ς*) mox etiam *Νησαίος* pro *Νισαίος*, item *Νησα* pro *Νισα*, ac *Μηδείας* pro *Μηδίας* legebatur, quod eodem duce mutavi. *Reitz.* Pag. 8. l. 1. *Καὶ ἐγένετο*) Nil mut. edd. *Καίτοι ἐγ*. vult Marcil. l. 13. *Χρυσῶς ἐμβάδας*) Legend. *χρυσῶς ἐμβάδας* addit Solanus. Pag. 9. l. 3. *Ὁ Θεοσίτης*) Non compareret in Fl. l. 13. *Αὐτοῦ*) αὐτῷ marg. A. 1. l. 18. *ὑπερπηδῆσεται*) *ὑπερπηδῆσεως* edita, mutavit Solan. Pag. 10. l. 1. *Πορφυρᾶν*) Sic emendavit Solan. *Πορφυρὰν* edd. vulgo. Pag. 11. l. 3. *Καὶ*) Omisit Fl. l. 9. *Ὅλος*) *ὅλος* I. & V. 2. Prius reliquae. Pag. 12. l. 9. *Συμμαστιγούμενης*) *Συμμαστιγουμ.* male B. 1. l. 11. *Κόλλοπας*) Recte edd. praeter I. & V. 2. quae *κόλλωπας*. Pag. 13. l. 6. *Περὶ*) Ita bene Ald. l. H. P. B. 1. S. *Παρά Fl* L. & marg. A. 1. l. 11. *Εἰς τὸν Ἑβρον*) Haec & seqq. a *λύρα* ad *λύρα* desunt in Fl. l. 13. *Ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος*) *ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ λόγῳ* marg. A. 1. l. 17. col. 2. *καταπεφρονημένως*) Sic dedit Solanus pro vulg. *καταπεφρονημένος*, & *παρ' ἡμῖν*, pro edito *παρ' ἡμῶν*. Pag. 14. l. 4. *Πυθάνομενον*) Ita Fl. B. 1. H. &c. *Πυθαγόρ.* l. & Fr. Forsan *πυθόμενον* voluere. Pag. 15. l. 3. *Ἐφ'*) ὑφ' male Fl. l. 18. col. 1. *Κυνῶν*) Ita merito emendarat Solan. cum legeretur *Κωῶν*. *ibid.* l. 20. *Παρά τῆς μιν.*) Ante ad verba & *μῦθα ἐξαίρετα* male referebatur hoc Schol. & Schol. sequens, ad *ἐκείνῳ γέροντι*. Pag. 16. l. 3. *Γηρυῶνου*) Sic Fl. Fr. Ald. l. H. 1. & 2. B. 1. P. S. *Amst.* l. 11. *Ἐγγελάται*) Hoc pertinaciter fervant edd. *Ἐγγέλται* adscript. marg. l. Pag. 17. l. 2. *Ἡ*) ἢ delet Gesn. l. 4. *Ἀνελίτταις*) Et hoc edd. constanter. *Ἀναυλίτταις* Graev. & marg. A. 1 W. l. 6. *Ἐντίθης*) *ἐντίθης* vult Guyet. l. 10. *Φασι*) Sic I. P. aliaeque. *Φασι Fl.* Pag. 18. l. 9. *Τότε &c.*) *τὴν γῆν χαρεῖν σοὶ τότε* Coll. l. 12. *Βάκχας*) *Βάπτας Fl.* male, quod tamen & adscriptum marg. A. 1. Pag. 19. l. 7. *Κτένιος*) *κτένας Fl.* l. 13. *Κάμῃ*) Non habet Fl. l. 16. *Δη*) Restitui ex L. & Fl. *Δεῖ* edd. cett. male. Pag. 20. l. 1. *Εἶ*) *εἶναι Fl.* & marg. A. 1. l. 3. *Οὐχ ἕτερος*) Sic pleraeque recte. *Οὐδέτερος* Schol. *Οὐδ' ἕτερος Fl.* ead. *Ὡς ἀληθεύοις*) *ὡς εἰ ἀληθεύοις* marg. A. 1. l. 6. *Ἐκκραγέται*) *εκκραγέται Fl.* l. 9. *Ὡμοιωθῆς*) *ὠμοιωθεῖς Fl.* Pag. 21. l. 4. *Τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν*) Sic redditum Luciano ex L. & V. 2. quae *δις* tantum omisit. Cett. male, *τῶν Μουσῶν τοῦτο, διὰ πάντων*. l. 16. col. 1. *Μουσῶν*) Ex interpretatione

falsa vides corruptum etiam fuisse Luciani Codicem, quo Scholiasta utebatur. Ideoque ad Luciani textum nunc emendatum id accommodare non licuit. Vid. notas. *Reitz. Pag. 22. l. 4. Ὀνομα*) Abest a *Fl.* Adest in cett. Forſan τοῦνομα, adſcript. marg. *I. l. 11. Τοιαῦτα*) Et hoc omittit *Fl. l. 17. Σοφὸς ἀνὴρ*) σοφὸν γὰρ edebatur, quod ad Lucian. aptavit Solan. *ead. Μάρκον*) Μικρὸν edita ridicule; ſed & ſic V. Recte Μάρκον C. & G. *Pag. 23. l. 9. Καὶ*) Neglexit *Fl. l. 10. Δοκῶ*) Δοκῶ *I.* ſola. *Pag. 24. l. 9. Σκεπτόμενος*) σκεπτόμενος male *Fl. l. 16. Οὐκ*) Omittit *Fl. ead. Ἐπιτίροντας*) ἐπιτίροντα *Fl. Pag. 25. l. 2. Σωφρονήσαντα*) Ita dedit Solan. ex *Fl.* Habet & S. Σωφρονίſαντα B. 1. *I. P. Σωφονίſαντα H. l. 4. Νέκτιστον*) νεόκτιστον *Fl.* ſola. *l. 14. Οὐδ'*) Deest in *Fl. Pag. 26. l. 1. Δείγματα*) Conſtans lect. Δήγματα Marſil. *l. 6. Λόγους*) Sic edd. omn. λοιποῖς Marſil. *Pag. 27. l. 13. Ἄπει*) ἄπει *Fl. & L.* male. Prius *Ald. I. &c. Ἀπὴ* vult Solan. *l. 16. Ἐπιτεταμένος*) ἐπιτεταγμένος *Fl.* ſola, quod & adſcivit marg. *A. 1. Pag. 28. l. 2. Δέ*) Sic edd. omn. Δὴ vult Marſil. *l. 8. Ἰδι*) Bene *Fl. Fr. H. P.* aliaeque. Ἰδί male *I. l. 9. Οἶκος*) οἶκον *Fl. Pag. 29. l. 13. Μαχαίριδας*) μαχαίριδαν marg. *A. 1 W. Pag. 30. l. 7. Κατακειμένος*) κειμένος *Fl. l. 14. col. 2. Ἐγκρατῆσαι*) V. Codicis compendium obſcurum eſt. Forſan ἐγκρατήſαντα. Solan.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED.

Pag. 31. l. 2. ΔΙΑΒΟΛΗ) Bene ſic *Fl. Διαβολῇ* etiam B. 1. S. ΔΙΑΒΟΛΗ male *I. P. H. Ald. Fr. l. 8. Τὸ δέ*) Ita *I. V. 2. L. & Mſ. Bar. Τῶδε* edd. cett. *l. 9. Καὶ παρὰ*) καὶ abeſt in B. *l. 10. Καὶ*) Iterum abeſt in B. *ead. Ἐνοχλοῦν*) ἐνοχλοῦντες B. male. *l. 13. Τραγωδισδ.*) τραγωδιδασκάλοις B. male. *l. 14. col. 1. Ἐπηνυγάζουσα*) In V. referebatur ad verba ἐν ſκότῳ. Ex C. vero ἐπιſκιάζουσα repoſuerat Solan. Sed addidit legendum ἐπηνυγάζουσα. Nam C. ἐπιſκιάζουσα] γράφεται ἐπηνυγάζουσα. Deinde ex Cod. D. Marci, qui fuit Georgii Anton. Veſpuccii, huic Scholio praeſmittitur vox ἐπηνυγάζουσα. Unde etiam ἡλύγη repoſuimus, pro eo, quod legebatur in V. & impr. ἄγνοια. Ego recepi illud ἐπην— etſi cum textu Luciani non convenit; ſed ſenſus Scholii neceſſario ſic poſtulabat: quid enim eſſet, ἐπιſκιάζουσα ponitur pro ἐπιſκιάζουσα; *Reitz. Pag. 32. l. 1. Τοιοῦτον*) τοιοῦτο B. *l. 3. Εὖροι*) εὖρη *Fl. l. 4. Δαίμονός τις*) τινος δαίμονος B. *l. 1 & Καὶ*) Omittit B. &

mox iterum. *l. 13. Περιπίπτομεν*) Admisi ex *Fl. l. Περιπίπτωμεν* vulgo cum CB. *l. 15. Ἄρχεται*) ἔρχεται male B. & marg. *A. 1 W. Pag. 33. l. 1. Πτολεμαίων*) Πτολεμαίου B. *l. 4. Πτολεμαίου*) Πτολεμαῖον B. *l. 10. Καὶ παρ'*) Haec & seqq. octo verba a καὶ ad καὶ omisit B. Sed margini inferiori adscripta sunt. *l. 14. Κάρτα, καὶ τὰλλ' οὐ πᾶν*) κατὰ ἀλλ' οὐ πᾶν Cod. B. Κάρτα ἀλλ' οὐ πάντα Graev. In vulgato consentiunt edd. *l. 19. col. 1. Τῶν ὅλων*) Antea ad κεκοινωνηκὼς relatum legebatur, & seq. Scholion κάρτα ad οὐ πᾶν φρενὴς τις ὢν utrumque absurde. Quare id sequi, detecto errore, non potui. In V. altero prius referatur ad Θεοδῶτα. Reiz. *Pag. 34. l. 2. Λογισάμενος*) συλλογισάμενος B. *l. 4. Τοιαύτην*) τηλικαύτην idem Cod. B. *l. 5. Παρ' ὄντινον*) παρὰ τιν οὖν B. *l. 6. Ὡς εἰ*) Nil variat Fl. &c. *l. 7. Ἐὰς*) ἐὰς adspirat Schol. Non edd. nostrae. *l. 15. Δέγεται*) Ἄν ἔρχετο; Coll. ead. Μεταγῶνας) αἰσχυρῆναι G. B. & marg. *A. 1. l. 17. Παραδῶκεν*) παρέδωκεν B. *l. 18. Ἦρσκεν*) ἤρσεν edita. Ἦρσκει C. & V. unde ἤρσκειν dedit Solan. *Pag. 35. l. 8. Δὴ*) διὰ B. *l. 13. Γούν*) Abest a B. *Pag. 36. l. 1. Παρομαρτοῦσι*) παρομαρτοῦσαι male B. *l. 4. Τις*) Adeft in *Fl. Fr. l. P. &c. l. 6. Δὲ*) Non habet CB. *l. 13. Γενήσεται*) γένηται B. In vulgato consentiunt edd. *l. 14. Τὸν κατηγορούμενον*) τοῦ κατηγορουμένου B. *l. 18. col. 1. Ὁμαρτούσαι*) ὁ καρτοῦσαι misere edita, & pro δύο μαρτυροῦσαι etiam δύο καρτοῦσαι utrumque emendante Solano. *Pag. 37. l. 10. Ἀδικοῦντες*) Recepi ex B. Cod. & Fl. Ἀδικοῦντας editiones cett. *l. 11. Προσλαβόντες*) Et hoc ex B. & Fl. restitutum, pro vulgato προσλαβόντας. *Pag. 38. l. 14. Μὲν*) Non habet B. *Pag. 39. l. 5. Ἐπαγαγεῖν*) ἐπαγεῖν B. *l. 7. Ἀμφοῖν*) ἀμφω B. Cod. Schol. & Fl. ead. Ἀκούσης) ἀκούσεις Fl. *l. 10. Ἀκρίτους*) ἀμυήτους B. *Pag. 40. l. 4. Τὸ ἐμφανές*) τοῦμφανές B. magis Attice. *l. 11. Διελέγχει*) ἐλέγχει B. *Pag. 41. l. 3. Ἐλπίδες*) Deest in B. *l. 9. Πλησίον*) πόλεμον marg. *A. 1. l. 10. Αὐτοῦ*) ἐαυτοῦ B. *l. 14. Ὁ*) Artic. addunt I. & V. 2. Omittunt B. Cod. & edd. *Fl. Fr. P. S. &c. l. 16. Τὸν τε* Homer. *Pag. 42. l. 3. Ἡμισυνέλπιδος*) Nil mut. edd. neque Cod. B. Ἡ μίσος ἢ ἐλπίδος forf. legend. appinxit aliquis margini. *l. 9. Κατίσχυσε*) κατίσχυε Coll. & Schol. *Pag. 43. l. 2. Ὑπὸ*) ἐπὶ edd. priores, & B. *l. 5. Κᾶν*) Recte I. S. Κᾶν male P. καὶ etiam male Cod. B. *l. 11. Ἡ*) καὶ B. *l. 12. Ὁμοίως*) ὁμοίος male Fl. *l. 13. Εὐδαιμ. γίγνεται*) εὐδαιμόνων τούτων γίγν. B. *l. 15. Φίλοι*) φίλον B. cetera de-

funt usque ad ἀξιόπιστον, ex quo πιστον tantum adfcivir. Pag. 44. l. 2. Προσάψαι) προσάψεται B. l. 3. Ἡ καὶ) Recepi ex marg. A. 1. & V. 2. & I. Μηδὲ P. S. Amst. Mh δὲ Fl. Ald. Fr. H. aeque male. Μηδ' B. l. 11. Φασι) Sic restituit Solan. Vulgo φησι. In B. erat φῆ per compend. pro φα. l. 12. Ἀπεστέναξε) Sic edd. Ἐστέναξε B. Forlan ὑπεστέναξε. l. 13. Ἀνδῆς) Sic B. Cod. ut Toll. voluit. Ἀνδῶς edd. l. 17. col. 1. Σελεύκου) καὶ Σελεύκου C. Sed errat Scholiastes; mater enim non erat. Pro καὶ ergo legendum τοῦ. Solan. ead. Ἐρασδεῖς) In C. ἡράαθη... ὡς νοσήσαι καὶ θανεῖν ἀπειλαῖν τῷ πατρὶ. ead. col. 2. Ἐρασιστρ.) Omissum erat in editis: addidit Solan. l. 18. col. 1. Ταύτης παραχωρήσαι) C. D. male αὐτοῦ παραχωρήσαι. Solanus. In editis male etiā legebatur παραχωρησάσαι. Reitz. ibid. l. 19. Eis αὐτὸ γεγονὸς —) C. D. male πρὸς αὐτῷ γ. τῷ θανάτῳ διὰ τὴν πρὸς. Solanus. Pag. 45. l. 1. Τούτῳ) τοῦτο per compend. B. l. 11. Τρωτὸς) Ex emendatione Toll. quam recepit etiam A. Πρώτος edd. vulgo male. l. 12. Ἐκείνο) Recte sic ed. Toll. & A. Ἐκείνον male cett. ead. Αὐτὸ) Bene sic Pell. Αὐτὸν edd. male, ne Tolliana quidem excepta. l. 16. Ἀληθεῖ) ἀληθῆ Fl. Ἀληθεία Toll. ead. Ὅν) Omittit B. Ὅπως vult lens. Pag. 46. l. 1. Τὸ ὑπεναντίον) τῷ ὑπεναντίῳ B. l. 2. Ὅποτε) ὡς ποτε vult Toll. Sed nil mut. edd. nec B. l. 5. Κληθεῖς) Recte BC. Fl. Fr. P. &c. Κληδεῖς male I. cum V. 2. l. 6. Ταρυντινίδιον) τυραντινίδιον male B. l. 7. Τε) Omittit B. l. 10. Τότε ἀν' ἀπ.) ποτὲ πασῶν ἀν B. Ἄν ποτὲ ἀπ. Fl. Vulgatum tenent cett. l. 15. Ἀνέστησαν) ἀνήστασαν marg. A. 1. Pag. 47. l. 1. Ὅρκος ἦν ἀπασι) ἀπασιν ἦν ὁ ὅρκος B. l. 5. Προσεξέκαλον) ἐξέκαλον male B. l. 11. Ἐφρόνει) εὐφρόνει male P. l. 12. Πόσους) ὅσους B. ead. Οἰόμεθα) οἶει B. l. 13. Παρὰ) Et sic Fl. cum cett. l. 16. col. 1. Προλαμβάνοντες) Recepi ex C. Προσλαμβάν— V. l. 17. col. 2. Ἄτε καὶ ἀκῆ) Exc. G. ἄτε καὶ ἀκῆ, barbare. Sed tamen genuinam puto esse scripturam. In C. ἄτε καὶ ἀκῆ, ut in V. Solan. l. 18. col. 1. Συλοκάκας) C. D. male Σελοκάκας λ. ὄντα τ. β. διεκβάκχουε. Solan. Pag. 48. l. 2. Τότε) ὕτε B. recte, ait Solan. l. 7. Τῶν) Sine articulo B. l. 11. Μνημονεύοντα) μνημονεύσαντα B. & Fl. l. 16. Ἐν) Etiam adest in Fl. ead. Αἰσθάνονται) αἰσθάνονται B. Pag. 49. l. 6. Μηδὲ) μὴ δὲ edd. vett. ut semper. ead. Αἰσδομένου) Et sic Fl. B. 1. P. &c. Ἀν αἰσδομένου; adscripsit Solanus. l. 10. Ἀπόντος) Sic Fl. Fr. H. P. &c. & B. Ἀκούοντος I. & V. 2. l. 16. Διαβολὰς) Sic B. cum Fl. Fr. H. V. 2. &c. Διατριβὰς I. sola, & marg. A. 1. Pag. 50. l. 6.

Ἄλ(καρον) Sic *I. Ald. Fr. H. S.* Adspirare *Fl. B. P.* *l. 8.* Ἀλ-
 δρηδᾶ) Constans lectio, ait Solan. *Ald. 2.* tamen aliter; v.
 not. Gesn. *ead.* Πρὸς τὰς &c.) Sic edd. omn. & B. Πρὸς τὰ
 οὗς λεγόμενα καὶ μετὰ, vult Solan. ac Gesn. optime. *l. 9.*
 Ἀκούοντες) ἀκούας *Ald. 2. l. 10.* τοῖς B. *l. 20. col. 1.* Οὐκ
 οἶδα) In C. hic novum Scholion constitutum, quod iam su-
 pra alicubi habuimus. In editis vero οὐκ omissum: implevit
 aliaque menda correxit Solan. *Pag. 51. l. 5.* Συνεπιστάμε-
 νος) ἐπιστάμενος B. *l. 6.* Ἐνδρευμένος) Ita edd. & B. Ἐνδ-
 ρευμένος *V. 2. l. 7.* Ἐχῃ) ἔχει B. *l. 8.* Ἐξέρρηξε) διέρρηξε
 Coll. *l. 9.* Προαισθόμενος) Nil mut. edd. nec B. Ἀν προαισθό-
 μενος; marg. *l. 10.* Παρωξυμένος) παρωξυμένος B. Nil
 mut. edd. *l. 15.* Ἐν αὐτῷ) ἐαυτῷ sine ἐν *Fl. Pag. 52. l. 1.*
 Ὑποκρινόμενον) Recepi ex *V. 2.* & B. & marg. *A. 1.* Ὑποκρι-
 νόμενον edd. cett. *l. 2.* Πένθους) Restitui ex *I.* Omissum enim
 in cett. & B. *l. 5.* Οὐτε) οὐδὲ marg. *A. 1. l. 14.* Αὐτόθι) Sic
 edd. fere omnes & B. Αὐτόθεν *l. & V. 2.* ac marg. *A. 1. l. 17.*
col. 1. Ἀσπαρτίας καὶ) In editis fuit ἀλαβάστρου, quod emen-
 davit Solan. addens: C. D. ἀσπαρτίας καὶ, & sic *V.* quo no-
 mine unguentum aliquod haud dubie designare voluit. Certe
 sic tacite mutare, & ἀλαβάστρου edere, ut in impr. factum
 est, non decet. *l. 19. col. 2. Z.)* ἢ *V.* male. (vid. *ll. Z. 164.*) *Sol-*
lan. l. 21. col. 1. Ἑρμινεύ) ὡσιννεύ edita, ad quae haec nota
 addita: Sic clare legitur in Mf. Videtur hoc Scholion alterius
 esse Grammatici, qui auctori praecedentis Scholii contradi-
 cat. Quid sit ὡσιννεύ plane ignoro; nisi forte legendum sit
 ἑρμινεύ, i. *interpreter*, quo nomine praecedentem Scholiaſtam
 appellaret huius Scholii auctor. *Cler.* Immo ἑρμινεύ legitur,
 & ῥ ita coniunctis, ut facile ὥς credas, non ἑρ. expressum.
Solan. Pag. 53. l. 6. Οὐδ' ἔτι) Ex emendat. Solan. Οὐδὲ τε
 edd. priores. *ead.* Προσβλέπειν τολμῶσιν) Ita Solan. rescriptis
 ex B. Vulgo inverſe, τολμῶσι προσβλέπειν. *l. 7.* Αὐτοῦς) αὐ-
 τοῖς male *Fl. l. 11.* Κάκτανε) Αἰ. male κάτθανε, Coll. *l. 17.*
Μάχλου) μάχλης Th. Mag. *Pag. 54. l. 6.* Ἐχρῶν) χρῶν B.
ead. Τοιοῦτο) τοιοῦτον B. *l. 9.* Φησιν) Vulgo male φασιν, sed
 φη per compend. B. *Fl. Fr. l. 12.* Χολῆν) Bene sic *P. A.* Χο-
 λῶν male *S. Fl. B. 1. & 2.* Χολῶν *Ald. Fr. & H.* sine puncto
 subscripto, item B. *ead.* Τινὰς) τινὰ *Fl. & B. l. 14.* Ὁ) Si-
 ne artic. B. *l. 17. col. 2.* Ὁρέων) Nullo sensu hic antea legeba-
 tur ἑχθρῶν. Vox, quam reposui, ex C. est, & V. ipſo. *Solan.*
Fors ὄρων. l. 19. col. 1. Ἀεὶ Θεμιστ.) C. Θεμιστοκλῆς αἰεὶ Ἀ-
 ραγετίδου εἰε. At in C. D. M. eodem quo in ed. *A.* modo le-

gitur, nisi quod *ἴδ* recte habet, non. *ἴδ*, ut illa. *Solanus*. l. 20. col. 2. *Ἀναληψόμεθα*) ἀναλεῖψ. editum antea: Emendavit *Solan*. Pag. 55. l. 9. ἔχοντα) Et hoc, & ἀμφισβητοῦντα, esse in omn. edd. ac B. adlevit *Solan*. l. 14. Πάθει) πάθεις male *Fl*. Pag. 56. l. 3. καθιστάται) καθεστάναι *Fl*. & B. l. 4. τοῖνυν) Omisit B. l. 5. αὐτοῦ) ἐαυτοῦ *B*. l. 8. Ἐπιμελεστέρας) ἐπιμελεστέρον *B*. l. 9. Πιστεύειν) Neglexit *B*. cad. Μίσσει) μίσους *B*. l. 13. Μισεῖν) μίσους iterum *B*. l. 16. Οὐχ) Non camparet in *B*. Pag. 57. l. 3. Ἐς) καὶ ἐς *B*.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 58. l. 2. ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ) *I*. & *V*. 2. solae & Schol. hoc addunt, Cett. non habent, nec *M*. l. 5. Ὑπὲρ) περὶ *Fl*. Et marg. *A*. l. ex eadem, credo. l. 6. Τὸν γὰρ τρόπον) Restitui ex *W*. *Fl*. *B*. l. 1. Τὸν γὰρ τρόπον enim *Ald*. *H*. *P*. *S*. & c. minus recte. l. 14. col. 1. Ἀπλῶς καλοῦμεν τὰς σ.) Exc. *G*. ἀνθρώπους κ. τοὺς σεσημειωμένους. Etiam *C*, nisi quod ἄνδρας habet. *Solan*. cad. col. 2. αὐτοὺς) αὐτῶν edita. Emendavit *Solan*. Pag. 59. l. 2. Ὅτι μάλιστα) Sic *P*. *I*. Ὅτι μάλιστα ἰνυθίμ *Fl*. *H*. *S*. l. 3. Περιπετεῖς) περιπαθεῖς *Menag*. & *Guyet*. coniiciunt. Nihil mut. edd. nec *M*. cad. Χολῇ) Recte *W*. & Schol. ut voluit *Palm*. ac res ipsa clamat, Σχολῇ edd. misere. l. 10. Ἐπὶ σεαυτὸν) ἐαυτῷ sine ἐπὶ *Fl*. quod etiam adscivit marg. *A*. l. 1. 11. Ταῦτα) ταῦτα edd. priores. l. 13. Πόθεν;) Nihil mut. edd. nec *M*. Pag. 60. l. 2. Ὀροδοκίδην) Ὀροκίδην *Fl*. Ὀροδοκίδην *W*. Vulgatum tenent edd. l. 3. Βούπαλον) Βουκόλον male *Fl*. l. 9. Ὑποστελουμένῳ) ὑποστελομένῳ *Fl*. l. 12. Καῖτοι) χαῖτοι male *I*. Pag. 61. l. 2. Ἐαυτὸν) Et sic *Fl*. cum cett. cad. Οὐχ οὕτως ἀσφαλὲς) Nihil mut. edd. nec *M*. l. 11. Μίσθωνα) Sic edd. & *M*. *Forf*. Ἡμιθέωνα. cad. Βάσταν) Et hoc edd. atque *M*. Βάσσαν adscripsit *Solanus*. l. 16. col. 2. Ἀρήντοποιεῖ) Lege ἀ—οί. *Solan*. l. 20. col. 1. Πανπύνηρος) Exc. *G*. Πανπύνης. cad. col. 2. Πίνται) Exc. *G*. πίεται. l. 21. col. 1. Αἰσχροῦς ἦδον) Exc. *G*. αἰσχροῦς ἰδόν. Pag. 62. l. 15. Κατάλειπε) Recepi ex *W*. Κατάλειπε edd. priores. l. 17. col. 1. Ἀνετοίμοις) Lege ἀνετοίμως. *Solan*. Pag. 63. l. 2. Μηδὲνα αἰτιάσ. σε) Nil mutare edd. nec *M*. addit *Solan*. l. 5. Στόμα) Recte sic *M*. *Fl*. *H*. *P*. *S*. & c. Στόματος *I*. & marg. *A*. l. 1. 11. Ἐν) Neglexit praepos. *W*. l. 13. Αὐτῷ) Sic *W*. *I*. & marg. *A*. l. 1. Αὐτοῦ *H*. *P*. *S*. *Fl*. *B*. l. 1. *Ald*. *Fr*. l. 14. Ποικίλων) ποικίλλων *I*. & *Ald*. l. 16. Αὐτοσχεδιάζειν) σχεδιάζειν *Schol*.

& Coll. l. 18. col. 1. Τίμαρχος) Lege Ἀτίμαρχος, quamvis etiam in C. reperiatur T— Solan. Pag. 64. l. 4. Τὸν) Receptum ex W. Τὸν edd. pessime, cum tamen λόγον mox haberent. Τὸν → ἐκείνου λόγων Fl. Ἐκείνον edd. certt. & M. l. 14. Ἐχῶσι) ἐχούσι Fl. Nihil a vulgata abit M. l. 18. Ἐπεβόηθει) Receptum ex C. Ἐπιβόηται V. & edita. Ἐπεβόηται Exc. G. quod propius accedit ad C. Pag. 65. l. 3. Ἀκρατὴς) ἀκρατὴς male Coll. Vulgatum tuetur M. l. 6. Παιρώμενον) Recte M. Fl. P. &c. Πειρώμενον male l. Ald. l. 7. Ἐξεπαλέμωσε) ἐξεπολέμωσε male Coll. Vulgatum servant M. & Fl. l. 11. Θύουσε Νουμᾶ) θύουσιν ἅμα W. male. l. 15. Ἐπὶ) Ita dedit Solan. ex Graev. Ἐπὶ etiam marg. A. 1. Ὑπὸ edd. & M. Pag. 66. l. 6. Τούτ') ταύτ' marg. A. 1. l. 10. Δέ) δαὶ W. solus. l. 13. Λέγει) Ita dedit Solan. ex W. Λέγει edd. priores. l. 14. Γέλων) Constare lectionem norat Solan. l. 15. Καθ' αὐτοῦ) Sic dedit ex P. Κατ' αὐτοῦ certt. & M. Pag. 67. l. 1. Τὸνδε τὸν λόγον) τὸν λόγον τὸνδε W. l. 16. Πανδήμου) τῆς addit Solan. non dicens unde. ead. Γενετυλλίδος) Γενετυλλίδων male l. & marg. A. 1. ead. Κυβήβης) Recte sic l. Κυβίβης male edd. certt. & M. Pag. 68. l. 3. Ἐπεισχωμάσαν) Nil mut. edd. & M. Pag. 69. l. 15. Κἄν) καὶ Fl. Pag. 70. l. 3. Φησὶ) Nil mut. edd. & M. Leg. φησε. l. 10. Ἔως) Sic edd. & M. Ὡς emendat Solan. Pag. 71. l. 2. Διεξιών) Bene sic plurimae. Διεξῶν l. l. 5. Στάθητι) στάχυσιν W. male. l. 13. Εἰ) Deest in Fl. & W. Pag. 72. l. 7. Μῆ) Delet Marcil. adest in edd. & M. Pag. 73. l. 2. Τούτῳ) τούτου W. l. 12. Τροφᾶς) Nil mut. edd. nec M. Τρυφᾶς C. l. 13. Σεαυτὸν) σαυτὸν W. l. 16. col. 1. Ἀνακύψαι) Erat in Mf. prima dumtaxat huius vocis syllaba, sed reliquas ex Suida supplevimus, indidemque quaedam in sequentibus manifesto corrupta emendavimus: utrobique enim res iisdem verbis exprimebatur, exceptis pauculis, ut ex collatione satis liquebit. Superiora etiam de Arisphrade ex Suida emendata. Cler. l. 18. col. 2. Ποιήσεται) ποιήσεται edita, mutavit Hemst. l. 20. col. 1. Καλοῖν) Exc. G. κληῖν, οἱ δὲ καλῖν. C. κλοῖν, οἱ δὲ καλῖν, l. 21. col. 2. Τοῦ δὲ χρόνου) In Exc. G. τὸν δὲ χρόνον διε— καὶ κρημνῶν. nisi quod pro voce ultima legit κρημνῶν, mendose. T. δ. χ. διεκλόντος, κ. κ. C. l. 23. col. 1. Κυφανισμός) Exc. G. κυφανεισμός. Lege κυφώνισμός. C. κιφανισμός. ead. col. 2. Περιβαλόντα) περιβαλόντας edita. Mutavit Solan. Περιβάλλωντες emendarat Hemst. l. 24. col. 1. Ἀρχ. δέ, ἀντὶ τοῦ κακός, καὶ ἄλ.) Κύφον δυσχερὲς καὶ ἐλεῖριος καὶ πονηρός. Pag. 74. l. 3. Μᾶμνηνται) Bene edd.

longe plurimae & M. *Μέμνηται* male V. 2. ait Solan. sed fluctuante scriptura. l. 16. *Νεανίσυεται*) *νεανίσεται* edita; sed ex mendosa Codicis scriptura. *ead.* *Τολμᾷ*) Ita dedit Solan. pro vulgato *τολμᾶν*. Pag. 75. l. 2. *Ἀργαλέην*) *ἀργαλείαν* W. Nil abit a vulgato Fl. l. 9. *Σινωπέως*) *Consentiunt* edd. & M. l. 16. *Ἀγαδέρειν*) Sic edd. & M. Pag. 76. l. 3. *Ὁ, τι*) Recte sic W. P. *Ὅτι* male pleraeque. l. 14. *Ἐργάσασθαι*) *εἰργασθαι* marg. A. 1. *ead.* *καὶ βοηθός*) *τῆς* male *Amst.* sola. *καὶ* cum cett. etiam M. Pag. 77. l. 4. *Οἰοπίωνος*) *Οἰοπίονος* penultima brevi W. l. 13. *Πῶς*) *ὥς* L. & Fl. Nil mut. cett. & Exc. l. 15. *Περὶ*) *παρὰ* Schol. Fl. & Coll. Vulgatum tuetur M. qui & mox *οὖν* cum cett. Pag. 78. l. 1. *Ἀξιώσειας*) *ἀξιώσει* W. Fl. & marg. A. 1. Pag. 79. l. 2. *Τὸ Ἀθηνῶν ἐπὶ θ.*) Absunt a Fl. *ead.* *Ἀνθοκρατεῖον*) Sic l. B. 1. P. H. S. & c. *Ἀνθοκρατεῖν* Fl. ex qua se id quoque adscivisse notat marg. A. 1. *Ἀνθοκρατεῖν* W. *ead.* *Σφενδικίζειν*) *σφενδακίζειν* Fl. Vulgato favet M. l. 9. *Ἐπεὶ*) Bene M. & edd. plurimae. *Ἐπὶ* male l. l. 10. *Εἰς*) *εἰς* W. l. 14. *Μητίσχον*) Sic M. & edd. excepta Fl. quae *Μητίσχον*, cum marg. A. 1. Pag. 80. l. 9. *Μαίνομαι*) Bene S. & A. solae. *Μαίνομαι* male l. H. P. B. 1. Fr. Fl. Ald. l. 10. *Ἀντὶ*) Nil mut. edd. nec M. *Ἄν τί;* vult Gron. Pag. 82. l. 1. *καὶ στόμα*) *τὸ στόμα* S. & B. 4. l. 12. *Παραὶ*) Sic dedi ex M. & Homer. *Παρὰ* edd. Luciani. l. 13. *Ἐξελεύθη*) Sic edd. & M. *Ἐξεχύθη* Hom. v. not. *Ἐξεσσύθη* marg. A. 1. male duplicato σ. Pag. 83. l. 8. *λέγουσιν*) *λέγουσιν* W. quod verum credo. Pag. 84. l. 17. col. 2. *Συναλειφθὲν*) *συλληφθὲν* C. Pag. 85. l. 5. *Ἐκχύνειν*) *ἐκχύνας* Coll. Vulgatum tenet Fl. & M. l. 10. col. 2. *Νῆ*) *μὴ* edita. *Νῆ* C. recte. Vid. Schol. praecedens. *Solan.* l. 11. col. 1. *Νῆ*) In Schol. seq. legitur *μὴ* in impr. & V. Sed legendum *νῆ*, quod in compositione privationem notat. Immo sic ibi C. & G. Cod. V. *ν* tantum habebat, ex quo *νῆν* in impr. factum est. *Solan.* *ead.* col. 2. *Χύτω γὰρ οὐκ*) *ἐπὶ χέω μὲν* M. ut Scholio praecedenti editum est. *ibid.* l. 12. *Ἑλληνίζουσα*) Ita dedit Solan. pro vulgato *Ἑλληνική*. *Reitz.* l. 18. col. 1. *Μστοχῇ*) *μυτοχῇ* V. quod in impr. recte mutatum est ex Scholio sequenti. *Solan.* *ead.* col. 2. *Τί δα;*) Sic rescriptum ex M. *Τι δὲ* edita. Pag. 86. l. 2. *Οὐ δὴ*) Sic edd. & M. Forf. *οὐδὲ*, adlevit Solan. l. 6. *Ἐπαινέσαι μοι*) marg. A. 1. Ven. 2. & l. *ἐπαινέσαιμι*, sine *μοι* sed reliquae quod edidimus, cum M. l. 8. *Δισκόρακος*) *δυσκόρακος* W. Fl. B. 1. & 2. *Δισκ.* cett. Pag. 88. l. 5. *Κιναιδος*) Sic & M. cum edd. l. 13. col. 2. *Ὅ ὥσπερ*) *ὥς παρὰ* edita; ex Voss. utro-

que mutavit Solan. *ibid.* l. 14. *Συναλληλασμένος*) Sic V. & M. *Συναλληλευμένος* Exc. G. *ibid.* l. 18. *Διατετρίμμενον*) *διατετρίμμενον* Exc. G. V. M.

IN DE DOMO.

Pag. 90. l. 13. col. 2. *Πλατυνευρούντα*) Sic V. C. & G. In impress. erat *παχυνευρούντα*, uti apud Strab. XIV, pag. 693 C. in ed. Casauboni editum est; cuius vide notas pag. 241, emendationem suam firmantes. *Solan.* *ibid.* l. 15. *ῥεῖθρον*) ῥήθρον male edita, quod emendare non dubitavi. *Reitz.* *Pag.* 93. l. 9. *Ἔμοι*) Rescripsi ex Fl. L. marg. A. 1. & V. 2. *Ὅμοι* edd. vulgo. *Ὅμοιός* Pell. *Pag.* 94. l. 9. *Συνεσομένης*) Sic Fl. Fr. P. H. S. B. 1. & 2. *Συνελομένης* l. & K. 2. *Συνησομένης* Pell. Forf. *συνολ* — adlevit Solan. *Pag.* 95. l. 3. *οὐδὲ οὐδὲν* Pell. l. 4. *Ἐμελες*) Sic S. & A. *Ἐμελλας* cert. l. 9. *Ἀλαζονίαν*) Et sic Fl. cum cert. l. 15. *ὑπερκύφαντα*) *ὑποκύφαντα* Fl. l. 17. col. 2. *Παλαιστότου*) *παλαιτάτου*. V. *Pag.* 96. l. 3. *Ἐλεύθερον*) Forfan *αἰθρίον*, adscriptum margini l. 1. 4. *Εὐστοχον*) Recepi ex l. marg. A. 1. & L. *Εὐ ἔχον* edd. vulgo. l. 6. *καὶ τῶ*) Nihil variant edd. l. 8. *Περὶ*) Et sic Fl. cum reliquis. *Pag.* 97. l. 2. *Ἡγοῦνται*) *ἡγοῦν* male Coll. l. 3. *αὐτῶν*) *αὐταῖς* Fl. ead. *φαίνεσθαι*) *ἔσεσθαι* Coll. Vulgatum firmant Fl. Fr. l. P. & c. *Pag.* 98. l. 17. *Ἦτοι*) In editis *εἰ τι*. Correxuit Solan. *Pag.* 99. l. 1. *Δρεπομένον*) *δερκομένον* Marci. Nil mut. edd. nec Codd. Leg. tamen *βλεπομένων*. l. 5. *Τι*) *τοι* Fl. & marg. A. 1. l. 6. *Ἡδίων*) Recepi ex L. & S. *Ἰδίων* edd. cert. l. 10. *καὶ ὅλον*) *ὀλίγον δούς* Fl. Al. *ὀργίλον* al. *ὀλίγον*. Coll. Sed nostrae edd. in vulgato consentiunt. *Pag.* 100. l. 3. *Ἐκπομπεύει*) *ἐμπομπεύει* Fl. & marg. A. 1. l. 15. *Ὡστε*) Ex emendatione Solan. *Ὅτε* edd. priores. *Pag.* 101. l. 8. *Πέπεισμαι*) *πέπυσμαι* male Fl. l. 13. *Ὡς*) *ὅς* vult Marc. Nil mut. edd. l. 17. col. 1. *Διολισθαίνουσιν*) Sic erat in editis Schol. at in textu Luciani *διολισθαίνουσιν*. Sed ita variatur & alias in hoc verbo. Conf. *Gymnaf.* c. 28. Verum recte esse in textu Luciani, nemo dubitet. Vid. *Contempl.* c. 1. *Reitz.* *Pag.* 102. l. 14. *ὑπεναντίος*) *ὑπεναντίος* Pell. *Pag.* 103. l. 6. *Χρόαν*) *χρόα* male Fl. l. 7. *τὴν*) *τὴν* L. & Fl. l. 17. *Γε*) Omittit Fl. *Pag.* 104. l. 10. *Ποιεῖ*) Rescripsi ex B. 2. ac Pell. cum edd. cert. *ποιεῖν* haberent. *Pag.* 105. l. 11. *τὸν*) Omittit art. Fl. *Pag.* 106. l. 1. *Ὅλος*) *ὅλος* marg. A. 1. l. 6. *Ἐκήλουν*) *ἐσύλουν* marg. A. 1. & Fl. *Pag.* 107. l. 3. *Μακρὰ*) Sic l. P. H. & c. *Μακρὰν* Fl.

l. 9. Λύξου) Et sic *Fl.* cum cett. Εύλου vult Gron. *Pag.* 108. l. 6. Ἡμῶν) Restitui ex *l. S. Fr.* nam ὑμῶν *B.* 1. *Fl. P. H.* aliaque male. l. 7. Ἐβανμάζετε) Sic edd. omn. recte. *ead.* Ἐξητάζετε) Ita erat in *Fr. Fl. P. B.* 1. *H. S.* Ἐξετάζετε *l.* 12. Ὠφέλιμον) Bene *Fl. Fr. P. S. Amst.* Ὠφέλημον male *l. H. &c.* l. 14. Γραψομαι) Et sic *Fl. l.* 17. Ἐπαινέσαιτε) ἐπαινέσαντε *Fl.* & προτιμήσαντε. l. 18. Ὡς καὶ) ὡς μὴ καὶ *Fl. Pag.* 109. l. 3. Λόγων) λόγον *Ald.* male. l. 9. Τὴν) Articulo caret *Fl.* l. 17. Γράμμα) δρέμμα *Fl.* quod verum credo. *Pag.* 110. l. 1. Ἐκεῖνοι) Sic edd. Ἐκεῖνω vult Solan. *ead.* Ἐγραψαν τὴν) Sic dedi ex *Fl.* Ἐγραψάτην cett. l. 3. Δοκούντες) Δοκῶντες edd. priores male. *Pag.* 111. l. 4. Ἄλλ') Inferui ex *Fl.* omissum erat in cett. Sed pro ἑώρακέ πω eadem *Fl.* habet ἑώρα σκέπων, quod etiam addicivit marg. *A.* 1. At nihili est. Pro πω *B.* 1. & 2. ποτε. l. 6. Τῆς ἀντίθυρος) Nihil mut. edd. & Coll. l. 10. Πάλιν) Interpunctio Gelfneri. Ante edebatur: ἀλλὰ γραφή. πάλιν Ἡο—. l. 17. Ὅτε — Δέλων) ὅτι — Δέλει Pell. In vulgato consentiunt *l. Ald. B. 1. Fl. Fr. H. P. S.* Πότε *B.* 2. l. 18. Τῆς ἀντίθυρος) ἀντίθυρες male *V.* *ead.* Ἡ ἀντίθυρ) In impressis ἡ ἀντίθυρος, quod plane absurdum. Sed in *V. C. & G.* ἀντίθυρ, quod rem totam aperit. Τῆς ἀντίθυρος, inquit, a nominativo ἡ ἀντίθυρ, ut πῦρς a πῦρ. *Solan.*

IN MACROBIOS.

Pag. 114. l. 2. Κελευσθεῖς) κελευθεῖς *Fl. l.* 3. Προσφέρω σοι) Bene *P. B. l.* &c. Προσφέρωσι *H.* l. 7. Ἠδξάμην) Sic pleraeque. Εὐξάμην *Fl.* *ead.* Ἐπὶ μήκιστον) Sic *Fl. & B.* 1. 2. 3. Ἐπὶ μήκιστον *l.* Ἐπιμήκιστον iunctim aliae. l. 10. Πᾶσι) Nil mut. edd. neque Codd. *Pag.* 115. l. 6. Ἐπιμήκιστον) Sic pleraeque. Ἐπὶ μήκιστον *Fl. B.* 1. ac 2. l. 15. Καὶ) Omittit *Fl.* & punctum post ἀνακαίμενον ponit. l. 16. Ἐπὶ μήκιστον) *Fl. & B.* 1. dispescunt. *Pag.* 116. l. 14. Ἔθνος) Sic *Fl.* &c. praeter *l.* quae γένος cum Graev. Γένος etiam marg. *A. 1 W.* *Pag.* 117. l. 10. Καθήκουσι) προσήκουσι marg. *A.* 1. l. 14. Στρατηγικούς) στρατιωτικούς *Marcil.* Nil mut. edd. *ead.* Καὶ) ἡ *Marc.* καὶ postea posito. Non addicunt libri. *Pag.* 118. l. 14. Ἀφικομένους) καὶ μετ' αὐτοὺς inferit *Fl.* *Pag.* 119. l. 7. Ταρτησιών) Ταρτησιαν edd. priores. l. 14. Καλατιανός) Ex emendat. *Solani & Guyeti.* Καλλιστιανός edd. priores. l. 15. Ἀντίας) Ἀτίας *l.* sola, & marg. *A.* 1. quod verum credo.

Pag. 120. *l.* 1. Βάρδυλις) Sic omnes, præter *I.* quae Βαρδύλιος· quod etiam adscript. marg. *A.* 1. *V.* 2. Βάρδυλος. *l.* 4. Ὀδρυσῶν) Ita marg. *A.* 1. *G.* *V.* 2. & *I.* Ὀδρυσῶν reliquæ. *l.* 11. *Ἔτος) εἰς ἔτος Pell. *l.* 15. Μήδιος) Sic omnes libri nostri. *l.* 17. col. 2. Δε) Non aderat in editis. Addidit Solanus. *Pag.* 121. *l.* 6. Δυνὸν) δύο *Fl.* *l.* 8. Δεδέξατο) διδέξατο male *P.* (διεδέξατο *S.* & *B.* 4.) *l.* 9. Φιλέταιρος) Ex emend. necessaria; nam edd. priores, βασιλείαν ἀδελφῶν. Φιλαττέρος δὲ, πρ. *Pag.* 122. *l.* 13. Παρανομοῦντα) παρανοοῦντα *Fl.* *Pag.* 123. *l.* 4. Γωσίθρου) Γωσίθρου *I.* cum *V.* 2. *l.* 8. Λούκολλος) Λεύκολλος *Fl.* Λούκολλος *Fr.* Nil mut. cett. *l.* 10. Ὑσπασίνης) Σπασίνης, & paulo post Σπασίνην rursus *P.* Recte cett. Ὑσπ— *l.* 12. Τήραιος) Τέραιος male *Amst.* ead. Μετὰ) μεθ' *S.* & *B.* 4. *l.* 14. Τήραιον) Sic *Amst.* *Fr.* *B.* 1. *P.* *S.* *H.* Τείραιον *Fl.* Γείραιον *I.* *Ald.* *V.* 2. *Pag.* 124. *l.* 5. Ὑπὸ τῇ μάχῃ) Et sic *Fl.* *l.* 8. Ὅμανῶν) Ex emendat. *Kuft.* Ὁ Μάνων edd. priores. *l.* 13. Ἀναγράφωμεν) ἀναγράφωμεν marg. *A.* 1. *W.* *Pag.* 125. *l.* 11. Φύμα) φύμα edd. vulgo. *l.* 15. Δεξίου) Δεξιῶν *Diog.* *Laërt.* & *Clem. Alex.* *J.* 17. col. 1. Ψώρα) ψώρα edita. Emendavit Solan. *l.* 18. col. 2. Ἡ ἀρχὴν) Absurde hoc additur. Exstat tamen etiam in *C.* *Pag.* 126. *l.* 7. Ἱστορίας) ἱστοριῶν *S.* *Pag.* 127. *l.* 11. Σύρος) Σύριος vult *Davif.* & *Guyet.* in nott. *Mss.* Nihil mut. libri nostri. Λέριος *Maius.* *Pag.* 128. *l.* 2. Ἀμισπνός) Ἐμισ— coniecit *Bochart.* Nil a vulgato abit *Fl.* *l.* 6. Γήρας) γήρους *Fl.* *Pag.* 129. *l.* 2. Ταῦτα) Sic *Fl.* Ταυτὰ *I.* *P.* aliaque. *l.* 12. Ἑπτὰ) τέσσαρα *Fl.* *l.* 15. Ἑπτὰ) τέσσαρα *Fl.* *l.* 16. Παρασκευασμένα) Sic *B.* 1. & 2. Παρασκευασμ— ceterae. *Pag.* 130. *l.* 7. Ταῦτα) Bene *Fl.* Ταυτὰ cett.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 131. *l.* 4. Καὶ μὴν) ἀλλὰ μὴν *Marcil.* Non addicunt edd. *l.* 6. Ἀναθρεψαμένη) Sic *Fl.* & pleraeque. Ἀνατρ— *I.* *l.* 7. Πόλεων) Et hoc est in *Fl.* *H.* *P.* *B.* *S.* Πόλεως *I.* *l.* 8. Πατρίδας) πατρίδος *I.* sola. *l.* 10. Καὶ) Omittit *Fl.* *Pag.* 132. *l.* 4. Πειρωμένω) πειρωμένων *Fl.* *Pag.* 133. *l.* 2. Πατρίδες) πατρίδος male *I.* *Pag.* 134. *l.* 6. Πρώτα) πρῶτον *Fl.* *l.* 10. Τῆς πατρίδος) τὴν πατρίδα *Fl.* *Pag.* 135. *l.* 1. Ἀπονέμοι) ἀπονέμει *Fl.* *Pag.* 136. *l.* 17. Εἰδότες) ἰδόντες *Fl.* *Pag.* 137. *l.* 1. Ἀπανταχῇ) ἀπανταχοῦ marg. *A.* 1. *l.* 9. Διειλημμένοις)

Nihil variant edd. *l. 16.* Παρὰ) Restitui ex *Fl.* & *Ven.* utraque. Παρὶ male cett. Ἐπὶ *S.* & *Amst.* *Pag.* 138. *l. 6.* Αὐτοῖς) Bene sic *Fl. P.* aliaque. Αὐτῆς male *I. ead.* Ἀκούσας) ἀκούσῃ *Fl.* Forfan melius, etsi vulgatum non malum. *l. 7.* Θέλει) θέλει *Fl.*

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 139. *l. 3.* Πεδινὴ) πεδεινὴ *W.* Cod. *l. 10.* Δὲ) Additum ex *W.* & *Fl.* Aberat ab cett. edd. *l. 14.* Θηρεύοντες) θηράσοντες *Fl.* *Pag.* 140. *l. 1.* Ὑσαντα) Sic *Fl.* cum cett. Τοντα *I.* & marg. *A. 1.* *l. 3.* Βατὰ) Forfan βατῆς. At nil mut. edd. nec *M.* Βατὴ coniiicit Guyet. *l. 5.* Χαμαιπετῶν) χαμαὶ τούτων *W.* & *Fl.* *l. 6.* Διαρκεῖ) διαρκῇ *Fl.* *l. 10.* Σφίσιν) σφίν *W.* *l. 13.* Ἀφυκτα) Nil mut. edd. & *M.* *Pag.* 141. *l. 3.* Διὰ τοῦτο) διὰ τὸ *Fl.* *l. 10.* Ἀμφίσβαιναι) ἀμφίσβειναι *W.* *l. 11.* Τε) τι *W.* *l. 13.* Ἀκρίσι) Ex emendatione Solani. Ἰκτῖσι edd. & *M.* *Pag.* 142. *l. 1.* Ἐπιπετόμενα) Bene *S.* Ἐπιπετόμενα edd. illa priores. *l. 4.* Παχὺς) Sic edd. omn. & *M.* Ταχὺς Solan. *ead.* Ἀλήκτους) ἀλέκτους *W.* sed supra est ἡ. *l. 6.* Πυρὶ) πυρᾷ *W. L.* Ἐν πυρᾷ *Fl.* *l. 16.* Ἐπειτα δυνύμενον) ἐπιδάψινυόμενον marg. *A. 1.* *L.* & *G.* Vulgatum servant edd. & *M.* *Pag.* 143. *l. 7.* Ὅς) Sic edd. omn. In *M.* omiff. sed δς supra scriptum a recentiore manu. *l. 8.* Ἐποιεῖτο) ποιεῖσθαι *W.* & *Fl.* idque etiam adscriptum marg. *A. 1.* *l. 13.* Δῆθεν) δὴ marg. *A. 1.* *l. 14.* Δὲ) δὴ *W.* *ead.* Περιεσπείρασθαι) Sic *I. Ald. Fr. B. H. P. S.* Περιεσπάρθαι *Fl.* *l. 16.* Ὡὰ) *W.* ὥα cum puncto subscripto, & sic semper. *Pag.* 144. *l. 5.* Κοιμίσαι) κοιμῆσαι *W.* Vulgatae favent *I. Fl.* *l. 6.* Τοῖον πῖθον) *W.* aliter; vid. notas. *Pag.* 145. *l. 7.* Φύσεις) φύσιν *W.* Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. *l. 11.* Φιλίου) Restitui ex *L. G.* & *V. 2.* Φειδίου edd. cett. & *M.* male. *ead.* Δυσχεράνητε) Sic edd. recte cum *M.* Δυσχέρητε male *V. 1.* & *2.* *l. 15.* Ἀσχετον) Bene *M. Fl.* &c. Alii ἄσπετον, aiunt Coll. *Pag.* 146. *l. 6.* Ὑμῶν) Sic *Fl. H. P. B.* &c. Ἡμῶν male *I.* & *V. 2.* *l. 8.* Καταλείπειν) Rescriptum ex *W.* Καταλιπεῖν edd.

IN DISPUTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 147. *l. 1.* ΔΙΑΛΕΞΙΣ) Διάλογος *Fl.* & Schol. Vulgatum tenent ceterae & Coll. *l. 10.* Γένεσις) γένεσιν *W.* Vul-

gatae affentitur *Fl. Pag. 148. l. 6. Πολυίδον*) Πολυείδον *W. male. l. 11. Οὐχ ὄς*) Sic edd. Οὐκ peius *P. H. In W. abest οὐχ. Pag. 149. l. 6. Ὑπεσχημέναι*) Nil mut. *Fl. Ald. Ὑποσχημεναι Pell. l. 7. Πρέπον*) πρέποι *W. l. 8. Ὑμῖν*) Sic *S. A. M. Cett. ἡμῖν, male. l. 10. ἴσσε* *B. 1. ἴσσε* adscriptum eius margini. *Pag. 150. l. 7. Ἀπολογίας*) Restitui ex *W. marg. A. 1. & Fl. Ἀστυλογίας male G. & edd. vulgo. l. 9. Τὴν*) Omittit *Fl. l. 17. Ἀμολγεῖον*) ἀμοργεῖον *C. Pag. 151. l. 1. Σκινδαλάμους*) Sic edd. omnes & *M. Σκινδαλάμους* corrigi Solan. aliique. *l. 18. col. 1. Σκινδαλάμους*) Exc. *G. σκινδαλάμους. In C. vero uti & hic scribitur. Pag. 152. l. 2. Χρησιμ. — ΔΥΚ. Τοῦτο*) Sic etiam *M. cum edd. Gronovius ΔΥΚ. transponit. l. 4. Εἰρηται*) εἰρήσεται *Fl. Sed vulgarum praefat. l. 5. Ἐπίπνοιαν*) ἐπινόιαν *Fl. male. Id tamen & adscriptum marg. A. 1 W. l. 7. Περιεμένομεν*) περιμένομεν *Fl. male. l. 8. Ὑμῶν*) Recte *M. Fl. H. Fr. P. Ἡμῶν male I. l. 10. Ἐπιλάβη*) λάβη *W. l. 11. Διψήσωσιν*) Sic & *Fl. cum cett. Διψήσουσιν W. Pag. 153. l. 8. Ἔσται*) Recepi ex *L. & W. in quo ἔσται tamen ab altera manu, cum ἔστιν ante legeretur, quod & edd. obsidet. ead. Αὐτῶ*) αὐτοῦ *Fl. ead. Ἀποπεπνιγμένος*) Sic rescriptum ex *W. & Fl. Ἀποπνιγμένος* edd. ceterae. *Pag. 154. l. 5. Ἥδεις*) ἡδειςθα *W. & Fl. l. 8. Ὑπεσχημένων*) ὑπισχημένων *W.*

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 155. l. 4. Ἐγὼ λέγον) Sic etiam *Fl. cum I. B. P. H. l. 6. Εἰς*) εἰς *O. l. 7. Ἀπιεναι*) Sic *Fl. B. 1. P. & c. Παριέναι I. cum V. 2. l. 9. Καί*) Omittit *I. l. 13. Σέ τε*) σφας ἔτι *O. l. 14. Πλοῖον*) πλεῖον male *I. sola. Pag. 156. l. 1. Ὁ*) Abest artic. in *O. l. 2. Ὅπου*) ὅποι *Fl. l. 5. Ὁ*) Sine artic. *O. & Fl. l. 8. Ἀνυπόδητος*) Nil mut. edd. nec *O. l. 9. Κατεπλήθυμεν*) κατεπληθύσαμεν *O. l. 11. Οἶσθα*) οἶσθ' οὖν *O. l. 16. Ἐκεῖνος* *δέαμα*) δέαμα ἐκεῖνος *O. ead. Μακρὰ*) μακρὰν *Fl. Pag. 157. l. 1. Τῷ Αἰγυπτίῳ*) τῶν Αἰγυπτίων *O. ead. Περιηγούμενα*) περιηγούμενα male *O. l. 16. Αἰγυπτίας*) Αἰγυπτιακῆς *O. Pag. 158. l. 1. Παῖδες*) Non est in *Fl. ead. Εμπάλιν ἢ*) Recepi ex *I. V. 2. & marg. A. 1. Ἐν Παλλήνῃ* *οἱ cett. misere. l. 3. Κρώβυλον*) Recte *O. Schol. Fl. V. 2. Κρώβυλλον* cett. *l. 9. ΔΥΚ.*) Sic Solan. dedit, cum *TIM. ante ederetur. l. 14. Ἐπελημμένον*) Recte sic *B. S. & marg. A. 1. Ἐπιλημμένον* male

cett. Ἀπειλημ— *Fl.* *Pag.* 159. *l.* 12. Τῶν) Sine artic. *O.* & *Fl.* *l.* 16. Τὸν ἀντλον) Recte *Fl. P.* aliaequae. Τὸ ἀντλον *I.* *Pag.* 160. *l.* 1. Προτόνω συνέχεται) Vulgo προτόνω κέχρηται, καὶ συνέχεται. Nos medias duas voces cum Solan. duce *O.* & *Fl.* delevimus. *l.* 2. Χνίσκον) Sic *O.* Χοινίσκον edd. hac priores. *l.* 3. Ἡ πρόρα) Omissa in *O.* *l.* 6. Παράσειον) Sic *Fl.* & Schol. Παράσιον edd. *O.* & Ex. Πράσιον *B.* 2. Ἰσως παράσημον adscript. *B.* 1. Καρχήσιον *L.* ead. Καὶ πρό) Abest καὶ ab *O.* *l.* 7. Καὶ αἰ) αἰ om. *S.* *l.* 14. Ἡρὸν) In *O.* Ἡρὸν. *l.* 16. col. 1. Παράσειον) Sic etiam legitur in Exc. *G.* *Pag.* 161. *l.* 2. Κατήγαγε) κατήγαγον *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 3. Ἐσωσεν) ἔπλασεν *O.* Ἐσωζεν *B.* 1. & 2. *l.* 4. Δ') Abest ab *O.* *l.* 12. Παρὰ) Recepi ex *O.* *Fl.* *I.* & *V.* 2. Περὶ cett. male, quod Guyet. etiam correxit. *l.* 15. Κατ') Et hoc receptum ex *Fl.* & *L.* pro μετ', quod est in edd. cett. Restituta lectio etiam est in marg. *A.* 1. *Pag.* 162. *l.* 1. Ἀπόξυροι) ἀπὸ ξηροὶ *O.* & *Fl.* solemni scribarum errore. *l.* 3. Κυματωγὴν) *Al.* κυμαγωγὴν Coll. Ar. Nostrae edd. in vulgato conspirant. *l.* 11. Ἐς τὸ πέλαγος) Omissa in *O.* *l.* 14. Ἐτησίαις) Sic *I. P. H. S.* Ἐτησίους *O.* & *Fl.* *l.* 17. Μαλέαν) Sic *O.* *Fl. P.* & marg. *A.* 1. Μαλέα *I. Ald. H. Fr. B.* 1. *S.* In articulo autem masc. *Fl.* consentir. *Pag.* 163. *l.* 1. Τίνα) τι *O.* *l.* 5. Ἐμβοήσωμεν) Recepi ex *O.* Ἐκβ— edd. *l.* 6. Μυρρινούσιον) Μυρνούσιον *O.* ead. Στρομβίχου) Στρομμίχου *O.* Στροβίχου *Fl.* & *Fr.* *l.* 8. Δυσὶν) Δυσὶν *Fl.* magis Attice. Sed parvi refert. *l.* 11. Ἡ) Omittit *H.* 2. *l.* 14. Ἐμβοῶσιν) βοῶσιν sola *I.* *Pag.* 164. *l.* 2. Τῷ) Omittit *O.* *l.* 6. Στέγειν) στέγ' ἂν male *O.* pro σγᾶν. In vulgato consentiunt edd. *l.* 8. Δόξει) δόξη *O.* *l.* 9. Μὲν ἐρωτικὸν) τῶν ἐρωτικῶν *O.* *l.* 13. Οἱ πολλοὶ) οἱ παλαιοὶ marg. *A.* 1 *W.* Idque placeat. *l.* 14. col. 1. Μόνον) μόνου antea edebatur, & mox μυστήμα male pro μυστήρια. Reitz. *ibid.* *l.* 15. Τῷ) τοῦ *V.* *ibid.* *l.* 17. Φησὶν) φασὶν edita. Emendavit Solan. *Pag.* 165. *l.* 3. Ἐρμᾶς) Nil var. edd. *l.* 9. Μέγεθος) πάχος *O.* & *Fl.* *l.* 11. Ἀποφέρει) Deest in *O.* *Pag.* 166. *l.* 4. Ἀφείς) ἀφ' ἧς *Fl.* *l.* 6. Ἡδὴ) Omittit *O.* *l.* 11. Οὐρίῳ) Recepi ex *O.* Οὐρεῖῳ edd. ead. Τῷ) Omittit *O.* *l.* 13. Πειρατὴν) πειραστὴν *O.* male. *Pag.* 167. *l.* 1. Πλοία) Sic *Fl. H. P.* &c. Πλοίου *I.* *l.* 3. Σιταγωγείτω) Sic *O.* *Fl. Fr. P.* aliaequae. Σιταγωγείτωσαν *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 4. Εἰ καὶ) Sic Solan. Non habent εἰ edd. nec *O.* *l.* 5. Ως) ὅς *Fl.* *l.* 15. Ἀποπλευσοῦμαι) Nil var. edd. nec *O.* *Pag.* 168. *l.* 1. Προσλαλεῖν) Male *B.* 2. (& 4.) προσμαλεῖν. ead. Ὑμῶν) ἡμῶν male *B.* 1. 2. *l.* 3. Συνεμβησόμεθα) συμβησ.

male *Fl.* l. 5. Ἀποβάθραν) ὑποβάθραν male *O.* l. 11. Πρώτον) Sic edd. Lege πρὸ τοῦ. l. 12. Τελετήν) ἐορτήν *O.* l. 16. Γε) γὰρ *Th. Mag.* l. 17. col. 2. Γὰρ) Sic *V.* Sed in textu melius γε. *Solan.* Pag. 169. l. 2. Καί) Abest ab *O.* l. 3. Ἀκολουθῶν) ἀκολουθούτων *Fl.* l. 6. Καί) Omisit *O.* l. 17. col. 2. Ἀλαζόνων) Sic *V.* Ἀλαζονευόντων edita. Ἀλαζόνων φημι *Exc. G.* Pag. 170. l. 3. Τποκείσθωσαν) ἀγωνίσθωσαν *O.* l. 4. Ἔσται τὸ) ἔστω τὸ marg. *A. i W.* l. 5. Ἄν) Deest in *O.* ead. Χρήσαιτο) χρήσεται *O.* & *Fl.* & marg. *A. i.* l. 6. Ἐγένετο) ἐγένητο *O.* l. 8. Καλῇ) καλεῖ *Fl.* & marg. *A. i.* Forſan ex eadem. l. 9. Δὴ) Leg. ἥδη. l. 12. Ἐπὶ) Sic *O.* & edd. plurimae. Ἐν *I.* Pag. 171. l. 3. Οὐδὲ) οὐδὲν *S.* l. 4. Εἴπερ) ἐπεὶ περ *I.* forte melius. l. 7. Εἴ τι) ὅτι *O.* & *Fl.* l. 11. Ἐνδον) Additum ex *O.* Aberat in edd. l. 12. Ὅ) Omittit *O.* ut saepe solet. ead. Γενέσθω) γινέσθω *O.* Pag. 173. l. 3. Ἀνορώχθω) καὶ ἀνορώχθω *O.* l. 6. Ἐπισημότατα) ἐπισημόταται *Fl.* & marg. *A. i.* l. 8. Πυθοῖ) Λιθοῖ male *Fl.* & *O.* qui ἰσθμοῖ etiam omisit. l. 9. Δὴ) δὲ *Fl.* l. 11. Ἐνδρον) Nil mut. edd. nec *O.* l. 16. Ὅ σίροχος) Artic. ex *O.* inferui. Aberat ab edd. Pag. 174. l. 4. Ποιήσομαι) Omisit *O.* l. 16. Σισύφω) Σκύφω male *V.* quod recte in impressis mutatum est. *Solan.* l. 17. Ἀνοχλίζειν) Sic *V.* Immo *C.* mutant in ἀν— quod ἐνοχλίζειν scriptum invenerant, & omnino eo sensu apud Apollonium Rhodium aiunt reperiri, pro ἀναμοχλεύειν. *Solan.* Pag. 175. l. 2. Ἐξεστῶτες) ἐστῶτες marg. *A. i.* l. 3. Αὐτοὶ) εὐθὺ male *O.* l. 8. Οἱ πλοῦς.) οἱ omittit *H.* 2. l. 9. Δισχιλίους) Recte sic *O.* *Fr. S. Amst.* Δυσχιλίους *I. P. H. Fl.* male. l. 16. col. 1. Ὅν Φαλφ.) In *C.* non reperio. *Solan.* Pag. 176. l. 5. Προαίται) πτωχοὶ *O.* quod ex glossa natum videtur. l. 9. Τπῆρξεν) ὑπῆρξεν *O.* & *Fl.* l. 11. Ἡμισυ) ὅτ κ. γ *O.* l. 14. Ὅρμειν) ὁρμῆν *O.* l. 15. Καταφανές ὄν) καταφανὲς ὄν male *O.* Ὅν male *I.* l. 16. Ἐπισήμου) Deest in *O.* Pag. 177. l. 8. Πᾶς) Recepi ex *P. Fl. V.* 2. pro παῖς, quod male *H. I. S. Amst.* &c. l. 10. Ἔσται) ἔστιν *O.* l. 12. ΛΥΚ.) Omisit *I. Ald. H. Fl.* Addidit *P. S.* ceteraeque. Inferuit & marg. *A. i.* Pag. 178. l. 11. Ἐντοσθίων) Sic *O. Fl. Fr. P.* aliaeque. Ἐντοσθιδίων *I.* l. 15. Οἶδα) Deest in *O.* ead. Καὶ ληστὰς) ἢ ληστ. *O.* & *Fl.* Pag. 179. l. 1. Σὺ) σοι male *P.* l. 2. Χοινικίδα) Sic *O.* & edd. excepta *I.* quae χοίνικα. l. 11. Ἀπαντα) πάντα *O.* l. 12. Ὅ) Omittit artic. *O.* Pag. 180. l. 3. Ἄλλοι ἐπ' ἄλλους) ἄλλος ἐπ' ἄλλω *O.* l. 5. Τὸ) Sine artic. *O.* l. 8. Γε) Non habet *O.* l. 9. Μείζον) Nil mut. edd. nec *O.* l. 10. Τῆς) ὑπὸ τῆς *O.* male. l. 11.

*Αλλου τον. εις την βασ.) Quinque haec defunt in O. l. 13. Όμοιον) Sic edd. & O. Leg. όμοιος. Pag. 181. l. 6. Έξ' Αρκαδίας) Έξαρδίας male O. l. 13. Τιμών) τεμών male O. l. 15. Δεινός) Δεινός O. prave. l. 16. Πρὸ του) Bene B. P. V. 2. Προτῷ I. Fr. H. S. Pag. 182. l. 2. Ων) ὦν O. l. 4. Εφίππειον) Et sic Fl. cum I. H. P. &c. l. 11. Δέξοντα) δέξονται Fl. l. 17. Βούλονται τινας) τινὰς βούλονται O. l. 19. Καλούσι) Sic dedit Solan. cum ederetur φασί. Nescio, unde emendationem hauserit. Reitz. Pag. 183. l. 1. Προϊώμεν) προϊώμεν marg. A. 1. l. 4. Ακονιτί) Bene S. & Amst. Ακονητί male cett. ead. κρατήσομεν) κρατούμεν O. & Fl. Item marg. A. 1. l. 7. Διαρκή) διαρκη O. male. l. 8. Διαβάλλωμεν) Ex emendat. Solan. Διαλάβωμεν edd. & O. ead. Ές) καί O. Pag. 184. l. 5. Περὶ Σούσα ἢ Βάκτρα) περὶ ἡ Βάκτρα male O. ead. Ἠγούμενόν σοι) ἡγουμένον σου male O. l. 8. Εὐφράτην) Εφράτην prave O. l. 14. Τδ) τὸν male O. Pag. 185. l. 3. Ένεχείρισαν) ένεχείρισαν O. rursus male. ead. Βαβυλῶνα) Βαβυλῶνι O. prave. l. 5. Δέ) Omisit Fl. ead. Κτησιφῶντα) Κτησιφῶντος O. l. 9. Ἠδῃ) Neglectum in O. l. 10. Ἰπποτοξότας) ἰπποτοξέται O. l. 11. Πάρεστιν) πω πάρεστιν O. l. 13. Πλησίον) An πλησίον; adscriptit Solan. l. 14. Κατέλεξε) Recte sic Pell. Κατέαξε male edd. & Codd. nostri. Pag. 186. l. 7. Αὐτοῖς) αὐτῶν Fl. l. 14. Ἐπὶ τὰς ἐλαίαις) Omissa in O. ead. Ἐπὶ) ὑπὸ Marc. Nil mut. edd. & O. l. 15. Αναπαύσασθαι) ἀναπαύεσθαι O. l. 16. Πορεύεσθαι καὶ) Defunt in O. Pag. 187. l. 3. Κάθσαι) καθίσαι O. l. 6. Παρὰ) Lege περί. l. 7. Πρόσειμεν) πρόσιμεν O. l. 16. Ἐτρέφαντο) ἔτρεφαν O. Pag. 188. l. 7. Ἐπελαυνέσθαι) ἀπελαυνέσθαι male O. l. 12. Προκαλεῖται) Recepi ex I. & V. 2. Προκαλεῖται cett. male. Pag. 189. l. 2. Ὅπως ἐπελάσας) ὅσον ἐπιπελάσας O. l. 7. Ὑμῶν) ὑμῖν edd. l. 9. Ἐπωνύμους ὀμαυτοῦ) ἐπωνύμους ἐπ' ὀμαυτοῦ O. & Fl. cum marg. A. 1. l. 10. Αἱ) οἱ male O. & Fl. Οἱ sine accentu marg. A. 1. l. 16. Ἐκστάδιος) Recte B. 1. 2. P. Ἐκστάδιος adspirare B. 1. Fr. H. S. Ald. Ἐκστάδιος peius L. Schol. & Fl. l. 17. col. 2. Ἀπέχοι) ἐπέχοι V. Pag. 190. l. 6. Συμπόταις) συμπολίταις male O. l. 13. Μόνον) Ita Ox. Fl. Fr. &c. Μόνη I. cum V. 2. Pag. 191. l. 6. Διαγιν.) διαγιν. O. Pag. 192. l. 1. Απορρεῖ) ὑπορρεῖ male Fl. l. 2. Παραμῖνη) παραμῖνει O. l. 3. Αὐτῶν) αὐτῷ O. & Fl. cum marg. A. 1. Sed vulgatum bonum. l. 12. Οὐκ αἰτήσομαι) Omisit O. Pag. 193. l. 6. Τοῦτό μοι) τοῦτῳ male O. & sine μοι. l. 13. Μηδεν.) μηδένι. ἴσως L. ead. Ὅτῳ) εἴτῳ L. O. Nil mut. edd. l. 14. Καὶ) Non est in Lucian. Vol. VIII.

O. l. 16. Εἶναι) Non habet *Fl.* Pag. 194. l. 3. Ὑλαν) Ὑλλαν male O. l. 6. Γινόμενον) γινόμενον O. l. 8. Οὐδὲν γὰρ δέησε με ταῦτα ἔχοντα) Sic edd. omn. & O. l. 13. Ἀπέλανον) ἀπέλαβον *Fl.* male. Pag. 195. l. 1. Αοίκητον) εὐοίκητον O. l. 4. Ἄν ἔγων) ἔγων ἂν O. l. 5. Ἐς) ἐν O. prave. l. 6. Τύχοιμι) τύχοι O. melius. l. 10. Ἐπιχέαντα) ἐπιχέοντα O. l. 14. Ἐξῆ) ἔξει O. & *Fl.* ead. Κομίσαντα) κομίσαντα male O. Pag. 197. l. 3. Συνεπιλαβεῖν) συνεπιβαλεῖν O. l. 4. Προσδεῖ) πρὸς Δίδε O. ead. Ὅς) οὗς male *Fl.* l. 5. Ἡ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἄλλ.) ἡ μὴν καὶ ἄλλ. O. l. 7. Εὐξῆ τί) ἔξῃ l. sola. Εὐξῆ τί O. solo accentu mutato, scribit Solan. l. 16. Ὀλίγον) Hoc & sequentia, ad alterum usque ὀλίγον, omissa in O. l. 18. col. 1. Γὰρ) Non aderat in edd. Addidit Solanus. Pag. 198. l. 16. Ἡτῶσατε) ἡτῶσασθε male O.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 199. l. 4. Ἀβρότονον) Ἀβροτίνων marg. A. 1. l. 6. Ἀνδρωνον) ἄνδρ l. per compend. l. 7. Οἶδα) εἶδα l. ead. Συνέπιε) συνέπινε *Fl.* l. 8. Ἡμῶν) Recte P. Ὑμῶν *Fl.* Fr. H. I. Ald. B. 1. S. Pag. 200. l. 6. Ἡμῶν) Bene sic P. ceteraeque. Ὑμῶν male l. cum V. 2. l. 17. Ἠρῆσθαι) ἡρᾶσθαι *Fl.* Pag. 201. l. 17. Φασίν) φασὶν ἐγγύν *Fl.* l. 18. Τσοῦτοι) τσοῦτι male l. Pag. 203. l. 2. Ἡ σιμὴν) ἡ omittit l. addit H. P. *Fl.* l. 9. Ἐδέδοκτο) ἐδέδεκτο marg. A. 1 W. l. 10. Τοῦ πέρυσιν) Artic. caret *Fl.* l. 15. Οὐ) Absit a *Fl.* Adest in aliis. Pag. 204. l. 9. Ἐπεῖ) ἐπὶ male l. sola. Pag. 205. l. 5. Ὁ τοῦ) ὁ omittit *Fl.* l. 10. Ἰδέ) εἶδε marg. A. 1. Pag. 206. l. 14. Συνηγόρνευε) Sic P. &c. Συνηγόρεις alios habere aiunt Coll. l. 17. col. 1. Τούτων) Ita dedit Solan. pro edito τοῦτον γενόμενον. Pag. 207. l. 1. Ἀφήμενος) ἀφήμενος marg. A. 1. l. 5. Ὡστε) ὥς τε l. l. 8. Προϊόντα) Recepi ex Pell. Προϊόντα edd. l. 10. Κατεκλίθην) Sic *Fl.* l. &c. Κατεκλίσθην P. H. Pag. 208. l. 4. Ἐξαναστάσα) Al. ἀναστάσα, Coll. Pag. 210. l. 7. Σύνεστιν) σύνεστε male *Fl.* Pag. 211. l. 10. Τοῦτον) τοῦτω *Fl.* Pag. 213. l. 4. Ὅτε) Recte l. B. 1. Ὅτι H. Ὅ, τι P. l. 7. Πολὺν) πολλὸν l. male. l. 9. Θείον) Restitui ex *Fl.* & Barthio. Θύον cett. male. l. 11. Μόνον) μόνον l. & V. 2. Cett. in vulgato consentiunt. l. 16. Θείω) Sic *Fl.* Θύω cett. Pag. 214. l. 10. Τὸν) τὸ *Fl.* male. l. 14. Θείον) Rursus ex *Fl.* pro vulg. θύον. Pag. 215. l. 4. Ὑμᾶς) Recte Fr. *Fl.* P. Ἡμᾶς l. Pag. 216. l. 6. Μετὰ ταῦτα) Sic Fr. S. H. *Fl.* &c. Μετὰ τοῦτο P. Μὲν ταῦτα l. l. 14. Ταῦ-

τα) Abest in *I.* Adest in cett. *Pag.* 217. *l.* 4. Πινήκην) Recte *Fl. P. Fr. H. S.* Πινήκην male *Ven.* utraque. Alibi πινίκην. *l.* 15. Κρυπτόμενον) κρυπτόμενος *Gefn.* *l.* 17. Δέομαι) δέομαι *I.* male. *Pag.* 218. *l.* 6. Ἐφέστρια) Nihil variant edd. Ἡφαίστεια *Palm.* *Pag.* 219. *l.* 2. Περιελάμβανον) περιελάμβανων *I.* male. *l.* 16. Ὁ) Constans lectio. *l.* 19. Ἐξ) ἐς male *I.* sola. *Pag.* 220. *l.* 1. Μαννάριον) μαννάριον marg. *A.* 1. *l.* 5. Ἀποστροφή) Recepi ex *I.* & *V.* 2. Ἀποτροφή cett. *Pag.* 221. *l.* 15. Αἰεταῖραι) In *I.* αἰταῖραι. *Pag.* 224. *l.* 8. Προβξεις ἀπασῶν) πράξεις ἀπαντα *Coll.* *l.* 9. Λουσομένη) λουσαμένη *Fl.* *l.* 23. Ἐτι) ὃ ἐτι *Fl.* recte, credo, ut init. *Dial. seq. & XIII.* *Pag.* 225. *l.* 9. Σ) Neglexit *Fl.* *l.* 12. Πολιάδος) Sic *Fl. I. P. B.* 1. & c. Πολιάδος *B.* 2. *Pag.* 226. *l.* 1. Ὁ Χῖος) Omisit *O.* *l.* 2. Ποιησάμενος) Ἀπ' πρῶτον; *Pell.* *l.* 8. Ἀρεοπαγ.) Ἀρεοπαγ. hic edd. omnes, quae alias ο praeferunt. *l.* 12. Ὀλίγας) Omisit *O.* *Pag.* 227. *l.* 8. Ἀκαρνάνεὺς) Sic *Fl. Ald. H. P.* Ἀχαρνάνεὺς *I.* & *V.* 2. Ἀκαρνέὺς marg. *A.* 1. Ἀχαρνέὺς *Guyet. & Menag.* *l.* 10. Ἀπεμυκτήσας) ἀπεμυκτῆρισας *Pell.* *l.* 14. Ἀκαρνάνιος) Et sic *Fl.* notante *Solano.* *Pag.* 228. *l.* 7. Σωφρονήσης) Sic *P. S.* aliaeque. Σωφρονήσης *H.* Σοφρονήσης *I.* & *Fr.* Σωφρονέης *Fl.* Σωφρονήσεις *Pell.* *l.* 17. col. 1. Δήμητρος) Emendante *Solano*, Δήμητρος edita. Idem τοὺς ante ἀνθρώπους inferuit, & verbum ultimum ποιῆσαι restituit, quod ποιῆσαι male legebatur. *Pag.* 229. *l.* 6. Οἶσι) ἐτι οἶσι *O.* *l.* 9. Ἀλλὰ) ὅσα marg. *A.* 1. *l.* 26. Εἴ τις) ὅς τις *Fl.* *Pag.* 231. *l.* 9. Λυπηθήσονται) Sic legi in omn. addit *Solan.* *l.* 13. Πύθοιτο) πείθοιτο *Fl.* sola. *l.* 15. Ἐταιρίσ.) ἑτερήσ. *Fl.* *l.* 16. Ὀκτωκαιδεκαέτης) Nil mut. edd. *Pag.* 232. *l.* 4. Ἡρα δὲ) Ἡρα μου marg. *A.* 1. *l.* 12. Αὔθις) Omittit *Fl.* *Pag.* 233. *l.* 11. ΔΟΡΚΑΣ) Bene *B. Fl. P. S.* & c. ΔΟΡΙΣ. ΠΙΑΝ. ΔΟΡΚΑΣ & c. *I. Fr. & H.* *l.* 14. Τῆς στρατείας) στρατιάς *Fl.* & sine artic. *l.* 19. Καί) Abest a *Fl.* *Pag.* 234. *l.* 3. Ἐπανηλύθειτε) ἐπανηλύθατε *Fl.* *l.* 6. Στρατεία) στρατία *Fl.* *l.* 12. Παρμένωνα) Sic *Ienf.* correxit. Παρμένονα edd. hac priores. *Pag.* 235. *l.* 14. Τηριδάταν.) Sic omnes praeter *I. Ald. V.* 2. (*S.* & *B.* 4.) quae Τηριδάταν. *Pag.* 236. *l.* 1. Πάντων) παρόντων melius *Fl.* *l.* 5. Ἐξευρίσκωμεν) ἐξευρίσκω *Fl.* *l.* 16. ΠΙΑΝ.) Omitt. in *B. P. H.* Adest in marg. *A.* 1. *I. S.* In *Fl.* uno Π. duae diversae personae signantur. *Pag.* 237. *l.* 3. Ὑμῖν) ἴσως ἡμῖν *I.* Idque recipiend. credo. *l.* 4. Οἷχου) Non habet *Fl.* *Pag.* 238. *l.* 3. ΠΙΑΝ.) Recepi ex *V.* 2. *B.* 1. & 2. & *S.* Nam ΠΟ. in *P. H. I.* erat, Π. tant. in *Fl.* *l.* 10. ΠΑΡ.) Ex emendat. *Solan.* ΠΙΑΝ.

edd. priores. In *Fl.* omiffa persona. *ead.* ἥκιστα Pell. *l.* 14. Μισθοφόρος) Recte sic pleraeque. Μισθοφόροι *l.* *Pag.* 239. *l.* 4. Τίβιος) Emendavi ex *Fl.* & aliis Luciani locis. Nam Τίβιος hic habebant edd. cett. *l.* 8. *col.* 1. Δημοκρίτης) διμοκρίτες male edita. *ibid.* *l.* 9. Τούτω) τοῦτο *V.* *l.* 10. *col.* 2. Ἡμιλοχίαν) Ita scripsit Solan. Ἡμιλοχίαν edita. *ead.* Ταῦτό) αὐτό *V.* quod in impressis sic mutatum est. *Solan.* *l.* 13. *col.* 1. Ὁ λοχαγός) ὡς ὁ λοχ — edita. Sed ὡς duce *V.* delevit Solan. *l.* 23. Πολὺς ἦδη χρόνος) Constans lectio, nisi quod commata tant. addidi. *Pag.* 240. *l.* 16. Ὀμίλησε) Recte plurimae. Ὀμίλησε *l.* & *V.* 2. *ead.* Τριῶν) τριῶν *l.* *Pag.* 241. *l.* 2. Νεβρίδα) Sic marg. *A.* 1. cum *Fl.* ut Menag. voluit. Νευρίδα cett. male. *l.* 4. Ποικίλη) Hic sequor ed. *Amst.* Nam cett. παιδικῇ male. Ποικίλη ἴσως *L.* *l.* 7. Πόλιν) Ἀλ. Ἀκαδημαίαν Coll. Nil variat *Fl.* *l.* 8. Ὀλος) Sic *P.* aliaeque. Ὀλος *l.* *l.* 10. Ὁ, τι) Sequentia αμοι ad τι omisit *O.* *l.* 11. Ἐλύπησα) ἐλύπησε *Fl.* quod & adscivit marg. *A.* 1. *Pag.* 242. *l.* 2. Ἐπισσευμένα) περισσευμένα *O.* *Pag.* 243. *l.* 1. Σωφρονοίμι) Recte *H. Fl. P.* &c. Σωφρονοίμι *l.* *l.* 6. Τί σοι δ.) Omisit *O.* *l.* 16. Ὀλος) Nil mut. *l.* *Fr. Fl. P.* *Pag.* 244. *l.* 5. Νεβρίδος) Ex Pell. admisi. Νευρίδος edd. *l.* 9. Τι) Omittit *Fl.* *Pag.* 245. *l.* 13. Ἀπωθού) Sic scripsi cum *l. Fl. H. S. Ald. Fr.* Ἀπόθου *P. B.* 1. & 2. *ead.* Περιπλ. δέλουσαν) περιπλέκουσαν *Fl.* *Pag.* 246. *l.* 9. Ἐτέραν) Scripsi cum *S.* Ἐταῖραν *l. P. H. B.* 1. *Ald. Fr.* Ἐταῖραν accentu acuto *Fl.* *Pag.* 247. *l.* 4. Ἄ εἶδες) ἂ εἰ εἶδες *Fl.* *l.* 5. Ἐχρῆν) χρῆν *Fl.* *Pag.* 248. *l.* 11. Λυπήσαι) ἵνα λυπήσῃ *Fl.* *l.* 15. Φενάκην) πυνήκην marg. *A.* 1. In vulgato vero consentiunt *Fl. Fr. l. Ald. P.* &c. *Pag.* 249. *l.* 17. ΠΥΘ.) ΚΑΙ ΠΥΘ. *l. V.* 2. *Fr. H. P. S.* Sine καὶ *Fl. B.* 1. & 2. melius. *Pag.* 250. *l.* 10. Φίλας) φίλιος male *Fl.* *Pag.* 251. *l.* 4. Ἐνευες) ἐνένευες *Fl.* & marg. *A.* 1. *ead.* Ὑπέδειξας) ἀπέδωκας *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 5. Μὴ) Deest in *Fl.* *l.* 6. Ἄν) Omittit *Fl.* *l.* 16. Δέ ποτε) δὲ τότε *Fl.* *Pag.* 253. *l.* 8. Καταγιγνώσκεις) καταγιγνώσκεις male edd. priores. *l.* 9. Ἀτεγκτος) Sic *I.* ut supra *Alex. c.* 25 omnes habent. Ἐγκτος hic edd. cett. Ἀτεγκτος marg. *A.* 1. *l.* 13. Καθευδούση) καθευδούσης, ἐμοῦ ὑποστάσης *Fl.* *l.* 14. Πότε) Ἀλ. πῶς, Coll. *Pag.* 254. *l.* 5. Τῷ θριγκῷ) παρὰ τὸν θριγκὸν *Fl.* *l.* 6. Ῥᾶον) ὁράον male *l.* *l.* 15. Ἐπειδὴ) ἐπειδὴν *P.* *ead.* Οὐχ εἴρων) Sic *Fl. Fr. V.* 2. *P. S.* &c. Οὐκ εἴρων male *l.* Forf. οὐχ εὔρον. *l.* 16. Αὐτῇ) αὐτὴν male *Fl.* Id tamen & adscript. marg. *A.* 1. *l.* 18. *col.* 2. Θρίγκον) θρίγγον & θρίγγος ediderat Cler. cum Cod. *V.* Restituit orthographiam

Solanus, accentu diverso servato, *Pag.* 255. *l.* 15. Πηνίκην) Sic *Ald. Fl. l. Fr. H. S. & Schol.* Πηνίκην *B. P.* *l.* 16. Παρί-
δατος) Sic esse in *C.* notabat *Solan.* quare id recepi pro vulga-
to ὑπερίδατος. In *V.* ὑπερίδατος. *Reitz.* *l.* 17. Ἀπατώσα) ἀπα-
τώσα edita. Ἀπατώσα *C.* recte. *Solan.* *Pag.* 257. *l.* 5. Οὐθείς)
Nil varietatis invenio. *Pag.* 258. *l.* 7. Κατεπεπλήγεσαν) κατε-
πεπλήγεσαν *Fl.* *Pag.* 259. *l.* 4. Ὀπλισμένος) Sic *P.* sola cum
marg. *A.* 1. Ὀπλισμ. *Ald. l. Fl. H. Fr. B. S.* *l.* 13. Πρότερος)
Μορ praeferunt *Fl. P.* aliaeque. Πρότερον *I. S.* *l.* 15. Σαρίσ-
ση) σαρίση edd. omnes, ut mox quoque σαρίσης. *l.* 16. Ἀπ-
ειροτ.) Rescripsi ex *V.* 2. *S.* & marg. *A.* 1. Ἀπεδηροτόμ.
cert. male. *Pag.* 260. *l.* 5. Οὐχ) οὐκ *I.* *l.* 6. Συγκοιμηθεῖν)
συγκοιμηθεῖν marg. *A.* 1. *S.* *l.* 13. Σαρίσση) σαρίση rursus
edd. *Pag.* 261. *l.* 2. Δοκῶ) Bene sic *Fl. P.* &c. Δοκῶ *I.* *l.* 11.
Λημιάδας) Λημιάδας *I.* & *V.* 2. non reliquae. *l.* 13. Φονεῦ)
Nil variet. invenio. Φονεῦς emendat *Solan.* Sed φόνευσ voluit.
ead. Ὀπβων) ὀπβων *Fl.* *l.* 16. Κατεφόβησας) κατεφόβησας *I.*
Pag. 262. *l.* 6. Φανῆσθαι) φανῆσθαι male *Fl.* *l.* 7. Προσαπο-
λώλεκας) ἀπολώλεκας *Fl.* *l.* 10. Ἀλαζονείας) ἀλαζονίας *Fl.*
l. 13. Σαρίσης) σαρίσης edd. *l.* 14. Ἐπεῖ) Recte plurimae.
Ἐπὶ male *I.* & *V.* 2. *Pag.* 263. *l.* 22. Ἐπεῖ) ἐπὶ male *I.*
Pag. 264. *l.* 9. Τὸ πρῶτον) Sic *P.* Τοπρῶτον *I.* aliaeque. *l.* 16.
Ἐκλαβομένου) ἐκλαβομένου male *Fl.* *Pag.* 265. *l.* 8. Ἐκ Γυ-
θίου) *Luc. Holst.* Γύθου. Nil mut. edd. vett. recentioresque.
Pag. 266. *l.* 10. Ἐκείνος) Omittit *Fl.* *l.* 11. Ἀλλ' ὅν) ἄλλον *Fl.*
l. 13. Κατέβαλεν) κατέβαλεν *Fl.* *l.* 14. Γυθιακὸν) Γυθιακὸν
Holst. *Pag.* 267. *l.* 1. Ἐτη μὲν) ἔτη μὲν edd. priores male. Ἐτη
recepi ex *L.* Ἐτη μὲν bene marg. *A.* 1. *l.* 8. Ἡμῶν) Edd. vul-
go ὑμῶν. *l.* 13. Γυθίου) Sic omnes. Γύθου *Holst.* emendat.
Pag. 268. *l.* 5. Αὐλήσασαν) αὐλούσαν marg. *A.* 1. non male.
l. 9. Ἐπεισπείσας) Ita recte edd. & constanter. Sed *Coll.*
al. ἐπεισπείσαν, al. ἐπεισπέσας, male. *Pell.* ἐπεισπείσας.
Pag. 269. *l.* 14. Ἀνίστατο) ἀνίσταται marg. *A.* 1. *l.* 16. Ἐπ-
εισπείσαν) Ex emend. *Kusteri.* Ἐπεισπέσων edd. priores.
Pag. 270. *l.* 2. Γόργος) Γεωργός marg. *A.* 1. *l.* 14. Ἔστ' ἂν)
ἐπύται *Fl.* *ead.* Ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς) ἀπολάβω τὴν μι-
σθοφορὰν *Fl.* *Pag.* 271. *l.* 3. Ψόφοι) Nihil mut. edd.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 273. *l.* 15. Δράματος) πράγματος edd. hac priores.
Pag. 274. *l.* 5. Ἐκ τριδου τὴν ἀρετὴν) τὴν ἐκ τρ. ἀρ. *T. Fabr.*

Nil iuvant libri. *Pag.* 277. *l.* 1. Ἐπιπολὺ) iam & sic *P.* cum ante divideret. *l.* 11. Ἐπει) Recte *B. S.* Aliae Ἐπει, quasi nova periodus inciperet. *l.* 14. Ἀλλόμενος) Sic omnes. Malim ἀλλόμενος. *l.* 18. *col.* 2. Πολλάς) Lege ποινάς. *Gronov.* Sed si ita legas, post ἄλλας reponito. *Solan.* ead. Ἄλλας) ἄλλας αἰχίας *Voss.* ad *Catull.* p. 42, ubi non intellexit τελευτῶντες. *Gron.* *Pag.* 278. *l.* 15. Ἐγούντο) Sic *Mf. RG.* Ἐδιηγούντο edd. male. *l.* 18. *col.* 1. Ἐπέκεινα) *Scriptit.* credo, ἐπινικᾷ. *Solan.* *Pag.* 280. *l.* 10. Ἐποίησατο) ἐποίησαντο edd. male. *l.* 13. Αὐτοὺς) ἑαυτοὺς *Fab.* Αὐτοὺς edd. *l.* 17. *col.* 2. Ἑλληνακῶν) Ἑλληνίων. *V.* *l.* 19. *col.* 1. Καὶ χρυσοῦς θυς.) Haec corrupta censeo. Respicit autem inprimis cap. 5 *Θυσ.* *Solanus.* *Pag.* 281. *l.* 3. Κοινὰ) Sic & *Fl.* cum cett. Κενὰ *T. Fab.* male. *l.* 12. Οἰκίαν) Sic *Mf. RG.* Οἰκίαν edd. *l.* 17. *col.* 1. Ὅς σε) σε huc inferuit *Solan.* cum id ante editum legeretur post ἀθανάτω. *ibid.* *l.* 18. Ἀθανάτω — κολάσει) ἀθανάτου — κολάσεως *V.* *ibid.* *l.* 19. Παραβάτην &c.) παραβάτη — διασύροντι *V.* Sed emendationem primi editoris secutus sum. *Solan.* *Pag.* 283. *l.* 19. *col.* 1. Τῆς πατροκτονίας) τὴν πατροκτονίαν. *V.* *Pag.* 284. *l.* 7. Τὸ ἀδιάφορον) Sic edd. omnes. Τῶν ἀδιαφόρων — καλουμένων *Tan. Fab.* Ἀδιάφορον *Mf. RG.* male. *Pag.* 285. *l.* 8. Τοῦτο) τοῦτω *Schol.* Ταῦτὸ *Guyet.* melius. *l.* 16. *col.* 2. Ἐπώνυμον) Hoc recepi ex *V.* cum *Solano*; nam ἐπώνυμος male ed. *Cler.* est enim ὃ καὶ ἐπώνυμον, cui etiam cognomentum erat. *Reitz.* *ibid.* *l.* 17. Ἰκανῶς) Et hoc recepi ex *V.* pro edito ἰκανῶς. *Reitz.* *Pag.* 286. *l.* 11. Τοῦτὸ) *Divisimus* monente *Fabro* & *Guyet.* Τοῦτο edd. priores male. *Pag.* 287. *l.* 5. Ὑπισχυόμενος) ἐπιδεικνύμενος *Tan. Fab.* Nihil mut. edd. *Pag.* 288. *l.* 2. Χαλόντα) *Al.* χαλόντα *Coll.* Nihil mut. *Fl.* *l.* 4. Ὀξύτερος) Sic edd. *Forl.* ὠκύτερος, adscriptit *Solan.* *Pag.* 289. *l.* 1. Καύσεως) *Receptum* ex *Mf. RG.* κακώσεως edd. *l.* 8. Δέξαισθ') Ita recte *B.* 2. Δέξασθ' cett. oratione directa, & nova quasi periodo. *Eὐξαισθε* *Kusterus.* *l.* 14. Συμπεσὼν) καὶ συμπεσὼν edd. Abest καὶ a *Mf. RG.* quod hoc duce delevit *Solan.* *Pag.* 290. *l.* 1. Συκίων) Bene sic *B.* 1. & 2. Σικύνων perverse cett. *l.* 6. Ὑμῶν) ἡμῶν male *I.* Forsan κυνῶν, adscriptum eius margini. *l.* 12. Αὐτὸν) Ex emend. *Fabri* & *Guyet.* ἑαυτὸν edd. priores. *Pag.* 291. *l.* 2. Ἐκτρέφαντες) Ex emendat. *Fabri.* Ἐντρέφαντες edd. *l.* 5. Μὴ ἀραπιδῆς.) Nihil mut. edd. *Μεταναπ.* vult *Gronov.* *l.* 11. Ἀποθάνει) Sic *B.* 1. *l.* *P. S.* &c. Ἀποθάνει *H.* In qua nonnemo emendarat ἦν — ἀποθάνῃ, quod iam non opus. *Pag.* 293. *l.* 1. Σιβύλλα) Σιβύλα

λας Coll. Pag. 294. l. 2. Βαλέειν) Bene S. *Amst.* Βαλλέειν male cett. Pag. 295. l. 2. Σοι) τοι Fab. Nihil mut. edd. l. 7. Τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνες) Sic edd. omnes. Nec quidquam libri variant. l. 8. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. *ead.* Ως) ὃν Anonym. l. 14. Μακρὰ) Recepi ex Pell. Μακρὰν edd. l. 15. Τότε) τότε emend. Gron. Nihil variant edd. Pag. 296. l. 11. Πάνυ) Inferui ex R. Aberat ab edd. *ead.* Ἐτι) Recepi ex RG. non habebant edd. Pag. 298. l. 16. Περιεσχέσθην) Sic omnes praeter S. & A. quae περιεσχέθη. Pag. 299. l. 5. Φέβρου) φένου legendum fortassis, bene marg. A. *W.* l. 15. ἤξαν) Quod Faber voluit, in l. est; excepto puncto subscripto. Cett. ἤξαν. Pag. 300. l. 11. Ἐπιβήσασθαι) ἐπιβήσεται Pell. non male. Pag. 302. l. 6. Καταγελῶν τὰ) καταγελῶντα male edd. priores. l. 13. ἔλεγον) ἔλεγον edd. priores. l. 16. Τοῦτω) Recepi ex Mf. RG. Τούτων edd. Pag. 303. l. 4. Τῷ) Sic Pell. recte. Tò edd. pessime. l. 5. Ἀλέσθαι) Sic edd. omn. l. 9. ἤκων) Secutus sum scripturam S. ἤκων cett. male. l. 16. col. 2. Ἀγάζεται) ἀγάσεται edita. Mutavit Solan. *ibid.* l. 17. Οὕτω) Sic dedit idem; nam οὔτον edita prave. Quò τὸν V. Recepi οὕτω, quia sic esse in C. notat Solanus. *Reitz.* *ibid.* l. 18. Τοῖς) τινὶ V. Pag. 304. l. 14. Αὐτὸν) αὐτὸν αὐτὸν P. male. Pag. 305. l. 1. Τὸ ἐν τῷ) τῷ ἐν τῷ male l.

IN FUGITIVOS.

Pag. 307. l. 3. Ἀποφέρ.) ἀναφέρ. malit Gesn. *ead.* Ὀπτομένων) Sic V. 2. & lensius. Ὀπτομένων vulgo male. l. 12. Ἐμπιστὸν) Sic edd. omnes. Ἐμπιστόντα Graev. l. 15. Ἠλατο), Adspirare P. S. *Amst.* Ἠλατο spir. leni l. Fl. B. H. Fr. Pag. 308. l. 7. Ἀδικουμένη) Sic bene Fl. P. aliaque. Ἀδικουμένη sine puncto male l. V. 2. Pag. 311. l. 7. Ἠξά) ἦξα V. 2. ἦξα cett. l. 10. Ἐργάσασθαι) Ex emendatione Iensii. Εἰργάσασθαι edd. male. Pag. 315. l. 4. Ὁφελον) Sic esse in omnib. edd. addit Solan. Pag. 316. l. 14. Ὀρμίσαντες) Ex emendatione Gesneri. Ὀρμήσαντες vulgo. l. 16. Πρόσφορα) πρόσφορα bis edita, emendavit Solan. non addens, anne idem error in V. Pag. 317. l. 5. Αὐτοῖς) αὐτοῖς edd. priores. l. 16. Ἀκοντος) Et sic Fl. cum cett. Pag. 319. l. 3. Οἱ) Recte L. S. *Amst.* Ceterae ἢ male. l. 4. Οἶον) Recepi ex Fl. S. & *Amst.* pro οἶ, quod in P. H. Ald. &c. erat In L. ἦ. l. 6. Λιχνίαν) Ita dedit Solanus. Λιχνίαν edd. hac priores. l. 14.

'Αφθόνοις) Ex emend. Fab. & Solan. 'Αφθόνως edd. *Pag.* 320. *l.* 5. Σκυθροποι) σκυθροποι *I.* male. *Pag.* 322. *l.* 2. Καί) Omis-
sum in *Ald. I. H. Fr. B.* 1. *S.* Adest in *Fl. P.* *l.* 5. Πλήθειεν)
πλουτήθειεν Pell. *Pag.* 323. *l.* 1. Τοῦτο) Et sic esse in *Fl.* ad-
levit Solan. *l.* 7. Μετελευστέον) Et hoc ita *Fl. Fr. &c.* *l.* 16.
Μετалеυστέον) Ita ex *G.* restituit Solan. cum in *V.* esset Κο-
λαστέον] quasi sic foret in Luciano. *Pag.* 324. *l.* 13. 'Ὡς κἄν)
ὥς οὐ κἄν *Fl.* male. 'Ὡς οὐκ ἂν marg. *A. i W.* *Pag.* 325. *l.* 12.
'Υποπεπταμένον) Sic edd. omnes. *Pag.* 326. *l.* 12. EPM. Οὐ-
δὲν τοῦτο) τοῦτο ἔμμ. οὐδὲν *Fl.* male. *Pag.* 327. *l.* 11. 'Ημέτε-
ρα) Sic *Fl. Ald. I. H. B.* 1. &c. Ὑμέτερα *P.* sola. ead. Οὔτοι)
Omittit *Fl.* *l.* 12. Δραπέται) ΦΙΛ. personam praemittit *P.* so-
la. *Pag.* 328. *l.* 5. Αὐτονομίῳ) μνηύτρω adscript. Solan. At ni-
hil variant edd. *l.* 6. Ὡς οὗτος) Admisi ὧ ex *B.* 1. & 2. quod
ab erat ab certt. ead. *Ον) Recepi ex *Fl.* *Ο certt. *Pag.* 329. *l.* 8.
'Ηρακλῆς) Et sic *Fl.* cum *Fr. I. P. &c.* *Pag.* 330. *l.* 10. Μιση-
τέον) μισιτέον male *P.* *l.* 16. Εἰνι) Sic *P.* Ἐνι certt. *Pag.* 331.
l. 4. Ὅπιθεν) Recte *P.* & Hom. Ὅπισθεν male certt. ead. Μέσ-
ση) Sic Hom. Μέσση *P. B.* 1. ac 2. Μέση male reliquae. *l.* 6.
'Ορμὴν) ὁδμὴν Gesn. bene. *l.* 7. ΤΥΠΟΔ.) Ὑποδῶξάμενος ad-
script. marg. *I.* Sed ὑποδίκου personam intelligi, patet ex titu-
lo, nisi & is ex coniectura factus. *Pag.* 332. *l.* 2. Κλεάνθην)
Nihil mut. edd. Χρημῆτα Palm. Κρεμάνθην Pell. *l.* 15. Σὺ) σοῦ
ἴσως *L.* Nihil à vulgato abit *Fl.* *Pag.* 333. *l.* 5. Τριφάλῃς) Sic
Fl. Τριφάλῃς certt. *l.* 7. ΔΡΑΠ.) Forf. ΦΙΛ. vel ΗΡΑΚ. In *Fl.*
Δ. tantum. *l.* 11. Πρὸ τοῦ) Sic *B.* 1. *Fl.* & *P.* Προτοῦ *I. Ald.*
H. Fr. S. *l.* 12. Τὸν μὲν ἀποπλ.) τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλ. ad-
scriptum marg. *I.* *l.* 13. Τὸν Μυρόππου) Articulum hunc do-
let marg. *I.* *l.* 16. Τὰ πρῶτα) τὸν πρῶκτὸν legendum notat
marg. *I.* Τὰ πρῶτα feiungunt *Fl. P. B.* 1. Ταπρῶτα conne-
ctunt *I. H. Ald. Fr. S.*

ANNOTATIONES

IN ADVERSUS INDOCTUM.

*Pag. 2. l. 4. Τους σίας) Εἰ μὴ τῷ διαβεβρῶσθαι καὶ κατακλιθῆναι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβούλους τοὺς σίας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; Benedictus: Nisi inde coniicias, quod arrosi sint ac mutili, tineasque his diiudicandis in consilium adhibeas? Miror, hoc vitii tolerari in omnibus editionibus. Atqui σίες non sunt tineae, sed σήτες. Nam quod nonnulli aiunt, σείς quoque inveniri, saltem in casibus obliquis, falluntur, & videntur hoc loco corrupto esse decepti. Glos-sae veteres: Σῆς, ἢ σή-ψις, haec tineae, robigo. In Addendis adiecerat GRAEV. Occurrit σείων gen. plur. apud Aristoph. in *Lystr.* v. 731, ubi σήτων per verum stare non potest. KUSTER. Parvula vox, parvuli animalis nomen, offendit hic magnum Graevium: & ostenderat se eam ignorare etiam Biserus ad Aristoph. *Lystr.* 731, ubi sunt ἕρια ὑπὸ τῶν σείων κατακοπτόμενα, quo ipso verbo etiam Lucianus hic utitur. Reduxit utrumque in viam Kusterus ad l. c. Biserus hic post Schol. Hesiodi *Erg.* 420 collegit vermiculos varii generis, monosyllabos plerosque, suae quemque materiae hostes & destructores. Nempe lanas & vestes perdit σῆς, δῆξ ligna, cornua ἰψ, vineas ἰξ, τρώξ legumina, ficus ψῆν. Omis-
sa δριψ lignis infesta, σήψ carniū vivarum perniciēs, haec credo, quod non insectum, sed maior serpens. GESN.*

ibid. Παραλαμβάνεις) Παραλαμβάνοις. GUYET. Adsciscerem, si vel una ed. praeiret. REITZ.

ead. l. 7. Καλλίνος) Nobiles illius aetatis librarii; certe ut vivorum meminisse videtur. De alio Callino legimus apud Diog. Laërt. in Theophrast. pag. 126 E. & Lycone pag. 131 B. SOLAN.

ibid. Ἀττικὸς) Conf. infr. c. 24. Supra Σκυθ. c. 7. SOLAN.

Pag. 3. l. 6. Κλών) Vide Hesiodum Theog. 30. SOLAN.

ibid. Ὁ ποιμὴν ἐκεῖνος) Hesiodus Theog. v. 29 seq. ad quem

locum cum in Rhetorum magistro, non procul ab initio, respicit, tum infra in disput. cum Hesiodo princ. GESN.

ead. l. 8. Οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας) Τὰς αὐτάς. Sic paulo ante καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι. MARCIL.

ead. l. 9. Ἡμῖν ἐν παισὶν) Forſan ἢ μὴν. Heſych. ἢ μὴν, ὄντως δὴ. Ita legiſſe interpres videtur. GUYET. Τοῖς ἡμῖν hic locum habere non videtur. An legendum ἢ μὴν, id eſt, *revera, omnino*. Heſychius ἢ μὴν, ὄντως. MENAG. Tuetur vulgatum Ienſius in Lectr. Lucian. p. 62 contra Menagium, (cui ſemper concinit Guyetus) qui ἢ μὴν hic corrigiſ: exemplaque ſimilia ex Noſtri Neçyom. Contempl. & Sacrif. Ienſ. affert, alioſque pronominum pleonaſmos producit, de quibus cum abunde viderimus alibi, & res ſit notiſſima, hic nihil repetemus. Et video pleraque Ienſii iam inſerta T. I huius ed. pag. 432. REITZ.

ibid. Σοὶ καὶ μεμνηῖσθαι) Σοὶ δὲ καὶ μεμνηῖσθαι. MARCIL.

ead. l. 12. Πρὸς τῆς Λιβανιτίδος) Iurat numen ei, quem hic lacerat, familiare, Venerem, & ſimul ſumma illius, quae deinde obiecturus eſt, ſcelera complectitur, ut cum in Pſeudologiſta c. i i per πάνδημον, & γενετυλλίδα, & κυβήβην, inimicum obreſtatur. Nimirum vix dubito, quin *Libanitis*, quod nondum alias inveni nomen, a loco ſui cultus dicta ſit Venus illa, *Aphaciidis* appellatione decantata ante, quam illius templum, in Libano monte poſitum, everteret Conſtanti- nus M. Locus clariſſimus eſt Eulebii de Vita Conſtant. 3, 53, de quo ponamus quaedam, unde & Libaniritidis nomen intelligatur, & quantum in hac iurandi formula amaritudinis inſit. Erat ergo Ἄλσος καὶ τέμενος — αἰσχυρῶ δαίμονι Ἀφροδίτης, ἐν ἀκρωρείας μέρει τοῦ Λιβάνου ἐν ἀφάκοις ἰδρυμένον. Σχολῆ- τις ἦν αὕτη κακοεργίας πᾶσιν ἀκολάστοις, πολλῇ τε ῥαſτώ- νη (ſic Ro. Steph. Sed malim πολλῇ τε ῥαſτώνη, ut referatur ad σχολὴν) διεφθορόσι τὸ σῶμα. Γύνιδες γοῦν τινες ἄνδρες οὐκ ἄνδρες, τὸ ſεμνὸν τῆς φύſεως ἀπαρνηſάμενοι, θηλείᾳ νόſῳ τὴν δαίμονα ἱεοῦντο. Γυναικῶν δ' αὖ παράνομοι ὀμιλῖαι, κλε- λήγαμοί τε ὀμιλῖαι, ἄρρητοί τε καὶ ἐπὶ ῥήτοι πράξεις, ὡς ἐν ἀνῳγῳ καὶ ἀποſτάτῃ χώρῳ κατὰ τὸνδε τὸν νεῶν ἐπεχειροῦν- το. ἑφορός τε οὐδεὶς ἦν τῶν πραττομένων, τῷ μηδένα ſεμνῶν ἀνδρῶν αὐτόθι τολμᾶν παριέναι. Reliqua de hoc templo Bo- chartus Chanan. II, 14. Videtur idem eſſe, de quo in libel- lo de Dea Syr. GESN.

ead. l. 13. Λιβανιτίδος) An Veneris? GUYET. Quidni? REITZ.

ead. l. 15. Μυρίνη) *Ἀν μυρίνη*; GUYET. Non male, ut luidibrii causa maior sit oppositio inter laurum & vilem myricam atque malvam, quam quae iam est inter laurum & myrtum. REITZ.

ibid. Μαλάχης φύλλοις) Nempe ferulacei generis est malva, de qua Plin. XIX, 4, f. 22, in Arabia septimo mense arborescere baculorumque usum praebere extemplo, ex Theophr. hist. pl. I, 5. Itaque adhibet ad eam rem Noster etiam Δραπετ. extr. GESN.

ead. l. 16. Ἀπήλαξαν) Forſan ἀπήλασαν. GUYET.

Pag. 4. l. 1. Ὀλμειδὴν) De his fontibus Hesiod. Θ. 6. SOLAN. Cum nullam fontis huius & rivi mentionem fecerit Cellarius, iuvat annotare, eum ab Hesiodo Theogon. v. 5 & 6 iungi cum Hippocrene & Permeſſo. Etymon ex oriente arceſſit laudatus modo Bochartus Chanan. I, 16. Strabo lib. IX, p. 281 pr. ὁ Περμησσοῦς καὶ ὁ Ὀλμειδὴς ἐκ τοῦ Ἐλικῶνος συμβάλλοντες ἀλλήλοις εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπέπτουσι λίμνην τὴν Κωπαΐδα τοῦ Ἀλιάρτου πηλίου. GESN.

ead. l. 3. Καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ &c.) Vulg. καίτοι οὐδὲ εἰ πάνυ &c. Sed praeferenda nobis videbatur cum cl. Bel. de Ballu lectio Mf. Reg. 2954, quam expressimus. Simul interpunctionem in melius direximus, monente eodem viro doctissimo.

ead. l. 5. Ἐν χρῶ πρὸς) A coitu metaphora. GUYET. Supra Ζεύξ. c. 6 f. &c. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡ τῷ δέῳνι ξυγεφοίτας) Ἡ σὺ τῷ δέῳνι ξ. MARCIL.

ead. l. 9. Κατὰ δὴ ταῦτα, ἔχει ξυλλαβὸν ἐκείνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε) Vertunt: si hoc es animo, age conquire, quaecunque Demosthenes orator propria manu scripsit. Num κατὰ δὴ ταῦτα est Graecis, si hoc es animo? Videtur scribendum, καὶ δὴ ταῦτα ἔχει, habe sane ista, conquisitis, quaecunque Demosthenes propria manu scripsit. Haec in Addendis supplevit GRAEV.

ead. l. 12. Αὐτὰ ἐκτάκῃς) Thucydidis historia a Demosthene octies descripta. GUYET.

ead. l. 13. Σύλλας) Vid. supra Ζεύξ. c. 3, & quae ibi de statuis a Sulla Romam missis annotata sunt. Plutarchus de libris, de quibus & hic Noster; sed Plutarchus rem tantam non satis docere videtur in *Imperatoris huius vita*: cum enim narrasset, Apelliconis Teii bibliothecam ab eo Athenis sepositam, missis aliis, ait tantum, *Aristotelis & Theophrasti opera* in ea fuisse multa ea aetate non satis nota, quae Romam ab eo translata

& a Tyrannione grammatico compilata, ex iisque Codicibus a Tyrannione comparatis deinde Rhodium Andronicum catalogos, qui Plutarchi aetate circumferebantur, concinnasse, p. 856 A. SOLAN. Narrat Plutarchus in Sulla pag. 856 H. Steph. Nimirum Apelliconis Teii bibliothecam Romanam deportavit: in quibus Aristotelis praesertim atque Theophrasti scripta. V. Fabric. Biblioth. Gr. III, 6, pag. 175 seq. GESN.

Pag. 5. l. 2. Πίθνος γὰρ ὁ πίθνος) Proverb. BOURD.

Pag. 6. l. 2. Διὰ χειρὸς) Conf. supra, si tanti est, Nigr. § 2, ibique Hemsterh. ex Alciph. διὰ χειρὸς afferentem. Adderem Nostrum infra Pseudol. cap. 24 f. ἀεὶ διὰ χειρὸς ἔχεις, nisi rem notam scirem. Long. Past. I, p. 19, διὰ χειρὸν ἐπίδεδαι τῷ Χλόῳ. Ael. V. H. VII, 1, διὰ χειρὸς καὶ γνώμῃς ἔχουσα πάντα. REITZ.

ead. l. 8. Ἰσμνίου) Dives is Thebanus, musices cultor. Vid. Plat. Πολ. A. 5. ed. Ald. & Plutarchus passim. Fuit & eiusdem nominis tibicen clarus. Plut. 595, 2, 839 f. 925 f. 1123 f. Diog. Laërt. pag. 193 f. sed is ab hoc diversus. Vid. Xen. pag. 294, 13, & 326 & seqq. Citharam non tibiam vocat alicubi vir doctissimus. (Spanhem. pag. 4.) Conf. supra Ἀρμον. c. 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ὀλύμπου) Vid. Plut. de Mus. 2075. . . Marfyas hic discipulus, qui musicae sacrorum Graeciae fere omnium auctor, in quam primus musicam *Canonicam* inexit. De huiusce Olympi calamo seu tibia vid. Eur. Ἴφ. A. pag. 267 B. Utriusque meminit Basilius de Leg. Graec. lib. (Grot. ed. 99.) Philostr. 574, Μαρσύας ἦρ' Ὀλύμπου, καὶ Ὀλυμπος τοῦ αὐλεῖν. SOLAN.

Pag. 7. l. 2. Κατὰ ταῦτα) Nihil mutare *Fl.* adscripsit Solan. An τ' αὐτὰ maluit? Conf. mox ad c. 7; ubi id potius requirerem, quam hic. REITZ.

ead. l. 6. Ἴππον — Μῆδον, ἢ Κενταυρίδην, ἢ Καπποφόρον) Per equum Centauridem intelligit, credo, Thessalum: nam & equi Thessali olim in pretio, & Centauri Pelium, Thessaliae montem, & loca vicina habitabant. Cappophorum vero intelligit, cui inusta erat nota K. Talis Aristophanis Κοκκατίας in Nebulis, ad quem locum vide Scholiasten. PALM.

ibid. Κοκκαφόρον) Omnes, quos vidi, libri Καπποφόρον, nisi quod *Fl. P.* forte κοκκαφόρον. Ego cur mutaverim, audi: quia apud Aristophanem & Philostratum, p. 334, etiam de equo, cui Κοκκατίας nomen est, legimus ipso fere Nubium

initio; ubi Scholiaſtes, quamquam depravatiffimus, inde dictos docet, quia ſignum *Coppa* gerebant; qua figura apud Graecos nonagenarius numerus ſignabatur. Ea autem figura erat P inverſum in hunc modum [q]: rem totam egregie enucleavit doctiffimus Scaliger in ea, quam de *litteris Ionicis* operi ſuo ad Euſebii Chron. inferuit *differatione*, poſter. ed. p. 110, quam omnino conſule. Quam in rem ut & ego aliquid de meo amplius conferam, accipe ſimul figurae illius deſcriptionem, ſi ulla, liquidiffimam a Quintiliano exhibitam, & eadem opera in eius textu non poenitendam emendationem. Is itaque lib. I, cap. 4, *Inſt. de litteris redundantibus* agens, ſic ſcribit: *Et K quae & ipſa quorundam nominum nota eſt, & Q, cui ſimilis effectus ſpeciesque, niſi quod paulum a noſtris obliquatur, Καππα apud Graecos, nunc tantum in numero manet.* Hic ſi *Coppa* legas pro *ΚΑΠΠΑ*, quod tamen omnes libri, quos quidem viderim, praeſerunt, tam impreſſi, quam Miſſ. habebis & mentem Quintiliani, & id, quod volumus, huius ſigni imaginem ſpeciemque, quam limpidiſſime potuit deſcriptam, cum doceat, *Coppa* Graecorum Romano Q ſimile, niſi quod a ſuis obliquetur, id eſt, pro recta linea, qua Graeci efformabant [q], Romanos curva uti [Q]; unde liquido conficitur, idem ab eo ſignum deſcribi, quod Scholiaſtes Ariſtophanis optime etiam per P inverſum designavit, hanc nempe formam, q. Ne ultra te morer, duo haec obſerves velim: figuram litterae Latinae Q antiquis illis temporibus a dextro latere caudam geſtaſſe, quam nos fere ſcribentes a ſiniſtro ducere incipimus. Deinde male & iam a priſco more longe diverſo, iſtud *ἐπίσημον* in Graecis noſtris libris pingi; cum vera forma ea ſit, quam Scaliger primus reſtituendam docuit, nempe inverſum Rho (P), ſeu circulus, a cuius latere intuenti dextro ducitur, inferne recta linea tangens q, minusculo noſtro q prorſus ſimile, in nummis tamen varia eſt huius Epifemi, litterae etiam aliquando forma. Adi Spanhem. de uſu & praeſt. numiſm. apud quem tres hae occurrunt ϙ. Q. 4. Pro K in aliquot nummis invenitur (p. 92; 95.) deinde pro numero XC. (pag. 92 & 97.) Haecenus de *Coppa*. Equorum autem femori inurebatur; vid. Anacr. ed. Steph. pag. 73:

Ἐν ἰσχύϊς μὲν ἵπποι

Πυρρὸς χάραγμα ἔχουσι.

V. 'Αναβ. c. 47, πύρρον φορέουσ. SOLAN.

Pag. 8. l. 1. Καὶ ἐγένετό τις πρὸ πολλοῦ) Καὶ τοὶ ἐγένετό

τις πρὸ τ. MARCIL. Tollendum censeo illud καὶ, odiose hic; ut puto, initio sententiae affixum. V. Plut. 1216 C. & 1239 C. SOLAN.

ead. l. 9. Νεοκλήτους) Non ausim damnare nomen, quod libri tumentur & analogia, cum praesertim τέμνειν esse proprium hac in re verbum σκυτοτόμοι doceant. Venit tamen in mentem, an non posuerit Lucianus verbum paulo generalius, νεοκλήτους. Certe Latine non ausus sum dicere crepidas recens scissas, cum a suendo potius sutores dicti sint, quam a sciindendo. GESN.

ead. l. 11. Οὐ ταῦτα) Et ita habere Fl. adlevit Solan. Quare? quia forsan ταῦτα quaesivit, quod non improbarem, si alicubi invenirem, sed est ταῦτα etiam in cett. Conf. modo c. 5, ubi eadem suspicio. REITZ.

ead. l. 12. Συκίνην) Proverbium est, de quo Erasmi adagio sculnus. COGN. Confer supra Alex. cap. 47. Infra Peregr. cap. 24. REITZ.

ead. l. 13. Χρυσῶς ἐμβάτας) Misere aberratum est supra in Iov. Trag. c. 41, tam in textu Luciani, ubi τοὺς ἐμβάδας ex P. editum, cum I. B. 1. H. S. ut iam video, recte ἐμβάτας habent; quam in nota ad Schol. ubi & αἱ male exaratum pro οἱ ἐμβάται. In differentia τοῦ ἐμβάδες & ἐμβάται, misere quoque sibi contradicunt Lexicogr. & Grammatici, sed genus tamen est certum; nam ἡ ἐμβάς dicendum, ὁ ἐμβάτης. Ammonius p. 49, 'Εμβάδες, αἰτ, κωμικά ὑποδήματα, ἐμβά-
τα (immo ἐμβάται) δὲ τὰ τραγικά. Idem ait Th. Mag. Budaeus contra ἐμβάς calceamentum tragic. ἐμβάται comica. Stephanus, idem ἐμβάδες, quod ἐμβάται, αἰτ, ex Luciani Gall. (c. 26 f.) Pollux vero a se ipso dissentit, L. IV, c. 18, seg. 115, scribens: Κόθορροι μὲν τὰ τραγικά καὶ ἐμβάδες. 'Εμβά-
ται δὲ τὰ κωμικά. Et VII, f. 91, 'Εμβάται δὲ, ὄνομα τοῖς κω-
μικοῖς ὑποδήμασιν. Sed ibid. f. 85, 'Εμβάδες, εὐτελὲς μὲν ὑπό-
δημα — κόθορροις ταπεινοῖς ὅμοια. Hemsterh. rem non expedi-
vit ad Necyom. c. 16 f. ubi καταβάς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν habemus, dum ad Spanh. nos ablegat. Nam is ad Aristoph. Plut. 759, eundem Luciani ex Necyom. locum allegat, ac si ἐμβά-
δες legeretur, aequae ac in Gall. c. 26 f. dum tamen, ut modo vidimus, ipso volente Hemsterh. ἐμβατῶν ibi editum, inque eo edd. vet. illic consentire video, veluti in ἐμβάδων consentiunt in altero loco, ubi tamen diserte de tragicis agit. At quia infra Epist. Sat. § 19, τραγικοὶ ἐμβάται aequae ac in Necyom. l. d. item Iov. Trag. sic quoque ex consensu edd.

oprimar. legendum est; potius & in Gall. c. 26 f. forsan ἐμβάτων iam corrigendum, etsi ibi edd. ἐμβάδων praeferunt. Tumque non male Solanus coniecerit, hoc loco pro χρυσῶς ἐμβάτας, legendum χρυσᾶς ἐμβάδας, quod calceos humiliores designet, non plane tragicos. Sic supra Bacch. § 2, χρυσῇ ἐμβάδι. Rhet. Praec. c. 15, ἐμβὰς Σικυωνία. Aristoph. Plut. 759, ἐμβὰς γερόντων ubi Spanhem. eo usque recte consulitur, quo exempla alia tria ex Aristoph. affert, ubi ἐμβὰς de solea calceove senum adhibetur. Sed spatii angustia non finit haec fusius exponere; alioqui pluribus traderem, ἢ ἐμβὰς generalius esse, ὃ ἐμβάτης tragicis cothurnis magis proprium, & Ammonium adeo melius sensisse, quam Pollucem. REITZ.

ead. l. 16. Βῆτα — βᾶ. ς. ς.) Hinc usu receptam iam tum fuisse eam rationem constat, qua nos hodieque in dividendis Homerī carminibus utimur. SOLAN. Si certa est scriptura, patet hinc, non solum libros Homericos iam tempore Luciani sic divisos, sed literas illas appositas non mere numerales fuisse, verum elementarias. Et ita ap. Eustath. ad Il. A, Nota 1: διὸ καὶ τὰ εἴκοσι τέσσαρα τμήματα τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως — οὐ μόνον ἄλφα καὶ βῆτα καὶ γάμμα ὀνομάζονται, καὶ τὰ ἐξῆς, ἀλλὰ καὶ γράμματα καλοῦνται: atque apud alios Schol. non semel Ἰλ. ἄλφα, βῆτα &c. plene legitur. Non tamen ab ipso Homero profecta divisio, satis norunt eruditi. A Grammaticis Homero posterioribus ortam monet Duker. in Latin. Vet. Iurisc. p. 203. Vulgo Aristarcho tribuitur; vid. quos ille allegat Casaub. & Fabric. REITZ.

Pag. 9. l. 2. Δημηγορῶν παγγέλ.) Hom. Il. B, 212. SOLAN.

ead. l. 5. Ὑπερπηδῆσεται) Hom. Il. Φ, 268. SOLAN.

ead. l. 7. Ἑκτορα, — Δυκ. — Ἀστερ.) Hom. Iliad. Φ, 34, & seqq. it. 179. SOLAN.

ead. l. 10. Γέλωτα ἀνὸ φλισκάνοι) Supra Deor. Dial. XXII, § 2 f. καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν. Ac Dial. Mort. XV f. Item Bis Accus. c. 15. Et per saepe alibi. Dion. Hal. VII, p. m. 473, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλῃ. Aristophan. Nub. 1031, καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσης. REITZ.

Pag. 10. l. 1. Πορφυρᾶν — διφθέραν &c.) Supra Συγγρ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 7. Πυθοῖ) Πυθοῖ & Πειραιοῖ non esse adverbia, uti vulgus Grammaticorum statuit, sed ablativos obsoletorum nominum Πυθῶ & Πειραιῶ, quae in tercio & sexto casu habent οῖ, contracte οῖ, ut Ληδοῖ, αἰδοῖ, atque in illis intelligi

ἐν, contendit L. Bos de Ellips. p. 282 & seq. ubi plurā ex aliis exempla, & hoc Luciani quoque affert. Adscripserat Hemsterh. annotaveratque simul, quod verum erat in *Pythiis*; reddendum, *Delphis*. REITZ.

ibid. Εὐάγγελος) Similem Hist. vid. apud Cic. ad Heren. IV, 47. SOLAN.

Pag. 11. l. 3. Σφραγῖσι) Conf. fin. c. seq. Et Tragop. v. 79. Et Ovid. Met. XI, 167. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰσέρχεται — ὅλος) Nihil referre, ὅλος ne, an ὅλος recipias, vid. supra Tom. VII, Herc. cap. 1, ὅλος Ἡρακλῆς. REITZ.

Pag. 12. l. 14. Κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης) Vide haec copiose illustrantem Gataker. in Cinno pag. 246 ed. minor. P. 303 ed. maior. REITZ.

ead. l. 16. Σφραγῖσιν) I. e. gemmis. GUYET.

Pag. 13. l. 3. Ωνήσω) Ωνήσω legisse videtur interpr. GUYET.

ead. l. 6. Περὶ πόδα) Hesych. οὕτως ἐκάλουν τὸ ἀριμύζον, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν συμμέτρων τοῖς ποσὶν ὑποδημάτων ἢ ἀκριβῶς. GESN.

ead. l. 10. Θραῖτται) *Thraciae*, quas depingit Ovid. 2 Metam. COGN.

ead. l. 11. Εἰς τὸν Ἑβρὸν ἐμπεσοῦσαν ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον) Exhibuit quoque interpretes in *nigrum pontum*; nec intercedo, quo minus ab poeta aliquo sic scriptum credatur. Sed Lucianum nunc simpliciter narrantem non respexisse opinor ad talem quandam imitationem, & intellexisse Melan sinum, ut illam maris partem appellari novimus ab ingrediente eam Mela fluvio. Vide Geographos. GRON.

ead. l. 12. Μέλανα πόντον) Mare nigrum Luciano notum. Sed de Propontide hic intelligendum videtur. GUYET. Quando ita appellari mare hoc coeperit, alii doceant. SOLAN.

Pag. 14. l. 3. Νέανθον) De hoc Politianus in *Nutritia*. SOLAN.

ead. l. 16. Κληρονομήσαντα τῆς &c.) Attice cum genitivo ait Schol. bene. Ita & supra Quom. Hist. cap. 20. Verum & cum accusandi casu Alciph. I, Ep. 39, pag. 192 f. ἐναγχος γὰρ πλούσιον κληρονόμηκε πατέρα τὸ μεῖράκιον. REITZ.

Pag. 15. l. 7. Τῶν ἀλλῶν βαρβίτων) Hinc videtur colligi posse, lyram & barbiton idem fuisse. LONGOL.

ead. l. 10. Τρίσχιλιόν δραχμῶν) A solo Luciano hoc memoratur; sed facile fidem facit. Quoniam autem de lucerna fictili venerandi fenis sermo incidit, operae pretium est ex ipso Epicteto apud Arrianum p. m. 72 B. cur fictili ea usus

fit, audire. Ego, inquit, nuper cum apud Lares ferream haberem lucernam, audito strepitu sublatam accurrens animadverti. Rem deinde reputans, furtique causam satis obviam; cras, inquam, fictilem invenies. At, o bone, quam tu tam vilem comparabas, ut qui furaretur neminem inventum iri putares, inventus est eo usque fatuus, ut ter mille drachmis emeret. Libros Pythagoricos a Platone, Speusippi philosophi ab Aristotele, immenso pretio emtos narrat A. Gellius III, 17. Sed horum alia prorsus ratio est. SOLAN.

ead. l. 11. Τῶν νυκτῶν) Subaudi τὸ δία. GUYET.

ead. l. 13. Τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι) Serio Epictetum laudat: neque enim semper ridet Lucianus, neque omnia. Qui si Socratem ipsum aliquando inclementius tractarit, suspiciebat tamen. Senem fuisse docent & alii scriptores, & ipse apud Arrianum p. 66 A. Aul. Gell. II, 18: *De Epicteto autem philosopho nobili — recentior est memoria, quam ut scribi quasi obliteratum debuerit.* Ad M. Aurelii usque tempora vitam produxisse, auctor est Suidas. SOLAN.

ead. l. 14. Χθές) Paulo post Peregrini mortem itaque haec scripta sunt. Vid. Περὶ γρ. c. 36. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτέως) I. e. Peregrini. GUYET.

Pag. 16. l. 1. Τεγεάται τοῦ Καλυδονίου) Memorat inter ἀναθήματα eius verbi etiam Pausan. Arcad. pag. 275, 38 Wech. Ἔστι μὲν, inquit, τὸ δέρμα ὅδὸς τοῦ Καλυδονίου· διεσκήπετο δὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ εἰς ἅπαν ἦν τριχῶν ἥδη ψιλόν. GESN.

ead. l. 2. Τὰ ὅσα τοῦ Γηρύονος) An factum de Geryonis ossibus, quod Sanctorum reliquiis contigisse cum admiratione legimus, ut vel multiplicatae sint, vel translatae? Pausanias enim in Atticis p. 34, 20, in Lydiae urbe non magna, Τημένου θύραις, inventa, narrat, post nudatum a tempestatibus collem, ὅσα τὰ σχῆμα περιέχοντα ἐς πίστιν ὡς ἔστιν ἀνθρώπου· ἐπεὶ διὰ μέγεθος οὐκ ἔστιν ὅπως ἀν' ἑδοξεν. (conformatio suavitatis humana esse, magnitudo elephantum potius aut cetum suavisset) Αὐτίκα δὲ λόγος ἦλθεν ἐς τοὺς πολλοὺς, Γηρύονου τοῦ χρυσαόρου εἶναι μὲν τὸν νεκρὸν, κ. τ. λ. Dicemusne lacunam esse post Θηβαῖοι, aut post ὅσα adeo. Sed hariolari nolo. Magnam vim eiusmodi reliquiarum, (κειμήλια, θαύματα, ἀναθήματα, pro diverso respectu vocant Graeci) breviter indicat Ez. Spanhemius in ipso ingressu magni operis pag. 3. GESN.

ead. l. 3. Γηρύονου) Γηρύονος diserte scripsit Gesner. in nota Lucian. Vol. VIII.

sua; an quia Latini amant *Geryon, onis*? Dubito tamen, num & sic in Luciano corrigi velit, cum etiam Γερύονου in *H.* 2. qua utebatur, intactum reliquit. Et cum nihil varietatis notatum reperirem, edd. decem evolvi, easque in Γερύονου consentire deprehendi, nempe ab recto Γερύονης, quam formationem esse usitatissimam, vel ex Loydii Lex. poët. notum, qui id vel quater ex Palaeph. & Γερυονῆα a Γερυονεύς ex aliis profert. Addo Conon. Apollodoro annexum p. m. 247: τοῦ Γερύονου περικαλλεῖς ὄσαι βόες. Et Ptol. Hephaest. p. 310 f. Ἡρα συμμαχοῦσα τῷ Γερύονη. Parth. Nic. c. 30, τὰς Γερύονου βούς. Nec aliter Suidas, nec Aristoph. quem vid. Acharn. v. 1081. Ideoque iam nulla mendi suspicio: nec scio, ubi Γερύον aut Γήρυον inveniat. REITZ.

ead. l. 7. Λέγεται — Διονύσιον) Ut Latini verbis passivis imperson. positis nominativum addere magis amant, ita contra Graeci accusativum iis frequentius adiungunt. Diod. Sic. I, cap. 95 pr. Λέγεται προσελθεῖν Ἀμασιν τὸν Βασιλέα. Ib. med. λέγεται τὸν Ξέρξου πατέρα — ἐπιστῆναι. L. II, c. 21, λέγεται τὸν Μέμνονα, & millies apud eundem deinde. Parth. Nic. c. 30, λέγεται δὲ καὶ Ἡρακλέα — ἀφικέσθαι. Et cap. 31, λέγεται δὲ καὶ Διμοῖτην. Item c. 36, λέγεται δὲ καὶ Ῥῆσον ἰέναι. Aesop. f. 86, λέγεται ταύτην. Arrian. Exp. Al. in praef. λέγεται Φίλιππον μὲν τελευτήσας, ubi Gronov. fex, septem alia simil. ex Ael. & Xen. Interdum tamen & nominativum reperias, ut Diog. Laërt. T. II, p. 382, λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς γενέσθαι. Diod. Sic. V, c. 55, λέγονται δ' οὗτοι καὶ γόητες γεγονέναι. Mox ibid. Ζεὺς λέγεται ἐρασθῆναι. REITZ.

ibid. Διονύσιον) Meminit Cic. ad Att. L. IX, unde proverbium factum est, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ. COGN. Dionysius tyrannus. GUYET. Seniores intelligit, qui tragoedias & comoedias edidit. Vid. Plut. 838, 2; 1276; 1532, 1. De tragoediis eius vide Suid. & Plut. Timol. 442, 2, & 602 f. ubi fragmentum hoc etiam habet, ἡ γὰρ Τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ, quod apud Stobaeum etiam reperitur, Grot. Flor. 187 B. adde Philostr. p. 499. SOLAN. Adleverat Hemsterh. adeundum Davis. ad Cic. Tusc. Disp. V, p. 350 ed. 2. Ibi Cicero de eodem Dionysio tyranno: *musicorum vero perstudioso poetæ etiam tragico quam bono, nihil ad rem.* Davisius autem: *Themist. Or. IX, p. 126, Τραγωδίας δὲ, inquit, ἱκανῶς γράφειν, καὶ Διονύσιος ὁ Τυράννος ἱκανὸς ἦν.* De poetica eius facultate non tam bene sentiunt reliqui, & in horum sententia fuisse se, non obscure docet Tullius. Ammian. Marcell. L. XV, c. 5: Legimus, Dionysium

intentasse poëtae Philoxeno mortem, cum eum recitantem proprios versus absurdos & inconcinnos, laudantibus cunctis, solus audiret immobilis. — Dein additis etiam his Luciani, pergit: alia de Philoxeno in lapicidas coniecto testimonia corrasit lac. Perizon. ad Aelian. V. H. L. X, c. 9. At de Dionysii tragoediis vide Schefferum & Kuhnium ad L. XIII, c. 18. Haec Davissii adscribere non piguit. REITZ.

ead. l. 8. τὸν Φιλόξενον) Nota Philoxeni historia, disertissime enarrata a Diodor. Sic. l. 15 post pr. brevius a Stobaeo Serm. 13 περὶ παρρησίας. Tangit Cic. ad Att. 4, 6 med. Aliam causam coniecti a Dionysio in Lautumias Philoxeni, corruptam nempe ab illo Galateam, tyranni pellicem, indicat Athenaeus L. I, p. 6 F. & Schol. Aristoph. ad Plut. 290. Tragoediarum Dionysii nomina, & quae ad hoc argumentum alia pertinent, vid. apud Fabric. B. Gr. II, 19, p. 675, in quo Catalogo Tragicorum etiam Philoxenus illustratur p. 686. Add. viri docti ad Aelian. V. H. X, 9 & XII, 44. GESN.

ead. l. 10. οὐ δύναμενον κατ. τὸν γέλωτα) Aliam causam assignat Plut. 595 f. Tragoedia nempe Tyranni ei ut emendaret data, a principio ad finem ab eo est oblitterata. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐγγελάται) Lege ἤγγελάται, & vid. Παρασ. c. 40; vel potius ἐγγελάτο, ut Diog. Laërt. p. 159 F. quamvis de alio illic sermo. De hac veterum curiositate vid. Spanh. p. 4 ed. ult. Adde his ob similitudinem Silii Italici factum, qui in Virgilio monumento decubuisse fertur, quasi eodem astatu inspirandus. Narrat lac. Pontanus 281. Philoc. SOLAN.

ead. l. 15. Δωρικὸν) Ubinam hoc Doricum invenies? Corruptum censeo; necdum, quid reponam, satis video. Aliquid tamen habeo, quod afferam. Fuit altera Dionysii uxor nomine Doris; v. Aelian. V. H. IX, 8, & XIII, 10; Val. Maxim. IX, 14; de qua haud dubie hic sermo est. Adde Cic. Tusc. V. Locra erat, Xeneti, viri civium suorum nobilissimi, filia. Sed ibi Loris dicitur. Vid. not. ad Cornel. Nep. in Dione. SOLAN.

ibid. ἦκεν ἡ Διονυσίου) Non puto, ridiculum quaerendum esse in his versiculis, prout hic recitantur, in quibus humile quiddam forte videas, & minime Tragicum; ridiculum, nescio, an quis hodie observet? sed citari arbitror carminum principia eorum, quae miserum poëtam praeter cetera declarent. GESN.

Pag. 17. l. 1. Μάλιστα εὖστ. — ἡ τῷ Διον.) Aut μᾶλλον scribi debuit, aut εὐστοχώτερον. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ ἀνελίττεις) Haec omnia Perf. eiusque inter-

pretes ad Sat. 3. BOURD. Perinde quidem est, five legas, ut in editis habetur, καὶ ἀνελίττεις ἀεὶ, five, ut in Mf. exstat, καὶ ἀνατυλίττεις ἀεὶ. Utrumque enim significat *libros, versus, evolvis*, utrumque verbum hunc apud scriptorem alibi quoque occurrit in hac notione. Sed cum ἀνατυλίττειν, quod hic Codex vetustus prae se fert, sit verbum rarius, credibile est, librarios pro eo substituisse notius & tritius. Proprie ἀνατυλίττειν dicitur de voluminibus, quae evolvuntur. In sequentibus mox ineptissime vertitur, καὶ διακολλᾷς καὶ περικόπτεις, *coagmentas, spoliās*, cum vertendum sit *conglutinas, circumcidis*. Chartae enim glutine iungebantur, deinde frontes librorum circumcidebantur, capiti vero voluminis adglutinabatur membrana purpurea, cui plerumque literis aureis index libri inscribebatur, ut erudite docuit maximus vir Isaacus Vossius ad Catullum p. 52. Vide, quae ibi notavit, quae maxime faciunt huic loco illustrando. GRAEV.

ibid. Καὶ διακολλᾷς, καὶ περικόπτεις) I. e. recidis, *tu les rognes*. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντίθεις) Ἐντίθης. GUYET. Ni Atticum foret *eis* pro *ns*, ut c. 19 f. προὔτιθεις. REITZ.

ead. l. 8. Τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος) Proverb. BOURD. Supra Z. Tr. c. 35. Ἀλεκτ. c. 1. SOLAN.

Pag. 18. l. 1. Τίλφαις) Lege σίλφαις, ut Ἀλ. c. 31. Mutare tamen nolui, quia sic etiam usurpari notat Scholiastes ad illud locum. SOLAN.

ead. l. 9. Χανεῖν σοι) Hom. Il. Θ, 150. SOLAN.

ead. l. 11. Δημήτριος) Vide Ὀρχ. c. 63, Δημον. c. 3, & Τοξ. c. 27. SOLAN. De hoc aliisque XX Demetriis vid. Philostr. IV, 25, notaeque Olear. p. 163, b. 1. REITZ.

ead. l. 12. Τὰς Βάκχας) Eur. Bacch. 1041. Quae fabula etiamnum exstat. In *Fl. βάπτας*, prave. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐπιμήκη) Ἐπίμηκες dederat Solan. non adiiciens unde. Ideo non satis causae, cur vulgatum desererem videns, non obsecutus sum, nec enim comma addiderat: at si post ἐπίμηκες distinguas, construasque ζῶφιον ἐπίμηκες, κέρατα ἔχον, Solani coniectura non displicebit; non tamen certum erit, Scholiasten sic dedisse. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Τούτου) Sic Solan. pro vulgato τοῦτο, quod ei facilius dedi, quia ex C. est, etsi neque ἀδύνατον vulgatum ab Scholiasta profectum. REITZ.

ead. Ἐγγρίψαιτο) Legendum existimo ἐγγρίμψ. REITZ.

ead. Ἀποβάλλον) Εἰς. G. eadem, nisi quod habent ἀποβάλ-

207. C. etiam, nisi quod τούτου pro τοῦτο, quod in reliquis est. Sed legendum πολὺν, non πάλιν. SOLAN.

Pag. 19. l. 3. Τήμερον) Usque ad hanc diem. GUYET.

ead. l. 6. τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον) In edd. aberat καὶ ante ἐπ' ἐλάχιστον, quod addidimus fide Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 10. Μὴ) Lege πῆ. SOLAN.

ead. l. 13. Κάμὲ Σύρον ὄντα) Syrus ergo & ille indoctus. SOLAN.

Pag. 20. l. 6. Ἐκκεκράγεται) Delerat ἐκ Solanus, praeunte Fl. Facerem idem, si plures addicerent, etsi posses ἐγκεκραγῆναι coniicere, quod similia frequentet Noster, ut ἐμβοῆν, ἐμπαγεῖν &c. Sed quia supra de Merced. Cond. § 28 quoque χειρσαίου βατράχου δίκην δι-ψῶντα κεκραγῆναι, neque compositum ἐκκεκράγεται in Nostro. observavi, Solano assentior. REITZ.

ibid. *H μὴ) Καὶ μὴ. GUYET. Probo; sed ne sine auctoritate librorum grassari videar, vulgatum exhibui. REITZ.

ead. l. 9. Βασίλει τινι) M. Aurelio; eruditum enim paulo post dicit c. 22. Sapientem etiam &c. quod & a Scholiaste probe fuerat animadversum, quem vide a me emendatum. Praeterea post Peregrini mortem scripta; vide supra. SOLAN.

ead. l. 10. Ὁ Ψευδάλεξανδρος) Ille sortis extremae iuvenis, qui Syriae regnum velut paternum (Antiochi Epiphanis filium mentitus) armis repeteret a Demetrio Sotere. Vid. Iustin. XXXV, 1, 6. GESN.

ibid. Καὶ Ψευδοφιλιππος ἐκείνος κναφεὺς) Ammian. L. XIV, c. 19, etiam hunc Pseudophilippum in fullonio natum testatur. Haec, inquit, fortuna mutabilis & inconstans fecit Agathoclem Siculum ex figulo regem, & Dionysium gentium quondam terrorem, Corinthi literario ludo praefecit. Haec Adramyttenum Andrisicum in fullonio natum, ad Pseudophilippi nomen evexit. L. BOS. Ψευδοφιλιππος) Andrisicus ille, vir ultimae sortis apud Flor. II, 14, 3, sive stirpis. Vell. Pat. I, 11, 1, qui quod vulgo ex similitudine Philippi (Persei Macedoniae regis filii) Pseudophilippus vocabatur, regiam formam, regium nomen animo quoque regio implevit. In fullonio natum etiam Ammianus Marcellinus dicit XIV, 11. GESN.

ead. l. 11. Ψευδονέρων) De Pseudoneronibus tribus vid. Caesaubonus ad Suetonii Neronem extremum. GESN.

ibid. Καὶ εἰ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ Ψῦδος ταπτομένων) Benedictus, qui mendacio subditi sunt. Cedo, quos tales intelligam? Quia etiam cum conditionem huiusmodi innuit auctor, usur-

pat casum tertium; ut in principio Fugitivorum: Ἀξιούται γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι. Et rursus: Κράτῃτα ἐπιγραφόμενον καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταττομένον. In Revivifcentibus: οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ τέχνῃ ταττομένοι. Anastasius apud Basileenses, & si qui alii hoc modo mentiri sunt, sententiam, ut videtur, non voces crassius considerans. Puto velle auctorem, & si quis alius eorum, qui post vocem ψεύδος nomen positum habent. Tales enim sunt illi, qui praecedunt, Pseudonero & Pseudophilippus. Similiter lusit in citato loco ex Revivifcentibus in verbo multis praeposito φίλος. GRON. Ὑπὸ τοῦ ψεύδους τεταγμένων. Legit cl. Bel. de Ball. vertens: & tous ceux enfin, qui sont rangés sous les enseignes du faux.

ead. l. 12. Ὑπὸ τῷ ψεύδους τεταγμένων) I. e. vocem ψεύδος nomini proprio praepositam habentium, quales sunt isti, ψευδαλέξανδρος, ψευδοφίλιππος, & sim. GUYET. Nam Bened. dederat, qui mendacio subditi sunt. Anastasius: si qui alii mentiri sunt. REITZ.

Pag. 21. l. 4. Μουσικῶν τοῦτο δις διὰ πασῶν) Emendationem hanc nostram firmat L. proxime etiam accedit V. 2. in qua tantum desideratur δις, in aliis depravate prorsus legitur Μουσῶν τοῦτο διὰ πάντων. Confer ἀ. μισθ. c. 11, si forte adhuc dubites: vide etiam, si lubet, Plut. 212, 2, ubi Μουσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα. Proverbium quidem est, de rebus a se invicem discretis. Ita ut edidimus, emendasse etiam in suo Codice Kusterum video, qui proverbium de re, quae alteri, & diametro, ut aiunt, opposita est, dici notat. SOLAN. Τῶν Μουσῶν τοῦτο) Quae Scholiasta de Mysorum & Phrygum terminis dicit, declarari possunt e Strabone Lib. XIII, pag. 432, 33: τὰ δὲ ἐξῆς ἐπὶ τὰ νότια μέρη τοῖς τόποις τούτοις ἐμπλοκὴν ἔχει μέχρι πρὸς τὸν Ταῦρον, ὡς τὰ Φρύγια, καὶ τὰ Λύδια, καὶ τὰ Καρικὰ, καὶ ἐπὶ τὰ τῶν Μουσῶν δυσδιάκριτα εἶναι παραπίπτοντα εἰς ἄλληλα, κ. τ. λ. ubi apparet, de rebus parum distinctis & ad discernendum difficilibus, dici potuisse illud proverbium. At Noster de maxima & in sensus facile incurrente dissimilitudine hic agit. Deinde quis putet, Lucianum, scriptorem, si quis alius, disertum, & verborum minime parcum, quin περίεργον potius quam obscurum, ita abrupte ad illud proverbium allusurum fuisse? Quid ergo? corruptum iam olim putamus locum e compendio scribendi, pro Μουσῶν legendum μουσικῶν. Nam illud alterum, quod διὰ πάντων dictum putamus, pro vulgatiore διὰ πασῶν, non habebit difficultatem, arbitror; cum etiam διὰ παντὸς (intell. διαστήμα-

τοι) dici observaverimus ab Hippocr. de *diaeta* I, 9, 17. GESN. Τῶν Μουσικῶν τοῦτο δις διὰ πασῶν) Vulgatum τῶν Μουσῶν &c. non esse sanum, Guyetus quoque animadvertebat, non vero quī sanandum. Sed iam inventa veritate ab Solan. & Gesnero aliis coniecturis non indigemus. Cumque & Wessel. in *Observ.* p. 35, eodem modo emendandum viderit, ἀμουςος forem, si his viris non auscultarem. Habuimus id proverbii supra in de *Merced.* Cond. cap. 11, ubi ad *Prolem.* Harmon. remissi. Item in *Prometh.* c. 6. Et in *Quon. Hist.* c. 7. Et expositum est de summa distantia, maximaque differentia. REITZ.

ead. l. 5. Τοῦ Πύρρου) Pyrrhus Alexandro similis. GUYET.

ead. l. 12. Ἐπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης) *Obeſae naris*, itemque contra ea *επιπταε naris*, homines, simili translatione dicunt Latini. Sed κορύζαν satis ad verbum reddere num liceat, dubito. Frequentissime ludunt in hoc verbo Graeci ad infantiam exprobandam & ἀβελτερίαν. Antiquissimam esse eam rationem, ostendit Plato, apud quem de *Rep.* I, p. 416 C. Thrasymachus Socratem sic superbe tractat, Τιθῇ σοι ἐστὶ; cum respondisset Socrates τί δέ; ὅτι τοι σέ, inquit, κορυζῶντα περιορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δέοντα. Sed haec copiosissime iam olim & magno apparatu Hemsterhusius in dialogis Nostri selectis p. 25. GESN. Supra *Dial. Mort.* XX, § 4, κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὰ κορύζα. Et *Dial.* IV, § 2, κορύζης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄντα. Ubi Hemsterh. hoc paucis exponit, promittens se opportuniore loco plura daturum; unde coniicio, eum h. l. id acturum fuisse; cum loco priore non repetierit, quae super κορύζην copiose dedit in ed. *Dialogor.* Luciani minore, p. notar. 24 — 30. At cum & alibi similes minoris ed. observationes non recudi in hacce curarit, nolum iam istam notam tam longam huc inferere, quia praescriptum foliorum numerum excedere non licet, & altera editio plurimorum in manibus versatur. Hoc solum repetam, prae aliis Lucianum κορύζην pro *stultitia* frequenter uti, ut praeter superiora, de *Mort.* Peregr. sub init. & in *Navig.* § 45 &c. REITZ.

Pag. 22. l. 14. Εἰ βασιλεὺς μάθοι) Marcus Antoninus Philosophus. GUYET.

Pag. 23. l. 13. Βάσσοι) De quodam Basso legimus apud Philostratum pag. 166, & ad quem Apollonii Epistolae existant XXXVI & XXXVIII, & apud Suidam, sed alius is videtur ab eo, qui hic notatur: de hoc vid. *Ovid. Trist.* II, 417. SOLAN. Varioꝝ quidem Bassoꝝ meminit Tacit. nullius, quem

huius Sophistae nomine insignire queam. Fuit & Bassus Ne-
ronis tempore, homo dicacissimus, qui *Asinus albus* vocaba-
tur, ut refert Quintil. L. VI, c. 3, p. 545. *Asinumque* ob ine-
ptias, *album* ob iucunditatem, dictum vult Turneb. At Bur-
man. ob stuporem vel magnas aures, & colorem cutis. Hunc
designari non ineptum foret, si tempus conveniret. REITZ.

ibid. Βάταλος) De hoc apud auctores ambigitur, aliis *tibici-
nem*, poetam aliis facientibus. Vid. Plut. v. Demosth. 1554, I.
qui monet, ita dictum ab obscenitate Demosthenem. Liba-
nius in vita Demosth. tibicinem Ephesium fuisse ait supra mo-
dum mollem, a quo deinde molles omnes B. dicti sint. Confu-
le etiam Suidam, & in eum eruditissimi editoris notam. Ipse
Demosth. eius opprobrii meminit, p. m. 179 B. C. Poetam
mollem facit Ios. Barberius AG. X, 823. Vid. etiam Bro-
daeum Miscell. I, 20. SOLAN.

ead. l. 14. Ἡμιθέων) Ovid. Trist. II, Epist. ad Aug. *Nec qui
composuit nuper Sybaritida fugit*. Huius, ut videtur, auctor He-
mitheon. Alludit Philo Hebraeus in vita Moſis. *Comœdias*, in-
quit, & *Sybariticas nequitias componentes*. Mart. etiam XII Theſ.
Crit. Grut. p. 27, 1. Lil. Gyrard. p. 482. SOLAN.

Pag. 24. l. 2. Χύτραις λημώντες) Comicus in Nub. p. 144:
εἰ μὴ λημῶς κολοκύνταις. Ad quae verba vetus Schol. Ὁ δὲ
Δουκιανὸς ἐν τῷ πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία δνόμενον,
οὐκ ᾤκησεν εἰπεῖν χύτραις λημώντες. Hefych. Κρονικαὶ λήμαι,
παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν χύτραις λημῶν, καὶ κολοκύνταις ἐπὶ
τῶν ἀμβλυωττόντων. L. Bös. V. Scholiast. Aristoph. Nef. ad
v. 326, p. 144, & Hefych. Κρονικαὶ λήμαι. SOLAN.

ead. l. 3. Μυρία γὰρ) Sic de Calum. c. 10 & 29. Sic apud
Aristen. Epist. 19, lib. II. BOURD.

ead. l. 5. Μαστίχῃ) Ad depilanda corpora adhibebant mol-
les isti; quod & hodieque faciunt Asiatici. Vide supra no-
tam ad Μισθ. c. 33. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀττικὸν καὶ Καλλιῶν) Supra c. 2 pr. SOLAN.

Pag. 25. l. 6. Κάκεινα) Non liquet. SOLAN. In marg. *Ἰνπλ.*
notarat idem, nihil variare edd. Sed in phrasi καὶ γὰρ κάκεινα
nihil est vitii; tam saepe enim habuimus illud καὶ γὰρ καὶ, ut
neque repetere velim, neque credere possim ad id haesisse So-
lanum: verum aliud in sensu quaesivit vitium; nam vel κά-
κεινα, vel sequens ταῦτα melius abesset. Scio quidem, αὐτὸς
ἀκείνος haud infrequens esse, ut Aelian. V. H. IV, 9, ἀλλ' ἐγώ,
φησιν, αὐτὸς ἐκείνος εἰμι. Herodian. III, 13, 7, αὐτὴν τε ἐκεί-
νην καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς. Aristot. de Gen. Animal. III, 6 pr,

τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ, & similia Nostro etiam familiaria; vid. ad Abdic. cap. 6. Habeoque in promptu multos pleonasmos, veluti hoc Lysiae in Ἀπολ. δωροδοκ. p. 378 ed. Lond. ἢ τῶν ἰδίων τῶν ὑμετέρων αὐτῶν, aliaque partim exhibita ad Gall. c. 20, Icar. c. 1, atque alibi, partim alia occasione expromenda; non tamen ad verbum huic loco respondentia. Sed & prope accidentia afferuntur a viris doctis ad Dial. Mar. III, § 1; nec tamen mihi satisfacio: quare pro ταῦτα levissima mutatione legerim ταῦτ᾽, tumque ταῦτ᾽ ἐκεῖνα idem erit, quod αὐτὰ ἐκεῖνα, illa ipsa, s. eadem illa; nam quī opposita illa pronomina eodem spiritu iungantur, nondum capio, dum ταῦτα ἐκεῖνα idem sonat, atque haec illa, & si δύο accedit, erit, illa haec duo, quod dici posse, nondum observavi. At si oratio possit fieri bimembris, & constriui, καὶ γὰρ κἀκεῖνα δεινῶς εἰσπούδακας, & in ista valide incubuisti, περὶ δύο ταῦτα, circa haec duo, salva res foret. At vix patiuntur sequentia. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξώρων) Validos dederant, cum sit exoletos. Vide Suid. Et Philostr. Epist. 14, οἱ ἐρωτικοὶ τῶν ποιητῶν ἀγαθὰ ἀκρόασις καὶ ἐξώροις, i. e. senioribus, quam ut amatoria exerceant. Generaliter enim signif. aetatem iustam egressos, quod satis iam docuit Steph. REITZ.

ead. l. 10. Ἰερὸν χρῆμα συμβουλὴ) Supra Rhet. Praec. § 1 habuimus: Ἰερὸν τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὖσαν. REITZ.

ead. l. 11. Ἀξιῶ γὰρ σε ἀφήμενον) Longe hic a sententia Luciani Latinus interpres. Locus enim hic totus sic Latinus fieri debuit: auctor enim tibi sum, ut omiſſis, quae nihil ad te attinent, nempe librorum emtione, alterum illum morbum tuum cures, & ministros illos, nempe libidinis tuae, dimittas, qui liberi sunt, cum vernae tibi non desint, quibus, si fugerint, non sit tutum, eliminare omnia, quae post epulas & vinum agitis vos, etsi a te nihil acceperint. Quare non tutum vernis potius, quam liberis, aperta res. MARCIL.

ead. l. 12. τοὺς ὑπηρέτας) Sensum ex verbis Graecis, ut nunc quidem se habent, haud facile elicias. Ego corruptissima existimo, sed absque Mss. Codd. ope quid reponam, nondum satis video. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡν δ' ὅμως μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἰκοθεν) Ut cis pauca, καὶ φύλαττε ὥς οἴκοι. MARCIL. Locus difficilis, quem interpretando magis obscuravit Marcilius. Nempe corruptum esse, illud indicat, quod infinitum, postulante constructione, non sequitur. Ait, ἀξιῶ σε ἀφήμενον — θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρέτας — quid exspectamus? non profecto ὧν

δὲ, sed ἀνεῖσθαι, nec ὅμως, sed ὅπως. Blandissimam esse utramque emendationem, agnoscet, qui manus librariorum non ignorat. Denique οὐδ' mutandum censeo in οὖν. Non mirum, plura in uno loco esse corrupta. Cum enim semel in illo ἀνεῖσθαι peccatum esset, nube obiecta loco alioquin claro, reliquis quoque corruptendis nata opportunitas. Sententiam huic loco aptissimam esse, quam in versione expressimus, nemo in dubium vocabit, arbitror. Suadet, ut servis ad malam libidinem abutatur potius, quam liberis; illos obnoxios, hos sine suo periculo enuntiare turpitudinem illius posse. Hoc satis declarant, quae sequuntur. GESN.

ead. l. 14. Μεταστέλλοις) Μεταστέλλεσθαι forsan legendum. Sed locus mendosus videtur. GUYET. Ante hanc vocem excidisse puto μηδέ. SOLAN.

ead. l. 15. Λάβωσιν) Subaudi τι, δῶρα, aut quid simile. GUYET.

Pag. 26. l. 1. Ἐτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνύς) Ἐτι καὶ δῆγματα ἐπ. Morfiunculas nempe amatorias. MARCIL.

ead. l. 6. Ταῦτα καὶ λόγοις διηγούμενοις) Ταῦτα καὶ λοιποῖς. MARCIL.

ead. l. 10. Οὐδὲ γὰρ κύων &c.) Utitur & Alciphr. III, Ep. 47 fin. verborum ordine aliter collocato, οὔτε γὰρ κύων σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται; ubi Bergler. & haec Luciani addit, cetera ad Erasimum remittens. REITZ.

ibid. Σκυτοτραγεῖν) Proverbium hoc expressit Hor. Sat. 5, L. II, v. 8: *Ut canis a corio nunquam absterrebitur uncto*. SOLAN.

Pag. 27. l. 2. Ἐνδιατρίβειν) Sumitur hic pro celebrare, virtutes laudare, uti Oik. cap. 2; aut potius *palpere*, ut Ἀλεξ. cap. 33. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀντισθένης) Periere haec omnia, non mala tamen, si rite hic cum Platonicis recensentur. SOLAN.

ibid. Ἀντιλόχου) Forfan Ἀρχιλόχου. GUYET. Idem adscripsit etiam La Croze. REITZ.

ead. l. 7. Αἰσχίνου) Supra de Merced. c. 7 pr. REITZ.

ead. l. 8. Τιμάρχου) Τοῦ καταπύγωνος scil. GUYET. Haec oratio hodieque existat. SOLAN.

ead. l. 10. Ὑποδεδυκάς) Cum omnium, qui modo laudantur, auctorum commemoratio acerbum quid habeat, ut qui aspere inveci sint in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae possessori obiicit Lucianus; tum in Aristophanis atque Eupolidis Comoediis utitur vocabulo ὑποδεδυκέναι, puto, ut indicet, eum personas turpes, v. g. Hyperboli, & similia

subiisse, & histrionis instar *egisse*: quem intellectum verbi hic tanto magis annotandum putavi, quod adhuc nondum mihi observatus est. GESN.

ibid. Τὰς Βάπτας) Τὸς Βάπτας esse nomen huius Comoediae evincit Platonius ille, cuius περὶ διαφοράς κωμῳδιῶν libellus Aristophani praefigi solet, post princ. ἴαμεν γοῦν τὸν Εὐπολιν, ἐπὶ τὰ διδάξαι τοὺς Βάπτας, ἀποπνιγέντα εἰς τὴν θάλασσαν ὑπ' αἰκίνων, εἰς οὗς καθῆκε τοὺς Βάπτας. & magis etiam Iuvenalis II, 92: *Cecropiam solitii Baptae lassare Cotytto*. Verus Scholiastes ad h. l. supplet Platonii narrationem, & dubitationem, si qua esse poterat, eximit, simulque Lucianum unice declarat: *Baptae titulus libri, quo impudici describuntur ab Eupolide, qui inducit viros Athenienses ad imitationem seminarum saltantes, lassare psaltriam*. Baptae ergo molles, quo titulo Eupolis Comoediam scripsit, ob quam ab Alcibiade, quem inprimis perstrinxerat, necatus est. An hi βάπται gestarunt βαπτὰ; de quibus Hemsterh. ad Nigrin. c. 40. GESN. Τὸς Βάπτας legend. videtur. Βάπται Eupolidis drama, in quo τῶν βαπτῶν τῆς Κοτυττοῦς sacerdotum libidinem exagitat. Iuvenal. Guyet. Recte coniicit Guyet. nam Baptae sacerdotes mares erant Deae Cotyttus, cui nocturnis & impudicis saltationibus sacra faciebant. Iuvenal. Sat. II, v. 92: *Cecropiam solitii Baptae lassare Cotytto*; ubi vid. Interpret. quos non exscribo. Et quamvis molles eo nomine etiam insigniantur, adeoque per iocum feminus articulus addi posse videatur, tamen id hic locum habere nequit, ubi titulus dramatis ipse indicatur. REITZ.

ead. l. 13. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπται τῶν βιβλίων, ὅποιαις αὐτὰ χερσὶν ἀναλίττεις) Ridiculissime Latinus interpres, *quali animo, qualibus manibus libros verses*. Non intellecta locutione Attica, ἀπὸ ψυχῆς ἔχειν, ut ἀπὸ θυμοῦ ἔχειν, *aversari, avoir à contrecœur*. Hoc dicit Lucianus: *quem tu mollium tuorum aversatus, libros attingis, aut quibus eos manibus evolvis?* Perinde ut si diceret, molles tui tibi tam προσδύμοι, tam προσκάρδιοι, manus tuae tam rebus obfcoenis occupatae, ut libris vacare nullo modo possis. Haec intelligi non magni refert, sed neque ubi maxime βιωφελὲς Lucianus, interpretes Latini magnopere aliquid intellexere. MARCIL. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, pro τίνα βιβλία ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτη τούτων. Nam & ἅπτη pro ἅπται legendum. GUYET. Etiam hic infelicitur rem celsisse arbitror Marcilio. Vult sine dubio hic dicere Lucianus, *quo animo, qua mente?* Sed nimirum non scripsisse videtur τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, verum τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων, vel τί ποτε

ψυχῆς ἔχων. Lysias in narratione, quam refert in ipsius vita Halicarnassensis Dionysius, ex persona mulieris pro filiis suis, contra suum patrem, agentis, interrogat, τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξιοῖ περὶ τῶν παίδων τοιαύτη γνώμη χρῆσθαι; quo tandem animo? Vid. p. 193 extr. Ald. GESN.

ibid. (Ἄπτει) Sic emendare necesse duximus pro vulgato ἄπτει, quod ferri non poterat. In *Fl.* quidem & L. ἄπει. Sed quid hoc ad rem, quaeso? Contra aptissimum est illud ἄπτει, facillimusque librariorum lapsus, qui ἄπτει inde fecerant; quod tot editorum diligentiam fugisse miror, cum statim recte ἀνελίττεις eodem habitu sequatur. Ut enim ἄπτεις, quod unum restat, scripserit, a me impetrare non possum, ut credam. SOLAN. (Ἄπτει) Delerat posteriorem syllabam Solan. & ἄπτει sua auctoritate dederat. Fateor, sensus perspicuitati ita consuli; verum quia ex seq. ἀνελίττεις facile intelligitur, etiam secundam pers. requiri, eaque Atticis saepe formatur in *σι* pro *η*, nihil mutem: nam ut βούλομαι, οἶμαι, ὁψομαι fere perpetuo faciunt βούλει, οἶει, ὁψει pro ὁψη, in secunda sing. forsitan & ἄπτομαι, ἄπτει formavit Noster. In multis enim aliis quoque verbis id obtinere, ut ἐκπυνθάνει sciscitaris apud Aristoph. Plut. 60; item τύπτει, ψεύδει, ac permulta similia; vide larga manu indicata ap. Maittair. de Dial. p. 63. Et licet Suid. ad recentiores Atticos haec referat, tamen hoc ipsa ἄπτει, quod hic occurrit, indicat ab iis usurpatum, dum ait: ἄπτει, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος χρόνου διὰ τοῦ ἐσ λογόμενα τῶν νεωτέρων μᾶλλον Ἀττικῶν ἐστίν. REITZ.

ead. l. 16. (Ἦδη ἐκείνοις) Libidinibus illis probrosis. GUYET.

Pag. 28. l. 1. (τῶν λόγων) Quid est? GUYET. Mallem, si per Codd. liceret, ἔργων. Quorsum enim illud λόγων, nisi cum *Fl.* pro ἐπιτεταμένος, ἐπιτεταγμένος legas? quod ferri hic non posse, ego quidem existimo. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. conieciat δόρπων. Eligant lectores.

ibid. Μηκέτι μὴ — μηδὲν) De triplici illa negatione vid. supra Philop. c. ult. οὐδὲν οὐ μὴ παρὰ ξη. Et de Merced. Cond. § 4. Item Reviv. c. 18, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον. REITZ.

ead. l. 2. (Ἀφες δὲ τὰ βιβλία) Ἀφες δὴ. MARCIL.

ead. l. 4. (τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν) Cum nondum satis probatum sit, fuisse fabulam Euripidis hoc nomine, de quo vid. Barnesius; hic autem locus sit in Hippolyto v. 418, & ibi ex persona Phaedrae proferatur: nolim Luciani verba sic accipere, quasi is Phaedram, fabulae Euripideae nomen, laudare voluerit. GESN.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED. 381

ead. l. 6. Οὐδὲ σκότον) Eurip. Hipp. 417. SOLAN.

ead. l. 8. ἴθι) Confer supra Πρωτ. c. 10. SOLAN.

ead. l. 12. Τῇ γλώττῃ) Lingua, supple impura, a fellatione scil. GUYET.

ead. l. 14. Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶ) Paroemiogr. BOURD.: In Schotti Adagio legendum ἀνόννητον. SOLAN.

Pag. 29. l. 13. Μαχαίριδας) Cf. supra Ἀναβ. c. 45. SOLAN.

Pag. 30. l. 6. Τὸ τῆς κυνὸς) Supra idem Τιμ. cap. 9. (iam § 14.) Nota Aesopi fabula. SOLAN.

ead. l. 11. Αὐτὸς ἀκούσῃ πολλάκις) Ubinam? nisi forsan ἀποφρ. eundem spectat. SOLAN.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED.

Pag. 31. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ) Huic libello Th. Mag. titulum facit *περὶ ἀγνοίας*. V. μά. SOLAN.

ead. l. 2. ΔΙΑΒΟΛΗ) Haesi aliquantum in hac voce, utrum possit retineri pervulgatus titulus, *non credendum Calumniae*. Sed cum *calumnia* semper falsa sit, cui proinde non modo non temere, sed nunquam sit credendum; ac praeterea latius multo pateat, quam *διαβολή*, & ad omne genus *cavillationum*, *pravarumque interpretationum* referatur: in titulo malui illud ponere, quod Apellis historia, & definitio auctoris, ac tota disputatio maxime postulare videbatur. In contextu tamen orationis non abstinui interdum *calumniae* appellatione, quoties ea videbatur commodior. Nempe hic etiam experimur, quod singulis paginis, non satis sibi respondere voces singulas binarum linguarum, non esse temere nomina plane synonyma. GESN.

ead. l. 3. Δεινὸν γὰρ ἡ ἀγνοία) Ita ferme Plato in Philebo: Οὐκ οὖν τὴν ἀγνοίαν εἵπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν; *Nonne igitur ignorantiam dicemus omnibus esse malum?* & huc forsan respiciens noster interpretes vertit, *mala res est ignorantia*: sed vim vocis *δεινὸν* non satis expressit, quae diritatem innuit. Malim igitur vertere, *dura res est ignorantia*. Est enim ab illo Graeco hoc Latinum vocabulum derivatum, *v* in *r* mutato. TOLL.

ead. l. 4. Ὡς περ ἀχλὺν τινα) Atque haec est ratio, cur anima nostra, (aut eorum saltem, qui non penitus obbrutuerunt) quae lumen est, ut philosophi voluere, ignorantiam non fecus horreat, atque corpus mortem. Sunt enim lux & tenebrae ita inter se oppositae, ut altera alteram destruat, atque

dissolvat. Hinc Plutarchus Graecos veteres hominem φῶτα, id est, lumen, dixisse existimat, ὅτι τοῦ γινώσκειν, καὶ γινώσκειν ἐκάστῳ διὰ συγγένειαν ἔως ἰσχυρὸς ἐμπέφυκεν αὐτὴν τε τὴν ψυχὴν ἐνίοι τῶν φιλοσόφων φῶς εἶναι τῇ οὐσίᾳ νομίζουσιν, ἄλλοις τε χράμενοι τεκμηρίοις, καὶ ὅτι τῶν ὄντων μάλιστα τὴν μὲν ἀγνοίαν ἢ ψυχὴν δυσανασχετεῖ, καὶ πᾶν τὸ ἀφεργγὲς ἐξαιρεῖ, καὶ ταράττεται τὰ σκοτεινὰ, φόβου καὶ ὑποψίας ὄντα πλήρη πρὸς αὐτήν. Quod unicuique nostrum ob cognitionem cum lumine acris est insitus amor cognoscendi & innotescendi. Ipsam vero animam nonnulli philosophorum LUMEN suapte natura esse statuunt, cum aliis utentes argumentis, tum quod nullam rem anima magis aversetur, quam ignorantiam, & omnia lucis expertia vitet, tenebrisque turbetur, eas metuat, ac suspectas habeat. Familiaris est autem illa ignorantiae cum tenebris & caligine comparatio. Sic Lucretius lib. II: O miseras hominum mentes! o pectora caeca! Qualibus in tenebris vitae, quantisque periculis, Degitur hoc aevi quodcunque est! Phaedrus f. xi, lib. III, de Augusto: Qui postquam tenebras dispulit calumniae. Cicero lib. I Tusc. Qu. c. 26: Philosophia ab animo, tanquam ab oculis, caliginem dispulit. TOLL.

ead. l. 7. Μᾶλλον δὲ τυφλοῖς) Ita paulo ante Lucretius: o pectora caeca! Sic Plato τοῖς ἀγνοοῦσι κακὸν εἶναι dixit τὴν ἀγνοίαν, ὥσπερ τὴν τυφλότητα μὴ βλέπουνσι, teste Plutarcho in Lyfandro. Id est, ignorantiam, ignorantibus haud minus esse malum, quam caecitatem non videntibus. TOLL.

ead. l. 8. Τῷ δὲ) Foran τὸ δέ. GUYET. Sic Ven. utraque, Ms. Ox. & L. Inimpr. reliquis τῷ δέ. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ μὲν πλησίον) Tertullianus in Apologetico: Sed caecitatis duae species facile concurrunt, ut, qui non vident, quae sunt, videre videantur, quae non sunt. TOLL.

ead. l. 10. Ὡς ἐνοχλοῦν δεδιότες) Lucretius lib. II & VI: Nam veluti pueri trepidant, atque omnia caecis In tenebris metuant: sic nos in luce timemus Interdum, nihilo quae sunt metuenda magis, quam Quae pueri in tenebris pavitant, finguntque futura. TOLL.

Pag 32. l. 1. Τοῦς Λαβδακίδας) Notissima fabula est, e mythologis & poetis, Oedipi patrem per ignorantiam interficientis, matremque ducentis uxorem: filiorum item ad Thebas mutuis vulneribus concidentium. TOLL.

ibid. Τοῦς Πελοπίδας) Atrea & Thyesten, eorumque filios. Adeantur Tragici Graeci & Latini, apud quos haec fusius. TOLL. Non repeterem, recte Tollium dicere, Atrea & Thyesten intelligi, h. e. Pelopis filios, Tantali Nepotes, nisi vide-

rem aberrasse I. C. Schroderum, qui in Epist. Cic. selectt. L. II, Ep. 32, verba Ciceronis ad eisdem spectantia, quando ait, *ut ibi esses, ubi nec Pelopidarum*, ad ducem Pelopidam Thebanum, de quo C. Nepos, male refert. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ οἶκοι ἀνάστατοι) Ita fere & Photius, in praestantissima illa ad Michaëlem Bulgariae principem epistola, χεῖλη δὲ, inquit, κατήγορα, καὶ συκοφαντίας ἀποστρέφου· πολλὰ κίς γὰρ παῖδας κατὰ πατέρων, καὶ πατέρας ἐξέμηνε κατὰ παίδων, καὶ βίου ἔσχισε συζυγίας, καὶ συγγενεῖς ἐπ' ἀνέστησε κατ' ἀλλήλων· καὶ τί λέγω; πόλεις ὅλας, καὶ οἰκίας ἀνέτρεψε μία φωνὴ συκοφάντου. *Labia accusatoria & sycophantica aspernere*: nam non raro & liberos furere in parentes, & parentes in liberos adegerunt, vitae vincula & connexiones diruperunt, & in se invicem consanguineos concitarunt. Quid autem illa minora commemoro? vel unica sycophantae vox civitates & domos integras subvertit saepe. Qui locus hinc desumptus esse videtur; ita omnia quadrant. Nec multum diversa sunt, quae ap. Themistium in Orat. III leguntur: διαβολὴ δὲ χαλεπὸν μὲν, inquit, ἀπανταχοῦ καὶ πολεμοποιδν, οὐ ἀντιπαρεισρυῇ, καὶ πρὸς παῖδα πατρὶ, καὶ πρὸς ἀδελφὸν ἀδελφῶ, καὶ τὸ δράμα ἐκείνης καὶ ὁ ἱππόλυτος. *Calumnia* porro ubique permolesta est, rixasque & contentiones ubique provocat, quocumque se insinuaverit: ac cum patre filium, cum fratre fratrem committit: a qua illa est de Hippolyto Tragoedia excitata. Praeclare igitur Menander: ψεύδους διαβολὴ τὸν βίον λυμναίνεται, mendacii calumnia vitam labefaciat. Exemplum praeter cetera egregium est apud Phaedrum fab. 2, lib V; ut ne quid de Philippis dicam, Macedoniae regibus, quorum alterius filio Alexandro ex filii, alterius Demetrio necis causa fuit. Sed & ipse Alexander vel solus possit sufficere, ut, quantum mali mortalibus afferat calumnia, ostendatur. TOLL.

ead. l. 14. Καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς) Velut in tabella. Sic Velleius lib. II: *Nos memores professionis universam imaginem principatus eius oculis animisque subiecit.* Ubi τὸ animisque ab aliena manu, adeoque inducendum videri possit; neque est tamen. *Εν δὲ δυνάμει. TOLL.

ead. l. 16. Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος) Ad distinctionem istius Apellis, qui sub Alexandro & Prolemaeo Lagi vixit, maximi nominis & artis, Coi patria. Hic autem patria Colophonius, verum θέσει, id est, adoptione, fuit Ephesius, teste Suida, Pamphili Amphipolitae discipulus. TOLL.

Pag. 33. l. 1. Πρὸς Πτολεμαῖον Φιλοπάτορα, Evergerae filium, qui quartus Ptolemaeorum Aegypti rex fuit, *Gallus*

dictus; uti ex Excerptis Chronici Casauboniani, Scaliger in notis ad Eusebium docet. Citat idem ibidem Etymologicon: ubi cum locus mihi videatur parum emendatus, una eum opera restituiam. Γάλλος, inquit, ὁ φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος, διὰ τὸ φύλλα κισσοῦ κατεστήχθαι, ὡς οἱ Γάλλοι· ἀεὶ γὰρ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς κισσῷ ἐστεφανοῦντο. Addit Scaliger: & Gallos Magnae Matris foliis hederæ, & Ptolemaeum quoque compunctum fuisse, hoc est, stigmata foliorum hederæ inusta ipse fuisse. Fateor, me nunquam tale quid de Gallis legisse: nec video, quomodo aliquis foliis compungi possit, aut quomodo foliorum stigmata alicui inuri queant: nisi peiore, quam pessimi στιγματῖαι, conditione futuri sint. Lego igitur, φύλλοις κισσοῦ κατεστέφθη. Et hoc liquet e sequenti voce ἐστεφανοῦντο. Nam, si vera erit futura ratio, illic quoque ἐστίζοντο legendum erit. TOLL. Articulum τὸν ante Πτολεμαῖον, qui aberrat ab edd. reposuimus ex Mss. Reg. 2954. & 3011.

ibid. Ὡς μετεσχηκὼς Θεοδότης τῆς συναγωγῆς) Quem hic vocat bis Θεοδότην, Polybius semper Θεοδότην vocat, Aetolum praecipitis audaciae virum; eum vide libro V historiarum. PALM. Theodotus Polybio vocatur, qui hanc historiam lib. V fuisse narrat. TOLL. Θεοδότης) Aetolus, qui a Ptolemaeo Philopatore deficiens Tyrum Antiocho prodidit. Historiam habes apud Polybium L. V, pag. 404 & seqq. Vide etiam Prædeaux P. II, l. II, p. Angl. 100. Gall. T. III, p. 164 & seqq. SOLAN. Apellem cum Theodota coniurasse narrat Noster: sed anachronismum commissum redarguit Bayle in Lex. T. I, tit. Apellis, ex Polyb. quod Apelles sub isto Ptolemaeo superstes esse non potuerit, qui C. annis ante vixit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐν Τύρῳ) Quam per Panaetolum Theodotus occupaverat. TOLL.

ead. l. 6. Ἀντίφειλος) Non ignobilis pictor. Meminit eius Plinius lib. XXV, c. 10. Opera eius aliquot recensent perquam eximia. TOLL.

ead. l. 10. Παρ' ἑλὸν τὸ δειπνον) Neglexit haec interpres. Verte: toto coenae tempore. TOLL.

ead. l. 11. Πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον) Probabile sit mendacium oportet. Ergo a consuetudine eorum, qui, quae alios nescire volunt secreta, in aurem dicunt, desumpta similitudo veri, qua calumnia exornaretur. Noster in Gallo, de regum curis: λυπεῖ δ' ἄλλον Δίων πρὸς οὗς τισι Συρακουσίων κοινολογούμενος, alium Dio angit, cum Syracusanorum quibusdam in aurem consilia communicans. Sic Homerus: Ἀγχι σχῶν

κεφαλήν, ἵνα μὴ πυθοῖατο ἄλλοι. *Prope admovent caput, ne alii audirent.* Plura collegit Erasmus in Adagiis, qui respici poterit. TOLL.

ead. l. 12. Πηλουσίου κατὰληψιν) Non Pelusii, sed Ptolemaidis, ut ex Polybio constat. Nam Pelusii castrametatum Ptolemaeum refert Polybius, cum adversus Antiochum profisceretur. TOLL.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν κάρτα καὶ τὰλλ' οὐ πάντα φρενήρης τις ἂν) Salmurienfis: Tum Ptolemaeus, ut qui praeter cetera non esset admodum prudens. In hac versione κάρτα omittitur, inepte: etiam si φρενήρης prudens exρόnas, opponuntur κάρτα & οὐ πάντα: ineptius interponitur & sine sententia καὶ τὰλλα. Locus laborat, cui suffragante Mf. sic sanitatem reddes: ὡς ἂν κάρτα ἄλλ' οὐ πάντα φρενήρης τις ἂν, qui quidem valde, sed non in omnibus desipiebat. Nam φρενήρης etiam est παράφρων, ut Suidas ostendit, frustra repugnante Stephano, cum & hic locus Suidae & Etymologici magis sententiam firmet. Nam si hic φρενήρης est prudens, quam quae-so sententiam ex Graecis verbis conficias? Quid enim est? qui quidem summopere, & in aliis non omnino, aut non valde prudens erat. Sic neminem sanum loqui, nec sanus iuret Orestes. Vides igitur recte locum inquinatissimum esse purgatum, & φρενήρης esse imprudens. GRAEV. Primo illud festinanter nimis affirmat vir magnus, φρενήρη etiam esse imprudentem. Apud Suidam, ubi etiam παράφρων esse dicitur, manifestus error est, forte nec ipsi auctori tribuendus, qui περίφρων voluit. Certe exempla Agathiae potius ad oppositum intellectum pertinere, praeclare vidit Kusterus. Quatuor locis Homeri (quae facile Index dabit) Eustathius ita explicat, ut ἀρηρότα τὰς φρένας, ἀντίφρονα dicat. Quatuor locis sic utitur Herodotus, nempe III, 30 & 35, V, 42, & IX, 54. Sic Scholiastae Eurip. ad Heracl. 151, φρενήρης est ἀντίφρων, ἀρτίας φρένας ἔχων, φρένας ἀρηραμένος. Sic ipsum hunc locum Luciani interpretatur Schol. φρόνιμος. Atque ad Herodoti locum aliquem respici hic etiam a Luciano, suadet etiam illud Ionicum & Herodoteum κάρτα. Quare optabam illum ipsum locum invenire, sperabamque inde aliquid ad hunc, quem tractamus, emendandum praesidii. Sed non licebat tantum ab aliis decerpere, ut totum legerem Herodotum. Itaque proponere interim placeat coniecturam, quam forte serius ocus vel firmabit locus iste, vel nihili esse ostendet. Nempe apposuisse aliquem puto glossam τῆς κάρτα, vocabulum πάνυ. Posteriorum aliquis

eam forte assumsit, & eadem ordinem verborum aliquantum turbavit, sic restituendum, ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν καὶ τὰλλα οὐ κάρτα φρενῆρης τις ᾖν, κ. τ. λ. Sic certe converti, eaque interpretatione sententiam auctoris reddi, persuasum habeo. GESN.

ead. l. 14. Καὶ τὰλλα) Ante has voces antea legebatur κάρτα in omnibus impressis; sed in O. evanidis quidem literis exstat tantum καὶ τὰ ἀλλ', unde coniicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἀλλ', quod, misso odio illo κάρτα, secutus sum. Φρενῆρης enim ap. M. Aur. IX, 51, significat *prudentem*. Apud Plutarch. etiam in Alex. 487, 2. Sic autem satis consultum esse huius loci sanitati, exfulare tantum iussu κάρτα, existimo. V. Eur. Ἄλκ. p. 261 A. SOLAN. Κάρτα delebat Solan. in l. adscripteratque: Cod. B. καὶ τὰ ἀλλ' οὐ πάνυ. Unde coniicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἀλλ' οὐ πάνυ. Sed adeo evanida erat eius loci scriptura, ut legere non valerem, an κάρτα vel καὶ τὰ scriptum esset. Ego igitur in lectione tam incerta vulgatam retinere satis habui. REITZ.

ibid. Οὐ πάνυ φρενῆρης) Faruitatem eius, & socordiam, vitamque luxui, computationibus, & infanis amoribus deditam cognoscas e Polybio lib. V Historiarum, apud quem & aliud calumniae in Cleomenem, & stultitiae regis exemplum invenias. Item ex Iustino lib. XXX, c. 1; nec non Plutarcho in vita Cleomenis. Pro praeter cetera, verterim *alias*. TOLL.

ead. l. 15. Ἐν κοτακείᾳ δεσποτικῇ) Quippe rex, & regis filius. Vide, quae infra ad c. 7 (nobis c. 10.) notavimus. TOLL.

ibid. Τεθραμμένος) Fractus verterat interpretes Parisinae, quasi legerit τετρημμένος. Sed potius errante oculo sic vidit; nam inepta foret illa lectio. REITZ.

Pag. 34. l. 1. Τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς) Malim, minimeque verisimili ista calumnia. TOLL.

ead. l. 2. Ὅστε μὴδὲν τῶν εὐκτόων λογισάμενος) Ut nihil eorum, quae reputare aequum fuerat, animo perpendens, non, quod aemulus illius esset auctor calumniae; non, quod ea proditio supra pietatis fortunam esset; non, quod & magnis a se beneficiis, & supra ceteros artis aemulos honoribus auctus esset &c. TOLL. Quoniam nihil rationis est, ubi semel affectus inductus est, iusque illi aliquod voluntate nostra datum est, teste Seneca lib. I de Ira, c. 8. IDEM.

ead. l. 3. Ὅτι ἀντίτεχνος) Acrius namque urit invidia eandem artem profitentes. Notum illud Hesiodium: καὶ κεραμῶν κεραμεῖ φθορεῖ, καὶ χοῖδος ἀοιδῷ, Et figulus figulo invidet, & cantor cantori. Themist. Orat. III: ὁφθαλμοὶ γὰρ ἢ ὁμοίότης ὁρῶντα ἐντίθεισα τῶν αὐτῶν ἐπαίνων ἥρμα ἀντιπαρεξάγειν εἰς

ἄμικτον, periculosa enim res est similitudo, facileque, dum earundem laudum amorem occulte animis inferit, ad certamen & contentionem impellit. TOLL.

ibid. Ὅτι μικρότερος) Quid enim pictori cum re militari; praesertim tanti momenti, & periculi? tantam igitur caliginem hominum oculis ignorantia offundit, ut nihil plane cerant, sed velut in densissimis tenebris oberrent. TOLL.

ead. l. 4. Εὐ ποινῶς) Quippe minime erat verisimile, ipsum in regem tam bene de se meritum eam fraudem, ac tantum scelus esse machinatum. Sed hoc dispicere irato regi non licebat. TOLL.

ead. l. 6. Ὡς εἰ) Redundat ὥς in omnibus nostris libris. Vox ἑαδὲ, quae mox sequitur, mihi valde suspecta est. SO-LAN. Παρέλκειν videtur ἡ ὥς. GESN.

ead. l. 7. Εὐθὺς ἑαδὲ μνήσιν) Ex aliquo poeta senarii dimidium videtur. GUYET. Πῆσις videtur e Dorico poeta sumta. GESN.

ibid. Μνήσιν) Male haec interpretes verterat: quare nonnulla immutavi. TOLL.

ead. l. 15. Οὕτω λέγεται μεταγνῶναι) Isocrates in Orat. de Permutatione, loquens de Atheniensibus: Οἶμαι δ' ὑμᾶς οὐκ ἄγροειν, ὅτι τῇ πόλει πολλάκις οὕτως ἤδη μετεμέλησε τῶν κρίσεων τῶν μετ' ἑργῆς, καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γενομένων, ὥστε οὐ πολὺν χρόνον διαλιποῦσα, παρὰ μὲν τῶν ἑξαπατησάντων δίκην λαβεῖν ἐπεθύμησε τοὺς δὲ διαβληθέντας ἡδεῶς ἂν εἶδεν ἡμείνων ἢ πρότερον πράττοντας. Arbitror autem, vos non ignorare, nostram urbem saepe poenituisse iudiciorum, quae per iracundiam potius, quam re examinata facta fuerunt; adeo ut paulo post & impostores punire desideraverit, & calumniis oppressos rebus uti secundioribus quam prius, optaverit. Longe aliter atque Piso apud Senecam de Ira lib. I, cap. 16, qui non modo falso accusatum militem, ac si commilitonem, qui desiderabatur, occidisset, illoque in ipso supplicii articulo reverso, innoxium deprehensum, duci iussit, sed & ipsum commilitonem, ut & centurionem, qui primum illum a supplicio ad Pisonem reducerat, capitali poena affecit. TOLL. Parum refert, utrum legas, quod editi prae se ferunt, οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγόνουσιν, tantopere poenituisse eorum, quae egerat; an, quod in Ms. est, οὕτω λέγεται αἰσχυρῶναι ἐπὶ τοῖς γεγόνουσιν, tantopere puduisse factorum. Nec tamen Codicis antiqui scripturam testatam fecisse lectoribus poenitet.

GRAEV.

ibid. Μεταγνώνας) Tanta subisse regem poenitentia dicitur. TOLL. Mf. Ox. etiam αίσχυνθῆναι. Sed nihil muto; proba enim est & hic aptissima vulgata. SOLAN.

Pag. 35. l. 1. Ὡν παρακινδυνεύουσιν) Aditi periculi memor. TOLL. ead. l. 3. τοῖς τοῦ Μίδα) Aures Midæ etiam adagio notatæ sunt. Persius: *Aurículas asini Mida rex habet. Fabulam habes apud Ovid. in Metamorph. XI, fab. IV:*

— — Nec Delius aures

Humanam stolidas patitur retinere figuram:

Sed trahit in spatium, villisque albenitis implet,

Instabilesque illas facit, & dat posse moveri.

Cetera sunt hominis: partem damnatur in unam;

Induiturque aures lente gradientis aelli.

Alii ad regum aures huius fabellæ referunt originem, qui per exploratores suos etiam procul audiant. Sunt autem asini acriore hoc sensu, quam cetera animalia, præditi. Unde Apuleius: *quamquam graviter succensens errori Fotidis, isto tamen vel unico solatio acumnabilis deformitatis suæ recreabatur, quod auribus grandissimis præditus cuncta longule etiam diffita facillime sentiebat; lib. IX Milesiacorum.* TOLL.

ead. l. 5. Ἀγνοία) De qua in initio huius libelli plura. TOLL.

ead. l. 6. Ὑπόληψις) Arnobius lib. II adv. gentes: *quid est autem suspicio, nisi opinatio rerum incerta, & in nil expositum iaculatio mentis illata? Ergo, qui suspicatur, non tenet, nec in lumine positus cognitionis incedit.* TOLL.

ead. l. 7. Ὑπόθερμον) Qualis iratorum solet esse vultus, quibus flagrant & micant oculi, multus toto ore rubor, exaestuante ab imis præcordiis sanguine; ut est apud Senecam lib. I de Ira, cap. 1. Nilus Monachus in Narrationibus: *τεθυρωμένοι, καὶ τὸ βλέμμα πυρρῶτον πλαγίως ὑπελίστοντες, ira accensi, & micantes oculos oblique volventes.* TOLL.

ead. l. 8. Καὶ παρακινημένον) Et commota. TOLL.

ibid. τὴν λύτταν) Prudentius in Psychomachia, de ira: *Sanguinea intorquens suffuso lumina felle.* TOLL.

ead. l. 9. τῇ μὲν ἀριστερᾷ) Huc mihi facere videntur illa Cypriani de zelo & livore: *Hinc vultus minax, torvus aspectus, pallor in facie, in labiis tremor, stridor in dentibus, verba rabida, effrenata convicia, manus ad caedis violentiam promptæ, etiamsi gladio interim vacuæ, odio tamen furiosæ mentis armatæ.* TOLL.

ibid. Ὡσα κασιμένην) Non secus ac furiae solent. Queis in irritandis inflammandisque credulorum aut iratorum homi-

num animis perquam similis est. Apuleius de Psyche fororibus Cupidinem calumniantibus, *Tali*, inquit, *verborum incendio flammata viscera sororis iam prorsus ardentis deferentes, ipsae &c. protinus pernici se fuga proripiunt*. Phaedrus l. III, *Incensus ille falso uxoris crimine*. TOLL.

ead. l. 10. Τῶν τριχῶν σύρουσα) Apuleius lib. VI: *Et audaciter in capillos eius immissa manu, trahebat eam nequaquam renitentem*; de Consuetudine Psyche ad Venerem pertrahente. Aristaenetus lib. II, Epist. 7: *Καὶ ζυλοτυπούσα τὴν παιδίσκην τῆς κήρης ἐξέϊλκεν*. TOLL.

ibid. τὰς χεῖρας ἀρέγοντα). Uti in indignatione fieri amat, ubi vis atque iniuria plus, quam ius & aequum valent. Sic apud Dion. Halicarn. lib. XI Antiq. Rom. cum Appius Claudius Virginii filiam clienti suo addixisset, ὅσοι μὲν ἦσαν ἀκέραιοι, καὶ τῶν τὰ δίκαια λογόντων παράκλητοι, τὰς χεῖρας ἀρᾶντες εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀνέκραγον ὀδυρμῶ καὶ ἀγανακτήσει μεμιγμένῃ κλαυθρῇ. Quotquot erant integris iudiciis & iustae causae advocati, sublati in coelum manibus mixtum ploratu & indignatione clamorem susculerunt. Sic Iustinus lib. XIX, cap. 3: *Ipse quoque (Imilco) manus ad coelum tendens, nunc sortem suam, nunc publicam fortunam deslet; nunc Deos accusat, qui tanta belli decora, & tot ornamenta victoriarum, quae ipsi dederant, abstulerint*. TOLL.

ead. l. 11. Καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεοὺς) Sic solent homines testes Deos invocare, cum nullum adversus mendacium in innocentia praesidium est. TOLL.

ead. l. 12. Ἄνῃρ ὠχρὸς καὶ ἀμόρφος &c.) Describitur eleganter ab Ovidio in Metamorph. sub feminae habitu, quod Latinis femineo genere *Invidia* dicatur, uti contra Graecis masculino φθόνος; sicut & *Livor* Latinis: *Pallor in ore sedet, macies in corpore toto. Nusquam recta acies; livent rubigine dentes: Pectore sella virent; lingua est suffusa veneno &c.* Synesius in I de providentia, ubi de invidia Typhonis agit: ὡς ἦδῃ τὸ πρᾶγμα παροιμίαν εἶναι, καὶ ἐρώτημα πρὸς τοὺς ὀχρῶντας, μὴ τι τῷ ἀδελφῷ σου καλόν; ita ut iam res in proverbium abiret, & haec familiaris esset ad pallentes interrogatio, Num quid fratri tuo boni evenit? Ideo autem macies in corpore, quia Τῆκεα καὶ φθορῶν ὅμματα, καὶ κραδίην, contabescere facit invidium, & oculos, & cor. Uti est apud poetam Graecum in Anthol. lib. I, cap. 83. Quid infelici viro praestat invidia, inquit Augustinus serm. 83 de Tempore, quem in secretis conscientiae quibusdam angulis livor ipse discerpit, & alienam felicitatem tor-

mentum illius facis, quam, inquam, mercedem ex odio suo recipiet, nisi horribiles animae tenebras, & confusae mentis horrorem, qui vultu semper animoque moerente voto, quo vult alii nocere, se cruciat: quem saevissimis exagitatū stimulus ab omni consilia, ac mentis sobrietate deturbat? quod malum laedit parum aliquid etiam eos, in quos intenditur; gravius tamen, & perniciosius, eos prius, a quibus procedis, affligit. Sicut enim aerugo ferrum, ita invidia illam ipsam animam, in qua est, interimit & consumit. Horatius lib. I Epist. 2: *Invidus alterius macrescit rebus opimis. TOLL.*

ibid. Ὁξύ δεδorkws) Ut enim paulo post dicit auctor, invidi πάντες ἀλλήλους ἰξύ δεδorkωσι, invicem sese acute intuentur: ut scilicet vitia aliqua in adversariis deprehendant. Themistius Orat. I: ὡς οὐδὲν ἀρὰ ἄλλο χαλεπώτερον τίττει ψυχὴ νόσημα φθόρου τε καὶ βασκανίας· καὶ μᾶλλον ὅσῳ περ ὁ νοσῶν ἰξύτερον βλέπει μὴ τὰ πρὸς αὐτὸν μόνον, καὶ τὰ ἐγγύς, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, καὶ τὰ μακρὰν ἀφεστῶτα. Ad ea nullus morbus invidia ac livore molestior gignitur: eoque magis, quo qui eo laborat, acutius pervidet, non ea tantum, quae iuxta se atque in proximo sita sunt, verum etiam, quae longinqua sunt, & magno a se intervallo semota. Plutarchus lib. de Securitate: τί τ' ἀλλότριοι, ἀνθρώπου βασκανώτατα, κακὸν ἰξύτεραις, τὰ δ' ἰδίον παραβλέπεις; quid alienum malum, homo invidentissime, acute intueris, tuum vero pervides? TOLL.

ead. l. 14. Τὸν φθόνον) Recte fane Livor Calumniae comes additur. Hesiodus in Operib. Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ἰξύροισιν ἅπασιν Δυσκέλαδος, κακὸς χαρτος, ὁμαρτήσῃ στυγερῶπης. Livor autem homines miseros omnes Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur inviso vultu. TOLL.

in Schol. col. 2. l. 1. Ὑόφαν αἰσδάνεσθαι) Similia legas apud laudatum iam Palaephatum. CLER.

Pag. 36. l. 3. Ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος) Περιηγητὰι proprie sunt illi, qui hospites ad perlustranda urbis praecipua loca & monumenta circumducunt, iisque singula exponunt. Hinc per translationem de explanatoribus & interpretibus ea vox usurpatur. Familiare autem fuit istiusmodi tabellis vitam humanam describere, iisque interpretandis senem aliquem addere, aut affingere enarratorem. Ut in Tabula Ceberis factum, & in illa Herculis Prodicii fabula: quam aliquantulum immutans Themistius haud aliter Simulationem, & eodem ferme comitatu suffultam subnixamque descripsit, atque hic noster Calumniam. Nam & ipsa fucati medicamentis candoris & ruboris, pigmentisque aliis exornata, com-

taque eleganter, fraudem & insidias, dolum & periurium, & emissariam adulationem secum trahit, quas tandem tristis ac demissa consequitur poenitentia. Locus est in extrema oratione tertia perquam elegans, lectuque dignissimus. TOLL. Conf. supra Dial. Mort. XX pr. περιήγησάι μοι τὰ ἐν ἁδου πάντα. Et infra Navig. c. 2. SOLAN.

ead. l. 4. Τίς) Redundare videtur post ἐπιβουλή. SOLAN.

ead. l. 6. Μετάνοια) Nam iudicia festinata, inquit Sarisberienfis in Policratico, cap. 12, lib. V, poenitentiam parant. Vel ut in Anthologia lib. I, c. 88, Lucianus: Ἡ βραδύπους βουλή μετ' ἀμείνων ἢ δὲ ταχέϊα Αἰὲν ἐφελκομένη τὴν μετάνοιαν ἔχει. Id est, Lento incedens pede consultatio multo praestat; sed festinans Semper poenitentiam secum trahit. P. Syrus: Ad poenitendum properat, cito qui iudicat. TOLL.

ibid. Ἐπιστρέφετο γούν) Quae convertens retro vultum, flens, & pudore suffusa, accedentem veritatem respectabat. TOLL.

ead. l. 7. Τὴν Ἀλήθειαν προσιοῦσαν) Praeclare hoc Apelles. Namque, utut oppressa aliquamdiu, emergit tandem victrix veritas, & mendaciorum nebulas sua luce dissipat. O magna vis veritatis, (exclamat disertissimus Romuli nepotum) quae se contra hominum ingenia, calliditatem, sollertiam, contraque fittas omnium insidias facile per se ipsa defendat! Ita enim leg. Uberius aliquanto Polybius lib. XIII: Καί μοι δοκεῖ μεγίστην δὲν τοῖς ἀνθρώποις ἢ φύσις ἀποδείξαι τὴν ἀλήθειαν, καὶ μεγίστην αὐτῇ προσδεῖναι δύναμιν πάντων γούν αὐτὴν καταγωνιζομένων, ἐνίοτε δὲ καὶ πασῶν τῶν πιθανότητων μετὰ τοῦ ψεύδους ταπτομένων, οὐκ οἷδ' ὅπως αὕτη δι' αὐτῆς εἰς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται τῶν ἀνθρώπων καὶ ποτὲ μὲν παρὰ χροῖμα δέικνυσι τὴν αὐτῆς δύναμιν, ποτὲ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισκοτιοῦσά, τέλος αὐτὴ δι' ἑαυτῆς ἐπικρατεῖ, καὶ καταγωνίζεται τὸ ψεῦδος. Equidem existimo, Naturam mortalibus Veritatem constituisse Deam maximam, maximamque illi vim attribuisse. Nam haec cum ab omnibus oppugnetur, atque adeo omnes nonnunquam verisimiles coniecturae a mendacio stent: ipsa per se nescio quomodo in animos hominum sese insinuat, & modo repente illam suam vim exferit; modo, tenebris obiecta longo tempore, ad extremum suapte vi ipsa vincit, obtinetque, & de mendacio triumphat. Ad hoc exemplum, apud Apuleium lib. X Milefiacor. cum novercae scelus, privignum falso insimulantis, patefactum esset, procedit in medium nuda veritas, victrix scilicet intentatae calumniae. TOLL.

ead. l. 11. Τὰ προσβῆτα τῇ διαβολῇ) Clarius aliquanto ver-

tere potuisset interpres: *quae in calumnia spectanda sunt; vel; quae calumniae adfunt.* TOLL.

ead. l. 13. Γενήσεται) Excidit hic haud dubie aliqua vox, quam absque Mss. Codd. ope inferere ex coniectura non aulim. SOLAN. Γένοιτο φανερότερα Mf. Reg. 2954.

ead. l. 16. Τριῶν δὲ ὄντων) Recte. Duo scilicet iniuria afficientes, tertius autem, qui iniuria afficitur, ut ait apud Herodorum lib. VII, cap. 10, ad Xerxem Artabanus. Διαβολὴ γὰρ ἐστὶ, inquit, δεινότατον· ἐν τῇ δὴ δύο μὲν εἰσι οἱ ἀδικέοντες, εἰς δὲ ὁ ἀδικεῖσθαι ὁ μὲν γὰρ διαβάλλον ἀδικεῖ οὐ παρὲντος κατηγορεῶν· ὁ δὲ ἀδικεῖ ἀναπειθόμενος, πρὶν ἢ ἀπρεκῶς ἐκμάθοι· ὁ δὲ δὴ ἀπὸ τοῦ λόγου τὰς ἐν αὐτοῖσι ἀδικεῖται, διαβληθεὶς τε ὑπὸ τοῦ ἑτέρου, καὶ νομισθεὶς πρὸς τοῦ ἑτέρου κακὸς εἶναι. Calumnia res est omnium pessima: in qua duo sunt, qui iniuriam faciant; unus, cui fiat iniuria. Nam qui calumniatur, ea de causa iniurius est, quod absentem accusat; at qui calumniam audit, quia illi credit, priusquam rem certo cognoverit, atque exploraverit. Contra, qui absens accusatur, iniuria afficitur, tum quod ab altero falso accusatur, tum quod ab altero vir malus esse iudicatur. TOLL.

ibid. Καθάπερ ἐν ταῖς κωμωδίαις) Unde apud Horatium in Arte: — *Nec quarta loqui persona laboret.* TOLL.

Pag. 37. l. 4. Τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος) Πρωταγωνιστὴς in fabula dicebatur, qui plurima recitabat; sive, qui primas partes agebat, ut in Phormionis prologo Terentius loquitur: *Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Parasitus, per quem res geretur maxime.* Huic proximus vocabatur δευτεράγωνιστής; tertiarum vero partium τριταγωνιστής; quod Aeschini quondam a Demosthene obiectum fuit convicium. Erat autem τῷ πρωταγωνιστοῦ, clariore voce uti: sic ut ceteri, etiamsi clarius possent, tamen vocem suam submitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis. TOLL.

ead. l. 7. Οὐδεὶς γὰρ ἂν ἀγαθὸς) Cicero l. I de Offic. c. 7: *In iustitia virtutis est splendor maximus, ex qua viri boni nominantur.* Huius primum munus est, ut ne cui quis noceat, nisi laceffit. Plato in Gorgia: *Οὐδεὶς γὰρ ἂν χρηστὸς μὴ ἀδικοῦντ' ἀνδρῶν εἰσάγοι, nemō namque bonus hominem, a quo nullam acceperit iniuriam, accuset.* TOLL.

ead. l. 10. Ἀδικοῦντες — προσλαβόντες) Ita Bar. & Fl. In reliquis ἀδικοῦντας & προσλαβόντας, prave. SOLAN. Non obsecundassem Solano vulgatum ἀδικοῦντας reiicienti, quia

in se spectatum, tolerabile erat; at quia mox εὐνοίας προσλαβόντας absurdum erat, & ad ἄλλους nullo modo referendum, sed ad αὐτοί, scil. ἄνδρες ἀγαθοί, ideo non amplius haesitavi etiam prius ex iisdem fontibus corrigere. REITZ.

ead. l. 12. Ἀδίκος ὁ τοιοῦτος) Isocrates in Oratione de Permutatione: Οὐ θαυμάζω τῶν λεγόντων, ὡς ἐστὶ μέγιστον κακὸν διαβολή· τί γὰρ ἂν γένοιτο ταύτης κακουργότερον; ἢ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκμεῖν, τοὺς δὲ μὴδὲν ἠδικηκότες δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιτορκεῖν ὅλως δὲ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀφανίζει, ψευδὴ δὲ δόξαν παραστήσασα τοῖς ἀκούουσιν, ὃν ἂν τύχη τῶν πολιτῶν, ἀδίκως ἀπῶλλυσιν; Non miror illos, qui dicunt summum malum esse calumniam, quid enim ea fieri possit maleficentius? quae facit, ut de mentientibus bene existimetur; ut plane innocentes iniurii esse videantur; ut iudices peierent; quae denique veritatis lucem exstinguit, & caligine mendaciorum auditoribus involutis quemvis civium per iniuriam interficit? TOLL.

ead. l. 13. Καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζημιος) Themistius Orat. III: καὶ ἅμα ἀδικεῖ ἀμφοτέρους, ὥτε ἐπιβουλεύει, καὶ ὃν ἐξαπατᾷ· τὸν μὲν ὅτι πᾶσχει ὑπὲρ δίκην, τὸν δὲ ὅτι ἐργάζεσθαι ἀναγκάζει. Et ex aequo utrumque laedit, tam eum, cui infidias molitur, quam qui ab eo decipitur: illum quod inique perpetrū aliquid cogitur; hunc, quod inferre eam ipsam iniuriam compellit. TOLL.

ead. l. 14. Τὴν μὲν ἰσότητα) Eam initium esse iustitiae statuebat Pythagoras. Vide Iamblichum cap. 30. Cicero lib. II de Offic. cap. 12: Ius enim semper quaesitum est aequabile. Neque enim aliter esset ius. TOLL.

ead. l. 15. Καὶ τὸ μὴδὲν πλεόν) Malim, nec plura sibi appetere. TOLL. Definitur enim iustitia, quae suum cuique distribuit, apud Ciceronem lib. III de Natura Deor. c. 15. IDEM.

Pag. 38. l. 3. Ἀποφράττων) Mutant Commentatores interdum in ἐπιφράττων. Conf. μοχ ἀποφράξαντες — τὰ ὅτα, & Themist. ἀποτεχιστέον, ἀπακρουστέον, ἀποκλείειν in not. Toll. allegatum. Item Nostr. infr. Pseudol. c. 27, ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ne plura. REITZ.

ead. l. 7. Εὐορκον ποιησάμενοι) Demosthenes in initio Orat. de Corona rogat Deos, ut iudicibus eam mentem dent, ut non adversarium suum, sed leges & iusiurandum in consilium adhibeant, ἐν ᾧ πρὸς ἅπανσιν τοῖς ἄλλοις δικαίοις καὶ τοῦτο γέγραπται, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, in quo praeter cetera, quae aequa forent, & illud adscriptum, ut utramque partem pari benevolentia audirent. Qui & rationem paulo post subiungit, cur a iudicibus legislator iusiurandum praestari volue-

rit, videns scilicet, ὅτι τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολὰς, αἷς ἐκ τοῦ πρότερος λέγειν ὁ δικάων ἰσχύει, οὐκ ἐν τῷ φεύγοντι παρελθεῖν, εἰ μὴ τῶν δικαζόντων ἕκαστος ὑμῶν τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν διαφυλάττων, καὶ τὰ τοῦ λέγοντος ὕστερον δίκαια ὀνοίκως προσδέχεται, καὶ παρασχὼν αὐτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατὴν, οὕτω τὴν διάγνωσιν ποιήσεται περὶ πάντων. Fieri non posse, ut reus criminationes & calumnias adversarii, quibus, quod prior verba faciat, praevaleret, superet; nisi vestrum quisque, qui iudicaturi sedetis, pietatis erga Deum memores, & rei posteriore loco dicentis rationes benevolis auribus accipiat, & se ipsum aequum, & utrique parti communem auditorem exhibens, ita tandem de tota re sententiam ferat. Senior ille e curia apud Apuleium lib. X Milesiacorum: Nec patiar falsis criminibus petito reo manifestum homicidium perpetrari; nec vos, qui iureiurando adstricti iudicatis, inductos servuli mendacio peierare. Solebant autem iudices Athenis id iusiurandum quotannis repetere, quo sanctius iudicaret. Isocrates in Orat. de permutatione: ἀλλ' ὁμῦναι μὲν καθ' ἑκάστον τὸν ἑταυτὸν, ἢ μὲν ὁμοίως ἀκροᾶσθαι τῶν κατηγορούντων, καὶ τῶν ἀπολογουμένων, cum quotannis iuretis, vos eadem aequitate audituros tam reos, quam accusatores. Unde & Plato lib. XII de leg. Νόμος δὲ κείσθω, δικαστὴν μὲν ὁμῦναι δικάζειν μέλλοντα, lex autem fit constituta, ut iudex de re quapiam cogniturus prius iusiurandum det. Nec aliter Christiani. Sarisberienſis in Policratico lib. V, cap. 12: Et quidem iudices sacramento legibus alligantur iurati, quia omni modo iudicium cum veritate & legum observatione disponent. Ipso quoque iure cautum est, ut sacrorum Evangeliorum scripturae terribiles ante sedem iudicalem deponentur, ibique ab initio litium ad finem usque permaneant, nec amoveantur nisi sententia recitata: quo totius consistorii laetudo, Dei ipsius repleta praesentia, omnibus ad sacrosanctas scripturas metum inculciat & reverentiam; & ab inquisitione veritatis omnis iniquitas propulsetur. Vide Rittershus. ad tit. Instit. de Oblig. Salvian. Ep. 4, & de illis A. Gell. lib. 14, cap. 2. TOLL. Exstat ea de re locus apud Demosth. de Cor. ipso initio disertissimus, is nempe, quem Tullius exhibet. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι) Aristophanes: Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, οὐκ ἂν δικάσῃς, priusquam utramque audieris partem, ne pronunties. Item Euripides: Τίς ἂν δίκην κρίνοισιν, ἢ γνοίῃ λόγον, Πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ; Quis autem litem diiudicet, aut sermonem cognoscat, Qui non prius utriusque partis clare perceperit verba? Seneca Medea, v. 199: Qui sta-

nisi aliquid parte inaudita altera, *Aequum licet statueris, haud aequus fuit.* Unde Magistratus apud Apuleium lib. X, partim decuriones deprecari, partim popularis comescere, ut rite & more maiorum iudicio reddito, & utrinque secus allegationibus examinatis, civiliter sententia promeretur: nec ad instar barbaricae feritatis, vel tyrannicae impotentiae, damneretur aliquis inauditus; & in pace placida tam durum seculo proderetur exemplum. P. Syrus: In iudicando semper eriminosa est celeritas. TOLL.

ead. l. 11. Πρὶν δὲ γὰρ ἀντεξέτασαι) Menander: Ὁ προκαταγινώσκων δὲ πρὶν ἀκούσαι σαφῶς, αὐτὸς πορνὸς ἐστὶ πιστεύσας κακῶς. Qui prius damnat, quam causam recte cognoverit, Is homo improbus est, ut qui temere crediderit. TOLL.

ead. l. 14. Εἰ τῷ μὲν κατηγορῶ) Egregium est Iuliani Imperatoris responsum apud Ammianum Marcellin. lib. XVIII, Numerium, inquit auctor, Narbonensis paulo ante rectorem, accusatum ut furem, inusitato censorio rigore pro tribunali palam admissis volentibus audiebat: qui cum inficiatione defenderet obiecta, nec posset in quoquam confutari, Delphidius orator acerrimus, vehementer impugnans, documentorum inopia percitus, exclamavit: Ecquis, florentissime Caesar, nocens esse poterit usque, si negare suffecerit? Circa quem Iulianus: Ecquis, ait, innocens esse poterit, si accusasse sufficiet? TOLL.

ead. l. 15. Ἀποφράξαντες δὲ τὰ ὅσα) Contra Alexander M. apud Plutarchum in eius vita: λέγεται δὲ καὶ τὰς δίκας διακρίνων ἐν ἀρχῇ τὰς θανατικὰς, τὴν χεῖρα τῶν ὄντων τῷ ἐτέρῳ προστιθέναι, τοῦ κατηγοροῦ λέγοντος, ὅπως τῷ κινδυνεύοντι καθαρὸν φυλάττηται καὶ ἀδιάβλητον. Iam initio, cum iudicia capitalia disceptaret, fama tenet, manum eum alteri auri, dum diceret accusator, admovere solitum, reo ut alteram integram & intactam servaret a calumniis. A qua tamen consuetudine postea descivit. TOLL.

Pag. 39. l. 2. Εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστοι) Hic non tam fide dignos, ut interpretes voluit, quam auctoritate pollentes, quibus obtemperandum sit, τὸ ἀξιόπιστοι significat. Latini idoneos auctores dicerent. TOLL.

ead. l. 4. Ποιητὴν μοι δεκῶ τὸν ἀριστον) Paulo ante eadem ferme haec verba ex Aristophane citavimus, qui ea ab Homero accepit. TOLL.

ead. l. 6. Φοῖτο δὲ, Μῆτε δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς) Excidit particula ἂν. Sic enim integrum memini me (locus nunc non succurrit) hunc versum legere, Μῆτε δίκην δικάσῃς, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. Corruptius hoc

habet editio Florentina, *πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσεις*. Porro praecipuum, quod observare soleant calumniatores, illud esse Noster ait, quod ubi in quempiam amici sui odium velint concitare, ea fingant, quae probe norint abhorrere a mente & inclinatione audientis. Puta, si quis sit pietati summo opere addictus, ut tum eum, quem calumniari velint, dicant Atheum, & pietati infestum: quo ita exacerbent audientis animum, ut nullam amici sui defensionem auribus velis admittere, inopinato crimine tanquam vero praeeoccupatus. Haec ultima Graece ita effert cap. 15, (praecedat autem ὅστε) ἀλλὰ καὶ ἂν δέλῃ τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσέειδαι, τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως (dictae calumniae) ὡς ἀληθεῖ προκατελημμένον. Cur hic haesitet TOLLIIUS p. 417 edit. Amst. nihil causae. Τὸ ἀληθεῖ eodem, quo praecedens παραδόξῳ, modo se habet; satisque sensus patet; eumque recte interpretatus est interpres. IENS.

ead. l. 7. Μῆτε δίκην δίν.) Haec verba apud Platonem eadem prorsus leguntur in Demodoco suspecto 737 C. apud Plurarchum etiam 1901, 2. Exstant etiam, sed paulo aliter, apud Aristophanem in Vesp. 484 AB. ἥπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκε, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης οὐκ ἂν δικάσαις; sunt etiam, qui Hesiodo tribuant. V. Muret. Var. lect. VII, 18. Eur. paulo aliter idem effert. H. p. 590 C. Vid. & Demosth. de Cor. ipso initio, ex quo patet, iureiurando adstrictos iudices τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ex quo autem poeta habeat, incertum esset, nisi Scholiastes Phocylideum esse doceret: nam quod in Phocylide hodierno non reperitur, cum genuinus non sit, movere nos non debet. Pro ea sententia Christianam hanc personatus hic Phocylides supposuit, v. 8: ἀδίκως μὴ κρίνε πρόσωπον [Ἦν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσει.] SOLAN.

ibid. Πρὶν ἀμφοῖν) Nondum cum Iensio ἂν infero; nam vel sine eo versus constat, cum πρὶν etiam sit syllaba longa apud Homer. II. B, 348: Πρὶν Ἄργος δ' ἰέναι. — Et Z, 81: Πάντη ἐπιχομένοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν. Etsi brevis quoque B, 413: Μὴ πρὶν ἐπ' ἥλιον δύναι. — Et ap. Theogn. v. 957, ubi & ἂν additur: Μὴ ποτ' ἐπαμείβεσθαι, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς. Tamen quia Plutarchus loco Scholiis hic infert, qui in ed. Fr. est pag. 1034 E. non addit ἂν, etiam ego non ingero. Solanus noster in Iuntina ἂν quoque inferuerat, adleveratque ex Scholiasta, Phocylidis esse; sed cum non inveniatur in eius editis carminibus, quis dixerit, quid is reli-

querit? At quia in Aristoph. tamen additur, liberum esto legentis arbitrium in re nullius momenti. Sed ἄμφω forsan non contemnendum. REITZ.

ead. l. 9. Χεῖρον οὐδὲ ἀδικότερον) Cleanthus apud Stobaeum Serm. XL: Κακουργότερον οὐδὲν διαβολῆς ἔστι πῶ, λάτρε γὰρ ἀπατήσασα τὸν πεπεισμένον, Μίσος ἀναπλάττει πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον. Nihil fere tam est malignum, quam calumnia. Haec enim ubi clam aliquem a se persuasum decepit, Odium excitat adversum eum, qui nihil est commeritus. TOLL.

ead. l. 10. Ἡ ἀρίστους τινὰς) Seneca de Ira lib. II, c. 29: De parvula summa iudicaturus tibi res sine teste non probaretur; testis sine iureiurando non valeret. Utrique parti dares advocacionem, dares tempus, ne semel audires. Magis enim veritas elucet, quo saepius ad manum venit. Amicum condemnas de praesentibus, antequam audias, antequam interroges? illi, antequam accusatorem suum nosse liceat, aut crimen, irasceris? Menander: Ὁ προκαταγινώσκων δὲ, πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς, αὐτὸς πονηρὸς ἔστι πιστεύσας κακῶς. TOLL.

Pag. 40. l. 3. Ἀπαρρησιώτος) Idem Seneca ibidem: Hic ipse, qui ad te detulit, desinet dicere, si probare debuerit. Non est, inquit, quod me protrahas: ego productus negabo: alioqui nihil unquam tibi dicam. Eodem tempore & infligat, & ipse se certamini & pugnae subtrahit. Qui dicere tibi nisi clam non vult, paene non dicit. Verumtamen ubi deprehensi iubentur incoram accusare, ab impudentia audaciam mutuantur. Uti Apelles fecit, cum a Philippo delatos falso Aratos cogeretur praesentes arguere. Historia est apud Polyb. lib. IV. TOLL.

ead. l. 5. Ἐξ ἀφανοῦς) Alcæus: τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἔπεται δόλος, obscura quivis comitatur dolus. TOLL.

ibid. Τοξεύων) Ut Nisus apud Virgilium lib. VII Aen. Unde Saevit atrox Volscens, nec teli conspiciit usquam Auctorem, nec quo se ardens immittere possit. TOLL.

ibid. Ὡς μὴδὲ ἀντιτάσσεται) Verte: ut nec ex adverso consistere, nec repugnare detur. TOLL.

ead. l. 8. Ὁ μέγιστόν ἐστι σημεῖον) Ita & Cassander Alexandro nimium facili ad credendas de patre eius Antipatro calumnias respondit, τούτο αὐτὸ σημεῖον εἶναι τοῦ συκοφαντεῖν, ἔτι μακρὰν ἤκουσι τῶν ἐλέγχων, esse id ipsum calumniae indicium, quod procul probationibus venissent: ut est apud Plutarchum in eius vita. TOLL.

ead. l. 10. Εἰς τὸ φανερόν διελέγχει) Cicero pro Caelio,

cap. 3: *Accusatio crimen desiderat, rem ut definias, hominem ut nolet, argumento probet, teste confirmet.* TOLL.

ead. l. 11. Διευθύνει καὶ ἀντεξέταξι) Potius, *persequitur, sequitur adversarium professus rem iudicio committit; vel, iudicio cum eo experitur.* TOLL.

ead. l. 12. Ὡς περ οὐδεὶς ἄν) Nobile est Alexandri M. ad Parmenionem & Polyperchontem responsum ap. Curtium, lib. IV, cap. 13. Nam cum Parmenio furto, non proelio, opus esse censeret, assentiente prae ceteris Polyperchonte, *Latrunculorum*, inquit, & *farum ista solertia est* &c. TOLL. Melius, ni fallor, vertisset interpret: *uti neminem tam ignavi abiectione animi reperias, qui, cum hostem aperto Marte vincere possit, dolo eum ac insidiis circumvenire malit.* IDEM.

ead. l. 13. Ἐνέδρα ποτὲ) Q. Calaber l. III, v. 76: Κρύβδαι δ' ἀνάλκιδες αἰὲν ἐγναυτέρους λσχόωσι, *clanculum autem imbelles semper praestantioribus insidiantur.* TOLL.

ead. l. 14. Ἐν τε βασιλείῳ αὐλαῖς) Sarisberienfis in Polycratice lib. VII, cap. 24: *Ceterum detractiores & invidios sic in curia videbis abundare, ac si in eam, quasi totius orbis sentinam, confluxerint.* De adulatoribus autem Plutarch. in libello de discrimine amici & adulatoris ita loquitur: ἔτι δὲ ὥς περ δ Σιμωνίδης τὴν ἵπποτροφίαν φησὶν οὐ λεκιδῶ ὀπαδεῖν, ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις, οὕτω τὴν κολακείαν ὀρώμεν οὐ πένησιν, οὐδὲ ἀδόξοις, οὐδὲ ἀδυνάτοις ἀκολουθοῦσαν, ἀλλ' οἰκῶν τε καὶ πραγμάτων μεγάλων ὀλίσθημα καὶ νόσημα γινομένην, πολλάκις δὲ καὶ βασιλείας καὶ ἡγεμονίας ἀνατρέπουσαν. Atque ut Simonides ait, *equos alendi studium non lecythos comitari, sed agros frugiferos: ita videmus adulatorem non pauperibus se adiungere, aut ingloriis & plebeiis, sed magnarum familiarum rerumque ampliarum ruinam hanc morbumque esse, qui saepe etiam regna imperiaque subvertat.* Plato in Epist. ad Dionysium: Ἐώρων γὰρ καὶ τότε, καὶ νῦν ὁρῶ, τὰς μεγάλας οὐσίας, καὶ ὑπερόγκους, τῶν τε ἰδιωτῶν, καὶ τῶν μονάρχων, σχεδὸν ὥς περ ἂν μείζους ὦσι, τοσούτῳ πλείους καὶ μείζους τοὺς διαβάλλοντας, καὶ πρὸς ἡδονὴν μετὰ αἰσχροῦς βλάβης ὁμιλοῦντας τρεφούσας, οὐ κακοῦ οὐδὲν μείζον γεννᾷ πλουτὸς τε καὶ ἡ τῆς ἄλλης ἐξουσίας δύναμις. Videbam id temporis, & adhuc video, *magnas & immensas opes tum privatorum hominum, tum monarcharum, quo fuerint abundantiores, eo plures maioresque calumniatores alere, quique cum turpi damno ad gratiam loquuntur: quo nihil detestius divitiarum, aliarumque potentiarum generant.* Q. Curtius adulationem perpetuum malum regum vocat, quorum opes saepius as-

sentatio, quam hostis everteris, lib. VIII, cap. 5. Unde Gale-
 nus de Dignotione & Curat. proprior. affectuum, virum
 veridicum explorare docens, καὶ πρῶτον, inquit, ἐὰν ἴδῃς
 αὐτὸν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων τε καὶ πολὺ δυναμένων, ἢ καὶ
 τὰς τῶν μοναρχῶν οἰκίας ἀπτόντα συνεχῶς, γίγνωσκε μάλιστα
 ἀκηκοέναι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἀληθεύειν ἅπαντα· ταῖς γὰρ
 τοιαύταις κολακείαις ἔπεται καὶ τὸ ψεῦδεςθαι. *Ac primum*
quidem, si eum videris divitum domos aut potentium, sive etiam
regum, frequentantem, certo tibi persuadeas velim, frustra rumo-
rem illum ad aures tuas accidisse, qui de eius integritate in dicen-
do verum ferebatur. Huiusmodi enim adulationibus mentiri cognat-
 um est. TOLL.

Pag. 41. l. 5. Ζηλοτυπίας κακοτέχνηστέροι) Sed nulla ver-
 futior aut fraudulentior supplantandi calumniandique ratio,
 quam laudando. Nam & hanc invidia reperit aulicorum. Καί-
 νος γὰρ δὴ τις, inquit Polyb. IV, οὗτος εὕρηται τρόπος διαβο-
 λῆς, τὸ μὴ ψέγοντας, ἀλλ' ἐπαινούντας λυμαίνεσθαι τοὺς πέ-
 λαις· εὕρηται δὲ μάλιστα καὶ πρῶτον τοιαύτη κακεντρέχεια,
 καὶ βασκανία, καὶ δόλος ἐκ τῶν περὶ τὰς αὐλὰς διατριβόντων,
 καὶ τῆς τούτων πρὸς ἀλλήλους ζηλοτυπίας καὶ πλεονεξίας. No-
 vus enimvero calumniandi modus hic est inventus, cum non obtre-
 flando, sed laudando alicui nocetur. Quae malignitas, invidia, &
 fraudas ab illis primo fuit excogitata, qui in aulis principum vitam
 degunt: ea est illorum hominum accumulatio inter ipsos, ea avaritia.
 Quare iure Tacitus in Agricolae vita pessimum genus vocat
 inimicorum, laudantes. TOLL.

ead. l. 7. Ἐπιτηροῦσιν εἰ που) Homerus de Achille cum He-
 ctore pugnante, Il. X, v. 319:

Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἦν ἄρ' Ἀχιλλεύς
 Πάλλεν δέξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἑκτορι δῖω,
 Εἰσορόων χροῖα καλὴν, ὅππῃ εἴξει μάλιστα &c.
Sic ex cuspide fulgor splendebat bene acuta, quam Achilles
Vibrabat dextera, cogitans malum Hectori divino,
Inspiciens corpus pulchrum, ubi cederet maxime.

Similiter fere Virgil. de Darete lib. V Aeneidos:

Ille, velut celsam oppugnat qui molibus urbem,
 Aut montana sedet circum castella sub armis,
 Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat
 Arte locum, & variis assulibus irritus urget. TOLL.

ead. l. 8. καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλευμένος) Seneca
 lib. III de Ira, cap. 31: Nulli ad aliena respicienti sua pla-
 cent. Inde Diis quoque irascimur, quod aliquis nos antecedit, ob-

lii, quantum hominum retro sit; & paucis invidentes quantum a tergo sequatur ingentis invidentiae. TOLL.

ead. l. 9. Παραγκονίζεται) Alciph. I, p. 26, παραγκονίσασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλομένους ubi Bergler. idem verbum ex Heliod. & hoc Luciani loco affert. REITZ.

ead. l. 10. Ἐνθα ὁ μὲν χρηστὸς) Plutarch. de discrim. amici & adulatoris: οὗτος δὲ τοὺς ἀληθινούς ἀποσοβεῖ φίλους, καὶ οὐκ ἔα πλυσιάζειν· ἂν δὲ μὴ δύνηται, φανερώς μὲν ὑποσκίνει, καὶ περιέπει, καὶ τέθνηπεν, ὡς ἀμείνονας, λάθρα δ' ὑφίστι τινας καὶ ὑποσπείρει διαβολὰς· κρυφίου δὲ λόγου κνίσαντος ἔλκος, καὶ μὴ παντελῶς εὐθὺς ἐξεργάσεται, τὸ τοῦ Μηδίου φυλάττει μεμνημένος· ἦν δὲ ὁ Μηδῖος τοῦ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον χοροῦ τῶν κολάκων οἷον ἑξάρχος, καὶ σοφιστῆς κορυφαῖος ἐπὶ τοὺς ἀρίστους συντεταγμένος. ἐκέλευεν οὖν θαρρόυντας ἄπτεισθαι καὶ δάκνειν ταῖς διαβολαῖς, διδάσκων, ὅτι καὶ θεραπεία τὸ ἔλκος ὁ δεδηγμένος, ἢ εὐλὴ μένει τῆς διαβολῆς· ταύταις μέντοι ταῖς οὐλαῖς, μᾶλλον δὲ γαγγραιναῖς καὶ καρκινομασί διαβρωθεὶς Ἀλέξανδρος ἀπώλεσε καὶ Καλλισθένη, καὶ Παρμενίωνα, καὶ Φιλώταν &c. Adulator autem veros amicos arceat, neque appropinquare finit: aut, si hoc non potest, palam quidem eos demulcet, colitque, & admiratur, ut meliores: clandestinum autem submittit aliquas & spargit calumnias. Ubi autem occultus sermo ulceris pruritum excitavit, si non statim rem perfecit, memoria tamen tenet atque observat Medii dictum. Fuit is Medius chori adulatorum, qui Alexandrum cingebat, veluti princeps, & calumniatorum summus, praestantissimis imminens. Iubebat autem suos audacter calumnias iacere, iisque mordere alios; docens, tametsi admorsus ulcus sanarit, tamen calumniae cicatricem mansuram. His quidem cicatricibus, ac vomicis, aut gangraenis potius & cancris corrosos Alexander Callisthenem perdidit, & Parmenionem, & Philotam &c. Cuius quidem Philotae historiam ab aemulo Crateto per calumniam subversi operae pretium est legisse apud Curtium lib. VI, cap. 8; quae mirum in modum haec, & sequentia illustrat. TOLL.

ead. l. 14. Εὐδοκίμει, καὶ ὅλως φθάσας κρατεῖ) Haec ita potius interpretarer: primas tenet, & illum denique praevertens superat: quandoquidem exemplo suo huius Homerici dicti veritatem confirmant:

Mars dubius saepe & victorem stravit ovantem. TOLL.

ibid. Ὁ φθάσας) Ven. utraque agnoscunt hunc articulum; reliquae respuunt. SOLAN.

ibid. Τὰ γὰρ τοῦ Ὀμήρου) Sic fere in Ep. ad Roman. 2, 14,

ἔταν. — τὰ τοῦ νόμου ποιῇ. quibus verbis Elfner. haec Luciani aliaque similia addit. REITZ.

ead. l. 16. Εὐνὸς ἐννάλιος) Hectoris verba sunt Iliad. Σ, v. 309. Livius lib. XXVIII, cap. 19: ubi Mars communis & victum saepe erigeret, & affligeret victorem. Propert. II, 27: Cum Mavors dubias miscet utrinque manus. Ovid. 1 Amor. El. 9, Mars dubius &c. TOLL.

ibid. τὸν κταν.) Adscripserat Solanus, τὸ in Homero esse pro τὸν, recte; sed quod etiam adleverat, B. i. e. Basilienfes, sic habere, erravit: nam utraque Basf. aequè τὸν habet, ac reliquae. Forſan Codicem B. ſignificare voluit, quod credo, non tamen recipio, quia etiam τὸν in ipſo Homero legi poteſt. REITZ.

ead. l. 17. Ποικίλας — ἑδρὸς ἐπινουῶσιν) Unde invidiam πολυμήχανον καὶ πάντολμον θηρίον Photius vocat, Epist. prima, commate πστ'. TOLL.

Pag. 42. l. 3. Ἡμισευέλπιδος) Scriptum fuisse ἢ μίσος ἢ ἐλπίδος, minime dubito. Vulgatam tamen tuentur omnes libri & ipse Codex Ox. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης) Vere. Nam, ut ait Plautus Captiv. II, 1: Doli non doli sunt, nisi astu colas: Sed malum maximum, si id palam provenit. TOLL.

ead. l. 9. Οὐδ' ἂν κατίσχυσε) Cicero pro Cluentio, cap. 65: Hoc uno modo saepe multorum improbitate depressa veritas emergit, & innocentiae defensio interclusa respirat: quod aut ii, qui ad fraudem callidi sunt, non tantum audent, quantum exco- gitant: aut illi, quorum eminet audacia, atque proietta est, a consiliis malitiae deseruntur. Quod si aut confidens astutia, aut callida esset audacia, vix ullo resisti modo posset. TOLL.

ead. l. 13. Ὁ τιμώμενος) Sarisberienſis lib. VII Policratici, cap. 24: Ubique tamen, qui illustrioribus clareſcunt meritis, acrius invidia toxicato dente roduntur. Velleius Paterc. lib. II, cap. 40: Nunquam eminentiae invidia carent. Livius lib. XLV, cap. 35, de Paulo Macedonico, cui triumphus negabatur: Inacta invidia media sunt; ad summa fere tendit. Apollodorus Comicus: Πρὸς γὰρ τῇ λαμπρῇ ὁ φθόνος βιάζεται, nam rebus obstat prae- lustribus invidia. Cyprianus de Zelo & Livore: Quanto ille, cui invidetur, successu meliore profecerit, tanto invidus in maius incendium livoris ignibus inardescit. Philo περὶ Ἰωσήφ. φθόνος δὲ αἰ τοῖς μεγάλαις εὐπραγίαις ἀντίπαλος, invidia semper magnae felicitatis adversaria est. Lucret. lib. III: Consimili ratione ab eodem saepe timore Macerat invidia, ante oculos illum esse po-

Lucian. Vol. VIII,

Cc

sentem, *Illum adspectari, clarus qui incedit honore: Ipse se in tenebris volvi, coenoque queruntur.* Infinita porro sunt, quae in hanc sententiam cum apud Graecos, tum apud Latinos scriptores belle dicta reperias. TOLL.

ibid. Τοῖς ὑπολειπομένοις) Nam qui invidet, minor est, ut ait Plinius lib. VI, Epist. 17. Et, secundum Plautum in Captiv. Act. III, Sc. 4: *Est miseriorum, ut malevolentes sint, atque invideant bonis.* TOLL. Τοῖς ὑπολειπομένοις) Melius, dignatione inferioribus. IDEM.

ead. l. 14. Τῷ δ' ἐπιτοξάζονται) Ita recte pleraeque editiones, uti est apud Homerum Il. Γ. O. tamen & *Fl. τὸν δε, prave.* SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν κορυφαῖον ἐκείνον) Verto, modo principem illum, & in fastigio dignationis collocatum, expugnaverit, ac de illo amicitiae gradu deturbaverit. TOLL.

Pag. 43. l. 1. Καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς) Pindarus Isthm. Carm. IV:

Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας
καὶ μαρναμένων,
πρὶν τέλος ἄκρον ἰκῆσθαι.
τῶν τε γὰρ διδοῖ τέλος,
καὶ κρέσσον ἀνδρῶν χειρόνων
Ἔσφαλλε τέχνα καταμάρτυσα.

Id est: *Est tamen incertitudo fortunae etiam pugnantium, priusquam ad finem summum veniant. Horum enim dat finem, & victorum deteriorum ars corripit praestantiorum supplantat.* TOLL.

ead. l. 2. Ὑπὸ) In omnibus impressis & Mss. ἐπὶ, quod ego mutare non sum cunctatus. SOLAN. Non sustinui vulgatum ἐπὶ repetere, quod ex praemisso ἐπὶ, & scribendi compendio natum, locum hic habere nequit. Quare audaciae veniam dabit ipsa necessitas. REITZ.

ead. l. 3. Τῆς ὕσπληγος εὐθὺς καταπεσούσης) Ὑσπληγὴς sive βαλβίς, item γραμμὴ Polluci, repagula, quae Latini *carceres* vocabant, quibus apertis, non *fractis*, ut interpretes habet, emittebantur currus. Videtur hic extensus funis fuisse, quo velut repagulo cursores continebantur; eoque remisso procurrebant. TOLL. Constat iam satis, docente praesertim Salmasio Plin. exercit. pag. 648, ὕσπληγῃ esse *repagulum*, vectim transversum, qui aequaret vel equos vel cursores, iam in linea stantes, ac paratos ad cursum. Haec ὕσπληγὴ subito utrinque laxata decidebat in subiectam γραμμὴν, βαλβίδα, lineam cavatam, ad cuius modulum ita attemperate

facta erat, ut decidens illam cavitatem impleret, & reliquo solo aequaret. Unice huc facit Statii locus Theb. VI, 593: *Ut ruit, atque aequum submitit regula limen, Corripuere leves spatium*; ad quem ceteros laudat Barthius. Disertus etiam Harpocratonis locus in βαλβίς. Haec faciunt etiam ad similem locum Nostri, supra Timon. cap. 20. GESN. Ὑσπληγξ οὐχ ὁ τόπος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ σιδηρεῖος ὄχλῳς, ὃν νῦν λάμνασ φασί. Schol. Mf. Reg. 2954.

ead. l. 4. Μόνον τοῦ πρόσω) Interpres vertit *primas afficere*, ac si τῶν πρατείων legeretur. Τοῦ πρόσω ἐφίμενος, est, tota mente intentus in spatium, quod cursu conficiendum restat, quo id absolui. Nemo hunc locum melius interpretabitur, quam Virgil. lib. V Aeneidos: — *Signoque repente Corripunt spatia audito, limenque relinquunt Effusi, nimbo similes: simul ultima signant.* Quod ad verbum est, τὴν διάνοιαν ἀποτείνουσι πρὸς τὸ τέρμα. TOLL.

ead. l. 6. Οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς) Οὐδέ τι κατὰ τῶν συναγωνιστῶν legendum videtur. GUYET.

ead. l. 8. Καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς) Cicero Philippica X, c. 1: *Declarasti enim, verum esse id, quod ego semper sensi, Neminem alterius, qui sua consideret, virtuti invidere.* TOLL.

ead. l. 11. Ἐπιστομίῃ) An in os cadere faciat? Supra pro Imag. c. 10: μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πῶδα ἔστω τὸ ὑπέδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίῃ μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν. GUYET. Alias esse os obturo, nisi notum, vid. notata ad l. d. & lov. Trag. c. 35, ac Liban. Epist. 12 f. REITZ.

ead. l. 13. Ὁ γὰρ πρόχων) Pessime interpres exposuit, qui prominet. Repone, qui ceteris antistat; ut ap. Catullum: *Verani, omnibus e meis amicis Antistans mihi millibus trecentis.* TOLL.

ead. l. 14. Καὶ ἀφύλακτος) Cyprianus de simplicitate Prae-latorum: *Facilior cautio est, ubi manifesta formido est; & ad certamen animus ante praestruitur, quando se adversarius confectur.* Verum, ut bene Seneca, *Professa perdunt odia vindictae locum.* TOLL.

ibid. Ἐν μέσφ ἀφθεῖς) Non satisfacit mihi interpres. Ma-lim, circumventus rapitur. Eleganter Ausonius in Cupidine Crucifixo locum hunc illustrat: — *Hostemque unum loca non sua nactum Facta nube premunt. Trepidantem, & cassa parantem Suffugia, in coetum medtae traxere catervae. Eligitur moesto &c.* Contra apud Ciceronem pro Cluentio c. 65: *Innocentiae defensio saepe multorum improbitate interclusa respirat.* TOLL.

ead. l. 15. Οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ φίλοι δοκ. ἐξ ὧν &c.)

Cl. Bel. de Ballu emendabat: οἱ δὲ ἀγάλλονται, καὶ φίλους δοκοῦσιν, ἐξ οὗ βλάπτειν ἄλλους ἔδοξαν, *du moment qu'ils ont paru être en état de perdre les autres.*

Pag. 44. l. 3. Ἡ καὶ ἀλλότριον) Sic Ven. utraque: reliqui impreffi & Cod. Ox. μηδὲ, vel μὴ δ'. SOLAN. Lege ἡδὲ, i. e. καὶ. Τὸ μηδὲ hic locum non habet. Guyet. Adeo placet, ut putem in contextum recipiendum. REITZ.

ibid. Τὰ προσόντα) Hic sunt vel fortunae, vel ingenii, vel quaecunque alia bona, commoda, conditio: quae alicui adsum, quibusve conspicuus est. TOLL.

ead. l. 4. Πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες) Basilii Magnus de invidia: Δεινὸν δὲ ταῖς εἰς τὸ χεῖρον παρατροπαῖς τὸ ἐπαινετὸν διαπτύσαι, καὶ ἐκ γείτονος κακίας τὴν ἀρετὴν διαβαλεῖν. *Improbum autem est, in peius defleſcendo, quod laudabile est, culpae, & e malitiae vicinia virtutem criminari.* Sarisberienſis lib. VII Policratici, capite 24, de calumnia loquens: *Et nunc quidem, inquit, bona aliena pervertit, nunc minuit: mala autem fingit, quae non sunt; aut magnificat, & extollit, si qua sunt.* Contra ea Quintilianus lib. II, cap. 12: *Est praeterea quaedam virtutum vitiorumque vicinia, qua maledicus pro libero, temerarius pro forti, effusus pro copioso accipitur.* Sic & in amore, & in amicitia vitia proximarum virtutum appellationibus velantur. Lucretius lib. IV: *Nigra melίχρους est, immunda & foetida ἄκοσμος.* Caesia παλλάδιον, nervosa & lignea δορκὰς &c. Et apud Theocritum Battus Idyl. X: *Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντι τὸ πάντες, Ἰσχρὰν, ἀλιβκαυστον. ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον. Ο Βομβυce venusta, omnes te Syram vocant, Tenuem, sole adustam: ego vero solus flavam mellis instar.* Est item apud Aristaenerum illius vitiorum in melius interpretationis amatorium exemplum, lib. I, Epist. 18: *Καὶ ὁ μὲν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπιχαρὶς παρὰ σοὶ κληθεὶς ἐπαινεῖται· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφη· τὸ δὲ διὰ μέσον τούτων ἑρῆς ἐμμετρώτητα ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας· μελιχρότους δὲ οἷσι τοῦτομά τινος, ἀλλ' οὐ ποῖημα εἶναι.* Ubi nisi & in Platone ita legeretur, & a Plutarcho in προσποίημα mutatum esset, χρῶμα pro ποῖημα legerem. Neque vel ita tamen Platonis mihi locus sanus esse videtur. Μελαγχλῶρους δὲ καὶ τοῦτομα οἷσι τινὸς ἄλλου ποῖημα, ἢ ἐραστοῦ υποκοριζομένου τε καὶ εὐχέρως φέροντος τὴν ὀχρότητα, εἰαν ἐπὶ ὥρα ἢ. Lege, μελαγχλῶρους, (sive μελίχρους, ut alii malunt) δὲ καὶ τοῦτομα οἷσδε ἄλλ' οὐ χρῶμα εἶναι ἐραστοῦ &c. ad plures illi sermo institutus est,

sic ut τὸ οἶμα vitiosum esse, quivis facile deprehendat. Ceterae mendae manifestae sunt. Posset autem τὸ ποῖνμα facies verti; nisi quis προσποῖνμα cum Plutarcho malit: cuius vocis vim Cicero pluribus explicat, lib. II de Oratore cap. 14, ut cum in sole ambulem, etiamsi aliam ob causam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer. De Amicitia locus est eximius, sed prolixior, apud Horatium lib. I, Sat. 3, ubi tandem livorem nostrum, & animi aeruginem perstringit, dicens: *At nos virtutes ipsas invertimus; atque Sincerum cupimus vas incrustare. probus quis Nobiscum vivit?* multum demissus homo. illi Tardo cognomen pingui damus. pro bene sano, Ac non incauto, fictum, astutumque vocamus &c. Plura ad Lucret. & Horatium Lambinus congestit, quae describere nolo, ne alienae fructum diligentiae videar velle interceptere. TOLL.

ead. l. 7. Τὸν τυραννικόν) Malim, tyrannidis, vel tyranni ministrum, quam tyrannum, vertere. TOLL. Mutuo se explicant ὁ βασιλικός, apud Ioannem Evangelistam 4., 46, & hic noster τυραννικός. Non est tyrannus ipse ὁ τυραννικός, sed minister tyrannidis, humilis apud tyrannum, ad opprimendos cives operam suam illi commodans, certe pollicens, atque opportunus ob id ipsum suspicioni, illum adeo sedulo agere omnia, uti prodicionis consilium tegat: ut ille Callicrates, qui, dum se τυραννικόν simulat apud Dionem Syracusanum, illum evertit. Vid. Nepos 10, 8. ΓΕΣΝ.

ead. l. 11. Φασί) In omnibus libris nostris φησὶ, quamvis vertant, inquit: ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡ Στρατονίκη) Allusit partim ad historiam Antiochi Seleuci R. filii, qui novercae amore flagrans ope Medici voti compos fuit factus: partim ad calumniam, qua Combabus fuit impugnatus apud eundem Seleucum, ac si Stratonices manifestarius adulter esset. Utramque noster fusse exponit in libello de Dea Syria: illam Plutarchus in vita Demetrii Poliorcetae: quam breviter item Noster attigit in Icaromenippo: Σελεύκου δὲ Ἀντίοχον ἑώραν Στρατονικήν διακεύοντα λάβρα τῇ μητρὶ, Seleuci autem filium Antiochum videbam clam Stratonicae novercae inpuentem. Ex hac historia effictam habes narratiunculam apud Aristaetum lib. I Epist. 13. Reposui autem, eiecta uxoris voce, nomen proprium, in quo ad historiam respicitur, quam exposuimus. Mox legam. ἀνδρὺς. Interpres non nimis bene vertit. TOLL. Adversantur haec fidei historiae; nemo enim vel tantillum Antiochi amorem subodoratus erat, quem ars Heraclitratī sola

detexit: sed & alibi Noster in eundem incidit errorem. V.
Ἰκαρ. cap. 15. SOLAN.

ibid. Ἀνδρῆς) Mf. Ox. uti coniecerat Tollius. In reliquis *ἀνδρῶν*. SOLAN. Ienf. ad Hermot. sub init. vulgatam contra Toll. defendit, & potest mihi etiam ea ratione defendi, quod *εἶχε* intelligi queat, vel aliud verbum, quale Gesner. addit. Verum quando Cod. bonae notae habemus coniecturae Tollianae faventem, & melius procedit oratio, id recepi. REITZ.

ead. l. 14. Ἑρωτικῇ) Ἑρωτικῶς. GUYET.

Pag. 45. l. 2. Μὰ Δί') Th. Magist. v. Μὰ haec afferens observat, rarissime affirmare τὸ μὰ. Sed vid. supra ad Icaromen. cap. 14 notata. SOLAN.

ibid. Φιλόξενης) Nobilis poeta Lyricus, qui cum Dionysii tyranni carmina liberius damnaret, ab eo in Latumias detrusus est: unde Tarentum aufugiens Dionysio revocanti epistolam misit una litera O, id est ου, notatam. Plura Suidas. Meminit & Plutarchus de fortuna Alexandri, Orat. II, in initio. TOLL.

ead. l. 3. Καὶ ἄμειτρα) *Hiulea*, interpres. Rectius *immodulata*, ut Horatius in Arte: *Non quivis videt immodulata poemata index*. TOLL.

ead. l. 4. Ὁ φίλος διαβάλλεται) Haec ad Lucianum ipsum spectare videntur impietatis accusatum. LA CROZE.

ead. l. 6. Ὁ δὲ ἀκούσας) Verte: *quo ille*, sc. amicus, *audito*, statim velut oestro percitis auribus, uti par est, *inflammat*, & *moram accuratae inquisitionis non ferens*, *aversatur amicū*, *repellitque*. Plane enim istiusmodi mendacia confingunt, quibus maxime nocunt audientis animus ad iram posse provocari. TOLL.

ead. l. 11. Καὶ ἔνθα πρῶτος ἐστίν) Sic Alexander Parmenionis auctoritatem moleste ferens, a Cratere in Philotam, invidiosa illius & suspiciosa commemoratione accenditur: Curtius lib. VI, c. 8. Sic Nero a Capitone Cossutiano in Thraeam inflammatus, quod non adfuisset in Poppeae Sabinae consecratione, quam Nero prae ceteris dilexerat: Tacitus lib. XVI, cap. 22. Sic apud Phaedrum libertus ille, *Adiecit id, quod sentiebat maxime Doliturum amanti*. Ceterum exemplorum ὅσα κόνις. Benedictus male legit πρῶτος, pro πρῶτος, vertitque & *qua parte praestat*. Nos emendavimus & contextum, & interpretationem, vertentes, & *qua quisque parte maxime vulnere patet*. TOLL. Certa est Tollii emendatio. Quid enim est, quod ante eum in omnibus impr. & O. Mf. legebatur πρῶτος; SOLAN.

ibid. 'Επ' ἐκείνῳ) 'Επ' ἐκείνο interpr. legisse videtur. GUYET.

ead. l. 12. 'Ες αὐτόν) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 13. Μηκέτι σχολὴν ἄγειν) Verterim: indagandae, seu percrustandae, veritati non modo non vacet: verum etiam, si quis obiectum crimen diluere voluerit, non admittat defensionem, infolentia auditae criminationis, tanquam veritate praeoccupatus. TOLL.

ead. l. 15. 'Ὡς ἀληθεῖ) Nisi ἀληθεῖ hic neutro genere accipitur pro substantivo, legendum hic vel ἀληθεία, quod malim; vel ἀληθούς, ut ad ἀκροάσεως referatur. TOLL. Nescio, quid Tollius haesitarit: ἀληθεῖ enim certe neutrum est, & factum, ac de mutatione ne cogitandum quidem. Vid. paulo supra notam Iensii. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὅν) Atticissimus, pro ἀνυσιμώτατον γὰρ ἔστι. Sic Homer. Iliad. Θ, v. 306: Μήκων δ' ὥς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ Καρπῷ βριθόμενῃ, νοτῆσιν τε εἰαρινῇσιν. Pro βρίζεται. Pro ὅποτε malim, ὥς ποτε. TOLL. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὅν τὸ εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις &c.) Pessime, nisi vehementer me animus fallit, haec sese habent. Luxata est plane oratio, & male coniuncta, quae omnino est dividenda. Primo pro ὅν τὸ, scripsisse Lucianum existimo ὄντως. Dein post ἐπιθυμίας ponenda τελεία στήλη, nec aliter video fecisse Florentinos; recte. Quae sequitur, est nova historia. Primum horum verborum membrum pertinet ad superius memorata, quemadmodum nimirum quis apud muliebriter pium accusatus, licet falsissime, impieratis, nullius veniae, immo ne defensionis quidem locum obtinere queat. *Revera enim* (addit Lucianus pro causa) *haec est efficacissima calumniae species, quae alienum quid ab animi affectione audientis contineat. Quin etiam cum apud Ptolemaeum &c.* IENS. Facile probaverim emendationem doctissimi Iensii. Sed in eo aliter mihi videtur, quod illud ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ κ. τ. λ. seiungit a praecedentibus, & interpretatur, *Quin etiam cum apud Ptolemaeum.* Immo, quod ipsa etiam relativa particula ὅποτε indicat, artificie ista connexa sunt. Exemplum subiicitur illius observationis, quod dixerat τὸ παράδοξον τῆς ἀκροάσεως movere beattulos illos, τὸ ὑπεναντίον τῆς ἐπιθυμίας. Nempe quod vehementer optant homines, illud facile credunt, v. g. amari se: at cum semel adversantis huic persuasioni suspicionis, paradoxae initio, scintilla in animum incidit; illicet ardent toti, a zelotypia in furem ruunt. Sic Ptolemaei ἐπιθυμία est,

Bacchum videri : hinc facile credit , bacchaturus in suam gratiam suos amicos. Παράδοξον est , Demetrium huic cupiditati regis adversari , in ea re , quam cordi adeo regi esse norit. Sed cum illud παράδοξον , illud ὑπεναντίον τῇ ἐπιθυμίᾳ , semel percussit aliqua fidei specie animum : actum est , periit Demetrius , nisi praesenti & extemporali remedio sibi succurrat. Huc etiam alterum de Alexandro & Hephæstione exemplum convenit. GESN.

ibid. Τὸ εἶδος) Impressi omnes ἐν τῷ εἶδει. Ienius ὄντως scribendum putat ; deinde post ἐπιθυμίας ponendam τελείαν στιγμήν. Ox. Cod. ἐν non agnoscit , recte. SOLAN. Solanus ἐν deleat : ego certe non intruderem , si & in cett. abesset. At nondum reiicio , cum probabile non sit , librarios id , quod difficilior est , tam diligenter ingessisse : nam neque insolitus est Atticismus , sive πλεονάζειν putes , sive participium pro ἔστι positum accipias , (cuius exempla satis dedimus alibi) adde Herodian. III, 12, 2, εἶδως δὲ ἀδύνατον ἐν δύο διαχειρίζεσθαι βασιλείας. Sed vel magis abundat verbum εἰμι *ibid.* V, 8, 8, οὐδὲν οὖν εἶναι αὐτὴν ἐλάττω , quod Stephan. expungendum censet , vel mutand. in ἦν ὅ. At forsitan eodem modo hic in Luciano abundat ἐν , atque infra Pseudol. cap. 6, ἡ ἀγαισχυντία οὔσα , quod ibi expositum vide , aliaque etiam de abundante verbo εἶναι addita. Confer mox cap. 20, ἔστι — ἀδελφὴ τις οὔσα. REITZ.

Pag. 46. l. 2. Πτολεμαίῳ) Δ. Νέος ; v. not. Toll. & Herodian. I, qui Antigoni etiam meminit Bacchum imitantis. Adde de hoc cognomento Spanhem. 435, qui ex Euseb. Chron. confirmat, 61, 73, 194. Diserte apud Clem. Alex. IV Ptolemaeorum dicitur , pag. 22 A. ubi plures memorantur reges Deorum nomina usurpantes. At neque quartus , neque undecimus , sed decimus erat. Vid. Tabulam Chronol. Humphr. Prideaux. Idem enim est cum *Aulete* , cui successit Cleopatra , regum Aegypti ultima , primo tamen una cum fratre regnans. Nisi forte hic Διόνυσος Νέος ideo Νέος dicatur , quia iam ante eum alius , nempe quartus ille , Διόνυσος dictus fuerit , qua de re nunc inquirere non vacat. Certe uterque Bacchi nomine non indignus , si id nominis non ab Ethnicis , Bacchum ut numen colentibus , sed a nobis esset inditum , qui execramur. SOLAN.

ibid. Τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι) Qui undecimus fuit Ptolemaeorum. TOLL.

eod. l. 3. Τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον) Cuius & Antoninus

Imp. meminit lib. VIII, cap. 21. Adeatur Ionfius in Histor. Philosophica. TOLL. Quis ille Platonicus Demetrius, de quo nihil Diogenes? Adi Tollium. SOLAN.

ead. l. 4. Γυναικεία) De eo more multa apud Euripidem in Bacchis p. 545 & seq. SOLAN.

ead. l. 6. Έωθεν έπεινε) Quo nihil viro gravi turpius, nisi cum res poscit, aut iubet valetudo: antiquis autem tam rarum & inusitatum, ut etiam Apostolos illud diei tempus ab ebrietatis potuerit suspicione vindicare. Res igitur erat extremae luxuriae, quam & feminae adamabant nequiores. Apuleius lib. IX: *Quanto me felicior Daphne vicina, quae mero & prandio matutino saucia cum suis adulteris voluptatur.* Idem eodem libro: *Matutino mero, & continuo stupro corpus emanciparat.* TOLL.

ibid. Ταραντινίδιον) Pollux lib. VII, cap. 17: *καὶ μὴν τόγος ταραντινίδιον διαφανές ἐστιν ένδυμα, ώνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντινῶν χρήσεως καὶ τρυφῆς.* Est autem pellucida vestis, *Taranтинидιον*, ita a Tarentinorum usu luxuque appellata. Hesychius: *Ταραντινὸν*, sive, ut alii legunt, *ταραντινίδιον*, ἱμάτιον γυναικείον λεπτόν, κρόσσους ἔχον ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους. *Taranтинidium*, vestimentum muliebre tenue, fimbrias, seu villos habens ab una parte. Utebantur eo plerumque meretrices. Lucian. in Dial. Meretr. VII: *Οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τῶν ἑταίρων οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὄρμον, οὐ ταραντινίδιον ἔχουσα.* Apud Pollucem. cap. 13, lib. VII, fragmentum est veteris poetæ, Παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ, φορῶν κροσσωτοὺς, καὶ γυναικεῖαν στολὴν. *Virgo esse videtur, gerens fimbriatas vestes, & muliebrem stolam.* Muliebri autem veste Bacchus amiciebatur. Vide Senecam. Et Tragoedi, omnesque Dionysiaci artifices, quorum nota *symmata*. Apud eundem Pollucem, *Λυδῶν χιτῶν τῖς βασσάρα, διονυσιακῆς, ποδήρης.* Et apud Hesych. *βασσάραι χιτῶνες, οὓς ἐφόρουν αἱ Θράκαι βάκχαι.* Hinc & Bacchus *Βασσαρεύς* dictus. Commentator vetus Horat. lib. I, Od. XVIII, *Bassaræus dictus est Liber pater a genere vestis Baccharum:* unde & *Bacchæ Bassarides dictæ Pers. Bassaris & Lyncem.* Bassaris enim genus vestis est, ad pedes usque demissa, dicta a Bassara, loco *Lydiæ*, ubi fit. Ubi *Bassara* pro *Bassaris* legendum videtur. Verum Etymologici auctor & in etymologia, & in ipsa nominis denotatione variat. Quamquam etiam *Bassaris* apud Persii Scholiasten inveni, ad Sat. I, v. 101. *Bassarides*, inquit, *Bacchæ.* Quibusdam videtur a genere vestis, qua Liber pater utebatur, demissa ad talos, quam *Thracæ Bassarin.* Quidam a vul-

pibus, quarum pellibus Bacchae succingebantur. Vulpes Thraces Bassiares dicunt. TOLL.

ead. l. 7. Ἐκυμβάλισέ το) Cymbala namque cum saltatione iungebantur in Deorum effeminato cultu: praesertim in festis Bacchi, Herculis, & Matris Deum Cybeles. Iustinus de Ptolemaeo Philopatore, lib. XXX, adduntur instrumenta luxuriae, tympana & crepundia; sive, ut alii malunt, crepiscacula. Ubi tamen τὸ crepundia ab interprete esse censuerim. Nam de eodem loquens Plutarch. tympani tantum meminit. Sed, uti dixi, & cymbala in eiusmodi festis solemnia fuere. Apuleius de Gallis Cybeles, lib. VIII Miles. Qui per plateas & oppida cymbalis & crotalis personantes, Deamque Syriam circumferentes mendicare compellunt. Lucretius lib. III: Tympana tenta tonant palmis, & cymbala circum Concava, raucisonoque minantur cornua cantu. Et Phrygio simulat numero cava tibia mentis. Erant autem ea vel ex aere, vel e buxo, quae muruocollisu non ingratum sonum edebant. Aufonius in Epist. ad Paulinum XXV: Cymbala dant sistu sonitum: dant pulpita salu ista pedum: tentis reboant cava tympana tergis. Propert. lib. III, El. XV ad Bacchum: Laevis odorato cervix manabit olivo, Et series nudos veste fluente pedes. Mollia Dircaeae pulsabunt tympana Thebae; Capripedes calamo Panes hiant canent. Vertice turigero iuxta Dea magna Cybelle Fundet ad Idaeos cymbala rauca choros. Anthol. lib. IV, de Herc. & Baccho: Ἀμφοῖν δὲ στῆλαι συντέμνονες εἴκελα δ' ὄπλα Νεβρός, λειοντῆ, κύμβαλα δὲ, πλαταγῇ. Sudorumque pares metae, paria arma: leonis Exuviae, kinnuleus, cymbala cum strepitu. Eleganter ad rem Tertullian. de Pallio: At quin alius & sericatus & crepidam aeratus incescit, & ut digne quidem Bacchantibus indumentis aliquid subtrinniret, cymbalo incescit. TOLL.

ead. l. 8. Ἀντισοφιστής) Exprobrator. Laſtant. lib. V, cap. 6: Et quoniam mores ac vitia regis imitari genus obsequii iudicatur, abiecerunt omnes pietatem; ne exprobrare regi scelus viderentur, se aliter viverent. Vid. Tacit. XVI, 22. Et Laſtant. lib. V, cap. 9, p. 482. Isocr. p. 10. TOLL.

ead. l. 10. Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ) Malim ita vertere: Ita & apud Alexandrum haec omnium maxime valebat calumnia, si quis neque colere ut Deum, neque adorare velle Hephæstionem deferebatur. TOLL.

ead. l. 13. Ἐβουλήθη προσδεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ) Praecessit Melanchthon in vertendo, ad reliquam funeris magnificentiam additum voluit. Et sequitur promte Bene-

dictus, verba haec ipsa sic exprimens; quod miror ab aliis, qui hunc dialogum & versionem eius tam accurate exegeturunt, pro bono acceptum, cum nulla prorsus in Graecis fiat mentio illius funeris. Quin etiam *μεγαλουργία* non patitur, ut de impensa pecuniaria intelligatur, Graecis ad eam exprimendam alia voce utentibus. Immo nec consideratio magnificentiae funeris potest hic locum habere. Maiora desiderantur, quae habebis, si recte veritas mecum *ad reliquam rerum suarum magnitudinem addi voluit, ut & Deum crearet eum, qui erat mortuus*. Inter alia ingentia acta sua referri voluit, ipsum ex mortuo fecisse Deum. GRON.

ead. l. 14. Καὶ δὲν χειροτονῆσαι) Pluribus haec Arrianus, Curtius, Plutarchus in vita Alex. M. TOLL.

Pag. 47. l. 1. Καὶ ὁ μέγιστος ἕρκος) De Caligula Suetonius refert, eum inter cetera amoris erga Drusillam documenta nunquam deinceps nisi *per aumen Drusillae* deierasse. Idem in morte Iulii Caesaris narrat, controversias quasdam a plebe *interposito per Caesarem iureiurando* distractas; & Claudium Imper. *iusiurandum* sibi *neque sanctius, neque crebrius* instituisse, quam *per Augustum*: quin & violata periurio numina ista gravius vindicata, quam si quis per ipsum Iovis numen, aut maiorum gentium Deos peieraret. Sic ut vere dixerit Tertullianus in Apologetico: *Citius denique apud vos per omnes Deos, quam per unum genium Caesaris, peieratur*. TOLL.

ead. l. 6. Ονειράτα) Id enim inter divinitatis signa. Unde & aegrotantes, & futura praenoscer cupientes, in Deum, Aesculapii praecipue, & Serapidis, nec non Apollinis, sese templa conferebant, per somnium illorum voluntatem, responsive expiscaturi. TOLL.

ead. l. 7. Ἐπιφανείας) Illustravit hanc vocem, locumque Luciani, Ez. Spanhemius in V Dissertatione de re Nummaria: quod opus a me iuventuti nunquam non erit commendatissimum. TOLL.

ead. l. 8. Μαρτείας) Et oracula ad auctoritatem novo Deo conciliandam efficta. Aemulatus est in Antinoo Hadrianus, quem non secus ipse, ac Hephæstionem Alexander, dilexerat. Spartianus in eius vita: *Et Graeci quidem volente Hadriano eum consecraverunt, oracula per eum dari asserentes, quae Hadrianus ipse composuisse iactatur*. TOLL.

ead. l. 9. Πάρεδρω) Servius in VII Aeneid. *Revera Virbius est numen coniunctum Dianae, ut matri Deum Attis, Minervae E-richthonius, Veneri Adonis*. Id est *πάρεδρος*. Πάρεδροι etiam

σύνθρογοι dicti, teste Hesychio, quamquam viri docti τοὺς παρέδρους τοῖς συνθρόγοις inferiores existimant, & ordine, & dignatione. Quin & Gallus sese apud Nostrum in dialogo sui nominis παρέδρον Ἐρμού iactat. TOLL. Aelianus de Demade, V, 12: ἐψηφίσατο δὲν τὸν Ἀλέξανδρον τρισκαίδέκατον, id est, παρέδρον τῶν δώδεκα θεῶν. Συνθρόγους etiam vocabant. Salmasius. Unicuique Deorum suos tribuebant παρέδρους. Matri Deum Idaeos Dactylos, Aesculapio Ὑγίειαν, Ἴασδ & Τελεσφόρον. Et sic aliis alios assēssores. SOLAN. Πάρεδρον hic esse praesentem auxilio, & tanquam assidentem mortalibus aegris Deum vel Heroem, recte monuit vir doctus Ger. d'Arnaud de Diis παρέδροις cap. 27, cuius observatis adiciendum, quod Salmas. docuit Exerc. Plin. p. 248, b, B. ex Iustino M. & Eusebio, iungi etiam solere παρέδρους & ὀνειροπομπούς δαίμονας. Ἐπιφάνειαν etiam de somniis dici, ibidem monet vir summus. Verum de hac quidem omnia iam laudatus Tollio Spanh. diff. VII, divini operis p. 425 seq. GESN.

ibid. Ἀλεξικάκῳ) Quod Herculi, quem aemulabatur Alexander, cognomen datum in Deorum numerum cooptato. Fuit item Apollinis cognomen, de quo videndus Pausanias in Atticis, pag. 6. TOLL.

ead. l. 10. Ἐπίστρεψ) Iuvenal. Sat. IV: — Quid apertius? Et tamen illi Surgebant cristae. Nihil est, quod credere de se Non possit, cum laudatur Dis aequa potestas. TOLL.

ead. l. 14. Τὸν κοινὸν ἀπάντων θεῶν) Erant enim & peculiare vel populis, vel familiis, seu gentibus Dii. Auson. in Caesaribus: Aeneadum generis qui sextus & ultimus heres, Poluit, & clausit Iulia sacra Nero. Inprimis heroës in Deum numerum relati; ut populo Romano Quirinus. Ceterum, qui plura Deorum nomina desiderat, uni tantum culta vel cognita populo, legat cap. XXIV Apologetici Tertulliani, & lib. IV Augustini de Civitate Dei, cap. 8, & passim; Sermon. VIII Theodoretī ad infideles Graecos &c. TOLL.

in Schol. col. 1. l. 5. Λέγεταί Λέοντα) Magistri fuit summa dignitas in aula Constantinopolitana, de qua vide Meursium in Lexico Graeco barbaro. Quis autem hic Leo intelligatur, Thrax, Isauricus, vel Copronymi filius, quaerent, quibus per otium licebit. Interea hinc liquet, Scholiastam nostrum saltem ante 1229 annos non vixisse, quandoquidem tum regnare coepit Leo Thrax. CLER.

Pag. 48. l. 3. Ταξιαρχῶν) Verte: Ordinum ductor, quique magno apud Alexandrum in honore erat. TOLL.

ead. l. 4. Συγκαθείρθη λέοντι) Alludit ad historiam Lysimachi, quem Alexander leoni obiecerat. TOLL.

ead. l. 6. Ἐπομοσάμενος) Eodem ferme dolo, quo Iul. Proculus usus, interfecto, seu discerpto a Patribus Romulo, quo desiderium plebis leniret. Adi Liv. l. I, & Florum c. 1. TOLL.

ead. l. 8. Ὅτι δὴ) Legebam initio, ὅτι ἰδὴ. Verum τὸ ὅτι eleganter saepe παρέλκει. TOLL.

ead. l. 13. Καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ) Eadem in Halieuticis similitudine usus est Oppianus lib. V:

Ὡς δ' ὅτε δυσμενέων βριαρὸς λόχος ἀντιβίοισι
Λάβριος ἐμπελάσῃ μεσάτην ἐπὶ νύκτα δοκεύσας,
Εὐδοντας δὲ κίχνησε φυλακτῆρας πρὸ πυλάων
Ἄρως εὐμενέοντος, ἐνιπλήξας δ' ἐδάμασσεν
Ἐθθεν ἔπειτ' ἄκρην τε πόλιν, καὶ τύρσιν ἐπ' αὐτὴν
Θαρσαλέοι σπυδουσι, πυρὸς βέλος, ἄστρος ἄτην,
Δαλὸν εὐδμήτων μεγάρων αἰσθήρα φέροντες
Ὡς τότε δει.

*Ac veluti insidiae media sub nocte propinquant
Hostibus occulto, & curis somnisque solutas
Excubias arcis nocturnae sub Marte quieto,
Caedunt; & sternunt custodum corpora passim:
Hinc propere vadunt summa ad vestigia muri,
Audacesque locant flammam in arce micantes,
Urbis casurae signum, torremque ferentes,
Qui sit robustus iam prensae malleus arcis:
Sic tunc dei.*

Ut & Apuleius ex parte lib. V Metam. Tunc nocte iam portis patentibus nudatum sororis animum facinorosae mulieres, omittis testae machinae latibulis, districtis gladiis fraudum simplicis puellae paventes cogitationes invadunt. TOLL.

ead. l. 15. Ἄλλ' ἐν ᾗ) Non satis placere mihi fateor hoc ἐν ᾗ. Possis quidem intelligere χώραν sed usum formulae huius desidero: ac malim legi ἄλλ' ἐνθα, vel, quod magis probo, ᾗ ἂν vel εἰ πῃ, quod forte omnium proxime ad scripturam receptam accedit, ἀφύλακτόν τι μέρος κ. τ. λ. & sic interpretatus sum. GESN.

Pag. 49. l. 3. Ὅτι ἂν ἄσθενες) Themistius Orat. III: Καὶ ὅπου ἂν αἰσδῆται αὐτὴν εὐπραγουσαν, ἥρέμα εἰσοικισαμένη κατὰ σμικρὸν ὑπορύττει καὶ ἐλέγχει τὸν ἀφρακτόν τι καὶ ἄσθενῃ. Quae ubi ad votum succedere sibi conatus suos senserit, perblande irrepens paulatim eum subruit, & scrutatur, qua parte minime munitus, ac minime valens est. TOLL.

ead. l. 4. Καὶ προσάγουσι τὰς μηχανὰς) *Eique suas machinas admovent.* TOLL.

ead. l. 11. Προσιπάρησις) *Non est obsecratio, uti reddidit interpres: sed est assiduitas in calumniando; aut, si ita mavis, in assentando simul & calumniando, qua quasi obrunditur ille, quem in amicum veterem volunt concitare.* TOLL.

ead. l. 13. Συγγενὴς) Πρόδρομον ὑποκρίσεως vocat Themistius, *emissariam simulationis.* TOLL.

ead. l. 16. Διατριβὰς) Et hic secutus sum ed. I. quod enim in aliis erat διαβολὰς, ferri nequaquam potest, cum statim sequatur καὶ ταῦτα Σεμελίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. SOLAN.

Pag. 50. l. 5. Τὸ φιλόκαινον) Plin. lib. XII Nat. Hist. cap. 1: *Est natura hominum novitatis avida.* Plin. Iunior lib. VIII, Epist. XVIII: *aures hominum novitate laetantur.* Hinc Home-
rus: τὴν γὰρ αἰοιδὴν μάλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, ἥπερ ἀκού-
όντεσσι νεωτάτῃ ἀμφιπέληται. TOLL.

ead. l. 6. Τὸ ἀφίκορον) Propert. lib. II, Eleg. 33: *Elevat as-
siduos copia longa viros.* Monetque Isocrates ad evitandam il-
lam satietatem, τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιεῖν τοῖς αὐτοῖς,
ne saepius eosdem alloquamur, in Orat. ad Demonicum. Exi-
mum hac de re praeceptum est apud Ciceronem de amicitia
cap. 19. *Non enim, inquit, amicitiarum esse debent, sicut aliarum
rerum, satietates. Veterrima quaeque, ut ea vina, quae vetustatem
ferunt, esse debent suavissima: verumque illud est, quod dicitur,
multos modios salis simul edendos esse, ut amicitiae munus exple-
tum sit, novitates autem, si spem afferunt, ut tanquam in herbis
non fallacibus fructus appareat, non sunt illae quidem repudian-
dae: vetustas tamen suo loco conservanda est.* TOLL.

ead. l. 8. Λαβρὴ δὲ καὶ πρὸς τὰς λεγόμενας) *Locus deprava-
tus.* GUYET. Λαβρὴ δὲ καὶ πρὸς τὸ οὐς λεγόμενα καὶ μεστὰ
ὑποβολῆς ἀκ.) Ita locum hunc fere conclamatum refuxi fau-
stis, ni vehementer divinatio me fallit, avibus. Vide, quid
in omnibus nostris libris antea fuerit: οὐ γ. ὁ. ὁ. ἡδόμεθα
πάντες λαβρὴ δὲ, καὶ πρὸς τὰς λεγόμενας καὶ μεστὰς ὑπο-
βολῆς ἀκούοντας. Nullo prorsus sensu. Quid ad id viri docti?
quid Tollius? Conatus est quidem emendare, eo usque lau-
dem meritus est; sed friget eius emendatio. Nostra scriben-
tis mentem ipsam iam liquido praeferat. Nec ullus iam scrupulus,
pauculis tantum literis mutatis, superest. Quod iam
Lucianus dicit, nemo est, qui non a se dictum, aut scriptum
hoc in loco credat aut velit, quod certae emendationis si-
gnum est. Haec autem cum scriberet Lucianus, ob oculos

hunc Demosthenis l. habuisse videtur, π. στεφ. circa initium p. ed. Wolf. 473 : φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει τῶν μὲν λοιδοριῶν καὶ τῶν κατηγοριῶν ἁκούειν ἡδέως, τοῖς ἐπαινοῦσι δ' αὐτοὺς ἀχθεσθαι. Tacit. Hist. I, 1 : *Obtestatio & livor pronis auribus accipiuntur*. SOLAN. Καὶ πρὸς τὰς λεγόμενας) Hunc locum esse corruptum, ipsa insignis varietas indicat. Ald. 2. sic, ἡδόμεθα πάντες, λαθρῶς καὶ πρὸς τὰς λαθρῶς λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούας. Hanc lectionem exhibet etiam Io. Caselius, qui separatim hunc libellum dedit Helmstadii 1594, 4. Vertit autem anno proximo sic: *Nescio enim, qui fiat, ut omnes clandestinis sermonibus capiamur, & avidè arripiamus, quaecunque suspicionum plena ab aliis insusurrantur*. Melanchthon transtulerat: *Nescio enim, qui sit, ut omnes amore sui immodico admiratio furim rapiat, & suspicionibus illeceat*. Benedictus: *Nescio quo pacto gaudemus omnes clamculum, cum plenas suspicionem delationes accipimus*. Scilicet certi quid negat contextum Graecae orationis. Varietas illa orta, nisi fallor, ex quo τὸ οὗς vel τ' οὗς adeo obscure scriptum, transiit in τὰς. Nempe dedisse puto, vel ita, vel non multo aliter, Lucianum, Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαθρῶς καὶ πρὸς τ' οὗς λεγόμενα, καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκούοντες. GESN. Vix mihi tempero, quin Solani emendationem in contextum recipiam; ac miror, cur ad confirmandam suam sententiam non addiderit, idem occurrere supra cap. 2, καὶ παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτῶ κοινολογούμενον. Cumque Gesnero eadem emendatio in mentem venerit, iste consensus magnum veritatis indicium. Proinde igitur habeat lector, ac si πρὸς τὸ οὗς λεγόμενα καὶ μεστὰ ἐδὶ curassem, quamquam corruptam lectionem propter nonnullos retinui, quia in tribus verbis aliquid mutandum erat; quod me tamen non moraretur: nam cum τὸ οὗς vel τοῦς semel transisset in τὰς, quid mirum, sequentes librarios etiam genus adiectivorum ad id accommodando corrupisse? REITZ.

ibid. Μεστὰς ὑπ.) Gnome Gr. Ὑπόνοια δεινὸν ἐστὶν ἀνθρώποις κακόν. Suspicio grave est hominibus malum. Vide, quae ad cap. 3. P. Syrus: *Ad tristem partem strenua est suspicio*. TOLL.

ead. l. 9. Ὑπονοίας) Recte igitur Seneca in irae devitatione monet, tollendam ex animo suspicionem & coniecturam, fallacissima irritamenta; lib. de Ira, cap. 24. Idem lib. III, cap. 30: *Taurum color rubicundus excitat: ad umbram aspis exsurgit: urfos leonesque mappa proritat. Omnia, quae natura fera ac rabida sunt, consternantur ad vana. Idem inquietis & stolidis ingeniis*

evenit; rerum suspitione feriuntur. Aufonius in Epist. ad Paulinum: *Nec quae compositis male suadae & credula causis Concinnat verisimilis suspicio culpas.* Ita enim illic legendum: non male suadae credula causis, uti partim Graev. vidit, partim nos emendandum iudicamus. *Compositae causae sunt fictae calumniae.* Sic Phaedr. f. 1: *Qui fictis causis innocentes opprimunt.* Hic autem lubens legam: ἡδ. πάντες πρὸς τὰς λαβρὰς δὲ λεγομένας, καὶ μ. ὑπ. διαβολάς. TOLL.

Pag. 51. l. 1. τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος) Egregie Cicero Verrina II, cap. 15: *Eum, qui palam est adversarius, facile cavendo vitare possis: hoc vero occultum, intestinum, ac domesticum malum non modo non existit, verum etiam opprimit, antequam perspicere atque explorare potueris.* Facete Hispani, *Del agua mansa me guarde Dios, que de la brava me guardaré.* Id est, *A flumine leni ac placido me Deus tutum praestet: A torrente facile me ipse tutabor.* TOLL.

ead. l. 8. Ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν) Seneca de Ira lib. II, cap. 29: *Quid est iniquius, quam secreto credere, palam irasci?* TOLL.

ead. l. 9. Προσιέμενος) In omnibus libris nostris hic legebatur antea προαισθόμενος, quo quid absurdius dici potest? Immo vero προσιέμενος, ut cap. 15 & 25. SOLAN. Προαισθόμενος) Si praesentit, praecipit. Cur adiicitur τέλος; Suspicor, scripsisse Lucianum προσιέμενος, admittens, vel si quod verbum eiusdem potestatis propius ad literas verbi προαισθόμενος accedit. GESN. Et hic Solani emendationem recipiendam duco; verum quia & aliud verbum effingi potest, quod satisfaciatur, vitiosam lectionem exhibeo, donec Codd. subsidio veniant. REITZ.

ead. l. 11. Τοῖς χείλεσιν ἄκροισι) Hoc est, non ex animo. Sic summis labiis hospitem invitare, dixit Hieronymus. Noster autem, ἀπ' ἀκρου χείλους φιλοσοφεῖν, in Apologia; & in Dialog. Meretr. ἐπ' ἀκρου τοῦ χείλους τοὺς ὕρκους ἔχειν. Plura Erasmi in Adagiis. TOLL.

ead. l. 13. Ὡς ὁ ποιητής φησι) Homer. Ὀδυσσ. ε. Ἐσθλὰ ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεύον. Bona praedicantes, mala autem in pectoribus occultabant loquentes. Et Ὀδυσσ. δ, in adult. Martis & Ven. de Vulcano: κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων. Est & ap. Hesiod. δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων, dolum mente occultans. Hesych. βυσσοδομεύει, ἐνθυμεῖται, μηχανᾷται, ἀποκεκρυμμένως βουλευέται, καὶ ἐκ βάθους. Noster in Philopatride cap. 1: μύχιον δὲ βυσσοδομεύεις, ἀνα καὶ κάτω περιπολῶν, κερδ' αὐτῶν τοῖς τοῖκός. TOLL.

ibid. Βυσσοδομεύει τὴν ὄργην) Namque, ut in Medea Seneca, *Ira, quae tegitur, nocet: Professa perdunt odia vindictae locum.* TOLL. Βυσσοδομεύει) Utitur hoc verbo Hesiodus, *ἀ. 3, δόλον φρεσὶ — ὦν.* Utitur etiam Homer. *Od. Δ, 676, & alibi.* Sed apud neutrum tota occurrit phrasis. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀδικοῦτερον) Caecilius apud A. Gellium lib. XV, cap. 9: *Nam ii sunt inimici pessimi, fronte hilari, Corde tristi: quos neque ut apprehendas, neque ut mittas, scias.* TOLL.

ibid. Ἐνδ' ἀκόντα τὸ χεῖλος) More indignantium. Vide Erasmus in Adag. *Mordere labium.* TOLL.

ead. l. 16. Ἐτέρα μὲν κεύθοντα) Achillis verba sunt apud Homerum *Iliad. I: Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς αἶδ' αὖ πύλησιν, Ὅσ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δ' ἐβάζη.* Ille mihi invisus, non secus ac inferni portae, Qui aliud in animo versat, aliud autem loquitur. Hinc Phocylides: *Ἰνδ' ἕτερον κεύθης κραδίη νόον, ἄλλ' ἀγορεύων, Neque aliam occultes in corde sententiam, alia proloquens.* Et tamen, ut P. Syrus ait, *Homo semper in os fert aliud, aliud cogitat.* TOLL. *Iliad. I, 312.* SOLAN.

Pag. 52. l. 1. Καὶ ὑποκρινόμενον) Non cepit haec interpres. Repone igitur: & hilari mimicoque vultu tristitia & tragica consiliis versat. Lege autem cum Graevio, *ὑποκρινόμενον.* Mox lego, *κακῶν γέμουσαν.* Val. Flaccus: *Fingit placidis fera pectora dictis.* TOLL. Salmurienſis interpolator: *plenam affectibus tragoediam in se commovet.* Quanto rectius & elegantius Philippus Melanchthon: *agitque laeta & comica facie tragoediam meram, & nihil non triste patientem.* Sed ramen *περιπαθὴς* non est triste patientem, sed potius cum de homine loquuntur, est graviter commotus, & affectus. *Περιπαθὴς ὢν τοῖς ὁλοῖς* apud Athenaeum lib. I *Dipnosoph.* est qui obſoniis valde movetur & delectatur, obſoniorum valde avidus. *Περιπαθὴς τραγωδία* est Tragoedia acerba in eum, de quo agitur. *ὑποκρίνεται τραγωδίαν*, Graecis est insolens loquendi genus. Sed scribendum sine dubio & mora, ut olim conieceram, & nunc in Ms. meam coniecturam veram esse deprehendi, *ὑποκρινόμενον τραγωδίαν*, tragoediam agendam. *ὑποκρίνεται* est proprium histronum fabulam agentium in scena, unde *ὑποκριτής* est histrio. In *Pseudologista* cap. 19: *κακείνα μέμνηται ὥς τὸ εἶδος, ἃ πρὸς τὸ δέατρον ἐνταγμένου, τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξίων εἶναι.* Salmurienſis: *Ea etiam meminerunt, ut est consentaneum, quae in theatro iuvenis agebas, cum saltatoribus respondebas, atque una chori dux esse cupiebas.* Ultima verba non recte vertuntur. *ὑποκρίνεται* non est

respondere, sed est hoc loco *secundas agere seu facere*. Sic interpretandum, cum *histrionibus secundas faceres, & gregis dum esse cuperes*. Plautus *Asin. II, 1*: *Iam nunc secundas mihi facis*. Proprie autem *grex* de *histrionibus*. Petron. *Grex agit in scena mimum, pater ille vocatur, Filius hic, nomen divitis ille tenet*. *GREX ROMANUS* in antiqua inscriptione de pantomimis. Ὀρχισταὶ autem dicebantur pantomimi, ut *cantiores histriones*. Nondum tamen locus est ab omni mendo purgatus. Quid enim γέμουσα plena *Tragoedia*? Cuius rei erat plena? Excidit vocula. Credo Lucianum scripsisse γέμουσαν μίσους, plenam odii. Et sic totum locum vertendum, *agentem sub persona Laetia & comica Tragoediam valde asperam & plenam odii. Aspera Tragoedia*; ut apud Sueton. in Augusto, *asperrimae literae*; sed *sub persona*, ut apud Mimum Syrum, *Heredis fletus sub persona risus est*. Clarissimus vir Iacob. Tollius coniecit, legendum esse κακῶν γέμουσαν quod non improbo. GRAEV. Ὑποκρινόμενον) Ms. Gr. & V. 2. In reliquis prave ὑποκρινόμενον. SOLAN. Ὑποκρινόμενον — προσώπῳ) Favet Graevio etiam Caseliana lectio ὑποκρινόμενον. Ac de sententia nulum est dubium. Illud non ausim negare, ὑποκρινεῖσθαι forte ipsum quoque aptum huic rei verbum, cui tanquam rariori substituerit aliquis alterum solemne. Κινεῖσθαι certe ad saltantes referri, nemo, puto, dubitat. Sic Aristophan. Neq. 296, Μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμήνος ἀοιδᾶς, loqui videtur de modulato ingressu & saltatione, id est choro, nubium. Iam ὑποκινεῖσθαι ἰλαρῷ προσώπῳ τραγῳδίας videtur idem significare, quod κινεῖσθαι ὑπὸ προσώπῳ τραγῳδίας, motus tragicos edere sub persona ridente. Τραγῳδίας γέμουσαν simpliciter verti plenam, quod probabilis videtur Gronoviana interpretatio, licet quibus argumentis atque exemplis usus est vir doctissimus, de illis non idem per omnia existimem. GESN. Ὑποκρινόμενον recepi, quia verissime responderet κωμικῷ προσώπῳ nam Comoedorum propria hypocrisis, cuius mentio etiam hoc Dial. frequens. Gesner. vulgatum ὑποκρινόμενον verterat, *agere*. Ego *simulare* reposui. REITZ. Etiam ut nunc constituta est lectio, verbum *agere* in versione relinquendum puto, ut proprium in hac re, & τῷ ὑποκρινεῖσθαι plane respondens. GESN. in Add. *ibid.* Ἰλαρῷ καὶ κωμικῷ) Claudianus in 1 Conf. Stiliconis lib. II, v. 34: *Invisos odisse palam; non virus in alto Condere; non laetam speciem praetendere fraudi: Sed certum mentique patrem componere vultum*. TOLL.

ead. l. 2. Περιπαθῆ τινα καὶ γέμουσαν τραγωδίαν) Cum simpliciter & pari vocum ordine reddidisset Melanchthon, *agitque laeta & comica facie tragoediam meram & nihil non triste patientem*; Benedictus illud nudum γέμουσαν gravatus, plenam affectibus tragoediam dedit, abolito modo, quo per copulativam se extendit Lucianus. Id exemplum video placere aliis, qui putant supplendam orationem, ut legatur κακῶν γέμουσαν. Quod omnino nequeo probare, etsi videatur prima fronte blandiri. Nam cum dicit Lucianus καὶ γέμουσαν τραγωδίαν, simul tacite intelligit plenam eorum casuum, qui solent esse proprii tragoediarum. Quod ipsum solent saepe omittere. Sic paulo ante dixit μεστὰς ὑπονοίας, non addito, quibus rebus essent repletae. Sic in Symposio, οἱ σοφοὶ δὲ ἡσέλγαινον, καὶ ἐλοιδороῦντο καὶ ὑπερενέπιμπταντο καὶ ἐκκράγειςαν. Utrique nec hic speciatim quidquam addit. Quin etiam Polybius libro I de proelio ad Aegates dicit, nunc πρὸς Ἀννα πειθήσεται τὸν ἀγῶνα καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ναυτικὰς δυνάμεις καὶ προσέτι γέμοντα τὰ σκάφη, nunc αἱ μὲν γὰρ νῆες γέμουσαι δυσχρήστως διεκείντο πρὸς κίνδυνον. Idem fit apud Graecos in aliis verbis. GRON.

ibid. Πένθους) Sic *Ven.* utraque; in reliquis omnibus omisum, tam Mss. quam impressis. Sed genuina omnino scriptura, ut Συγγρ. c. 31. Epicurus apud Diog. Laërt. p. 301 B. ὁ δίκαιος ἀταρακτότατος· ὁ δὲ ἀδίκος πλείστης ταραχῆς γέμων. Bentleius reposuit, & pro γέμουσαν, στένουσαν, aut tale quid, reponit. SOLAN.

ibid. Γέμουσαν) Lege στένουσαν. GUYET.

ead. l. 3. Μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν) Verte: Hoc autem eum illis maxime evenit, cum hic, qui calumpniam struit, illi, qui calumnia appetitur, antehac amicus esse visus, eodem modo facit. TOLL.

ibid. Ἐπειδὴν πάλαι φίλος) Palladas lib. I Anthol. c. 42:

Οὐχ οὕτω βλέπτει μισεῖν ὁ λεγων ἀραφανδόν,

Ὡς περ ὁ τὴν καθαρὰν ψευδόμενος φιλίαν.

Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προειδότες ἐκτρετόμεσθα.

Τὸν δὲ λέγοντα φιλεῖν οὐ προφύλασσομεθα.

Ἐχθρὸν ἐγὼ κείνον κρίνω βαρύν. ὅς ποτε λαβρὸν

τὴν ἀπὸ τῆς φιλίης πίστιν ἔχων ἀδικεῖ.

Non ita nocet, qui odium suum prae se fert,

Atque ille, qui sinceram simulat amicitiam.

Nam inimicum praescientes evitamus.

At ab eo, qui se amicum proficitur, nobis non cavemus.

Illum ego gravem iudico inimicum, qui elanculum

Per amicitiae fidem iniuriam facit. TOLL.

ead. l. 5. Ποιῆται ὁμοίως) Interpretatus sum, quasi legere-
tur ὁμοίως, quod placuit etiam Caselio. GESN.

ibid. Τότε γὰρ οὔτε φωνὴν) Seneca de Ira l. I, c. 7: *Commota enim semel & concussa mens ei servit, a quo impellitur. TOLL.*

ead. l. 10. Αὐτός τις ἐνοχός) Sic apud Senecam in Hippo-
lyto v. 720: *Regeramus ipsi crimen, atque ultro impiam Vene-
rem arguamus. scelere vincendum est scelus. Tutissimum est inferre,
cum timeas, gradum. Ita & Antoninus Caracalla, cum Getam
fratrem obruncassent, per totam regiam currens, clamabat
μέγαν κίνδυνον ἐπεφευγέναι, μόλις τε σωθῆναι, magnum se
effugisse periculum, vixque evasisse incolumem, parricidio imma-
nem superaddens calumniam, ut est apud Herodian. lib. IV,
cap. 4. Sic Iugurtha, cum Hiempsalem interfici curasset, &
Atherbalem bello invasisset, scelere velabat scelus, menti-
tus, Hiempsalem ob saevitiā suam ab Numidis interfectum:
Atherbalem ultro bellum inferentem, postquam superatus sit, que-
ri, quod iniuriam facere nequisset; teste Sallustio cap. 15 belli
Iugurth. TOLL.*

in Schol. col. 1. l. 6. Οὐ κακῶς) Novum Scholium est; sed
ad eadem verba relatum. SOLAN. Καλῶς legend. probe mo-
net Werstenius. REITZ.

Pag. 53. l. 1. τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὐνοίαν) Themistius
Oratione III: *φύονται δέ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις ἀλώπεκες,
μᾶλλον δὲ ἀνθρώπια σμικρά τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς ἀλώπε-
κας ὁπίσθεν ἐφελκόμενα· οἱ δὲ αὐτῶν οὐκ ἀλώπεκας, ἀλλὰ
δράκοντας τοῦ χαλεποῦ καὶ ἀτόπου μέστους ὑπέρποντας, καὶ
κρυπτομένους εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας παραπετάσμασιν;
οὓς ἀπαλαύνειν χρὴ καὶ ἀποσοβεῖν πόρρωτάτω. Existunt au-
tem etiam inter homines vulpeculae quaedam, sive homunciones
potius exigui & illiberales, pone vulpes secum attrahentes: alii
vero non vulpes, sed serpentes difficilis & horribilis veneni plenos,
arrepentes, & benevolentiae & humanitatis involucris obtectos, qui
longissime abigendi & expellendi sunt. Ita apud Synesium Ty-
phonis uxor ad uxorem praefecti peregrinae militiae venti-
tans, & per calumniam Osiridi necem struens, eorum sese
fingit misereri, quibus cum liberis & uxoribus certa im-
mineret ab Osiride perniciēs: καὶ ἅμα ἐδάκρυσεν ἂν ὑπογε-
νιάζουσα τὰ παῖδάρια, εὐνοίαν οἰκτῶ προσποιούμενη, simul-
que eius complexa tenellos liberos lacrimari coepit, benevolentiam
hac commiseratione assumulans. TOLL.*

ead. l. 2. Ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι) Cicero lib. I de Offic. cap. 13: *Totius autem iniustitiae nulla capitalior est, quam eorum, qui tum, cum maxime fallunt, id agunt, ut viri boni esse videantur.* Origines lib. VI contra Celsum: Τότε μάλιστα τὸ φαῦλον ἐν τῇ χύσει τῆς κακίας, καὶ τῇ ἀκρότητι αὐτῆς εἶναι χαρακτηρίζεται, ὅτε ὑποκρίνεται τὸ κρεῖττον. Tum maxime nequitia ad cumulum & culmen improbitatis pervenisse notatur, cum speciem sibi virtutis induit. P. Syrus: *Malus bonum ubi se simulat, tunc est pessimus.* TOLL.

ead. l. 6. Οὐδ' ἔτι) In omnibus antea οὐδέ τι, corrupte. Statim etiam ex Mf. Ox. ordinem vulgatum impressorum mutavimus, in quibus prave legebatur *τολμῶσι προσβλέπειν.* SOLAN.

ead. l. 11. Τεθναίνε) Homer. Il. Z, 164. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐθέλε) Corrige ἔθελεν. GUYET. Necessario, id-eoque vel sine auctoritate alia parui. REITZ. Ἐθέλεν apud Homerum legitur, melius, quam ut in libris nostris est, ἔθελε. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτὴ προτέρα ἐπιχείρη) Nota Hippodamiae & Myrtili fabula; notissima Faustae & Crispi Caesaris; minus celebris illa Damasippes & Hebri apud Plutarchum de flumin. Est & aliud novercae privignum in amore immorigerum ad patrem deferentis exemplum apud Heliodorum in Aethiopicis, ut & apud Apuleium lib. X Milesiacor. Plura exempla Muretus congeffit cap. 12, lib. I Var. Lect. TOLL.

ead. l. 16. Ἐπιτίμιον) Conf. Μισθ. cap. 4. Ὀρχ. cap. 4. Et Τοξ. cap. 10 f. SOLAN.

ead. l. 17. Μάχλου) Thomas Magister μάχλης in suo Codice videtur legisse. Sic iterum usurpat Noster Ὀν. cap. 4. SOLAN. Pro vulgato facit, quod & supra, Asin. cap. 4, habuimus μάγος γάρ ἐστι δεινὸν καὶ μάχλος· quare & hic nihil mutaverim. REITZ.

Pag. 54. l. 3. Οὐδ' ἐν ἀνθρώποις εἰργασμένον) Unde ipsa Phaedra apud Senecam:

— Falsa memoravi; & nefas,
Quod ipsa demens pectore insano hauseram,
Mentita finxi. Vana punisti, pater:
Iuvenisque castus crimine incestae iacet,
Pudicus, insons. TOLL.

ead. l. 8. Ἄλλ' ὅμως κἄκεῖνος) Unde hoc Lucianus accepit, nescio. Plutarchus certe, in Aristidis vita, negat ab eo Themistoclem vel dicto, vel facto laesum. TOLL.

ead. l. 9. Ἡς φασιν ἐκεῖνος πολιτικῆς φιλοτιμίας) Ἡς φασιν ἐκεῖνος εἶχε πολιτικῆς φιλοτιμίας. MARCIL. Vertendum fuerat: eiusdem, cuius ille, ut ferunt, popularis gloriae cupidus: vel eadem, qua ille, ut aiunt, ambitione populari flagrans. TOLL. Post inventum φησιν, quod iam ad ἐκεῖνος referendum, commate, quod ante & post φασιν in plerisque erat, sublato, nihil opus est Marciliana τοῦ εἶχε inversione. Aldina & H. uno renore ἡς φασιν ἐκεῖνος π. φ. ὅ. quo facilius medicinam admittunt. REITZ.

ibid. Ἡς φασιν ἐκεῖνος &c.) An sic leg. videtur: ὧς φασιν, ὑπὸ πολ. φιλ. κεκνισμένος. Vel sic: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic Electr. 1, ἡλέκτρου πέρι. GUYET. (Sed dein vidit, vulgatam sanam esse, addens: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic infra: τὴν δὲ νῦν ἡρέμα διολισθαίνουσιν τῶν καμάτων. Plura adderem, si spatium daretur. REITZ.) φησιν ἐκεῖνος) Legebatur antea φασιν, ἐκεῖνος in impr. & M. Ox. sed verba haec, cum Luciani non sint, sed scriptoris Anonymi, ita rescribendum fuit. De horum autem inimicitia Polyaen. Strat. I, p. 45. SOLAN.

ead. l. 11. ὧς πρὸς τοὺς ἄλλους) Ad alios comparatus. TOLL.

ead. l. 12. Χολὰν εἶχε) Ἀν χολὴν εἶχε; GUYET.

ead. l. 13. Εἶχε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος) In dubium etiam vocat Strabo VIII, pag. 368 D. quia de eo filet Homerus: cui obiectioni quid respondeatur, apud Philostratum, docebit te Casaubonus in nota; nempe factum id ab Homero, ut honori Ulyssis, cuius fraude perierat Palamedes, confuleretur. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ συνεισέτατος) Qui tamen ἔσκε ψεύδεται πολλά λέγων ἐτύμοισιν ὅμοια, noverat mendacia multa dicere veris similia, ut ait poeta. Fecit autem has insidias Palamedi, adiuvante Diomede. Diſtys Cretensis lib. II: Per idem tempus Diomedes & Ulysses consilium de interficiendo Palamede ineunt, more ingenii humani, quod imbecillum adversum dolores animi, & invidiae plenum, antequam a meliore haud facile patitur. Apuleius lib. X Miles. Vel cum falsis insimulationibus eruditione doctrinaque praepollens Palamedes proditiōnis damnatur. TOLL. Ulysses. Historiam hanc tangit etiam Polyaen. in Prooem. L. I. SOLAN.

Pag. 55. l. 1. Ὁμαίμου) Quomodo consanguinei Palamedes & Ulysses, alii doceant: ego ignoro. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ τὴν αὐτὴν κίνδυνόν) In eandem expeditionem profecto; vel, eiusdem expeditionis ac periculorum socio. TOLL.

ead. l. 2. Ἐμφυτὸν — ἢ ἀμαρτία) Ita ex Polyb. τὴν ἐμφυτὸν

ἀδικίαν, ut ex Alciph. τὴν ἔμφυτον ἀμαρτίαν, affert I. Elfn. ad Ep. Divi Iacobi I, 21, ubi τὸν ἔμφυτον λόγον pluribus illustrat, non omisso etiam hoc Luciani testimonio. REITZ.

ead. l. 4. Ἀδίκως) Neglexit vertere interpres: immerito, iniuria. TOLL.

ead. l. 5. Ὡς ἀσεβῆ) Quod per hircum, canem, gallum, quercum iuraret. Sed nota satis haec sunt, nec indigent explanatore. At, sicubi poenitentia locum habuit, sicubi feralicet in irae locum successit, in huius sanctissimi viri damnatione se totam ostendit. Non enim haec tantum rescissa est, sed & illius damnati sunt ab Atheniensibus accusatores, ipsiusque imago aurea in templo collocata. Vide, quae Plutarchus in libello de odio, & invidia, nec non Tertullianus in Apologetico. TOLL.

ibid. Ἐπιβουλον) Hoc vult, accusatum esse corruptae ab co. iuventutis. SOLAN.

ead. l. 9. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν) Legendum puto χρῆν, quod etiam dedit Caselius, & interpretes. GESN. Adscripserat vir doct. χρῆν legendum; (forf. pro ἐχρῆν) Guyetus vero χρῆ apposuit legendum, non male. Ego tamen nihil mutem: nam alterum horum infinitivorum pendere queat a praemisso τὸ λέγει. Ni malis χρῆ καὶ ποιεῖν. Vid. Nav. c. 1. REITZ.

ead. l. 10. Ἀμφισβητούντα) Corruptum hunc locum censeo. Mihi certe, quid velit, non liquet. SOLAN.

ibid. Ὀμῆρος — περὶ Σειρήνων) Odyss. M. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀποφράττειν τὰ ὅτα) Themistius Orat. III: Ἀποτειχιστέον οὖν αὐτὴν, καὶ ἀποκρουστέον τῇ ἀπιστίᾳ, ἰσχυρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς οἰκοδομησαμένους τὸ φυλακτήριον ὥστε πόρρωθεν αὐτῆς ἀφιστάναί τας ἐπιβουλάς. καὶ μάλιστα μὲν ἀποκλείειν προσιοῦσαν, καὶ ἀπαθεῖσθαι· εἰ δ' οὖν σε λάθῃ παρεισδύσα, μήτοι κατακρύπτειν εἰσδεχόμενον, μηδὲ ἐντὸς ἔχειν ἐργαζόμενον, (lego, ἐπηλυθαζόμενον) ἀλλ' εἰς φανερόν προάγειν, καὶ διελέγχειν· ὅψι γὰρ ἰληγγιώσαν εὐθὺς, καὶ λυγιζομένην, καὶ βατταρίζουσαν, καὶ οὐκ ἔχουσαν, ὃ, τι χρῆσεται. καὶ εἰ τοῦτο ὑπομείνειεν ἅπαξ, οὐ μὴποτε ἐνοχλήσει λοιπὸν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποπειράσειεν, οὐδ' ἂν προσέλθοι πλησίον· ὅσοι δ' αὐτῇ τῶν ἀνοήτων ἡσθησάν τι προσιοῦσι, καὶ τὸ θυρίον εὐμειῶς ἀνέπτασαν, οὗτοι δὲ ἥκιστα ἀπολαύουσι τῆς φιλανθρωπίας· ἐξίστανται γὰρ ὑπ' αὐτῆς, καὶ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν μεμνημένων &c. Obstruendus igitur illi est, atque incredulitate prohibendus aditus, valida in auribus nostris arce constructa, ut procul illius impetus arceantur. Aequae ut maxime in ipso accessu

reicienda ac propulsanda sit, tamen si forte clam in interiora penetraverit, cave illam exceptam occulas, aut intra aedes tuas admittere procures, sed in apertum illico profer, ac redargue. Videbis enim illum subita vertigine correptam, ac tergiversantem, & verbis haesitantem, ac prorsus attonitam. Quod si semel perpressa fuerit, in posterum molesta esse desinet, sed ne tentabit quidem, nec propius accedet. Quicumque vero accedente illa stolidi atque inepti homines gaudent, benigneque suas illi fores aperiunt, fructum humanitatis suae minime ferunt. De potestate enim ab ea deiiciuntur, ut nihil ab furiosis diffideant &c. P. Syrus in mimis: Difficilem oportet autem habere ad crimina. Nilus Episc. in Admonitionibus: Ἀσφαλίζου τὴν ἀκοὴν, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· δι' αὐτῶν γὰρ πάντα τὰ βέλη κακίας εἰσέρχεται, muni auditum & oculos: per ipsa enim omnia tela malitiae ingrediuntur. TOLL.

ead. l. 15. Τὰ μὲν ἄξια προσέσθαι) Photius Epist. 1, sectio-
ne λη' ἔχει τὰ ὅτα τοῖς μὲν ἀδικουμένοις ἠνεωγμένα, πρὸς δὲ
τὰς τῶν ἀδικούντων ἐπαγωγὰς καὶ πιθανολογίας ἀποκεκλεισ-
μένα. Aures praebe patulas iniuria affectis; clausas contra affe-
cientium iniuria lenocinia, & probabiles inductiones. TOLL.

Pag. 56. l. 1. Παραβάλλεσθαι) Leg. περιβάλλεσθαι, i. e.
amplecti, colligere. Πλούτων περιβάλλεσθαι, Polybius. GUYET.

ead. l. 2. Καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίας θυρωροῦς
καθιστάναι &c.) Simillima legas apud Isocratem ad Demo-
nic. pag. 34: ἀτοπὸν τὴν μὲν οὐσίαν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρύ-
πτειν, τὴν δὲ διάνοιαν φανεράν ἔχοντα περιπατεῖν· ubi leg.
περιπάττειν, Attice. pro περιπάσσειν. Haec cl. Bel. de Ball.

ead. l. 5. Αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ) Interiores, rem ipsam apud te. Ma-
lim: rem ipsam per se expendas. TOLL.

ibid. Χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν) Phaedrus fab. XI, lib. III:

Quod si damnanda perscrutatus crimina

Paterfamilias esset; si mendacium

Subtiliter limasset a radicibus;

Non evertisset scelere funesto domum.

Ergo exploranda veritas multum prius,

Quam stulta prave iudicet sententia.

Et mox:

Nil spernat auris, nec tamen credas statim.

Quandoquidem & illi peccant, quos minime putes,

Et, qui non peccant, impugnantur fraudibus.

Hoc admonere simplices etiam potest,

Opinione alterius ne quid ponderent.

Ambitio namque diffidens mortalium

Aut gratiae subscribit, aut odio suo.

Erit ille notus, quem per te cognoveris.

Sic Aratus senior Philippum regem Maced. monet, μηδενὶ τῶν λεγομένων ὀξέως μηδ' ἀκριτῶς μηδέποτε πιστεύειν. ὅταν δὲ κατὰ τινος τῶν φίλων καὶ συμμάχων προσπέσῃ τις αὐτῷ λόγος, τὸν ἀκριβέστερον ἐλεγχὼν ποιεῖσθαι, πρὶν ἢ δέξασθαι τὴν διαβολήν. καὶ γὰρ βασιλικὸν εἶναι τὸ τοιοῦτον, καὶ πρὸς πάν συμφέρον. *Ne quidquam temere, aut inconsiderate eorum, quae audiverit, credat: tum vero quoties aut amici, aut socii accusatio aliqua delata fuerit, diligentissime ut omnia prius inquirat, quam accusationi fidem habeat. Nam & regium hoc esse, & ad omnia conducibile.* Polybius lib. IV. Iustinus Martyr Paraenet. 1 ad Graecos: Ἡ γὰρ τῶν χρημάτων ἀκριβὴς ἐξέτασις, καὶ τὰ δόξαντα καλῶς ἔχειν πολλάκις ἀλλοτρίωτα δείκνυσιν, ἀκριβεστέραν πείρα τᾶλθὲς βασανίσασα, accurata namque rerum inquisitio etiam ea, quae antea bene se habere videbantur, saepe aliter affesta esse ostendit, accuratiore experimento veritate indagata, explorataque. TOLL.

ead. l. 11. Τὸν φθόγον) An λόγον; i. e. dicendi facultatem. GUYET.

ead. l. 14. Κεκινημένον) Forte κεννημένον εἶναι. Sic interpretis legisse videtur. GUYET.

Pag. 57. l. 1. Ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν) Haec omissa sunt ab interprete. Id est, ut in initio diximus. TOLL.

ead. l. 4. Ὡς ἀν πεφωτισμένον) Menti namque, (ut ait Cicero lib. II Acad. Qu. c. 10) nihil est veritatis luce dulcius. TOLL.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 58. l. 1. ΨΕΥΔΟΛ. &c.) Scriptus in Polyeuctum Sophistam. L. Suidas in ἡνίοχος, & in Πολύευκτος. MARCIL. Quod titulo adiicit liber Vossianus verba κατὰ Τιμάρχον, non est temere. Respicit enim illa c. 27, Ἀθηναῖοι γράμμασιν ἐπὶ προσδίκη τιμήσαντες σε Ἀτίμαρχον ἀνέμαζον, ubi vid. not. Sed quod Marcilius Polyeuctum esse, qui hic lace-ratur, pronuntiat, in eo fefellit eum attentio. Polyeuctum aliquem suae aetatis hominem, (καθ' ἡμᾶς) ἀποφράδα, Luciani forte exemplo, ibi Suidas appellat. Neque video, quid impediatur, quo minus intelligatur ille Polyeuctus, qui Constantinopolitanus Patriarcha fuit ab A. C. 956 ad 970. Accuratiissime sane cum aetate Suidae a Kustero constituta conve-

nit. Interim Marcilius in errorem etiam, parvum illum quidem, & ingentibus meritis redemptum, induxit Fabricium B. Gr. Vol. IX p. 773; qui etiam p. 709, eadem forte ratione impulsus, negat credibile esse, Polyuctum Suidae esse Constantinopolitanum illum Patriarcham. GESN.

ead. l. 2. KATA TIM.) Haec verba in folis *Venetis* exstant, nisi quod Scholia etiam agnoscunt; v. cap. 27. Marcilius de alio cogitavit, in quem haec tam acerba quadrarent. SOLAN. KATA TIM.) Noli omittere, licet in omnibus fere absit, suspicioque sit, editorem Iuntinae id adiecit ex c. 27, ubi ipse significat, in quem haec direxerit; quod etiam animadverterrat La Croze, notae Marcilianae adscribens: Immo in Timarchum, ut ipse infra p. 446 ed. Graev. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποφράδα) Apophradis vocabulum in usu esse probat. Heniochus enim Comicus fabulam conscripsit, cui titulus est ἀποφράς, i. e. dies inauspicatus. Olim vocabantur inauspicati, quibus publica non licebat agere. Ἀνθρώπος ἀποφράς καὶ βλέπων ἀπιστίαν. COGN.

ead. l. 5. Ἐπ' αὐτῷ) Glossema videtur. GUYET. Sententia manifesta. Sed aliine etiam ita, pro Ἐπ' αὐτῷ ὅτι εἶπον; GESN.

ead. l. 6. Τῶν γὰρ τρόπων) Lege τὸν γὰρ τρόπον. GUYET. Τὸν γὰρ τρόπον recte W. Fl. & B. 2. In reliquis prave legebatur τῶν γὰρ τρόπων. SOLAN. Aut legendum videtur τὸν τρόπον σου, aut τῶν τρόπων (ἐνεκα) σε κ. τ. λ. Certe accusativus, ad εἰκάσας qui referatur, requiritur. GESN.

ead. l. 8. Βούλεται εἶναι) De hac phrasi cum Belgicismo conveniente, frater G. O. Reitz, in Belg. Graeciss. agens pag. 447, Nostrum allegat in Prometh. c. 2, dicentem, καὶ εἶγε σοὶ τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς. Sed vid. ibi notam Hemst. ac rursus fratrem eundem in Θέλω, p. 484, plura afferentem; addo tantum Herodot. Eut. p. m. 105, τὸ δὲ ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν. REITZ.

ead. l. 10. Τέττιγα) Proverb. BOURD.

Pag. 59. l. 3. Περιπετεῖς) Iambl. N°. 184, νοσοκομήσουν τε αὐτὸν περιπετῇ γενόμενον τῷ ἱστορουμένῳ τῆς φθειριάσεως πάθει & iterum n. 252. Vid. Suid. Πολυεύκτης ἥτις ὁχος & Τίμαρχος, & Athen. SOLAN.

ibid. Χολῇ) Ita W. Mf. Hipponactis χολαὶ ἱαμβοὶ ab antiquis memorantur; unde subierat fortasse hic a Luciano nominatos; at nunc Luciani acumine res indigna videtur. In omnibus impressis prave ante hoc scriptum est σχολῇ. SOLAN.

ead. l. 8. Γεγωνότερον) Conf. supra Gall. c. 1. REITZ.

ead. l. 11. Ταῦτά σοι) An ταῦτά; GUYET. Bene; & quia tam levis est mutatio, sic edi curavi. REITZ.

ead. l. 13. Πόθεν;) Forsan πόθεν γὰρ quaesivit Solan. Nec adeo immerito. Vid. de hac formula Bergl. ad Alciph. I, Ep. 23, p. 92. Et Hemsterh. Tim. § 2 & 8. Nihil hic tamen adderem: nam & sic infra c. 29, πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος; REITZ.

ibid. Πολλοῦ γε καὶ δέω) Huius phraeos exempla compluria affert I. Taylor in nota 2 ad Lysiae Orat. advers. delationem, pag. 405, & recte quidem exponit, eam significare, *longe absum*; veluti contra, ἔλεγον δὲ δέω λέγειν, *parum abest, quin dicam*. Verum frustra mihi videtur haerere in verbis Lysiae, quibus is orationem orditur, dicens: Πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν, ὡς βουλῇ, τῷ κατηγόρῳ. Quae verba certe ibi significare debent, *plurimas gratias debeo accusatori*; (quod scilicet diu optatam occasionem praeberit, meae vitae rationes exponendi) ut bene vidit ipse: quando autem addit, *sed profecto πολλοῦ δέω & δεῖν tam est huic sententiae adversum, quam quod maxime, videtur non attendisse eodem redire, si negative ad Graeca reddideris, non satis possum gratias habere adversario*; quo facto, nihil contrarii video. Nam qui profitetur, se multum abesse, non necessario dicit, se alienum esse ab illa re agenda, vel se nolle facere, verum, se *imparem*, sive, *non sufficientem* declarat: adeoque cum se nunquam sufficientes gratias habere posse adversario declarat, eo ipso fatetur, se maximas ei debere. REITZ.

ead. l. 16. Σιμωνίδην) A Ceïo hic diversus. SOLAN.

ibid. Ἰππώνακτα) Hic in pictorem quandam tam atrociter scripserat, ut suspendio vitam finiverit. SOLAN.

Pag. 60. l. 2. Ὀροδαικίδην) Horat. Epod. VI: *Qualis Lycambae spretus infido gener, Aut acer hostis Bupalò*. Ubi quod de Bupalò haber, ad Hipponactem pertinet, cuius in eum iambos nominat Tzetzes, non ad hunc. Vid. etiam Orig. c. Celf. 74 f. (ubi in margine perperam legitur *Λυκάμβαντα*, laudato etiam Luciano.) H. Steph. Lyr. 144 C. & Marm. Ox. 209. In W. scribitur Ὀροδαικίδην. In Fl. Ὀροκίδην. SOLAN.

ead. l. 3. τοὺς ἐκείνων ἱάμβους) Iamborum illorum causam, i. e. qui malitia sua iambos illorum provocarunt, τὸ ὑποκείμενον, obiectum. GUYET.

ead. l. 5. Σκυθῶν) Ridicule: lege *σκυτέων*. Vult enim dicere Lucianus, Pseudologista ignorare etiam ea, quae vel vilissimī opifices sciant; quod clare patet ex cap. seq. KUSTER.

ead. l. 7. Τὰ ἐν ποσὶν) Eadem phrasis supra in Quom. Hist. cap. 2. Et Nigr. c. 7. Item apud Long. Past. I, p. 14, & II, pag. 64. REITZ.

ead. l. 8. Οἴκοθεν) Populares ergo erant. Vid. not. ad cap. 10. SOLAN.

ead. l. 12. 'Εκείνοις) Rebus turpibus. GUYET.

ead. l. 14. Οὐ μᾶλλον ἢ κάρβαρος) Impurum animal, & turpitudinis, quam inimico obiicit Lucianus, symbolum. Arist. Hist. anim. V, 19: Οἱ κάρβαροι ἦν κυλίουσι κόπρον, ἐν ταύτῃ φασεύουσι τε τὸν χειμῶνα, καὶ ἐντίκτουσι σκόληκας, ἐξ ὧν γίνονται κάρβαροι. Disertius etiam Aelian. Hist. Anim. X, 15: Ὁ κάρβαρος ἀηλυ ζῶν ἐστὶ. σπεῖρει δὲ εἰς τὴν σφαῖραν, ἣν κυλίει. ὅκτῳ δὲ καὶ εἰκοσι ἡμερῶν τοῦτο δράσας, καὶ θάλασσαν αὐτὴν, εἴτα μέντοι τῇ ἐπὶ ταύταις, προάγει τὸν νεοττόν. Quo loco recte utuntur viri docti ad interpretandum illud Ausonii Epigr. 70, 7, *Perversae Veneris* &c. per μετεμύχουσι

Non laurus, non mulus erit, non hippocamelus,

Non caper, aut aries, sed scarabaeus erit. GESN.

Pag. 61. l. 2. Οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς) Οὕτως ἀσφαλῆς, deleta negatione. MARCIL. Ἀσαφὲς omnino legendum videtur. Supra pluribus locis idem error sublatus. GUYET. Ἀσαφὲς) Menagii emendationem in textum recepi. Ms. tamen cum impress. omnibus ἀσφαλῆς. SOLAN. Ἀσφαλῆς) Ἀσαφὲς meminere iubere legere Guyetum, dum ad Iov. Trag. c. 28, ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων similiter in ἀσαφῶς mutaret. Solan. quoque ἀσαφὲς praefert, me hic non refragante, sed sine auctoritate nihil mutante. REITZ.

ead. l. 3. Τὴν λεοντῆν) Conf. supra Ἀναβ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 5. Κυμαῖος) I. e. ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος. Vid. Erasmi in proverb. Sero sapiunt Cumanī. GUYET. Vid. Ἀναβ. cap. 32, & Δραπ. cap. 13. In Aesopi, quae hodie circumferuntur, fabulis, Cumarum nulla mentio. Vid. Delect. fab. 123 & 157. SOLAN.

ead. l. 8. Πρὸς ἐμοῦ) Quos nunc exstantes libellos innuat, primo quidem ambigebam. Nunc ad *Rhetorem* suum respicere video. Sophistes enim hic audit cap. 5 & 8. *Celebris Sophista* cap. 9. *Rhetor & Sophista* c. 19. SOLAN. Ms. Reg. 2954. πρὸ ἐμοῦ, quam lectionem in interpretando securus est cl. Bel. de Ball.

ead. l. 10. Ἀριφράδην) Impurus hic, teste Aristophane in Equit. & Lesbiorum morbo, quem adinvenisse videtur, infamis. V. p. 359. SOLAN.

ead. l. 11. Μίσθωνα) Vid. not. ad Ovid. Trist. II, 417, & Ἀπαιδ. c. 23. SOLAN.

ibid. Βάσταν) De hoc nihil invenio. Vide, an non potius legendum sit Βάσσον, de quo ad Ἀπαιδ. c. 23. SOLAN. Βάσταν ignotum ait Solan. Sed vid. Hesych. Βάστας ὁ Χῖος, quod movit Wesseling. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀριστοφάνης) Conf. Aristoph. Equit. v. 1278, unde haec sumpta; & reliqua omnia emendanda a versu Aristoph. l. d. 1281 — 1287. REITZ.

Pag. 62. l. 1. Προλόγων εἰς ὃν Ἐλεγχος) Sine dubio est, hic non indicari Comoediae nomen, non laudari versus ipsius Menandri, recte (quantum ad causam, demta verborum asperitate) eo nomine reprehensum Io. Clericum a Philel. Lips. ad Menandri reliqu. hoc tit. Porro Elenchi, h. e. *convictionis*, personam iam adhibuit Noster in fine Piscatoris c. 48. GESN.

ibid. Ἐλεγχος) Μενάνδρου πρόλογος. GUYET. Hinc in nupera fragmentorum Menandreorum editione p. 58, fragmentum hoc concinnatum est: Ἐλεγχος γὰρ θεὸς τῇ παρρησίᾳ, τῇ τ' Ἀληθείᾳ φίλος· totique fabulae, si Diis placet, nomen ἘΛΕΓΧΟΣ inditum. Parum feliciter utrumque, ut ab illius editionis censore Anonymo iam observatum est pag. 26; sed ante Clericum, Menagius, ut in not. edit. Amstel. videre est, senarium esse pronuntiarat, φίλος Ἀληθείᾳ καὶ παρρησίᾳ θεός. SOLAN.

ead. l. 2. Φίλος ἀληθείᾳ καὶ παρρ. θεός) Senarius. GUYET.

ead. l. 10. Ἀνίπτοις ποσὶ) Habuimus supra Dem. cap. 4. Et Rhet. Praec. c. 14. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκποδὸν) Cf. sup. pro Imag. c. postremo. REITZ.

Pag. 63. l. 2. Αἰτιάσασθαι σε) Sic libri omnes impressi & Ms. M. ideo autem repetit, ne de se intelligatur dictum. SOLAN. Obscuriusculum facit locum actio comica. *Nemo te, Elenche, accusabit veritatis & libertatis causa*, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, & turpitudinis convincere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam accusabit. Ira, quae sequuntur, intelligenda: *non laudabis me, Elenche*, h. e. non admiscebo ego quidquam meae laudis. Ut res ipsa lectori festinanti fieret manifestior, ipsam Elenchi prologopoeian Prologi instar argumentum & occasionem dramatis, ut ille apud Menandrum, narrantis, alio genere typorum curamus in Latina interpretatione exprimi. GESN.

ead. l. 3. Πρὸς αὐτοὺς) Scil. τοὺς ἀκούοντας. GUYET.

ead. l. 7. Λόγον τινὰ — ἐπιδειξόμενος τοῖς παῖσι) Mos ea

aetate frequens, cuius originem apud Nostrum in Herodot. habes, c. 1. Philostratus passim meminit in vitis Sophistarum & Apoll. vita. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν Αἰσώπου κολοῖδον) Confer Ἀπολ. μισθ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐωλα) I. e. vetera, meditata. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 25, μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν. Et Schol. ib. ἐώλους ἄρτους exponentem χθισινούς. REITZ.

Pag. 64. l. 2. Αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις) Sicut ille apud Plinium Ep. II, 3, 1, *Isaeus*, qui & ipse poscebat controversias plures, electionem auditoribus permittebat. Poscebat, inquam, non ponebat; quam sententiam nostram contra illustrem Cuperum nuper ibi defensam, mirifice confirmat hic locus, de quo in mentem tum nobis non veniebat. Nempe poscebant Sophistae plures controversias aut ὑποθέσεις, argumenta declamationum; & inter illas deinde optionem quoque auditoribus permittebant. Quidam forte bona fide. Hic noster quidem fraude usus, quae hic describitur. GESN.

ead. l. 4. Καὶ συνέπεισε τὸ δέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγον) Cum nihil haberet τῶν, quo referretur, omnino censebam scribendum τὸν, λόγον nimirum, quod perspicuum est. Sed non dissimulanda est scriptura Florentinae editionis, καὶ συνέπεισε τὸ δέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγων. In quibus verbis profecto nihil est; quod non probes; & ἐκείνου potest ἐμφάσεως causa esse additum, quemadmodum notum est, hanc vocem de magnis & admiratione dignis viris sic adhiberi. Sed si locum ipsum, & praecedentia praesertim, inspicias, forte vulgatiorem scripturam, pro τῶν lecto τὸν, praeferas, cum ἐκείνον λόγον sic necessario videatur debuisse dici, quandoquidem spectat singularem quandam de Pythagora historiam, cuius mentio supra fuerat facta. IENS.

ibid. Τὸν) Ed. Fl. τῶν ἐκείνου λόγων. Reliquae τὸν — ἐκείνον λόγον. Si Fl. sequaris, ἐκείνου non Pythagoram, sed stolidum illum oratorem norabit. Sed magis placet W. in quo τὸν — ἐκείνον λόγον. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει) Ita egit hic Sophista, ut actio ipsa fidem sibi derogaret extemporalitatis: quod diversis modis accidere posse constat. V. g. recitabat, ut adolescentuli, cum pensa reddunt: aberat ille aestus, illa sollicitudo, illa vicissim quarundam rerum incuria, extemporalis orationis comites: plena omnia testimoniis, argutiis, sententiis

Is &c. Porro illud *connectere*, quo reddidimus τὸ συνείπειν, debemus Quintilian. X, 3, 20. GESN.

ead. l. 7. Ὅτι μάλιστα) Forſan μεγίſτη. GUYET. Non reprehendo. Sed nec vulgatum damnare auſim: nam licet ὅτι ſic per pleonaſmum amet adiectivis addi, ut ὅτι πλεῖſτος χρυσοῦς Aefiop. fab. 128; ὅτι μεγίſτη φωνὴ apud Noſtr. c. 6 & 15, ubi nos vide; & Thucyd. VII, c. 69, ὅπως ὅτι μεγίſτη ἀφέλεια γένοιτο tamen & adverbia ſaepe pro adiectivis poni, non ſolum in tritiſſimis illis locutionibus ὁ πάλαι λόγος, ἢ πρὶν ἀστοχία, ſed & in aliis, ſatis iam ſaepe indicatum. Ὅτι μάλιστα quoque coniungi, notum arbitror, ut ſupra c. 1, & ap. Thucyd. V, c. 36, ὅτι μάλιστα una voce exaratur. Et ibid. c. 46, ὅτι τάχιſτα εὖρημα εἶναι διακινδυνεύσαι. Quae tamen non ita ſimilia fateor, ut nihil regeri poſſit. REITZ.

ibid. Ἡ ἀναίſχυντία οὖσα) Locus mihi, & Kuſtero ſuſpectus. SOLAN. Niſi aliud quid hic deſit, v. g. nomen παράκλητος, ſυνήγορος, vel tale quiddam; certe excidiſſe puto ſyllabam, ſ. praepoſitionem participio praemiſſam, legendumque παρούσα, atque ita interpretatus ſum. GESN. Eſſi Geſn. non male παρούσα coniicit, & ego quoque vellem in aliquo libro ſic invenire, nondum tamen vulgatum muto; quia poſteſt pleonaſmus eſſe, ut ſupra de Calum. c. 16, ubi τὸ δὲ etiam abundare vidimus. Adde εἶναι abundans ap. Alciphr. Ep. I, p. 1, χρηſτὴν ἡμῖν ἡ θάλαſſα τὸ τήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐσφόρηſεν ubi Bergl. plura ſimilia. Addo etiam Long. Paſt. I, p. 18, δῶρον εἶναι δίδωſι. Noſtrumque infra hoc Dial. c. 25, ſοφιſτὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίνα. Omitto, quae ſatis multa de hoc pleonaſmo notata ſervo. Sufficiant, ſi addas duo illa, quae Hemſt. T. I, Iud. Voc. p. 321, dedit, ubi Noſter, ὁ δὲ ſταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη. Sed ſi haec non eſſe proſuſ ſimilia huic οὖσα dixeris, ſuperius δὲ tamen in Calumn. vel eod. modo abundabat, vel videndum, an τὸ οὖσα, hic non efficax plane ſit, pro vera, uti ex Demoſth. ἡ οὖσα ἀρχή, *verus principatus*, & οὐκ οὖσα, *ſaluſus*, ab Lexicogr. aſſertur; quodque aliis etiam auctoritatibus firmare poſſem, ſi liceret plura commentari. REITZ.

ead. l. 17. Λόγον τόνδε ſυγγράφ.) Lucianus ſcilicet. GUYET.

Pag. 65. l. 3. Καὶ πῶς) Quo πῶς illud referri debeat, incertum eſt. SOLAN.

ead. l. 6. Ὁ ποιητὴς οὗτος) I. e. Lucianus, cuius ego ſum prologus. GUYET. Hic eſt ipſe Lucianus, ὁ τὸν λόγον τόνδε ſυγγράφας, ut modo dicebat. Loquitur enim Prologus dra-

matis Elenchus, qui Lucianum *poëtam suum* vocat, ut Terentiani v. g. prologi Terentium. GESN.

ead. l. 7. Ἐξεπολέμωσε) Thom. Mag. v. πεπολέμωται, αἰτ: πεπολέμωται, ὁ εἰς ἔχθραν πραχθεὶς τινι, καὶ πολέμιος γενόμενος. ἐξεπολέμωσε δέ, ὁ πολέμιόν τινα ἐτέρῳ ποιήσας. πεπολέμωται δὲ ὁ πολεμηθεὶς. REITZ.

ead. l. 9. Ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νομηνίας τρίτη) Romano stilo III Non. Ian. solemnis ille *Votorum* dies; *Vota* etiam f. Βῶτα dictus in antiquis monumentis. Quae dici possunt ea de re, occupavit omnia, nec ipsum hunc locum praetermisit, felix diligentia Ezech. Spanhemii ad Julian. Orat. I, p. 276 seq. Ceterum quod hic ipse dies quoque *ἱερομηνία* vocatur, nihil insoliti. Vid. quae in fine Icarom. ea de re annotavimus. GESN.

ibid. Τρίτη) Plutarchus initio vitae Ciceronis pag. 1578 f. ἡμέρα τρίτη τῶν νέων Καλανδῶν ἐν ἧ νῦν οἱ ἄρχοντες εὐχονται καὶ δύνουσιν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος. V. Schot. Obl. 245. Fab. Mag. Rom. 198. Herodian. I f. anni ineuntis diem primum *ἱερομηνίαν* vocat, ubi III Non. accipit Lipsius, quod non probo; vid. Lips. excurs. ad Tac. Ann. XVI AB. Ubi virum summa & eruditione, & industria conspicuum miror hunc Luciani locum fugisse, eo magis, quia nulli eorum, quos laudat, scriptorum, huius moris origo prima, a Luciano hic addita, traditur. Vide *Strenarum orig.* SOLAN.

ead. l. 15. Ὁ τότε γελάσας) Lucianus. GUYET. Ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, *is, qui tunc in Olympiā risit super supposititio Pythagorā.* Vulgati ὑπὸ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, sub *supposititio* isto Pythagorā, inquit interpretes, quod quid sibi velit, nemo dixerit. GRAEV.

ibid. Ὑπὸ τῷ) Forte ἐπὶ. Sic autem distinguendum: ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθ. &c. i. e. super Pythagorā. GUYET. Recte, ideoque ἐπὶ recepi, & comma post ἐκείνος sustuli. REITZ.

Pag. 66. l. 15. Καθ' αὐτοῦ) In omnibus libris nostris κατ' αὐτοῦ. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Συνέγραψεν, ἐμὲ) Legendum videtur συνέγραψεν ὁ ἐμὲ προεισπέμφας ὑμῖν. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ ὅποσα κἄν) Forsan καὶ ὅποσα ἂν καὶ οἱ ἐπὶ τῶν &c. GUYET.

ead. l. 7. Πατρίδι) Infra c. 19, καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν vocat. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐφῆσω νῦν) Hinc est, quod Ephesi hunc libellum scriptum fuisse colligi; vid. etiam c. 22. SOLAN.

ead. l. 13. Ἰλιεύς δὲ τραγῳδοῦς) Proverb. p. 892. BOURD. Vid. Arab. c. 38. Polyaen. Strat. III, p. 229, Iliensium meminuit. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰπέ γάρ μοι πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβίβης) Benedictus, dic mihi per Pandemum, & Genetyllidem, & Cybiben, absurde. Recte vidit Palmerius, πᾶνδημον esse Veneris epitheton; nimirum est, quae Lucretio dicitur vulgīnaga Venus. Hinc & in Mf. legitur πρὸς τῆς Πανδήμου καὶ Γενετυλλίδων. Sic sane & Aristoph. in Θεσμοφοριαζούσαις: Ὡς ἡδὺ μέλος, ὃ πότνιαι Γενετυλλίδες, καὶ Σηλυβριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον, quam suavis cantilena, o venerandae Genetyllides, & effeminata & lasciva. Sed tamen Γενετυλλίς etiam legitur apud eundem in Nubibus: Ἡ δ' αὖ μύρου, κρόκου καταγλωττισμάτων, Δαπάνης, καφυγμοῦ, κωλιάδος, Γενετυλλίδος, ἴσ' ἔχει. Haec vero, unguentum, stercus obscuro basia, Et sumtus, & Crapulam, & Venerem, & Genetyllidem olet. Dicuntur esse Dii sive Deae praesides generationis. Vide antiqua Scholia. Recte vero Κυβίβην docti viri emendarunt. Non est Venus, sed magna mater, Cybele, quae & Graecis & Latinis Cybele dicitur. Nam & in inscriptionibus, & in antiquis membranis, sic appellatur, ut apud Phaedrum in Codice Remensi, ut olim mihi ostendit vir dignitate & doctrina praecellens Marquardus Gudius, qui regi Daniae est a consiliis. Is etiam, ubicunque Cybele legatur apud poetas secunda longa, aut Cybelle corrupte, libris antiquis auctoribus, rescribendum affirmat Cybele, aut Cubebe; quod verissimum, & in Prudentio iam emendavit Nicolaus Heinsius. Illius autem hic meminit propter eius amorem erga Attin, & quia lascivissima fertur fuisse, ut ipse Lucianus in dialogis Deorum indicavit. GRAEV.

ead. l. 16. Πανδήμου) Xenophontem audi συμποσ. p. St. ed. 522 L. g. — Εἰ μὲν οὖν μία ἔστιν Ἀφροδίτη, ἢ διτταί, οὐρανία τε καὶ Πάνδημος, οὐκ οἶδα — ὅτι γε μέντοι χωρὶς ἑατέρω βομοί τε εἰσι καὶ θεοὶ καὶ θεοῖσι, τῇ μὲν Πανδήμῳ βασιουργότεραι, τῇ δ' οὐρανίᾳ ἀγνώτεραι, οἶδα. De cuius templo Athenis vide Athen. XIII, p. 569. Confer & Nostrum Et. Δ. VII, & Δημοσθ. c. 13. SOLAN.

ibid. πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλ.) Eandem vim habet haec obtestatio, seu adiurationem malis, quam in libello contra Indoctum cap. 3 illa Libanitidis mentio. Videtur autem etiam Γενετυλλίς parum honesta iam Aristophanis aetate fuisse, cuius loca iam laudata Graevio. Hanc ipsam ob causam ausus sum non Genetricem hic reddere, quod honestum Ro-

Lucian. Vol. VIII.

Ee

mae, ac tantum non severum numen est, sed *Genetriculam*. GESN. Non satis video, cur articulum necessario insertum velit Solan. Nam in his formulis articulus frequentius omitti amat, ut supra Bacch. c. 5, πρὸς Χαρίτων infra c. 16, πρὸς Ἀδωνιδος, quae asseveratio eadem est, arque hic. Dein cap. 26 pr. πρὸς Θεῶν item c. 28, πρὸς Θεῶν εἰπέ μοι, & c. 31 f. πρὸς Διός. Ac Dipl. cap. 9, πρὸς Φιλίου. Et crebro alibi. Verum & addi interdum articulum, quis inficiabitur? nam & paulo supra, Adv. Indoct. c. 3, πρὸς τῆς Λιβαντίδος. Sed ideo non inferendus, ubi ab libris abest. REITZ.

ibid. Γενετυλλίδος) In I. uti in Ms. Gr. Γενετυλλίδων quam scripturam sciolus aliquis inuexerit, qui cum Ἐρωτ. cap. 42, Γενετυλλίδας plurali numero legisset, & hic ita legendum esse credidit: sed longe alia ratio est; servandaque omnino vulgata, quamvis Pausanias etiam plurali numero habeat pag. 2, 3. SOLAN.

ibid. Κυβίβας) Corrige Κυβίβης. Hesych. Κυβίβη, ἡ μήτηρ τῶν Θεῶν, καὶ ἡ Ἀφροδίτη. Depravate apud Hesych. Κυβίβης legitur, pro Κυβίβη. Suid. Eust. GUYET. Conf. infra Γραῦος. v. 30. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Νῦν Δὲ) Ἀπεσιώπησις hic notanda est. SOLAN. *ead.* l. 6. Ἑλληνικῷ) Ἐθνους, aut simile quid, subauditur. GUYET.

ead. l. 10. Τὸν Ἐρχέαι) Ita Ms. Reg. 2954. Sine articulo edd. *ead.* l. 12. Ἀποφράδα) Ad hoc verbum Io. Brod. Misc. P. 2, c. 17, p. m. 498, haec commentatur: Notatus est (ait) a quodam Lucianus, ut ex eius scriptis cognoscimus, quod vocem hanc ἀποφράς, perinde ac barbaram usurpasset: quam vel uno hoc argumento ἑλληνιστάτην probare possem, quod eam Plato ὀνόμαζεν? in ore habuerit: ὅπότεαι ἡμέραι μὴ καθαραὶ τινες, ἀλλ' ἀποφράδες ὄσι. Phalarch. οὐκ οὐν ἐφ' ἡμῶν ἀγνοήσωμεθα προθύμως, ἵνα καὶ ταύτων ἐξ ἀποφράδος καὶ σκυδραπῆς ἱλαρὰν, καὶ προσφιλῆ ῥαμμάτων ποιήσωμεν. Dionys. Halic. τὰν δὲ ἡμέραν ἐκείνην, ἐν ᾗ τὸ πάθος ἐγένετο, μέλαιναν τε καὶ ἀποφράδα τίθεται. Id est, agram, inauspicatam & nefastam. Dicitur & ἀποφράς ἄνθρωπος, meo iudicio parum scite. Aul. Gell. L. IV, c. 19: Religiosi dies dicuntur tristi omine infames, impedisque, in quibus & res divinas facere, & rem quampiam novam exordiri temperandum est. Ego, pace Gellii, fastos dies voco, quibus fari licet praetori tria verba solemnia, *Do, dico, addico*: quorum primum ad actiones, quibus rem dari perimus, secundum ad facta vel rei vindicationem, postremum

ad executiones pertinet, sicut & *adiudico*. His contrarios *nefastos* recte Larineque nominari pugno. Ovid. *Ille nefastus erit, per quem tria verba silentur*. Horat. *Ille & nefasto te posuit die*. Varro: *vocantur dies nefasti, per quos dies nefas fari praetorem, Do, dico, addico &c.* (Horatii ille locus est 2 Od. 13, 1. Ovidii 1 Fast. 47.) Sed haec posteriora iam pueri sciunt. Addidi tamen, quia Brodaeus commentator primus Luciani dixit, & illo tempore nondum cuilibet nota erant. REITZ.

Pag. 69. l. 10. Νῆ Δία) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET. Desideratur quidem; sed studio omissum, ἀποσιώπησις enim est. Et in marg. Parisinae additum: *Præcisio*. REITZ.

ead. l. 11. Ἐξωρον) Idem quod ἀφῆλιξ, de quo v. cap. 15. REITZ.

ead. l. 15. Κἂν ἀγνοῖσαι) Κἂν ἀγνοήσαις legendum videtur. GUYET. Non male; sed non plane necessarium, si comma, quod feci, auferatur, ut construatur συγγνώμη τοῦ ἀγνοῖσαι. REITZ.

Pag. 70. l. 3. Τοῦνομα) Post τὸ, τοῦνομα, τελεία στιγμήν ponenda videtur. GUYET.

ibid. Φήσει) Ita emendandum fuit, pro φησι, quod in omnibus libris nostris est, etiam in M. SOLAN. φησι) Φήσει Solan. edi voluit. Facerem, si auctoritas librorum accederet. Interea cum eo sentio, cum librorum vulgo scribo. REITZ.

ead. l. 5. Οὐ, ὀπῶσα) Cur sequente vocali adspirata, non scriptum est οὐχ; vid. Codd. vett. GUYET. Nihil varietatis reperio. Sed quia periodus clauditur, vel saltem vox quiescit post οὐ, & vel punctum minus potuisset poni, ideo non opus erat οὐχ scribere, quia sic adspiratio sequens non coniungitur cum οὐ. REITZ.

ead. l. 10. Ὡς) In omnibus libris nostris ὥς, quod cum ferri non posset, ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 12. Συνεῖναι) Α σύνεμι, unde συνουσία, non α συνήμι, συνῆκα &c. *conversor, conversatio*. GUYET.

ead. l. 13. Ἐντρέψαντων) Sic Quom. Hist. c. 15, εἰ ἐλπίγον ἐντρέψας. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν τοῖς μάλιστα) Supra Gall. c. 24, κάλας τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα. Vid. de hac phrasi Hemsterh. T. I, p. 170, ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος. REITZ.

Pag. 71. l. 5. Χρυσούς, φασίν, ἐν Ὀλυμπία στάθῃ) Proverb. BOURD. Virg. *Et eris mihi magnus Apollo*. SOLAN. Vid. Bergl. ad Alciph. I, Ep. 30 f. Nam habuimus crebro, ut plura addere nolim. REITZ.

ead. l. 6. Ἀφῆλιξ) Alciph. I, Epist. 6, etiam comparativo utitur, scribens: ἀλλ' ὡς ἀφηλικέστερος, καὶ γυναὶκὶ πάλας συνόν. REITZ.

Pag. 72. l. 1. Κόθορνον) Theramenem ita dictum fuisse, veterum multi prodidere. V. Suid. & supra Ἑρωτ. cap. 50. SOLAN. Pollux VII, 90 seq. inter genera calceorum, ὃ δὲ κόθορνος ἐκότερος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν. ἔθεν καὶ τὸν Θηραμένην κόθορνον ἐκάλουν, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμὸν. GESN.

ead. l. 3. Λυπάην) An Δυσάην; quasi δυσὰν ἄνεμον. Placet. GUYET. Quo hic respexerit, ut & in sequenti exemplo, ignoratur. Legimus apud Aelianum de Deotimo Atheniensi, qui χόνη etiam audiebat. V. H. II, 41. SOLAN. Quid rei, aut vocis, aut formae sit λυπάην, nescio an aliquis temere dixerit. Illud satis docet orationis tenor, postulari primo nomen appellativum rei, non hominis; deinde tale nomen, quod ad significandum hominem turbulentum in concionibus aptum sit. Dum quis melius quid vel ex libris vel ex ingenio proferat, suspicari licebit, fuisse a Luciani manu λύσσαν. Qui ad luxuriam librariorum circa ductus geminati sigma & casus in αω attendit, ei non improbabilis, puto, hac parte coniectura nostra videbitur, quam respectu ipsius rei commendat similitudo, quae intercedit inter illud furoris genus, quod λύσσαν Graeci vocant, quod nempe levi morbus aut salivae contagio communicatur ac transfunditur; atque inter seditiosos demagogi alicuius aut tribuni furores, quibus implere & quasi inficere velut contagione quadam alios solent. Vid. insignis locus supra Nigrin. c. 38; it. alius in fine Philopseudis, & tertius in Philopatr. c. 22. GESN.

ead. l. 4. Ὁ δὲ Ἑβδομην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδομαῖς, καὶ κείνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἑπαιζέ) Interpres: Rursus alius Hebdomam, quod perinde atque pueri septimis diebus, ille etiam in concionibus luderet. Hae septimae dies non sunt sabbata, quorum Sueton. in Tib. meminit: Diogenes Grammaticus disputare sabbatis Rhodi solitus, venientem, ut se extra ordinem audiret, non admiserat: ac per servulum suum in septimum diem distulerat, ut existimar vir magnus: sed septimos dies cuiuscunque mensis, quos hebdomades lunae dixit Gellius XV, 2. Illi dies sacri erant Apollini, quia septima luna Thurgalionis natus erat, ut constar ex Hesiodo in ἔργοις καὶ ἡμέραις, v. 770. Vide ibi Proclum. Convivia tum agitabant, & pueri ludabant. Septimus quoque dies post recens natum infantem a patribus familias celebrabatur, quippe quo nomen ei impone-

batur, quamvis hoc alii decima facerent. Vide Harpocratio-
nem in ἑβδομημέσους. Sed haec septima dies huc non perti-
net, sed illa septima mensis. De qua vide viros doctissimos,
Meursium Graecia feriata in ἑβδομήν, & Seldenum de iure na-
turae & gentium III, 17. GRAEV. Frustra sunt, qui ex hoc
Luciani loco, aliisve similibus, morem per septimanas nume-
randi elicere conantur. Septimus enim hic dies, mensis septi-
mus est, ut ex Gellio patet L. XV, cap. 2, Apollini facer; (v.
Graev. not. ad Hes. συμ. 770.) non in orbem recurrens sep-
timus quisque. Quod eo magis monitum oportuit, quia
summo viro H. Grotio fraudi fuisse video. Adde Plut. συμ.
VIII, 1, 1277, 2. Et 1467 f. Meurs. Gr. fer. in ἑβδομήν. Et
Spanh. 657. Et Nostr. Δικ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 7. Μὴ δῶς οὖν κἄμολ; Δῶς οὖν κἄμολ; extrita nega-
tione. MARCIL. Non dederis? &c. interrogative. GUYET. (Be-
ne, & secutus sum; adeoque μὴ iam servandum. REITZ.) Μὴ
δῶς οὖν κἄμολ; πρὸς Ἀδωνίδος, εἰκάσας παμπύβητος ἀνδρωπῶνος,
ἀπάσῃ κακίᾳ σύντροπον, ἡμέρᾳ δυσφύμῳ καὶ ἀπαισίῳ Vin-
dicanda est prima huius orationis vocula μὴ, quam exteri iu-
bet Marcilius. Etenim si recte attendatur, adeo ea non exten-
denda est, ut, si abesset, inculcanda necessario foret, ad ful-
ciendum sensum. Disputat Lucianus contra eum, a quo ac-
cusatus fuerat, inepte & barbare locutus esse, qui ipsum ap-
pellasset ἀποφάδα. Post multa tandem dicta, ita pergit: Τὴ
vero animum adverte, (nisi plane non curae tibi sit, ignorantem esse)
si veteres ante nos in eos, qui tibi similes tum erant, talia multa,
quale est ἀποφὰς, iactarunt; (erant enim etiam tum, ut verosimile
est, aliqui abominandis moribus, pessima & sinistra indole; atque
alius quidem dixit quempiam Cothurnum; vitam eius ambiguit
comparans his calceamentis; alius vero dixit alium Lypaën, quod
orator tumultuosus conciones soletet turbare; alius dixit alium Heb-
domen, quod perinde atque pueri septimis diebus, ipse etiam in con-
cionibus luderet & rideret, seriumque populi studium in ludum ver-
teret) nonne itaque, per Adonin, & mihi concesseris, hominem
omni malitiae assuetum, comparare diei atro ac inauspicato? Ope-
rae fuit, totam hanc periodon ponere, ut ei universae lux ac-
cederet, quam non nimia interpretum diligentia offuscarat.
Duae, quarum notas inserui, parentheses insunt, &c, eis con-
siderans, sensus est planissimus. Liquet quoque, per signum
interrogandi hanc orationem claudendam esse; quod & in
Graecis fieri debet; idque diligenter observatum esse video
a Florentinis. IENS.

ibid. Πρὸς Ἀδώνιδος) Similis obtestatio iis, quas per Πάνδημον & Genetyllida conceptas, itemque per Libanitida, iam vidimus hic c. 11. GESN.

ead. l. 9. Τοὺς χολοὺς τῷ δεξιῷ) Intell. ποδὶ. Plin. XXVIII, 3, l. 7: Despuimus comitiales morbos, hoc est, contagia regerimus. Simili modo & fascinationes repercutimus, & dextrae clauditis occursum. GESN.

ead. l. 10. Χολοὺς τῷ δεξιῷ) Sic libri omnes nostri; haud sane commode. SOLAN.

ibid. Τῷ δεξιῷ) An a dextra, vel ad dextram, intellectu conversi, an dexteritate? Ἐπέχω. GUYET.

ead. l. 11. Ἡ εὐνοῦχον ἰδοί) Vid. supra Eun. cap. 6. SOLAN. Adde Brod. Miscel. P. II, p. 509, qui veterum de hac superstitione testimonia, Chrysostomi, Luciani, Appiani, Plutarchi, Senecae, Xenophonis, Iuvenalis, Suetonii, ac Ciceronis, profert. REITZ.

ead. l. 15. Κληδονίσματι) Nihil hic varietatis invenio. At supra Amor. cap. 39 in δυσκληδονίστων fluctuabat scriptura, quam ad hanc accommodavi, quia & constans, & cum Suida aliisque convenit. REITZ.

ead. l. 16. Τοῦ ἁπαντος ἔτους) Subaudi τὸ, διὰ, i. e. διὰ παντὸς ἔτους. GUYET.

Pag. 73. l. 4. Κύφωνα) Κύφω κυρίως est κυρτός, seu τὰ κυρτόν a κύφω κυρτός, κυφών &c. Κύφω ab Erym. exponitur κυρτώμα. Ponitur pro catasta, seu numella, aut collari aliove instrumento, quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur. Hic μεταφορικῶς de scelerato dicitur & malefico. Sic Latine carcer, crux, scelus, & simil. GUYET. De propria vocis significatione, in quantum notat lignum, cui collum inferitur, ut κύπτειν cogatur, qui ita vincetus est, plura Salmas. de Mod. Usur. p. 814 seq. GESN.

ead. l. 13. Ὀλέθρῳ) Barbaro. LA CROZE. Cur Guyetus iam non corrigit ἑλεθρίῳ; ut supra fecit Alex. c. 11, ubi pro ἑλεθροῖς ἐκείνοι Πηλαγῶνες malit ἑλεθριοί. An quia ibi pluralis intolerabilior erat, quam hic singularis? At substantivum hic ab Luciano adhibitum, non modo ex praemisso ἑλεθρον, κύφωνα, patet; sed & alibi sic solet, ut de Salt. c. 5, ἑλεθρὸν τινὶ ἀνθρώπῳ. Iov. Trag. cap. 43, ὁ Σαρδιανὸς ἐκείνος ἑλεθρός. Ac Paraf. cap. 42. Et quis nescit, substantiva eiusmodi efficaciter adhiberi pro adiectivis, ut pestis pro homine pestilente Act. Apost. XXIV, 5: εὐρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα ταῦτον λαμάν. Et sexcenta similia. REITZ.

ibid. Συμπεριφερέου) Scholium ad hanc vocem habet Constantinus in Lexico pro συμπεριενόσεις αὐτῷ μετὰ φθορᾶς καὶ μιανᾶς διαγωγῆς. Ego tamen συμπεριφερέου legendum censeo. SOLAN.

Pag. 74. l. 2. Ράκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος) Proverb. BOURD. Conf. supra T. I, Tim. c. 32, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἢ δὴ γεγενημένος. De homine voluptatibus corrupto & ad nihil amplius apto, de qua proverbiali locutione vid. plura l. c. in nott. Hemsterhufii. REITZ.

ead. l. 3. Μένονται) Sic necessario scribendum, non μένεται, quia non ad ἐκείνα, sed ad πολιταίς pertinet, de quibus ἴσασι plur. num. iam dixit. REITZ.

ead. l. 11. Τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ) Talia de te, te rhetorem esse & Sophistam scilicet. GUYET.

ead. l. 12. Δύο μὲν ἥλιους) Ex Euripide, Baccho 915; unde & Virg. Aen. IV, 470: Et solēm geminum, & duplices se ostendere Thebas. Adde Plut. T. II, p. 1083 E. ed. Gr. L. Xyl. SOLAN. Pentheus furens apud Eurip. Bacchis 916 seq. καὶ μὲν ἑρῶν μοι δύο μὲν ἥλιους δακῶ, Δισσὰς δὲ Θήβας, κ. τ. λ. quod imitatus Virg. Aeneid. IV, 469; ubi reliquas imitationes dedit La Cerda. Add. Ovid. Artis III, 764, ubi de ebrietate. Furiosos & ebrios hac in re iungit Lactant. de Opif. Dei 9, 1. GESN.

Pag. 75. l. 1. Πατριδα) Phoenicius ergo hic; uti & Indotus; de quo ad cap. 19 illius opusculi dictum est. SOLAN.

ibid. Χεῖμα κακὴν) Hesiod. Erg. 638. SOLAN. Alludit ad Hesiodi Erg. 640, qui patrem suum habitasse dicit, οἰκῶν ἐνὶ κακῇ, Ἄσκη, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλή, οὐδὲ ποτ' ἴσθλη. GESN.

ead. l. 2. Καλλίστην καὶ μεγίστην) Ἀντιόχεια sc. GUYET.

ead. l. 16. Ἀπαγαγὼν) Verbum de industria suppressum videtur propter rei turpitudinem. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 16. Et Iens. ad Tim. § 16. REITZ.

Pag. 76. l. 2. Ἐς γόνυ συγκαθήμενον) I. e. eis τὰ γόνατα. Infra ἐν γόνασι κείμενον dixit. GUYET.

ead. l. 3. Ἐκείνον δὲ, ἴσθαι ὅτι καὶ ποιοῦντα) Legendum & hic ὅ, τι. IENS.

ead. l. 12. Ἐπιμανεστέρα) An forte ἐπιουανεστέρα; nam altera vox est insolens. KUSTER. Ἐπιμανῶς habes Ient. β. 25; ἐπιμανεστέρα autem φιλοφ. c. 14. Quare non est sollicitanda haec scriptura. Gerte consentiunt Codices, & aptissima est vox. SOLAN. Cum praecedat γυμνότερα ἀνοκασία, sequat-

tur τὸν ὄμα μείζον, & ἀκάλυπτος κεφαλὴ, credibile mihi sit, non ἐπιμανεστέρα legendum, sed ἐπιφανεστέρα. Ceterum ἀκάλυπτος κεφαλὴ refero ad nouum morem obnubendi in turpitudine & pudore caput. Vid. interpretes Petroniani ad illud cap. 7 *aperui caput*, GESN.

ead. l. 14. Τῆς βοηθός ἂν κατέστη δὲ τελευταίος) Καὶ βοηθός ἂν κατέστη ὁ τελευταίος. Illud autem εἰς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι &c. accipe cum ironia, *Unus ille solus, qui contra tibi unguis in ulcere, cuius tu domui*. MARCIL.

ead. l. 15. Μισθοδότης) Quaestor no, an tantum, qui mercede nefas hoc emerit? Posterius verum esse existimo; nec, ubi pro quaestore sumatur, reperio, SOLAN.

Pag. 77. l. 8. Καθάρσιον) Supra Amor. c. 3 & 29. SOLAN.

ead. l. 10. Καὶ ὄναϊό γε τῆς εὐκλείας) *Grand bien te fasse*. GUYET. Conf. supra Philop. c. 27. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν Ἐφέσῳ) Ubi & hoc scriptum oportet; quod superius iam ad cap. 10 annotatum est. SOLAN.

ead. l. 13. Πρῶτα σοι ἤδισαν) Interpres οὐκ ἤδισαν legisse videtur. An legendum, πῶς οὐκ ἂν ἐθαύμαζον &c. GUYET. *Non nosset, Benedict. dederat. Nosset, Micyllus.* Lectio quidem Guyeri adiuvatur signo etiam interrogandi addito. Potest interim & οὐκ ita accipi, quasi, *quomodo non mirarentur, si priora nosset?* (Et in interrogatione οὐκ interdum additur, sensu eodem manente, ac si omitteretur. Exempla dedi in libro de Ambiguis) sed vulgata hic tamen rectius exponitur, *qui fieri posset, ut non admirarentur, ut apud Herodian. III, 6, 14, πῶς οὐχὶ νῦν, καὶ προσελθούσης ὑμῖν τοσαύτης συμμάχου δυνάμεως, — ῥᾶστα κρατήσατε* quis dubitet, quin nunc tantarum accessione virium — facile profligaturi suis? Nec ibi potest abesse negativa, neque in vulgato illo τίς οὐκ ἂν ἀγάσσαιτα τῆς ἀρετῆς; quare neque hic in Luciano quidquam mutaverim. REITZ.

ead. l. 15. Περὶ σόδα) Hoc verum esse, vid. ad Asin. c. 20. Et si & alibi cum παρὰ confunditur in edd. ut ibi indicatum. REITZ.

Pag. 78. l. 4. Τὰ κακὰ ἀπελαύνειν) De hoc verbo in bon. & mal. partem valente vid. Hemsterh. ad Nigr. cap. 30. Item ad Tim. c. 2. Ac Solani notam ibi praemissam, vel potius Iensii, qui etsi refutatur ab Hemsterhusio, habet tamen exempla quaedam haud inepta. Adde Philop. cap. 40, ubi ἀπέλαυνσα per *abstuli* recte Gesnerus reddit; cum & ibi in malam partem valeat. REITZ.

ead. l. 17. Βρομολόγους) Forſan βρομολόγους. Βρόμος, ſonitus, fragor. GUYET. Tenui hanc in interpretando rationem, ut quae verba ſola compoſitionis inſolentia peccare viderentur, ea ſimilibus, quoad poſſem, Latinis redderem; ultima vero, quae plane barbara ſunt, Græce ſcripta apponerem. Nempe pro ſφενδιλίειν *funda emittere*, ſφενδικίειν dixerat homo, quaſi eſſet nomen ſφένδιξ, & χειροβλημάσθαι voluit eſſe *manu proiicere*, quod formavit contra omnem analogiam ex βίβλημαι. Ceterum obſervo, verborum, quae hic reprehenduntur, nullum apud Pollucem eſſe, quem alias fugillari a Luciano, falſo id quidem, creditum eſt. Vid. ad Lexiphanem. GESN.

Pag. 79. l. 1. Τροπομάσθοντας) Μάσθας, *lorum, flagrum.* GUYET.

ead. l. 2. Τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ) Gloſſema videtur. GUYET. Omisit Fl. & ſane Scholium ſapit. Agnoſcit tamen Codex M. cum impr. omnibus. SOLAN.

ead. l. 3. Χειροβλημάσθαι) Ψηλαφᾶν, χειροτρίβειν. GUYET.

ibid. Ὁ λόγιος Ἑρμῆς) Habuimus non ſemel. Sed videri etiam poteſt l. Elſn. ad Ag. Apoſt. XIV, 12. REITZ.

ead. l. 5. Τῶν ἱαλέμων) V. Zenob. IV, 39, & Pantin. ad Apoſtol. adag. X, 39. Menandr. Fr. pag. 84, N°. 3, εἰς τοὺς ἱαλέμους δὲ τοῦτον ἔγραψε. SOLAN. Ialemo frigidum fuiſſe poëtam, facile credimus Heſychio, Euſtath. ad Il. Z, p. 494, 43. Baſ. atque adeo proverbio ἱαλέμου ψυχρότερος, quod reſertur etiam ab Apoſtolio X, 39. Sed luſtus etiam, δρῆνον, πένθους, notionem illi nomini adiunctam negari non poteſt. Vid. Eurip. Oreſt. 1391, Supplic. 281, Troad. 600; it. Euſtath. ad Il. Σ, pag. 1223, 8, & Apoſtolius l. c. itemque VI, 54. Quare facile condono Io. Clerico, eſſi forte verum non vidit, cum ad Menandr. p. 85 putavit ἱαλέμους in fragmento Comici eſſe *frigidos*, i. e. lugendos, quia mortui nimirum. GESN.

ibid. ἱαλέμων) Κακοδαίμωνων, δυſτήνων, ἀθλίων, αὐδένδε ἀξίων. Heſych. GUYET. In Pariſina ἱαλέμων erat maiuſculo I exaratum, ut nomen proprium, atque ita etiam converſum: *Ialemo frigidioribus*. Alluſione facta ad proverb. *Ialemo frigidior*. Sed cum tranſierit in adiectivum, ſervo ceterarum edd. morem, eſſi ab *Ialemo* Calliopes filio, poëta ineptiſſimo, ortum traxiſſe videtur. REITZ.

ead. l. 7. Φιλαινίδος) Τῆς ἑταίρας. GUYET. V. Ἑρωτ. cap. 28. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀδίκηματος) Subaudi ἔνεκα. GUYET. Ἀδίκηματος ἢ τὸ μετρίωτατον ὕβρεως) Si haec vera est lectio, oportet ἀδίκημα etiam speciale, & gravis quidem criminis, nomen fuisse, forte impietatis, ut in illa Socratis accusatione, ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης, κ. τ. λ. cuius respectu ὕβρις possit μετρίωτατον videri. Lingua, res sancta ac divina, turpissime profanata &c. Alioquin transpositione levi ita concinnari possit hic locus, ut nihil, quod offendere quemquam possit, relinquatur, ὕβρεως, ἢ τὸ μετρίωτατον, ἀδίκηματος, δόκοι. Ceterum ὕβριν ad impudicas praesertim & Venereas contumelias pertinere, monuerat Casaub. ad Athen. VI, 19, & pluribus docuit Dan. Heins. ad Hesiod. pag. 210 seq. ubi etiam ἀδίκταν ead. ratione dictam observat. GERN.

ead. l. 14. Μυτιόχον) Forfan Ἀρτίοχον. Immo vero erat Athenis τὸ Μυτιόχον tribunal; de quo consule Potterum. Fuit & Meriochus Multiadis filius, de quo hic locus intelligi non potest. Fl. ed. Μυτιόχον. M. cum reliquis impr. facit. Mihi, quid decernam, non liquet. SOLAN. Ἀρτίοχον. LA CROZE.

Pag. 80. l. 1. εἶναι δοκεῖν) De εἶναι abundante dictum paulo supra ad c. 6., ad ἀναισχυντία οὔσα. De duplici infinitivo att Philop. c. 7 & 39. Item Hipp. c. 1 pr. δεῖν ἐπαίνειν. REITZ.

ead. l. 3. Τοιαῦτά με διατίθης) Eandem, quam hic Noster, turpitudinem tangit & Lactantius V, 9, cum de iis loquitur, qui sanctissimam quoque sui corporis partem contra fas omne polluant & profanant. Rursus L. VI, 23: Quid dicam de iis, qui abominandam, non libidinem, sed insaniam potius exercent? Piget dicere: sed quid his fore credamus, quos non piget facere? Et tamen dicendum est, quia sit. De istis loquor, quorum teterrima libido & execrabilis furor, ne capiti quidem parcat. Quibus hoc verbis, aut qua indignatione tantum nefas prosequar? vincit officium linguae sceleris magnitudo. SOLAN. Vid. supra Nigr. c. ult. τὸ αὐτὸ τοῦτο διατίθης, notamque Hemst. Et Nostrum in locis ibid. ab Solano indicatis, qui frustra δακῶσι ibi tentat, cum & eod. modo duplici accus. iungat Noster Gymn. c. 6, scribens ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαβαίη, ubi alia quoque similia dedi. REITZ.

ead. l. 6. Διατρίβειν) An exsequi? GUYET.

ead. l. 9. Μαινομαι) Excidisse in edd. prius α, errore typogr. facile quidem divinaveris; mirere tamen, qui tam diligenter propagetur error, etiam in iis edd. ubi Latina versio habet contaminor; nam nemo, credo, μαινομαι furo hic vobis legere, quando παταῖμαι praemittitur: furentes enim se

non ita conculcari finunt. REITZ. Quemadmodum non dubito, *μεινόμεαι* esse praeferendum recepto per omnes fere libros *μεινόμεαι* ita puto, eo minus suboluisse errorem hominibus, quod etiam *μεινόμεαι* non absurdam habet sententiam. Sermo est de ea turpitudine, quae furor merus & summa infania est. Solent insanire homines a magna iniuria. Quidni lingua se dicat insanire, quae infando eiusmodi negotio adhibeatur? GESN.

*ead. l. 10. Καὶ ἀντὶ γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνω-
κας*) An haec paria esse possunt illis, quae apponuntur ab Micyllo & Benedicto, *ac lingua perinde ut manu uti decrevisſi?* Certe sic illi penitus omittunt voculam ἀντὶ quae quidem sane perincommoda est, nisi bene inspexeris. Legendum enim, *καὶ ἂν τὶ γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας*; Est enim exprobratio per interrogationem excitatio, & *quid lingua aequè ut manu uti decrevisſi?* GRON. Versionem Benedicti castigat Gron. Sed & ipse alium errorem committit, vertens: *quid lingua aequè ut manu uti decr.* An γλώσσης & χειρὶ igitur iungenda, & ad idem verbum χρῆσθαι referenda? Quin γλώσσης, falkem etiam tum scribendum fuerat, ubi ἀντὶ mutaveris. At nihil opus erit, modo lectionem Gronovianam reddas: *Et quae pars linguae est, qua ceu manu uti decreveris?* At vereor, ut acutioribus arrideat ista & versio & emendatio. Mihi certe difficultas quaedam restare videtur, quam tollere in re tam turpi non laboro. REITZ. Nihil mutandum in Graecis: nec poenitet conversionis: sed pudet rem amplius declarare. Teneamus modo, illud ὅσα adverbii vicem poni pro καθόσα vel καθώς. GESN.

Pag. 81. l. 5. Πόθεν ἂν) Mallem πόθεν γάρ. GUYET. Propius ad literas accederet, si πόθεν οὖν legas. REITZ.

ead. l. 7. Καταριθμήσειν αὐτῇ) Καταριθμήσειεν αὐτῇ, subaudito ἢ γλώσσαι. Sic autem cum superioribus connectitur: *πρὸς θεῶν, ἢν λέγῃ ταῦτα ἢ γλώττα &c. εἴτα καταριθμήσειεν αὐτὴ τὰς πολλὰς προσηγορίας &c.* Καταριθμήσειεν omnino legendum videtur pro καταριθμήσειν. GUYET. Καταριθμήσειν) Non apparet, unde hoc infinitum pendeat. Connexa est oratio cum illo τί ἂν ἀποκρίναι; Itaque suspicor καταριθμήσαις vel καταριθμήσειας. GESN. Καταριθμήσειν καιρὸς ἔδῃ coniiciebat cl. Bel. de Ball.

ead. l. 14. Ἐξυρες) Quia deinde barbam promisit; vide & cap. 31. SOLAN.

Pag. 82. l. 3. Ἀτμαρχον) Nomen ergo TIMARCHUS; mi-

rarique subit, cur mutatum iverint, cum famosus Aeschini-
nis *Timarchus*, qui vitam tandem laqueo finivit, satis notus
esset. Vid. Plut. 1545. SOLAN.

ead. l. 4. Κάκειναι τι περιττότερον) Athenienses (dicit ad
Timarchum) literae unius appositione te honorantes Ati-
marchum appellarunt; ἔδει γὰρ κάκειναι τι περιττότερον
προσεῖναι σοι, h. e. nam & illo amplius quid habere debebas. Ob-
scurior interpres. nam hoc tibi illo insignius decebat esse. Nihil aliud
vult auctor, quam, non satis erat, appellari te Timarchum;
sed nomen tuum augeri debebat una litera, ut Ἀτίμαρχος
appellareris, q. d. ἀτίμων ἀρχος. VITRING. Ambigua ora-
tio, non satis clarum, quo referatur κάκειναι. Nihil mihi vi-
detur magis convenire, quam ut dicamus comparari hic ini-
micum Luciani cum Timarcho illo, contra quem habita ex-
stat Aeschini oratio, qua eadem fere illi, quae hic nostro
obiiciuntur, summa praesertim perversae libidinis impuri-
tas. Dicit igitur, in mentem venisse Atheniensibus, cum
spurcissimum hunc mortalem viderent, sui Timarchi illius
antiqui: sed cum vellent indicare, hunc illo multum esse pe-
stilentiorem, non Timarchum vocasse, sed aucto aliquan-
tum nomine Atimarchum, ut simul πάντων τῶν ἀτίμων πρῶ-
τον dicerent. Utrum autem nomen verum huius hominis fue-
rit Timarchus, quod indicat Vossiani Codicis inscriptio, an
ex hoc ipso loco tracta suspicio eius, qui illum titulum po-
suit, non facile dixerim: nisi quod melius apparet ratio au-
ctoris nostri, si re vera Timarchus appellatus est, quem
lacerat. GESN.

ead. l. 12. Κάκειναι) Parodia est ex variis Homeri locis con-
cinnata. Vid. Iliad. N, 605; Λ, 233; & E, 293. SOLAN. Ho-
mer. Il. Λ, 233: Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετο
ἄγχος. Il. E, 293: Αἰχμὴ δ' ἐξεχύθη παρὰ νείατον ἀνδραῖονα.
Versus sublimitate & magnitudine rerum, de quibus agitur,
digni, dum ad rem ita spurcam ac despuendam adhibentur,
ψυχρολογία inde oritur, quae nihil aliud est, quam μέγας
διημαρτημένον, grandia ad speciem verba intempestive re-
bus adhibita futilibus. Vid. Demetrius de Eloc. § 114. Sed ni-
mirum ψυχρολογία eo ipso esse ratione ipsius Luciani desi-
nit, quod committitur a sciente & volente. GESN.

ibid. Παραὶ δὲ) Conf. infra Lapith. c. 44. REITZ.

ead. l. 13. Ἐξελύθη) At in Homer. Il. E, l. d. legas ἐξεχύθη,
quod verum esse, Scholiastes Homeri probat, qui id inter-
pretatur ἐξόρμησε, διήλυθε. Nam si ἐξελύθη invenisset, non,

credo, exposuisset id eodem verbo. Sed cum in nonnullis Homeri libris ἐξελύθη legatur, vide an hoc magis placeat; nam & sic alibi solet, ut Il. O, 542, Αἰχμή δ' ἐστέρνοιο διέσσυτο μαιμώσῃσα. Verum quando nec ἐξελύθη absurdum est; quid prohibet hoc servasse? REITZ. Pro ἐξελύθη facit glossa Hefychii, qui exponit ἐπαύσατο τῆς ὀρμῆς. GESN.

ead. l. 14. Ψυχρολογεῖν) Ἀν αἰσχρολογεῖν; Τὸ ψυχρολογεῖν hic non placet. GUYET.

Pag. 83. l. 9. Λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν) Hefych. in voce σκύλαξ. Σκύλαξ σχῆμα ἀφροδισιακὸν ὡς τὸ τῶν φοινικίζοντων. Gal. ἀλλὰ καὶ τῶν αἰσχρολογῶν μάλλον βδελυττόμεθα τοὺς φοινικίζοντας τῶν λεσβιάζοντων. Erasmus in Chiliadib. pro phoenicissare, memoria lapsus, phicidissare, & φοικίδίζειν pro φοινικίζειν scribit. Ortum autem est adagium a spurcissima Phoenicum libidine, quam Graeci merito ἄρρητον μίξιν nominant. Plutarch. in vita Caesaris: ἐδόκει γὰρ αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ μίγνυσθαι τὴν ἄρρητον μίξιν. Haec in Miscell. Crit. P. II, p. 482, BROD. Vid. Cogn. 633, T. III. SOLAN. Quod Cognatum allegat Solanus, spectat ed. Basil. an. 1619, cui notae Cognati & Sambuci annexae: sed cum ex Cognato selectum tantum iniit Par. eamque secutus Graev. plurima omittentes, possem haec addere; verum in re tam turpi nolim. REITZ.

Pag. 84. l. 4. Πόθεν) Item γὰρ suppressum, ut supra cap. 2. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπὶ — τρεῖς μοιχοὺς) Nempe in declamatione finxerat, a marito tres uxoris suae moechos deprehensos: maritum poscere non gladium, sed ita magnum tridentem, uti tres uno ictu posset confodere. GESN.

ead. l. 6. Θεόπομπον) V. Δραπ. cap. 32. Tricarantum urbs; cuius meminit Dem. 43 A. SOLAN. Locus obscurus, cui tamen si non plenam lucem afferre, at tenebrarum aliquid discutere forte licebit. Theopompus hic esse videtur nobilis historicus Chius, qui Macedonicis temporibus Philippi, Alexandri, Ptolemaei vixit, & rebus gerendis interfuit. Huius libros historiarum LIII legit Photius Cod. 176; quinque iam tum ait fuisse perditos: multas ibi παρεκβάσεις παντοδαπῆς ἱστορίας idem commemorat. Reliqua Fabric. B. Gr. Vol. IX, p. 434 seq. Add. viri docti ad Longin. 42, 3. Huc praefertim facit, quod Stephanus in Τρικάρανα, quod φρούριον esse ait τῆς Φλιασίας, laudat Θεόπομπον πεντηκοστῷ πέμπτῳ. Videtur ergo in illo libro, (quo suae aetatis historiam tractavit,

cum a fine Thucydidis incepisset) commemorasse actionem aliquam suam Theopompus, qua de Tricarano (quasi tu *Tricipitem* dicas, quorsum & *tridens* deinde & *Cerberus* refertur) iudicaverit: hanc porro illius actionem laudasse inimicus Luciani iis verbis, quorum ipsa eum *τρίαινα* modo commemorata admonere potuit: nam *τριγλῶχιν* & *τρίαινα* eiusdem significationis sunt: & ad tridentem illum piscatorium pertinent, quo maiores pisces percutiunt; a quo etiam fictum est illud *ἐκτρίαινῶσαι*, h. e. *τρίαινα ἐκπαισσεῖν*, quod nos, ut id genus alia quaedam, ad verbum ideo reddidimus, ut etiam Graeci sermonis non satis periti, quid reprehendatur, sentire melius possint. GESN.

ead. l. 10. Δύχον ἄλας) Alludere videtur ad Diogenis historiam. GUYET.

ibid. Ἀδελφόν τινα) An fratrem, id est, amasium? Petronius. GUYET.

ead. l. 14. Θάτερον τῶν πενήτων) Abrupta nimis & ex parte falsa sunt, quae hic Scholiasta habet. Iuvat itaque e Thoma Magistro regulam Atticorum hic ponere. Articulus cum pronomine *ἕτερος* coalescit hac lege, ut vocalis articuli quaecunque, & prima *ε*, contrahantur in *α*: τ vero articuli, ob aspiratam *σ* transeat in *ς*. Haec, quonies articulus in vocalem exit. Sed ubi in *ν* vel *σ*, non fit crasis, verum integre declinatur. Dicitur ergo, *ἄτερος, ἄτερα, θάτερον, θατέρου, τῆς ἑτέρας, θατέρω, τὸν ἕτερον, ἄτεροι, τῶν ἑτέρων, κ. τ. λ.* Hinc apparet, quam infeliciter errorem suum Sophista emendaverit. GESN.

Pag. 85. l. 5. Πέταμαι) Τὸ πέταμαι, volo, rectum est & usitatum; sed pro *πετάννυμαι* inusitatum videtur. GUYET.

ibid. Ἐκχύνειν) Τὸ ἐκχύνειν inusitatum fuisse notandum. Ἐκχύνειν usitatum. GUYET.

Pag. 86. l. 2. Οὐ δὴ) Aut οὐδὲ legendum, aut οὐ δὴ, quod in impr. aliquot & M. neglectum est. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσα, ὡς τὸ Δισκῶρακος) An legendum, ὅποτε τοῦ Τ. τὴν τέχνην εἰδὼς, τὸ Δ. &c. GUYET. Tisiae ars est Sophistica. Fuit enim Tisias inter primos Sophistas, quem Aristot. *περὶ ἐλέγχων σοφιστικῶν* cap. ult. cum dixisset omne omnis artis principium esse tenue ac difficile, sed illo reperto, facile postea crescere & augeri, quod & factum sit in orationibus politicis, *Τισίας μὲν μετὰ τοὺς πρώτους, Θρασύμαχος δὲ μετὰ Τισίαν, Θεόδωρος δὲ μετὰ τούτων, Τισίας quidem post primos, scil. Sophistas,*

Thrasymachus autem post Tisiam, Theodorus autem post hunc. GRAEV. Adde Quintil. II, 17, p. 111, 1; & III, 1, p. 125 f. Isocr. p. 525, & Plut. Alcib. Corax Tisias. Cic. de Or. I, 2, & in Brut. 12. In W. FL. & B. *δυσκ*— quod minime spernendum, quamvis verum & genuinum putem *δισκ*—, ut alium illum nequitia antecederet Timarchus. SOLAN. Narrat intelligentibus, & scientibus aliunde historiam, quam nobis divinare difficile, ac ne tanti quidem, est. Modo hoc meminerint, qui acumen Luciani volunt assequi, *primo* fraudem commissam, circa Artem, h. e. librum de institutione Rhetorica Tisiae illius Siculi, qui discipulus fuit Coracis: *deinde* Coracem, *κώρακα*, esse *corvum* Graecis, furax, ut notum, animal; cum itaque *δ'is κώρακα* vocat Lucianus inimicum suum, *bisfurem* appellare: *tertio* lusum verborum esse in *τισίας & ἐξέτισε*. GESN.

ead. l. 10. Χρυσὸς τριάκοντα) Eadem summa in drachmis enuntiata *πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας* aequat. Insignis locus ad confirmandam auri & argenti comparisonem: nempe *aureus* Romanus continebat *drachmas* XXV, quod etiam docet Zonaras apud Gronov. II, 8, p. 109. GESN.

Pag. 87. l. 7. Μόνα ἐκείνη) Barbam ergo promittebat. Vid. cap. 27. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἔην) PROV. BOURD.

ead. l. 3. Ὡς τὸ γὺς ἐμὸν) *Pro κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος. De ma part, quant à moi.* GUYET.

ead. l. 4. Τὴν ἄμαξαν ἐπισπάσας) PROVERB. BOURD.

ead. l. 5. Ὁ παιπάλημα, καὶ κίναδος) Irridet stultitiam hominis, qui astutus sibi videretur, nominibus Atticis ab Aristophane repetitis, qui *Ὀρν.* 429 seq. in descriptione magni rhetoris haec ira iungit, *πυκνότατον κίναδος, σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημα ὅλον* qua notione etiam *παιπάλην* dixerat NEQ. 259. Nempe *παιπάλημα* pollen est: eo nomine subtilitatem quandam a tritura fori & usu rerum ortam indicant: quare etiam nomen Latinum, ut Frischlinus in Nubibus, servavi. *Κίναδος* vulpes est. Nempe *κίναδος* legendum, non *κίναδος*, ex ipso vocum Atticarum connubio iam suspicaretur aliquis. Sed insuper *τὸ κίναδος* & casus prodit, & praesertim illud, quod ignotum aequè ac *παιπάλημα* imperito Sophistae nomen dicit: *κίναδος* autem nimis quam notum omnibus: hinc etiam factum, ut librarius illud ignotiori substitueret, cum praesertim *operum* inimici sui nomina ea paulo post appelleret auctor: quae res etiam Scholiasten vide-

tur movisse, ut retineret *κίναδος*, & *παιπάλημα* etiam ad obsoenum sensum traheret. Nos non tam sententia huius loci detinuit, quam ea molestia, quod non occurreret Latini, idque abstrusius paulo nomen, quod τῷ *κίναδος* satis responderet. *Cercops* veniebat in mentem: sed nimis videbatur vel ambiguum vel incertum. Itaque *vulpem* retinui. GESN.

ibid. Κίναδος) Forſan *κίναδος*, i. e. bellua. Hefych. *κίναδος*, θηρίον, ὄφις. Suid. *Κίναδος*· πᾶν μὲν θηρίον *κίναδος* ἀξιούσι καλεῖσθαι. ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. κακοῦργος ὡς ἡλώπηξ &c. GUYET. Coniecturam Guyeti iuvat Alciph. III, Epist. 28, ubi ancilla heri graveolentis amores detestata ait: ἐγώ σε, ὦ Γέβαλλε, στυγῶ, τοῦτο μὲν βδελυττομένη τὸ βάρος τοῦ σώματος, καὶ ὥσπερ τι *κίναδος* ἐκτρεπομένη, quae Bergler. vertit, *velut aliquam tetram belluam averſans*. Et ap. Aristoph. frequenter inter convicia numeratur *κίναδος*. Quod etſi & ibi Scholiaſt. eodem modo exponit, quo Suid. tamen pro ἀλώπεκι potiffimum eidem ponitur. Sed & Lucianum dediffe *κίναδος*, quia generale hoc veteratorum, & ſcottatorum opprobrium, non abſimile vero eſt: neque ideo aio *κίναδος* illico proſcribendum eſſe; verum id forſan a recentioribus ſcribis proſectum, qui hoc aptius putarent, quod cum Latino hinc formato *cinaedus* conveniens, melius intelligerent. REITZ.

ead. l. 8. Παιπάλημα) Hefych. *Παιπάλημα*, ποικίλος ἐν κακίᾳ. GUYET.

ibid. Κίναδος) Forſan *κίναδος*. GUYET.

Pag. 89. l. 1. Εὐριπίδης) Eurip. Bacch. v. 385. SOLAN. Hodie ſic legitur Bacch. 385 ſeq. Ἀχαλίνων στομάτων, Ἀνέμου τ' ἀφροσύνας, τὸ τέλος δυſτυχία. Et ſic laudatur etiam ſupra Ἄλ. c. 3. GESN.

ibid. Ἀχαλίνων) Gell. I, 15. SOLAN.

IN DE DOMO.

Pag. 90. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ) Προſαλιὰ. MARCIL. Non totam *domum* eſſe, quae hic laudatur, i. e. *aedes* plurium conclavium; ſed eam, quae proprie οἶκος vocatur, nomine etiam Latinis retento, *oecus*; tota deſcriptio loquitur. Conf. Gronov. ad Hippiam c. 5. GESN.

ead. l. 6. Νέσφ ἦν ἐνόςφισον) Ita & Aristoph. Av. v. 31,

νόστον νοσοῦμεν. De repetitione huiusmodi verbi cognati conf. supra Alex. c. 32, Gall. c. 5, & alibi. Nam adeo est frequens, ut pluribus non opus sit. REITZ.

Pag. 91. l. 13. Καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι) Responder Gallicum proverb. *Les plus grandes passions sont muettes*. REITZ.

Pag. 92. l. 2. Ἐνδιατρίψαι) Plus est, quam solo visu immorari; sed quasi non posse satiari admirando atque laudando. Conf. supra Adv. Ind. c. 26, & Alex. c. 33 f. REITZ.

ead. l. 5. Νοσιώτη μεिरαίω) Hom. Od. Δ, 71. SOLAN.

Pag. 93. l. 5. Πρὸς αὐτὴν) Lege αὐτήν. GUYET. Id ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 9. Ὁ μοι γοῦν) In omnibus, praeter Florentinam, editionibus sine ullo sensu legas, Ὁ μοι γοῦν δοκεῖ καὶ ξυνεξαίρεσθαι οἴκου πολυτελεῖα τοῦ λέγοντος γνώμη. At plane, sicut conieceram, in antiquissima illa editione legitur, ἔμοι γ' οὖν δοκεῖ &c. IENS. Ἐμοι) Antea legebatur ὁ μοι in omnibus impr. excepta Fl. & V. 2. In L. etiam recte ἔμοι. SOLAN. Ἐμοι legendum videtur. Guyet. Omnino. Ideoque sic iam dedi. REITZ.

ead. l. 13. Πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν) Lege πρὸς αὐτὸ κοσμήσασα. Infra: λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χαρίων. GUYET. Vellem libri addicerent, & promte reciperem. Sed vel sine iis ita legendum. REITZ.

ead. l. 14. Τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ) Hom. Il. T, 16 & 365. SOLAN. Il. T, 15. Attulerat Thetis arma filio suo. Reliqui fulgorem eorum ferre non possunt. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὧς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδν χόλος, ἐν δὲ οἱ ὄσσε Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφαάνθεν. GESN.

Pag. 94. l. 3. Πλάτανος εὐφυὲς) Haec de platano, de Ilisso, de Musis &c. omnia pertinent ad Platonis Phaedrum, in principio cum totius dialogi, tum ipsius disputationis Socraticae, quae Lybiae opposita est. GESN.

ead. l. 8. Συμπεριληφόμενας) Lege συνεπιληφom. GUYET.

ead. l. 9. Συνεφόμενας) Impr. plerique συνεφομέννας. Ad veram & genuinam Luciani vocem magis accedit scriptura Fl. & V. 2. quam secutus sum. Ab eius enim manu credo fuisse συνοφόμενας. SOLAN. Legendumne συνεφομέννας; an συνήμι potest etiam esse futurum medium συνέσομαι; illud enim puto certum, ad hanc originem atque intellectum pertinere. GESN. Συνήσομαι a συνήμι legendum videtur. Guyet. Recte; nam licet Gesn. & συνεφομέννας a συνήμι forte formari posse suspicetur, malim tamen, vitandae ambiguitatis er-
Lucian. Vol. VIII. F f

go, consueto more *η* adhibere; maxime cum & sic habeat Pell. Verum quia alii aliud suppeditant, vulgatum exhibeo. REITZ.

ead. l. 14. Βασιλέως) Quam regiam designet, invenire non possum, cum Arfacidarum mox meminerit. SOLAN. Τὴν βασιλέως — τὴν χρυσὴν) Haec est illa aurea platanus, quam cum vite eius generis Dario, Xerxis patri, donarat Pythius Lydus. Herod. VII, 27. Bithynum pro Lydo facit Plin. XXXIII, 10, f. 47, ubi reliquos, qui huius utriusque muneris mentionem fecere, laudat Harduinus. GESN.

Pag. 95. l. 4. Ἐμελε) Sic S. & A. recte. In reliquis ἐμελλε. Saepissime in hac voce peccatur. SOLAN.

ibid. Ἀρσακίδαις) De his vide Tacit. An. II, 1, & enarratores. SOLAN. Anachronismus ingens. Neque enim Darius, cui oblata illa platanus, Arfacides. GESN.

ead. l. 9. Ἀλαζονίαν) Forſan ἀλαζονείαν quaesivit Solan. haud immerito. Nam sic scribi amat. At quia scribae *ει* & *ε* saepe promiscue in aliis exarant, nihil mutare sustinui. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ ἀρχὴ) Oriens. GUYET. Quid mirum, quando ἡμέρας intelligitur, quod est praemissum? REITZ.

ead. l. 16. Τῶν θυρῶν) An θυρίδων; GUYET.

Pag. 96. l. 8. Περὶ τὰς χρύσεας) Non damno penitus hanc lectionem: sed magis placeret, si reperiat in libro bono παρὰ: praeter usus necessarios, certe decoros. GESN.

ead. l. 11. Εὐφορος) I. e. modicus, levis, non gravitate incommodus annulus. GUYET.

ead. l. 14. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος πορφύρα sc. GUYET.

Pag. 97. l. 8. Τὰ ἀναγκαῖα) Subaudi κατὰ. GUYET.

ead. l. 14. Διαλείμματος) Lege διαλήμματος. GUYET. Non video quare. REITZ.

Pag. 98. l. 8. Ὑψόροφον) Homer. Od. Δ, 121. Et mox αἰγλήντα, v. Iliad. A, 532. SOLAN.

Pag. 99. l. 1. Τῶν δρεπομένων) Δερκομένων. MARCIL. Legendum videtur βλεπομένων, quod inter distantem & excipientem facillime in δρεπομένων mutari potuit. Eandem vim habet δερκομένων Marcilii; quod probo, si est ex libro: coniecturam non temere receperim; cum δερκόμενος vix aliter quam apud poëtas, & significatione activa legere meminerim. GESN.

ead. l. 11. Ὁ δὲ ταῶς &c.) Pulcherrimam itidem pavonis imaginem descriptam in Dionis Chrysostomi Or. XII περὶ τῆς πρώτης τοῦ θεοῦ ἐννοίας, p. 370, T. I ed. Reisk. laudat cl.

Bel. de Ball. qui & conferendum iuber Oppianum de Ven. lib. II, v. 589.

Pag. 100. l. 6. Μεταβαίνοντων) Μεταβαλλόντων forsan legendum. GUYET.

ead. l. 15. Ὅτε) Mallem ὅστε. SOLAN.

Pag. 101. l. 1. Ἀποσπάσαι) Ἀποσπᾶσαι legendum videtur. Το ἀποσπάσαι hic locum habere non videtur. GUYET. Errat Guyetus: offenderunt ad id verbum etiam Graev. ad Gron. Vid. Icarom. c. 11, κάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπᾶσας, ubi ἀποσπᾶν pro recedere, abire, recte defenditur ab Iensf. Adde & a nobis ibi indicatam Hemst. notam ad Deor. Dial. XX, aliaque. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ τοίνυν — παρασκευάσαι) Haec insititia videntur & spuria. GUYET.

ead. l. 9. Ἰγγος) V. Xen. Ἀπομν. III, pag. 457 ed. Steph. χηρὸν μοι τὴν ἰύγγα, ἵνα. Scholiastes Theocriti filiam Ἥχους facit. Alius ibidem Παιθεύς, ad Id. II. SOLAN. Ἀπὸ ἰύγγος) Mirum, ni ὑπὸ hic legendum. Etsi memini supra dicta ad Tim. T. I, pag. 331 sqq. Et Gymn. c. 20, ubi vidimus, ἀπὸ saepe poni, ubi ὑπὸ locum potius haberet. At quia ideo differentia non tollenda inter has praepositt. & facillima scribarum ac typothetarum in his est aberratio, suspicio non est dissimulanda, & hic ὑπὸ praestare. REITZ.

ead. l. 13. Ὡς φησι) Ὅς φησι. MARCIL. Ut ait. Immo, ut ait ipse. GUYET.

Pag. 102. l. 8. Μεταστήσομαι) Migrabo, secedam, ipsi locum dabo secedens. GUYET. Olim notavi ad hunc locum, non satis notam fuisse hanc significationem verbi docto Athenaei interpreti, qui XII, 5, p. 523 B. μεθίστασθαι τοῖς κρείττοσι red-diderit ad praestantiores commigrare, cum deberet, cedere fortioribus. Sed quis finis fuerit, si quis castigare velit optimorum, etiam interpretum peccata? quot annotationes in Lucianum scribendae essent? Caveamus nobis eo diligentius, in simili studio qui decurrimus. GESN.

ead. l. 12. Ψόγον αὐτοῦ) Τοῦ οἴκου scil. GUYET.

ead. l. 13. Τῇ ἐκείνου) Τοῦ ῥήτορος προειπόντος. GUYET.

ead. l. 14. Τπαναντίως) Τπαναντίος legit interpres, GUYET.

Pag. 103. l. 7. Ἐς τὴν Σαρδῶν) Σάρδιον λίθον. Sardam Plinio Corneolam vulgo. Cornivola Italice. Σαρδῶ, σάρδιος λίθος, σαρδίνος, & Sarda, παρὰ τὴν Σαρδῶ εἶσον. omnia, ut & Σαρδόνυξ, seu Σαρδώνυξ. GUYET.

ibid. Τὴν Σμάραγδον) Τὴν Σμ. Ρ. Η. & Ι. plena: τ' aliae

per compendium, quod facile permutatur cum τὴν. Sed τὴν plenissime *Fl.* sine compendio. At genus nondum muto, quia & Latinis saepe mascul. est. Vid. Burm. ad Ovid. 2 Met. 24. Inveniri etiam ζμάραγδος, vid. supra T. I. Iud. Voc. cap. 9. Veluti & Burm. *zmaragdus* edidit, vide ibid. ab Hemst. notatum, cui tamen assentior, euphoniā cum Prisciano servandam, neque consonantes hic triplicandas. REITZ.

Pag. 104. l. 9. Ἐμοὶ δοκεῖν — ποιεῖν) Viriose scribitur, ἔμοι δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει. Vel δοκεῖ, vel ποιεῖ legendum omnino: potius ποιεῖ. Domum nimirum, quae ad artem exactissime exstructa sit, largam eloquenti spectatori praebere laudandi materiam, & admirationem suam elegantiori oratione exponendi, dixerat alius quis: at hic, *Ut mihi videtur*, inquit, *contrarium facit* istiusmodi domus. *Percellit enim & terret, ac mentem conturbat* &c. IENS.

ead. l. 10. Ποιεῖ) Ποιεῖν omnes fere libri nostri, sed ita emendarat iam B. 2. SOLAN.

ibid. (Ἐκπλήττει) Subaudi τὸν λέγοντα. GUYET.

ead. l. 16. Ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ) Ulysses. GUYET. Nimis pulchri, nimis divini sunt vers. de Ulyssē Homeri II. Γ, 217:

Στάσκειν, ὑπαὶ δὲ ἰδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας,

Σκῆπτρον δ' οὐτ' ὅπισσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,

Ἄλλ' ἀστεμόδης ἔχεσκεν, αἰδρεῖ φῶτι βοικῶς.

Φαῖνς κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, ἀφρονα δ' αὐτός.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπκα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἴει,

Καὶ ἔπει νεφάδεσσιν βοικότα χειμαρήσι,

Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσεὶ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος

Οὐ τότε γ' ὧδ' Ὀδυσσεὺς ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

Totos adscripsi, cum quod nimis mihi videntur amabiles, quos proinde dimittere, statim quin lectori commendarem, non potui; tum propter ultimum praesertim versum, qui plane sententiam, quae hic proponitur confirmat: *Loquente Ulyssē, nemo amplius speciem illam & habitum cogitat: toti sunt in verborum ipsius consideratione.* GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Eis Πάριον &c.) Errat Scholiast. nisi ad fugientem, de quo paulo ante dixerat, referas. Heic enim de Ulyssē sermo est. Vide l. c. in nott. SOLAN.

Pag. 105. l. 1. Αἰδρεῖ φῶτι) Hom. Γ, 216. SOLAN.

ead. l. 6. Πρὸς αὐτὴν) Αὐτήν. GUYET. Itaque sic edidi invitis edd. REITZ.

ead. l. 9. Ἐκκινῶ) Manus commode dictum: nam id agit,

quod in rem est, maxime, qui dicturus laudem de laude cogitat, in eoque totus est; pro ἔπαινον, ergo dicere debuit θαῦμα, vel tale quid. SOLAN.

ead. l. 13. Δημοδῶκος) De hoc & sequente Suidas in ἀοιδός. Hunc Agamemnon apud uxorem, Phemium Ulysses apud Penelopen reliquerat. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄλλ' — εἰπεν) E poëta quopiam sumta videntur. GUYET. Hom. II. Ψ, 430. SOLAN.

Pag. 107. l. 9. Λύξου) Urfinus apud Gronovium AG. II, 71, monet, Herodoti patrem Xylum nominatum, non Lyxum, quod ex epigrammate apud Steph. Byz. v. Σύριοι conficit. Illud enim epigramma integrum de vetere libro Tzetzae descripsisse se testatur, qui Xylum nominandum doceat, adductis multorum testimoniis, & imprimis Zenonis auctoritate, a quo id accepisse se Tzetzes scribit. Unde & Lucianum emendare iubent. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡτα γὰρ &c.) Herodot. I, 8, p. 3. SOLAN.

ead. l. 17. Ἔπεα πτερόεντα) Homer. passim. SOLAN. Cur verba alata vocentur, hanc rationem reddit Julian. in Epist. ad Eugen. p. 141 Collectionis Epist. Graecanic. πάντως που καὶ Ὀμηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι δύνανται πανταχοῦ φοιτᾶν, ὥσπερ οἱ ταχύτατοι τῶν ὀρνίθων, ἢ ἀν' ἐθέλωσιν, ἀπτόντες. Non addam, quæ Scholiast. Hom. atque Eustath. habent. REITZ.

Pag. 108. l. 6. Ἡμῶν) Ὑμῶν esse sphalma typogr. suspicor ex P. quæ nos dicimus tamen exhibuit in Latinis, etsi ὑμῶν Graece exhiberet. REITZ.

ibid. Ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐζητάζετε) Male profecto Marcilius corrigit θαυμάζετε quod per se, ut cuivis facile pateat, redarguitur. Nam vos ipsi, iudices, interea dum nos dicebamus, ad testum suspiciebatis, parietes mirabamini, picturasque examinabatis. IENS.

ead. l. 7. Ἐθαυμάζετε) Θαυμάζετε. MARCIL. Male, ut Iens. recte sentit: nam praeterita imperfecta & praecedunt, & sequuntur, & narrat, quid factum sit, fierique soleat. REITZ.

ead. l. 14. Γράσσομαι) Lege γράσσομαι. GUYET. Recte, & parum aberat, quin invitis edd. ita dedissem, licet sciam aor. subiunct. habere vim futuri. REITZ.

Pag. 109. l. 2. Σχημάτων καὶ τύπου) Σχημ. καὶ τύπου. MARCIL. Ego in τύπου edd. consentire video, neque ex Codd. quidquam varietatis notatum reperio. REITZ.

ead. l. 5. Αἰθιοπίαν) Cepheus, Cassiope, & Andromeda Aethiopes. GUYET.

ead. l. 7. Πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτήσεως) Benedictus, atque ut extra institutum, volatus ad Gorgonas. An credimus, sic insignem virum distinxisse? Verius crediderim ortum errorem ab typis, & continuo ductu expressisse sententiam, quam largius ediderat Micyllus, atque hoc *parergon quoddam, sive extra propositam rem additum fuit ad eum, quo ad Gorgonas abiit volatum*. Ex Benedicto oportet certe tolli absurda commatis distinctio, ut *volatus* sit genitivo casu. GRON.

Pag. 110. l. 1. Ἐκεῖνα) Verbum in duali numero positum in omnibus, excepta *Fl.* quae ἔγραψαν τὴν haber, hoc etiam pronomen in duali esse cum postularer, in omnibus libris nostris antea legebatur tamen ἐκεῖνοι. SOLAN. Ἐκεῖνοι — ἔγραψαν τὴν) *Fl.* lectionem veram arbitror, quam exhibeo: nam si ἔγραψάντην cum cett. legis, ἐκεῖνοι cum Solano in ἐκείνω mutandum fuisset, licet mox ἀμφω φονεύουσιν recte legatur; dualis enim nominis recte admittit pluralem verbi, non vicissim, Etsi αἱ κῆρες ἐξέσθην Hom. Iliad. Θ, 73. Melius ergo erat lectionem bonam sequi, quae a *Fl.* suppeditatur, quam corrigendo aliam formare. Et licet alias permutationes dualis ac pluralis non semel viderimus, hic minus tamen convenit ἐκεῖνοι. REITZ.

ead. l. 3. Δοκῶντε) Δοκῶντε legendum omnino videtur; totus autem locus sic corrigendus: Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δακῶντε ἢ δὴ τεθνᾶναι, λαθόντε τε καὶ εἰς βασιλεια παρελθόντε φονεύουσιν ἀμφω &c. GUYET. Verti, ac si legeretur καὶ παρελθόντε τε λαθόντε εἰς τὰ βασιλεια. Casus similes fecerunt, opinor, ut λαθόντε praeponeretur, inde reliqua confusio. GESN.

ead. l. 13. Ὁ Βράγχος) Branchus Apollinis amasius, alias filius. GUYET.

Pag. 111. l. 3. Τὸ δὲ ἔργον) Corruptus hic locus est; quem, si pro πω, legas εἰ μὴ, vel simile quid, forsan sanitati restitues. Ulterius abique Mss. ope mihi progredi non licet. *Fl.* τὸ δὲ ἔργον ἀπὸ ἑώρα σκέπων ἀλλ' ἐπὶ &c. Unde nondum, quid scripserit Lucianus, satis patet. Quin & ante haec verba pro τόλμαν, ego τὸ μὴν scriptum fuisse non dubito. Totum refingant, quibus meliores obtigerint Codices, aut felicius erit coniiciendi facultas. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐχ ἑώρακέ πω ἐπὶ τῆς ἀσπίδος) Qui non ignorat historiam facti, ille hic aliquid deesse sentit. Pherecydes apud

Schol. Apollon. Argon. IV, 1515, de Mercurio & Minerva, Persei in hoc facto adiutoribus, ὑποτίθενται αὐτῷ οὗτοι αἱ θεοί, ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν ἀπαστραμμένον καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ (ipso nimirum clypeo politissimo) τὴν Μέδουσαν, κ. τ. λ. Ipse Perseus narrat apud Ovid. Met. IV, 781: *Se iamē horrendae clypei, quod laeva gerebat, Aere percussa formam adspexisse Medusae* &c. Itaque omisam apparet particulam exceptivam, quae hoc forte modo expleri poterit, οὐχ ὥρακέ πω, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. Atque ita interpretatus sum. GESN.

ead. l. 5. τὸ πρόστιμον) τὴν ἀπολίθωσιν scil. GUYET.

ead. l. 6. Ἄνω τῆς ἀντιθύρου) Leg. videtur τῆς ἀντιθύρου, seu potius τοῦ ἀντιθύρου. Ἀντιθύρος ἐλλειπτικῶς pro ἀντιθύρος τοῖχος. Infra pag. 848, (ed. Bened.) ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον ἢ ἄλλη πληθὺς &c. vide locum. GUYET. Ἄνω τῆς ἀντιθύρος, Ἀθηνᾶς νεὸς πεποιῖται) Sane quidem post vocem tertiam video in editionibus poni parvam distinctionem, non secus ac si inde supponere deberemus, viros doctos, qui vel ediderunt vel interpretari sunt, in Graeco sermone agnovisse ἢ ἀντιθύρ, cuius secunda inclinatio foret τῆς ἀντιθύρος. Sed nunquam eo vecordiae progredi potui, credens illos satis bene voces Luciani consideravisse. Itaque cum puer essem, insistens illorum vestigiis censui scripsisse auctorem ἄνω τις ἀντιθύρος Ἀθηνᾶς νεὸς, in mediis parietis superiore parte obversum ostio templum Minervae positum est. Neque huius cogitationis nunc poeniret, eo magis, quod hunc locum videam ab viro doctissimo infra Symp. c. 8 sic tractari, quasi vel ἄνω τῆς ἀντιθύρου aut potius τοῦ ἀντιθύρου legendum esset: quorum utrumque non est immune vitii; cum nec prius bonam efficiat sententiam aut syntaxin, nec etiam posterius, cum si μέσος fuerit ἀντιθύρος, non fuerit necesse id rursus exprimi; sed recte dicit in medio pariete fuisse ἄνω aedem Minervae ἀντιθύρον. Quin etiam cum illic scribit Lucianus ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον ἢ ἄλλη πληθὺς, non debet supponi ellipsis pro ἀντιθύρον τοῖχος, qui nullus illic legitur, sed ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον scilicet κλητήρα, qualem alium ad dexteram ingredientibus praecessisse illic manifeste legimus. GRON. Ἄνω τοῦ ἀντιθύρου) Huc usque de parietis dextri imaginibus a c. 21: pergit nunc ad cubiculi latus intrantibus adversum, & quod supra ianuam priori oppositam erat, describit. Vide autem Ἀλεξ. c. 16, & Συμπ. c. 8, ubi priore in loco videbis τὸ ἀντιθύρον in omnibus libris nostris scriptum inveniri; in posteriori autem in Ms. Q. solo; at reliquos praes se

ferre τὸν ἀντίθυρον. Hic vero omnes τῆς ἀντίθυρος, quod mutavimus. Fateor tamen, eo inclinare animum, ut putem hic τῆς ἀντίθυρου scriptum fuisse, sicuti ἡ παράθυρος Plut. 1096, 1, est posticum. Cum enim neutro genere usurpatur, subauditur semper τείχος. SOLAN. Ἄνω τῆς ἀντίθυρος Ἀθηνᾶς ναὸς) Sine ulla dubitatione recipienda coniectura Gronovii. Ἀντίθυρος ναὸς Ἀθηνᾶς est aedicula Minervae, in medio pariete, ex adverso ianuae, ad symmetriam nimirum obtinendam, posita. Ναὸν vel ναὸν non semper esse iustum templum & aedem, sed machinationem augustam, recipiendo signo Dei alicuius factam, cum viri docti, Pricaeus praesertim, ad Actuum Apostolicorum 19, 24, ostenderunt, tum luculenter ipse Lucianus docet supra Amor. c. 13 f. ubi ὁ μυσίθυρος, quemadmodum hic ἀντίθυρος, Veneris ναὸς describitur. Aediculam e Plinii narratione ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione utitur. V. g. de *Lysiae opere quodam, quod in Palatio super arcum Divus Augustus dicavit in aedicula columnis adornata*; lib. XXXVI, 5, f. 4, 10. Add. XXXVI, 13, f. 19, 2. Non dubito, quin illa opera, altaribus Christianorum superposita, ubi intra thecas quasdam & valvas vel signa Divorum, vel reliquiae asservantur, itemque illa, quae vocantur *tabernacula*, structurae interdum insignes & magni operis, ab *ναοῖς* hisce gentiliū originem duxerint. GESN. Ἄνω τῆς ἀντίθυρος) Τοῦ ἀντίθυρου Solan. Τῆς pro τῆς Gron. ac Gesn. quibus assentior, cum emendatio sit facilior. Edi tamen passus sum vulgatum, cum & alii conicere queant, articuli transpositione haec sanari posse, legendo ἀντίθυρος τῆς Ἀθηνᾶς. Nisi vel sine transpositione ita construere velis, (quod tamen durius.) Neutro gen. τὸ ἀντίθυρον habuimus supra, Alex. c. 16, ubi Solanus noster animadvertit, hic loci idem feminino genere occurrere. Sed qui τῆς ad nominativum ἀντίθυρος pertinere poterit & Mascul. genere, & usitatioe, legitur infra Sympof. c. 8, εἰς δὲ τὸν ἀντίθυρον. Sed & pro ἄνω ἀντὶ legat quis, qui versionem pristinam eo tendere viderit, quae dedit: *In medio autem pariete, ex adverso ianuae Minervae aedicula quaedam est.* At quorsum tot coniecturas? Cedamus Gronovio, donec Mss. emendatiores nanciscamur. REITZ.

ead. l. 10. Πάλιν) Aut tertia est Minerva, aut surreptitium est illud πάλιν. SOLAN. Γραφὴ πάλιν. Ἠφαίστος) Sic interpretandum. Πάλιν indicat, seriem picturarum interceptam ab aedicula Minervae rursus continuari. GESN.

ead. l. 11. Καὶ τῆς διώξεως) Fabulam habes apud Lactan-

tium I, 17, cuius haec extrema verba sunt: *In illa, inquit, colluctatione, Vulcanum profudisse aiunt semen, unde sit Erichthonius natus.* Ad quem locum Lindenbrogius Luciani Philopseuden pro hoc opusculo affert; quod ideo moneo, ne frustra illud evolvas; nam ibi quidem cap. 3, *e terra natus Erichthonius dicitur, sed nihil aliud. Confer etiam Ὀρχ. cap. 39, ubi tangitur fabula, non, ut hic, narratur.* SOLAN.

ead. l. 13. Ὀρίων φέρει τὸν Κηδάλωνα) Quia haec fabula non est vulgo nota, non erit, credo, ingratum meo lectori, si aliquid de ea dixerō. Orion ab Oenopione, qui in Chio regnabat, excaecatus & in litus maris expositus, Cedalionia puerum fabrum rapuit, & humeris imposito eo ductore usus est, ut ad orientem solem ab eo duceretur, ubi solis calore visum recepit. Naxius autem fuit, & ei Iuno Vulcanum tradidit, ut fabrilem artem eum doceret. De eo Eustathius ad Iliad. E, & Apollodor. L. I, qui tamen eum non nominat, sed hanc historiam narrat. PALM.

ead. l. 15. Ὁ Ἥφαιστος Λημνὸθεν) Fuerit itaque pictura talis, ut e Lemno, sua officina, prospiciens Vulcanus oculis prosequi videretur Orionem. Cur autem hoc, quod Orion agit, *Vulcanus inspexerit*, Hyginus explicat poet. Astron. II, 34. Excaecatus ob vitiatam Meropen & de insula Chio eiectus, existimatur Lemnum ad Vulcanum pervenisse, & ab eo quendam ducem, Cedalionem nomine accepisse &c. GESN.

ead. l. 17. Ὅτε συστράτ. — μὴ δέλων) Legendum est, nisi vehementer fallor, ἄτε μὴ δέλων. GESN. Ἄτε legendum videtur. Guyet. Recte, cumque Gesn. idem divinarit, cui multum tribuo, id potius habeo, quam Pelleti ὅτι δέλει. REITZ.

Pag. 112. l. 3. Ὑπερυγμένων) Subaudi ζώων, βοῶν, aut simil. GUYET.

ead. l. 6. Πρόκωπον) Πρόκωπος idem est, quod πρόσκωπος, Grammaticis; sed τὸ πρόσκωπος magis placet. GUYET. Cur Guyet. πρόσκωπον malit, non intelligo: πρόσκωπος enim recte est, ὁ πρὸς κώπην. Thucyd. I, c. 10. Long. Past. II, pag. 41: ναῦν μικρὰν καθελκύσαντες, καὶ οἰκέτας προσκώπους καθίσαντες: ubi frustra Mollius coniciit προκώπους forsan legendum. Noster Contempl. § 1, ἀντλεῖν ἐκέλευσα ἢ πρόσκωπον εἶναι. Ibid. § 7, ναῦτης αἰὶ καὶ πρόσκωπος ὢν. Cum πρόσκωπος sit, promptus, strictus, nudus, ut notum ex Herodian. VII, 6, 19, προβαλόντες τὰ ξιφίδια — φονεύουσιν, ἔχοντες τε αὐτὰ πρόσκωπα, προπηδῶσιν. Ibid. cap. 5, 10, ἔχων πρόσκωπον τὴν δεξιάν, manu capulo admota. Quinam vero Grammatici idem

esse dicant *πρόκωπος & πρόσκωπος*, nescio; nisi quod male apud Poll. I, S. 95, *πρόκωπος remex* legas, ubi *πρόσκωπος* recte corrigunt Commentt. REITZ.

IN MACROBIOS.

Pag. 114. l. 1. ΜΑΚΡΟΒΙΟΥ) Ante mortuum Demonactem scriptus videtur hic liber, quem, quo erat in eum favore, catalogo longaevorum non annumerare nefas duxisset. De eodem argumento scripsit etiam Phlegon, cuius liber exstat. Vide etiam Laevinum Lemnium de occult. nat. mir. & Merc. Hist. 1696, p. 317, & seqq. & alibi passim, SOLAN.

ead. l. 2. ὄναρ τι) Ex ipsa somnii commemoratione conii-
cit Io. Clericus Bibl. Anc. & Mod. T. 22, p. 226, auctorem non esse Lucianum, sed forte Aristidem, cuius superstitio nota est. Argumentum nimis imbecillum, quod vel ipso primo libellorum Luciani refutetur. Ceterum legendum puto non ὄναρ τι, quod libros occupavit, sed *ὄνειρατι*. GESN.
*ὄναρ, pro κατ' ὄναρ, per somnium, frequens aliis, frequens Nostro. Tim. § 20 f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσι. Gall. cap. 1 f. ὅρα ὅπως μὴ, ὄναρ πλουτῶν, λιμῶντις ἀνεγρόμενος. & vel centies alibi. Probe scivit hoc vir doctiss. probe etiam meminit: quare igitur *ὄνειρατι* malit, nescio; nisi quod τι forsan alibi non addat Noster. De accentu v. *Κυιντ*. vid. fin. hui. Dial. Ceterum in marg. versionis Gesnerianae moneor, ut notas I. H. Maii inferam, quas ille in Dissert. super hoc Luciani libello, Giesae an. 1724, defendente I. Herm. Bennero, nunc ibid. Professore, edidit. Sed cum bibliopolae serio monueret, curarem, ne ultra tertium tomum haec editio excurre-
ret; ut utriusque petitioni aliquid dem, potissima saltem indicando, vel excerpando, inferam.* ὄναρ igitur Maius hic notat de vero, ἐνύπνιον de falso dici, ex Macrobo. ad Somn. Scip. I, 3, Suid. Heliod. & Artemid. Id vero discrimen haud esse perpetuum, ex Luciani Somn. aliisque recte probat. Dein phrasin ὄναρ κελευσθεῖς pro κατ' ὄναρ Nostro asserit ex Pseudom. Gall. Chronosol. Theophyl. Aelian. & Ach. Tat. REITZ. Recte conii-
cis, Reitzii doctissime, illud τι ad ὄναρ adiectum, esse, quod me sollicitet, ut malim legere *ὄνειρατι*. Τι τοῦτο hic non intelligo: intelligerem τι τοιοῦτο. GESNER.
in Addend.

ibid. Κυιντίλλαι) Altercatio fuit inter Herodem Atticum, &

Quintillios fratres, tum Graeciae praefectos: (Philostr. p. 545 & 559) ea autem coepta est circa annum Chr. CLXXI, Pythiaque CLXXXIX eo anno celebrata; siquidem, referente Philostrato p. 545 l. c. nonnulli dicebant, initium illius altercationis fuisse Pythiorum solemne, quod diverso iudicio concentum musicum auscultassent. Id enim Pythium solemne ad annum CLXXV, quo subsequens solemne CXC celebratum, referri nequit, uti ex sequentibus liquebit. Philostratus enim veram altercationis huius causam enarrans ibi scribit, Herodem tyrannidis apud Imperatorem, Quintilliorum literis accusatum: postea ipsum atque adversarios Imperatorem, tum in Pannonia bellum gerentem, & Sirmii degentem, adiisse; atque coram eo causam egisse (558 A.) vivente adhuc M. Aurelii uxore, ac filiola adhuc balbutiente, (& modo trienni, p. 561.) 558 D. Iam vero Faustina A. C. CLXXV sub hiemem obiit; atque paulo post Marcus epistolam ad Herodem scripsit, in qua cum de belli hibernis verba fecisset, in quibus tum erat, & uxorem desleviffet recens mortuam, addebat ἀπολογία pro iudicio, quod ante adversus eum in Pannonia tulerat. (p. 562, coll. cum 560 D.) I. MASSON. *Exc. ined.* Graeciae Praefecti erant sub M. Aurelio clarissimi fratres *Quintillii*, quorum inter ceteros meminit Lamprid. in Commodio c. 4, quem vide, & in eum Casaub. not. De fratre tam caro nihil habere Lucianum, miror. Horum alter consul fuit anno C. 177, alter 180. Prior etiam anno 159. V. etiam Dion. Cass. L. LXXII, p. 819, & not. ad Philostr. l. c. *Κυντίλλιοι* vulgo scribitur, Ed. postrema ex Ms. *Κυντίλιοι* habet. *Cardianum* & *Maximum* Dio nominat l. c. Pro *Cardiano* Wottonus pag. 251 *Sext. Q. Condianum* vocari debere docet. SOLAN. De huius nominis formatione plura Maius & Bennerus Diss. dicta, qui demonstrant, *Quintillus* & *Quintilius* non discrepare; sed quia nimis multa, & Solanus potissima iam dixit, non infero. REITZ.

ead. l. 3. Προσφέρωσι δῶρον) Προσφέρω σοι δῶρον. MARCIL. Libros etiam diebus natal. aliaque occasione donari solitos, ex Lucian. Cronos. Isocrat. ad Demon. observat Maius. REITZ.

ead. l. 4. Ὅναρ ἰδὼν) Sic Alciph. III, Epist. 10. Theophr. Char. c. 3 & 16. Et Latini: *Somnium videre*. MAIUS.

ibid. Ἐτίθεσο τῷ δευτέρῳ) Nominalibus filii tui secundo geniti. GUYET. Vid. Elsn. ad Evang. S. Luc. I, 62. REITZ.

ead. l. 5. Συμβλεῖν) Divinando assequi, De qua signif. leg.

Iac. Elfn. ad Evang. Luc. II, 19, qui nec praesentem auctoris locum inditum praetermisit. MAIUS.

ead. l. 6. Ὁ θεός) Homer. II. A, 63, — καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν. Et ex illo Plin. I, Epist. 28. Synet. initio lib. de Insomniis. MAIUS.

ead. l. 10. Πᾶσι) Unique scriptum hoc circa M. Aurelii extrema necesse est. Vid. not. ad Ἀλεξ. c. 56. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῆς τέχνης) Scil. *literarum*, ut recte appinxit Ant. Aemilius Aquensis in nott. Mss. & res clamat ipsa. MAI.

Pag. 115. l. 3. Ἐν ὕγιαν. τῇ ψυχῇ) Iuven. X, 356: *Orandum est, ut sit mens sana in corpore sano.* SOLAN.

ead. l. 6. Αὐτὸν) Ita dedi pro vulgato αὐτόν quod ut saepissime feci, ita ne monerem quidem, nisi Maius id animadverti iussisset, qui de αὐτόν pro αὐτὸν suadet videndum. Eustath. ad II. E, p. 522 ed. Roman. & Hemsterhus. ad Dial. Luciani p. 23, ubi indicat, nihil hoc leviculo errore in Luciano aliisque frequentius. REITZ.

ibid. Ἐπιμήκιστον) Maius in Dissert. super hoc Dial. duplici nomine reprehendit Stephanum, quod ἐπὶ μήκιστον rectius discretim scribi, & χρόνον intelligi coniciat. Ego, etsi μήκιστον adverbii vice fungi, Maio concedam, immeritam tamen alteram censuram existimo. Nam licet & alia sic iuncta invenias, ut ἐπιδεύτερον & similia; eadem tamen in edd. vetustissimis disiuncta reperiās, ut iam notavimus in variantt. lectt. & in ἐκποδῶν, quod & ἐκ ποδῶν scribitur, non semel vidimus. Talia connectuntur, separantur, pro arbitrio describentis, & de his litigare non maioris est momenti, quam si ambigas, *priusquam, antequam, quomodo*, & sexcenta simil. iunctim an separatim sint exaranda. Quod vero Maius pro argumento assumat, etiam Amstelodamens. ed. ἐπιμήκιστον iungere, id nihil omnino ad rem facit, ex hac enim omnium vitiosissima & novissima, de vetere orthographia nihil recte concluditur. Nobis placeret analogiam sequi, & *Fl.* lectionem servare, nisi iam alibi ἐπιμήκιστον edi passimur. Vid. Gymn. c. 26 pr. & recte notantem Hemsterh. ad Dial. Morr. VI, 5, quo vetustiores sint membranae, eo magis talia separare; sed nihil referre, utrovis more scribas. Ita & ὀτιμάλιστα & ὅτι μάλιστα promiscue invenimus; aliaque, de quibus in praefatione forsan monebimus. REITZ.

ead. l. 12. Ὁμηρος λέγει) II. A, 250. SOLAN. Addit Od. Γ, 245, Maius; & Martial. VIII, 6; Gell. XIX, 7; Ovid. Met. XII. REITZ.

ead. l. 14. Ἐξ γενεῶν) V. Spanh. ad Callim. p. 638. SOLAN. Sex, septem, immo novem durasse aetates Tiresiam, fabulae volunt. Lege Phleg. Trallian. c. 4, l. f. Tertz. ad Lycophr. pag. 76, Barnes. ad Eurip. Bacch. 175, Barth. ad Stat. Theb. IV, p. 1066. De varia notione vocabuli γενεάς vid. I. Alb. Fabric. Bibl. Gr. I, c. 30, § 15, Schmid. ad Matth. XI, 16, Eustath. Il. A, p. 97, & Censorin. c. 5. MAIUS.

ead. l. 15. Θεοῖς ἀνακείμενον) Verte, religiosum, Diis devotum, auctoritate Pollucis I, l. 20. Unde simul constat, quare statim Noster de magis scribat: γένος — Θεοῖς ἀνακείμενον. MAIUS.

Pag. 116. l. 1. ἱερογραμματαῖς) Vid. H. Stephan. ad Diod. Sic. I, c. 16, N°. 26. Et Trotz. Dissert. de scribis, Hugoni de prim. scrib. orig. annexam. Multa quoque Maius in dissert. saepe dicta hic affert ex I. Gul. Steinheilii nott. Mss. ad Heliod. II, 28, p. 109. Magicasque in horum libris disciplinas traditas fuisse, item de arte coniectandi atque amuletis. Sed nimia, quam ut inferantur. REITZ.

ead. l. 2. Ἀσσυρ. δὲ καὶ Ἀρ. οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων) Hi enim, aequae ac Chananaei & Idumaei, fabulatores nuncupantur, quod parabolice solerent disputare, ut ex Theodoreto in Baruchi c. 3 notat Bern. Aldrete in Antiquedades de Espanna &c. qui h. l. Luciani proferens ἐξηγητὰς doctores, commentatores, glossularios exponit; qua ratione opus haud est receptam sollicitare lectionem, & pro μύθων substituere μυστηρίων, cum I. Clerico Comment. ad Genes. V, 27, pag. 46; imprimis cum constet, ipsa rerum & naturalium & sacrarum mysteria fabulis cooperta fuisse apud Orientales. MAIUS.

ead. l. 3. Βραχμῶνες) Centum annos vivere modicum eos putasse, ex Ambros. pag. 59; centum quinquaginta ordinarium, ex Palladio de Gentib. Ind. & Brachmanib. pag. 3 probat I. H. Maius. REITZ.

ead. l. 4. Μάγος) Magorum Aegypti longaeavorum meminit Isocr. Busr. p. 534, & Phoeniciae in Olympiodori vita Platonis p. 587. Adde Plin. Hist. nat. XXV, 2. Haec ex Maio, cetera omitto. REITZ. *

ead. l. 6. Χωρασμίσις) Stephan. de urb. Χοράσμις, primae brevi. REITZ.

ead. l. 10. Ἔθνη ὅλα μακροβ.) Sic Homeritae μακρόβιοι dicti apud Phot. Cod. 64, pag. 38. Hyperborei, teste Plinio IV, 12. Numidae, fide Appian. 64. Arcadium reges; vid. Censor. c. 5, Serv. ad Aen. VIII. Britanni senium anno CXX inchoant.

tes, Plut. de placit. philos. V, 30. *Cyrnaei*, Stephan. Byz. ἐν Κύρῳ, alique apud Gurtler. origg. mundi I, cap. 20, f. 7. *Esseni* olim inter Iudaeos, quos ob frugalem vitam centesimum ut plurimum annum excessisse scribit Iosephus de bello Iud. L. II, pag. 729 ed. Gr. *Bas.* fuitque illis potus ὕδωρ ναματιαῖον, secundum Philonem Iudaeum de vit. contempl. p. 894, quod mox Noster de Seribus etiam refert. Excerpti ex Dissert. Maii, nonnulla omittens. REITZ.

ead. l. 11. Σήρας) De his dicenda praeripuit G. H. Ursinus Dissert. miscellaneis paternis annexa, p. 360 seqq. MAIUS.

ibid. Τριακοσίων) Geographus Graecus incertus in Antiq. orb. descript. ita de Seribus pag. 4: *Σήρας* οὖσι δὲ πεντηκὼς ἑκατὼν δέκα καὶ ὀκτὼ, καὶ ἑκατὼν εἴκοσι ἐτῶν. MAIUS.

ibid. Οἱ μὲν τῷ ἀέρι &c.) Vid. Amm. Marcel. L. XVI & XXVII. Addatur Hippocratis liber de aëre, aquis & locis, & H. Meibomii Epist. de Longaevis ad Sereniss. ducem Augustum Brunsvic. MAIUS.

ead. l. 13. Ὅδροποτεῖν γὰρ φασὶ τὸ ἄνθος) Mf. γένος, ut paulo ante γένη ὅλα μακρόβια, totae gentes. Sic apud Latinos *genus* frequenter pro populo. *Velox genus* apud Florum de Gallis, & alibi; quin & interdum accipitur pro genere humano, ut docti viri ad Senecam Tragicum notarunt. GRAEV. Theae quamvis huic genti hodieque familiarem respexisse videtur; quamvis non invitus concesserim, hac voce vulgo abstinentiam a vino tantum designari. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ Ἀθῶτας) Plin. VII, 2, eos, qui in Atho monte habitant, centenis quadragenis vivere, testis est. Mirum, si Noster hic in mendo non iacet, ac pro Ἀθῶτας, legendum Ἀθῶους. Ita enim Steph. Byzant. in Ἀθῶς τὸ τοπικὸν Ἀθῶος, χωρὶς τοῦ 1, καὶ Ἀθῶους τοὺς ἐνοικοῦντας. MAIUS. Cetera omittere cogor. Vide Steph. Ἀκρόθυνος, & not. Berkel. REITZ. Ἀζώτους coniciebat cl. Bel. de Ball.

ead. l. 15. Χалδαίους) Ecce, quam accurate magos a Chaldaeis seiungat, quod & Strabo XVI, p. 723, & Curt. V, 1, fecere: illi enim sacris operabantur, *haruspicum fratres* ideo ab Arnobio L. IV, p. 134, dicti; hi astrologiae vacabant. V. Th. Gale ad Iamblich. de myst. p. 287, & Cleric. Indice ad Stanl. Hist. Philos. Orient. voce *Magus*. MAIUS.

Pag. 117. l. 1. Ὁξυδορκίας — φάρμακον) Vir insignis I. Clericus Art. crit. part. II, f. 1, c. 12, § 9, ambiguum hanc ait constructionem, quia significat *medicamentum, quo perspicaciores fiant*, non quo dematur perspicacia; recte quidem,

sed mens Nostri ex seqq. satis perspicitur, & eod. modo Diod. Sic. ἀθανάσιος φάρμακον nominat L. I, c. 25. MAIUS. Omitto, quae addidit de medio voc. φάρμακον significatu, satis noto, sed ad constructionem reciprocam nihil faciente, quae in genitivo potius latet, de cuius constructione ambigua satis egi in libello de Ambigg. ut: *caedes, vulnus illius*, in utramque partem &c. Adde hic potius Diod. Sic. III, c. 3 f. καὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων ἀποικίας quod & ibi plane opposito more, quam alias, exponendum, nempe *coloniae in Aegyptum deduxit*. REITZ.

ead. l. 12. τὴν πρώτην) Aemil. in nott. Mss. τὴν πρώτην hic adverbii more accipiendum recte docet &c. MAIUS.

ead. l. 13. τοὺς βασιλικούς καὶ στρατηγικούς ἀνδρας) τοὺς βασιλικούς καὶ στρατιωτικούς ἀνδ. MARCIL.

ibid. βασιλικούς) Eos Noster innuit, qui aut regno sanguine orti, aut regiam dignitatem adepti fuere. Sic de Salt. cap. 64, βασιλικός τις ἀνθρώπος. Vid. Raphel. ex Polyb. ad Ioan. IV, 46, & Periz. ad Aelian. II, 20, p. 100. MAIUS. Adde notam L. Bos ad Salt. I. d. REITZ.

ead. l. 14. ὅν ἕνα καὶ εὐσεβεστάτην) ὅν ἕνα ἢ εὐσεβεστάτην καὶ μεγ. MARCIL. Vixit M. Aurelius, de quo haud dubie hic sermo est, annos LIX: cum haec scriberet Lucianus, annum agebat circiter... SOLAN. Quis illē unus? Neglectum hoc a commentatoribus. Forte *Avidius Cassius* erit, strenuus sub M. Antonino Philosopho belli dux. Vel potius *Claudius Pompeianus*, gener M. Antonini, qui πρεσβύτατος vocatur ab Herodiano I, 6, addente, eius dicta ipsum Commodum reveritum fuisse. Et haec vivente ac florente adhuc illo uno scripta sunt, quem divellit ab Imperatore Noster, eiusque favore ad supremam dignitatem evectum fuisse scribit. (Cetera, quae Maius ex Steinheilo suo inseruit, addere non licet.) MAIUS.

ibid. καὶ εὐσεβεστάτην) Mallem cum Marcil. ἢ εὐσ—vertoque εὐσεβεστάτην τύχην, benignissimam fortunam, quia εὐσεβὴς quandoque *benignum, clementem*, denotat; v. G. Cuper. append. ad Hom. apotheosin pag. 286 f. Nisi potius legend. ὅν ἕνα καὶ εὐσεβεστάτον ἢ μεγάλῃ. Porro αὐτοκράτορος τύχη est periphrasis pro *Imperator fortunatissimus*. Vid. Vechn. Hellenolex. L. II, c. 8, Sciopp. ad carm. Priap. pag. 39, Phil. Carolum ad Gell. p. 355, Muretum var. lectt. III, 4. MAI. Sed quid si solo καὶ transposito sanetur locus? REITZ.

ibid. εὐσεβεστάτη μεγάλου) Potest fieri, ut hoc nomen

speciatim ad *Antoninum Pium* respiciat. Nihil tamen prohibet, quin hic periphrasin esse dicamus tralatitii tituli, *Pius, Felix, Augustus*. Nam cum *μεγάλη τύχη* ei tribuitur, potest quidem locum habere illa iridem usitata ratio, qua Fortunam Imperatoris pro ipso Imperatore poni constat; sed neque est, quod impediat, quin ad illam Felicis appellationem referatur. *Θεϊότατον*, de vivo acceptum, respondere Augusto, non est dubitandum. Nempe non versamur hic in Plutarcho aliquo aut Dione, qui Romanarum rerum, quas accurate norunt, servant etiam certa nomina; sed in Sophista, quem alias quoque multum sibi indulgere in his novimus, qui *ἑρμοστήν* dicat Praesidem provinciae, qui *νομιπνίαν μεγάλην* Kalendas Ianuarias &c. verbo, qui non Graecis commendare Romana, sed Romanis Graeca studeat. GERN.

Pag. 118. l. 1. Ἐξέως) *Habitus corporis* hic videtur notari; dicit Aemil. in not. Mss. nec repugnamus. MAIUS.

ead. l. 5. Ὁ εὐδαιμονέστατος) Nullum enim bellum gessit, contentus domi res suas agere, & sacra in ordinem cogere. MAIUS.

ead. l. 7. Ὀγδοήκοντα) Consentit Plutarch. in vita eius p. 74. Tres & quadraginta annos regnasse, vult Livius I, 21, ac Eutrop. I, 2. Quadraginta vero & unum, Paulus Diac. I, pag. 42, & Cassiod. in Chronico, p. 1322. MAIUS.

ibid. Σέρβιος δὲ Τούλλιος) Collige annos vitae ex imperlii Dion. Halic. IV, pag. 242; quadraginta annis circumscribit magistratum eius. Liv. I, 48, adiicit quatuor annos cum Eutr. I, 6, & Sext. Rufo Breviar. pag. 3. Ex quibus emendandi Paulus Aquilegiensis diaconus L. I, p. 44, & Cassiod. l. d. annos 33 tantum tribuentes. MAIUS.

ead. l. 11. Ἐνεήκοντα) Consentit Dion. Halic. VI, pag. 358. MAIUS.

ead. l. 14. Καὶ τὰ ἐπιτ. ἐκ.) Excidit hic pars magna sententiae. Fl. quidem habet aliquid, scilicet *καὶ μετ' αὐτοὺς*, sed nondum sic expletur lacuna. SOLAN.

Pag. 119. l. 2. Τὸν ἐνταῦθα ἀέρα) Hinc colligere licet, scriptum hoc Romae. SOLAN. De Romani coeli qualitatibus scripserunt Io. Baptista Donus, Marcilius, Cognatus, Alex. Petronius, & nostra memoria Io. Maria Lancisius in ampla Diff. edita Rom. 1711, qua salubritatem aëris istius adstruit. MAI.

ead. l. 3. Τελείους — εὐχὰς) Curavimus excudi *τελείας*, ait Maius. Ego nondum. Vid. *ἀγαθαίου τροφῆς*, item *γυναικείας εὐνοίας*, & similia, defensā Amor. c. 27. REITZ.

ead. l. 4. Πρὸς τὸ εἰς μῆκιστόν τε, καὶ λιπαρὸν τὸν πάσης γῆς, καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ αὐτοῦ οἰκουμένη βασιλεύοντα ἦδη, καὶ γέροντα) Sic distinxit Benedictus, addita ineptissima versione, *longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, iamque in suo solo regnantem & senescentem affecuti.* Quid enim? an Lucianus, tertus ille & liquidus, dicit senectutem dominantem terra marique? Porro cur iam in suo solo regnat? an etiam ante regnavit in alieno? Nihilo melius prior Obsopoeus, & *longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, iamque in suis locis regnantem & senescentem consequamur.* Fatue de se vel affecutis vel consequentibus loquuntur uterque. Verte, ut clare sonant verba, & ratio inculcat: *quo ad longissimam ac plenam senectutem veniat terrae universae ac maris dominus, orbis suo imperans nunc iam senex.* Hoc enim intelligit votum, ut princeps, qui iam erat senex, maturam quoque adepturus esset senectutem. GRON. *Λιπαρὸν &c.*) Ita hunc locum per incisa divisimus, (uti & ego iam feci) qui sine sensu vertebatur: vidit aliquid Iac. Gronov. in totam vero textus dispositionem non penetravit; vidit quoque Aemil. in Mf. monens: refer ad ἐλπίδας vel εὐχάς. Πρὸς τὸ ἀφικέσθαι τὸν δεσπότην εἰς μῆκιστον. Ceterum phrasis *λιπαρὸν γῆρας* Homerica est, quam illustrat Eustath. ad Odyss. A, pag. 1676. MAIUS.

ead. l. 5. *Δεσπότην*) M. Aurelium iam senem, paucos ante mortem annos, cum ad sexagesimum vix pervenisse tradatur. SOLAN.

ead. l. 6. *Ἐαυτοῦ οἰκουμένη*) Romanum denotat orbem, qui sic passim vocatur ab Historicis, Polyb. VI, 48, Zosim. II, 7, Herodian. V, 2; ab Oratoribus, Libanio Or. fun. in Iulian. p. 290 & 366, Athenag. in Legatione pro Christianis sub init. ac pag. 14. Adde Commentt. ad S. Lucae II, 1. Nonne paulo ante, τὴν αὐτοκράτορος οἰκουμένην. Imperatorem vero innuit M. Ant. Philof. sub cuius imperio extremo scripsisse videtur hunc tractatum, eoque γέροντα eum appellat &c. MAIUS.

ead. l. 7. *Ἀργανθώνιος*) Herod. I, p. 42. SOLAN.

ibid. *Ταρτησίων*) Ita ex Herodoto emendandum fuit, pro *Ταρτησίων*, quod in omnibus impressis reperio. SOLAN. *Ταρτησίων* scribendum etiam probavit Maius. Ex Plin. III, 1. Ex Stephan. Byzant. Arrian. Strabon. & Appian. Al. cui addit de ipsa Tarsesso fuisse differentem Aldrete, lib. III, c.

Lucian. Vol. VIII.

G g

12, *Del Origen, y principio de la lengua Castellana*. REITZ:
ibid. Πεντηκοντα) Atqui Herodorus, quem auctorem adducit, CXX tantum annos in impressis hodiernis ait vixisse; Anacreon vero in fragm. CL ei annos tribuit; Val. Maxim. VIII, 14, octoginta annis patriam rexisse ait, cum ad imperium sexaginta annos natus accessisset. Cuius rei certos esse auctores ait. Asinium tamen Pollionem affert, qui eum CXXX tantum annos implevisse commemorat. SOLAN.

ead. l. 8. Ως Ἡρόδοτος) Sed qui CXX annis vitam Arganthonii metitur, L. I, S. 163; ex quo Cic. de Senect. & Valer. Max. VIII eundem annor. numerum 120 repetunt. BENNER.

ead. l. 9. Ἀνακρέων) Testes adducit, non exempla, ne erres; quippe qui hic de regibus agat, non historicis aut poëtis. De Herodori loco iam dictum est. Exstat Anacreontis fragmentum ed. Steph. p. 77 B. C. ubi CL numerus reperitur. SOLAN. Od. 68. Adde Strab. & Plin. qui eundem annor. numerum tuentur. Asin. Pollio centum & triginta annos ei tribuit. BENNER. Plura Maius ex Phleg. Trall. cap. 4, additque: ipsum Arganthonii nomen habere quid ominis alludens ad *Arc-antho*, quod sonat *πρυχρόνιον*, ex Sam. Bochart. Geogr. Sacr. part. II, L. I, c. 34. Adscriptit Benner. Trecentos ei assignat Sil. Ital. III, 396. Vinetus malit ter quinos, ut ita Silio cum Anacreonte conveniat. REITZ.

ead. l. 10. Ἀγαθοκλῆς) Senem vocat Iustin. 23, 2; Ael. V. H. XI, 4. Non nisi 72 annos vixisse contendit Diod. Sic. in Eclogis lib. XXI. MAIUS.

ead. l. 11. Δημοχάρης) Vid. Voss. de Hist. Gr. I, 11, p. 68; Periz. ad Aelian. III, 7. Meurs. Biblioth. Att. T. X Thesaur. Ant. Gr. Gronov. col. 1479. MAIUS.

ead. l. 12. Τίμαιος) Meminit Noster iterum infra, & Schol. ad Asin. ac Polyb. XV, 33, pag. 1003. Tauromeni in Sicilia natus, scripsit Athenis; Plut. de exilio pag. 605. Vid. omnino Diod. Sic. princ. L. V. Sed quid in eo laudandum, quid reprehendendum, vid. Longin. de sublim. S. IV. Consule & Voss. & Meurs. ad Hesych. Miles. p. 203 — 4. MAIUS.

ibid. Ἰέρων) Nonagesimo obiisse anno testatur Liv. XXIV, 4, & Val. Max. VIII, 13. MAIUS.

ead. l. 14. Δημήτριος — Καλλιστιανός) Mendum est in nomine huius Demetrii: nullibi enim de Callista urbe, nec de historico illo Callistiano mentio facta est. Lege confidenter Καλλατιανός, de quo Dion. Halic. περί συνθέσεως ὀνομάτων, Diog. Laërt. in Demetrio, ubi ait, eum adscripsisse de Asia

& Europa, L. 20. Theocriti Schol. ad Idyll. 1, ubi eum de Siciliae rebus scripsisse patet; alii plures. Calatis vero seu Calatia (nam utrumque invenitur) urbs fuit Thraciae ad Pontum Euxinum, de qua Scylax, Diodor. Strabo, Memnon, Steph. & alii. PALM. Corrigendum *Καλατιανός*. Vide nos ad Laërt. MENAG. *Καλατιανός*) Variant hic emendatorum sententiae. Vossius *Καλαντιανός* legit, de Hist. Gr. 552; vide eundem de Poëris Gr. ubi *Καλατιανός*, monente I. de la Faye, legitur. Et omnino apud Diog. Laërt. in edd. Steph. ita scribitur. Vide Men. not. pag. 131, & p. 13 A. B. Quod & secuti sumus. In libris enim nostris omnibus hic legebatur *Καλλιστιανός*. De eo Diog. Laërt. pag. 134 D. Vid. Dion. Hal. π. συνθ. & Steph. Byzant. in *Ἀντίκυρα*. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀντέας) *Ἀτέας* nondum ausus sum edere, etsi omnino sic legend. credo cum Steinheil. id etiam in Dissert. Maii probante ex Plut. Apopht. pag. 128, & de fort. Alex. serm. p. 248, ac Iustin. III, 2, eundemque esse, cuius epistolam satis Laconicam profert Clem. Alex. L. V, p. 561, licet *Ἀτοίας* ibi vocetur; nam & ibi quidam Codd. *Ἀντέας* habent, ut monet ed. Oxon. REITZ.

Pag. 120. l. 1. Βάρδυλις) Ita plerique impressi. *l. Βάρδυλιος*. V. 2. *Βάρδυλος*. SOLAN. Geminato λ Plut. Vit. Pyrrh. p. 387, & in Hellad. Chrestom. col. 955 *Βράδυλλις*, quod tamen in *Βάρδυλλις* mutandum. MAIUS.

ead. l. 3. Εἰς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη) Hoc est, nonagenarius, ut recte Scholiasta, & locutio *τελεῖν εἰς ἄνδρας*, quam affert, exstat apud Nostrium in Fugit. c. 12. MAIUS. Adde T. I, Tim. § 20, *τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα*. REITZ.

ead. l. 4. Τήρης δὲ ὁ Δρυσῶν) *Ὀδρυσῶν*. MARCIL. *Ὀδρυσῶν*) Uti legendum censuerant viri doctissimi, *Ὀδρυσῶν βασιλεὺς*, sic legitur in Ms. ut tam foeda menda diutius non sit toleranda. GRAEV. *Ὀδρυσῶν* recte in Venera utraque legitur, ut *Ἐτ. Δ. IX*. In reliquis prave *ὁ Δρυσῶν*. SOLAN. *Ὀδρυσῶν* firmat etiam Maius, Odrysarumque regem *Τeren* nominari Xenoph. Cyr. VII, pag. 411: *ἀλλὰ Τήρους τοῦ Ὀδρύσου ἀρχαίου τινός*. Firmavit Palm. ex Thucyd. L. II, ac Menag. ad Diog. Laërt. L. II, ed. I, pag. 62 E. Coniecerat etiam Guyetus. REITZ.

ead. l. 5. Θεόπομπος) De hoc historico vid. commentt. ad Longini Sect. 43, Meurs. ad Hesych. Miles. p. 185, Periz. ad Ael. III, 18, p. 223, Voss. de Hist. Gr. I, 7. De eius opere *Θαυμάσια* inscripto Mauffac. Diff. Crit. p. 387. MAIUS.

ibid. Ἀρτίγονος — μεροφθ.) Unde & Cyclops cognominatus fuit. Cael. Rhodig. ant. Lectt. XXI, 38, p. 838. MAIUS.

ead. l. 10. ἱερώνυμος) Et miles, & legatus, & historicus fuit, Diod. Sic. XVIII, p. 650. Antigoni legatum ad Eumenem fuisse discimus ex Plut. Eum. p. 590. Scripsisse de successione tradit Ioseph. I Adv. Apion. pag. 1050; centum & XL annos a tergo posuisse Noster infra innuit. MAIUS. Immo de successoribus Alex. M. περὶ τῶν διαδόχων. Vid. Voss. de Hist. Gr. I, 11, l. GESN.

ibid. Λυσίμαχος — ἕτος ὀγδοηκοστὸν) Iustinus XVII, 1, quatuor & LXX tribuit. LXX tantum App. Alex. in Syr. pag. 209. MAIUS.

ead. l. 15. Μήδιος) Scias, Medium notari Larissaeum, historicum, & cum Alex. M. militantem. Strab. XI, p. 509. Ἀρτίγονου φίλον Plut. in Demetr. p. 896. MAIUS.

ead. l. 16. Ἀντίπατρος ὁ Ἰολάου) Probo magis Obsopoeum, vertentem, Antipater patre Iolao genitus, quam Benedictum posteriora omittentem, ut apparet, quia & filium Antipatri Iollam vel Iolaum in historia Macedonica audierat. Nam licet id ita sit, & habuerit eo nomine filium, utique & potuit patrem eo nomine habuisse, quod in eius nepote, filio suo renovavit. GRON.

Pag. 121. l. 6. Ζῶν δὲ) Idem asserit & Plut. 607, 2, sed de duobus Luciani annis, ad rem suam non facientibus, nihil habet. Quod ideo observo, quia, ni me memoria fallit, id inter eos, qui de versione LXX Interpretum litigant, controverti vidi. SOLAN.

ibid. Δυοῖν) Non sperno Fl. lectionem: nam δύο saepe indeclinabile est, ut Asin. c. 9, δύο μνηρῶν σπάσας. At si quis hoc aliter construendum velit, videat Aesop. fab. 145, ἀλεκτῶρων δύο μαχομένων. Long. Past. I, p. 33, δύο βοῶν, δύο κεράτων, ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος. Noster rursus Alex. c. 53, ἐν δύο βιβλίοις· δὲ 55, στρατιώτας δύο· 2 Ver. Hist. c. 37, δύο πληρωμάτων. Iterum Asin. 12, δύο χένδρους λαβοῦσα. REITZ.

ead. l. 8. Ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος) Vide Spanh. 511, qui recte emendat. Prave enim antea in omnibus nostris libris legabatur ἀδελφῶν. Φιλαίτερος δὲ, duplici, ut vides, mendo. SOLAN.

ead. l. 9. Φιλαίτερος) Quod si Spanh. de Us. & praest. num. Diff. VIII, pag. 511 ed. Lond. vel maxime non monuisset, mutandum hoc nominis in Φιλέταιρος, tamen hoc ex Strab. XIII, p. 595, Appian. de bell. Syr. p. 209, aliisque constaret.

MAIUS. Idem iam vidit Almelo. in ed. *Amst.* eundem advocans Spanh. Adde supra Scholion secundum ad Tox. & Thucyd. III, c. 82, ubi recte editum φιλέταιρος, licet tres Codd. habeant φιλαίτερος. REITZ.

ibid. Περὶ Πέργαμον ἀρχὴν) Ἡ περὶ Πέργαμον ἀρχὴ ἐστὶ ἰψὺν imperium Pergamenum. Sic τὰ περὶ τὸ ἱερὸν, templum, in Heliod. VII, 11, p. 320: τὰ περὶ τὴν χώραν regio, ap. Isocrat. in Areop. ab init. &c. MAIUS.

ead. l. 11. Ἀττάλος) De variis Pergamenor. regibus Attali nomen gerentibus, vid. Scalig. can. Isag. XIII, p. 320, 321, & Cellar. hist. antiq. p. 50 seq. MAIUS. Non confundendum hunc, quod factum a Scaligero, cum Philometore Attalo Eumenis filio, cuius hic Philadelphus frater fuit, ostendit Spanhem. Diff. VII, p. 512. GESN.

ead. l. 12. Φιλάδεφ.) Vide eundem Spanh. 512. SOLAN.

ead. l. 16. Κτίστης) Vide Spanh. 479. SOLAN. Hunc titulum egregie illustravit laudatus modo Spanhem. diff. IX, p. 561 seq. GESN.

ibid. Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας) Sic distinguunt viri docti, & ad hunc distinctionis canonem formant quoque versionem, quasi Lucianus annotari vellet, eum in Ponto mortuum fuisse: quod mihi ab hoc sermone alienum viderur, & distinguendum esse φεύγων ἐπὶ Εὐπόντου, ἐτελεύτησε βιώσας &c. *Antigonum Coclitem fugiens in Pontum, mortuus est.* Quam fugae viam cum annotat, tacite dat intelligendum, qua occasione regni Pontici conditor exstiterit. Et sane sic loquitur rursus auctor in Navigio: Προϊόμεν δὲ ἦδ' ἐπὶ τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὁρείνης. Et alibi plura de hac constructione dicuntur, cum persuaserint sibi viri docti debere hanc poni in quarto casu, sed temere. GRON.

ibid. Φεύγων ἐπὶ Πόντου) Haec iungere, & interpretari *fugiens in Pontum*, suavit Gronov. non satis recte, cum Graeca vix eum sensum patiantur. Nec iuvat virum doctum loc. ex Nostro, ubi προϊόμεν δὲ ἦδ' ἐπὶ τὴν ἐπὶ Κορίνθου. Ibi enim ne verbum quidem φεύγειν occurrit, & reticetur ὅδ' ἐν, & syntaxis tota alia est, & haec verborum mens: *procedamus via ad Corinthum ducente*, quo pacto bene ἐπὶ cum genit. effertur; at nostrae constructionis alia est necessitudo, ac φεύγειν cum ἐπὶ, quando motum ad locum involvit, post se habet accusandi casum. Sic ἐπὶ τὰ ὕψη ἀναφύγειν in Arr. ἀναβαίνει L. III, p. 201, & S. Matth. XXIV, 16, quod alias &

eis & πρὸς τὰ ὄρη φεύγειν dicitur. De ipsa Mithridatis fugā videndus Appian. Al. l. c. pag. 303. MAIUS. At possem pro Gron. alia afferre, ut Thucyd. V, c. 54, ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου, domum abierunt; & cap. 55, διελύθησαν ἐπ' οἴκου, aliaque, si opus foret hic ita construere; iam nolim. REITZ.

Pag. 122. l. 5. Ἀνεσχολοπίσθη) Creberrime hoc verbo uti Lucianum, in Iud. Voc. in Tim. Contempl. Iov. Conf. Iov. Trag. Philop. ac de mort. Per. idemque esse, quod ἐκρέμασα, ostendit I. H. Mai. cum Appian. p. 302 in eadem historia vice eius ponat ἐκρέμασε, quod idem valere monstrat Lips. de cruce I, 4, p. 16, 17. Conf. Iov. Conf. c. 16, ubi Gesn. id reddidit in palum agi. REITZ.

ibid. Κύρος) Obiit μάλα πρεσβύτης, dixit Xenoph. Cyrop. VIII, pag. 233. Verum de eius morte varia narrant scriptores. Adi Cellar. Hist. antiq. p. 14. MAIUS.

ead. l. 7. Ὀροι) Quid hoc sit, haud facile, credo, adstruent, qui hic ad cippos confugiunt. Ego, si scriptura haec genuina sit, malo chronologiam intelligere, quam cippos. SOLAN. Ant. Aemil. in nott. Mss. Ipsi cippi, qui limites designabant, hic intelliguntur. Tu vero lapides aut columnas intellige, λίθους, στήλας, exponente Iul. Polluce III, S. 85. Nam his, aequae ut tabulis aeneis, inventa artium, resque notatu dignas inscribebant veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Romani; vid. Holstenium ad Porphyrr. de vit. Pythag. p. 5 seq. Reines. van leßt. I, 22, p. 97; Huert. demonstr. Evang. prop. IV, c. 2, § 14; Marsh. can. chron. ad secul. XV, pag. 418; Fabric. Bibl. Gr. I, 11, p. 73 &c. MAIUS.

ibid. Ὀνησίκριτος) Huius historia exstabat, ut vides, Luciani aetate, ex qua confirmatur Xenophontis de morte Cyri narratio a vulgari tantopere abhorrens, quae a Tomyri obtruncatum tradit. De hoc supra ad Συγγρ. c. 40, & infra Περ. c. 25. SOLAN. Philosophus fuit ex Diog. Cynici contubernio, Plut. in Alex. p. 701; etiam historicus, ibid. pag. 691; nec non gubernator naviculae, ostendente I. Gron. ad Arr. VI, 2, pag. 237. MAIUS. De Onesicrito Aeginensi vid. Laërt. 6, 75; & de hoc nostro (nisi idem est) Astypalensi, Menag. ad Laërt. 6, 84. In ignem se coniecisse & periisse, docet Lucian. Mort. Peregr. BENNER.

ead. l. 17. Δείπων) Scripserat hic Persica; eique plurimum sese de Persicis rebus credere ait Corn. Nepos in Conone. Meminerunt Athenaeus & Diog. Laërt. Muret. Var. Lect. XI, 14. Addit etiam his Ciceronem a se ex Mss. Codice

emendatum de Divin. I, p. m. 228 A. recte, ut mihi quidem videtur. V. Voss. de Hist. Gr. & Periz. ad Aelian. VII, 1. SOLAN.

pag. 123. l. 2. Ἰσίδωρος ὁ Χαρακ.) Accuratissime de hoc agit Dodwell. peculiari Dissert. inserta T. II Geogr. minor. cura Hudfoni editorum. MAIUS.

ead. l. 4. Συναρθοκλῆς) Quod de hoc Parthorum rege, & statim de Mnascire habet Noster, alibi vix reperiatur, immo vix nomina eorum deprehenduntur. Adeo verum est, quod Scalig. can. Isag. l. 3, p. 316, pronuntiat, multa ex ingenio divinare Onufr. Panvinium in texenda Parthor. regum successione, quam satis exploratam non habemus &c. MAIUS. Anne Συναρθούκης; vid. Vaillant hist. Arsacid. pag. 78, adscripsit Wesseling. REITZ.

ead. l. 5. Παρθυαῖος) Breviter Suid. Παρθυαῖος, ἀπὸ τοῦ Πληνίου Stephan. Byz. Παρθυαῖοι ἔθνος πάλαι μὲν Σκυθικὸν, ὕστερον δὲ φύγον ἢ μετακίσαν ἐπὶ Μήδου &c. Mox ait, Παρθυαῖος a Parthis alios haud esse; quod uberius probat Salm. ad Solin. p. 1196. Saepe Παρθυαῖοι apud Arrian. Exp. Al. M. pag. 179. 205, 207, 208, & seqq. itemque pag. 352 ed. Blancard. MAIUS.

ead. l. 6. Ἀπὸ Σακαυράκων) Si non poenitet coniecturarum in re obscura, cogitemus, an non huic populo nomen fecerint forte Graeci Σαρακαύλων, qui in Sarracis s. plaustris pernoctare, & habitare adeo atque vivere, solent. Fuerint itaque τῶν ἀμαξοβίων cognati. Barbarum plaustrum Sarracum, cuius hunc talem usum ostendit Scheffer. 2, 31. Firmat praefertim de Alanis, quo nomine fere totam illam Scythiarum barbariam comprehendit, Ammian. Marcell. XXXI, 2, p. 671 seq. Gron. Sed est etiam Saraca Sarmatiae Asiaticae civitas, ab eadem forte origine dicta, e Ptolemaeo apud Cellarium pag. 756. GESN. Rara aut nulla huius populi Scythici alibi mentio. Sed multitudo Scyth. populor. innumera, ut ait Plin. VI, 17. Sin vero medica manu indiger locus, forsan legas Σακῶν καὶ Ἀριάκων, vel uno nomine Χαιρακῶν. Vel, ut Steinheil. Σακαυράλων, de quibus Strabo L. XI, pag. 593. MAIUS.

ibid. Καταχθεῖς) Marini vita Procli. SOLAN. Quid sibi velit hoc verbum, in ipsius historiae obscuritate, incertum est. Videtur tamen notare rediit ab exilio. Notum est, saepe exsulare, qui propter spem imperii suspecti aut exosi sum imperantibus. Puto igitur, hunc Parthorum regem exsulasse

apud Scythas; ut paulo post Artabazum Characenum regulum apud Parthos; utrumque suorum hospitum opera in regnum patrium deductum. GESN.

ead. l. 10. Ὑπασίνης) Leopard. pag. 153 Σπ— legere iubet. SOLAN. Non ausim damnare diversam orthographiam nominis barbari. Cui ignotum, *Hispaniae*, *Spaniae*, *Espagnae* idem nomen? Quot verbis ab *Sp. Sb, Sch*, incipientibus *I* suum praeposuisse Itali? Iraque servet per nos *Hyspafines* spiritum illum suum barbarum, quem Graeci primo per *υ* expressere; alii deinde omiserunt propter asperitatem, quae quiddam in *Hlodovaeo*, *Chlodovaeo*, *Ludovico*, factum novimus. GESN. Ὑπασίνης, pro vulg. Σπασίνης, legendum, permultis etiam vincit Maius in Dissert. saepe laudata. Menag. vero in ed. *Amst.* addiderat: Χάραξ Πασίνου. Ptolemaeus Sufianae oppidum ad sinum Arabicum, inter Tigrim & Eubaeum flumina situm. Male interpretes, *Characus*. De Hidoro Characeno mox sermo erit. REITZ.

ibid. Ἐρυθρὰν) Recte docere Reland. Miscell. part. I, Diff. 2, & Arabicum sinum ita nominari, & vastum id mare, quod Arabiam, Persiam, Indiam, totamque Asiam alluit; & sinum Persicum, cui *Charax* includebatur, esse maris rubri sinum, contendit MAIUS.

ead. l. 13. Ἀράβιας) Qui XCV annum agens tradidit se Alexandro M. Curt. VI, 5. MAIUS.

ead. l. 17. Μασσαυσῶς) Valerius Maximus ad centesimum usque deducit. V, 2. Alibi tantum nonagenarii modum excessisse ait, VIII, 14. SOLAN. *Μασσαυῶς* scribitur apud Appian. in Pun. saepissime, & *Μασσαύσσης* apud Suid. Plin. inter longaevos enumerat, quia LX annis imperio praefuerit. Per XC an. mundi incolam cum Nostro facit Appian. p. 107. Et Suid. Maiorem XC annis epit. Liv. L. Vid. & Vah. Max. VIII, 13. MAIUS.

Pag. 124. l. 1. Ἀσανδρος) Spanhem. 488. SOLAN.

ead. l. 2. Θεῶν Σεβαστοῦ) Multa hic Maius de nefanda illa adulatione Augustos *Dei* titulo ornandi in inscriptt. & sermone etiam, dum viverent; sed quae exscribere non licet. Adde mox cap. 21. REITZ.

ead. l. 4. ὡς δὲ εἶπα τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ) An sic legendum, ὡς δὲ εἶπα τοὺς ἑαυτοῦ ὑπὸ τὴν μάχην Σκριβ. &c. GUYET. Verti debebat: ut autem vidit eos, qui sub ipsum pugnae tempus ad Scribonium deficiebant. Ea historia exstat apud Di. Cass. L. 54. Scribonius, qui se a Mithridate ortum gloriabatur, res

gnum Bospori affectavit, & ut ex hoc loco colligitur, defectione militum ad angustias maximas redactus: Asander rex Bospori inedia mortem sibi conscivit, in cuius locum regnavit Scribonius, qui expeditionis suae & regni affectati Augustum auctorem mentiebatur. Sed paulo post a Bosporanis ipsis, qui dolum deprehenderant, caesus est; & in eius locum regnavit Polemo, quem Vipsanius Agrippa contra Scribonium adornaverat. PALM. Non puto Graece dici posse τοὺς ὑπὲρ τῆ μάχης milites in procinctu stantes, vel proelium iam ingressos, quod postulat Palmeriana interpretatio; neque, quod Spanhemio placebat, Diff. 8, p. 488, rem militarem Scribonio creditam. Neque bene iunguntur ista, cum videret milites in proelio a se deficere, inedia vitam finivit. Bene iungas, manus sibi insulit, vel aliud celeris mortis genus. Ausim confirmare, neque hic de fortuna unius proelii sermonem esse, neque ostendi posse, qui sic vel aciem, vel rem militarem descriperit, οἱ ὑπὲρ τῆ μάχης. Quid si igitur pro μάχης, quod profecto huc non convenit, legamus ἀρχῆς; Agebat senem τοὺς ὑπὲρ τῆ ἀρχῆς, cives suos, imperio suo subiectos, paulatim se conferre ad Scribonium, ventosum hominem, & ementitis Augusti promissis homines, forte ipsam quoque coniugem Asandri, Dynamin, sollicitantem, quod facile colligas e Dionis verbis lib. LIV, p. 538 B. Sic certe posuisse in translatione, sine fraude fuerit. GESN.

ead. l. 6. Γόαρτος δὲ, ὃς φησιν Ἰαίδωπος) Isidorus historicus, ut occupavit Benedict. vocatur Characenus, quia Charace oriundus fuit: sed deinde, mea ex sententia, scribendum Ὀμανῶν, ita ut Goaesus Omanorum, qui regionem Turiferam (hoc additur, ut ab aliis eiusdem nominis populis distinguantur, quomodo & Plin. Canem turiferae regionis dixit) inhabitant, fuerit rex; totusque locus ita vertendus sit: Goaesus vero, Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore, Omanorum, qui regionem Turiferam colunt, rex. Sic sensus clarissimus, qui alioqui nullus. G. Cuper. Obs. L. 4, c. 18. ALMEL.

ead. l. 8. Ὀμανῶν) In impressis ē Μάων. Kusterus Ὀμανῶν reponit, Omanensium, & adire iubet Steph. Byzant. v. Ὀμανῶν, quod ego secutus sum. SOLAN. An legend. Ὀμανῶν plur. genitivo? Menag. Idem habet Guyet. in notis Mss. REITZ.

ead. l. 10. Βασιλέας) Atticos antiquos eos casus nominum in eis non contraxisse, nimis multis hic probat Maius. Adde Graev. ad Soloeec. cap. 8, ubi ἰπταῖς soloecismus pronuntiatur. REITZ.

ead. l. 11. Πάντες οἱ περὶ π. ἔχοντες) Nimis aperte falsum; omnes literarum studiosos longaevos fuisse. Suspicio itaque legendum πάντως, quo adverbio ostendat auctor, non philosophos modo arctiore appellatione ita dictos, verum omnino; vel in universum homines literatos, se commemoraturum. Si tamen mutare quis quid dubitet, potest πάντας sumere παντοίους, ut πᾶσαν νόσον sanasse Dominus noster dicitur Matthaei IV, 23 &c. GESN.

ead. l. 14. ἱστορουμένων) Audis profitentem, se dicturum de philosophis longaevis ἱστορουμένοις, quod hic ideo de iis intelligo, qui ex historia iam noti erant, quia Demonaetis, quem mirabatur Lucianus, nulla mentio, cum tamen ad centesimum ferme annum vitam produxerit. Δημων. c. 63. Immo in vivis adhuc, cum haec a Luciano scriberentur, fuisse existimo. SOLAN. ἱστοροῦμι — scripsit Solan. nescio num casu, an de industria. REITZ.

ibid. Δημόκριτος μὲν δ' Ἀβδ.) Qui omnia ridebat, quemque Noster vicissim ridet in Vit. Aucr. c. 13, quem toties laudat Aelian. & V. H. IV, 20, & de an. XII, cap. 16, 17, 18, 19, 20, eius absque dubio scriptum περὶ φύσεως in animo habens. Ab Hippocrate liberatum infania, relatum in fabulas ab Heumanno, in Act. Philos. part. IV, p. 670. MAIUS.

ead. l. 15. Τεσσαράων καὶ ἑκατ.) Alia de huius morte fama est apud Diog. Laërt. pag. 248 B. apud quem etiam mendum esse in numeris, ubi ρθ', pro ρδ', legitur, monuit Meursius, qui observat corruptum etiam Diodorum, cum annos tantum XC eidem Democrito tribuit L. XIV. Et male referri in Chron. Alex. ad Ol. CV annum secundum, vid. Laëtant. pag. 298. SOLAN.

ead. l. 16. Ξενόφιλος — φέντε καὶ ἑκατὸν) Et quidem sine ullo corporis incommodo: quod solitarium esse, & id solitarium reperiri exemplum, ait Plin. MENAG. Idem de eo tradit Val. Max. VIII, 14, eundemque Aristoxenum auctorem affert, de quo vide Ciceronem Tuscul. I, 10, & in eum emend. Bentleii, cui illustrandae miror non esse additam scriptoris aetatem. Vixit autem circa Olymp. CXII. In Pythagoreorum indice comparet, quem ab Iamblichio concinnatum habemus, & inter Cyzicenos recensetur, pag. ed. Kust. 218; cum alibi, N°. 251, Chalcidensem dixisset. Quin ipse Pythagoras CIV annos vixisse traditur. Vide Photius Cod. CCXLIX. SOLAN. Praeter Val. Max. VIII, 13, vid. Plin. VII, 50, & Aelian. de an. II, 11, p. 87. MAIUS.

* Pag. 125. l. 1. Ἀριστόξενος) Musicus & historicus, de quo, ut alios taceam, videndus est Rittersh. ad Malchi vit. Pythag. pag. 5. MAIUS.

ead. l. 3. Σόλων) LXXX tantum tribuunt Diogen. Laërt. p. 15 E. & Suidas. SOLAN. Meursii consule libellum de Solone, ubi cap. 30 de longa eius vita, cum latis veterum testimoniis disserit. MAIUS.

ibid. Θαλῆς) LXXXVII, vel XC, tribuit Diogenes p. 9 E. haud plures. SOLAN. Conspirat cum Luciano Syncellus in Chronico. Verum Apollod. anno LXXXVIII, & Soficrates nonagesimo ad plures eum abiisse volunt apud Laërt. I, 38. Attigisse an. XCII, contendit Stanl. in Solone c. 12. MAIUS.

ibid. Πιττακός) Non ultra LXXX concedit Suidas. Ultra LXX, Laërt. I, 79. SOLAN.

ead. l. 4. Κληθέντων ἐπὶ σοφῶν) Itaque de istis sapientibus dubitasse videtur Noster. Nec paria de numero, nomine atque illorum tradunt auct. V. Phil. Carol. ad A. Gell. pag. 27; f. Larraeus in hist. VII Graec. sapientum, Gallice edita 1713 pr. part. I. MAIUS.

ead. l. 5. Ζήνων) Consentit Laërt. VII, 28; quamvis aliter Persaeum existimare indicet, quem proinde confutavit Stanlei. MAIUS.

ead. l. 6. Ὀκτὼ καὶ ἐνενήκοντα) Diog. Laërt. eundem numerum agnoscit p. 171 B. Quamquam & alium auctorem adducit, LXXII tribuentem. SOLAN.

ibid. Εἰσερχόμενον) Aliquantulum discrepat Diog. Laërt. loc. cit. e schola enim prodeunti id accidisse ait, exclamasseque ex fabula Niobe, ἔρχομαι, τί μ' αὖτις; sed idem in Epigrammate F. eodem modo mortem eius tradi ait, quo a Luciano hic narratur, nisi quod de concione nihil habet. SOLAN.

ead. l. 10. Ἑννέα) LXXX tantum tribuit Diog. Laërt. p. 266 F. mortemque aliter narrat. Valer. Max. VIII, 7, eundem cum Nostro numerum annorum tradit. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποκαρτερῶν) Quod Schol. & Suid. de laqueo dicunt, in dubium merito vocat H. Stephan. Thes. T. II, 1598. Existabat titulo ἀποκαρτεροῦντος olim Philemonis Comœdia; v. eius fragm. p. 292. Utitur & Polyaen. VIII, 32, p. 769, Πορκία — ἀποκαρτερεῖν ἐπειράτο, vertente Vulteo, Porcia — inedia vitam finire conabatur. Eod. sensu est ap. Dionem p. 440, διέφθειρεν ἑαυτὴν ἀποκαρτερήσασα. MAIUS.

ead. l. 14. Ἐξέλιπε τὸν βίον) Sic plene supra cap. 12 f. Et infra de Ilocr. Alciph. III, Epist. 28. Nonnunquam reti-

cetur bios, Dion. Hal. IV, pag. 238. Arrian. Exp. Al. VI, 25. Zosim. I, 70. MAIUS.

ead. l. 15. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξιῖου) Vid. Diog. Laërt. pag. 241, & Clem. Alex. apud quos Δεξιῖος dicitur pater vel Ὀρδομένης. SOLAN. C amplius annis vixisse, quorundam auctoritate nixus arbitratur Fabric. Bibl. Gr. II, 23, p. 757, qui tamen in nott. ad Sext. Emp. I, 12, pag. 270, XC amplius annos ex mente Laërt. & Luciani eidem tribuit. MAIUS. Sed in nott. ad Sext. Emp. I, p. 58, ait: *Lucian. in Macrob. annos ei tribuit unum & nonaginta. At hoc refellit ipse Xenophanes, XCII aetatis suae annum commemorans in versibus, quos servavit Laërt. IX, 19. Itaque in Codd. Luciani forte perperam scriptum a librariis visū pro πεδ.* REITZ.

ibid. Δεξιῖου) Δεξιῖου scriptum est ap. Laërt. MENAG. Vid. Diog. Laërt. in vita Xenophanis, & in eam Commentator eruditissimus Aegid. Menag. ALMEL.

ibid. Ἀρχελάου) Sunt, qui nullum ei fuisse praeceptorem tradant; qui concedunt, a Botone Atheniensi doctum volunt. Diog. Laërt. ib. D. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐν καὶ ἐγενήκ.) Censorinus de die natali ultra centesimum vitam produxisse tradit. (Certe Xenophanes ipse in versibus apud Laërtium ib. E. ait se vixisse LXVII & XXV, hoc est XCII. *I. de la Faye.*) Consule Scalig. ad Euseb. Chron. SOLAN.

Pag. 126. l. 1. Ξενοκράτης) Diog. Laërt. LXXXII tribuit Xenocrati, L. IV, p. 99 E. Meursius neutrum probat, quem consule de Arch. Ath. IV, cap. 12, 113 & 167. Is enim CIII vixisse contendit. SOLAN.

ead. l. 2. Καρνεάδης) Eundem annorum numerum & Diog. Laërt. habet in eius vita, p. 112 E. Apud Ciceronem & Val. Max. VIII, 7, ampliatus ferunt ad XC usque. SOLAN.

ead. l. 3. Χρύσιππος) LXXIII, apud Diog. Laërt. p. 209 A. Octogesimo anno relictam ab eo Logicam, quam ante quadagesimum inchoasset, Valer. Maxim. tradit VIII, 7. SOLAN.

ead. l. 4. Διογένης δὲ ὁ Σελευκ.) Babylonium vocat Diog. Laërt. p. 157 C. sed de aetate, cum de eo obiter tantum dicat, tacet. Diogenes autem Sinopenis nonagenarius prope decessit; vide eundem p. 156 A. quod miror a Luciano praetermissum. SOLAN. Fabr. Bibl. Gr. III, 15, p. 402. De memorabili eius senectate nihil asservatum est in antiquis, qui ad nos pervenerunt, auctoribus. MAIUS.

ead. l. 5. Ποσειδώνιος) Strabo XIV. De aetate silent. Sed

fuit is Ciceronis & Pompeii M. magister, quem cum Alexandrino confundit Suidas; vid. Voss. I, 24. Fuit etiam alius Posidonius Stoicus Alexandrinus Zenonis discipulus, de quo Diog. Laërt. p. 173. SOLAN. Consulendos de Posidonio, patria Syro, ex Apamea, sed Rhodio habito distoque, quia Rhodi & philosophiam professus est Stoicam, & Remp. rexit, magno numero indicabit Fabric. d. l. p. 409. MAIUS.

ead. l. 8. Κριτόλαος) De quo Plutarchus, Cicero, Clemens Alexandrinus, & S. Empiricus. SOLAN. V. eundem Fabric. L. III, 11, p. 294, & Periz. ad Aelian. III, 17, p. 210. MAIUS.

ead. l. 9. Πλάτων) Hinc lusus de quadrato numeri novenarii apud Diog. Laërt. p. 70 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀθηνόδωρος, Σάνδ.) Male interpres, *Athenodorus Sandonius*. Verte, *Sandonis filius*, & vid. nos ad Laërt. p. 15. MENAG. De hoc apud Suetonium nihil. Sandonis filium vertendum esse, monuit Menagius ad Laërt. XV, 1. Apud Clem. Alex. p. 20 A. ὁ τοῦ Σάνδωνος dicitur. Meminit huius etiam Plut. Publicol. ubi prave Σάνδων legitur pro Σάνδωνος. De secessu huius in patriam locus est Dion. Chrysost. illustris sane, in Or. ad Tarf. fol. Ald. ed. 274. SOLAN. Cuncta apud Strab. XIV, p. 641. MAIUS.

ead. l. 15. Νέστωρ) Cuius meminit Strabo l. d. MAIUS.

ead. l. 16. Ξενοφών) Aetatis non meminit Diog. Laërt. mortuum tantum dicit anno primo Ol. CV. Haec autem Luciani verba omnes rationes Casauboni ad Athen. V, 17, conturbant, Xenophontemque a calumniis Athenaei abunde vindicant, si Casauboni emendationem admittas. SOLAN. Nostrum sequitur, quod ad aetatis annos, Stanlei. ac Fabr. Bibl. Gr. III, 4, p. 71. A Diod. Sic. XV, p. 497, ἐσχ' αὐτοῦ γηρας vocatur. MAIUS.

ead. l. 17. Οὔτοι μὲν φιλοσόφων) Omisit inter alios philosophos Theophrastum, qui teste Hieronymo Epist. ad Nepot. ultra septem & centum annos vixit. Quamquam & aliter Diog. Laërt. tradit, qui LXXXV annos ei assignat. Sed optime coniecit Casaubonus pro οὗ scribe. ρθ', ad Theophr. Char. p. m. 97. Consule Censorinum, qui plerosque longaevos philosophos (de die natali c. 15) nominat. SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Κηφίσιος) Ex Phlegonte Tralliano patet; hic legi debere ἐκατὴν τεσσαράν, omisso εἰκοσιν, p. 167. (A. G. VIII, 2730.) SOLAN. Nemo omnium ex longaevis a nostro recensitis, (si Nestorem, Arganthonium, ac Tiresiam, ad fabulis consecrata secula pertinentes, demas) vivendo

Ctesibium superavit, qui ultra CXX annos superstes fuit. Estque is terminus vitae longissimus. Pollio in vita D. Claudii post init. *Mosen solum CXXV an. vixisse: qui cum quaeretur, quod iuvenis interiret, responsum ei, neminem plus esse vi-
surum.* Adde Lactant. Inst. II, 12 f. Serv. ad Aen. IV, 653, Aufon. in Gripho, & in Idyllio de aetatibus animalium; item Solonis & Mimnermi versus ap. Laërt. I, 60. At vero haec felicitas non contigit Ctesibio, nec supergressus est CIV annos. Diserte Phleg. Trallian. c. 2 de Longaevis: Κτησίβιος ὁ ἱστοριογράφος, ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ἐν περιπάτῳ δὲ ἐτελεύ-
τα, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς δεδήλωκεν. Ad quae Meursius: *Uterque ecce Apollodorum auctorem laudat; ergo men-
tum in alterutro. Ac Phlegontem quidem nostrum lemma capitis tue-
tur: οἱ ἀπὸ ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν μέχρι ἑκατὸν δέκα ἀπογρα-
φάμενοι. Itaque sine ullo dubio corrigendus Lucianus, scribendum-
que, ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν.* De Apollodori χρονικῶν libris evolve Fabr. Bibl. Gr. III, 27, p. 668. MAIUS.

ead. l. 3. Ἰερώνυμος) Conf. supra c. 11. Nunc Phlegontem addo l. c. scribentem: Ἰερώνυμος ὁ συγγραφεὺς πολλοὺς μὲν χρόνους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνατλήσας, πλείστοις δὲ τραυμά-
σιν ἐν πολέμοις περιπεσὼν ἐτελεύτησεν, βιώσας ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ὡς φησὶν Ἀγαθάρχιδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν, de quo Agatharchidis opere vid. Bibl. Gr. Fabric. III, 8, p. 207 seq. MAIUS.

ead. l. 10. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος) Ab Agathemere Geogr. I, p. 2, ἀνὴρ πολυῖστωρ vocatur; & talem fuisse, coniecimus ex innumeris eius scriptis, quae ubivis laudantur, de quibus fuse Voss. de Hist. Gr. IV, 5; in compendio autem Wilhelmus Worth in Tariani orationem ad Graecos, p. 5. MAIUS.

ead. l. 11. Φερεικὸς) Vossius confundi hic duos Pherecydas a Luciano contendit. Unicum statuit G. Worth. ad Tarian. 14. Vid. Salmas. in Solinum 841 ed. Par. Diog. Laërt. I, S. 119, pag. 31, & Fabricius in Bibl. Gr. 779. Pythagorae praeceptor. Lactant. VII, 7 & 8. Porphy. Vit. Pyth. N°. 1, & not. Diog. Laërt. p. 214, 6, & 31. Plut. 1539 f. rem aliter narrat. Adde Davisium ad Tusc. I, c. 16, cum add. Et Bentl. emend. Uterque Σύριος legi debere contendit. SOLAN. Vid. Meurs. ad Hesych. p. 212, & ad Hellad. Chrestom. 969. Unde conici potest, pro Σύρος vel Σύριος (nam utrumque occurrit) in textu nostro legi posse Λέριος. MAIUS.

ead. l. 13. Κασσανδρεὺς) Omnino scribendum Κασσανδρεὺς, quamvis vulgata lectio Aldinam quoque edit. occupavit. De

Aristobulo illo vid. Voss. I., 10, p. 54, 55. Et Fabric. Bibl. Gr. III, 8, p. 210. MAIUS. Nihil repugno; at nihil muto, quia & *Κασάνδραν* ap. Nostrium supra Imag. cap. 7, & alibi, item *Κασάνδρου* uno σ ap. Diod. Sic. p. 297 ed. *Bas.* ac saepe alibi. Licet *Κασάνδρη* Homer. ubique. Item Apollod. XIII, pag. 210 &c. REITZ.

ead. l. 16. Πολύβιος) Voss. prae aliis adeundus I, 29, ubi hoc confirmatur. MAIUS.

Pag. 128. l. 2. Ἀμισνός) Phoenicii Hypsicratis meminit Tatianus p. 128. Quem res Phoenicum lingua Ph. scripsisse narrat. Unde coniicit Bochartus, legendum hic Ἐμισνός. Vid. Geogr. S. p. 862 A. cum *Emisa* urbs sit Phoenices notissima. SOLAN.

ead. l. 4. Γοργίας) Novem & centum tribuunt Quintilianus III, 1, pag. 125 C. & Suidas. Censorinus cum nostro CVIII. (de die nat.) Add. Val. Max. VIII, 14. CV Pausan. ed. poster. c. 17. SOLAN. Vid. Philostr. in vitis Sophistar. I, 29, & Olear. p. 494 a. REITZ.

ead. l. 5. Ἑτῇ) Octavum & nonagesimum implevisse annum, a Quintiliano dicitur III, 1, p. 126 B. Suidas ad CVI usque pervenisse ait. Philostratus fere centenarium obiisse p. 506. Pausanias XCVIII, Att. I, qui & cetera confirmat. SOLAN. Inter senes collocatur ab Aelian. II, 35, Fulgentio pag. 171, Cic. in Cat. Mai. pag. 156. CV an. ei assignat Pausan. Eliac. poster. c. 17 f. CVII autem Cic l. d. pag. 152, & Val. Max. VIII, 13. CVIII Censorin. c. 4, Plin. VII, 48, Philostr. pag. 494. Novem supra centum, Suid. v. *Γοργίας*, & Quintil. Inst. III, 1. MAIUS.

ead. l. 9. Ἐνεήκοντα καὶ ὄγδο) Discrepat Valer. Max. qui L. VIII, c. 7, ita scribit: *Isocrates nobilissimum librum, qui inscribitur Παναθηναϊκός, quartum & octogesimo agens, ita ut ipse significat, composuit. . . neque hoc stilo terminos vitae suae clausit: namque admirationis eius fructum quinquennio percepit.* Sed ibi error est in numeris, nonagesimum enim pro octogesimo legendum esse, ex ipso Isocrate patet; quam veram esse scripturam, Ciceronis de eo locus confirmat, de senectute. Quid ergo Luciano in mentem venit, ut XCVI diceret, quem ipse Isocrates disertè XCIV edidit? Dicam. Ex initio eius libri XCIV inceprum, ex fine autem eiusdem post exactum XCVI editum esse, constat. SOLAN. Adi Photium Cod. CCLX, pag. 793, Longinum pag. 12, Voss. de imit. Poët. p. 96, Periz. ad Aelian. XIII, 11. MAIUS.

ead. l. 10. Ἐνδὲ ἀποδέοντα ἑκατὸν) Ultra XC annos vixisse, haud dubitandum. Cum enim novagesimum ageret annum, interrogatus, ut viveret? dixisse fertur, *veluti ille, qui iam novagenarius mortem iudicaret malorum extremum*, referente Stob. Serm. CXIV, fol. 108. Annos XCVIII ei adscribit Plut. vit. decem orator. p. 837. Iunge Philostr. vit. Soph. I, 17, p. 506, ἀπέθανε — ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν ἔτη, & Tollium dicto libro, pag. 152. Solus Suidas CVI annos ei tribuit; quem cum secutus fuisset Dan. Nesselius, censuram experiri debuit Reimmanni in dissert. praeliminari ad Commentarios Lambesii contractos p. 97. MAIUS.

ead. l. 12. Εὐριπίδειον) Versus hic etiam adducitur ab Aristoph. Ran. v. 1255, Hesych. v. γλυκερῶ, & Plut. T. II, p. 837 E. KUSTER. Quatridui inedia vitam hac clade perculsum finisse, tradit Plutarchus in vita eius; idemque non hunc versum tantum Euripidis ab eo tum prolatum, sed & duo alia fabularum eiusdem initia p. ed. Steph. 1539. Exstat inter Euripidis fragmenta in Phryx. v. 1. Habetur etiam apud Plut. 1539 f. qui haec paulo aliter narrat. Adietiam Dionys. SOLAN.

ead. l. 14. Σιδώνιον) Legitur στίχος ille Euripideus in fragmento fabulae, cui nomen Phryxus, p. 503 ed. Barnes. Ad dantur eiusd. Bacch. 170. MAIUS.

ead. l. 16. Ἀπολλόδωρος) Vid. Fabr. Bibl. Gr. III, 27, pag. 670. MAIUS.

Pag. 129. l. 3. Ποτάμων) Multa scripsit, etiam περὶ τελείου ρήτορος. Vid. Suid. Hesychium Miles. & Senec. Suafor. 2, p. 656, qui *magni nominis declamatorem* appellat. Cave, misceas illum cum Potamone Alexandrino philosopho, de quo in Aët. philos. Heumannianis part. II, pag. 330, & part. V, p. 848 seqq. MAIUS.

ead. l. 4. Σοφοκλῆς — π. καὶ ἐν.) Vid. Marm. Ox. 150, n. 78, ubi XCI tantum tribuuntur. Sed pro I legendum videtur II, cuius latere uno oblitterato, facile ex quinario unitas facta est. V. Plut. 1405, 2 f. Scaliger, Diodorum secutus, XC solum tribuit not. ad Euseb. Chron. 108 b. Hoc modo observari velim ex Plut. l. c. LV egisse annum Sophoclem, cum mortuus est Herodotus. Val. Max. VIII, 7, prope centesimum attigisse tradit; vid. fragm. Sotadis apud Grot. Flor. p. 399. SOLAN. Anthol. III, 25, p. 396: Ἐσβέσθης γηραιὸς Σοφοκλεῖς, ἀνθὸς ἀοιδῶν, Οἶνον πὺν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος. Alii aliter narrant, & mortuum gaudio, ob victoriam Tragicam. MAIUS.

ead. l. 5. Πέντε καὶ ἐνενήκοντα) Annorum hunc numerum firmat Faber in vitt. poët. Graec. T. X Thef. Gron. col. 775. MAIUS.

ead. l. 6. Οὗτος (Σοφοκλῆς) ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ νέος &c.) Huius Iophontis meminit Comicus in Ran. p. 214, (i. e. vers. 73) ubi Bacchus, δέομαι ποικιλοῦ δεξιού. Οἱ μὲν γὰρ οὐκ ἔτ' εἰσιν, οἱ δ' ὄντες κακοί. Ad quae Hercules: Τί δ' οὐκ Ἰοφῶν ζῇ; Illustrare possunt hunc Luciani locum, quae Scholiastes vetus ibi habet de Iophonte: Ἰοφῶν, inquit, υἱὸς ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης, ὃς δόκησιν παρεῖχεν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρήματο ποιήμασιν ὡς οἰκείοις. εἰσῆγαγε δὲ ποτὲ Σοφοκλῆς ἐν δράματι τὸν Ἰοφῶντα φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γῆραι παραφρονοῦντι. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δὲ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν· Εἰ μὲν εἰμι Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ, εἰ δὲ παραφρονῶ, Σοφοκλῆς οὐκ εἰμι· καὶ τότε τὸν Οιδίποδα παραγνῶναι. L. Bos. Conf. Cic. de Senect. p. 155, Val. Max. III, 7, & IX, 12, Camerar. prolegom. ad Sophocl. p. 16, & in commentar. ad eiusdem Oed. Colon. p. 352. MAIUS.

ead. l. 8. Οἰδίστην τὸν ἐπὶ Κολωνῷ) Quae etiamnum superstes est. SOLAN.

ead. l. 10. Ὑπερθυμάσαι) Frustra id verbum quaeras in Lexicis, & tamen sumtum illud est ex hominum doctorum sermonibus. Utitur eo Noster in Zeux. c. 3 f. Ver. Hist. I, c. 34 pr. Pro Imag. c. 18 f. Polyæn. VIII, 8, pag. 708. Achill. Tar. VIII, p. 503. Heliod. VII, 15, p. 331. MAIUS.

ead. l. 11. Μανίαν) Camerarius in Sophocl. f. 40 hoc reii- cit; vid. Val. Max. VIII, 7. SOLAN.

ibid. Κρατίως) Vid. Meurs. Bibl. Attic. II, col. 1471. MAI.

ead. l. 12. Ἐπτά) Eundem ferme numerum habet Suidas, nempe XCVI; sed idem addit, ab aliis CI ei tradi. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλήμων) Vixisse annos XCIV Suid. ait, & risu suffocatum obiisse, & mortuum in lectulo iacentem fuisse repertum. Posterius confirmat Apul. Florid. XVI, quamvis de mortis genere variet. In scena certantem clausisse diem ultimum, refert Plut. tractatu, an seni sit gerenda Resp. pag. 785. MAIUS.

ead. l. 16. Περσευεασμένα) Perperam in omnibus aliis editionibus legitur, θρασυμένος δὲ ὄντα τὰ παρσευεασμένα αὐτῷ σὺκα κατεσθίοντα. Recte Basileensis παρσευεασμένα. IENS. Corruptissime omnes, praeter B. habere παρασχ— adpinxerat etiam Solan. Parui igitur, quia facilis in eo librario-

rum aut editorum aberratio : at si integra augmenti syllaba abiecta fuisset, nihil mutassem; exempla enim tam indubitata & crebra dedimus iam terque quaterque, vid. Indicem, tit. *augmentum*. REITZ.

Pag. 130. l. 2. 'Ακράτου) Tan. Faber & Kenettus nolunt hic Luciano fidem haberi: quorum ego rationem non assequor. Non ignoro tamen, aliter etiam ab aliis narrari eius mortem. Vide Testimonia de Philemone, fragmentis eius, quae nuper prodierunt, praemissa. Val. Max. eodem, quo Noster, modo mortem eius tradit IX, 12. SOLAN.

ead. l. 3. 'Επίχαρμος) XC tribuit Diog. Laërt. pag. 232 F. SOLAN. Aeliano V. H. II, 34, πάνυ σφόδρα πρεσβύτης audit. Laërt. VIII, 78, annos XC ei tribuit. Comoedias illius percenset & Meurs. ad Hellad. Chrestom. col. 973 seqq. MAIUS.

ead. l. 5. 'Ανακρέων) Veterum recentiorumque testimonio de numero annor. morteque eius, congestis praestantiss. I. Barnes. in eius vita § XL. MAIUS.

ibid. Μελῶν) Τὰ μέλη speciatim aliquando notant Lyricum carmen, ut in Arrian. Exp. Alex. I, c. 12, οὐτ' οὐν καταλογάδην, οὔτε τις ἐν μέτρῳ ἐποίησεν, ἀλλ' οὐδὲ ἐν μέλει ἦσθην Ἀλέξανδρος. Coniunctim μέλος ἐκ τῆς λύρας dixit Himerius init. Orat. εἰς βασιλέα, in catalogo Uffenbachiano, part. II, col. 631, & ibid. col. 633, μέλος Τύιον, carmen est Anacreonticum, sive Lyricum. De Anacreonte Iulian. Misopog. ipso exordio: Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποίηθη μέλη σεμνὰ καὶ χαρίεστα. Thaletem ποιητὴν λυρικῶν μελῶν nuncupat Plutarch. vit. Lycurg. p. 41. Unde μελοποιὸς Lyricus, quomodo supra Noster Sect. IX, p. 26, ipsum Anacreontem, & statim appellat Stefichorum, quem alii λυρικὸν vocitant. Adde de hoc τῶν μελῶν significatu Perizon. ad Aeliani IV, 26, pag. 359. MAIUS.

ead. l. 6. Στησίχορος) Vid. de eo commentt. ad Longin. Sect. 13. Meurs. ad Hesych. Miles. p. 193 seqq. Voss. de poet. Graec. MAIUS.

ead. l. 7. Σιμωνίδης) Vide Marm. Ox. p. 168, Ep. 68, ubi XC tribuuntur. Suidas LXXXIX. Ceium fuisse docent etiam Strabo X, & Suidas, & ipse Simonides apud Steph. Lyr. p. 149 b. B. Eusebius inconstans esse videtur; vid. Val. Max. SOLAN. Octogesimo anno docuit adhuc carmina, & in eorum certamina descendit, Val. Max. VIII, 7, teste. Attingisse annum LXXXIX scribit Suidas. MAIUS.

ead. l. 8. Ἐρατοσθένης) Praefuit hic Bibliothecae Alexan-

drinae post Zenodotum, unde & *Beta* audit, sive *secundus*; vid. Prideaux. an. ante Chr. 239. Longaevorum exempla haec addenda suppeditat I. de la Faye. Andreas Alciat. Hist. med. col. 51 narrat, se in *Verbani pago Malcorabia* fabrum vidisse *CXVI* annos agentem, non integris solum sensibus, sed & tam vegetum, ut ferream quadrupedi soleam parvo negotio apponeret; cuius rei etiam universa illa regio, inquit, testis est. Iohannes de temporibus, qui Carolo Magno militasse dicitur, & *CCCLX* annos vixisse, anno Chr. 1139 obiisse traditur. Addi meretur, qui hoc ipso mense Febr. (dum notas hasce tandem aliquando edendas relego, decessit an. *MDCCXXIII*) Io. Ernest. Scholtz eques, qui olim sub Carolo Gustavo Sueciae rege inter eius Praetorianos militavit: is in Saxonia natus Martii XII, anni 1608, Risvici prope Hagam comitum degens, ad extremum usque prospera usus valitudine, die quaque dominica pedes Hagam, ubi haec scribo, veniebat & remeabat, ut sacris interesset more Lutheri reformatorum. Ultra L annos rude donatus, & stipendio publico gaudens, ad *CXIV* usque annum vitam produxit. SOLAN. Pretium operae erit Censorium adire, qui c. 4 & Eratosthenis aetatem, & aliorum quorundam a Luciano haecenus expositorum enarrat. MAIUS.

ead. l. 9. Οὐ μόνον γραμ. &c.) Ex vero hoc ipsum elogio ornari constabit evolventibus testimonia, quae virorum doctissimus — insignis ille Fabric. Bibl. Gr. III, 18, p. 471 seq. plena manu collecta subministrat. MAIUS.

ead. l. 11. Λυκούργος) Ne mirere, hunc ultimum inter doctos Graecos hic obtinere locum. Ipse enim Lycurg. Strabone teste X, 464, cum Homero in Chio insula congressus est, eius certe poemata descripsit, ac primus vulgavit integra, ut Plut. in eius vita, & Heraclid. Pont. libello de politijs Graecor. post init. memoriae produnt. Spartanis per *XLII* annos praefuit, secundum Suid. T. II, p. 472. Vitae annos Plurarchus non exprimit, refert tamen obiisse ea aetate, quae & vivere & quiescere volentibus maturum est. MAIUS.

ead. l. 16. Θεῶν βουλευμένων) Xenoph. frequenter usurpavit hanc formulam, indicante Raphel. ad Ep. S. Iacobi IV, 25. Item Lucian. Tim. Heliod. VI, 282, & VII, 5, p. 306. Plura Grot. ad 1 Corinth. XVI, 7. Rittersh. ad Salv. Massil. p. 262, & in sacr. lectr. I, c. 1, p. 5, ac Briffon. form. I, p. 69. MAIUS.

ead. l. 17. ἱερῶτατε) ἱερὸν etiam significare εὐσεβή, hic probat Maius ex Inscript. Grut. col. 680, 660, & 1027. Concedit tamen, hic reddi posse, maxime Quintille, cum omne prae-

clarum quandoque vocetur *ἱερὸν*. Vid. Schol. minora ad Hom. II. A, 366. Auctor Etymol. in *ἱερὸν ἰχθύον*, ac Fuchf. ad Nic. Myrepsium de antidot. Sect. I, cap. 208. Contraxi ex diff. Maii. REITZ.

ibid. *Κυιντίλλας*) Hoc accentu edd. omnes etiam supra, initio huius Dial. Et sic *Περίλλος* ap. Suid. & Harpocrat. Mallem tamen *Κυιντίλλας*, ut *Περίλλος* ap. Plutarch. recte, de fortuna Rom. p. m. 315 med. REITZ.

ibid. *Ἐν ἄλλῳ — λόγῳ*) Iste liber vel periit, vel a Luciano non est scriptus, ut rectissime censet Fabric. Bibl. Gr. IV, part. I, c. 16, p. 497. Quem defectum ex parte supplere potest Phlegon Trallianus, qui potissimum *μακροβίου* Romanos recensuit, nec non Plin. VII, 48, & Val. Max. VIII, 7 ac 13. Ex recentioribus Zwingerus in theatro vitae humanae, Vol. XVII, L. 2, p. 2455 seqq. & Iul. Barbaranus in officina, sive promptuario rerum electarum, T. I, tit. 22, p. 297 ff. ed. Venet. an. 1569. MAIUS.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 131. l. 1. ΠΑΤΡΙΔΟΣ) Vid. etiam Eur. Phoen. 409. SOLAN. Antiquiorem Luciano hunc esse Dialogum existimat Huët. in praep. Evang. prop. IV, 51, p. 94. (monente I. H. Maio, in dissert. ad Luciani Macrob.) AdDirque, consulendum etiam Athenagoram in extremo legationis pro Christianis. REITZ. Hallucinari Reitzium, qui Patriae Encomium confundat cum Philopatride, probe monuit cl. Bel. de Ball. Neque enim ulla illius opusculi mentio apud Athenagoram l. c. neque Huerius ita de eo existimat, sed de Philopatride. En verba Huetii: — *Auctor dialogi, qui inscribitur Philopatris, & inter opera Luciani edi solet, Luciano licet videatur aliquanto vetustior &c.* Vidit idem illustr. Wielandus.

ead. l. 2. Οὐδὲν γλύκειον) Hom. Od. I, 28, 34. In posteriore cuius versu etiam est *ἥς πατρίδος*, ne putes *γῆς* forsitan in Luciano legendum. REITZ.

ead. l. 4. Θεϊότερον ἄλλο; μὴν ὅσα) *Καὶ θεϊότερον ἄλλο; ἀλλὰ μὴν ὅσα.* MARCIL.

ead. l. 8. Πατρίδας δὲ στέργουςι) Et si Iuntinae lectio eo blandiatur, quod singularem exhibeat, quali in hoc Encomio plurimum utitur; non tamen recedo ab vulgata, quia *τῷ στέργῳ* accusandi casum addere amat. Sic mox infra cap. 10,

ὄνομα σπέργοντες. Nec a plurali abstinuit c. 5-bis, item 10, atque alibi; nec pluralis inusitatus aliis, ut Diod. Sic. XI, c. 5, Herodian. VII, 6, 7 &c. quare non auscultandum Iun-
tinae. REITZ.

Pag. 132. l. 13. Νικόμενοι) Subaudi τῇ στοργῇ. GUYET.

Pag. 133. l. 13. Καὶ νῆσοι θεϊότεραι &c.) Conferendum iu-
bet cl. Bel. de Ball. Callimachi Hymn. in Del. ipso princ.

Pag. 134. l. 10. Διὰ τῆς πατρίδος.) Vulgatum non con-
temno, quia non modo διὰ cum genit. etiam causam instru-
mentumve notat, ut Herodian. I., 3. 5. ὑβρεῖς τε καὶ βίαι, δι'
ἧν τὴν ἐκείνου ἀρχὴν κατήσχυον. Ptolem. Harm. c. 3 pr. δι'
οὗ ἡ Παναγὰ, per quem percussio facta. Sed quia locum potissi-
mum hic significari credo, ubi didicerit, i. e. in patria, quod
exemplis haud indiget: ideoque Florent. lectionem non re-
cepi, etsi illa defendi potest, διὰ τὴν πατρίδα exponendo pa-
triae beneficio, opε, ut Long. Past. II, p. 48 f. διὰ τοῦτον καὶ πο-
ταμοὶ ρέουσι, i. e. per hunc Cupidinem flumina fluunt, sive, ille
auctor est. Idem II, 77, διὰ τὰς Νύμφας ἔζησε, Nympharum
beneficio vixisset. Articis autem frequens esse διὰ accusativum
etiam pro genitivo addere, vid. apud Kuster. ad Aristoph.
Plut. 93, 130 & 143, δι' ἐμὲ δύουσιν αὐτῷ, per me (Plutum) ei
sacrificant. Ac plura de illa permutatione, in Observat. Eck-
hardi ad eiusd. Plut. p. 12. & 13. REITZ.

Pag. 135. l. 4. Κακώσεως — γονέων) Conf. Bis Accus. cap.
29, ubi de iniuria, quam uxor a marito passa est. Hic vero
constructio illa cum genitivo in se spectata est ambigua, vel
reciproca, potestque tam significare iniurias a parentibus
commisissas, quam quas illi patiuntur. Sed si nexum spectes,
posterius significari, patebit. REITZ.

ead. l. 16. ἄνδρας.) Sic etiam scribitur supra Musc. cap. 5,
atque alibi apud Nostrum, item Diod. Sic. ut ibi, ni fallor,
indico. Aliis ἄνδρεία, ut Herodian. plurimis locis, ac Thucydi
II, c. 39 f. ubi tamen Cod. unus ἄνδρας etiam. Sed ἄνδρείας
frequenter eidem; licet III, c. 82, ἄνδρία vicissim in textu,
ubi Cod. quidam ἄνδρεία. REITZ.

Pag. 136. l. 12. Ξενίας ὁλοκαυθῆσαι.) Subaudi αἰτία, κρι-
σεῖ. GUYET.

Pag. 137. l. 7. Ἄλλα κἄν — ἀνειμένους — ἐπαγεῖναι) Haec
subdintia videntur, GUYET.

ead. l. 8. Πεδίοις ἀνειμένους.) Nescio, cur interquiescentes
agros dederint interpretes. Certe ea laus non est regionis;
maior virtus irrequieta fertilitas. Itaque laxos & quasi ef-

fusos, id est, amplissimos campos intelligere malui. GESN. *ibid.* Ἀνειμένους) Ἀνειμένη γῆ, terra inculta, pascua Diis consecrata. GUYET.

ead. l. 10. Τὴν δὲ ἱπποτρόφον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον ἐπαινοῦντες) Adscribam verba L. Bos Obs. Crit. p. 79. Pessimé, ait, haec translata, sed equorum iuvenumque altricem suspicientes laudant. Sensus enim est: Spernunt autem equorum altricem (regionem), iuvenumque altricem laudant. Opposita sunt ὑπερορῶν & ἐπαινεῖν, quae interpretes pro synonymis sumsit. Ὑπερορῶν est *contemnere*, ὑπεριδεῖν. Similiter oppositae sunt regiones ἱπποτρόφος & κουροτρόφος & dum dicit auctor ἱπποτρόφος, respicit ad ea, quae paulo ante dixerat, σεμννομένους πεδίοις ἀνειμένους. Sunt autem πεδία ἀνειμένα, campi patentes, equis pascendis habiles, non vero agri interquiescentes, uti vertit interpretes. Haec ille. Quibus addo, illud καὶ non suspectum fore, si pro ἐπαινοῦσι legas ἐπαινοῦντες. Nam καὶ sic positum inter duo opposita pro *adversativa* valet. Demosth. Init. Or. pr. Coron. τὸ μηδὲν ἀμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν, καὶ πάντα κατορθοῦν. Quin & in aliis locutionibus recte sed vertitur. Long. Past. III, p. 87, πείθου — μηδὲν αἰτεῖν μέγα, καὶ γαμῖν πάντως, persuade — te nihil magni petere, SED ducere velle. Conf. eund. L. II, p. 42, notasque Mollii p. 50 a. Sed quia Gesneri emendatio aequae est facilis, ei cedo. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ κουροτρόφον) Homer. Od. Δ, 601, & I, 27. SOLAN. Legendum τὴν κουροτρόφον. Opponuntur enim sibi ἱπποτρόφος & κουροτρόφος illud Argorum epitheton, & aliarum urbium, quae latos ac laeros campos habent; hoc Ithacae, quae ab Ulyssae suo vocatur Od. I, 27, Τρηχέει ἄλλ' ἀγαθὸν κουροτρόφος. GESN.

ibid. Καὶ σπένδει) Hom. Od. E, 219. SOLAN.

ead. l. 15. Καπνός) Quo respexerit, satis indicat locus Homeri Odyss. A, 58. Clementis Alex. locus est huc apprimè faciens προτρ. p. m. 32 B. οἱ δὲ ἄλλοι περιπεφυκότες τῷ κόσμῳ, οἷα φύκιά τινα ἐν ἅλοις πέτραις ἀθανασίας ἐλιγαροῦσιν, καθάπερ ὁ Ἰθακήσιος γέρον, οὗ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐν οὐρανῷ πατρίδος, πρὸς δὲ καὶ τοῦ ὄντος ἰμειρόμενος φωτός, ἀλλὰ τοῦ καπνοῦ. Alludunt & alii ad hunc Homeri locum, Ovid. de Ponto I, & Philostratus 786. SOLAN.

Pag. 138. l. 6. Ἀκούσας) Non improbo vulgatum, quod sensum quidem commodum sic exhibet, οὐδεις, sc. ἐστὶ, ὅς τις ἀν ἀκούσας — δέλη. Sed nec Florentina lectio displicet. Cum vero utrumque bonum, numerum sequimur maiorem. REITZ.

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 139. L. 1. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ) Προσλαλιά περί τῶν διψάδων. MARCIL.

ead. l. 3. Ἀκριβὼς ἀκαρπός &c.) Sterilitatem Libyae eodem modo describit Diod. Sic. L. III, c. 50 pr. nisi quod nitrum ibi provenire dicat, quod tamen suspectum, neque constantis lectionis est. Vid. Commentatores id varie illic tentantes. REITZ.

Pag. 140. L. 1. Ὅσαυτα τὸν θεόν) Nota phrasin poeticam: ὅτε μὲν ὁ Ζεὺς &c. GUYET.

ead. l. 3. βατὰ) Mallem βατὸς, ut ad ψάμμος vel χώρα referatur. Si vero, quod in omnibus libris est, βατὰ retineas, ad τῆς Λιβύης τὰ νοτία referendum, quod valde remotum. Supra ἂ. τὴν χώραν τίθησιν cap. 1, & mox ἡ ψάμμος δύσβατος. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀκτῖνα — παρατεθηγμένῃ) Mirum dicendi genus, acui ab humore folis radios. Sed, si tollas metaphoram, illud relinquitur, intensiorem sentiri aestum post pluviam, sive quod deflueverunt, per ipsum refrigerationis tempus, corpora, aestum ferre; sive quod vapores copiosius sane, quam de siccis arenis, surgentes, sulphurei praesertim, magis angunt praecordia. GESN.

Pag. 141. l. 7. Φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς ψάμμου) Credo, hic est ille apud Lucanum IX, 715, *Concolor exustis atque indiscretus arenis Ammodytes*, quem in Hammoditen quasi postliminio mutatum nuper nolim. Est omnino Troglodytis analogus *Ammodytes*, ὑποδύς τὴν ἄμμον. Quod ὁδὶ τὴν dicas, posteriore parte compositi, quasi *viatorem arenae*, nimis generale est, & omnibus commune harum regionum serpentibus. GESN.

ead. l. 9. Βουπρήστεις) Βούπρηστis est animalculum ex cantharidum genere, sic dictum, quod in herba a bobus devoratum eos tacto felle ita inflammet, ut rumpant. Nicand. Phn. GUYET.

ead. l. 13. Ἰκτίσι) Notandum est, ἰκτίδας seu viverras absurde poni inter animalia. Itaque pro ταῖς ἰκτίσι καὶ τέττιξι, i. e. viverris & cicadis, omnino legendum ταῖς ἀκρισι καὶ τέττιξι, locustis & cicadis, quod miror vidisse neminem. Bochartus de Animal. Sacr. script. part. 2, L. IV, cap. 29. ALMEL. Ἰκτίσι, καὶ τέττιξι) Si ἰκτίς non aliud animal, quam viver-

rae, nomen est; non potest profecto hic locum habere. Bocharti, summi sane viri, ἀκρίσι, nimis a scriptura & sono vocis ἰκτίσι recedit. Spem inveniendi melius quiddam videtur prope intercipere Plinius X., 61, f. 81: *Vespertilioni membranaceae pinnae uni*. Sed scilicet conferendus etiam est alter locus II., 39, f. 94: *Membranis volant* (i. e. ὑμενόπτερα sunt) *fragilibus insecta, humentibus hirundines in mari, siccis inter tella vespertilio*. Nimirum *hirundines illae in mari, & pisces alii plures volant & ipsi*; vid. Aelian. de Animal. IX., 52: Πέτοντας ἰχθύες ὅταν δείσῳσι, καὶ ἐξάλλονται τῆς θαλάττης, αἱ τε τευθίδες καὶ οἱ ἱέρακες οἱ θαλάττιοι, καὶ ἡ χειρὶδὼν ἡ πελαγία, κ. τ. λ. Quae cum ita sint, puto Lucianum dedisse τοῖς ἰχθύσι, καὶ τέττιξι καὶ νυκτερίσι. Corruptio contigisse potuit inter distantem, qui adspiratas tenuius iusto pronuntiaret, & excipientem. Tolle enim adspiratas, & v pronuntia exilius, ut solent Ioracistae, & pro ἰχθύσι existet ἰκτίσι. Ita in Ἑταιρ. VII post med. ἀπεμύκτισας legitur, quod ἀπεμύχθισας fuisse, non sine causa suspicatur Ienius. GESN. ἰκτίσι) Viverris Bened. verte *milvis*. Guyet. Certe ridiculum erat viverris alas tribuere. Sed nec milvorum alae hic conveniunt; vid. notam nostram seq. REITZ.

ibid. Ἀκρίσι) Bochartus recte emendat ἀκρίσι vide omnino Nostrum supra Mw. c. I. KUSTER. In omnibus impr. & ipso M. legebatur ἰκτίσι. SOLAN. Dedi hoc Solano, & consuetudini ἀκρίσι ac τέττιξι coniungendi: nam ut ἰχθύσι non possum recipere, suadet tam articulus ταῖς, iam recte respondens tribus femininis, quam quod sequitur, his avibus infestam Lybiam; quod de *piscibus* minime praedicari potest. REITZ. Nondum damnare possum *pisces* illos meos: certe non ea ratione, quasi *pisces* non possint comprehendi *avium* numero *Libyam infestantium*. Neque enim hoc dicit Lucianus, nisi de scorpionum genere volucris. GESN. in *Addend.*

Pag. 142. l. 4. Παχὺς) Quid hoc sit, quave ratione cum sequentibus conciliari possit, medicis, quorum ea est provincia, inquirendum relinquo. Ego interim lego παχύς nec movet, quod mox c. 5 diserte παχύν dicat; ibi enim alia ratio est. Hic celeritatem, illic naturam veneni notat. SOLAN. Etsi cap. seq. παχύν τὸν δὲν ἄντα omnino recte legitur, quod expressis verbis addit, id potu dilui, & παχύς etiam aliter defendi potest, ut exponatur *tumens veneno*, veluti Ovid. de Pythone serpente III Met. 33, — *corpus tumet omne veneno*; tamen παχύς hic praeferrem, propter adiuncta εἶαιος & εὐδὺς,

inter quae *παχὺς* positum languet. Nihil tamen contra libros ausus sum, ut Solanus *π.* iam delerit. REITZ.

ead. l. 6. Πίμπρασθαι ποιεῖ) Conf. Iac. Elsn. ad Aët. Ap. XXVIII, 16, & L. Bos ad eadem Aët. p. 90. REITZ,

ead. l. 15. Παχὺν τὸν ἰδν ὄντα) De dipsadibus, causam extinguibilis sitis esse, quae ex morfu dipladis oriatur, ait Lucianus ex sententia medicorum, *παχὺν τὸν ἰδν ὄντα, ἔπειτα δυνόμενον τῷ ποτῷ ἔξυλίνητον γίνεσθαι; ὑγρότερον ὥς τὸ εἰκὺς καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλείστον διαχεόμενον.* Quod crassum cum sit venenum, quando postea potu madescit, celeriter movetur, humidius, ut vero simile est, redditum, & latissime diffusum. Sic interpres, nec male. Sed pro *ἔπειτα δυνόμενον*, elegantius verus Codex, *ἐπίδαψιλεύμενον ποτῷ, abundanter potu irrigatum.* Nam *ἐπίδαψιλεύω* est largiter & copiose praebeo. GRAEV.

Pag. 143. l. 6. Ἐπὶ στήλης) Columna sive basis, cui affixa statua: in basi planicies apta inscriptioni, quam planiciem Strabo lib. 14 vocat τὸ πλάτος τῆς βάσεως. Tangit Theophr. Char. *περὶ μικροφιλοτιμίας.* BOURD.

ead. l. 7. Ὡς ἐκ Λιβύης) In M. omissum prius fuerat, sed additum est ὡς a recentiore manu, quod & impr. omnes praefecerunt. Corrupte omnino; nam de sodali Luciani sermo est, non de viro morfu dipladis confecto, unde ego ὡς reponendum duxi. SOLAN. (Ὡς ἐκ Λιβύης) Recepissim ὡς vel contra libros, si summa necessitas id postularet; at cum ὡς sic satis commode intelligi queat, non statim cum Solan. ὡς rescripsi sine auctoritate; sed cum nonnulli mox etiam ποιεῖσθαι habeant, suspicio tamen subest, eosdem & ὡς voluisse: quod si itaque ποιεῖσθαι arripas, tum ὡς quoque necessario recipiendum erit. REITZ.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ εἶναι) I. e. ἐξεῖναι, licere, GUYET.

ead. l. 14. Περισπειράσθαι) Περισπειράσθαι augmento delato dederat in I. Solan. & sic etiam scribit Steph. hunc Luciani locum afferens; unde tamen minime conficio, Stephanum quoque ita corrigere, quia forsitan praesenti infin. usus est ad phrasin indicandam, non ipsa Luciani verba; nam ne Dialogum quidem addit. Quare, cum praeteritum infinitivi hic nihil habet absurdi, quandoquidem & κακολάθαι praecepsit, & mox γεγράφθαι etiam sequitur, ego nihil mutaverim. Sic vero praeteritum verbi σπειράω formari, vid. infra Navig. c. 2 f. ubi συνεσπειραμένος, & supra Philop. c. 22, ἐσπειραμένος. REITZ.

Pag. 144. l. 4. Τοῖα) Interpres, dum legit *υἱοῦ* pro *ιοῦ*, ne-

fcio quem patrem Tantali facit. Rectius *Tantalus hoc patitur nigri pravitae veneni*. BOURD. Versus Bourdelotii in *pravitae* claudicat. REITZ.

ead. l. 6. Τοῖον πίδον) W. Τὰς τὴν πίθον οὐκ ἀναπλήσαιεν ἐπαντλοῦσαι (sed existit puto in Mf. ἐπαντλούσας nam alia manus iora fecit, extrita alia litera.) Haec in ferculo literario I. Ienf. REITZ.

Pag. 145. l. 5. Νικανδρον) Huius opera ad nostram usque aetatem pervenerunt. SOLAN. Cuius versiculi in Theriacis a 339 inde conferri cum hoc libello merentur, ut & Lucani IX, 738 seqq. Pluscula sane sunt, de quibus nec inter poëtas, nec ipsis cum Nostro satis convenit. GESN.

ead. l. 7. φύσεις) Sic Polyaen. plur. num. Strat. IV, pag. 267. B. W. tamen φύσιν habet. SOLAN. Ac Diod. Sic. centies. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλὰ μοι δοκῶ, καὶ πρὸς Φειδίου μὴ δυσχεράνητε τὴν εἰκόνα Σηριώδη οὖσαν, ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς) Benedictus: *Ac mihi videor, per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici.* Quid hic Phidias? Quis unquam per istum statuarium iuravit? Mf. optime & certissime πρὸς Φιλίου, per Deum amicitiae & amoris praesidem. Ostensurus magnitudinem sui erga eos studii per Φίλιον Ζῆνα, cuius & alibi meminit, iurat, se illorum maiore in dies flagrare studio, quo saepius eos videat, eo saepius videre desideret. Vide Suidam in Φίλιος. At εἰκὼν Σηριώδης est similitudo a feris sumta. GRAEV. Φιλίου praeter Mf. Gr. L. & Veneta secunda. In M. & reliquis edd. prave legitur Φειδίου, nisi quod in I. est Φειλίου. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Δύναται &c.) Quae his uncinulis inclusa sunt, ad compendia Codicis, quam proxime potui, accommodavi; nec quid sibi velint, satis assequor. SOLAN. Pro priorē οὕτως legit φύσις I. I. WETST.

IN DISSERTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 147. l. 2. Ἡσιόδῃ) Hesiod. Theog. 30. SOLAN.

ead. l. 3. Μετὰ τῆς δάφνης) Vid. Hesiod. Theogon. p. 30 & seqq. de qua tamen, an Hesiodica sit, fuere, qui dubitarent; (Paus. IX, p. 581.) sed genuinam probat Clericus ex Herod. II, 53, quem vide ad titulum operis, & v. 211. SOLAN.

ead. l. 8. Κλειούς) Hinc patet, Lucianum legisse κλειόμενος

pro κλύοιμι; vid. v. 105. Totum autem versum ut nothum, nulla ratione reddita, respuit Guyetus. SOLAN. Apud Hesiodum legitur κλύειν, suadente etiam metri ratione. Sed praestat totum locum apponere Θεογ. 30 seq.

Καί μοι σκηπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄξον
Δρέψασθαι θνητὸν, ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θείην, ὥστε κλύοιμι τὰ τ' ἐσόμενα, πρὶτ' ἐόντα
Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν, κ. τ. λ. GESN.

Pag. 148. l. 6. Τήλεφον) Quis unquam fando audivit, Telephum inter vates habitum? Corrupta itaque haec vox. Sed quid reponendum sit, non aequè proclive est divinare. De Polyido vel ex Nostro constat, vaticinatum esse, vide Ὀρχ. c. 49. De Phineo narrant etiam poëtae, in caecitatis solatium concessam ei fuisse divinandi peritiam. SOLAN. Pro Τήλεφον Valkenarius ad Herodot. l. V, p. 392, v. 51 ed. Wessel. rescriptit Τήλεμον, assentiente cl. Bel. de Ball. De Telemo vid. praeter Homer. in Od. Theocrit. Idyll. VI, v. 21, ibique Schol. Add. Ovid. Metam. XIII, v. 771.

ibid. Πολύιδον) Conf. supra de Salt. c. 49, ubi quoque sic scribitur. REITZ.

ead. l. 11. Ὡς ὑποσχομένων) Locus corruptus in impr. οὐχ ὥς... In W. deest οὐχ, & a recentiore manu super inductum ὥς. Donec aliquid melius inveniatur, dele illud οὐχ. SOLAN. Οὐχ ὥς ὑποσχομένων) Aut abundare ἢ ὥς videtur, aut deficere post ὥς verbum εἰπας vel simile. GESN. Si οὐχ deleas, saluum erit ὥς, quod saepissime πλεονάζειν, ac vel vehementius affirmare, satis notum. At si tamen aliqua ratio habenda particulae οὐχ vel οὐκ, lege οὕτως, & sic forsan apparebit, unde οὐκ natum sit. Interim ut medicinae certiori locus relinquatur, servavi suspectam lectionem, sed uncis seclusi negationem. REITZ. Forte sanari potest hic locus, si legas ὥς οὐχ ὑποσχομένων. Idque iam tum cogitasse debeo, cum interpretatus sum, cum non promiserint tibi Musae. Ἡ ὥς asseverat, non assimilat. GESN. in Addend.

ead. l. 13. Ὑπὸ κέλπον) Et sic esse in Fl. aliisque, adscripserat Solan. Sed bene habet vulgatum, etsi ὑπὸ κέλπου frequentius alibi, ut Alex. cap. 26, & 39 p. med. ac Hermot. c. 37 med. & 81 a. m. Nec non Adv. Indoct. c. 12. Sed Piscat. c. 36 etiam, ut hic, ὑπὸ κέλπον ἔχων. Item infra Navig. c. 20, Σπασαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν. Alciphr. I, Ep. 38, p. 176, ὑπὸ τοῦ μὲν ἡγάπα κοιμωμένη χλαρίσκιον. Herodian. III, 5, 11, μή τι ζήφους φέροι ὑπὸ κέλπον. REITZ.

Pag. 149. l. 8. Δεῖνρες ἑάων) Hesiod. Theog. 46, 633. SOLAN. Δωτῆρες est Theogon. 46, & Homer. Od. Θ, 325. Meminerimus subtilis doctrinae Dan. Heinsii, qui in Hesiodi opp. & dies c. 15, p. 154, Artem, inquit, tradidit εὖς Prometheus. Ita dicuntur proprie in veteri Theologia Dii singuli, cum dona sua largiuntur, quae alio nomine ἑά (id ipsum nempe est sua) dicuntur, & ipsi δωτῆρες ἑάων. Non excogitasse hoc videtur Heinsius. Sic enim Eustathius ad Il. Ω, 528: Ἔοικε γένους οὐδετέρου ἢ λέξις (ἑάων) εἶναι ὥς ἀπὸ τοῦ ἑόν, τὸ ἰδίον. GESN.

ibid. Ὑμῖν τοῖς φίλοις) Salm. editor recte emendavit, quod in impr. ante eum erat, ἡμῖν. M. ὑμῖν, optime. SOLAN.

Pag. 150. l. 6. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω — ἀστυλογίας) Haec verba non agnoscit interpretes, vel, quod potius credo, eo quod illa non intellexerit, de industria suppressit. Sed procul dubio legendum est ἀπολογίας. PALM. Palmerius coniecit legendum esse οὐκ ἀπορήσω πρὸς σε ποιητικῆς ἀπολογίας. Sic editio Florentina: male in Mf. & editis ἀστυλογίας, ut recte doctissimus Palmerius vidit. GRAEV. Recte aggressus est hunc locum Palmerius; sed an procul dubio tetigerit verum, quod putat, valde ambigo. Negari enim nequit, quin ad vulgatam scripturam propius accedat αἰτιολογίας, quomodo ipse diu est cum corrigendum suspicatus fui, quam ἀπολογίας, quod ille supponebat. Quin & significatio vocis meae huc melius convenit, si modo examines, & eius efficaciam ex Quintiliano huc compares. GRON. Iure ad hoc ἀστυλογίας offenderunt eruditi, quorum Palmerius coniecerat legendum ἀπολογίας, veram profecto affectus scripturam. Prorsus enim ita habet editio Florentina. IENS.

ead. l. 7. Ἀστυλογίας) Ἀπολογίας legendum videtur. Infra cap. ult. ὥστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄρες. GUYET. Ἀπολογίας) Ex W. & ed. Fl. uti legendum coniecerat Palmerius. In reliquis ἀστυλογίας. Confer tamen cum Ἀναβ. c. 3, ubi ἀντιλογία scribitur. Kusterus αἰτιολογίας Gronovii probat. SOLAN.

ead. l. 10. Παραρρῦνεν λάθην) Hemst. margini adleverat vidend. L. Bos ad N. T. p. 273. Is igitur ad Hebr. 2, 1, ubi legas, μήποτε παραρρῦνόμεν, docet, id reddi non posse persuere, quod de garrulis dicitur, & quod verbo διαρρῦνεν vel διαρρῦνεν exprimi solet, ut Plutarch. habet de Garrul. p. 502. Dein ex hoc Luciani loco, εἴ τι — παραρρῦνεν λάθην, i. e. si quid in poëseos. cursu per imprudenciam omisissum fuerit, aliisque, monet, idem esse, quod ἀμελεῖν & παρακουεῖν, oppositum τῇ προσέχειν idque

apud LXX, Proverb. III, 21, ὀρπονὶ τῷ τηρεῖν, ubi legimus: οὐκ, μὴ παραρρήῃς, τήρησον τὴν ἐμὴν βουλήν. Haec per compendium. REITZ.

Pag. 151. l. 1. Σκινδαλάμους) Alias σκινδαλάμους. GUYET. Σκινδαλάμους) Antea scribebatur σκινδαλάμους. Ut emendationis ratio pateat, adi Aristoph. Nub. v. 130 E. & Ran. 250 D. SOLAN. Σκινδαλάμους) Σκινδαλμούς vocat Aristoph. Neph. 130, ubi docet Schol. proprie sic dici τὰ λεπτότατα τῶν ξύλων καὶ τὰ τῶν καλάμων ξύσματα. Utitur etiam Βατραχ. 835 eadem orthographia & notione, pro subtilibus nugis. Poterat itaque alicui videri, forte hic etiam σκινδαλμούς esse restituendos. Verum non modo utriusque formae mentionem facit Hesychius; sed est etiam, quod huc forte pertineat, in Schol. ad Neph. l. c. Τοῦτο δὲ (loquitur de nomine σκινδαλμός) ἐπὶ τῆς εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. Haec ad verbum significant, dici σκινδαλμός δι σκινδαλμοί: sed σκινδαλμον, κ. τ. λ. Verum potest fieri, ut de σκινδαλάμος & σκινδαλμός aliquid dicere voluerit Scholiastes, quod vel ipse male explicaverit, vel corruerit alius. Ceterum eadem leguntur apud Suidam h. v. GESN. Solani emendationi adversatur scriptura Scholiastae. Sed si & Aristoph. & eius Schol. ad Nub. v. 130 inspicias, videbis, in Aristoph. σκινδαλμούς quidem ob metrum recte legi, omisso altero α. Verum Bifetus indicat, ap. Suid. etiam σκινδαλάμοι legi; quod pro vulgata facit. Hesych. triplicem scripturam affert, dicens: Σκινδαλάμος, σκόλοψ, τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ, σχινδαλάμος (σχινδαλμός ed. Hag. male, credo) ἄλλοι σκινδαλμός. Quare nil hic mutavi, etsi σκινδαλμούς usitatus. Habet nonnihil de hoc vocabulo L. Bos Obf. Crit. p. 186. Sed orthographiam etiam in medio relinquit. REITZ.

ead. l. 2. Ἄλλ' ὁ μόνος ταῦτα σύ) Ἄλλ' οὐ μόνος ταῦτα σύ: MARCIL. Oὐ iam erat in edd. nostris. REITZ.

ead. l. 8. Ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας) Antiquus ergo hic titulus. SOLAN.

ead. l. 13. Οἷσσις &c.) Hesiod. Ἔργ. 480. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 4. Τοῦτο δὲ ἐπὶ) Videtur hic omissum, quod exstat apud Suidam: ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. CLER. Quod etiam agnoscunt C. G. SOLAN.

Pag. 152. l. 2. Χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο. ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὖν &c.) Sic procedit is locus in editionibus. Sed quid priora verba faciant ad praecedentem periodum, haud facile quis dixerit. Necessum est omnino, ut persona Lu-

ciani his omnibus praeponatur, quippe cuius manifeste apparet has voces esse, qui vult concedere, vaticinationem esse utilissimam hominibus, sed longe contendit ab ea abesse Hesiodum, cum pastoralia quaedam monita conscriberet. Sic igitur posthac mutandae editiones. ΔΥΚ. *χρησιμωτάτη ἐν τ. β. μ. νομίζοιτο. τοῦτο μὲν οὖν &c.* Paulo ante etiam interpres vocem *προδηλοῦντα* viriose accepit pro singulari accusativo *cum praesignificavi*, quae tamen est pluralis & referenda ad ὅσα. Oblopoeus, ad ipsum poëma qui retulit, *poëmate successus manifestante laborum*. GRON. Nihil mutandum esse circa interpolationem huius loci, satis, puto, interpretatio nostra ostendit. GESN.

ead. l. 15. Κενὸν εὐρεθ. τὸν καρπὸν) Possit aliquis suspicari *κενὸν* (τὸν στάχυν) τῶν καρπῶν, quod sane ex libro allatum non repperim. Sed nec alterum damnaverim: *κενὸς καρπός*, *vanus, inanis*, qui speciem quidem habet, sed ob mollitiem & teneritatem paulo post exarescens & corrugatus nihil relinquit praeter cuticulam. GESN.

Pag. 153. l. 7. Μίνωι) Fabulam hanc alibi me legere non memini. Confer Ὀρχ. c. 49, unde coniecturam facere licet, praedictum hoc Minoi a Polyido. SOLAN.

ead. l. 8. Ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος) Ἔσται invenitur in W. & L. pro quo in impr. est ἔστιν. Ἀποπεπνιγμένος vero in W. & Fl. melius, quam ut in impr. ἀποπνιγμένος. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπόλλωνος ἔργῃς) Hom. Il. A, 93. Et ad statim sequentia conf. Il. B, 300, 332. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη, οὐκ ἂν φθάνοι καὶ μὲ μάντιν λέγων) Unde potuit Benedictus venire ad talem versionem, quae si quis illi adscripserit, neque me vatem dixerit? Est enim praeterquam inepta, tum plane contraria sensui auctoris, quem longe melius expressit Oblopoeus: *At si quis & ea, quae tu iactas, illi adscribere voluerit, & ille me quoque vatem rectissime dicere poterit*. Est enim omnino haec vis eius locutionis, ut ipse novit, unde in principio Fugitivorum illa οὐκ ἂν φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλῆϊ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλὼν vertit, *facere non poteris, quin Empedoclem ante ipsum crimineris*. Et rursus ibid. c. 26, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων, *ne igitur praeconium enuntiare cuncteris*. In Symposio c. 2, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἑστίων ἡμᾶς, itaque omnino nos excipies. GRON.

ead. l. 12. Οὐκ ἂν φθάνοι) *Non effugiet me vatem dicere, i. e. quin me vatem dicat*. GUYET.

Pag. 154. l. 5. Ἡδεῖς) In *W. & Fl.* Ἡδεῖσα· quod obervatu dignum est. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπειλμπαρεν) Si quis illam de divinandi facultate Hesiodi disputationem, an fabellam? tractare velit; illi excutiendus ante omnia fuerit locus Pausaniae Boeot. p. 306, 7, Wechel. Οἱ δὲ αὐτοὶ τοῦτοι (Heliconis incolae) λέγουσι καὶ ὡς μαντικὴν Ἡσίοδος διδάχθειν παρὰ Ἀκαρνάνων· καὶ ἐστὶν ἔπη μαντικά, ὅποσα τε ἐπελεξάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν. De his aliquid nos docuisses, Lycine. GESN.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 155. l. 7. Ἀπιέναι διὰ τοῦτο οὕτω) Aut, ut fecimus, interponendum, aut διὰ τοῦτο prorsus exterminandum fuit. In *Ven. 2.* pro ἀπιέναι, παριέναι est. SOLAN.

ibid. διὰ τοῦτο οὕτω) Sic legendum & distinguendum videtur: διὰ τί οὕτω φιλοθεάμων σύγῃ καὶ ἀοκνος τὰ τοιαῦτα; GUYET. διὰ τοῦτο superioribus esse adiungenda, nec, ut adhuc factum est, trahenda ad membrum sequens, apertum, nisi fallor, nostra facit interpretatio. GESN.

ead. l. 9. Ἐδεῖ καὶ ποιεῖν) Et si commodè abesse potest καὶ, minime tamen id cum Ox. omitto, quia ita saepissime abundat ap. Nostrum. Supra Pseudol. c. 8 f. οὗτ' ἂν συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει. Ibid. c. 20 f. οἶσα ὅ, τι καὶ ποιοῦντα. Plura iam notata vid. ad Quom. Hist. c. 60. Adde ibid. c. 46. Et Parasf. c. 51 f. Item Long. Past. III, 106, καὶ ἐζήτουν καὶ αὐτοί. Aelian. V. H. I, 2. Phalar. Ep. 8, διδούς ἐγγχυτὴν — ἥ τάχα ἂν καὶ ἐπέσδην. Et alia, quae Hemst. iam dedit T. I. Somn. c. 7, ubi καὶ τὸ δεῖν ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. Et sic virorum doctorum coniecturae facile cum scriptura vulgata conciliarentur, si de Calumn. cap. 30 pr. pro τί οὖν χρῆναι ποιεῖν; legas, τί οὖν χρὴ καὶ ποιεῖν; modo mutatione ibi opus fuerit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν) Ex Aegypto & tota Africa Romam frumentum advehebant. Inde Λιβύη πυροφόρος Pindar. Isthm. Odyff. 1. Rutilius Itiner. lib. 1: *Quin & foecundas tibi conferat Africa messes.* Sic Africa cum spicis. Claudian. lib. 2 de laudib. Stilic. Ex aliis etiam provinciis, e Sicilia, Gallia Narbonensi. BOURD.

ibid. Σιταγωγῶν) Vid. c. 13, & vitam Commodi a Wote

tone Anglice scriptam, 211; ubi de classe frumentariarum navium plura. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Εἶπετο μεθ' ἡμῶν) Phrasis Aristophanis Pl. 824, Ἔπον μετ' ἐμοῦ παιδάριον. Ubi Girard. existimat, servum tamen non respici, sed filium, quia de servo dixisset ἔπον μοι, *sequere me, non mecum*. Sed vellem hanc differentiam exemplis probasset, cui quidem favet Hom. Il. K, § 16, Ὄς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδείος υἱὸν ἔπουσαν. At nihil certi inde conficias, cum ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν, in Evang. Luc. IX, 49. Et ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ & αὐτῶν in Apocal. VI, 8, item XIV, 13, quoque legas eodem sensu, quo ἀκολουθεῖν τινι in eadem Apocal. plus decies occurrit. Exempla alia ex Lexico Gr. ubi ἔπασθαι μετὰ τινος pro τινι, iam dedit Bos ad Evang. Luc. l. d. REITZ.

ead. l. 7. Καί με) Pro ὅς με usurpari, pluribus monet I. Elsn. ad Evang. Luc. XV, 15. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνυπόδετος) Alibi ἀνυπόδετος penult. brevi. Vid. ad Asin. c. 16, ubi utrumque probatur. REITZ.

ead. l. 12. Θαλάμης) De navis cubiculo dictum vides, cui proximi remiges θαλάμιοι audiebant; consule Poll. & Baif. 140. SOLAN.

ead. l. 16. Μακρὰ χαίρειν) Nondum probō illud μακράν. Vid. supra Bis Accus. c. 21, ibique allegata. Adde Rhet. Praec. c. 10, ubi praeter cetera iam indicata, recte etiam μακρὰ χαίρειν legitur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐνδεδεκός) Mendosa scriptura Scholio huic ansam, ut & multis aliis, dedit. SOLAN.

Pag. 157. l. 1. Περιηγούμενα τὸ πλοῖον) Benedictus, navim circumagenti. Quod quis intelligat? & quanto melior Micylus, per navigium circumcirca praeceunte? GRON. Similis phrasis supra Διαβ. c. 5, περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, ubi vide Tollium. KUSTER. Vid. N. Δ. XX ipso initio. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπισευρμένον) Puto hunc locum illustrari posse ex Philopatride c. 16, ubi iunguntur ὑπέβητε μύχιον, & ἐχρέμπετο ἐπισευρμένον. Sine dubio ibi significat, de imo pulmonte tractam pituitam emoliri: itaque hic etiam ad vocem ex imo quasi recessu attractam & prolatam refero. Illud quidem video, tarditatis aut languoris notionem plane hac non convenire; quid enim sibi vellet τὸ ἐπίτροχον; Neque tamen confusionis notionem ausim excludere, cum videam in Ἑταιρ. X, (p. 242.) ἐπισευρμένα γράμματα, per festinationem varie tractas & sibi permixtas. GESN.

ead. l. 13. Συνσπειραμένος) Confer supra hoc Tom. ad Dipf. cap. 6. REITZ.

ibid. Ἐλεύθερον) Sic omnino legendum, non, ut in omnibus libris nostris erat, ἐλευθέριον. De coma Atheniensium. SOLAN.

Pag. 158. l. 1. Ἐν Παλλήνῃ) Γρ. ἔμπαλιν. GUYET. Ἐμπαλιν ἦ) Genuina haec scriptura, quam Ven. edd. debemus. Reliquae depravatissime ex Παλλήνῃ, quod & interpreti & Bourdeletio fraudi fuit. De Pallene vid. Polyæn. Strat. VII, p. 537. Apud veteres autem illos Athenienses senes comam alebant, & ornabant, quod locus Thucydidis a Nostro indicatus docet: καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἀβροδίατον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνας τε λινοὺς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐν ἑρσει κρωβύλον ἀναδόμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἴωνες τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὐτῇ ἡ σκευὴ κατέσχε. Quo in loco Stephanus ἐνέρσει coniunctim legere iubet, ut apud Suidam legitur, & Erym. m. audorem; quod etiam Hudfoni placet, & confirmari luculenter potest ex Clem. Alex. p. m. 58 A. ubi ad hunc Thucydidis locum palam alludit. Praeter Thucydidem cum Scholiis vid. etiam Eustath. ad Homer. Il. Γ. De cicadis istis, & Murf. le&. Att. I, 1, & de fort. Athen. p. 6. Philostr. 837. SOLAN. Ἐμπαλιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν) Si dicam ita emendandum hunc locum necessario; importunam hic esse Pallenen tum Thraciam, tum eam, quae fuit pagus Atticae; laborare constructionem; pessime interpunctum esse: vera dicam equidem, sed idem vovear, ne nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus sum, cum ipsum illud ἔμπαλιν reperirem in Aldi editione 1522, ubi ceteroquin aequae imperite interpunctum est, ut appareat, non esse a correctore, sed sumtum ab archetypo. Nempe sic optime sibi constant omnia. Apud Aegyptios comas implexas habent ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienses antiquos id faciebant senum lautiores. Res manifesta nimis. Itaque nihil opus est, quam ut adscribamus verba, ad quae hic respicitur, Thucydidis I, 6: Καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς (de Atheniensibus loquitur) τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἀβροδίατον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνας τε λινοὺς (observa hoc quoque Aegyptium) ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδόμενοι τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἴωνες τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὐτῇ ἡ σκευὴ κατέσχε. Haec ultima de Ionibus

etiam utcunque illustrent obscura sane Luciani verba, *ἐν τοῖς ἴοσιν*, quorum an vera sit lectio, an ego sententiam affecutus sim, asseverate nolim dicere. Iones antiquam Atheniensium coloniam esse constat, vel ex ipso Thucydidis loco. GESN.

ead. l. 3. Κρόβυλλον) Crobylus crimium plexus in acumen desinens, de quo Thucydides in primo. Plutarch. in libello de tacente Pythia. Tertull. lib. de velandis virginibus. De cicada Atheniensium Greg. Nazianzen. *Κεκοπίσαι τέττιγα πλόκων ὑπὲρ νύκτα γαίης Γηγενέες*. — COGN. Legend. interpr. Aristophan. ad Nub. Tzetz. histor. 301, Chil. 10. BOURD. *Κρόβυλον*, seu *κροβύλον*, legendum. GUYET.

ead. l. 9. ΛΥΚ.) Luciano haec, non Timolao, cui vulgo tribuuntur, conveniunt. SOLAN.

ead. l. 11. Τῶν βύρσων τὰς ἐπιβολὰς) Quo instructior navis, tanto plures habuit pelles & coria ad usum, quem Polucis verbis licet describere I, 120: *Τὰ δὲ ὄπλα τῆς νεὸς δέξις καὶ διαφέρειαι — πρὸς τὰς ἐπιβολὰς (contra tela varia) ἀντιστοίχοντο, βύρσας προσηλοῦντες πρὸς τὰ τειχίσματα τῶν νεῶν, ὅπως ὁ σιδῆρος ὀλισθάνῃ πρὸς τὸ ἀντίτυπον ἀντιλαβὴν οὐκ ἔχων*. Irritum cadit & aberrat a destinatione ferrum, cum irruit in oppositum sibi quiddam, quod contra niti non potest, sed cedit, vimque adeo teli illati frangit. Interim videri & numerari in coriis istis possunt αἱ ἐπιβολαί, vestigia impetuum, ipsique adeo ictus, ut in scuto scilicet vestigia, quae in iis haesere, telorum. Quod si cui nimis hoc durum videatur, praesertim in navi *σιταγωγῇ*, non bellica: ille ἐπιβολὰς, per nos licet, intelligat simpliciter iniectiones vel impositiones coriorum, ipsaeque adeo iniecta & affixa ad navim tuendam coria. Sic accepisse Micyllum video. Sed neque dissimulanda Schefferi sententia de mil. nav. II, 5, p. 141, qui intelligit ipsa vela e pluribus pellibus confuta, quibus proinde numerandis magnitudo navis aestimaretur. Eligat, quod quisque voluerit. Me praesertim movit solemnitas illa in nautica re *τῆς ἐπιβολῆς & ἐμβολῆς* significatio, quam illustrat etiam Scheffer. p. 235. GESN.

ead. l. 14. Τῶν κεροῖάκων) Hic certe *κεροῖακες* non sunt extrema s. cornua antennarum, ut interpretantur cum Micyllo in Lexicis; nisi putamus posse aliquem percurrere ipsas antennis, & eadem earum extrema comprehendere: quasi tu dicas funambulorum extrema eius funis, per quem currit, manibus tenere. Sed sunt ii, quos etiam Lucanus VIII, 177, & X, 495, Graeca voce *ceruchos* vocavit, rudentes, quibus ab

utroque suo cornu suspensa antenna libratur, & ad malum alligatur: quod videre licet apud Schefferum de mil. nav. lib. II, 5, p. 145, itemque p. 168. Neque vero notatio vocis repugnat huic significationi: neque enim ipsa tantum extrema s. cornua antennarum sunt *οἱ αἶξ* quidam, clavus, s. gubernaculum; verum vel maxime ille transversus funis ad utrumque cornu alligatus duobus extremis, media autem parte sic annexus ad malum, ut triangulum efficiatur, cuius basis sit in ipsa antenna, angulus autem vehementer obtusus, unde brevissimum perpendiculum demitti queat, ad malum. Quae quidem luculenter omnia *διαγραφή* Schefferiana ostendit. GESN. in Schol. col. 2. l. 2. *Κάρια*) C. *Κάρνα*: quod & adscripsit Vossius, citato etiam Apoll. in Poliorc. teste Gronovio. SOLAN. *Ἰνιμο κάρνα* sine dubio hic legendum. REITZ.

Pag. 159. l. 4. *Ἀποσοβοῦντα*) Subaudi τὰς χεῖρας, i. e. σπύδοντα. Sic φεύγειν παρασείσαντα, scil. τὰς χεῖρας. Casaub. ad Char. Theophr. GUYET. Hic locus ostendit, apud Suidam non male legi *ἀποτρέχωμεν*, ubi *ἀποσοβῶμεν* exponit; quamquam aliter doctissimus editor sentiat. SOLAN. Non video, quid hic χεῖρας intelligi opus sit, etsi id in σοβεῖν, & in παρασείειν interdum lateat. Nam *ἀποσοβεῖν* eis, pro *faceffere*, *abire*, non infrequens. Vid. supra ad pr. Imag. c. ult. Adde Long. Paft. I, pag. 73 f. ed. Moll. ὁρᾷ τὸν Δάφνιν ἀνατεθειμένον ἐπὶ τοὺς ὕμους τὴν ἄγρην, καὶ ἀποσοβεῖν ἔγνωκτα, quod recte ibi conversum, *cantio abire gradu decreverat*. Mollius id raram ait, & ex Suid. tantum addit, καὶ ἀποσοβῶμεν Μένανδρος. Adde Nostrum infra Sympof. & Thom. Mag. tria haec Luciani testimonia afferentem, exponentemque *ἀποσοβῶ* — *θαρβᾶλέως ἀπέρχομαι*. Sed & σοβεῖται παῖς τοῖς ποτηρίοις συχνοῖς, prope rat puer &c. aliaque de *περισοβεῖσθαι κύλικας* habet Bergl. ad Alciph. I, p. 87. REITZ.

ead. l. 13. *Εἴκοσι καὶ ἑκατὸν*) Plut. Dem. navem memorat CCLXXX &c. (Baif, 42.) de qua & Athen. V. SOLAN.

ibid. *Ἐλεγεν*) Ἐλαχεν corrigit Haseus in nov. Theol. Philol. T. II, p. 718, col. 2, (quod mihi humanissime indicavit clar. noster Iac. Odé) ac plane persuadet; quia navis faber haec Luciano enarrare non possit, cum navis haec esset Athenis, illa in Aegypto sit fabricata; nec Lucianus cum *ναυπηγῶ*, sed cum *ναυκλήρῳ* & nautis, sermocinetur, ut patet deinde. Iam igitur vertendum: *sed interea, dum sermones caedimus, quanta navis? Longitudinem constituit* (tribuit, dedit) *navis fabricator viginti & centum cubitorum &c.* Parifinae inter-

pres Micyllus verba illa, *aiebat navis fabricator*, plane omisit; forsitan quia sensum non inesse vidit. REITZ.

Pag. 160. l. 1. Προτόνη) Mirum sane, tantae navis malum ita aptatum, ut demitti & restitui posset; sed non aliter veteres. SOLAN.

ibid. Συνέχεται) In plerisque impr. ante hanc vocem legitur *κέχρηται καί*. Sed neque Ox. nec Fl. agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσούν χοινίσκον) Sic omnes omnino editiones: legendum tamen est *χηνίσκον*. De chenisco multa Colvius ad Apul. BOURD. Pro *χοινίσκον*, quod plerique impr. praefecerunt, facere videtur, quod frumentariae navis aptum esset insigne. Sed Ox. Cod. *χηνίσκον* agnoscit, uti emendare iusserant bene multi. Vid. Salmas. 404 C. Plin. Exerc. SOLAN. *Χηνίσκον*) Invis edd. sic dudum edi volui; hae enim male, *χοινίσκον*, cum versiones tamen recte, *anserculum*. Qui dubitat, conferat modo supra, 2 Ver. Hist. cap. 41. Viderat iam Brød. vulgatam sic corrigendam, Thef. Crit. part. II, p. 457. Iam vero, cum & *χηνίσκον* in Ox. reperiarur, nullus haesitationi amplius locus. Guyetus adscripserat: i. e. ἡ ἐπίσταται χρυσούς *χηνίσκος*. Sed de illa constructione nemo ambigit. REITZ.

ead. l. 4. Τὴν ἐπώνυμον τῆς νεὸς) In hac navi & tutela & παράσημον videtur fuisse Isis, quae duo alias distinguuntur. Vid. Salmas. Exerc. Plin. p. 403, & de tutelis navium collecta a Meursio ad Lycophr. p. 131 seq. Sed omnium disertissime Scheffer. de mil. nav. III, 1, qui neque hunc locum praetermittit p. 175 pr. GESN.

ibid. Ἐχουσα) Non agnoscit Ox. Cod. voces ἡ πρῶρα, quae in impr. omnibus cernuntur; sed abesse sine sententiae damno non possunt: unde conficitur, in prora quandoque signum navis fuisse, & quidem ita positum, ut aut duplex esset, aut ita emineret, ut utrinque facile agnosci posset; quod vulgari ea de re sententiae adversatur. Vid. omnino Virg. Aen. X, 136: — *Aeneia puppis Prima tenet, rostro Phrygios subhiuncta leones; Imminet Ida super profugis gratissima Teucriis*. SOLAN.

ead. l. 5. Ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαί, καὶ τοῦ ἱστίου παράσιον πυραυγῆς) Salmuriensis, *cetera enim ornamenta, picturae, veli parafium flammeum*. Quid *παράσιον* Graecis, Latinis *parafium* sit, quaerant, quibus libet horas bonas perdere. Ego ex Florentina editione rescribendum censeo τοῦ ἱστίου *καρχήσιον πυραυγῆς*. Nam *καρχήσιον* fuit summa pars mali,

per quam funes traducuntur teste Servio. Paulo post in hoc ipso dialogo: καὶ τινὰ λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκουίων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ, stellam quandam splendidam, Dioscurorum videlicet alterum, in carchesio consedissee. Vide Polluc. l. 9. Macrob. l. 10: *Navalis mali partem inferiorem pternam vocari. At circa mediam ferme partem τράχηλον dici, summam vero partem carchesium nominari.* De τῷ πτέρνα & καρχησίον idem notavit Pollux, sed de carchesio addit, illud aliter etiam dici ἡλακάτη, & δωράκιον. Fuerant autem carchesia picta & minio illita, ut flammæ essent splendoris. Apul. XI Metam. *Malus insurgit, pinus rotunda, splendore sublimis, insignis, carchesio conspicua.* Sic edd. veteres. Sed recentiores: *splendore sublimis, insigni carchesio conspicua.* Sed quid splendor facit ad sublimitatem? Puto legendum: *splendore sublimi insignis, carchesio conspicua*, h. e. qui malus in sublimitate, seu in cacumine splendet, conspicuum carchesium ferens. Catullus: *Lucida qua splendent summi carchesia mali.* GRAEV.

ibid. Αἱ γραφαὶ) Adscriptit Hemsterh. vid. Duk. ad Thucyd. VI, 31. Sed nihil aliud ibi agitur, quam quod Scholiast. Thucydideum σημείοις interpreteretur καταγραφὰς τῶν τριπῶν, quod ex hoc Luciani loco confirmari, sed & de παρασημοῖς ac tutelis navium cogitari possit. REITZ.

ead. l. 6. Ἰστίου τὸ παράσιον) Nomen ignobile nobis παράσιον, nescio an satis cognitum Scheffero, qui *Parasiam* appellat de Mil. Nav. III, 1, p. 170, ac 175, quod alias παράσημον est. Sed licet ipsum nomen ignoremus, res tamen non videbatur plane obscura. Παράσιον ergo puto illud esse, quod alias vocatur σιφάριον, supparum, velum minus, splendidissimi coloris, maiori impositum, quo in portum Puteolanum invehentibus uti licebat folis navibus, ut haec est, Alexandrinis. Seneca ep. 77 pr. *Subito hodie nobis Alexandrinas naves apparuerunt — Omnis in pilis Puteolorum turba confistit, & ex ipso genere velorum Alexandrinas, quamvis in magna turba navium intelligit. Solis enim licet supparum intendere, quod in alto omnes habent naves. Nulla enim res aequè adjuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur — cum intravere Capreas — ceterae velo iubentur esse contentae: supparum Alexandrinarum insigne est.* Convenit color suppari. Seneca Medea v. 325: *Albo rubicunda tremunt suppara velo.* Convenit situs in ipso velo, quod declarat idem locus Senecae, & ille alter Lucani V, 429, *Summaque pandens Suppara velorum*, ut hic Ἰστίου τὸ παράσιον. Videretur autem velo ita fuisse impositum, ut anten-

nam communem haberet, *pede* autem, h. e. extremo s. angulo *uno*, superius ad malum alligaretur. Suadet hoc non ista modo perpetua cum velo societas, (quin *summam partem veli* videtur appellare Seneca l. c.) sed illud quoque, quod Isidorus etym. 19, 3, *unum illi pedem diserte tribuit*, & Scholiastes ad Lucani l. c. describit *suppara*, *vela minora in modum deltae literae*. Hinc iudicabunt viri maritimi, in quantum conveniat *supparis* cum *Topxeilen*. Unum illud addo, ex hoc ipso forte loco hausisse Schefferum, ut *Parasiam* pro *παράσημα* diceret, quod acciperet aliquam speciem, si in *supparo*, ut hodie in vexillis s. *vlaggis* insigne quoddam, unde nosci posset navis, intextum pictumve fuisse constaret. GESN. τὸ παράσιον) Hasaeus Theol. Phil. T. II, p. 719, Graevium reprehendit, qui Florentinae *καρχήσιον* amplectatur; cum id sit glossema vocum τοῦ ἱστίου παράσιον, nec facile dici ἱστίου καρχήσιον, sed solum καρχήσιον, ut Lucian. ipse mox dicat, & nusquam sit in navi καρχήσιον, nisi ἐν τῷ ἱστίῳ. Adeoque pro vulgato παράσιον, docet legendum τὸ παράσιον, intellego μέρος, i. e. *versatilem mali partem*, verbaque Luciani esse periphrasin τοῦ καρχήσιου, ut Scholiast. bene ceperit. Quare de scriptura Hasaeo assentior, qui eam ex ingenio vidit, licet deceptus fuerit a Graev. plane aberrante, in prodenda *Fl.* scriptura, quae non καρχήσιον, sed παράσιον, aequae ac Schol. omnino habet, quod recepi. Plura de navibus Alexandrinis earumque magnitudine & partibus vid. apud laudatum Hasaeum l. d. REITZ. Nondum poenitet sententiae de *παράσιον* s. *παράσειον* nostrae, postquam tuo indicio, vir praestantissime, de Hasaei sententia edoctus sum. ἱστίον non *malus* est, sed *velum*. Scholiastae auctoritas paene nulla. Παράσιον neque auctorem habet alium, neque analogiam certam: & si lubet omnino a verbo *παράσειον* derivare; quidni huc etiam referamus, quod e Seneca protulimus de *supparo*, *Nulla res aequae adjuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur. Urgetur, promovetur, παρασείεται*. Sed hoc de etymologia non praestiterim: multo minus illud, quod in mentem veniebat, an forte παράσιον, unica vocali mutata, & transpositis literis, fuerit σιπάριον, aut σνπάριον. Res ipsa de *supparo* adhuc vehementer mihi blanditur. GESN. in *Aldend.* ead. l. 7. Στρεφεία) Nolunt grammatici hanc vocem de cylindris usurpari, quorum ope ancorarum funes, & ipsa demum ancora tollitur; ego tamen qua ratione de alia re hic usurpatur, non video. SOLAN.

ead. l. 9. Στρατοπέδῳ ἂν τις εἰκάσειεν) Nihil ergo est scrupulus, quem mihi movebant nuper ad Plinii Paneg. 31, 2, homines CCLXXVI in una navi frumentaria. Potuit ergo etiam cum tanto hominum numero Alexandrina Paulli navis fuisse σιταγωγός. GESN.

ead. l. 13. Πηδάλια) Plur. num. Confer supra Toxar. c. 6. REITZ.

ead. l. 14. Ἀναφаланτίας τις) Omissam in edd. voc. τις adscivimus ex Mf. Reg. 2956.

in Schol. col. 1. l. 1. Τοῦ ἰστού) Sic legitur pro ἰστίου, nescio, errore typographico, an sic in Scholiasta ipso, ex alio Luciani Codice. REITZ.

Pag. 161. l. 9. Ἀκάμαντα) Cypri promontorium. Ptol. Ortel. GUYET. Mons & promontorium Cypri occidentale, quod nunc Italis nautis *Capo di San Piphano* dicitur, quod a dextris videtur iis, qui ab Alexandria vel Aegypto versus Rhodum & Asiam tendunt. PALM.

ead. l. 11. Χελιδονέας) Χελιδονίας πέτρας Stephanus vocat. GUYET.

ead. l. 15. Κατ') Sic L. & FL optime. In reliquis impr. μετ'. SOLAN.

Pag. 162. l. 1. Ἀπόξυροι) Conf. supra Prometh. sub init. ubi ἀποτομοί τε — πέτραι edd. Ἀπόξυροι vero Codd. A. P. L. quam varietatem Hemsterh. non retulit in suum locum; quia in nostra Solani indicatur, qui addit, etiam ἀπόξυροι esse in Rhet. c. 7. REITZ.

ead. l. 9. Διοσκούρων — ἐπικαθίσαι) Et supra hoc ridens narraverat, pro Merced. c. 1. REITZ.

ead. l. 17. Τῶν Μαλέαν) In impr. ferme omnibus erat τὸν Μαλέα. In O. vero, & FL. τὸν Μαλέαν, quod secuti sumus. SOLAN. Guyet. Μαλέα legens adscripsit esse ab ὁ Μαλεύς. Ego Μαλέαν cum Thucyd. III, 4 & 6, servavi, quod indicat Casaub. ad Strab. XIII, 916. Apud Strab. Μαλίαν frequenter, interdum & Μαλέαν. REITZ.

Pag. 163. l. 2. Ἡ τοῦ Νηρέως ἡλ.) Mentem Luciani hic non satis assequor, aut cur Nereum hic adsciscat. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμβοήσωμεν) Ex Cod. Ox. qui ἐμβοήσωμεν praefert, cum prave in omnibus impr. sit ἐκβοήσωμεν. Vid. Ἐπισκ. c. 21, & πενθ. c. 15. SOLAN. In O. quidem ἐμβοήσωμεν, penultima brevi. Verum ideo non haesitavi ἐμβ. saltem pro ἐκβ. inde arripere, quia *inclamare* hic postulatur, non *exclamare*, id-

que firmatur etiam locis Nostri ab Solano indicatis, quibus adde mox c. 11 ἐμβοῶσιν. REITZ.

ead. l. 8. Ἡ δυσχεραίνει) Infra Philopat. c. 1, δυσχεραίνετε καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκακώσεσθε. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκείνου) Glossema videtur. GUYET. Optime. Eiiciendum ergo. REITZ.

ibid. Ἐν χρόνῳ ἢ κουρά) Vid. notam ad B. πρ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐμβοῶσιν) Quod l. praefixum ἐμ omisit, operarum tantum culpam, non editoris, credo, quia βοῶσιν novum ibi versum inchoat. REITZ.

ead. l. 15. Οὐ μικρὸν — ἀνακυκλῶν) Eadem phrasin totidem verbis infra Philopat. c. 2. Sic ἀνακυκλῶν πρὸς ἑμαυτὸν τὰ αἰρημένα, Nigrin. § 6 E. REITZ.

Pag. 164. l. 5. Ἐτελέσθημεν) Initiatus ergo Lucianus: nam etsi iocetur, hoc veri subesse oportet. SOLAN.

ead. l. 6. Στέγειν) Mf. Ox. σέγ' ἄν, pro σιγᾶν. Sed nihil mutato opus est. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Τοῖς ἄλλοις) Τοὺς ἄλλους ἀπ. ἐν ἀκινδύῳ σοι habent V. C. D. M. Quare posteriora inde adscivi, cum ante ederetur ἀνακινδυνεύσαι. Sed pro αὐτῷ δέῃ leg. ἀ δέῃ, & pro τὰ l. αὐτά. REITZ.

ibid. col. 2. l. 6. Εὐθυμία) Ἐυθυμία legend. Wetsten. bene monuit. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Κοινὸς Ἑρμῆς) Phrunut. cap. de Mercer. Theoph. Charact. 24. Latini in commune. Seneca Epistola 120: Quoties aliquid inveni, non exspecto, donec dicas in commune, ipse mihi dico. BOURD. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. pag. 250. SOLAN.

ibid. Ἑρμῆς) Nil quoque Codd. variare video. Alias Ἑρμῆς postularetur. Casaub. ad Theoph. l. d. explicat quidem proverbium; sed haec Luciani allegans Ἑρμῆς quoque scribit. Ego, etsi Doricum est Ἑρμῆς, nihil muto, quia ex nautarum pronuntiatione sic dedisse videtur. REITZ.

ead. l. 13. Δώδεκα — Ἀττικὰ τάλαντα) Ultra duo millia librarum Anglicanarum, nempe 2335. SOLAN.

ibid. Εἰ πρὸς τοῦλάχιστον τις λογίζοιτο) Benedictus, si quis ad minima usque supputaris. Ergo putavit ille, maximam eam summam esse, quousque ascendere queant reditus eius, & si omnino nihil, ne minimum quidem, ex lucris in supputatione omittas, nunquam fore ultra duodecim talenta. Alter censuit Micyllus, qui vertit, etiamsi quis communiora tantum computaret: quae tamen versio subobscura est, dum vix dicas, utrum

communiora intellexerit talenta, an subintellecto *lucra*. Certe videntur Graeca significare duodecim redigi talenta, si quis crasso modo colligat; si ad minimum, non summum quis subduxerit, si non accuratissime singula in rationem mittantur, sed rudius generaliusque ediderit. GROW.

in Schol. Ναυτικά) Quid respiciat, incertum. SOLAN.

Pag. 166. l. 11. Οὐρίω) Hanc emendationem nostram confirmat Cod. Ox. In reliquis enim scribitur *οὐρίω*. SOLAN. Οὐρίω rescripti, quia sic solet ap. alios, & ap. Nostrum. Supra a Ver. Hist. c. 5, *οὐρίω ἀνέμω* &c. REITZ.

Pag. 167. l. 4. Εἰ καὶ) Vocula *si*, quam hic vides, in omnibus maximo sententiae damno, haecenus omissa, a me addita est. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅς γὰρ) *Ὅς leg. videtur. GUYET. Et quia *Fl.* sic bene habet, id omnino recipiendum duco, etsi id non feci, quod & vulgata suos defensores est repertura. REITZ.

ead. l. 7. Τριάρμενα) I. e. *μεγάλα*. GUYET.

ead. l. 9. Ἐν Πειραιεῖ) Sic & infra Dial. Meretr. VI, recte. Et Aristoph. Pac. 144, licet metri causa detracto iota, *ἐν Πειραιεῖ*. Est enim cas. rectus ὁ Πειραιεύς. Vid. Strab. IX sub init. Alciph. I, p. 258; ne credas Πειραιεῖς legendum, ut *Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ* c. 20, & alibi. Sed & Πειραιεῖ sine praepos. Alciph. III, Ep. 7 ε. καὶ Πειραιεῖ βαδισοῦμαι. REITZ.

ead. l. 13. Ἐν γέλωτι — παιήσεσθε) Sic supra Quom. Hist. c. 32, *Τοῦ 22* &c. REITZ.

ead. l. 15. Ἀποπλευσοῦμαι) Fut. 1 circumflexum Attice, cuius exempla frequentia vide ap. Maitt. de Dial. p. 359. Qui ea usui promiscuo dialecti Doricae adscribens, tamen ex Thucyd. & Xenoph. multa affert. REITZ.

Pag. 168. l. 4. Ὑποστάντες) I. e. *subsidentes*. An ἐπιστάντες; ut respondeat τῷ ὥστε ἐπιστὰς μικρόν. GUYET.

ead. l. 9. Ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν) An sic legend. ἡμᾶς δὲ οὐκ αἰτησάμενους — ἀκμήτας δύνασθαι γεῖν; GUYET. Non opus est mutato. Vidimus eiusmodi nominativos non semel. Adde & infra Gesnerum ad Philopatr. c. 23 pr. REITZ.

ead. l. 11. Πρὸ τοῦ) Legebatur antea in omnibus inpr. *πρῶτον*. Sed scribendum est aut *πρὸ τούτου*, aut *πρὸ τοῦ*, ut c. 30, & *Men. c. 2*. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐροδίας τελετὴν) Horum mysteriorum meminit Pausan. p. 72, 23, non quidem titulo *Ἐροδίας*, sed *Hecates* tantum. SOLAN.

ead. l. 16. Ὑπορμαζῆς) Th. Mag. h. v. haec Luciani af-

ferens habet: ὑπερμαζᾶς γὰρ, ὃ Ἀδείμαντε. Sed γε non movendum. Ceterum de phrasi confer Alciph. I, Epist. 18 pr. REITZ.

Pag. 169. l. 1. Ἐς τὸν κόλπον) Vid. Ἀ. μισθ. c. 6, cum nota nostra, & Theorit. Schol. VI, εἰσθᾶσιν αἱ γυναῖκες. . . ἔς τὸν κόλπον πτύειν τὸ νεμεσῶν ἐκτρεπόμεναι, Vid. Hartung. 697. SOLAN. Conf. idem supra Pro Merc. c. 6 f. notamque Solani, id de averruncantibus rem odiosam dici, exponentem. REITZ.

ead. l. 11. Το ἐπιρρόον) Subaudi κύμα. GUYET.

ead. l. 13. Σταδίου) Quadraginta stadiis distabat Piraeus ab urbe. Diog. Laërt. p. 138 C. unde liquet, decem unicuique, si totum iter ab ipso initio divisissent, assignanda fuisse; sed audis iam magnam partem emensos, antequam id consilii initum est. Triginta iam erant confecta, cum secundus finem dicendi fecit, tamdiuque locutus est tertius, ut Luciano nihil reliqui fuerit, c. 46. Eodem ergo res redit, ac si inter quatuor totum esset ab initio divisum. Una nempe pars ante vota, tres reliquae tribus Luciani sodalibus somnia sua enarrantibus. SOLAN.

Pag. 170. l. 15. Ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπικλ.) Benedictus, paulo ante dimidium stadium, quod usque ad Dipylum superest. Micyllus, paulo ante quam ad Dipylum pervenimus, circa extremum hemistadium. Nescio, cur illis sic placeat obscuris esse & vagari; cum clare dicat, vel exiguum semistadium, quod ante Dipylum erit nobis progredientibus reliquum, assumam. De morte Peregrini: οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως. GRON.

Pag. 171. l. 4. Ἐπιμετρήσω) Conf. Philop. c. 24 f. REITZ.

ead. l. 7. Εἰ τι) Praeferrem ὅτι, sed divisum ὅ, τι, ut sit aliud quodcunque suavissimum: nam εἰ τι comparativum potius requireret, si quid suavius. Verum ideo non illico in contextum recepti; possit tamen recipi, quia ex Codice est. REITZ.

Pag. 172. l. 5. Τὰ μὲν ὑμέτερα) Nimis mihi videbatur rusticus Lycinus, si dicat ὑμέτερα: vos animae viles, in vobis iactura & periculum exiguum. Sed de omnibus, qui una erant, loquitur: omnes se navim Adimanti consensuros praedixerant. Itaque ἡμέτερα legendum puto, vel contra omnes libros, in lapsu adeo facili, & pronominum horum solemni fere confusione. GESN.

ead. l. 8. Κισσάρῳδον) Amphion hic est, cuius historiam habes Ἐν Δ. VIII. Vid. etiam Plut. de Delphinibus 282 f. & Aelian. de an. XII, 45. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄλλο παιδίον) Melicertam designat, qui Deus factus Palaemon vocatus est. Vid. *Ev. Δ. IX*, & Philostr. in Herode p. 551, de statuis Isthmi ab eo positis, οὐδὲ τὸν τοῦ Μελικέρτου περελθὼν δελφῖνα. Quia cum in ea ora appulsiesset Melicerta, in eius honorem Isthmia Sisyphus Corinthiorum rex instituerat. Add. Spanh, qui haec & alia ex nummis illustrat. SOLAN.

Pag. 173. l. 3. Ἀναρωρίχθω θησαυρὸς) Respicit hic thesaurum ab Artico Herodis patre repertum, de quo Philostr. Herod. p. 547. Uri ex quibusdam manifesto in sequentibus liquet. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡσιόδου) Iubet Hesiodus *Ἔργ. 405*, οἶκον μὲν πρῶτιστα, γυναῖκά τε, βρῶν τ' ἀροτῆρα comparare. SOLAN.

ead. l. 6. Οἶκος) Οἶκον foris. legend. Hesiod. οἶκον μὲν πρῶτιστα &c. GUYET.

ead. l. 7. Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ) Absurdum hoc: de Attica enim sermo est. In Ox. Ms. καὶ λίθοι, sine Ἰσθμοῖ. In Fl. Ἰσθμοῖ quidem, sed etiam λίθοι pro πυθοῖ, etiam depravate. Sed quis eiusmodi vulnera absque Mss. Codd. ope sanare possit? SOLAN. Locus obscurus, forte corruptus. Si πλὴν exceptivum est, an Isthmus, Pytho, suburbana sunt, & comprehendi possunt sub appellatione τῶν περὶ τὸ ἄστυ πάντων; nam de Eleusi nihil morer: vicina est, Dis sacrata est. Si πλὴν superioribus addicit plura, ut vertendum putavi; cur deinde memorat περὶ τῶν Ἰσθμὸν ὁλίγα; nimirum vix est, ut sanum putem hunc locum. Sed blandam medicinam non habeo: urere & secare nolim. GESN. Cl. Bel. de Ballu, Mss. Regg. 2956 & 2959 auctoritatem securus, ita hunc locum refinxit & interpunxit: πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, καὶ ἐν Ἐλευσίνι ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τῶν Ἰσθμὸν κ. τ. λ. J'ai déjà acheté tout le territoire d'Athènes (à l'exception du thym & des pierres,) toute la partie d'Eleusine qui est située sur le bord de la mer, un petit espace autour de l'Isthme &c. Recte, quod ad interpunctionem. Sed utrum absurdum non sint absurdiora illa πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, viderint alii.

ead. l. 11. Ἐνυδρον) Forfan ἐνυδρον, quod & Guyet. adscripsit, pro quo tamen crebro ἐνυδρον reperias exaratum, ut vix statuas, quid ab Luciani manu sit profectum. Eὐ— tamen hic praefero propter additum εὐκαρπον. Ut recte ἐνυδρος supra 1 Ver. Hist. c. 28, & Rhet. Praec. c. 7. Sed & alibi notavimus, ea saepe permutari. REITZ.

Pag. 174. l. 15. Δημοκράτης) Demonstratum innuere vide-

sur Herodis inimicum, Philostr. pag. 554, & alibi, ut 559. : (ubi quidem Δημοκράτου habent.) SOLAN.

Pag. 175. L. 2. Εὐμεγέθεις βάρβαροι) Syri, Medi: sic enim illos vocabant. Habes praecipuam partem pag. 939. Apud Athen. lib. I. BOURD.

ead. l. 7. Τὴν ὄραν) Subaudi κατὰ, nisi forte scribendum ἡκεῖν κελεύσω κατὰ τὴν ὄραν. GUYET.

ead. l. 12. Ἐλαιον) Antiphanes μέρον ἐξ Ἀθηνῶν apud Athenaeum 27 E. Melius conveniret ἀκαπνον, quam istud ἄπυρον, quod quam recte mellis tribuatur, alii viderint. Conf. Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 13. Μέλι — ἄπυρον) Dicit Adimantus, se, si ex voto ditescat, curaturum, sibi ut in promptu sint salsamenta ex Hispania, vinum ex Italia, oleum ex Hispania, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, mel vero nostras sine igne, ut non male interpretes, hoc est, mel Atticum, quod sine fumo colligebatur in argenti metallis Atticis, ut auctor est Strabo L. XI, qui id vocat ἀκάπιστον, & Plin. L. XI, 15: Cum eximuntur mella, apes abigi fumo utilissimum, ne irascantur, aut ipsae avidae vorent &c. Rursus nimio fumo inficiuntur, quarum iniuriam sentiunt mella; vel minimo contactu roris acescentia. Et ob id inter genera servatur, quod acapnon dicitur. Latini scriptores posteriores appellarunt mel sine fumo, ut docuit δὲ πᾶν Reinseus L. III Var. Lectr. 4; hoc vero Nostro est μέλι ἄπυρον. GRAEV.

ead. l. 14. Καὶ λαγῶς) Λαγῶν scribend. plur. num. Idem erratum c. 40. GUYET. l. e. ubi νεὸ quoque pro νεὸς legi vult idem. Ego vero, quia reliqua animalia, ὄρνις, ταῦς, ἀλεκτρον, singulari num. proponuntur, λαγῶς quoque ut singulare servari, & σῶς quoque in σῶς contrahi posse putabam; at quia sequentia singularia tamen constituunt plurale πτηνὰ, iam Guyeto assentior. REITZ.

Pag. 176. L. 3. Ἀποφρέτω) Sic Verus fecit, teste Capitolino, in magno illo convivio, de quo c. 5 loquitur. SOLAN.

ead. l. 6. Διόνικος) Nominatur quidam Dionicus in Συμπ. Vid. an idem sit, aut nomen fictitium. SOLAN.

ead. l. 9. ἤπιον) Sic impr. fere omnes. At in Ox. & Fl. ὑπὸρχον. Ego tamen nihil muto. SOLAN.

ibid. Αἱ μὲν διανομαὶ) Attici testamentum fugillare hic videtur, qui Herodis pater fuit: is enim minam civibus Atticis viritum distribuendam quotannis reliquerat. Vide Philostr. v. Herodis p. 549. Quae de publicis aedificiis & de fossa ipsa ad Dipylum continuanda adduntur, eodem spectare puto:

ſedis iis, quae de nave, machinarum latentium ope, ſuper terram navigante apud eundem narrantur pag. 550, mecum, credo, ſenties. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Ἀπομαγμένην) Theocr. in Ἀδωνιάζ. οὐκ ἔλέγω μὴ μοι κενεὸν ἀπομάξης, ſubaudi χοίρικα. GUYET. Vid. Caſaub. ad Theophr. Char. 253. SOLAN.

ead. l. 7. Οἶδα οὖν, ὃ Ἀδιδμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ παῖς οὗτος πλούτος ἀπήρτηται, καὶ ἦν ἐκείνη ἀπορραγῆ, πάντα οἷχεται) Interpres: ergo ſcis, Adimante, quam tenui de filo puer iſte Plutus dependeat, quod ſi rumpatur, omnia evaneſcent. Mendum eſt inſigne in his verbis, quod tamen ab interpretum nullo eſt animadverſum. Nam quid, amabo, eſt παῖς πλούτος; Quis unquam fando audivit de puero Pluto, Nefcio ſane, quem ſibi interpretes finxerint puerum Plutum, quem nemo poeta, nemo fabularum architectus unquam novit. At mendum turpiſſimum unius literulae litura tolli poteſt, & neceſſario debet, quod me docuit vir celeberrimus Antonius Schultingius Iuris Anteceſſor ordinarius, Collega mihi coniunctiſſimus: nimirum ſi pro παῖς legas πᾶς, hoc ſenſu, quam tenui de filo omnes hae divitiae pendeant. Atque ſi ſenſus planus eſt & facilis. Addam, quem ego obſervavi, ſimilem ex Herodoto locum, qui eſt lib. III, c. 19, καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρτητο ὁ ναυτικὸς στρατός. Quam ineptum & ridiculum foret, ſi iſthic legas παῖς στρατός; ſed aequè ridiculum eſt illud apud Lucianum παῖς πλούτος. L. BOS. Ὁ παῖς) Lege ὁ πᾶς. LA CROZE. Optime. Idem & adſcripſerat Guyet. quare id recepi; nec opus eſt magno conatu ad id probandum, adeo ſe id ſponte probat. REITZ. Illud ὁ πᾶς οὗτος πλούτος adeo indubium putabam, ut pro ſphalmate tantum Hagenoënfis libri haberem illud i intruſum, quod olim, neſcio meo, an ſuperioris alicuius poſſeſſoris, obelo conſutum videbam. GESN. in Addend.

ead. l. 11. ΑΔΕΙΜ. Πὼς λέγεις, ὃ Λυκίε; ἔτι, ὃ ἀριſτε) ΑΔΕΙΜ. Πὼς λέγεις, ὃ Λυκίε; ΑΤΚ. Ὅτι, ὃ ἀρ. MARCIL.

ead. l. 19. Εἰ ἔτι) Ἄρτι legendum videtur. GUYET. Immo ſi ἔτι ſimpliciter pro adhuc acceperis, locum hic non haberet ἔτι. At ſi pro iam tum, nihil mutato opus erit. Vel, vulgari ſignificatu retento, ipſo momento, quo accubas, ſive coena nondum peracta, veluti ἔτι αὐτοῦ λαλῶντος in Nov. Foed. centies, eo adhuc loquente, i. e. inter loquendum. Ἄρτι tamen non reſpue-rem, ſicubi invenirem. Sed poſſis & ἤδη coniicere, quod diſtantes ἱδὲ pronuntiabant. REITZ.

Pag. 178. l. 6. Ἐκπρόσοντας) De hac phrasi agit I. Elsner. Obf. ad Galat. V, 4. REITZ.

ead. l. 7. Τό, τε) Τὸ ὑγιαίνειν ἐχέγγυον placet. Ἐχέγγυον, i. e. ἀσφαλές, firmum, constans; sed forte τὸ γε ὑγιαίνειν legendum. GUYET. Hoc probem: etsi enim τό, τε cum seq. καὶ bene convenire videtur ad sonum, non tamen annexum est τε ei verbo, cui debebat: sic enim ἐχέγγυόν τε καὶ βέβαιον requireretur. REITZ.

ead. l. 15. Οἶδα μετὰ) Non agnoscit Ox. Et sane odiosum est. SOLAN.

Pag. 179. l. 2. Χοινικίδα) Sic impr. plerique & Ox. quae vox paulo insolentior editori l. visa est, adeoque χοίνικα reposuit. SOLAN.

uid. Τῆς εὐχῆς) Ταῖς εὐχαῖς legend. videtur. Τὸ ἐπηρεάζω dativo, non genitivo, iungitur. GUYET. Laudo, & εὐχῆς ex mala pronuntiatione distantis ortum arbitror. REITZ.

Pag. 180. l. 6. Πεντακισχιλίου) Quingenta millia pro quinque m. dederat Bened. REITZ.

ead. l. 7. Ἀρχων) Interpunctionem mutavi, cum legeretur προκρίθεις, ἀρχων ἀριστος &c. REITZ.

ead. l. 13. Ὅμοιον) Ἀν ὁμοίως; GUYET. Ὅμοίως) In omnibus scriptum est ὁμοιον, prave haud dubie: ego mutavi. Vid. Προμ. c. 10. SOLAN.

Pag. 181. l. 5. Ἀνέρας) Cur hic a vulgato recederet, olim non videbam. Nunc tandem apud Homerum invenio Iliad. B, 554. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξ Ἀρκαδίας) Asini nempe, Arcadiae pecuaria Persio. LA CROZE.

ead. l. 12. Ἐς τὸ Περσικόν) A la Persane. GUYET. Sic sis τὸ κρεῖττον, optimo modo. Et sic fere Aelian. IV, 4, εἰς τὸ σχῆμα τινὸς, vel εἰς ζῆλον τινὸς ποιεῖν, ad imitationem, figuram, modum quendam quid faceret Herodiano frequens. REITZ.

ibid. Περιπαγὰν — τὸ χειρὸς) Vid. Xenoph. Cyrop. VIII, 127, 20, & Ἑλλ. II, p. 266, 30, quo alludere videtur; & Brisson. Persic. I. Hunc autem morem aperuit mihi Io. Chardinus, qui cum apud Persas esset, praetereunte rege, vidit hodiernos Persas manus ira manicis inferentes, ut altera alteri applicetur. Non affectus est Lydiat. Marm. Ox. pag. 68. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδ' ἐδ' ὅλως) Mirum sane, in tot peregrinationibus equo nunquam usum. SOLAN. Ad haec cl. Bel. de Ballu: Dufoul, qui croit que tout ceci est dit sérieusement, s' donne de ce qui

dans tant de voyages Lucien ne s'est jamais servi de cheval. Comme l'érudition gâte quelque fois le jugement!

Pag. 182. l. 13. Ὁ Ἀδείμαντε) In Mf. Reg. 2954. ὁ Σάμιππε· unde cl. Bel. de Ballu personam Adimanti huc inferendam putat, hoc modo: — τὴν χεῖρα. ΑΔΕΙΜ. Πάντες, ὡς ὁράς; ὁ Σάμιππε, χειροτόνησαν. ΣΑΜ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε, κ. τ. λ.
ead. l. 17. Συμπαρεδρεύειν) Paraphrasi explicandum putavi verbum, cuius hanc vim esse sentio. Forte iam adscripsit hunc locum vir doctissimus Ger. d'Arnaud capiti octavo elegantis opusculi sui de Dis παρέδροις. GESN.

Pag. 183. l. 4. Τὰ ὅπλα) Subaudi κατὰ. GUYET.

ead. l. 7. Κερχραιῖς) Sic edd. Κερχραιῖς emendat Solan: vid. eius rationes supra Quom. Hist. c. 29. At Κερχραιῖς sine diphthongo affert Waff. ad Thucyd. VIII, c. 10, ex Polyb. ubi sic semper. Quamvis ap. Thucyd. Scylac. Strab. & Philostr. ubique recte cum diphthongo reperias. Ego itaque non movi vulgaram scripturam, quia & supra l. d. in Quom. Hist. Κερχραιῶν cum vulgo librorum servavi, & Th. Mag. indicante ibid. lensio, utrovis more scribi, etiam observat. REITZ.

ead. l. 8. Διαλάβωμεν) Corrige διαβάλωμεν. GUYET. Διαβάλλωμεν) Sic visum mutare pro διαλάβωμεν, quod in omnibus impr. & Ox. erat. SOLAN. Vel διαλάσωμεν, l. διαπεράσωμεν, l. διαπλεύσωμεν, malit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 9. Ἀρτέμιδι δύσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες, ῥαδίως ἀρχοντας ἀπολιπόντες) Sic quoque Benedictus, capitis civitatibus immunitis, & praefectis ibidem facile reliquis: cum Micyllus pariter dedisset, ac civitatibus nullo deficiente capitis, praefectisque ibidem facile relictis. Mihi ea ratio loquendi videtur absurda, & distinguendum esse λαβόντες ῥαδίως, ἀρχοντας ἀπολ. Sic enim & solent scriptores loqui, & sensus communis fert. Mox longe ineptius vertuntur illa καὶ τῆς παραλίου καὶ ὀρεινῆς Κιλικίας, utramque Ciliciae oram, maritimam videlicet & montianam. Si enim ὀρεινὴ non est παράλιος, non potest ferri ora: & cur non simpliciter maritimamque as montianam Ciliciam? GRON.

Pag. 184. l. 6. Ἀποδιδράσκεις — τὸν κατάλογον) Hanc phrasin alibi observare me non memini. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Κατάλοχον legit interpret. GUYET.

ead. l. 12. Οἱ δὲ) Pro alii vero usitatum esse, permultis docet I. Elsn. Obs. ad N. T. I, p. 347. REITZ.

Pag. 185. l. 3. Ἐπὶ Βαβυλώνα ἐλθόντες) Ἐπὶ Βαβυλῶνι ἐλθόντες, quod O. habet, pro Βαβυλώνα, defendi potest ex Hom.

II. Θ, 110, Τρῶσιν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἰδύοντες, & ex Aeschyl. Agam. 61, ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει, atque Evang. Matth. VIII, 7, aliisque multis, quae profert doctiss. Abresch. animadv. ad Aesch. p. 68, 69. REITZ.

ead. l. 10. Εἰκασίῃ) Μυριάδας scil. GUYET.

ead. l. 12. Τὸν πλησίον) Et si πλησίον alibi rectius & usitatius, ut supra Necyom. c. 16 med. μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρειν, atque alibi, ut indico Philopatr. c. 16, hic tamen nihil mutem, propter nexum cum προαστειόν. REITZ.

ead. l. 14. Κατέλεξε) Κατέλεξε legendum videtur. GUYET. Neque κατάγειν esse exercitum cogere vel conducere, novi; neque formam illam Atticam, quam habet ἀγω vel ἀγνυμι aliter frangendi intellectu positam, memini. Sollicitor proinde levicula mutatione legere κατέλεξε, conscripsit, delegit, quod solemne in hac re verbum est, unde paulo ante κατάλογον dixerat. A facile in A transiit, post quod E sequens librarii stilo forte confossum est, factumque ex KATEΛΕΞΕ, KATE-ΑΞΕ. GESN.

Pag. 186. l. 12. Τριάκοντα) Aberat Piraeus portus XL stadiis ab urbe: quorum in quatuor partes divisorum tres iam emensi erant; quarta restabat Luciano. Vid. c. 16, & notam nostram. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς ἀναγογῆς) Ὑπὸ στήλης leg. omnino. Sic ὑπὸ γῆς, ὑπὸ μάλης, & sim. GUYET. (Eadem habet Menag.) Quid sibi velit ἀναγεγραμμένη στήλη, non est facile dictu. Leges quidem aut verba alia ἀναγεγραμμένα dici possunt, στήλη forte ἐπιγεγραμμένη, i. e. literata, inscripta, ut adhuc dederunt interpretes. Quid vero ad affidendum commoditatis habet, & quidem, ut quatuor homines sedeant, στήλη, columella, cippus, altum magis opus, quam longum aut latum? & quid ad eam partem, qua sedetur, literae? Scilicet imposuit antiquo alicui librario similitudo maxima, quae intercedit inter T & Γ literas: viderat idem literata saxa frequentia: dedit ergo ἀναγεγραμμένης pro ἀνατετραμμένης. Columella, cippus, pila, cum stant, scriptis servandis, & ingerendis in praetereuntium oculos, idonea: cum everfa iacent, sive literata sint, sive minus, sessionem praebeant commodam fatigatis. GESN.

ead. l. 16. Τὸ λοιπὸν) Subaudi τῆς ἐδ' οὗ. GUYET.

Pag. 187. l. 5. Καὶ σὺ παρὰ τὸ φατῆσθαι τὴν γνώμην) Non sine menda. MARCIL. Additamentum videtur. An παραφρονεῖς τὴν γνώμην; οὐδὲν ὕγις. GUYET. Corruptus haud dubie locus, ad quem emendandum nihil in libris auxilii, quippe

qui omnes consentiant: forsan ἐμὲ καὶ σέγε, vel simile quid, scriptum fuerat, & πρὸ τοῦ, pro παρὰ τό. SOLAN. Nihil mihi corruptum videbatur. Ad verbum, *Tu es apud serenam sententiam*, i. e. tuum est iam ferre sententiam. Si quid mutandum sit, possis καὶ σοὶ πέρα τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην, tibi adest, ad te venit ordo &c. nec τὸ περὶ damnaverim. GESN.

ead. l. 7. καὶ ὅπως) Subaudi ὁρᾶτε, σκοπεῖτε, & simil. GUYET. Exempla vid. apud L. Bos de Ellips. v. ΣΚΟΠΕΙΝ. Adde infra cap. 41. REITZ.

Pag. 188. l. 12. Προκαλεῖται) Genuina haec lectio, quam ex Mf. Ox. & Ven. 2. habemus, vulgata προσκαλεῖται nihili est. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Προσκυνέτωσαν ἡμῖν) Προσκυνέτωσαν ὑμῖν, MARCIL. Προσκυνείτωσαν ὑμῶν) Marcilii emendationem omnino necessariam hic amplector: nemo enim dandi casum cum verbo προσκυνέω coniunctum aut apud hunc alibi, aut apud ullum scriptorem Graecum ostendat. Sed ὑμῶν, non ὑμῖν, postulat ἀρχῶ moris autem, quem tangit, illustre habes apud Xenophontem exemplum, quod vid. 'Αναβ. I, pag. 154, 17. SOLAN. Relinquo Marcilio suum προσκυνέτωσαν, etsi προσκυνείτωσαν forsan dare voluit, pro eo, quod aliter alicubi script. invenit. In ὑμῖν autem pro ἡμῖν ei assentior, modo ὑμῶν dedisset. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον) Oppositionis ratio suadet, aliquid hic omissum; forte quod nollet librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censeo dedisse Lucianum, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἀρχῶ. GESN.

ead. l. 10. Αἱ δὲ) Etsi aliquis sensus inest vulgatae, concilio tamen αἱ delendum. REITZ.

ead. l. 11. Μετελεύσομαι) Negat Pollux in ἥκω, ἐλεύσομαι dici, quod tamen habet Dion. Halic. Ant. III, pag. 151 f. Hom. Il. Θ, 12, & alibi. & compositum μετελεύσομαι etiam Noster non semel, ut forsan patebit ex Indice, ne alios addam, quia nemo negat, quod sciam. Sed ἀπελεύσομαι negat etiam Th. Mag. v. ΑΠΕΙΣΙΝ, aliquanto meliore iure; vid. Hemst. T. I, p. 181 sq. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκστάδιος) Extra stadia tua iam es, stadia imperii tui peracta sunt. Male interpretes cum ἐξαστάδιος confundit, sex stadiorum vertens. GUYET. Lege omnino, uti edi curavimus, ἐκστάδιος, uti recte scribitur in Ven. 2. B. 1. & 2. & P. ut ἐκπονηδός, ἐκπρόθεσμος &c. In L. Schol. & Fl. ἐξστ—.

In O vero & reliquis *ἐκστ*— neque Graece, neque vere, cum unicuique *decem stadia*, ex ratione supra ad c. 16 inita, assignari oporteat; & re ipsa assignata ex 35 pateat, cum Luciano remanserint *decem*. SOLAN.

Pag. 190. l. 14. *Ταινία λευκή*) Hoc erat, quod diadema vocabant, insigne regium. SOLAN.

Pag. 191. l. 15. *Νεώς*) *Νεώ* plurale corrigit Guyet. certiore iure, quam supra c. 23 *λαγῶ* pro *λαγῶς*. Nam cum *οὗς* hic addatur, facile suspiceris, etiam *νεώ* plurale dedisse auctorem. Et quamvis mascul. plurale *οὗς* per syllepsin alii dicent accipiendum, comprehenso *εἰκόνες*, eos hic non audio, quia plures civitates non erexere unum, sed plura templa. Adeoque vix a me impetro, quin Guyeti emendationem, invitis edd. recipiam. REITZ.

Pag. 192. l. 2. *Ἐπὶ πλείστον*) Glossēma videtur τοῦ ὅτι *μάλιστα*. GUYET.

ead. l. 5. Ἀπαλλαγὴν) *Mutationem* dederunt. Redde *decessum*. GUYET.

ead. l. 6. Καὶ ὅπως) Subaudi *ἔρα, σκόπει*, & simil. GUYET. Habimus supra c. 36 pr. REITZ.

ead. l. 15. Δακτυλίους) Veterum ea erat superstitio, ut annulis magicis multas & miras virtutes inesse putarent; vid. & *Φιλοφ.* SOLAN.

Pag. 193. l. 13. *Μηδένα*) In L. *ἴσως μηδένι*. Quocumque modo legas, aliquid in sequentibus erit mutandum. Ego *μηδένα οὕτως εἶναι ἀνέραστον ὅτῳ* &c. existimo a Luciani manu profectum. Quamvis enim raro *ἀνέραστος* active ponatur, sic etiam usurpari monent grammatici. SOLAN.

ead. l. 16. εἶναι) Non adderem, si in pluribus abesset. Iam vero non omittendum duxi, quia vel magis abundat alibi, ut *Necyom.* § 16, *τὸν δὲ τίνα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε*. Confer & de *Calumn.* cap. 16 ac 20, & *Pseudol.* c. 6, ubi *ἐν, οὐσα, & εἶναι* redundare, pluribus vidimus. REITZ.

Pag. 194. l. 3. *Ὑπὲρ τὸν Ῥάκινθον*) His utitur Iac. Elsner. ad exponenda D. Apostoli verba in 2 Ep. ad Corinth. XI. 23, ubi *ὑπὲρ ἐγὼ*, interpretatur *ἐγὼ ὑπὲρ αὐτοῦς*. Sed ut ellipsis ista rarior, ita Lucianeum illud ubique obvium. REITZ.

ead. l. 8. Δέήσει με ταῦτα ἔχοντα) Corrupta sunt haec verba: qua enim ratione, quaeso, qui Graece scit, inde eliciat, quod dici oportuit, *hoc enim unum superest, cum alia suppetant omnia*? SOLAN. Οὐδὲν γὰρ *δέήσει με ταῦτα ἔχοντα*) Conf. *μηδὲν δέη* ad *Rhet. Praec.* c. 18 f. Et οὐδὲν *δεήσει*

Dial. Meret. 2. Aelian. V. H. II, c. 14, κατέμεινεν οὐδέν τι δέσμενος, commoratus est sine ulla necessitate; structura quidem ab hac diverſa. At vide, anne propius accedat, quod Dial. Meretr. 2 ante med. est, οὐδέν δέησει τὴν θυγατέρα ιδεῖν. Nondum enim persuadet Solan. vulgatum hic esse corruptum: ut enim Latini, *dies deficit me*, id est, destituit, aequae dicunt, ac *telu nostris deficiunt* apud Caes. legimus, ita δεῖ & δεῖσθαι quoque interdum cum accusativo personae construi, non ἀδύνατον videtur. Sensus certe ex analogia perspicuus, nihil me destituet haec habentem. Cum accusativo personae. Steph. ex Eurip. notavit, δεῖ σε μακροῦ λόγου, & accus. rei, ex eod. ἐν δεῖ μόνον μοι. Certe dativus personae non inusitatus. Noster de Salt. cap. 3 pr. σοι δέησει. Amor. cap. 3 f. Ἀλλὰ σοὶ — δέησει & δεῖ τοῖς γάμοις Alciph. III, Ep. 49 f. Lys. pag. 53 ed. Lond. οὐδ' ἐκείνοις δέησιν χιλίων νεῶν. Quod si quis igitur hic legat, μοὶ ἔχοντι, nihil quidem difficultatis restaret; sed quia & accus. pers. & accus. rei vidimus separatim, nihil analogiae repugnat, hic utrumque coniungi. REITZ.

ead. l. 14. Γρυψ) De gryphis supra dictum est ad ultima verba Dial. ult. Mar. SOLAN. Vid. Vol. II, p. 393 seq.

Pag. 195. l. 5. Αὐθημερὸν ἀγγεῖλαι ἐς βαβυλῶνα) Τὸ, βούλομαι repetendum ex superioribus. GUYET.

ead. l. 6. Εἰ τύχοι) Sic Mf. Ox. uti conieceram; reliqui εἰ τύχοιμι. SOLAN.

ead. l. 14. Ἄν ἐξῇ) Legendum ἐξῆν. GUYET.

Pag. 196. l. 12. Γέροντα) Non ergo a iuniore Luciano hoc scriptum est: aequales enim esse, qui colloquuntur, omnia suadent. SOLAN.

Pag. 197. l. 1. Κατὰ δάκτυλον ἕνα) Suspecta videntur. GUYET.

ead. l. 4. Ὃς περιθέμενόν σε παύσει μωραίνοντα) Nescio; quid velit Benedictus, qui obductus te a stultitia cohibeat. Interim probò Micryllum, qui te indutum a stultitia cohibeat. GRON.

ead. l. 5. Κόρυζαν ἀποξύσας) Vid. ad Indoct. cap. 21, & de ἀποξύσας notata Hemsterh. in ed. minore Dial. Lucian. p. 26, quae in maiore non repetiit, quia augere, mutare, alio transponere in animo habuerat, ut mihi nuper indicavit. Ideoque ego manum abstinco. REITZ.

ead. l. 8. Ἀρεπίληπτα) Hoc Luciani, item ex eiusd. Pseudom. & Reviv. & ex Xenoph. atque Simpl. in Epiet. idem

adiectiv. affert Elsn. quo probet, id in 1 ad Timoth. 2; 15; significare cum Helych. ἀμεμπτον, ἀκατάγνωστον, quod reprehensione caret. Sed quis de eo dubitat? REITZ.

ead. l. 14. καὶ σταδίοις) Ἀν δέκα σταδ. Bene monuit I. L. Wetstenius.

ead. l. 16. Ὑπηνέμιον) Metaphora ab ovis subventaneis. GUYET.

Pag. 198. l. 3. Οἷχεται) Hom. Il. B, 71. SOLAN.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 199. l. 3. ΓΑΥΚ.) Nomen personae loquentis, initio horum Dialogorum in plerisque impressis omisum, sedulo addendum duximus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπιλέλῃσαι) Th. Mag. v. ἐπιλ. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐν τοῖς Ἀλώοις) Ἀλῶα festum Atheniensium agriculturalum, dictum, quod in areis hac die convivium personabat, ἑορτὴ Ἀθήνησι μυστήριον περιέχουσα Δήμητρος. Tangit (Dial. Mer. VII f.) Cetera huius Dialogi diligenter exposui ad Petron. BOURD. Vide Scholia ad Dial. VII. Fece- rat Euripides fabulam, cui Ἀλωάδες titulus. Grot. Flor. 54. SOLAN. De hoc festo, mysteria Cereris, Proserpinae & Bacchi complectente, vid. Scholiast. ad Dial. Mer. VII. Et Alciph. II, Ep. 3, p. 224, — ἐν ᾧσται μενούσῃ διὰ τὰ Ἀλῶα τῆς Θεοῦ. Ubi in textu ac nota Bergleri laevigatur ἀλῶα, in exemplis autem ab eodem allatis adspiratur, non addita ibi varietatis causa. Verum cum etymon a Scholiaste traditum, quod homines tunc in areis, περὶ τὰς ἄλως, commora- rentur, adspirationem requirat, & apud Nostrium Dial. Mer. VII aliosque sic inveniam, eam servavi, etsi ex Luciani edd. prioribus non perspicias, quo spiritu id scripserint, quia ab A quadrato vocem inchoantes nullum spiritum addunt. Sed ecce ad Alciph. I, Ep. 33, Bergler. ἀλῶα δ' ἦν, haec bene iam monuit, dicens: Festum Cereale. Ἀπὸ τῆς ἄλως, ab area horrei. Tunc ubi venerabantur Cererem Ἀλωάδα, de qua Theocr. in Thalysis, quae sunt iidem Haloa, v. 155. Βωμῶ παρ' Δάμα- τρος Ἀλωάδος. Meminit Noster (Alciph. aliquoties huius festi. Sed semper spiritu leni scriptum, ut saepe & alibi. REITZ.

Pag. 201. l. 5. Καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτὸν) Sic Aristoph. in fine Pacis, Τρυγῆσωμεν αὐτὴν, τρυγῆσωμεν αὐτήν. L. BOS. Galli- ce plumer. SOLAN.

ead. l. 18. Ἐν ἀκαρεῖ πάντα ὄχεται) Proverb. BOURD.

Pag. 202. l. 15. Οὐδὲν — δεήσει) Confer de hac structura Rhet. Praec. c. 18 f. & Navig. c. 44. REITZ.

Pag. 203. l. 5. Περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ) Leg. Ulp. ad Demosth. περὶ Ἀλοήσου. BOURD.

ead. l. 13. Συντέθηκας) Malim συνέθηκας, aut συντάδει-
κας. REITZ.

Pag. 204. l. 5. Τῇ λαχίστῃ) Ἀρτέμιδι, quae praefidet λα-
χείαις ἢ γεννήσεσι. BOURD.

Pag. 206. in Schol. col. 1. l. 1. Καταλιποῦσαν) Nihil de suo hic Scholiastes, nisi quod textum restituisse viderur, & post συνεκάθεντες vocolas duas interferuit, quas ideo uncinulis inclusi. REITZ.

Pag. 207. l. 4. Ἀνακλάσας) De potestate huius verbi, inter-
terdum non bene intellecta, vid. supra ad Gymn. c. 7. Ad-
de hic Alciphr. I, Ep. 28, ἐπειρῶ τὴν δέρην ἀνακλάσας κῦσαι,
ibique Bergl. p. 115, docentem errasse Budaeum & Step-
hanum, quia ἀνακλάσας apud Athenaeum pro ἀνακλασθεῖς
poni putarint. REITZ.

Pag. 208. l. 7. Τυραννεῖν τὸ συμ.) Ter. Adolph. Αἰν', quae-
so, Aeschine, tu hic regnum obtines? BARTH.

Pag. 209. l. 11. Ἀπορρήξωμεν) Idem proverbium ap. Ari-
stanaet. Ep. I, lib. 2. BOURD.

Pag. 211. l. 7. Κεραμεικῶ) Duo Athenis fuisse Ceramica,
docet Meursius: unum intra urbem, de quo hic sermo, in
quo prostabant scorta; alterum extra urbem, ubi sepeliri
solebant, qui in bello occubuissent, idem, cum Academia
de pop. Att. & alibi de Ceramico. SOLAN.

Pag. 212. l. 16. Ἀλλ' εἰ τίνα εὐροίμι — γραῦν) Non opinor,
ista notare, aut bene verti ab utroque interprete, sed si quam-
anum invenire possem, aut, ut alter, habere, quod nullius pon-
deris est in hac oratione; verum, sed utinam invenirem vetu-
lam! quo sensu frequenter ea particula etiam ab Luciano
fumitur. In Prometheo: εἰ γὰρ γένοιτο, ᾧ Προμηθεῦ, ταῦ-
τα. GRON.

Pag. 213. l. 1. Ὁ, τι χρῆσιμν) Ita distincte ex praecepto
Grammaticorum scribere iubemur. Phrasis est cum superla-
tivo tritissima, cum positivo rarissima. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡμὸν ἔτι) Vide notam nostram ad Mισθ. cap.
21. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπικεῖσθαι) Foran ὑποκεῖσθαι. GUYET.

ead. l. 9. Θεῖον) Sic FL uti Barthius emendare iubet Ad-

vers. p. 316, laudato loco, qui occurrit in Φιλοφ. c. 12. In reliquis libris *ἔυον*. SOLAN. Conf. supra Philop. cap. 12, & infra f. huius Dial. REITZ.

Pag. 214. l. 2. *Ῥόμβον*) Ad hoc verb. Schol. Mf. Reg. 2954: *Ῥόμβος εἶδος βιβλίου εἰς ῥόμβου σχῆμα μεμιμημένου*. Quam interpretationem, utpote falsam, recte reiecit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 6. *Αιτούσης*) *Αιτιώσης* legendum videtur. GUYET. Mendose, ni fallor, in omnibus legitur hic *αιτούσης*, aut certe aliqua vox excidit: nam *πολλὰ αιτούσης* est Graece *magna petere*; cum dicere debuerit, *ἐνίχε*, ut apud sese maneret, *orante*. SOLAN.

ead. l. 8. *Μίσθηρον*) Aliud odii poculum est apud Origenem lib. 7 contra Celsum. De utroque a me dictum alibi. BOURD.

ead. l. 14. *Τὸν ἄρτον, καὶ τὸ ἔυον*) Casp. Barthius putat legendum esse *δεῖον*, & *sulphur* capiendum, quod in lustrationibus & incantationibus prorsus usitatissimum erat veteribus &c. vid. cap. 3, L. VII Adversar. ALMEL. *Θεῖον FL* &c. SOLAN.

Pag. 215. l. 9. *Πρὸς τῆς κουροτρόφου*) *Per Cererem*. Hesych. in *κουροτρόφος* ὑφ' ἑτέρων δὲ ἡ Δημήτηρ. MENAG.

ead. l. 14. *Ἑταιρίστρια*) Hesych. *Ἑταιρίστριαι*, *τριβάδες*. GUYET. (Idem etiam habebat Menag. REITZ.) Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 216. l. 7. *Πότος*) *Πότος δ*, *compotatio*: *ποτὸς potulentus*, *potabilis*: *ποτὸν*, τὸ, *πόμα potus*. GUYET. *Πότον* — *συγκροτούσα*) Supra Gall. c. 12, ὁ *πότος συνεκροτεῖτο*, ubi & de differentia nonnihil dictum. REITZ.

ead. l. 15. *Ἐφίλουν μὲν τὸ πρῶτον*) Haec & cetera huius Dialogi interpretata sunt ad Petronium ad haec verba: *commovebat valgiter labra*. BOURD.

Pag. 217. l. 1. *Μαστοὺς ἐθλίβον*) Plaut. Pseud. *Teneris Labellis molles morsumculae Papillarum horridularum oppressumculae*. Ovid. 1 Amor. *Forma papillarum, quae fuit apta premi*. BOURD.

ead. l. 2. *Καὶ ἔδακνε*) Plaut. loc. cit. BOURD.

ead. l. 4. *Τὴν μὲν πηνύκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς· ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοία καὶ προσφύης· καὶ ἐν χερσὶ ὤφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ σφίδρα ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν ἀποκεκαρμένῃ*) Auditoris mentem minime percepit interpret in his verbis, quae sic Latina fecit: *galericulum quidem a capite removet, ipsa autem incumbetas similis & equiparanda athletae alicui vehementer virili & robusto, & cute ad vivum detonsa*. Deceptus fuit ver-

bis, ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοία καὶ προσφύης, quae de ipsa muliere intellexit, cum tamen de eius coma adscititia sint intelligenda, & parenthesi potius includenda, hoc sensu: capiti demisit comam adscititiam, quam impositam habebat valde similem & aptam: *atque ipsa visa est inslar robustissimorum athletarum ad vivam usque cutem detonsa*. L. BOS.

ibid. Πηνήκην) De comis adscititiis copiose dixi alibi. Iun-ge Alexand. Paed. lib. II, cap. 11. Artemid. lib. I. Firmic. Astro. c. 1, lib. I. Vide Herald. ad Martial. BOURD. Πηνήκην, *la perruque*. GUYET. Ut Iunt. πινήκην, ita Lexicogr. vicissim etiam afferunt πηνίκη hoc sensu; sed & πηνήκη infra Dial. Mer. XII ad fin. in plurimis, & recte, ut credo, scribitur. Et sic ap. Pell. bis sine varietate reperio. REITZ.

ead. l. 5. Ὅμοία) Ἡ πηνίκη scilicet. GUYET.

ead. l. 12. Ταύτην τὴν Δημόνασσαν) Ex Mf. Reg. 2955, admisimus articulum τὴν ante Δημ. qui aberat ab edd.

ead. l. 15. Τὸ ἀνδρεῖον) Catullus: *Et quaerendum unde, unde foret nervosius illud*. MENAG. Idem habet Guyet. ex quo omnia furripuisse Menagium video. REITZ.

Pag. 218. l. 6. Ἐφέστρια) Quid intellexerit per τὰ ἐφέστρια, non facile est divinare, ea vox alibi non legitur. Nihil igitur certi a me exspectes: coniecturas nudas tibi proponam. Si bene se habet ea lectio, videtur ab ἐφεστρίς ea vox deduci debere: est autem vestis quaedam species, quae superinduebatur. Suidas μανδύαν & βίρρον interpreta-tur, & ὕφασμα ἐξ αἰγείων τριχῶν, alii χλαμύδα, alii χλα-νὶς vertunt. Quidquid tamen fuerit, quoniam ab eo gene-re vestis τὰ ἐφέστρια dicuntur, suspicor eas vestes texi so-litas a mulieribus simul adunatis, quae texendo fabulas le-pidas ad vices narrabant, ut fallerent tempus, & laborem, quae ob id ἐφέστρια διηγήματα dicebantur. Sic Nostrates dicunt *les conies du veilleri*. At forte mendosa est ea vox, & legendum vel ἐφ' ἐστία, i. e. ad lares, ad focum, vel Ἡφαί-στια ob eandem rationem, i. e. quae ad ignem hieme nar-rantur, nam (ut notum est) Ἡφαιστος saepe pro igne su-mitur: & erant Ἡφαίστια fabulae, quae ad Vulcanum seu ignem affidentes feminae nendo vel texendo narrabant in Vulcani festo, quod Athenis Ἡφαίστια, ut ex Andocide patet in sermone de mysteriis. Haec ego tentabundus ut in tenebris. Tu forte meliora, lector, cogitabis: utinam & no-bis impertiaris! PALM. Vide, an festum notet. SOLAN. Marg. Parisinae: *Ephestria vestimenti genus militaris est, unde Ephestria*

derivari videntur. Utrum autem poema, aut canticum, aut etiam festum aliquod apud Thebanos fuerit, dubitari potest. REITZ. Τὰ Ἐφέστρια παρ' αὐτοῖς) Cum illud παρ' αὐτοῖς vix possit aliorum referri, quam ad Boeotos in Βοιωτία comprehensos; idque ipsum παρ' αὐτοῖς ad Ἐφέστρια adiunctum sit proxime, neque trahi ad aliud possit: putavi nihil esse commodius, dum quid melius afferatur, quam legere τὰ Ἐφέστια, & intelligere domestica, patria, memorabilia & singularia patriae suae, Ἐφέστιον esse, qui eandem nobiscum Vestam colat, eisdem lares, penates &c. habeat, notum. GESN.

ead. l. 15. Πάρεχε) Aristophan. Κακῶς παρέχω, καὶ οὐχὶ προσκινήσομαι. MENAG.

Pag. 219. l. 7. Οὐρανίαν) Subaudi Ἀστροδίτην. Infra (Dial. VII init.) θῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δέησει λευκὴν μηκάδα· τῇ Οὐρανίᾳ δὲ ἐν κήποις δάμαλιν. GUYET. Venerem. Vid. notam ad Dial. VII. SOLAN.

ead. l. 16. Ὡς ἐνόμιζες) In omnibus libris nostris legebatur hic ὅ, quod necessario sic mutandum fuit. SOLAN. Ὁ ἐνόμιζες) Ὡς ἐνόμ. edi voluit Solan. me non obtemperante, neque Codd. addicentibus. Quod putasti enim aequè rectum, ac *ceu* putasti, eoque magis rectum, cum tam prope ὥς praecedat. REITZ.

Pag. 220. l. 1. Μαννάριον) Ἀ μάννα, i. e. μάμμη, ut videtur, ductum est μαννάριον. Τὸ μάννα autem cognatum videtur τοῖς νάννας, νάννη, ἀννίς, Hefych. Νάνναν, τὸν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἀδελφόν. οἱ δὲ τὴν τούτων ἀδελφὴν. Νάννην μητρὸς ἀδελφή. Ἀννίς μητρὸς ἢ πατρὸς μήτηρ. Νάννη & ἀννίς κυρίως matrem notare videtur, & νάννας patrem, ut & νάννος, unde Italicum Nonno. GUYET. Sic iterum Dialog. VII usurpat. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀποστροφὴ) Ex utraque Ven. Reliqui libri impressi corrupte ἀποτροφή. Sic Dem. Phil. I, 104 C. SOLAN.

ead. l. 13. Σφύραν) Σφύρας forte. GUYET.

ead. l. 14. Κρόκην κατάγουσα) Lanam trahens, unde tractum τολύπη. Gl. Ph. GUYET.

ead. l. 16. Ἐλπίδα περιμένουσα) Hanc phrasin probaturus L. Bos in Epist. ad Hebr. 2, 13, & haec Luciani afferens, παραμένειν ἐλπίδα, scribit, errante calamo: nam περιμένουσα ego in omnibus reperio, & si παραμένουσα legi voluisset, id indicasset. Sed de περιμένειν movendo ne cogitare quidem debuit aut potuit. REITZ.

Pag. 221. l. 1. Τὴν μνᾶν) Τὸ πρῶτον μίσθωμα. GUYET.

ead. l. 15. Δάφνιδα) Δαφνίδα scribing videtur. GUYET. Quare? quia ὁ Δάφνις viri nomen, ac differentiae causa femineum nomen ἢ Δαφνίς vult formari, uti ἢ Δαφνίς, *laurea*, vel *bacca lauri*; quod probō, licet ob consensum edd. nil mutarim. Alias Δάφνη Nymphae nomen ubique obvium, Δαφνίς minus frequentatum: sed solent illa mulierum in ἰς esse oxytona, ut Θρυαλλίς, Θαίς, Βακχίς. Vid. Alciph. I, Epist. 39. Quare Guyeto omnino assentior, ut res sit parvi. REITZ.

Pag. 222. l. 9. Προπέμψει) Μεταπέμψει fors. GUYET.

ead. l. 10. Ἐπιλαμβάνομένη) An prensans? GUYET.

Pag. 223. l. 8. Ταῦτα γὰρ) Subaudi διὰ. GUYET.

ead. l. 10. Παραπολὺ αὐτῆς, ἀλλ' οὐδὲν) Apotiopepsis est. Volebat laudare pulchritudinem filiae suae, qua multum Daphnidem superet. Sed in mentem venit Adrastea, Nemesis, Rhamnusia, invida laudibus. Itaque abruptit orationem. Eodem pertinere puto, ut non legamus ἄλλο, sed ἀλλ', id est ἀλλά. Sed non multum refert. GESN. Παραπολὺ αὐτῆς, i. e. πλέον αὐτῆς, s. πλείονα ἔχεις ἢ αὐτή. Guyet. Immo καλλίων supplendum, quod studio supprimit mater: & ab comparativo illo pendet genitivus, alioqui παραπολὺ simpliciter cum genitivo iunctum significare fere contrarium, ut παραπολὺ τῆς ἐλπίδος, *spe minus*, vid. Viger. de Idiotism. p. 520, vel potius Bud. Comm. pag. 129. REITZ. In margine Ms. Reg. 2955. annotatum legas: τὰ ἄλλα αὐτῆς οὐδὲν πρὸς τὸ σὸν κάλλος.

Pag. 224. l. 23. Ἄν ἐτι τεισῶτον) Totus hic Dialogus plane similis epistolae 36, L. I Alciphronis, quod non fugit Berglerum, qui potest consuli pag. 160 seqq. REITZ.

ead. l. 24. Τῇ Πανδήμῳ) Cognomenta Veneris, Pandemus & Urania. Ἀμφοτέραι πόρναι, ἢ μὲν Πάνδημος, ἢ δὲ Οὐρανία. ἢ τινι Οὐρανίᾳ τετέμιστο ἐν κήποις. αἶγχα δὲ Πανδήμῳ, διὰ τὸ τοῦ ζῶου συνεταστικόν (συνουσιαστικόν Ms. Reg. 2954.) τε καὶ παρὰ τὰ Ἀφροδίσια ἀκρατές. δάμαλιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σωφρονέστερον, καὶ ὅτι ὑπὸ ζυγὸν ἄγεται τὸ ζῶον καὶ οὐκ ἄφετον, δὲ τὴν νόμιμον τοῦ γαμίου ὑπαινίττεται συζυγίαν. ὥς πλουτοδότειρα δὲ ἥδη ἐστίν. Sic ad oram Ms. Regii, quam notam sequitur Cod. Memmian. dum dicit μη-κάδα esse sacrificium τῆς Πανδήμου, διὰ τὸ πρὸς συνουσίαν καταφέρēs, καὶ δάμαλιν τῆς Οὐρανίας, διὰ τὸ ὑπὸ ζυγὸν τετάχθαι. BOURD. Vide notam nostram ad ἀποφρ. c. 11, & Δημ. cap. 13. SOLAN.

Pag. 225. l. 1. Οὐρανία) Itane? Uraniae etiam faciebant meretrices? Atqui castior illa Venus perhibebatur. V. supra finem Dial. V. De utraque Ven. Pausan. p. 203, 34. SOLAN.

ibid. Τῇ ἐν κήποις) Veneri, de qua dictum est supra ad Eik. c. 4 & 6. SOLAN. Omnino sic restituendus hic locus ex Mss. Reeg. 2954 & 2955: τῇ Οὐρανίᾳ δὲ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν, στεφανῶσαι δὲ &c. omisso scilicet καὶ ante τῇ ἐν κήποις & ἑκατέρα poit δάμαλιν, quae sensum turbant in vulgatis. Placuit idem cl. Bel. de Ball. nec aliter legisse videtur Guyetus, quem vide supra haec citantem ad pag. 219, l. 7.

ead. l. 2. Πλουτοδότηραν) An *Aphroditēn*? GUYET. Immo *Cererem*. Vid. Hemsterh. T. I, Tim. c. 21, ubi id ex Orphei H. 39, addito & hoc Luciani, probat. REITZ.

ead. l. 7. Ἐὰν ὁ πατὴρ) Subaudi *Ζηῆσσοι*, *Ζῆνοι*. GUYET.

ead. l. 11. Κατὰ ταῖν Θεῶν) Ad oram Mf. Regii scriptum erat: κῆρη καὶ Δήμητρα αἱ Θεαί, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιάς, ἄρκος δὲ τοῦτο Ἀθηναίων ὡς καὶ Λακεδαιμονίων οἱ Διόσκουροι, οἱ καὶ ἀμύνουσιν, νῆ τῷ Σιῷ. BOURD. *Cererem* & *Proserpinam* intelligi, idque mulierum, non virorum, iusiurandum fuisse, docet Spanh. ad Callim. p. 658 f. & seq. Sic οὐ μὰ τῷ Θεῷ, non, per *Cererem* & *Proserpinam*, Chorus mulierum ap. Aristoph. in *Thefm.* v. 725. REITZ.

ibid. Ταῖν Θεῶν) Vide Spanh. ad Callim. 655. SOLAN.

ead. l. 12. Πολιάδος) An meretriciam etiam Deam cum Scholiaste *Minervam* faciemus? V. 16. Spanhem. Ego mallem *Κωλιάδος*. Vide tamen Συμπ. cap. 32; neque meretriciam Deam statuere necesse est. SOLAN. Πολιάδος recte etiam infra *Conviv.* c. 32. REITZ.

ead. l. 14. Καταθεῖναι συμβολὴν) Hac de re copiose Isaacus Casaubonus ad Athen. BOURD.

ead. l. 15. Καὶ πάλιν τὰ δύο) Subaudi *δέδωκας*, ἀπὸ κοινοῦ. GUYET.

Pag. 226. l. 1. Ὁ Χῖος) Deest in Mf. BOURD.

ead. l. 2. Ποινσάμενος) Πριάμενος legit interpres. GUYET.

ibid. Ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας) Interpres legit, ἔδει γὰρ Χαιρέαν. GUYET. Scilicet *debebat coenam* — *dependere*, dederat *Micyll*. Sed non abit inde Gesn. Neque video, quin *ἐδεῖτο* hic eodem redeat. Si enim *indigebat* (scil. his donis) *ad coenam reddideris*, vel simpliciter, *indigebat conferre*, i. e. opus ei erat symbolam conferre, quid intererit? Et si *ἔδει* legas, idne impersonale cum nominativo consistere potest? REITZ.

ead. l. 3. Ὁθῖνας γὰρ) Subaudi οὗς *δέδωκας*, ut supra.

GUYET. Malim δὲ pro γὰρ, quia eodem spiritu iam dixit γὰρ. Sed esto muliebris sermo, per me licet. At alibi satis eleganter Nostro loquuntur mulieres. REITZ.

ead. l. 11. Δίδραχμον) Vide Dial. XIV, ubi bis pretium idem notatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὀλίγας) Deest in Mf. BOURD.

Pag. 227. l. 1. Ταραντινίδιον) Vid. rursus, si operae existimas, Bergl. ad Alciph. I, p. 160. REITZ. Ad hoc verbum in Mf. Reg. 2954. habetur hoc Scholion: Ταραντινίδιον διαφανέστατον ὕψωμα ὃ περιβάλλοντο ἅτε θέριστρον. Ταραντινὶς δὲ ἐκαλεῖτο ὡς τῶν Ταραντινίδων περιφανέστερον αὐτὸ ἐργαζομένων.

ead. l. 7. Προσίν) Pro προσιέσαι Attice. GUYET.

ead. l. 8. Ἀκαρνανεύς) Ἀχαρνεύς omnino leg. videtur. GUYET. & MENAG. Quare? An quia syllaba abundat, aut Ἀκαρνάνια adspirare scribendum Ἀχαρνάνια; minime. Nam Ἀκαρνάνας vocatos διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλὰς, quod caput non tonderent, tradit Strabo X, p. 465. (714.) Quid ergo? Ἀχαρνεύς volunt hunc vocari ab Atticae δῆμῳ vel oppido Ἀχαρναὶ dicto, unde certe Ἀχαρνεύς formandum; vid. Cellar. Geogr. Ant. pag. 937. Quod ut recte iudicant Guyet. & eius compilerator Menagius, ita fide Codd. ope mihi nihil mutare licet. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπομύκτισσας) Nondum, puto, alias observatum verbum. Suspiciatur lenius legendum esse ἀπομύχθισσας cum μυχθίζω sit apud Hesychium, μυκτίζω nusquam compareat. Ita ἰχθῦσι ταῖς ἰκτίσι substitutum ivimus supra in Διψιδ. c. 3. Sed quidquid sit de forma verbi, cognatum esse τῷ μυκτῆρι & τῷ ἀπομύττειν, non dubito, & significare superbe & cum strepitu quodam inflatarum explosarumque narium aliquem reiicere. GESN.

ead. l. 11. Μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος Χαῖρ.) Ἀδωνιν δὲ τὸν Χαίρεαν ὡς ἀργὸν ἀποκαλεῖ, καὶ μηδὲν ἄλλο ὅτι μὴ καλὸς εἶναι κέκνηται. Sic ad oram Mf. Reg. 2954.

ead. l. 13. Κινάβρας) Hesych. κινάβραν, δυσωδίαν τῶν τράγων. GUYET.

ead. l. 14. Λεῖός μοι) De hoc proverb. Erasmi BOURD. Vid. Diction. Baylii T. I, p. 41, col. 1. LA CROZE.

ibid. Ἀκαρνάνιος) Ἀχαρνεύς forte. GUYET.

ead. l. 15. Ἀποπνεῖ) Ἀποπνεῖτω legendum. GUYET.

Pag. 228. l. 7. Σωφρονήσεις) Sic Pell. quocum conspirare videmus Mf. Reg. 2955. Vulgo σωφρονήσης, minus bene.

ead. l. 8. Θεσμοφόρου ἱέρεια) I. e. quia Cereris sacerdotes caste vivere debebant; vid. Spanh. ad Callim. p. 662. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλῶα) Conf. supra Dial. Meretr. I pr. REITZ.

ead. l. 11. Μαννάριον) Leg. fort. γαννάριον, ut supr. (Dial. VI.) An μαννάριον est α μάω, μάννω, μάννα; quod idem est τῷ μάμμα. GUYET.

Pag. 229. l. 3. Οἰσι) In Mf. ἔτι. BOURD.

Pag. 230. l. 1. Περιέχειρεν) Vid. Hemsterh. ad T. I, Tim. § 4. REITZ.

ead. l. 13. Ἐρᾷ γε) Ἐρα γε legend. videtur. GUYET.

Pag. 231. l. 1. Πλούσιον) Aut nomen ipsum hoc statuentum, aut excidit aliud nomen ante πλούσιον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὸ πλουσίων — σπουδάξουσιν) Pluribus hanc phrasin probat Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 29, p. 120; persuaderetque, & illic σπουδασθῆναι ὑπὸ σοῦ, non ut vulgo, ἀπὸ σοῦ legendum. Habuimus idem supra, Rhet. Praec. cap. 23, ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάξουσιν. REITZ.

ead. l. 8. Ζηλότυποι) Corrupta haec verba cenfeo. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. vertit: *Les hommes jaloux deviennent généreux, lorsqu'on leur cause beaucoup d'inquiétudes.* Ac si legeretur in textu ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα δίδωσι.

ead. l. 12. Μεγάλοι) Corruptum etiam hunc locum cenfeo. Fl. quidem πείθοντο habet, sed neque sic sana erant omnia. SOLAN. Μεγαλόδωροι ἔρωτες γίνονται, εἰ καὶ &c. legit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 15. Σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκάτης, οἶμαι, ἢ ἑλαττον οὐσα τυγχάνεις) Perspicue legendum ὀκτωκαιδεκάτης. Fit sermo ad meretricem. IENS. Recte monuit Iensius, hanc vocem emaculandam, quod nos sedulo fecimus. SOLAN. Emendationem Iensii firmat Mf. Reg. 2955.

Pag. 232. l. 4. Ἦρα δὲ) Ἦρα μου esse in Fl. additum erat in marg. Ald. Falso; nam Fl. Ἦρα δὲ diserte habet cum aliis. Ergo aliunde illam varietatem accepit, aut aberravit, verba ex versu praeced. huc festinanti oculo referens. At mutato nihil opus esse, patet ex iam praemisso Ἦρα μου Δημόφ. Cui μου iterato subiicere minus hic elegans, quam δέ. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπέκλεισα) Olear. ad Philostr. I, pag. 20, n. 20. REITZ.

ibid. Καλλιᾶδης) Quamquam ficta fere haec nomina sunt, Callinum petere videri potest, de quo Ἀπαιδ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναφλέγεται) Sic excludendo & aemulatione languidum adolescentis amorem resuscitat meretrix ap. Al-

ciphr. I, 37, p. 168, ubi de hoc artificio plura Bergl. REITZ.
ead. l. 16. Ἀπαντα ἐποίησεν) De irritato conatu; ut apud Martialem, omnia cum fecit. BOURD.

Pag. 233. l. 11. ΔΟΡΚΑΣ) Cum quatuor tantum illas; quas exhibemus, personas habeant edd. optimae, & in ipso Dialogo non appareat, duas ancillas ΔΟΡΙΔΑ & ΔΟΡΚΑΔΑ adesse, priorem in inscriptione omisi. REITZ.

Pag. 234. l. 2. Πῶς ἡμῖν ἐπράξατε) Lege ὑμεῖς. GUYET. Tu nihil mutabis, lector, si illud μοι & ἡμῖν ferme πλεονάζον, sed tamen familiaritatis signum, & creberrime occurrens attenderis. Ceterum si cui πράττειν pro degere, vivere, non satis notum, adeat praeter Bud. Comm. & Kust. ad Aristoph. Plut. 341, etiam I. Elsn. ad Epist. ad Eph. VI, 21. REITZ.

ibid. Τῶν πολέμων) Coniiceret forte πολέμιον; ut sit, num quid ab hostibus reportastis spoliolum. At nihil est mutandum: nam ἄξιον cum πολέμων recte cohaeret; aegre iungeretur cum πολέμιον. REITZ.

ead. l. 6. Ἀθηνᾶ στρατεία) Huius cognominis Pausanias; qui ultra triginta alia passim affert, nusquam, quod quidem sciam, meminit. SOLAN.

ead. l. 12. Πρὸς γε Παρμένωνα &c.) Sed scribendum Παρμένωνα, ut recte pag. 730; (Bis Acc. c. 16.) nec aliter usus & Grammaticus canon postulat. IENS. Bene emendat, sed Πολέμωνα altero illo loco legas, non Παρμένωνα. REITZ.

ibid. Παρμένωνα) Iensius sic recte scribere iussit, cum in libris omnibus esset Παρμένωνα. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐβόμβει τὰ ὦτα) Vides, quam vetustus ille error, qui nostra etiam aetate multorum mentes infidet. SOLAN.

Pag. 235. l. 8. Ἀργύριον μὴδ' ἀριθμῶ) Specie proverbii pro immensis divitiis. Sic in Epistol. Saturnal. Xenoph. Hellenic. lib. 3. Suid. μεδ' ἡμῶν τ' ἀργύριον ἀπομετρεῖν. Horatii & Petronii interpretes. BOURD.

ead. l. 13. Ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν) Hoc etiam specie proverbii: patet apud Herodot. & Diodor. Sic. BOURD.

Pag. 236. l. 1. Πάντων) Florentinum παρόντων placet, ex cuius compendio forsitan πάντων est natum. Neque mihi quicquam, de summa rerum vertendo, defendat vulgatum; nam id huc non convenit, & περὶ τῶν ὅλων tum porius dixisset. Sed de praesenti rerum statu deliberandum erat. Interim nondum recepi παρόντων, quia aliis vulgatum satis sanum videbitur. Responsum vero Pannychidos ἐκ τῶν παρόντων ad id ipsum videtur alludere; ideo eo magis velim παρόντων etiam

priore loco legi. REITZ. Παρόντων) Restituimus lectionem Florentinae, quam etiam praefert Mf. Reg. 2955.

ead. l. 3. Φιλόστρατον) Hic Philostratus, si lo. Iensio credas, (de Script. Hist. Philos. I, III, c. 13, pag. 279 & 283.) celebris est scriptor vitarum Sophistarum, quae exstant. Ridiculum! SOLAN.

ead. l. 13. Ἐκλύομαι) Idem, quod ἀδμημονῶ. Leg. Aristaen. Epist. 28, lib. I. BOURD.

Pag. 238. l. 3. ΠΑΝ.) Pro Pannychide inepte in quibusdam legebatur antea Polemon. SOLAN.

ead. l. 9. Τοὺς Θράκας) Subaudi ἄγε, aut quid simile, an ᾧδε, i. e. huc age, adduc. Ἐπέχω. GUYET. Parum interest, quid suppleas: est ille accusativus subito imperantis, poscentis, ubi varia verba subaudiri, pro re nata, queunt. Quin ergo vel κάλει intelligas, licet; nam illico advenerunt. Nec tamen improbarem, si pro ᾧ Παρμ. invenirem ᾧδε. Verum quo brevior locutio, eo imperiosior. Sed cum vel ipsum ᾧ sic abesse possit, non iam, cum adsit, peccaverit, qui ᾧδε pro eo legat. REITZ.

ead. l. 10. ΠΑΡΜ.) Quamvis in titulo non compareat Parmenonis persona, necessario hic requiritur; neque enim ut cum plerisque libris Pannychidi haec tribuas committendum est. Fl. novam personam non inducit. P. & S. quod 'miseris, Parmenoni quidem in versione tribuunt, in Graeco textu Pannychidi. SOLAN.

Pag. 239. l. 1. Διμοιρίτης) Sic Chronof. c. 15. Ita vocatur ὁ διπλοῦν μισθὸν λαμβάνων. Dicitur & διμοιριστὴς καὶ διμοιραῖος. BOURD. Nauticum est vocabulum, sed ideo adhibet, quia nautam loquentem inducit, cui sua sola nota. SOLAN. In marg. Paris. additum: διμοιρίτης a διμοιρία, quam eandem & ἡμιλοχίαν Suidas vocat. Guyetus autem sic: subaudi στρατιώτης, i. e. cui duplex annona datur, διπλὴ μοῖρα. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπὶ δόρυ) Verti, protensis hastis, ut hastas suas quasi sequantur milites, parati ad proelium. Non ignoro ἐπὶ δόρυ illud, quod est inter παραγγέλματα s. imperia militaria, v. g. apud Arrian. Taet. pag. 71 seq. ubi ἐπὶ δόρυ in dextram! ἐπ' ἀσπίδα in sinistram! significat. Sed huc convenire non arbitror. GESN.

ead. l. 4. Τίβυς) Cognatum videtur esse τῷ τίφους, a τίβυς, τίβυρ. Tibur Argeo positum colono. GUYET. Τίβιος) Sic Fl. optime. In reliquis Τίβυς. Vide, de eo nomine quid ad Τιμ.

cap. 14 dictum sit; quae nota loca innumera profert, ubi ita scribitur. SOLAN.

ead. l. 23. Πολύς) Alibi fere πολὺν χρόνον. SOLAN. Πολὺς ἤδη χρόνος) Nihil analogiae repugnat, nam ἐστὶ intelligendum. Rarius tamen Noster ita loquitur; sed videtur esse locutio communi vitae familiarior, quali mulieres uti solent. Ἔστὶ autem additur deinde Dial. XI ante med. πολὺς δὲ χρόνος ἐστὶ σοὶ ἑρῶντι. REITZ. Cl. Bel. de Ball. emendabat: ἐξ οὗ γὰρ ἑώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος &c. Haud male.

Pag. 241. l. 2. Νευρίδα) Νεβρίδα scribendum videtur. GUYET. & MENAG.

ead. l. 4. Ποικίλη) In *Par.* quae *palaestra* converterat, haec glossa Micylli addita: alias *porticu*, παιδικὴ enim Graece habetur, quod ut corruptum puto, sic rursus ποικίλη vel παλαίστρα legendum puto. Cumque Solan. in marg. quoque indicarit, se ποικίλη edi velle, nihil haesitavi, quin veritati parerem. REITZ.

ibid. Ἀρισταινέτου) Occurrit hoc nomen saepius apud Nostrium; vide Dial. II, & Συμπ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐκ ἔχουσιν εἰκάσαι) Deerant in Ms. BOURD.

ead. l. 13. Ἔστρεφον) Subaudi κατὰ νοῦν. *Animo versabam.* GUYET. & MENAG. Habuimus idem supra Alex. § 8. REITZ.

Pag. 242. l. 2. Ἐπισσευρμένα) Ms. περισ. BOURD.

ead. l. 13. Μὴ ὤραισιν ἴκοιτο) Proverb. Atticum, de quo antea Casaub. ad Athen. BOURD. Proverb. de quo nos pluribus ad Diog. Laërt. in Anacharsi, p. 37. MENAG. Conf. supra ad Dial. Deor. VI f. cum nota Hemsterh. Ac de Salt. cap. 5 f. REITZ.

Pag. 243. l. 6. Τί σοι) Usque ad ἔχει aberant a Ms. BOURD.

ead. l. 7. Ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Conf. AG. X, Praef. p. 14, & Athen. 524 E. Quia crudeles in captivos. Aliam huius proverbii rationem indicat Diog. Laërt. p. 26 E. sed minus veram. SOLAN.

ead. l. 16. Ὀλως) Forſan ὅλος. Sed non tanti refert. Saepissime enim eodem redire, aut certe saepe a librariis permutari, vid. nos ad Herc. Gall. § 1, Ienſ. ad Hermot. cap. 2. Cum ἐστὶ tamen ὅλος frequentius. Alciph. I, 13, pag. 54, ὅλος εἶμι τοῦ πάθους. Item III, 11 pr. ὅλη εἰ τοῦ ἀστέως. Ib. Ep. 12, ὅλαι τοῦ μέλους ἐγίνοντο. Sed quando περὶ additur, ut hic, alia res est. Nam sine περὶ vix aliter potest, quam adiective, enuntiari. REITZ.

Pag. 244. l. 3. Γαστρίσαι) Γαστρίζειν, *explere ventrem, saturrare, ventrem saturare*. Exponitur & laute accipere. Sed hic τὸ saturare placet. GUYET. Pro *saginare*, Alciph. III, p. 374. Sed & pro *ventrem percussio* interdum accipi, vid. Gesner. ad Rhet. Praec. c. 24. REITZ.

ead. l. 5. Κέννισται) In margine Ms. Cod. κέννισται, ἀντι ἐρωτικῶς ἔχει εἰώθεσαν γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὸ τῶν ἀτόπων λογισμῶν κάμνοντες κατατετρύχθαι. BOURD.

ibid. Νεβρίδος) Quia id supra hoc Dial. recepi, etiam hic admittendum fuit. REITZ.

ead. l. 7. Κεραμεικῶ) Intra urbem. V. Meurf. AG. IV, 999. SOLAN.

Pag. 247. l. 4. Ἄ εἶδες Φιληματίου) Infirmitia videntur & inepta. GUYET. In ora Ms. Reg. 2954. adscriptum legitur: οὐ λείπει, ἀλλὰ μεμετεώρισται ὁ λόγος, ὥς ἐν διαλόγῳ φαλεῖ γίνεσθαι. Quam Scholiastae annotationem secutus cl. Bel. de Ballu ita hunc locum emaculandum censet: Εἶδες δὲ ὄλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον; καὶ γὰρ ὅσα τοῦ σώματος μὴ φανερά ἂ εἰ εἶδες (sic Fl.) Φιληματίου . . . καὶ (sc. εἶσιν nisi pro καὶ malis legere ἀλλ') ὥς ἐχρην &c. à l'égard des parties du corps qu'elle ne montre pas, si tu avois vu celles de Philemation . . . Elles sont comme doit les avoir une femme de quarante-cinq ans.

Pag. 248. l. 3. Περδάλει ἔοικεν) Maculis distincta est, i. e. τοῖς ἀλφέσι, inferius. GUYET.

ead. l. 12. Τὴν σορὸν) Capularem senem. GUYET.

Pag. 249. l. 18. Θρύπτῃ) Ex eo Aristae. Epistol. 16, lib. II. BOURD. Alciphron, a quo Lucianum sua mutuatum suspicatur Bergl. fere eadem habet I Ep. 36, p. 162. REITZ.

Pag. 250. l. 5. Τὸν Φάωνα) Nimirum in proverbium emendatissimae formae abiit ille Sapphus amafius, de quo nihil opus est dicere, post ea, quae ingeniosa Wolfii diligentia conducta sunt ad Sapph. n. 124 seq. GESN.

Pag. 251. l. 7. Μήλου ἀποδακὼν) Conf. supra Tox. c. 13. Sed & malis puellas petere amatorium fuisse, ter quater indicatur a Diog. Laërt. L. III, vit. Plat. S. 32, pag. 183 seq. Long. Past. I, p. 19. REITZ.

ead. l. 10. Τῶν μαστῶν) Quin μαστοὶ de feminis dicatur, nemini est dubium. Eurip. Androm. 223, Καὶ μαστὸν — ὁδοῖσι σοῖς Ἐπέσχον. Et sic idem perpetuo; vid. ib. v. 511 & 629. Hecub. 424. Orest. 842. Phoeniss. 313 &c. At supra Amor. cap. 41 μαζῶν etiam de mammis muliebribus; quod

nonnemo mutabat in *μαστῶν*, quia *μαζοὶ* virorum, *μαστοὶ* mulierum essent. Cumque ibi promiserim, me hic de illa differentia acturum, en pauca: Ammonius, *Μαστὸς μαζοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ γυναικεῖος. — Μαζὸς δὲ ὁ ἀνδρεῖος*. Idque ex Hom. II. Δ, 123, probari putat, ubi *μαζῷ πέλασεν* de viro dicitur. Possem & alia similia Homeri addere, ut II. Θ, 121, ubi Eniopeus vulneratur *παρὰ μαζόν*. Item ib. 318. Ac Δ, 490 & 537 &c. Eandem differentiam statuunt Thom. Mag. & Suid. Sed ex istis Homeri nihil probatur, quia inde non sequitur, etiam *μαζούς* ideo de feminis non dici; (contrarium patet in Amazonum vocabulo, quod veteres a privatione mamillae derivant; licet falso; tamen videmus eos ab significatus ratione non abhorruisse.) Immo Long. in Past. *ἑπλῆ* semper adhibet de ubere caprae ovisque, an hinc statim sequitur, non etiam *ἑπλῆ* de mulieribus quoque dici? Sed *μαζούς*, quod agimus, & feminis tribui, vid. bis ap. Ach. Tat. I, p. 4, qui de virgine Europa, *μαζοὶ δὲ στέρνων ἡρέμα ποκύντοντες ἢ συναγουσα, ζώνῃ τοὺς μαζούς — ἐκλείεν*. Rursus p. 15 generaliter de omnibus recens natis: *τὰ ἀρτίτοκα τῶν βρεφῶν — οἶδεν ἐν τοῖς μαζοῖς οὔσαν τὴν τράπεζαν*. Callim. Hymn. in Del. 274, de Apolline nutricis mammam fugente, — *ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν*. Item in Dian. 214, de Nympha, — *καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός*. Aelian. XII, 1 med. de Cyro Aspasiā amante: *ἐπεὶ καὶ τῶν μαζῶν προσήψατο*. Ne plura congeram. Verum & vicissim *μαστούς* de puero, Noster supra, Amor. c. 53 f. adeo ut vana sit Grammaticorum distinctio; nisi, quod suspicor, de paucis tantum scriptoribus intelligenda sit. REITZ.

ead. l. 11. Ἀποδέσμῳ) Intellige vinculum mammillarum. KUSTER. Vid. omnino *Ἐρωτ.* c. 41. SOLAN.

ead. l. 15. Ἔστι τις θεὸς ἢ Ἀδράστεια) Catull. BOURD.

Pag. 252. l. 10. Λίθος οὐκ ἄνθρωπος) Proverb. BOURD. Sic Aristophanem in Nub. vulgus stupidum vocare — *ὄντες λίθοι*, Terentiumque in Heaut. V, 1, *Quid sis lapis?* addito & hoc Luciani loco, notat L. Bos in Obs. Crit. p. 75, 76. Sed res nimis nota. REITZ.

Pag. 253. l. 8. Καταγιγνώσκης) Emaculavi mendum omnium impressorum, qui hic *καταγιγνώσκεις* habent. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀτεγχετός) Sic sola I. ed. optime. Reliquae *ἔγχετος*. V. 2. quae I. fere *κατὰ πίδα* sequitur, venustatem Lucian. Vol. VIII.

huius scripturae non affecuta, neglexit. Lege 'Αλεξ. cap. 25, & plaude. SOLAN.

Pag. 254. l. 2. Τῆς χρηστῆς) Εἰρωνικῶς. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν αὐλίου) Sic edd. non hic modo, sed & infra Dial. XV, sive Meretr. ultimo, in med. καὶ ἡ αὐλίου ἡράσσετο. Conf. & supra Tox. cap. 17. Nam aliis αὐλίου vulgo scribitur. REITZ.

ead. l. 15. Οὐχ εὖρων) Mallem οὐχ εὔρον. SOLAN.

Pag. 255. l. 2. 'Εν χρεῶ κεκαρμένον) Paulo post quid hoc sit docet, cum ait, morbo defluente coma, carui eam rasisse. Dilce etiam hic morem fuisse, ut iuvenes ἐν χρεῶ κεκαρμένοι essent, cum iuvenem esse crediderit, quem ita habere palpando sentiebat. SOLAN.

ead. l. 15. Πηνίκην) Conf. supra Dial. Mer. V med. ubi cum πηνίκην dederim, & hic ita scribendum erat. Πηνίκην vult Guyet. cum Lexicograph. REITZ.

Pag. 256. l. 12. Τὸ δεῦνα) Τὸ δεῖνδν scribendum videtur. GUYET.

Pag. 257. l. 2. 'Εν δὲ) Illud δὲ initio Dialogi, sine apparente relatione, vid. etiam Dial VII & VIII pr. REITZ.

ead. l. 5. Οὐδεὶς) Etsi frequentius οὐδεὶς scriptum invenio apud Nostrium, nihil tamen obstat, quin & οὐδεὶς hic ser- vem, quia & promiscue apud alios, ut satis dictum ad Paraf. cap. 3. REITZ.

ead. l. 7. Διέπειρα) Conf. Alciph. III, Ep. 36, pag. 352. Item pag. 350 & 351. REITZ.

ead. l. 9. 'Ες πλαίσιον) Hanc vocem interpretatur Codex Memmianus: πλαίσιον, παράταξις ἐν τετραπλεύρῳ τῷ σχήματι, ταύτην δὲ ἐκτάσσουσιν ὅποτε ὀλίγοι πρὸς πλείους διαγωνίζονται. Hanc habent interpretationem Pollux, Hesych. BOURD.

Pag. 259. l. 15. Σάρισα) Ita scribenda haec vox N. Δ. XXVII. Quae tamen hic, & duobus sequentibus in locis, simplici sigma in omnibus impressis scripta est. SOLAN. Bergler. ad Alciph. III, pag. 351, recte quoque affirmat, usitatus gemino σ scribi; sed quia mox ter quater se offert uno σ exaratum in omnibus, ego nihil mutare volebam. Cum & in Poll. L. I & X, σάρισσα recte quidem editum; sed Iungerm. ad I, S. 138, testetur in Mf. σάρισαν legi. Quin vel σισάρας apud Alciph. l. d. edi passus est Bergl. quod sic scriptum invenerit, etsi σαρίσσας legendum vidit. Verum cum in Dial. Mort. XXVII, § 3, σάρισσαν, &

§ 4, *σπλῆσθ* edd. constanter habere recognovi, nil amplius haesitavi & hic ita edere. REITZ.

ead. l. 16. Ἀπεδαιροτόμῃσα) Ita scribendum cum *B. 2. & S.* ut apud Hesiod. *ἔσθῃ*. non ut in plerisque scribitur *ἀπαιροτόμῃσα*. SOLAN.

Pag. 261. l. 4. Ἐς δύο) De hac phrasi Germanis Belgisque familiari, vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. pag. 459. Et supra *Tox. c. 54*; ac I. Elsn. ad *Div. Marc. XV, 38*, qui & alia Luciani loca indicat. REITZ.

ead. l. 5. Κειμένους) Laudatus modo Elsn. ad *Evang. Luc. XXIII, 53*, τοὺς κειμένους interdum simpliciter de mortuis dici probat, ex *Aristoph. Neb. 550*, *Eur. Rhes. 670*, & *Hesiod. II, pag. 66*. Sed a Luciano hoc loco coniungi, quod posterius tamen nihil mirum, & in enarratione eiuſmodi vix aliter fieri debebat. REITZ.

ead. l. 11. Δημιῶδας) De his dictum est ad *Ἐρωτ. cap. 2. SOLAN.*

ead. l. 13. Φονεῦ) Mallem *φονεύς*, si per sequentia liceret: certe in *Fl. ὁπόσον* est. SOLAN. Si olim *φόνει* scriptum fuisset, ultima per compendium exarata, id, accentu omisso, facilius migrare potuit in *φονεῦ*, quam ut *ε* imperativi omitteretur. Sed eod. redit *φόνει* a *φονέω*, an *φόνευε* a *φονεύω* eligas, modo tum *ὁπόσον* cum *Fl.* legas. At neutrum plane egebit mutatione; cum *φονεῦ* vocativus sit ab substantivo *φονεύς*, & *ὁπόσων* genitiv. inde pendens. Sed vide notam seq. REITZ.

ibid. Ὀπόσων) Florentina lectio magis placet; modo *φόνευε* tum simul legas: nam etsi vocativus *φονεῦ* cum *ἄριστε* convenit; melius quadrat imperativus cum *ἔβρωσο* iungendus. REITZ.

Pag. 263. l. 23. Βιβυὸν ἔμπορον) *Thyna merce beatus*. HOR. GUYET. & MENAG.

Pag. 264. l. 8. Ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος) *Γυναικεῖα* haec ὑποδήματα, ut vult Hesych. De his *Cic. I de Orat. Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles & apti ad pedem, quia non essent viriles*. In *Memmiano Cod.* erat: *Σικυονικὰ ὑποδήματα διαφέροντα τῶν ἄλλων ἦσαν, ὥς καὶ αἱ ἰφικρατίδες, ἀπὸ τοῦ ἰφικράτους πολλὴν περὶ ταῦτα φιλοκαλίαν ἐπίδειγμένον*. Dicuntur hi calcei etiam *ἰφικρατῆρες*. BOURD. Hesych. *Σικυῶνικα ὑποδήματα, γυναικεῖα, καὶ ψέλλια*. *Cic. L. I de Or. Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles & apti ad pedem, sed non viriles*. MENAG.

ead. l. 12. Ἀλάβαστρον) Hinc lux historiae Evangelii. SOLAN. Evang. Marth. XXVI, 7, γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα. Luc. VII, 37 &c. REITZ.

ead. l. 17. Παρ' ἐμοὶ) Spatium vacuum *I.* hic reliquit, ἀποσιωπήσεως notam, quam imitari sumus. REITZ.

Pag. 265. l. 3. Σαπέρδας) Quid saperdae, notum ex interprete Aristophanis, Polluce, Suid. Hesych. & interpretib. Perfii. In Cod. Memmiano saperdae sunt ἀφύαι τεταριχευμέναι διειρημένα καλάμῳ, ἢ ὕβια τεμάχη τεταριχευμένα. BOURD.

ibid. Καὶ πέρκας) In eodem Memmii Cod. πέρκας εἶδος ἰχθύος τεταριχευμένου. BOURD.

ead. l. 6. Βίκον) Hesych. Βίκος στάμνος ὅτε ἔχον. MENAG.

ead. l. 7. Τυρὸν) Casei ex Cythera meminit Epicurus ap. Diog. Laërt. p. 269 E. F. Vid. Men. not. pag. 263. SOLAN. Τυρὸν — ἐκ Γύθιον) Non ausim mutare quidquam ea sola causa, quod Κύθιος τυρὸς celebratur a Stephano Byzantino, inprimis cum ter idem nomen repetatur; nec varietatis quidquam annotatum videam. Γύθιον & Γύθειον urbs Laconicae maritima, navale celeberrimum, unde certissimus in Cretam cursus &c. quidni potuerint etiam inde casei celebres advehi ad alios? GESN. Vide nos ad Laërtii Epicurum. Menag. Luc. Holsten. in nott. ad Stephanum de Urb. in voce Γύθιος emendat hunc Luciani locum, docetque hoc & mox in seq. binis locis legendum esse Γύθιον. Almelov. Conf. mox ad Γυθιακόν. REITZ. Γύθιον, τόπος παραβαλάσιος τῆς Λακωνικῆς. Schol. Mf. Reg. 2954.

ead. l. 12. Τοίχου ἄρχοι τοῦ δεξιῦ) Turnebus XXVIII, 43, de nautis intelligit. Potterus de remigibus. Videndus etiam Pollux, qui τοίχαρχον appellat. Baif. 118, 1. Meminit Noster etiam Ζ. τρ. cap. 49; sed idem, quem *nautam* hic vocat, *remigare* ait. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμῶν ὑπερορᾶς) Sic antea ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίνονται. Sic apud Petronium, *postquam amari se sensit, supercilium altius tulit*. BOURD.

ibid. Ἀφροδίσια) Nautarum celebritate maxima agebantur. Vid. Plut. 1406, 2. SOLAN.

ead. l. 14. Πρὸς τοῖν ποδοῖν) Πρὸ —. GUYET. Sed habuimus etiam ἐκείντο ὁβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν, supra Philop. c. 20, quam lectionem constanter utroque loco retinent libri; quare nihil corrigere ausim, cum ποδοῖν dativum casus sit, cui πρὸς adiunctum significare *apud, ad*, nihil opus erit

exemplis docere. Non spernerem πρδ, sed non ita necessarium ducerem, ut vulgata sit movenda. REITZ.

Pag. 266. l. 13. Τὸ ἐνοίκιον) Sic in Cronosol. Plutarch. Theophrast. Dico cetera ad Pausan. BOURD.

ead. l. 14. Γυθιακὸν) In exemplari Aldino haec omnia cum Peregrini morte amputata esse, adscripsit Solan. At in mea ed. Ald. 1. qua beneficio P. Wesselingi nostri utor, nihil amputatum est, legiturque Γυθιακὸν, tam hic, quam ἐκ Γυθίου paulo supra, & rursus infra versu huius Dial. ultimo, aequae ac in ceteris. Sed Γυθιακὸν vult etiam Almelov. REITZ.

Pag. 267. l. 1. Ἐγνημεν) Lege ἐτη μὲν. SOLAN.

ead. l. 3. Διοσκύροι) Sic libri omnes nostri, uti & Ἀλ. c. 20. Videntur sic observasse, ut in exclamatione sic efferretur, quamvis Διοσκύροι aliter vulgo audirent; ut Εὐχ. cap. 9, & Ἀλεξ. c. 4. SOLAN. Διοσκύρων) Constans edd. lect. ut supra Gall. c. 20 pr. ubi Coll. tamen Διοσκύρων, quod usitatus, ut illic indicatum. Sic Διοσκύρων, Navig. c. 9; Διοσκύροις, pro Merced. c. 1 &c. Sed quia & alias utrumque invenitur, nihil muto. REITZ.

ead. l. 13. Γυθίου) Leg. Γυθνίου, Gythnio. ALMEL.

Pag. 268. l. 9. Ἐπεισπαισας) Sic libri omnes nostri. Coll. tamen monent, ab aliis ἐπεισπασών, ab aliis rursus ἐπεισπέσας legi. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡ Κοχλὶ) De his meretricum nominibus, & quam aliquando recte personis convenient, dictum alibi a me: lege interim doctissimum interpretem Aristtaeneti; nam Aristtaenetes Epistolarum suarum nomina mutuatus est a Luciano, quod Alciphron, alique plurimi amatorii scriptores fecere. BOURD.

Pag. 269. l. 13. Ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων) De tonis dictum antea. Dixit autem ὑπέκρεκον, ἀντὶ τὰς χορδὰς διεψήλαφων, ἀναβαλλομένη τὴν Λυδίαν ἀρμονίαν, ἥτις ἠδίστη τῶν ἄλλων καὶ πότῳ προσφορωτάτη. Κρέκα metaphora ducta a la-nificio, ut apud Sapphon. γλυκεῖα μάτερ οὐ δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστόν. BOURD.

ibid. Λυδίων) Gravissimus hic, ni fallor, omnium modus. Qui sit ergo, ut ad eum tam lascive hic saltetur? SOLAN.

ead. l. 16. Ἡ αὔλειος) Ἡ αὔλειος dicitur, vel ἡ αὔλειος δύρα. Τὸ αὔλειος non placet. GUYET. Sic & supra Dial. XII post med. Solanus addit: Desunt haec (praeter Aldinam, de qua supra) etiam in exemplari Venetae secundae; in eo enim mors Peregrini ab Inquisitoribus aut superstitionis hominibus rescissa est.

In mea Aldina 1. nihil deesse, iam dixi ad Dial. XIV. REITZ. *ibid.* Ἐπεισπαίσαν) Ab ἐπεισπαίω. Vid. pag. praeced. ubi ἐπεισπαίσας. Confer etiam infra p. 638. (ed. A.) KUSTER. In omnibus nostris libris ἐπεισέπεισον legebatur, sed Kusteri emendatio placuit. SOLAN. Ἐπεισπαίσαν) Dedi hoc Solano atque Kustero, ut reciperem, quia sic paulo supra bene legebatur, & nil facilius, quam αἰ, η & ε, inter distantem & excipientem confunditur; & supra Tox. c. 61, διεκπαίσας in plerisque recte, ubi tamen quaedam etiam διεκπέσας. Vid. ib. Not. Posset quidem pro vulgato afferri, εἰσπίπτω tamen & pro irruere dici, ut apud Diog. Laërt. invenio, L. I, S. 46, στεφανωτάμενος εἰσέπεσεν εἰς τὴν ἀγοράν. Et apud Herodian. IV, 4, 12, ἐσέπεσεν εἰς τὸ στρατόν. Sed haec aliquanto minus violentam irruptionem significant, & non male ibi versum, castra attingit. Confer & infra Sympos. cap. 12, ubi forsitan similiter ἐπεισπαίσαν dabimus pro vulg. ἐπεισέπεισεν, cum εἰσπαίω & ἐπεισπαίω aptissimum, Lucianoque proprium, Aristophani aliisque hoc sensu usitatum sit. Vid. tamen παρῆσπεσιν probatum ad Ep. Satur. cap. 23. REITZ.

Pag. 270. l. 1. Ὁ Μεγαρεὺς) Aetolum supra dixerat. Megaram Aetoliae nemo, puto, novit. Quid si fuit Μεταπεύς; certe in literis maiusculis quam facile confundantur ΜΕΓΑΡΕΥΣ & ΜΕΤΑΠΕΥΣ, dextro crure literae πῖ, ut solemne est, correpto, cuivis apparet. Porro οἱ Μεγαρεῖς sunt sine dubio notiores, quam οἱ Μεταπεῖς. Sed nec hi plane ignoti, Polybii opera & Stephani: quamquam hic in Acarnania non recte collocat, ut iam observatum Berkelio. GESN. Nomine Μεγαρεὺς non solum notari civem Megarensē, sed & apud Athenienses designari quemvis hominem rusticum & inhumanum, contra Gesnerum contendit ad hunc locum cl. Bel. de Ballu, laudans Stephanum in Μεγάρα, qui sic dictam putat urbem propter asperitatem regionis, διὰ τὸ τραχὺ τῆς χώρας. Sic sane mutatione nil opus.

ead. l. 6. Ἐκθέρου) Faceffe hinc, abi in malam rem. Vid. Bergl. ad Alciph. I, p. 57, 62, 66, & 142, ubi & προσφθίρεται, abi ad — in mal. partem. Conf. Nostrum supra Asin. cap. 56. REITZ.

ead. l. 14. τὴν σύνταξιν) Quid sit σύνταξις, eod. ore interpretantur Grammatici, scil. est εἰσφορά ἢν τοῖς στρατιώταις διένειμον· περιμένον τὴν σύνταξιν, Gallis, Je vous paye-
rai à la manstre. BOURD.

Pag. 271. l. 3. Ὑόφοι) Alciph. II, 3, pag. 236, συμβαλὼν Πτολεμαίῳ καὶ Σατράπαις καὶ τοιοῦτοις ὕφοις, quod Bergler. convertit, *Satrapas & eiusmodi inania nomina*, & hoc Luciani, alterumque ex Athen. exemplum affert. Sed forsitan hic ὕφοις praeferet aliquis, ut referatur ad verba illa gloriosa, quae sunt inanes. sonitus: at potest stare ὕφοις, relatum ad οὗτοι, ut ipsi Thraiones dicantur ὕφοις esse, veluti & apud Alciph. de personis dicitur. REITZ.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 272. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΠΡ. ΤΕΛ.) Athenagoras Apologia pro Christianis. A. Gellius cap. 11, L. XII. Ammian. Marcellin. L. XXIX. MARCIL. Peregrinus, cognomento Proreus, cuius insignem λιμοδοξίαν tam facete exagitat Lucianus, philosophus Cynicus fuit, (si tamen huiusmodi palliata mendicabula tanto nomine debent cohonestari) imperante M. Antonino. desuit vivere. De quo viro diversa prorsus fuere veterum iudicia: nam *laudatur ab his, culpatur ab illis*. Huius meminerunt A. Gellius, Athenagoras, Tertullianus, & Ammianus Marcellinus. At Lucianus noster, vir, si quis alius, in deprehendis hominum moribus sagax, illum graphice depinxit, quippe quem penitissime noverat. Navem enim cum eo, ex Troade solvens, conscenderat, ibique γενναίου Περσέγγινου masculas nuptias subodoratus est; illum mortis formidine expallescens, vidit; illum oborta noctu tempestate muliebriter exclamantem, audiit. Qui Stoicum faciunt, unde id coniecerint, non possum expiscari. Quid enim? Quia tunc in aula multum dignationis habebant Stoici, (id quippe constat) non ausus fuerit Lucianus Stoicum appellitare, qui esset tamen? Quasi non alibi passim totam illam familiam acri aceto perfuderit. Itaque merae nugae; neque id vero dixeris, ubi a te libellus hic perlectus fuerit. Ceterum non hic tantum Peregrini meminit Lucianus, sed & in libello πρὸς ἀπαίδευτον, cap. 14, ubi simpliciter Proteum Cynicum vocat. Meminit quoque illius in vita Demonaëti cap. 21, ubi haec leguntur: Περσέγγινου, τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ &c. Ubi interpres, *Peregrino autem Protei filio ipsum obiurgante*; sed ibi, ut sexcentis aliis locis lapsus est, Peregrinus enim & Proteus, idem. Itaque fuerat aliter vertendum. FABER. (Invenio apud

Reginonem in Chron. ad ann. Chr. 125 inter Martyres *Peregrinum* quendam, sub M. Antonino Vero, cuius tempora optime huc quadrarent, si ampliori testimonio, & circumstantia fara eius consignata fuissent. *Vindingius* ann. 1682.) Suid. *εἰς τὸν Περεγρίνου βίον καθάπτεται τοῦ Χριστιανισμοῦ.* Cave, autem, lector, credas T. Fabro, hic asserenti, non integrum ad nos pervenisse hoc opusculum: errasse enim eum, ostendam ad c. 11 ultima verba. Repertus est, qui suspicaretur, hoc nominis a Luciano ei inditum, ut Christianam religionem, *peregrinam* scilicet, & a sacris Graecorum alienam, deridendam proponeret. (vide Pauli Vindingii &c. p. 3.) Absurde. V. A. Gell. VIII, 3, & XII, 11. Natus erat in oppido Hellepontii Pario, ut ex Nostro liquet: Meminerunt honorifice tum Gellius l. c. tum Maximus Tyrius Diss. III. V. & Tertull. ad Martyr. cap. 8. Euseb. in Chron. Olymp. CCXXXVI. Tatian. serm. ad Graec. Ad hunc Proteum respexisse Pollucem apud Philostratum pag. 593, vix dubito. *Peregrinum* quendam inter Martyres sub M. Antonino Vero recenseri in Reginonis Chronico, testatur *Vindingius* p. 4. Vid. apud Xiph. in Adr. 206 C. Euphratem philosophum veneno ultro hausto vitam finientem. SOLAN. Stephano Le Moyne in Proleg. ad Var. Sacra fol. 10 videtur *Lucianus illudere voluisse* hoc libello *martyrio Polycarpi*, hoc ipso forte anno cremati; atque eo tantum sine & consilio traducendum suscepisse *Peregrinum*, ut Christianos eodem argumento traduceret, qui ad martyrium sponte ruere videbantur, & qui de martyrum suorum, *Polycarpi* praesertim, fortitudine gloriabantur & triumphabant. Hunc *Peregrinum* non minus, quam *Simonem Magum*, *Apollonium Tyanensem*, *Satanae* artibus suscitatum, qui invidiam Christianis faceret &c. Nescio, quantum tribui debeat coniecturae viri ingeniosissimi. Certe hoc video, non per cuniculos aggredi nos solere *Lucianum*. Dicamus deinde aliquid de *vulture Peregrini* cum *Polycarpi columba* comparato. GESN.

ead. l. 2. ΛΟΤΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ &c.) Hinc cuivis apparet, epistolam esse *πραγματείαν* hanc. In Mss. tamen *λόγος* dicitur, id est, historia sive narratio, quemadmodum *Herodotus* libros suos *λόγους* vocat: lib. V, *ὥς δὲ δῆλωται μοι ἐν πρώτῳ λόγῳ.* Ita & lib. VI, *Hecataeum* citans. Ita & alii passim. Ceterum in plerisque Mss. hanc sive historiam sive narrationem frustra quaesieris. Qua causa id factum, si lubet scire, audi, quaeso, quod in uno ex Mss. Reg. adscriptum

est: Ἐταῦθα παρσίδη ἐκοντὶ ὕπερ ἐστὶ Περειγρίνου τελευτῆς λόγου, διὰ τὸ ἐν τούτῳ ἀποσκάπτειν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Consulto scilicet omissum fuisse huncce tractatum, quod in eo Lucianus derideat Christianismum. Sed Musis Graecis & bonarum literarum Genio lubet gratulari, quod non omnes maiores nostri fatui & muliebriter pii fuerint, neque tam inconsultam pietatem coluerint. Ostendam tamen infra, (ad c. 11) non plane ad nos integrum pervenisse hunc libellum. FABER. ΚΡΟΝΙΩ) Graecus hic, Epicureus, Luciano familiaris, de quo alibi non legitur. SOLAN. Si hic idem sit Cronius philosophus, quem Numenii ἑταῖρον, & allegoriarum Ἱομερί interpretem, laudat Porphyrius de antro Nymph. pag. 119 Barnes. poterit ex hac ipsa inscriptione aetas utriusque paulo accuratius definiri. GESN.

ead. l. 3. Περειγρίνος) De hoc impostore multi Christiani & profani scripserunt. BOURD. In marg. A. 1. adscriptum: meminit Peregrini huius Tertullian. in libello ad martyres. REITZ.

ead. l. 4. Πρωτεύς) Apollonius etiam Tyaneus, Proteus haberi voluerat. Vid. Philostrat. I, pag. 6. De hoc A. Gellius XII, 11. Proteus audit apud Philostrat. pag. 563: τὰ πρὸς τὸν κύνα Πρωτέα λεχθέντα. Deinde addit & eius mortem. Inter Philostrati primi opera apud Suidam legitur Πρωτέα. Κύνα ἢ σοφιστήν· legi vero, ut unicus sit liber, Πρωτέα κύνα, ἢ σοφιστήν· uti mox a Meursio in Νέρωνα θεατὴν feliciter factum est, prave antea dislunctis. Unde novum oritur de aetate illius scriptoris argumentum, quo sententia Olearii iuvabitur, eliminantis illud γεγονὸς ἐπὶ Νέρωνος. Vid. Praef. ad Philostr. p. 11. SOLAN.

ibid. Ὀμηρικοῦ Πρωτέως) Eos versus respicit, qui leguntur Od. Δ: Πάντα δὲ γινόμενος πειρήσεται, ὅσος ἐπὶ γαίαν ἔρπειτὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδὰς πῦρ. Fabulam explicat Diodorus sane εὐφωδῶς, ut & Lucianus in libello de Salutatione, (c. 19) neque sane infeliciter Eustathius, qui illum censet θαυματοποιὸν fuisse, quales olim accepimus Callisthenem Phliasium, Scymnum Tarentinum, Xenophontem quendam, Philispidem, atque alios, quorum meminit Athenaeus lib. I. FABER.

ead. l. 5. Ἀπαντὰ — γενόμενος) Diceres traduci verba Apostoli 1 Cor. IX, 22, τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα. Sed locutio eadem; res alia. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ πῦρ ἐγένετο) Vid. Ἐν. Δ. IV. Tempus vi-

de infra ad cap. 35. Et Homer. Odyss. Δ, 418. SOLAN.
ead. l. 9. Ἐμπεδοκλέα) Quod ait hoc loco Lucianus, Empedoclem se in Aetnae flammis dedisse praecipitem, ab aliis item & Graeci & Latini nominis scriptoribus asseritur; verum more suo faciunt, dum aliquid circa summos viros τραγωδοῦσι illum & sua sapientia, & Lucretii, praestantissimi philosophi & poëtae, testimonium facile tutantur, cum praesertim scripserit olim Timaeus, eum in Peloponneso diem suum obiisse, & Neanthes Cyzicenus auctor fuerit, eum e curru prolapsum crus sibi perfregisse, contractoque ex eo casu morbo, periisse. Quorsum igitur & crateres Aetnae, & crepidarum altera? γυργάβος λίαν. De Pythagora quot praestigias ubique legas? de Aristotele autem & Euripo Boeotiae, quid? Ea certe refellere nemo quisquam possit, nisi & otio suo abutatur, & τὸ ἐν παιδείᾳ ὀψιμαθὲς prodat. FABER.

ibid. Παρ' ὅσον) Nisi quod. Verte, praeterquam quod. FABER.

ead. l. 10. Κρατῆρας) Ita vocabant Aetnae montis ἀναχώρας. FABER.

Pag 273. l. 3. Οὐ πρὸ πολλῶν) Quam Peregrini orationem respiciat, c. 32 videbis. SOLAN.

ead. l. 5. Κορύζη) Malim verri *dementiam & soliditatem*, quam *arrogantiam*. Ita ἐν νεκρικοῖς (D. XX, cap. 4) dixit, *κενοδοξία καὶ τύφος καὶ πολλὰ κόρυζα*. Et in Pseudomanti, (c. 20) *ἰδιώτης καὶ κορύζης μεστὸς τὴν ῥῖνα*. FABER. Quid proprie significet, discite ex N. Δ. VI. Translatum quid valeat, optime te docebit Scholium novum. Vide Dial. XX, c. 4, & Ἀλεξ. c. 20, locis a T. Fabro allatis; quibus adde Συγγρ. c. 31, ubi πόλιν κορύζης συγγραφικῆς χέμουσαν pronuntia urbem ab insulso historico conditam; & Ἀπαιδ. c. 21, *ἐπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης*. SOLAN.

ead. l. 9. Παρὰ τὸ πῦρ) Vid. infra c. 37. Sed ubi oratio illa Luciani praecedens? ea nempe, quam se non nominato habitam a quodam refert capite 7 & sequentibus. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ πράγματος διασκευῇ) Corrig. *δράματος*. Metaphora enim perpetua a theatris, & artificibus scenicis, ducta venit; quippe subiungit, *τὴν μὲν ποιητὴν οἶδα*, & *μοχ*, *ἐτραγῳδαὶ ὑπὲρ Σοφοκλέα*, & inferius paulo, *καὶ γὰρ τοῦτο πρὸς τὴν τραγωδίαν ἦν, ἡ μεσημβρία*, & sub finem libelli (c. 37) *αὐθις ὁρῶ γελοῦντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε*, *τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος*. Itaque adeo non est, quod quis de emendatione nostra possit dubitare. FABER. *Δράμα*

τος) Hanc T. Fabri emendationem in textum, invitis libris nostris omnibus, recepimus, in quibus est *πράγματος*. Vid. cap. 37. SOLAN.

Pag. 274. l. 3. *Διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν*) Διὰ τῶν γυμνασίων αὐτοῦ. Αὐτοῦ pro ἐκεί. Sic inferius pag. 741, ἀπῆλιν ὁφόμενος τοὺς ἀθλητάς. MARCIL. Illorum gymnasio illeclus, ait interpolator veteris interpretis, doctus, Iuppiter, νῆ τὴν ἀρνακίδα. Sed fallitur *μανικὸν ὄσον*. Non vidit, Lucianum, dum Olympiam venit, per Eleorum gymnasium transisse. Pausanias in Eliacis (p. 201, 44) inter ea, quae *ἄξια μνήμης* putat, huius gymnasii, quod ipse vetus gymnasium vocari ait, mentionem facit, additque, καὶ ὅσα ἐς τοὺς ἀθλητάς πρὶν ἢ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνεῖσθαι, ἐν τούτῳ σφίσι τῷ γυμνασίῳ δρᾶν καθίστηκε. FABER. Suspecta videntur. Scribendum erat alioquin διὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῶν, seu potius διὰ τὰ γυμνάσια αὐτῶν. GUYET. Pag. ad quam Marcil. remittit, aut male est expressa, aut ex ed. desumpta, quam nos non possidemus; sed invenitur hac Dissert. c. 31. REITZ.

ead. l. 5. *Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν*) Emenda, τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, longe enim aliud est, ἐπιβοᾶσθαι τὴν ἀρετὴν ἐκ τριόδου, & τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν ἐπιβοᾶσθαι. Prius illud nihil ad hunc locum facit. Vocat autem Lucianus τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, quia nil nisi de virtute loquebantur istaec ἐκτρώματα σοφίας. Inde est, quod in Timone (cap. 9 f.) Iuppiter perquam facetissime dicit, ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὄττω καθίσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν (φιλοσόφων) APETHN TINA, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη φωνὴ συνειρόντων. Quo loco vacula haec TINA innuit tritum quid & tralatinum. Ita & in Gallo (cap. 11) Micyllus, de philosopho, nescio quo, loquens ait: καὶ APETHN TINA πρὸς μὲ διεξιὼν καὶ διδάσκων &c. Nisi quod non lubet ἐν οὐ δέοντι σοφίζεισθαι, locum illustrissimum Plauti, qui a nemine haecenus intellectus est, possem emendare: — conferunt sermones inter sese drapetae, Obstant, obfistunt, incedunt cum suis sententiis; verum id alibi a me praestitum est. Quippe legendum demonstravi, — conferunt sermones inter sese de areta. FABER. Adde locis a T. Fabro allatis, Δικ. cap. 11: ἀκούω γε αὐτῶν αἰεὶ κεκραγόντων, καὶ ἀρετὴν τινα, καὶ ιδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἀγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὄνματᾶ. Pan autem loquitur. SOLAN.

ead. l. 9. *Σὺ δὲ γνωριεῖς*) Interpres, tu vero haec plane ita se habere cognosces. Atqui non ita est, sed uti dicam. Metuit

Lucianus, ne sibi a quoquam oratio Cynici adscribatur: id quo ne fiat, ait, *ὡς ἐλέγεται*, additque, *quam orationem facile agnosces, qui huiusmodi canes saepe latrantes audieris.* Quae sententia longe alia est. FABER.

ead. l. 11. Ὡ γῆ καὶ ἥλιος) Ridet Lucianus τὸν ὀγκυρὰν φληναφίαν τοῦ ἐπιφωνήματος. FABER.

ead. l. 12. Πατρὸς Ἡράκλειος) Videlicet Herculem quasi πατριάρχην, seu familiae suae principem, haberi volebant Cynici, seque veluti Ἡρακλίσκους τινὰς iactabant. FABER.

ibid. Δεθέντα) Ob Christianismum. V. c. 11 & 12. SOLAN.

ead. l. 13. Τῇ πατρίδι) Vide cap. 15, & veram summam c. 14. Haec autem Cynici summa efficit fere integrum, quem vocant, *millionem* librarum Anglicanarum, id est, decies centena millia. SOLAN.

ibid. Πεντακισχίλια τάλαντα) Ἐπιτραγυδεῖ Theagenes. Peregrini enim facultates, ut ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα constabit, xv talenta non exsuperabant. FABER. Ὑπερβολικῶς. Inferius Lucianus c. 14 πεντεκαίδεκα τάλαντα dixit. GUYET.

ead. l. 14. Ἀπὸ — ἐκβλή.) Vide cap. 18. SOLAN.

ead. l. 15. Τῷ Ὀλυμπίῳ) Subaudi Διί. GUYET.

Pag. 275. l. 2. Οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως;) Igne inori multi gloriosum putarunt, inter quos etiam fuit Calanus, qui se ultro incendio obtulit, cum iam mori decrevisset. Nicolaus Damascenus & philosophus & historicus scribit, a se visum Zarmanochegam Indum, qui satis fortunatus Athenis se cremavit, quod abunde vixisset: in cuius tumulo ita inscriptum fuit, *Ζαρμανοχηγὰς Ἰνδὸς ἀπὸ Βαργῶν κατὰ τὰ πάτρια Ἰνδῶν, αὐτὸν ἀποθανάτισας κεῖται.* COGN.

ead. l. 3. Διόνυσος) Unde Antipater Sidonius de Hercule & Baccho: — οἱ δ' ἀπὸ γαίης ἦλθον ἐς ἀθανάτους ἐκ πυρὸς ἀμφοτέροι. FABER. De Aesculapio vid. Θ. Δ. XIII. De Baccho quid afferat T. Faber, legisti. Ego alibi de eo me legere nihil memini, praeter combustam fulmine matrem, servatumque a Iove infantem; nec ad aliud alludi existimo. SOLAN.

ead. l. 4. Θεαγένης) Philosophus Cynicus. FABER.

ead. l. 5. Τοῦτο γὰρ — ἐκαλείτο) Sic & Long. Paft. II, pag. 74 ed. Iung. & IV, 112 ed. Moll. Item Alciph. III, pag. 406. REITZ.

ead. l. 9. Πῶς) Haud facile crediderim, Lucianum, tam curiosum & iam philosophorum acrem spectatorem, ignorasse, quae Olympiade proxime antecedente a Peregrino

designata essent & promissa, etiamsi ludis ipse non interfuisset, quod tamen haud temere statuendum est ob rationes deinde adducendas. Quid ergo? Nempe, ut scenae ferviat, haec nunc quaerit, ut res tota melius & plenius ob oculos lectorum mox ponatur. Quod & adhibito mox larvato oratore, sub quo ipse latere voluit, abunde praestitum leges. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ) Verba haec plane amittunt elegantiam, si reddantur cum interprete, *verum audiebam reliqua cum verba funderet, ac mirificis laudibus Proteum extolleret.* Narrat hic Lucianus, se audivisse quendam Theagenem φωνῇ μεγάλῃ καὶ τραχείᾳ in trivio virtutes latrantem, & deinde de Proteo seu Peregrino dixisse. Sane qui clamat voce magna & aspera, gravate verba, & non nisi magno cum labore nisque pronuntiat: *fundere verba* ii dicuntur, qui prompta, facili, atque plena oratione utuntur; sic *fluentia verba* apud auctorem carminis ad Pison. & *fluens cantus* apud Valer. Flacc. lib. III Argonaut. v. 158; *ῥοια λόγων* apud Aelian. lib. VIII, c. 12, ποικ. occurrunt. Vix habent Latini, quo elegantiam illam, quae in verbis Luciani est, exprimant; nisi circumlocutione utantur, ut, *exaudiebam cum magno conatu reliqua dicentem.* Quo respiciunt etiam illa, quae sequuntur: τὰυτὰ ξὺν πολλῷ ἰδρωτί διεξελθὼν ἐδάκρυε γελοίως. Et pag. 43, ἐγὼ δ' ἄφεις αὐτὸν διαρρηγνύμενον, ego relinquens illum, qui se vociferatione rumpebat. Adde, quod ἐξαντλέω semper de re molesta & gravi dicatur. Euripid. Med. v. 79: Ἀπωλόμεθ' ἄρ' εἰ κακὸν προσοίσομεν Νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι, priusquam illud malum exhaustum sit. Et Alceste v. 354: — ἀλλ' ὅμως βάρος ψυχῆς ἀπαντλοῖν αὐν. Quomodo exhaustire dolorem, & alia apud Latinos passim leguntur. Gisb. Cuperus Observ. l. III, cap. 2. ALMEL. Clarissimus quidam & amplissimus vir, ut patet ex eius nota Amst. editioni p. 162 allita, videtur in Luciano legisse ἐξαντλοῦντος, cuius causam nullam video. Et tamen tota viri cl. animadversio in ἐξαντλέω est posita. At ἐξαντλέω & ἐπαντλέω sunt diversissima: illud est exhaustio, hoc infundio. Id quod patet ex tritissimo proverbio, ἐς Δαναίδων πίθον ἐπαντλεῖν, quo & utitur Noster; apud quem etiam in Timone cap. 18 ait Plutus, ὥστε ἐς τὸν Δαναίδων πίθον ὕδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος, quare in Danaidum dolium aquam ingesturus mihi videor, & in cassum infusus, fundo non continente. Male quoque cul-

patur hic interpres, qui *ἐπαντλοῦντος αὐτοῦ* vertit, cum *verba funderet*. Interpretem satis defenderit Budaeus, ex Synesio proferens *ἐπαντλεῖν τῶν λόγων*, idque cum Cicerone *funderere*, cum Plauto *funditare verba* interpretans. Ceterum nimis crebro haec loquendi forma, *ἐπαντλεῖν λόγους*, *verba fundere*, copiose de re *quarum dicere*, ab ipso Luciano nostro est usurpata, quam ut ea ignorari, multo minus damnari debuerit. In Iove Tragoedo c. 50, Τιμοκλῆς τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτριπτα πάντα ἐπαντλεῖ, Timocles vulgaria haec & quotidiana, alia super alia, omnia refutau neutiquam difficilia, ingerit. Sic Charon sermoni suo multos immiscens versus Homeri, dicitur πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖν, in Contemplantibus cap. 23. Pro *ἐπαντλέω* eodem usu posuerunt Graeci & *καταντλέω*. In Demosthenis Encomio cap. 16, ἢ ποῦ γε διαροῇ καταχεῖν μου τῶν ὧτων, ὥσπερ βελαρεὺς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον; Num in animum inducis implere mihi aures, instar balneatoris, reliquum sermonem exhaustum in me fundens? In Lexiphane cap. 17, τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντησάς μου μηδὲν σε δεινὸν εἰργασμένου, (male in Salmurienti hic *εἰργασμένον* excusum) *Tantum coeni undiquaque corrasum in me, qui nullam tibi intuli iniuriam, effudisti*. Paulo ante pro eo dixerat *κατασκεδάσαι* ait enim illic, Καὶ ἢν μὴ τάχιστα ἐξεμίσω ταῦτα πάντα, ὅποσα διεξελήλυδας, εὐ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβοηλούμενος, ὅφ' ὧν κατεσκεδάσάς μου ὀνομάτων, ac nisi quamprimum omnia illa, quae recitasti, enotuiro, certo scias, videor mihi mox insania fore correptus, circumstrepentibus me illis nominibus, quae in me modo effudisti. Sic in Eunuchio cap. 2, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκεδάσαν ἁλλήλων, integra convitiolorum plaustra invicem in se effuderunt. Ceterum τὸ ἐπαντλέω verbum restituendum est Scholiastae Anonymo Homeri: apud quem cum ad Il. A, v. 176, ἀφύξειν exponitur per ἀπαντλήσειν, lege ἐπαντλήσειν idque congruens est cum verbo sequenti *προσσωρεύσειν*, *accumulaturum esse*, quod ab Scholiasta expositionis causa additur. IENS.

ibid. Ἐπαντλοῦντος) Ἐπαντλεῖν contrarium est τοῦ ἐξαντλεῖν. Alibi εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. GUYET.

ead. l. 13. Σιωπία) Diogenem. SOLAN.

ead. l. 15. Σωκράτη) Nihil variare edd. addiderat Solanus. An quia Σωκράτην quaesivit? Ut supra Paraf. cap. 19. (ubi tamen *Fl.* etiam Σωκράτη.) Sed utramque terminationem probam esse ostendimus l. d. REITZ.

Pag. 276. l. 3. Δία τὸν Ὀλύμπιον) Opus Phidiae, ex ebo-
re & auro. Describitur a Pausania. FABER.

ead. l. 5. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο) Nota durio rem metaphoram,
sed Cynico convenientem. Peregrinum enim intelligit, quem
cum Iovis Olympii simulacro comparavit. Ita & mox. FAB.

ead. l. 6. Ὁρφανούς ἡμᾶς καταλιπ.) Respondent haec ver-
bis Evang. Ioan. XIV, 18, οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ad
quae Elſner. ὀρφανούς tam parentes, quam liberos orbos di-
ci probat. REITZ.

ead. l. 8. Τὰς τρίχας ἐτάλατο) Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 10. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος) Hic anonymus, quo
velut ὑποκριτῇ uritur Lucianus, ὁ τοῦ δράματος διδάσκα-
λος, Peregrinum suis coloribus depinget. FABER.

ead. l. 12. Ἀλλὰ ἐπ' αἰδομένοις) Metaphora a sacris ducta :
non poterat χαριέστερον hic noster. FABER.

ibid. Ἐπ' αἰδομένοις) Μεταφορικῶς. GUYET. Non damna-
verim repetitionem praepositionis, ἐπ' αἰδομένοις ἐπέχει
sed sine fraude etiam fuerit, quod interpretatus sum, ac si
legeretur mutatione tenuissima ἔτι αἰδομένοις. GESN.

ead. l. 13. Ἐπὶ πολὺ) Delerat Solan. ἐπί. Ego nondum,
nisi auctoritas accesserit; etsi ἐπὶ πολὺ, διῶ, hic revera mi-
nus placet, quam simplex πολὺ, multum, id est, effuse ri-
sit. REITZ.

ead. l. 14. Νεῖθεν) Homericum. BOURD. Poëtica vox est:
Videlicet alludit ad locum Homeri, primulo initio Iliad. K:
Νεῖθεν ἐκ κρηδῖος — FABER. Homer. Il. K, 10. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα) Iuvenalis X de Demo-
crito & Heraclito: *Iamne igitur laudas, quod de sapientibus al-
ter Ridebat, quoties de limine moverat unum Protuleratque pedem;*
flebat contrarius alter? FABER.

Pag. 277. l. 6. Οἷόν τι τὸ ἄγαλμα) Iterum ridet φορτικὴν
illam metaphoram Theagenis. Eodem mox spectat, cum de
canone Polycleti loquitur. FABER.

ead. l. 11. Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν. Ἐπεὶ) Ὁ τοῦ Πολυ-
κλείτου κανὼν, ἐπεὶ. MARCIL. Plinius XXIV: *Idem (Poly-
cletus) & Doryphorum viriliter puerum fecit, & quem Canonā
artifices vocant, lineamenta artis ex eo potentes, velut a lege qua-
dam.* Huius canonis meminit quoque in lib. de Saltatione
(c. 75) Lucianus: *Τὸ δὲ σῶμα κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανό-
να ἤδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ.* FABER.

ead. l. 14. Ραφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος) Supplicium
deprehenſorum in adulterio. Τὸς μοιχοὺς ταῖς ραφανίσιν

ἵλαυνον κατὰ τὰς ἑδρας. Hesych. Huic supplicio insuper addit depilationem & cineris calidi asperisionem Scholiast. Aristophan. ad nubes / BOURD. Catullus: *At tum te miserum, malique fusti, Quem attraxis pedibus, patente porta* (hoc loco idem est ac *πρωκτὸς*) *Percurrent raphanique mugilesque.* Sed rem omnem optime describit Aristophanis Schol. in *νεφέλαις* ad hunc versum, *τί δ' ἦν βαρυνιδωθῇ γε πειθόμενός σοι, τέφρα τε τιλθῇ; Οὐτὼ γάρ, αἰτ' οὗτος* &c. Neque enim vacat transcribere. Ceterum mihi obiter monendus est lector, versum illum corruptum esse. Qui pote, inquires, cum ita planus sit, ita facilis sit? Atqui ita est. Nonne una syllaba modulum sui generis excedit? Lege itaque: *τί δ' ἦν βαρυνιδωθῇ γε πεισθεῖς σοι, τέφρα τε τιλθῇ*; FABER.

ead. l. 15. Τρισχιλίον) Subaudi *δραχμῶν*. GUYET. Vertunt tribus nummorum millibus redemit: in quibus vocem secundam subducta linea notavit pater, qui haud dubie voluit intelligi *τρισχιλίον δηναρίων*. Et merito. Cum manifeste sic intelligere appareat ipsum Lucianum ex D. Meretr. XI, ubi Charmides ait, *καὶ τοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα, καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον δίδόναι*; ubi interpres simpliciter *nulle petenti*, cum intelligat *δραχμῶν*, quomodo vertit in Pseudologista cap. 30, *πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, septingentas & quinquaginta drachmas*: & ex Asini loco manifestiore, *καὶ πιπράσκει μὲν πέντε καὶ εἴκοσι Ἀττικῶν*, ubi idcirco vertere etiam potuerunt *quinque & viginti drachmis Atticis*. Sic ergo debuerunt quoque cap. 8 in Saturnalibus, *πρὸς τετράκοντα γὰρ καὶ μυριάδων*, ubi vertunt *latebris & decem nummum millibus*. GRON.

Pag. 278. l. 1. Ἐπὶ τὸν ἀρμοστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας) Vox *ἀρμοστὴς* olim nomen fuit magistratus apud Spartiatas, qui mittebatur praefectus alicuius urbis aut regionis. At tempore Luciani pridem defierat usus eius magistratus & vocis, nam *ἀνθύπατος* a Graecis, *Proconsul* a Latinis vocabatur magistratus, qui Roma missus Asiam regebat. Nec video, quare hanc vocem a tanta antiquitate revocaverit Lucianus, ut designaret Romanum proconsulem, penes quem erat ius gladii ad punienda crimina. PALM. Intelligit Proconsulem. Diodorus Siculus lib. XIII existimavit, vocem esse Laconicam, vel Laconibus peculiarem: *ὁ δ' ἐν τῇ πόλει καθιστάμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἡγεμὸν (ὃν οἱ Λάκωνες ἀρμοστὴν ἐκάλεον)* &c. At ego de Laconibus dici *ἀπλῶς* non puto. Xenophon enim de Thebanis lib. VII *Ἑλληνικῶν*

aditupavit, ut & Plutarchus in vita Demetrii; ubi Hieronymum historicum αἱ ἐπιμελητὴν καὶ ἀρματοστὴν Thebarum ab eo fuisse constitutum, Harmaostae aliter dicebantur ἀρματοστῆ-
pes. Xenoph. lib. IV; alibi autem ἀρμόζοντες, quemadmo-
dum ἡ ἀρμάζων pro πειραστὴς, & sexcenta alia. FABER.

... ead. l. 2. Πηλός) Legendi. Casaub. ad illud Persii, udum &
molle lutum es: BOURD.

... ead. l. 8. Ἄλλην ἄλλοτε ἀμύβων) Id aliter Graeci dicunt,
τὴν πρὸ τοῦ ἑλάνειναι. FABER.

... ead. l. 9. Θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστ. ἐξέμαθε) Arhe-
nagoras Apologia. MARCII. Εἰρωνικῶς. FABER. Ironice hoc
dici, non est, quod moneam. Sed vel sic sanctitatem Chri-
stianae religionis huic scurrae agnitam satis pater, qui ne-
que hic, neque in sequentibus, ullius eam sceleris cum igna-
ro illius aetatis vulgo eam arguat. Non, ut Tacitus, per
flagitia invidios, & odio humani generis novissima meritos, dicit,
(Ann. XV. 44.) aut eximibilem superstitionem. Ipsi postea
Christiani suam religionem Philosophiae nomine saepe ap-
pellarunt, uti apud Chrysostomum passim, aliosque Pares,
videre est. SOLAN.

... ead. l. 10. Ἰερεῖς καὶ γρημ.) Christianorum Doctores Iu-
daeorum titulis, vir apud priores minime versatus ornat;
quorum posteriorem Aegyptiis etiam alibi tribuit, B. πρ. c.
34. φησὶ. 34. & Ματθ. c. 23. Γραμματεῖς nullos apud an-
tios illa aetate invenimus. Apud Christianos illius temporis
Presbyteri, vel Episcopi tantum audiebant. SOLAN.

... ead. l. 11. Καὶ τί γὰρ) Non vidit interpretes harum vocula-
rum venustatem. FABER.

... ead. l. 12. Παῖδας αὐτοῦς ἀνέφρων) Ita Xenophon in lu-
culentissima illa de Agesilao rege oratione, παῖδα ἀνέφρων
ὄντας ἰσοσφύρντας τῷ ἀπατήρι. FABER.

... ibidi. Προφ. καὶ διὰ ἀρχῆς, καὶ ἐν τῷ.) Et hi, excepto se-
cundo, a Iudaeis petiti tituli. De quibus singulis haec pau-
cis accipe. Duplex apud Christianos Prophetarum genus fuit:
priores, quibus a Spiritu sancto actis futura praedicere da-
batur. Cessasse hiisum Apostolis videntur. Posteriores, do-
ctores tantum, nullis extraordinariis Spiritus donis instru-
cti, quibus illi priores. Utrumque genus hoc prophetandi
agnoscunt, non perfunctorie legenti, sacrae novi Testamen-
ti scripturae. Quosnam, cum secundo loco διὰ ἀρχῆς dici-
tur, indicare voluerit, incertum; vox enim a sacris Ethni-
corum desumpta, in quod Christianum manus quadret, non

fatís constat, Cum tamen ipsi Christiani nomen *διαβολος* de suis conventiculis non respuerint, *principem Ecclesiae*, sive *Episcopum* voluisse, vero absurdum non est. *Συναγωγὴς* idem ferme ei sub alio nomine designat. SOLAN.

ead. l. 13. Πάντα μὲν) Dixerant ad Petron. Apparet ex hoc Dialogo, frustra eos esse, qui Lucianum nostrum contendunt olim fuisse Christianum. BOURD. Alciph. II, 3, p. 236, ἐν τῇ γὰρ αὐτῇ εἰμι πάντα. Ubi Bergl. plura similia. Sed habuimus etiam apud Nostrum in Tyrannic. c. 4. REITZ.

ibid. τῶν βιβλίων) Hinc discite, quanta veneratione sacrorum prosequerentur libros, quibus explicandis tam insignem sui cultus partem, ut vel alienis res innotesceret, tribuerent. De *sacris enim cum veteris, tum novi Testamenti libris*, hoc intelligendum minime dubium videri debet. At, inquires, nullo discrimine libros Peregrini ipsius mox his annumerat, cum addit, *& ab eo multos scriptos*. Quid mirum, si vir ab his sacris prorsus alienus discrimen illud ignorarit? Nec tamen eodem loco a Christianis habitos diserte ait: aut, si diceret, tam imperito harum rerum facile credendum fuit: Libros a se conscriptos Peregrinus, hoc palam auctore, ut suos edidit; nec, si pro sacris obtrudere voluisset, tam oscitanter circa has res versabantur Christiani, quin mox fraudem & sensuri fuissent, & ut par erat, respuituri. Nam quod liber unus aut alter ad tempus eis pro sacro obtrusus est, paulo post, re rite ad exámen revocata, reiectos scimus; nec quemquam in Canonem admissum, de quo non abunde divinum esse constaret. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ ὅς τις αὐτ. ἐκ. ἠγούνητο) Ultima vox ex Mf. R. G. est: omnes enim impressi *ἐδινγούνητο*, corrupte. Genuinam esse, quam sequimur, scripturam, ex sequentibus patet. Putavit enim levis homuncio, Christianae fidei prorsus ignarus, omnes a Christianis pro Diis cultos, qui religionis suae strenuos se gererent assertores; quia conditionem eius Christum adorari ab iis compertum erat. Qua in re ratio eum & coniectura mirum quantum fefellerit. SOLAN.

ibid. Ἐκείνοι ἐδινγούνητο) Restitue ad fidem Mf. R. *ἠγούνητο*. Res per se patet. FABER.

Pag. 279. l. 1. Προστάτην ἐπέγραφε) Veri hic aliquid diuum puto. Sed cum Christianis fere ignota sit vox *προστάτης*, deceptum credo Lucianum *προστάτην* audivisse, quem illi *προσώτα* dixerant; quo titulo insignitos scimus illius aetatis Episcopos. Retinenda itaque vulgata scriptura, si ge-

suam Luciani scripturam velis; sed de iis, quos dixi, praeter usum, intelligenda mens scribentis. Occurrit quidem *προστάτης* Rom. XVI, 2; & apud Cyrillum Cat. 6 Petrus & Paullus, *τῆς Ἐκκλησίας πρόσταται*, dicuntur. SOLAN.

ibid. *τὸν μέγαν γοῦν*) Istaec vocula *γοῦν*, & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Lucianum *καθάπτεσθαι τοῦ Χριστιανισμοῦ*, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν ἐν τῷ τοῦ Περεγρίνου βίῳ, (melius dixisset ἐν τῇ τοῦ Περεγρίνου τελευτῇ) hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exister Peregrinus. Bene tamen, quod hic non itidem fecere, ut apud Iosephum, quem (quod mirere) Origenes duobus tribusve locis asserit contra Christum scripsisse, & tamen hodie laudat. Qui factum? Nil enim facilius. In locum *κατηγορίας* sufficere *ἐγκρίμιον*. O timidam pietatem! FABER. Lege γάρ. GUYET. De huius loci integritate dubitat vir inter Criticos nobilis, cuius notam praemisimus, eo praecipue inductus, quod vocula *γοῦν*, nexum orationis indicare solita, nihil, quo referatur, habere ei visa est. Non ego is sum, qui de rebus leviusculis ultro controversiam movere amem: sed in re praesenti, ne cui fraudi sit viri docti auctoritas, in sententiamque non veram de hocce Luciani loco abripiantur, cavere hisce visum est. Duo ferme praestat, pro loco, vocula *γοῦν*. Aut enim dictum novo exemplo argumentove confirmat; aut artificiose rem quasi in medio relinquens, partem aliquam causae suo sibi iure vindicat. Utrumlibet delige; quadrabit hic. Nam sive argumentum inde peti velis, quia Christum colunt Christiani, vero simile fiet cultum etiam ab eisdem Peregrinum: quamvis enim dispar sit, longe dispar! causa, nescivere id Ethnici, similemque ab omni parte putarunt. Sive rem quasi in medio relinquens, id saltem de Christianis asserere, in alio fastidiatum, voluerit; & sic etiam optime sibi constat oratio. Duplicem autem hunc vocis *γοῦν* usum, apud Nostrum, ne longius abeam, facile in iis locis deprehendes, quae numeri sequentes indicabunt (*ἄνθ. c. 1, & λ. c. 14, & Κρον. c. 4, & alibi passim.*) Nihil ergo a nexu cum praecedentibus laborat hic locus. An & sequentia apte cohaereant, restat ut expendamus. Negorium autem facessere videtur, quod mox ab exemplo Christi a suis culti ad historiam Peregrini rediens sic

infit: τότε δὲ καὶ συλληθῆαι ἐπὶ τούτῳ &c. Quae verba qui festinantius legunt, mox aliquid desiderant, ad quod illud ἐπὶ τούτῳ referatur; quasi de Peregrino facinus aliquod insigne narraffet, quod simul cum aliis nonnullis (de Christo, ut ille suspicatur) e medio sit a superstitiose piis hominibus sublatum. Verum ut non abnuo, in aliis scriptoribus talia ab iis, quos dixi, male feriatis hominibus designata, quorum opera prorsus e medio sustulerunt, aut manca, immo & quaedam dolo malo subfarcinata, reliquerunt; ita hic sane nihil tale patratum pertendo. Nam quod illud ἐπὶ τούτῳ, ad scelus aliquod Peregrini, quod nunc exciderit, referri volunt, mox diluemus. Quaestionibus de Christianis habendis uno opus erat hoc crimine, si *Christiani* deferrentur; seu quod adeo invaluissent calumniae, quibus nefanda vulgo perhibebantur inter se scelera patrare; seu quod religionum ubique receptarum subversio, & adeo atheismus falso iis affictus, omnia exsuperans scelera, nefas habebatur. Consule, si lubet, de calumnia, quam dixi, Min. Felicem. De quaestionibus vero, Plinii epistolas. Ἐπὶ τούτῳ ergo & hic id solum designat, quod supra dixit, nempe quod Christianus & Christianorum doctor maximi nominis: quod per se iam liquidum, ex abundanti tamen lubet confirmare ex sequentibus; dimissus enim a Syriae Praefecto Peregrinus dicitur, quippe cui nihil aliud, quam quod Christianus esset, crimini tunc datum est. SOLAN. Non apparet mihi hic lacunae indicium. Particula γὰρ commode lectionem revocat a Peregrino ad ea, quae de Christianis dicere Lucianus voluit. Et quid poterant eradere homines magis contumeliosum his, quae adhuc legimus? Ceterum viderint, qui possunt, an non μέγαν hic dederit Lucianus, sed μάγον, pervulgatum crimen, a Iudaeis ortum, ut alia. ΓΕΣΝ.

ead. l. 8. Οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιοῦσι τὸ πρ.) Quam observantes fuerint praecepti, quod Apostol. ad Hebr. XIII, 3, verbis, μνησθε τῶν δεσμίων, ὡς συνδεδεμένοι, dedit, luculentissimo hic Lucianum declarare testimonio, monet L. Elsn. in Obs. Philol. ad h. l. N. T. Confer & cap. 16 huius narrationis. REITZ.

ead. l. 9. Πάντα ἐκινουν.) Subaudi λίθον. GUYET. Nam πάντα λίθον & πέτρον κίνει esse proverb. a Graecis ortum, vid. in Erasmi Chiliad. pag. 120. Sed & κινεῖν pro moliri, tentare, in aliis locutionibus usitatum, ut κινεῖν τέχνην, artem adhibere, Aphthon. Fab. 4. Pro admonere Noster Αἰν.

cap. 48. *Κινεῖν ἡαυδ' αὐτὸν*, magistrum urgere, Liban. Epist. 18. REITZ.

ead. l. 13. *Γραῖδια, χήρας τινὰς*) Duplex hic, & utrumque sane insigne, Christianae tum fortitudinis tum caritatis, documentum ex ipso inimicorum ore audis. Haud exiguum enim erat periculum, cui se sic offerebant Christiani, cum Christianum esse vulgo capitale esset. Immemores tamen periculi accedebant, pars audituri docentem, alii consolaturi, aut necessaria praebituri. Ut nisi superstitio mentes excaecasset, laudaturi fuissent vel ipsi Ethnici religionem Christianam, quae, quod ipsi in perquam paucis, iisque eximiis amicis, mirati sunt, vilissimorum in speciem hominum mentibus fortitudinem tantam, tantamque amicitiam ingeneraverit. Vide, quantis ipse Lucianus officia eiusmodi amicis praestita in suo Toxari laudibus extulerit! Qui sit, ut, quae in aliis admirantur, in aliis rursus rideant & exsibilent? summique heroës videantur, qui amico in carcere adsint malorum participes; Christiani, eadem aut maiora praestantes, dementes habeantur? His autem lectis, quis vecordiam nuperorum quorundam hominum satis mirari possit, qui inter alias multas eiusdem farinae calumnias, hanc operi suo inseruerunt, *Quod Christiana religio nullibi ad amicitiam hortetur?* Vetulae autem, quas memorat, *Diaconissae* videntur fuisse, de quibus consule G. Cavum in libro, quem *de primis Christianis* scripsit, quique omnium manibus merito toritur, pag. 146. Adde Orig. c. Cels. II, pag. 141 & 144. SOLAN.

ead. l. 15. *Δεῖπνα ποικίλα*) Quas coenas vocat varias? an dapfiles, opiparas, & quas Terentianus parasitus, & post illum, Horatius, dubias appellat? Nil tale. *Δεῖπνα ποικίλα* nil aliud sunt, quam quod primi Christiani ἀγάπας vocitabant: coenas sacras recte, opinor, dixeris. Cur autem sit ita intelligendus hic locus, perquam facile potest demonstrari vel hoc uno argumento, quod mox subiungit, καὶ ἱεροὶ λόγοι αὐτῶν ἐλέγοντο, *sacras ibi conciones habitas fuisse*. Notandus hic locus ab iis fuerat, qui de nascentis Ecclesiae temporibus scripsere. Ridicule vero Baronius, qui, dum de Peregrino ageret, vertit, *omnis generis coenas dubias*. FABER. De Christianorum Agapis haec vulgo intelliguntur: merito; si simul observetur, oratorem illum Lucianeum, seu Lucianum ipsum sub larva illa, in malam id trahere partem, quippe cui non satis perspecta Christianorum instituta essent. AR-

repta ergo *epularum* occasione, in *comestiones* mox, qui carpendi erat animus, vertit; & nimis laute habitum ab iis Peregrinum palam narrat. Quod a Baronio rite observatum qui carpunt, nae illi in clara luce caecutire censendi sunt. Frugi, omnino, sobrii, minimeque luxui dediti primaevo illi Christiani fuere; quis dubitet? At hic, quisquis est, nimis lautos fuisse etiam falso asserat, ut non asseruerit, nemo efficiet. Non secus ac si castam aliquis, homo nequam, stupri insinulaverit; probam, pudicamque esse evincas, mendacii arguas hominem: non ideo efficies, ut ille pudicam castamque dixerit. Tertullianus (ad Martyr. cap. 1.) alimenta memorat a fidelibus ad eos missa. Quin Iulianus ipse Apostata (apud Sozom. V, 16.) Epistola ad Arfacium Sacerdotem Galatiae, αἰσχυρὸν γὰρ, εἰ τῶν μὲν Ἰουδαίων οὐδεὶς μεταίτεϊ, τρέφουσι δὲ οἱ δυσσεβεῖς Γαλιλαῖοι πρὸς τοὺς ἑαυτῶν καὶ τοὺς ἡμετέρους. (Cit. Vinding. p. 12.) SOLAN. Agapas, afferente unoquoque aliquid, quod una confumerent: hinc σαικίλα, non a luxu. GESN.

ead. l. 16. Λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν) Latius haec verba parent; nec sermonem tantum aut inter familiares solitas confabulationes notant, sed cultum religiosum Luciano alibi etiam designant. (V. de Dea Syr. c. 11, ubi *mysteriosum*.) De Christianis itaque hoc loco dicta, sermones primo connotent necesse est, quibus spem vitae melioris alunt, patientiam, fortitudinemque iis dignam, quos Deus suos agnoscat, ingenerent. Deinde preces, hymnos, verbi Divini meditationes, ceteraque, quibus, orationis ope, cultus continetur divinus. His solabantur scilicet Christi causa victos; his taedium carceris fallebant. Quo quid praestantius aut laudabilius excogitari potuit? Quid insignius Socratis habuit carcer, Paganismi totius admiratio? Quod ergo huic unico philosopho eximium fuit, id a Christianis vulgo facitatum videmus; tantoque praestantius, quanto quae hi de immortalitate animae, beatitudineque futura asserabant, certiora iis & maiora, quae ille in hanc rem differebat, fuerunt. At eodem loco habet ridetque Epicureus & Socratem, & Christianos. Adde, quod Peregrinus iste impostor erat insignis. Sed cur hoc Christianis crimini detur, nulla ratio est. Quasi vero nunquam alias bonis verba dederint callidi & scelesti homines? Nec diu tamen eos, ut ex sequentibus patebit, fefellit. SOLAN.

Pag. 280. L. 1. Ἐτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο) Postea enim Pra-

teus pro Peregrino dici coepit, & adoptivo cognomine venerabilior factus, & quodammodo *desirepos*. FABER.

ibid. Κανὼς Σοφάκης) Vix quisquam factum credet, qui Christianos illius aetatis norit, qui suos martyres confesoresve longe philosophis praestantiores ducebant. Sed viro alioquin erudito & eloquenti in mentem non potuit hic non venire Socrates; cuius comparatione apud Ethnicos homines haud magno conatu risum erat in Peregrinum conflaturus. SOLAN.

ead. l. 2. Τὼν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων) In Syria erat Peregrinus in vineula coniectus, ut liquido patet ex cap. 4 & 11, & mox a Syriae Praefecto emissum audies: quod ideo observo, ne quem iuneris ab eis ea causa suscepti fugiat magnitudo, utque, quae deinde de Christianorum celeritate & in universam cura adduntur, melius intelligantur. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀπὸ τοῦ κοινῷ βονῷ) Nihil sane magnificentius de Christianorum caritate praedicari potuit, cuius cura ac sollicitudo non corpori tantum, etsi corporeis etiam necessitatibus subvenit, sed animo potissimum consulit; quem ratione & consolationibus adversus mala instruit & armat. Quin, quod maius est, ex ore hoc audis hominis id ipsum agentis, ut cum Peregrino Christianos ludum iocumque habeat. Pausanias in vita Aristomenis eadem ferme verba usurpat pag. 236 ed. Ox. Corn. Nepi cui ea vita subiuncta est. Ἀνδρας δὲ τῶν ἐν τέλει πάντων παραμυθεῖται Μεσσηνίου &c. praemissis civitatum principibus, qui socios consularentur. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀμύχανον) Hoc propter susceptum ab iis iter tam longum nunc addit; ut facilitatem Christianorum, ad suam historiam magnopere facientem, ostendat. Qua in re, dum prae studio detestandi, ut fit, res in medio positas male interpretando corrumpere enixissime conatur, exitium imprudens Christianorum decus praedicat; & ut sapere videatur, coelum ipsum, ut ait ille, vituperat. SOLAN.

ead. l. 6. Γέννται, συμποιοῖ) Commate haec distinxit Solan: quod aberat ab edd. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκ βραχεί γὰρ ἀποιδούσι πάντων) Illico enim nulli rei parcunt. Interp. Male. Vertendum enim fuerat: Nam, ut paucis absolvam, nulli rei parcunt. Id *ἡμισυπλοῦς ἕνεκα* monemus, nisi tamen ipsi per se viderent. FABER. Ego commate post γὰρ addito sensui consului. REITZ.

ead. l. 9. Πρόσδεξις αὐ μίσηται ταύτης ἐπὶ τοῖς αἵματι) Corru-

prus locus, sed qui facile potest emendari. Legi quippe debet *ἐποίησατο*, referrique ad Peregrinum, qui ex Christianorum caritate *lucrum uberrimum fecit*; cuius causam mox affert, *πεποινασσι γὰρ &c.* Cum hæc scripserim, animadverti, non aliter fuisse, in Codice veteris interpretis: verum enim, *nec vulgarem rerum præventum lacrifaciabat*. Videntur tu, interpolatio quid faciat? FABER. Corrigere *ἐποίησατο*. GUYET. *Ἐποίησατο*) Emendationem T. Fabri ut necessariam in rebus admisimus. Quid enim est, quod omnes libri nostri præferunt, *ἐποίησατο*; SOLAN.

ead. l. 10. Πεποινασσι γὰρ &c.) Christianorum dogma. GUYET. Christianos hucusque levi, quasi armatura adortus, totis iam viribus cominus aggreditur; quippe quos primo dementes ac furiosos, mox callido & nequissimo cuique ad fraudem patentes facit. Incipit iam hinc totius antiquitatis Ethnicæ gravissima in speciem Christianorum infectasio, re ipsa præstantissimum testimonium. Quæ enim duo ut dementiae stultitiæque summa proponit argumenta, ea ipsa, rem recte putantibus, summa laus & eximia videbuntur merito sapientia. Prius enim illud de fide Christianorum quantum sit, vide; quos ait *mortem ideo contempsisse*. Non id ægam sane nunc, ut fidei nostræ sanctissimæ certissimæque fundamenta, quam solide iacta sint, ostendam: maioris id, quam hârumce notarum, est molis, neque huius instituti; id modo mecum observes velim, nihil a nostris magnificentius de fide, patientia, ac fortitudine suorum unquam dici aut prædicari potuisse, quam ea sunt, quæ huic veritatis extorserunt vis, cum dicit, *adeo mente captos, ut mortem immortalitatis spe contemnerent, eique ultro sese offerrent*. (Huius constantiæ meminit & Plinius ad Traianum X, & Antoninus etiam Imper. apud Euseb. IV, 13. Nostros enim hic non allegabimus. *Vinding. p. 13.*) SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξορτες ἑαυτοὺς ἀποδιδόναι) Martyres nostros designat, quos Epictetus vel Arrianus aiebat id facere *ὡς μαρτυρᾶν ὑπὲρ θεοῦ*: quos enim ibi Galilæos vocat, nullus dubito, quin sint Christiani, lib. IV, cap. 7. FABER. *Ἐξορτες*) Non itaque verbis tantum, ut vani Sophistæ, & ipsi graviores philosophi, contentum mortis præ se ferebant; quorum pauci, cum in rem præsentem ventum est, erectum illum atque impertorritum obtinuerunt animum. Non ita, inquam, Christiani; apud quos mortis contemptus ex ipsa mortis conspicietur, non ex sermonibus orationibusve ad

pompam fere & a periculo procul habitis: quibus scilicet inimicorum insana & impotenti prorsus rabie, supplicia omnisque generis tormenta imminebant. His non delati solum ac deprehensi cervices alacriter subdebant; facile, si libuisset, abnegando Christum subtrahunt; verum reperi etiam, qui sese morti ultro, ut hic vere ait, offerrent. Cuius rei exempla apud Christianos, qui illius aetatis historiam proximi ipsi scripsere, invenias non pauca: unum tamen in his eximium, ad quod respexisse hunc nostrum putem, narrat in Apologia priore, (anno uno aut altero ante hoc opus edita) Iustinus Martyr, quem vide. De eodem argumento consule etiam M. Aurelium Anton. XI, 3, & in eum locum Gatakeri notas, qui ex Clemente Alex. allato loco probare nititur, hoc ab iis factitatum, quos Ecclesia ut temerarios respuebat. Sed caute hic, si usquam alibi, iudicandum censeo: ut enim temeritatis culpa absolvi non posse arbitror, qui se ultro, nulla cogente necessitate, morti offerant; ita, ut heroicam quorundam non possum quin suspiciam fidem, qui se palam Christianos, nullo cogente, professi ad supplicia mox rapti sunt. SOLAN.

ibid. *Ερωτα*) Quemnam voluerit *primum Christianorum legislatorem* esse, qui verba hic facit, aut sub eius persona Lucianus, haud multum sane nostra interest; cum utrique parum nota fuerit Christianorum disciplina. Sive enim *Mosem* sive *Christum* innuere voluerit, quos solos legesatores agnoscere unquam Christiani, aut imperitum se prodiderit, aut sibi non satis constabit. Moses enim *pro fratribus habendos* eos solos sancivit, qui ex eodem genere oriundi, aut, per circumcisionem aliosque Christianis iam abrogatos ritus, infutiti essent: Christus autem huius dogmatis verus auctor, idem ille est, qui adorandus Christianis proponitur; cum ille diversos faciat. Unde & nonnullis Paulum designare visus est. Sed frustra laborant, qui, quod nescivit, qui dicebat, facere volunt ut sciverit. Sed pergamus. Christianorum eam fuisse dicit disciplinam, ut se pro fratribus mutuo haberent, idque legislatoris sui, quisquis demum ille fuerit, caritatis mutuae iactum fundamentum. Hoc qui ait, fando inaudierat; ut fors tulit, verissime. Quid dixerit, vides: quid veri subsit, minime monendus, quisquis Christianus haec legis. SOLAN.

ibid. *Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος*) Quis hic primus legislator Christianorum? ipsemet Christus, inquires. At non ita sentit

Lucianus. Quippe, legislatorem hunc alium esse vult ab ἀνισκολοπισμένου ἀνδρός, quod sane in primis considerandum videtur. Paullum Apostolum designari existimo, rationibus iis adductus, quae neminem latent, hac etiam non leviter commotus, quod toties apud Paullum fratrum appellatio, qua de hic agitur, occurrit. Aliud si intelligat Lucianus, fortasse alluserit ad aliquod Pseudo-Evangelium, ex eorum numero, quorum nomina, & aliquando testimonia, memisi me apud Epiphanium legere. FABER.

ead. l. 15. Παραβάντες) Quid facias homini sibi tam turpiter obloquenti? En tibi Lucianum illum, tam acrem Deorum suorum in omnibus opusculis insectatorem, nunc sub neicio cuius persona Christianos in invidiam summam idem ob factum adducentem. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀνισκολοπ. — σοφιστῶν) Duplex his verbis crimen continetur, quod *Sophista*, quod ut *maleficus crucifixus*. Ad prius quod attinet; toto coelo, quod aiunt, errat orator iste, qui *Sophistae* titulum Christo affingat, ab iis artibus alienissimo, quibus Sophistarum natio hominibus imponit: nec doctus, nec eruditus, humanave facundia spectandus noster Iesus fuit, ut in invidiam hac de causa adducatur. At id cum ignorarent isti, simulque Christianis orbem iam plenum confpicerent, nec qua ratione tot hominibus persuaderi doctrina, a recepta immane quantum abhorrens, intelligerent, ad id, quod promptum erat, decucurrere, ut dicerent auctorem illius doctrinae *Sophistam insignem*. Quibus si notior paulo fuisset, miracula potius, quibus fere suam invexit religionem, carpenda fuissent: carpendae prophetiae, quarum implemento se Messiam esse, tot ante seculis humano generi a Deo promissum, demonstravit: carpenda praeceptorum sanctitas, quae, lenociniis verborum procul, mentes hominum suo splendore illustrat & trahit. Haec Celsus, alique, sed frustra, tentarunt, a Christianis doctoribus solidissime, & a rebus ipsis refutati. SOLAN.

Pag. 281. l. 3. κοινὰ ἡγοῦνται) Et si verti potest, eo significari accipiendo κοινός, quo locis aliquot novi foederis usurparur, mihi tamen sese probat emendatio, nempe κοινὰ ἡγοῦνται, vana & futilia esse existimant. Neque enim Graeci, quod quidem commeminerim, ita usurpant κοινός. FABER. Huius loci sensum, scripturaeque huius veritatem iam pridem in disertaniuncula asservi, quam de *stilo novi Testamenti* in Academia Franequerana editam, aliis eiusdem argumendi

affuere dignatus est Iac. Rhenferdius in eo syntagmate, quod eius opera an. 1701 prodiit. Quo cum amandare lectorem possem, ne tamen hac in parte operam nostram desideret, in pauca conferam, quae fufius illic a me sunt iam dudum observata. De emendatione, ut vides, cogitavit Tan. Faber; quibus inductus rationibus, vix satis allequor: nihil enim huic loco voce *κοινὸς* convenientius. Miffo namque priore illo accusationis capite, ad posterius se iam accingens, a legislatore monet edoctos Christianos, sese mutuo *pro fratribus* habere. *IDCIRCO*, inquit iam, *omnia contemnunt*, (sua bona, scilicet, suas facultates) & eadem illa omnia *COMMUNIA habent vel ducunt*, (ut inter fratres decet.) Egregium sane encomium, primis illis Ecclesiae temporibus debitum, & ab insensissimis Christianae religionis hostibus vi veritatis extortum. Agnoscis iam germanam eorum progeniem, quos in Aët. Apost. II, 44, *omnia habuisse communia* legis. (Inter Ethnicos primus Pythagoras *κοινὰ τὰ τῶν φίλων* esse pronuntiavit, & reapse inter suos comprobavit. Vide Porphy. N°. 33.) At in sequiorem id mox partem infectator trahit Noster, cum continuo ait: *si itaque transeat ad ipsos impostor, callidus, versutus, quique foro sciat uti & suis consulere rebus, repente dives fiat, usque hominibus facilibus, largis, & simplicibus*. Quae cum ita sint, & omnia usque adeo liquida & aperta, quid emendatione opus fuit, qua depravatur textus, non iuvatur? Fuit etiam repertus, qui vocem *κοινὸς* hoc in loco de *impuritate* contendere intelligendam. Quo quid absurdius aut inscitius excogitari possit, non video. In G. tamen Pasoris Codice, qui forte ad manus pervenit meas, notatum video, *κοινὰ impura*. Huius discipulus Pfochenius arripuit. Sed, his missis, de re ipsa vide Iust. Mart. dial. cum Tryph. 308. SOLAN. Propter spem immortalitatis, propter amorem mutuum, *contemnunt reliqua*, opes, divitias, & *communia putant*, ut aquam, ut aërem. Nimis nota est vetus illa bonorum communio, nimis aperte eodem referuntur sequentia, quam ut vel de illa Hellenistica notione τοῦ κοινού, h. e. *profani*, vel de emendatione in *κινὸς*, in mentem venire nobis debeat. GESN.

ibid. *Ἄνευ τινὸς ἀκρ. πλεον.*) Christianorum tam effusam in suos beneficentiam cum elevare aliter non posset, stulram fuisse ex eo ostendere conatur, quod quaestoribus aerarii sui temere pecuniam publicam committant, nec satis sibi ab eorum fraude caveant. Qua in re quamquam a Christianis

peccatum fuisse nullibi lego, cavisse tamen videntur Apostoli, ne committerent, ut huic crimini unquam ipsi parent, cum, mensarum a se ablegata cura, verbi sibi solius ministerium reservarunt; Ecclesiisque, ut sibi viros quam probatissimos in eam rem quaeque praeficerent, auctores fuerunt. V. A&. VI. V. Cels. apud Orig. I, 8, & Cav. Praef. a 3. SOLAN.

ead. l. 6. Αὐτίκα μάλα ἐν βραχεῖ) Nemo non videt, istud ἐν βραχεῖ posse esse glossema τοῦ αὐτίκα μάλα sed ut Graeci dicunt αὐ πάλιν, & βάσκ' ἰθι &c. ita hoc quoque stare potest. FABER.

ead. l. 7. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγγανὼν) *Simplicibus hominibus inhians*, ait interpolator, sed plane simpliciter. Vertere enim debuerat, *simplices homines illudens*. Ita Aristophanes ἐν Νεφέλαις, Μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγγανὼν τεινίξει; quo loco quia, si satis memini, nil Graecus Scholiastes dixerat, turpiter vero se dedit Nicodemus Frischlinus, *tum neque a me flebitur, tu vero morieris ore hianti*. Bis peccat. Verte: *frustra ego tum flevero, tu enim me illuso morieris*. Locum ipsum adire operae pretium erit. Eum si legisset H. Stephanus, non credidisset Lexicographis quibusdam male conciliariis, immo eos refutasset. Ceterum non hic tantum ea vox est ab Aristophane usurpata, sed in Ἰσπεῦσαι quoque tribus ante act. V versibus: — ἐγγανεῖται τῇ πόλει, — *urbem illuserit*; ubi Schol. ἐνυβρίσειεν. Iterum ἐν Σφηρίν. Κ' οὐκ ἐγγανεῖται — Scholiastes ἐγγελάσει. Ita enim usurpassie τὸ ἐγγελάσειν arbitror. Locus non succurrit. Ceterum interpretem depravavit interpolator; ille enim sensum viderat. *Quippe qui*, ait, *hominum idiotarum simplicitate abuti queat*. Eat nunc iuventus, & speciosae librorum fronti credat. FABER.

ibid. Ἐγγανὼν) Credebam olim, eodem sensu hic usurpassie, quo N. Δ. VI ἀλλετρίοις ἐπιχαίετε dixit, & hic ἐπιχαίειν scribendum esse; sed emendatione opus non est. Vide, quid ex Aristophane ad eam rem attulerit T. Faber, & confer Mισθ. cap. 14, ἅπασί σοι πλατὺ ἐγγανὼν, emuncta scil. pecunia. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲ τῆς κολάσεως) Humanitati Praefidis tribuit, quod fortasse rescripto Imperatoris referri debuit. Consule Enseb. IV, 13, qui mihi ad manum nunc non est. SOLAN.

ead. l. 12. Οἰκίαν) In Ms. Cod. Bibl. Reg. legitur planissime, οἰκίαν, patriam; scil. γῆν. FABER. Οἰκίαν) Ex Ms.

Reg. G. In impressis enim omnibus erat *οὐκίαν*. Vid. cap. 30. SOLAN.

Pag. 282. l. 4. Παριανῶν πόλις) Στέφανος Πάριον, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῃ &c. τὸ ἔθνικόν Πάριος. ὁ πολίτης Παριανός. GUYET. Peregrini haec itaque patria, quod & Athenagoras confirmat, quem vid. p. 72 & 73, & Scaligeri notas ad Euseb. Chron. p. 220 & 221. Ubi errat vir summus, dum oblatam eam Apologiam M. Aurelio & L. Vero adstruere conatur; eo ipso, quo se Peregrinus combussit, anno. Vid. Ἀλεξ. c. 2. Optime autem hic ridet magnitudinem summae a Theagene dictae, quae, ut supra monitum est, ad decies ferme centena millia librarum Anglicanarum redibat: cum verus eius census octo ad summum millia efficeret. SOLAN.

ead. l. 14. Παριανὸν) Πάριον urbs in Helleponto; vid. Stephan. περὶ πόλεων. LA CROZE.

ibid. Ἐκόμα δὲ ἦδ' η) Corrupta esse haec verba existimo. Reliqua enim omnia Cynicum sapiunt, sola illa *coma* abhorret a reliquo cultu. In descriptione autem cetera huic simili ἐν χρῶ κουρίας diserte dicitur, Δραγ. cap. 27; cui statim additur ἐν γενείῳ βαθεῖ. Mox ibidem cap. 28 additur ἐκόμα δὲ καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο sed ego levi mutatione scrupulum illum sustuli, dum, ut illic ostendam, doceo legendum esse ἐκόμα δὲ τὸ γένειον, καὶ ἐτίλλετο. Certe apud nullum scriptorem κομᾶν simpliciter prolatum de barba, quod hio oportuit, dictum invenietur. Apud Xenoph. quidem, quod huc apprime facere mihi videtur, haec verba exstant p. ed. Steph. § 16, l. 15, πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς. Et hic itaque de barba aliquid additum oportuit, quod sine Miss. ope ut coniicere non adeo difficile est, ita cum aliqua audacia coniunctum, si frequenter id fiat, videri possit. De locis ex Cynico ad hanc rem spectantibus vide nos ad illius opusculi cap. 1. SOLAN.

Pag. 283. § 1. Ἀφεῖναι — τὴν οὐσίαν) Gymnosophistas aliosque, ut liberius philosopharentur, iridem interdum relinquere suas opes solitos, quod & discipuli Christi fecerunt, ad Ev. Matth. XIX, 27, compluribus exemplis, non omisso hoc Luciani, probat I. Elsner. l. d. p. 90, 91. REITZ.

ead. l. 2. εἶναι) Ἀφεῖναι εἶναι. Hunc pleonasmum verbi εἶναι vide etiam supra de Calum. cap. 20 & 16. Et Pseudol. cap. 6 & 25. Necyom. § 16. Eustath. ad Hom. Il. A, 20. Hemst. ad Iudic. vocal. fin. Diog. Laërt. vit. Plat. p. 168; φάναι — ἱατροὺς εἶναι. REITZ.

ead. l. 8. Ἐφθδία τοὺς Χριστ. ἔχων) Quam memores Christiani fuerint hospitalitatis, ex acerbissimorum hostium luhani & Luciani testimoniis apparere, tradit L. Elsn. in Ep. ad Hebr. XIII, 2. REITZ.

ead. l. 9. Δορυφορούμενος) Ut Nryp. c. 14, & N. Δ. VI. Sic etiam usus est Philostr. V. Soph. p. 582, in Aristid. SOLAN.

ibid. Ἐν ἁπασιν ἀφθόνοις ἦν) Optime. Sed hinc emendandus locus, qui in Fugitivis (cap. 17) occurrit, ἐν ἁπασιν ἀφθόνοις βιοῦντας leg. ἀφθόνοις. FABER. Conf. infra Saturn. c. 19, ἐν οἷς εἰν. REITZ.

ead. l. 10. Εἶτα παρατομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους (ἄφθονος γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθλὸν τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Impius Lucianus, & qui Christianos saepe suggillat, licet eos & eorum legem sanctissimam non noverit. Hoc loco manifeste confundit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Iudaei enim erant ii, qui offendeabantur quodam ciborum genere; at Christianis (ut Petrus Apostolus docet) cibi nulli polluti existimabantur. PALM. Tandem ergo vatum hunc & sceleratum hominem depræhenderunt Christiani. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθλὸν τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Accusat hic Tan. Faber auctorem, quod Christianorum legem non noverit, & confuderit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Verum ego quidem illud hic non video: quoniam per illa ἀπορρήτα τοῖς Χριστιανοῖς, quae edidit Peregrinus ille, intelligi possunt ἐσθλὰ, aut αἶμα, aut πικτὸν quae primis Christianis ex decreto Apostolorum erant ἀπορρήτα. Et ab illis diligentissime sese abstinuisse Christianos primaevos, docent Patres veteres. Certe Iustinus, Minutius Felix, Tertullianus, aliique, ab ἐσθλοῖς sedulo sibi cavisse Christianos, tradunt. L. BOS.

ead. l. 15. Βασιλέως) Imperatorem Romanum intellige, non regem aliquem, quod quidam facit. FABER.

Pag. 284. l. 4. Ἀγαθόβουλον) Eundem esse existimo, cuius in Demonactis vita meminit cap. 3. Vid. Chron. Euseb. A. C. 122. SOLAN.

ead. l. 5. Ευρίμενος) Plut. 627 f. SOLAN.

ibid. Χρίδμενος δὲ πηλῶ τὸ πρόσωπον) Sic de Crescente Cynico Tatianus orat. ad Graecos: διὰ πηλὴν ὕψους δαίμωνι. Sordidi enim erant Cynici. L. BOS. Meminit & Tatianus πηλὴν ὕψους de Crescente Cynico loquens pag. 81. Quo vero consilio id egerint Cynici, non satis allequor; non enim sordes tantum norant. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον) Qui id faciunt, Cynicam Venerem exercere dicuntur, ii videlicet, qui pellice laeva utuntur, ut ait hominum omnium impudentissimus Martialis. Allusio facta ad ἀναφλῶν locum dedit ioco Aristophanis ἐν Ἑκκλησιαζούσαις, Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον — quem optime animadvertit Graecus interpres; ait enim, Ἀναφλύστιον, παρὰ τὸ ἀναφλῶν, παίζει. Quod equidem non videretur cur Meursio displicuerit. FABER.

ibid. Καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος) Corrigendus interpres, sed Graeca prius. Legendum enim, καὶ τῶν ἀδιαφῶρων δὴ τοῦτο καλούμενων ἐπιδεικνύμενος, oratione habita probans, (id enim est ἐπιδεικνύμενος) hoc esse ex eorum numero, quae ἀδιάφορα, seu indifferentia apud philosophos vocantur. Quod autem in Ms. Reg. legitur ἀδιάφορον, neminem sanae mentis morari debet. FABER. An scribendum, καὶ τῶν ἀδιαφῶρων δὴ τοῦτο καλούμενων ἐπιδεικνύμενος; GUYET. Cynicum illud ἀδιάφορον ea sententia accipiendum, qua Sext. Empir. Pyrrh. I, 152: Καὶ παρ' ἡμῖν μὲν τὸ μοιχεύειν ἀπειροῦσαι, παρὰ δὲ Μασσαγέταις ἀδιαφορίας ἔχει παραδεδοῦναι. Ceterum foedissimum illud ἀναφλῶν ipsi habitum esse ἀδιάφορον, disertius, quam vellem, ostendit Dio ille hac parte κορόστομος, non Chrysostomus, Orat. VI, f. de Tyrannide p. 96. GESN.

ead. l. 9. Νάρθηκι) Hieronymus in Marcellae viduae Epitaphio: nec mirum si in plateis & in foro rerum venalium fictus ariolus stultorum verberet nates. Sed hoc prorsus diverfum. SOLAN.

ibid. Νεανικώτερα) Dedi vehementiora. Haec saepe verbi vis est, illustrata a Gevartio ad Statii Silv. I, 4, 51, f. Pappini lecti. I, 32; itemque a Io. Andr. Bosio Diss. ad 2 Tim. II, 22, f. νεωτερικὰς ἐπιθυμίας. GESN.

ead. l. 10. Θαυματοποιῶν) Adi Casaub. ad Athenaeum & Theophr. Id vocat θαυμασιουργεῖν Xenophon ἐν Συμπόσιῳ. FABER.

ead. l. 12. Βασιλεῖ, πρῶτατον) Temporis ratio, de M. Aurelio ut intelligatur, non finit, cui haec alioquin optime conveniant; nam octo utique anni intercesserint oportet, cum duas ante hanc Olympiades memorer praeter tempus, quod Romae ab eo actum incertum est. Antoninum ergo Pium designat, in quem etiam optime quadrant. SOLAN.

ibid. Πρῶτατον) Designat Imperatorem Marcum. Alii Vespasianum esse volunt. Mihi non placet. FABER,

ead. l. 15. Φιλοσοφίαν ὑποδύμενον) I. e. induentem, sufficientem philosophiam. GUYET.

ead. l. 16. Τέχνην) Cynicorum enim ars erat conviciari. De phrasi vide. Μισθ. c. 30; Ὀρχ. 9 & 21. SOLAN.

Pag. 285. l. 3. Ἀπονοία) *Astutiam* interp. pessime, alioqui esset *περινοία*. FABER.

ibid. Ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος) *Reipublicae Procurator*, interpr. sed ridicule. Quippe vertendum fuit, *Praefectus urbis*. Si sub Vespasiano factum hoc intelligas, de Muciano loquitur. Sed mihi secus videtur. FABER. *τὴν πόλιν*) Roma nam rempubl. fortasse. Nam *τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος*, *urbis praefectus*. GUYET. Quis ille ex historia, mihi non constat. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ προσήλυνε κατὰ τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ) *Et tunc temporis profectus est ad Musonium &c.* interp. Sed longe a vero abit. Videlicet ignoratio τοῦ προσελαινεῖν homini imposuit. Sic autem intelligendus est locus: *κατὰ τοῦτο* (scilicet *τῆς πόνσεως ἐκβληθῆναι*, id est, exilium, de quo loquitur) *προσήλυνε τῷ Μουσωνίῳ &c.* *hac te fiebat, ut ad gloriam Musonii* (qui sub Nerone pulsus in exilium fuerat) *accessisse, aut pervenisse videretur, vel, si ita mavis, hac te adaequabat Musonios, Dionas &c.* Ne quis autem dubitandi locus sit, constat, ea tempestate Musonium exsulem non fuisse. Testem si vis, Xiphilinum dabo, qui nominatim Musonium excipit, *Καὶ πάντας αὐτίκα τοὺς φιλοσόφους ὁ Οὐί-σπασιανος, πλὴν τοῦ Μουσωνίου, ἐκ τῆς πόνσεως ἐξέβαλε.* FABER.

ibid. Κατὰ τοῦτο) Ταῦτ' scribing. videtur, i. e. & eodem transibat, quo Musonius, Dio, Epictetusque, & si quis alius &c. *eodem*, i. e. in eundem statum veniebat. GUYET.

ead. l. 9. Μουσωνίῳ) Apollonio Tyaneo hic coaetaneus. Vid. infra Nep. c. 1, & Philostr. p. 125, cum notis, & 187. SOLAN. Musonius Rufus Epicteti praeceptor fuit, de quo multa Tacit. Arrian. Stob. I. I. WETST.

ibid. Δίῳ) Sub Domitiano etiam hic notus, exsul, quamvis sponte exsulasse dicatur a Philostr. p. 488. SOLAN.

ibid. Ἐπικτήτῳ) Cuius etiamnum scripta supersunt. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθόν) Post iter in Italiam, in Graecia, quae mox sequuntur, gesta sunt, VIII annis antequam illam, qua se combussit, Olympiadem: unde conficitur, de Antonino Pio intelligenda superiora. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνδρα) Herodem Atticum designat. Adi omni-

no Philostratum vit. Soph. p. 551, ubi inter alia eius opera magnifica ait, Ἀνέθηκε δὲ καὶ τῷ Πυθίῳ τὸ Πυθαϊστάδιον, καὶ τῷ Διὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὕδωρ unde huic loco lux magna affulget. Ex Aeliano etiam discas, quam gravis Olympiae spectantibus fuerit sol; apud quem herus servo cum minari gravissima vult, spectatum se Olympiam missurum dicit, V. H. XIV, 18. Idem Philostratus disertis verbis ait, ἐπηκολούθει δὲ τῷ Ἡρώδῃ κακῶς ἀγορεύων αὐτὸν ἡμιβαρβάρῳ γλώττῃ, pag. 563. SOLAN. Herodes Atticus. Vid. Philostr. vit. Sophist. L. II, § 5, pag. 551, 13; it. ibid. § 13, p. 563. Vide notas Olearii. LA CROZE.

ead. l. 14. Ὑδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ) Qui vertunt, adduxit aquam in Olympiam, poterant illi eadem ratione dicere, venit in Romam, in Athenas ivit. Delicias & lautitias hominum! FABER.

Pag. 286. l. 10. Τεττάρων ἐτῶν) Bene; neque enim plurium annorum est Olympias. Inde illud Agidis dictum de Eleis ap. Plutarchum in apoph. τί δὲ ποιοῦσι θαυμαστὸν, εἰ δι' ἐτῶν τεττάρων μιᾷ ἡμέρᾳ &c. Alibi autem hoc ipsum dictum refertens, καὶ τί μέγα, inquit, ἢ θαυμαστὸν ποιοῦσιν, εἰ ἐν ἑτσεὶ πέντε μιᾷ μόνον ἡμέρᾳ δικαιοσύνη χράνται; Ita & Pindarus Olympia vocavit πενταστήρα ἑορτήν, quae tu facile conciliabis, si Scaligerum in opere magno legeris. Ceterum qui Olympiadem & lustrum confundunt, peccant. FABER.

ead. l. 11. Τοῦτο ὕδωρ ἐπαγαγόντος) Leg. τοῦ τὸ ὕδωρ &c. FABER. Lege τοῦ, τό. GUYET. Τοῦ τὸ) Emendationem T. Fabri secuti sumus. In impressis omnibus τοῦτο antea erat. SOLAN.

Pag. 287. l. 5. Δεινὴν τινα καρτηρίαν ὑπισχνούμενος) Legendum est, ἐπιδεικνύμενος, quod probari non est necesse. FABER. Hic quidem T. Fabro obsecuti non sumus, quia ratio mutationis etsi aliqua sit, non est tamen necessaria. Ferri enim vulgata potest, cum nondum in rem ipsam ventum sit. Si autem omnia sic levibus de causis apud veteres scriptores ex ingenio mutantur, quid tandem reliqui erit, quod ab iis vere profectum sit? SOLAN.

ead. l. 14. Φιλοκτῆτην) Res ex fabulis nota est. FABER.

ead. l. 15. Μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσει ἑαυτὸν) Solum non in tabernaculo torrebis se ipsum, interp. Sed vertendum fuit, quodammodo se (vel fere se) in theatro cremabit. Arguit φιλοδοξίαν ventosi hominis, qui frequentem adeo panegyrim elegerat, in qua finem vitae imponeret. Cur non in solitudine potius, &

in remoto aliquo saltu, ut infra dicit Lucianus? Quid enim aliud facit Peregrinus, quam qui theatrum conscendit, ut ab omnibus videatur? FABER.

ead. l. 18. Καὶ κατὰ τοῦτο) Hoc modo, interp. Nescit, quid sit. Gallice diceret, & en cette qualité il devoit être brûlé il y a long temps. Sensus est: Cremari debuisset Peregrinum, non sponte & ultro in flammam insilientem, falsa quadam philosophicae mortis imitatione, sed unco trahi in ignem, ut impium in Deos & in parentem. FABER.

Pag. 288. l. 2. Χανόντα) Hom. Odyss. M, 350. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁξύτερος) Corruptam vocem opinor; forsan scripserit ταχύτερος, vide Δραπ. c. 22. Nam ὀξέως quidem usurpant de tempore, ὄξυς vero raro aut nunquam probi scriptores. Vide tamen Nep. cap. 5. Sed & quid ὀξεῖα ἡδονὴ sibi velit Erot. c. 25, memento. SOLAN. Non opus erit ὠκύτερος emendare; quandoquidem ὄξυς celeritatem saepissime notare novimus omnes. Hippocr. Aphor. I, 1, ὁ δὲ καιρὸς ὄξυς. Noster Amor. c. 25, ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτῶσα φθάνει πρὶν ἢ γνησθῆναι, πεπαυμένη. Ne plura, in re, cuius exempla ὅσα κόνις nobis obvia. At forsan quia & dolor ὄξυς acutus Graecis dicitur, i. e. vehemens, ideo ὠκὺς hic praetulerit aliquis, ut ambiguum vitetur. Sed nihil opus est, cum seqq. satis declarent, de celeritate sermonem esse. REITZ.

ead. l. 8. Ἐνθα μὲν δὲ θάπτεται ὅσιον) Idem olim apud Deum factum accepimus. Thucydides lib. III. FABER. Duo hic sedulo observanda: agrum Olympicum sacrum fuisse; vid. Pausan. 202, 5, ubi nominatim ibi locus quidam ἱερὸς dicitur; 2) non licuisse illic quemquam sepelire. Clem. Alexandrinus p. 18 C. pluribus ostendit, multa templa sepulcra fuisse virorum insignium. SOLAN.

ead. l. 9. Πάλαι) Historiā nota; tempus etiam notum: eo enim ipso die, quo Alexander Magnus natus est, conflagraisse hoc orbis miraculum traditur. SOLAN.

ibid. Τις ἐνδοξος γενέσθαι) Herostratum innuit, cuius nomen oblivione fuisset obrutum, nisi Theopompus in historias suas illud retulisset. Strabo. Plin. Agell. FABER.

ead. l. 12. Τοσοῦτος ἔως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ) Adeo inexpiabili amore gloriae tenebatur. Interpolator pessime. Retulit enim ad Herostratum, quod de Peregrino dixerat Lucianus. Dein, quod inexpiabili amore dixit, fugit illum ratio; debuit enim inexplebili dicere. Verum imperitis Lexicographis credidit, & interpretem corruptit. Verte: Tantus ei gloriae amor

inest. Loquitur enim ille anonymus de Peregrino etiamnum vivente. FABER.

Pag. 289. l. 1. Καὶ καταφρονεῖν θανάτου καὶ κακώσεως) Interpolator, & mortis contemptum & aeternam, & id genus metus non horrere disceritis; plane contra mentem scriptoris: neque enim istaec ad patres & dominos sunt referenda, verum ad liberos & servulos eorum, qui ibi aderant. Sententia est: Vos ego, viri Graeci, lubens percontor, non παμμίαρον illum Peregrinum, velitisne, sceleratos homines, qui usquam sint, huiusmodi praeceptori tradi? Ah! cavete istuc dicatis; ita enim fieret, ut in iugulum vestrum involarent, nullo metu impendentis mortis a tanto scelere deterrii. Quid autem? an & ii, qui in hoc coetu patres sunt, liberos suos in disciplinam vellent tradere huiusmodi magistro? &c. Ceterum interpolator depravavit interpretem. Numquid etiam, ait, maleficos & facinorosos, eius discipulos fieri cupiatis in eiusmodi tolerantia perdiscenda & morte contemnenda? Paene omiseram, legi in Mf. R. καύσεως, non κακώσεως, quod inprimis observandum. FABER. Καύσεως Mf. R. G. quod arripio, quia nullibi κάκωσιν, quae vox in omnibus impressis erat, eo sensu a probatis scriptoribus adhibitam reperio. SOLAN. Et si κακώσεως per se commodum sensum exhibere videtur; tamen quia sic supervacuum fere foret τῶν δειμάτων addere, meliorem lectionem inventam recipere non haesitavi. REITZ.

ead. l. 7. Τὸ πρᾶγμα) τὴν καύσιν. GUYET.

ead. l. 8. Δέξασθ' An δέξασθ'; placer. GUYET. Δέξασθ' ἂν) Εὐξασθ' ἂν. KUSTER. Nihil emendatione opus est, quam hic offert vir doctissimus. Hoc tantum a me hic praestitum, quod cum in plerisque impressis legeretur δέξασθ', ego B. 2. securus δέξασθε restitui, quod elegantius visum est. SOLAN. Δέξασθ' ἂν) In mentem veniebat aliquando emendare hunc locum, & legere εὐξασθ' s. εὐξασθε. Blandiebatur maxima similitudo, quae inter compendia literarum δε & εν in Mss. intercedit. Sed cum δέχασθαι verbum eo intellectu saepius occurrat, qui commode ad hunc locum accidit, quod in vulgaribus quoque Lexicis annotatum, & exemplis probatum est; retineamus primam syllabam, sed in altera diphthongum admittamus optativi indicem δέξασθε, ut modo βούλοισθε. GESN.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὃς φησιν, ἀπὸ τῶν) In tribus verbulis bis peccat interpolator: Ad Herculem, ut aiunt, profecto. Pessime. Vertendum enim fuit, ut ipse ait, proficiscenti. Ipse, inquam, non, illi aiunt. Praeterea proficiscenti, non pro-

σεβο; quippe ea narrat, quae nondum evenerant. Neque enim quilibet est omnium, qui istuc ἀπρίοντι ad significationem elapsi temporis hoc loco traduci postulet. Ceterum & ratio & Mf. Regii auctoritas me admonent, ut ex his verbis περ-ευδαίμων καὶ συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς, eiiciam istud καὶ, & emendem versionem, *posset brevi felicissimus evadere, se in ignem cum ipso praecipitem mittens.* FABER.

ead. l. 14. Συμπεσὼν) Dele καὶ, ante συμπεσὼν. SOLAN.

Pag. 290. l. 1. Σικύνων) Corrige συκίνων. GUYET. Συκίνων) Corrupte antea legebatur σικύνων, non in uno aut altero, sed in omnibus, excepta sola B. 2. Ἀλεξ. c. 47, & translate Ἀπαιδ. c. 6. Apud Aristophanem Vesp. 146... p. 291, 1, δριμύτατος καπνὸς dicitur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἰδίον γὰρ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο) Locus est corruptissimus. Quid enim? Dicit hoc loco rhetor anonymus, adstantes omnes dignos esse, qui fumo pereant. Ridiculum. Itaque adeo miror, reperiri potuisse & interpretes & lectores, quibus haec placerent. Legendum est non ὑμῶν, sed κυνῶν, id est, κυνικῶν φιλοσόφων. Lucianus philosophos Cynicos, in quibus est Peregrinus, dignos deputat, qui fumo pereant. Κύνες enim passim sunt κυνικοί. Sed, (ut semper doctus est Lucianus, &, quod de illo ait Eunapius Sardianus, ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι,) hoc loco facetissime dicit, Cynicos dignos esse, qui διὰ καπνοῦ pereant; videlicet Ἀττικὶ τοὺς ἀλαζόνας καὶ οὐδαμινούς, quales hic describuntur Cynici, καπνοὺς vocabant. Id docebit Scholiastes Aristophanis ad Σφήκας, & Suidas in καπνός inde Aeschines cognomento Capnus. Vide, si te amas, Aristophanem. FABER. Ὑμῶν μόνων) An fumivendulos Cynicos esse significat? Videtur autem scribendum ἰδίον γὰρ καὶ κυνῶν μόνον ἂν γ. GUYET. Καὶ κυνῶν) T. Fabri emendationem in textum recepimus; quamvis in omnibus libris nostris ὑμῶν aut ἡμῶν, pro κυνῶν exstet. SOLAN. Ὑμῶν μόνον) Quod κυνῶν legi vult Faber, audirem, si relatio quaedam esset inter fumum, & Canes vel proprie dictos, vel metaphoricos s. philosophos Cynicos. Quidni per apostrophēn quandam hic dirigatur sermo ad Theagenem & Protea? Ceterum forte ad hunc locum aliquid facit, quod de Theagene aliquo habet Suidas, ἐκαλεῖτο δὲ καπνός, ὅτι πολλὰ ὑπισχνούμενος οὐδὲν ἐτέλει. Quod si hic Suidas Theagenes antiquior fuit Lucianico, ratio foret in promptu, cur ei suadeatur, ut fumo se potius, quam igne, interimat. GESN.

ead. l. 8. Κενταυρίου αἵματος) Intelligit cruorem Nefsi Centauri. FABER.

ead. l. 10. Ἐμβάλλει φέρων) De hac locutione confer, quae dixi ad Merced. Cond. c. 24. Vel potius, (quod illic nondum resciveram) Hemsterh. ad Dial. Mort. VI, § 3. REITZ.

ead. l. 11. Καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες — Κάλανον καόμενον) Cic. Tusc. D. V, c. 27: Quae barbaria India vastior aut agrestior? In ea tamen gente primum ei, qui sapientes habentur, nudi aetatem agunt, & Caucaſi nives hiemalemque vim perferunt sine dolore; cumque ad flammam se applicaverunt, sine gemitu aduruntur. Consule ibi Davif. p. 360, qui & Valer. Max. III, 3, 6 ext. & Luciani hunc locum, item de Fugit. c. 6, ac Plutarch. T. II, pag. 499, cum Philone pag. 680, aliosque similia confirmantes adducit. REITZ.

ead. l. 12. Βραχμᾶνες) De Calano vide, quid Cicero scripserit Tusc. II, 21, & Davifii not. & de Brachmanis c. 27. Adde & Δραπ. cap. 7. Magi autem, ut id obiter moneam, cum Brachmanis minime sentiebant. Vid. Iambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. SOLAN.

ibid. Ἐκείνοις γὰρ ἑαυτὸν ἡξίου Θραγένους εἰκάζειν) Falsum est. Neque enim se Theagenes, cum Hercule & Aesculapio comparavit, sed Peregrinum, quod ex superioribus patet. Emenda ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν. Interpolator non viderat, interpretemque corruerat, a quo hic locus ita fuerat conversus, illis enim praeceptorem suum assimilare contendit. FABER.

ibid. Ἐαυτὸν ἡξίου). Αὐτὸν scribendum videtur, i. e. Peregrinum. GUYET.

ead. l. 15. Ὀνησίκριτος) Is est, quem in hac narratione fecutus est Plutarchus & Strabo in XV. Quae enim ab illo in vita Alexandri de Calano Indo scripta fuere, his plane ἀδελφὰ sunt. Erit itaque operae pretium locum ipsum apponere. Ταῦτα δὲ εἰπόν, κατακλιθεῖς, καὶ συγκαλυφάμενος, οὐκ ἐκινήθη τοῦ πυρὸς πλησιάσαντος, ἀλλ' ἐν ᾧ κατακλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν &c. Id est, Ita cum esset locutus, decubuit, seque operuit, neque, appropinquante igne, sese movit, sed eum servans habitum, quo decubuerat &c. quem Plutarchi locum si quis diligenter considerabit, facile ei fuerit intelligere, quid sibi hoc Luciani velit, κατὰ σχῆμα κατοῦναι, quod ignoravit interpolator, cum scripsit, deinde ordine dignitatis ingressi uruntur. At non ita vertendum fuerat, sed, cremantur immoti & corporis habitu servato; quod Plutarch. dixit de Calano, ἐν ᾧ κατακλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν. Sed ne quis dubitet, adscribam

Luciani ipsius locum ex libello sequenti, ubi de his ipsis Brachmanibus agit. Ἀκούω δὲ, inquit, (c. 7) τὰ τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνεχόνται καὶ ὀνέμενοι. οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. FABER. Egregias hic agnosce interpretationes. Obiopoeus: *veluti Onesicritus classis Alexandrinae gubernator ait, cum Indum ardentem, sicut fama est, conspexisset. Benedictus: at Onesicritus Alexandri gubernator, cum Calanum, ut aiunt, conflagrantem vidisset. Vidit ergo Benedictus, Obsopoeum largiorem esse, quam pariuntur Graeca, & verbum φησὶν notare non nisi alterutrum posse, vel ait, vel sicut fama est. Quid decrevit ergo is ipse? nempe accepit pro ut aiunt, pravo sane iudicio. Non enim magis aiunt, Calanum conflagrasse, quam Onesicritum id vidisse. Sed & vide, unde comparativa locutio pendeat. Scribit Benedictus, illi enim non insiliunt in ignem, ut Onesicritus Alexandri gubernator, quasi vero & Onesicritus insiluisset. Quin immo Lucianus Onesicritum unum auctorem huius historiae citat, & ideo non potest imperfecta multitudinis ac rumoris citatio locum habere, & plane sufficere debet, si veritas, ut Onesicritus Alexandri gubernator viso Calano ardente refert. Maxime miror, Benedicti istam versionem placuisse Tan. Fabro, tam minute singula haec quondam recognoscenti. GRON.*

ead. l. 17. φησὶν) Hanc vocem vir doctissimus dum oscitans legere omittit, mortis genus Onesicriti doceri hic affirmat not. ad Diog. Laërt. p. 151 B. SOLAN.

ibid. Ἐπειδὴν νήσωσι) Ἐπειδὴν πυρὰν νήσωσι, ut supra, legend. videtur. Τὸ νήσωσι solitarium non placet. GUYET.

Pag. 291. l. 1. Εἴτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίονται) Aliena videntur & insititia, ut ex praecedentibus & seqq. videre est. GUYET.

ead. l. 2. Ἐντρέφαντες) Ex iis, quae modo attulimus, legendum ἐκτρέφαντες. FABER. Ἐντρέφαντες) I. e. immutantes. An ἐκτρέφαντες legendum? Infra Fugitiv. c. 7 de iisdem: οὐδὲν τοῦ σχήματος, ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. Vide locum. GUYET. Ego cum Tan. Fabro malim ἐκτρέφαντες, ut Δραπ. c. 7 in omnibus recte scribitur. SOLAN. Ἐκτρέφαντες) Ita quoque correctum inveni in marg. B 1. Sed & firmatur emendatio, quod Dial. seq. Fugit. c. 7, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἐκτρέποντες, constanter legitur. REITZ.

ead. l. 3. Οὗτος δὲ τί μέγα) Locus mire depravatus videtur. An sic rescribendus? Οὗτος δὲ τί μέγα παῖς; εἰ ἐμπει-

σὸν οὐ τεθνήσκει, συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός· οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ὢν ἀναπνήσσει αὐτὸς καὶ ἡμίφλεκτος. GUYET. Commate apposito sensum adiuvi, ut intelligatur, *quid magni scil. est, veluti τί θαῦμα; quid mirum?* Tumque non opus erit cum Guyet. ποιεῖ infercire. Sed nec in reliqua eius emendatione acquiesco; nec Gronovianum μεταναπνήσσειαι satisfacit, nisi auctoritate verbum firmetur. Tamen verum est, *spem exsiliendi* requiri, & negationem abundare; nisi μὴ hic valeat *numquid*, ut in interrogandi formulis solet, vel pro *quin* valere possit, i. e. *non desperabat, quin exsilire possit*. Quod pluribus indagare temporis angustia prohibet. REITZ.

ead. l. 4. Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπνήσσειαι αὐτὸν καὶ ἡμίφλεκτον) *Non a spe non resiliaturum ipsum & semiuslum*. Interpol. Hoc quid sit, intelligere arbitror hominem natum neminem. Interpretandum fuerat, *cum extra spem non sit, quin semiuslus quoque (aut, quin vel semiuslus) ex igne sit resiliurus*. Mihi tamen Graeca oratio magis facta magisque elegans videretur, si legeres μὴ οὐκ ἀναπνήσσειαι. FABER. Certe Benedictus, etsi in priorum sententia aberrarit, in posterioribus voces, prout sunt, expressit, quod Tan. Faber prorsus non facit, cuius versio plane par foret Graecis ita conceptis οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ἀναπνήσσειαι αὐτὸν, cum extra spem non sit, quin ex igne sit resiliurus. Nedum ut admitti possit, quod tentat, gemina negatio ante verbum ἀναπνήσσειαι. Sed ut habeas expedita omnia, apparet errorem scripturae corrigendum esse, & pro μὴ ἀναπνήσσειαι, reponendum μεταναπνήσσειαι. Nam in sententia verbi μεταβάλλειαι idem Faber toto coelo errat, cum rectissime Benedictus reddiderit. GRON.

ead. l. 5. Μὴ ἀναπνήσσειαι) Δὴ ἀναπνήσσειαι, GUYET. Μὴ ἀναπνήσσειαι) Phrasin apud Nostrum huic similem frustra quaesivi. Vid. Mισθ. cap. 33, οὐκ ἀνέλπιστον ὥς ἂν καὶ ἄλλω ταῦτον συμβαίνει. SOLAN.

ead. l. 7. Μεταβάλλειαι) *Mutatum iri*. Interpolat. male. Vertendum fuit, *mutare sententiam*. De re praesenti loquitur: iam enim tergiversabatur Peregrinus. FABER.

ead. l. 8. Διηγείσθαι) An scribendum διηγούνται; GUYET. Placet coniectura. REITZ.

ead. l. 10. Ἡ μὲν) Lege ἡμῖν. GUYET. Nihil muto: nam dis-iunctim apud Nostrum aliosque scribi amat, licet parum interesse putem, utro more scribas, (vid. supra Toxar. c. 50) & pro lubitu scribas modo ἡ μὲν, modo iunctim ἡμῖν dedisse; quare vulgatum servandum: sed ne ὅζυτόνως quidem, ut

Guyetus voluit, apud Nostrum alibi reperio. Periz. ad Aelian. II, 7, ridet eos, qui iungunt, & ab Hebraeo *āmēn* derivant, exemplaue τοῦ ἡ μὲν, in iurandi formulis usitati, quaedam affert. Apud Hom. II. I, 57, ἡ μὲν καὶ νέος ἐσσι, recte edd. Jicer Seber. ἡ μὲν indicet. REITZ.

ead. l. 11. Ἀποθάγει) Sic plerique impressi. *H. & P. ἀποθά-
ναι* prave. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀναδύναι) *Emergere*, interpol. Non potuit peius: hoc enim loco ἀναδύναι est *subterfugere*, *tergiversari*, ut ii faciunt, quos promissi poenitet. Quod vel Homerus docuisse potuit Iliad. H: ἀλλ' οὐπὼς ἐτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύναι ἀψ' λαὼν ἐς ὕμιλον. — Ita in Odyss. ἀπλῶς μὴ τις μοι ἀναδύη. — Itaque dixit Eustathius, τὸ ἀναδύναι, ἐν ἴσῳ εἶναι τῷ ἀναποδίσσαι, εἰτὸν, ὑποχωρῆσαι, idem esse, atque ἀναποδίσσαι seu ὑποχωρῆσαι. Hefychius autem vertit μεταβουλεύειν, *consilium mutare*. Ceterum interpolator corrumpit interpretem, qui sic verterat: Neque promptum iam illi est a proposito regredi. Eat itaque corrector, quo dignus est. FABER.

ibid. Συνόντες κύνες) Cynici, quod supra dicebam. FABER.

Pag. 292. l. 4. Παλαιούς δὴ) Τὸ γέλοιον est in hac particula δὴ innuit enim, non esse antiqua illa oracula, sed εἰρωνικῶς. FABER.

ibid. Δαίμονα νυκτοφύλακα) Haud dubie adversus terrores nocturnos, lemures, larvas, spectra &c. Est quidem apud Plautum Deus Nocturnus in Amphitryone, & passim apud veteres Nox Dea; sed nil ad hanc rem. FABER.

ead. l. 5. Βαμῶν — χρυσοῦς) Ex Athenagora patet, statuas ei erectas; cuius locum infra adduximus ad c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐκπίζον) *Et aureas sibi erectum iri*, interpolator. Ridicule. Existimavit videlicet, χρυσοῦς esse casus quarti, quod εὐθείας est. Sperat Peregrinus, fore ut aureus stet, id est, ut aurea statua sibi ponatur. Quod ita tritum est, & tralatitium, ut paene pudeat exempla proferre. Sed a Luciano ipso non abibo: in Tim. circa med. δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χρυσοῦν ἀναστήναι τὸν Τίμωνα, Senatui populoque placuit aureum Timonem statuere, id est, auream Timoni statuam ponere. Virgilius: Nos te marmoreum pro tempore fecimus. Et Horatius: Albanos prope, te, lacus Ponet marmoream. Qui autem χρυσοῦν legi debere dicat, nae is suam peritiam aperuerit. FABER.

ead. l. 13. Προπάτωρ τοῦ ὀνόματος) Scio quidem, ὄνομα sumi quandoque pro persona; sed nihil hic tale. Ingeniosa Lu-

ciani facetia est. Debuerat dicere, Proteus ille Deus προπάτωρ fuit nostri Protei; sed quia ille Sophistes κυρίως vocabatur Peregrinus, non Proteus, maluit dicere προπάτωρ τοῦ ὀνόματος, nominis progenitor, vel nominis primus auctor. Nam quid sit propater, ignorare me fateor. FABER.

ead. l. 14. Μαστίγων) Ut Cybeles galli. Καντηρίων autem quod additur, videri potest favere sententiae eorum, qui inusitam hederæ folii figuram statuunt a Ptolemaeo Iudæis. Quæ de re vide nostram notulam ad Humphredi Prideaux Gallicam versionem T. III, p. 178 & seq. Meminerint, qui hinc, ad confirmandam suam hac de re sententiam, argumentum petere volent, Lucianum aliquid novi cruciatuque talis herois sacerdotibus dignos comminisci; & aliunde firmiora proferant, quibus vero saltem similis fiat ea, quam tuentur, opinio, a Palmerio si non everfa, certe concussa graviter & ruinam minata. SOLAN.

ead. l. 17. Δαδουχίαν) Quæ de futuro oraculo iam dicta sunt, Alexandri Abonotichitæ oraculum respicere mihi videbantur: nunc cum δαδουχίαν etiam memoret, res certa est. Hincque liquido conficitur, ante annum Chr. CLXV institutum hoc solemne. Vide Ἀλεξ. c. 38. SOLAN.

Pag. 293. l. 1. Σιβύλλαν) Sibyllina oracula vides iam obtrudi coepta, quæ pro re nata ex sua iam obscuritate a calidis hominibus eruebantur, aut potius fingeantur, quæ quantum ipsis Christianis fraudi fuerint, non nostrum nunc est inquirere; & a viris iam doctissimis abunde præstitum est; quamvis non desint inter Christianos, qui eis æquam cum sacris ipsis voluminibus fidem, incauti sane & superstitiosi homines, adhibeant. Consule eruditissimi H. Prideaux, quæ post hæc scripta prodiit, Historiam toto iam Christiano orbe notissimam. SOLAN.

ead. l. 11. Βάκιδος) Tres Bacides fuisse, docet Aelianus V. H. XII, 35. Hinc autem colligere est, totam hanc Anonymi orationem, a Luciano aut prorsus fictam esse, aut, si quæ fuit, recusam: talia enim ex tempore fundi carmina verisimile non est. Quamquam cum dies aliquot intercesserint inter prolatum a Cynico Sibyllæ oraculum, & hanc orationem, potuit etiam hoc Bacidis oraculum interea factum iam tum expromi. SOLAN.

ibid. Ο Βάκας) Huius χρησμολόγου meminit aliquoties Aristophanes, ut ἐν ὄρνισιν & ἰππεύσειν. Scholiastes tres eius nominis commemorat, ut & Suidas, qui Scholiastæ locum in

fese transtulit. Eiusmodi hominem aetas patrum nostrorum vidit, Nostradamum. Ceterum duas aut tres ex eius praedictionibus apud Herodotum legas in VIII. Sed multo plures apud Pausaniam. FABER.

ead. l. 15. Κυνάλωπικας) Convicium Aristophanicum. Intelligit Lucianus impostores. FABER.

Pag. 294. l. 5. Ἐν καλαῖς Πάτραισιν) Intelligit Theagenem Cynicum, quem infra (c. 36) designat, ὁ γεννάδας, ὁ ἐκ Πατρῶν, inde enim domo erat. FABER.

ead. l. 9. Ταῦτ' εἰπόντος) Hucusque anonymi continuata oratio est. Cetera Lucianus veluti ex sese. FABER.

ead. l. 11. Κατέβη) Ut supra de eodem concionem habituro dixerat ἀνέβη, c. 7. SOLAN.

ead. l. 12. Νέστορα δ' οὐκ ἔλαβεν ἰαχὴν) Locus ex Homero ad Theagenem translatus. Est autem primus versus τῆς ξῖ φαφωδίας. Huius loci venustas ei non apparet, qui versum integrum non legit, propter ἀκροτελεύτιον, quod mirifice ad ridiculum facit. Sic autem se habet: Νέστορα δ' οὐκ ἔλαβεν ἰαχὴν πίνοντά περ ἔμπης, id est, etiam si biberet Nestor, eum tamen clamor non latuit. FABER. Homer. II. Ξ, 1. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐ γὰρ εἶδα) Miror sane, rem huiusmodi curiositatem Luciani effugisse; quin potius ipse Lucianus sub eius persona latere voluisse censendus est. SOLAN.

Pag. 295. l. 1. Ἑλλανοδίκαι — Ὀλυμπίαν) Consulendus hic Pausanias in Eliacis, ut topographiam huius Dramatis recte assequens. SOLAN.

ibid. Πλεθρίω) Circo, interp. Retinendum fuit, in *Plethrio*; locus erat in Gymnasio Eleorum. Pausanias: (202, 6.) ἔστι δὲ ἐν γυμνασίῳ τὸ καλούμενον Πλεθρίον. ἐν δ' αὐτῷ συμβάλλουσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τοὺς δισ. FABER.

ead. l. 2. Ταῦτα μὲν σοι) Leg. ταῦτα μέντοι. FABER. Vulgatam contra Fabrum multis exemplis, ubi σοι sic abundat, defendit Iens. in Lectt. Lucian. pag. 62, occasione verborum in Timone T. I, c. 52, τουτὶ μὲν οὖν σοι. At vix mihi persuadeo, vulgarissimum illum pleonasmum latuisse Fabrum; sed τοι hic elegantius ei visum, ac melius respondere sequentibus, in quo me non habebit adversantem, ut primum auctoritas Codd. accesserit; sed cum & vulgatum probum est, quod recte contendit Iensius, nihil movendum. REITZ.

ead. l. 3. Ὀπισθόδομος) Credibile est, fuisse magnum ali-quod atrium, aut quid tale, Iovis templo annexum. Eodem in loco Herodotus olim suas recitavit historias, ut auctor est

Lucianus alibi. (Hr. c. 1.) Ceterum ὁπισθοδρόμος & προναός opponuntur. Diodorus XIV: οὐ μόνον γὰρ ἐν τοῖς προναοῖς καὶ τοῖς ὁπισθοδρόμοις τῶν ἱερῶν &c. Legendus autem tibi omnino Lucianus in Fugitivis, (cap. 7) ubi historiam hanc ἀκκορυφοῖ. Ibi de Cynicis dicitur: καὶ βοῆς τὸν ὁπισθοδρόμον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες. FABER. I. e. posterior pars templi Iovis Olympici. GUYET.

ead. l. 7. Κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος) Qui sint κήρυκες & Εὐμολπίδαι, norunt omnes, praeter illum, qui Luciani Pseudomantim (cap. 39) convertit. Cum enim simpliciter interpretandum esset, *Ceryces & Eumolpidae*, (quemadmodum passim, praecipue autem apud Aemil. Probum in Alcibiade) homo meus *praecones & egregios cantores* esse maluit. Hoc autem loco nil nobis cum eiusmodi κήρυξιν. Non esse autem hunc locum de iis intelligendum, qui ἐν κύκλοις κηρύττουσιν, ludam, opinor, operam, si probem. Nec etiam de praeconibus ludorum placet accipi. Deinde quid sit *retro praekonum certamen*? Verum quidem est, ἀγῶν significare non *certamen* tantum, sed & *locum certaminis*, apud Homerum, notante Eustathio: quemadmodum οἶνος vinum, & locum, in quo venditur; ἔλαιον oleum, & locum, in quo venundatur, ex Polluce, & χορὸς apud Homerum in Od. Θ, pro loco τῆς χορείας, ita δεῖγμα duplicem significationem habebat notante Schol. in orat. contra Polyclem: sed quid fiet τῷ κηρύκων; Sane locus hic a doctis examinari debuerat, quod quia nondum fecere, dicam, quod mihi videtur. Legendum hic puto non κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος, sed κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυῖας. Audi, quaeso, Pausaniam in Eliacis: τῇ στοᾷ δὲ, ἔνθα οἱ Ἑλλαοδίκαι διημερεύουσιν, ἐστὶν ἐγγὺς ἄλλη στοᾷ, τὸ μεταξὺ αὐτῶν, ἀγυῖα μία· ταύτην ὀνομάζουσι Κερκυραϊκὴν οἱ Ἡεῖοι. Nemo non videt, quam recte huic Luciani loco conveniant, quae a Pausania dicuntur. In huiusmodi autem locorum appellationibus, vicorum, platearum &c. quam saepe peccent exscriptores librorum, nimis multa exempla probant. Haec nostra est de hoc loco sententia, donec aliquis meliora protulerit. FABER. Hunc locum sollicitavit vir doctus, & contendit legendum esse κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυῖας. Ignoscat, si non possum accedere suae sententiae: locus enim Luciani sanus est, nec minimam recipit mendi suspicionem. Κηρύκων ἀγῶν locus erat, ubi praecones de artis excellentia & vocis contentione certabant. Testis Diodorus lib. XVIII, ubi de epistola regis Alexandri,

quam miserat, ut in Olympica celebritate recitaretur, sic ait: ταύτην δὲ προσέταξεν ἐν τῇ πανηγύρει διὰ τοῦ κήρυκτος κήρυκος ἀναγνώσθηναι, id est, eam autem iussit in publico coetu legi a praecone, qui victoriam obtinuisset. Iulius Pollux lib. IV, c. 12: πρότερον δ' Ὀλυμπιάσι τῶν ἐπιχωρίων κηρυττόντων, οἱ ταῖς ἱερουργίαις ὑποδιηκονοῦντο, πρῶτος τῶν ξένων ἠγωνίσατο τὰ Ὀλύμπια Ἀρχίας Ὑβλαῖος καὶ τρεῖς ἐφεξῆς Ὀλυμπιάδας ἐνίκα, καὶ Πύθοι δὲ ἐνίκα, καὶ εἰκὼν τις ἦν αὐτῷ Πυθική καὶ ἐπίγραμμα

Ὑβλαίῳ κήρυκι τὸδ' Ἀρχία Εὐκλέος υἱῷ

Δέξαι ἀγαλμ' εὐφρων Φοῖβ' ἐπ' ἀπημοσύνη,

Ὃς τρεῖς ἐκήρυξεν τὸν Ὀλυμπίας αὐτὸς ἀγῶνα

Οὐδ' ὑπὸ σαλπίγγων, οὐτ' ἀναδείγματ' ἔχων.

Id est, Primum autem Olympiae, cum soli eius regionis praecones, qui in sacris ministrabant, admitterentur, primus exterorum certavit Archias Hyblaeus, qui tres continue Olympiadas vicit, & Delphis etiam Pythia vicit, & exstat eius quaedam imago Pythica:

Hyblaei praeconis hanc Archiae Euclei filii

Accipe statuam lubens, Phoebe, ob eius incolumitatem,

Qui ter ipse certavit praeconio in agone Olympico,

Nec tubulum in ore habens nec circa collum ligacula.

Ex his patet, praecones etiam de voce certasse, & inde sequitur, fuisse illi certamini locum assignatum, de quo hoc loco fit mentio apud Lucianum. Videndus Georgius Syncellus pag. 208, post Olympiadem 88, ubi inveniuntur haec verba ex Africano: σαλπικτῶν καὶ κηρύκων ἀγὼν προσετέθη ἐν Ὀλυμπίᾳ, id est, tubicinum & praeconum certamen aliis certaminibus additum est Olympiae. Videtis Iosephi Scaligeri epistolam numero 448. Ceterum de interpretatione vocum ὑποσαλπίγγων & ἀναδείγματα non contendam, si quis certiora docuerit: nam ex sola nostra coniectura eas interpretatus sum sine auctoritate, nisi quod Hesychius habet ἀναδείγματα ἡνίας περὶ τραχήλοις, quod satis firmat nostram interpretationem: scilicet collum fasciis comprimebant, ne rumperentur nimia contentione arteriae, & ut sonus vocis elatior fieret. De voce ὑποσαλπίγγων, quam ex sola coniectura interpretatus sum, exspecto, qui me doceat: alibi enim non reperitur. Hesychius in voce Σάλπιγξ haec habet: σιγνηοσάλπιγξ ἀντὶ τοῦ κήρυξ. Unde conieci, praecones usos fuisse quodam tubulo argenteo vel aereo tanquam tuba, ut eorum vox maior & clarior audieretur. PALM. No-

ravit pater quoque hic coniecturam liberam & indoctam T. Fabri, & ut ab ea caveretur, iussit inspicere Ciceronis epistolam ad Luceium. In schedis notavit videndum Scaligerum in Graeca Eusebii pag. 420. Fabrum priorem in Agonistico pag. 293 & 294. Et sane quomodo latuerunt illa in extremo Demonaeste, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα, λέγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἀθλῶν ταμίας, Καίρως δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν; GRON. Ὁπισθόδομον Iovis Olympii fuisse auditorium, vel ex Herodoti Luciani principio itemque Fugit. cap. 7 satis apparet. Nec ergo dubium, praeconum ibi etiam certamina potuisse institui. Ἀγὼν etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Porro κατόπιν tum ad locum tum ad tempus posse referri, tralaticium est. Itaque post agonem praeconum significat, vel, postquam certarunt praecones; vel, post s. pone eum locum, ubi certare solent. Utrum hic verius, difficile dictu est, & parum ad sententiam refert. GERN.

ibid. Κηρύκων ἀγῶνος) Non satis firma & liquida T. Fabri mihi videtur emendatio, ut recepta scriptura ideo mutetur; quamvis corrupta esse possit. Integram itaque rem alius relinquo, id tantum moniturus, in inscriptione a Palmerio ex Polluce allata legendum videri ἀναδήματα, quod longe ad rem aptius, quam ἀναδείγματα. De certamine praeconum vid. Nostrium Δημων. c. 65. SOLAN.

ibid. Ἀγῶνος) Τόπου τινός. GUYET.

ead. l. 14. Μακρὰ χαίρειν) Cur hoc praeferam, vid. ad Nativ. cap. 2, Rhet. Praec. cap. 10, Bis Accus. cap. 21, Gall. cap. 23. REITZ.

ead. l. 15. Πλὴν τότε τοσοῦτον ἐπήκουσα) Tunc magnum hoc audiui, interpol. quod ridiculum ἐστὶ τὸ ἄκρον. Neque enim hoc loco τοσοῦτο magnum hoc significat, & qui ita existimant, nae illi haud dum etiam multa Graece legerunt. Quid cum Graeci dicunt, τοσαῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο, &, καὶ ταῦτα εἶπας ἐπέσχε, & τοσαῦτα ὁ Κόμμοδος εἰπὼν εἰς τὴν αὐλὴν ἐπανήλθεν, & Ioseph. in II ἀρχαιολογ. καὶ τοσοῦτον δευσιμέθεα δις. sub finem cap. 111, quomodo verteres? Videtis, haec una vocula sensum pervertit. Nimirum non animadverterat interpolator, τοσοῦτο nil esse aliud in huiusmodi loquendi generibus, quam τοῦτο. Cuius rei pudet citare testes; tamen si vacat, adi Suidam & Stephanum. Interpretem corruptit interpolator. FABER. Plane non necessaria temporis illa definitio, & opinor scripsit πλὴν τότε τοσοῦτον. Sic alibi. GRON.

cad. l. 16. Χρυσῶ βίῳ) Ita Pindarus χρυσοῦς ἵππους vocavit eximios. Ita Catullus aureolos pedes puellae, & alia ὅσα κόνις. Sed non modo χρυσοῦς pro pulchro, verum & ἀργυροῦς. Ita plerumque exponit interpretes Homeri, quem ineruditum vulgus Didymum vocat. FABER.

Pag. 296. l. 1. Ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι) Quod supra dixerat ἐξαιρωθῆναι. FABER.

cad. l. 9. Προήσσεσθαι τῷ πυρὶ) Nec cum in ignem mitterent. Interpolat. falso. Non metuebat Peregrinus, ne in ignem ab adstantibus mitteretur, (nil quidquam tale in toto libello) sed non arbitrabatur permissuros unquam, ut sese in ignem sponte & ultro coniceret: qui sensus longe alius est. Interpretem sequi noluit corrector. FABER.

cad. l. 10. Δεδογμένα, ἀδόκητον) Restitue, ut in Mf. R. δεδογμένα, πάνυ ἀδόκητον αὐτῷ &c. FABER.

cad. l. 11. Ὁχρίαν μάλλον) Rectius & elegantius in Cod. Mf. Bibl. Reg. Ὁχρίαν ἐτι μάλλον ἐποίησε. FABER.

cad. l. 16. Τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται) Hac poena exagitantur. Interp. Sed vertendum fuit, hac Furia exagitantur. Ποινὴ enim hoc loco Furia est: res notior, quam ut probari debeat. Inde supra dixit Lucianus (c. 30) δόξης ἐριννύϊ. FABER.

Pag. 297. l. 6. Τετράκις) Olympias, qua se Peregrinus vivum cremavit, incidit in annum aerae Christianae CLXV. Vid. Euseb. Chron. cum Scaligeri notis. Quartam eandem viderat Lucianus. Si continuas spectasse ponas, in Graeciam appulerit post annum Chr. CL: si quando vero peregre fuisse, cum celebraretur, quod vero proprius abest, malis; paucis ante CLum annis in Graeciam primum venerit. Iunio-rem autem, necdum clarum, venisse constat ex Δικ. c. 27. Ex quibus omnibus anno circiter CXX natum colligo; Rhetoricae CLX valedixisse; hunc denique librum ante quinquagesimum aetatis annum scripsisse. SOLAN.

cad. l. 8. Νύκτα — προειρήκει) Noctu praemonuit. Interpolator, male. Νύκτα enim hoc loco non est pro νυκτός, seu νύκτωρ sed προειρήκει νύκτα dixit Lucianus, quemadmodum Iuvenalis, de Statio, opinor, promissitque diem. Apud Cicero- nem est, & apud Varronem & Livium, prodixit seu praedixit diem. Interpres proxime ad verum, noctem ei rei destina- vit. FABER.

cad. l. 11. Ἀρπίνης) Quid sit Harpina seu Harpinna, docebit Pausanias in Eliacis. FABER. Pausaniae locus est Eliac. 2, p. 200, 18 Wechel. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Ἀρπιννάτης καλού-

μενος ποταμὸς καὶ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πόλεως Ἀρπίνης ἀλλὰ τε ἐρείπια, καὶ μάλιστα οἱ βωμοί. Οἰκίσαι τε Οἰνόμαον τὴν πόλιν καὶ δεῖσθαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς λέγουσιν Ἀρπίνης. Eadem Stephanus, qui v. Ὀλυμπία eandem urbem facit Pisam, Arpinam, Olympiam. Nempe in eadem proxima vicinia fuere, ut tamen distincta & Pisae & Arpinae rudera possent illa adhuc aetate ostendi. Fluctuant libri inter Ἀρπίνα & Ἀρπίννα. Eriam Straboni esse restituendam pro Ἐπινα, videre Casaubonus, & Berkelius ad Steph. GESN.

ead. l. 15. Ἐς ὄργυιαν τὸ βάθος) Βάθος de altitudine, s. dimensione a solo ad auras assurgente, (ut Obsop. convertit) aequè dici ac de profunditate, nihil quidem est novi: sic βάθος ἀέρος, de summo coelo, quique ibi opponitur tartaro, Eurip. Med. v. 1297. Sed unius orgyae altitudo non est tanta, ut alta inde praedicetur pyra; nec repetitio illa ἐν βάθει, τὸ βάθος valde arridet. Interim βάθος de latitudine, s. densitate hic accipi potest, ut βαθὺ λήϊον Homer. Il. B, 147, atque alibi passim, de segete densa, & βαθεία ὕλη. Il. E, 555. Et Aelian. V. H. XIII, 1. Χόρτοι καὶ θάμνοι βαθείαι, *gramina ac frutices profundae* convertit in Diod. Sic. Rhodom. L. II, c. 49, satis ad verbum, cum *densae* potuisset; licet & Virgil. *nemus profundum* eodem significatu dixerit, ut notavi in Ambiguis. Sic de densitate phalangis, sive latitudine, Arrian. Exp. Al. I, p. 7, ac Thucyd. frequenter. REITZ.

ibid. Δάδες ἦσαν τὰ πολλὰ) Interpres sic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui pyrae formam & materiam describit. Putavit interpres, δάς non aliud significare, quam *fax*. Sed est arboris species, quae Latinis *taeda* dicitur, de qua Plinius passim, & ideo vertendum erat, *e taeda ut plurimum constabat*. PALM. An δάδες ἐστήσαντο πολλαί; sic certe mallet: nam etsi vulgatum probe Graecum, minus tamen huc conveniens videtur, prae altero illo. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Ἡ σελήνη ἀνέτ.) Media de nocte profectum audisti: Lunam nunc demum ortam legis: extremus hic celebritatis dies; ergo aut post XI^{um} lunaris mensis diem coepae erant Olympiae; aut ultra dies quinque ei solemnitati concedas necesse est: quorum neutrum a viris doctis facile impetrabis, quos Potterus secutus est. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ ἐκ Πατρῶν) Ille Patranus, interp. Stephanus; seu Hermolaus ἐν τοῖς ἐθνικοῖς agnoscit Πατρέως, at Πατρωνός non agnoscit. Itaque dicendum fuerat *Patrensis*, ut usur-

pavit Cicero. Ceterum locus hic de Theagene est intelligendus. FABER.

ead. l. 10. Ῥόπαλον) Alibi docet, quanti postea vaenierit; Ἀπαιδ. cap. 14, quem locum, si non memineris, omnino adi. SOLAN.

ibid. Ἔστι ἐν ὁδῷ) Pontius in passione Cypriani. LA CROZE.

ead. l. 13. Ἡ μεσημβρία) Versus meridiem nempe Zodiacus, solis & Planetarum via, templum peculiare Deorum. Item meridie quiescunt daemones, facile, si turbentur, irritandi. Vid. Theocr. Idyll. 1, 15, & illa μεσημβρινὰ ἀσυχία apud Callim. in Lav. Pall. 72. Huc forte pertinet τὸ μεσημβρινὸν δαιμόνιον, quod dederunt οἱ ὅ, ψ. 91, 6. GESN.

ead. l. 14. Δαίμονες μητρώοι καὶ πατρώοι) Deme Tragicam magnificentiam, & erunt, quos invocat, Daemones, ipsi Manes animae felices maiorum. Hierocles ad A. C. 3, p. 38 Needh. τὰς ἀνθρωπίνας ψυχὰς ἀληθεῖα καὶ ἀρετῇ κοσμηθείσας Δαίμονας καλεῖ, ὡς δαίμονας καὶ ἐπιστήμονας κ. τ. λ. Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequuntur. GESN.

ibid. Δέξασθέ με) Sic apud Sophoclem Orestes in Electra p. 66: ἀλλ' ὃ παῖρ' ὅτα γῇ θεοῖτ' ἐγγύωροι Δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖς δὲ ταῖς ὁδοῖς Σὺ τ' ὃ πατρῶν δῶμα. SOLAN.

ead. l. 16. Περισχέσθην) Περισχέθην a περιέχομαι, ut ἐσχέσθην ab ἔχομαι, sine litera serpentina in medio usitatus, quam ἐσχέσθην, quod tamen cum ab σχέθω possit esse formatum, expungere non sustinui contra edd. optimas. REITZ.

Pag. 299. l. 8. Ἀποπνίγεις ἐπ' αὐτοῖς) Odore malo affectus, interpres; sed nil tale. Ubi enim, quaelo, odor ille malus in ἀποπνίγεσθαι; Quid autem? αὐτοῖς ad quid refertur, nisi ad Cynicos περιστάντας τὴν πυρὰν, ut a Luciano describuntur? Sed ignoravit interpres, quid sit ἀποπνίγεσθαι ἐπ' ἀνδρώπῳ, aut quid tale, praesertim vero apud Atticos, quos hic Noster studiosissime imitatur. Exempla sunt passim apud Aristophanem, & Demosthenem, &, (quis interp. indiligentiam non miretur?) apud ipsummet Lucianum in dialogis εἰταιρικοῖς. Est autem ἀποπνίγομαι ἐπὶ τούτῳ πράγματι, quod Latini dicunt, ea res me urit, me enecat. Terent. uro hominem. Horat. uror seu tibi candidos &c. Aristophanes κἀομαι. Sed in re ita perspicua sit φειδῶ τῶν παραδειγμάτων διὰ τὸ πλῆθος. FABER. Quae de vi verbi ἀποπνίγεσθαι hic Faber disputat, dubitatione carent: & tamen malim hic dixisse Lucianum causam aliquam Physicam sui discessus. Ridere se horum hominum stultitiam profiteretur; vix ergo est, ut eo

dem spiritu dicat, se ab illis s. propter illos ἀποπνιγῆναι, prae indignitate paene suffocatum. Itaque opto in aliquo libro bono inveniri ὅπ' αὐχμῆς vel ὅπ' ἀτμῆς, ut dicat, cum molestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus, discessionem se parasse. Interpretationem dedi, quae utrique sensui sic satis convenire videtur: nam ea res potest esse affectata illa Cynicorum tristitia, potest esse fumus & nidor ustulati Protei. GESN. Sic distinguendum: ἀποπνιγείς, ἐπ' αὐτοῖς ἀπώμεν φ. ὧ μ. i. e. post haec, his peractis. GUYET. Non inepta videtur Guyeti distinctio, eamque amplecterer, donec melius quid suppeditent libri. Ἀποπνιγείς autem sine effectu recte intelligitur, pro paene suffocatus sum, ut in fab. Aesop. 41, μύμηξ ὑπὸ τοῦ ρεύματος ἀπεπνίγετο, mox addito ἐσώθη. Sic moriens pro morti proximo, qui tamen sanatur. Phalar. Epist. 21, ὅτι καὶ θνήσκοντά με — ἐσωσεν. Iterum Epist. 52, ὅτι πρότερον τρίς ὑμᾶς ἀποθνήσκοντας ἐν σιτοδείᾳ σέσωκα. Cic. 2 de Divin. cap. 66, cum — telo venenato ictus esset, eoque vulnere MORERETUR; eundem tamen sanatum esse, eodem capite narrat. Plura dedi in libro de Ambig. Tir. Facio. Ad do Diod. Sic. IV, cap. 63, pag. 307 m. ubi μετέπειθεν ait de Theseo aliter suadere conanti, at sine successu. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν) Ad fustes venerunt, interpol. Istud verbum non ita vertendum fuit, quia aliter scribendum, scilicet ἦξαν, irruerunt, involarunt &c. Estque Attica syncope ab αἰσσω, ut apud Aristophanem linguae Atticae canonem legitur ἐν Πλούτῳ Ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεῶ, Exsilierunt e templo dracones duo. Ita alibi Aristophanes, & ei synchronos Euripides. Atque ita legisse interpretem, fidem fecerit eius versio. Sic enim habet: A nonnullis quoque eorum ad fustes concursus est. Vides, lector, quantum interpolatori debeat interpret. Quid si libellum aliquem absque ullo duce interpretandum suscepisset? FABER. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν) Sic edidi ex l. & Fabr. Nam est ab αἰσσω. Conf. supra Bis Accus. c. 6, ἐπὶ τὴν πύραν αἰξάντες. Nam etsi vulgatum ἦξαν, quod verterant, ad fustes concursus est, omnino defendi potest, & venire ad manus, tela. Latini ac Graecis usitatum fateor: tamen quia aorist. ἦξα ab ἦκω mihi quoque suspectus, eo magis alterum arripui. ἦκον & praeterit. ἦκα frequentissimo quidem in usu, at ἦξα nondum notavi. Taceo, quod maiorem impetum atque iracundiam significet αἰσσω, quam ἦκω, adeoque hic aptius. Eandem ob causam Perizon. ad Aelian. V. H. III, c. 42 f.

ἐπὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς ἦσαν recte praetulit ex Ms. cum alii quodque ἦσαν ab ἡκω haberent. Confer infra Fugit. c. 6. Supra Demon. c. 4 pr. ἀνίπτοις γε ποσὶ πρὸς ταῦτα ἦξεν, ubi certe ἦξεν locum vix haberet. Sed punctum subscript. & illic operae male omisere: quod in talibus addendo lectionem emendare, non meretur nomen mutationis; adeoque nihil criminabuntur vulgatae patroni. REITZ.

ead. l. 15. Ἡξάν) T. Fabri emendationem lubens amplector, mendose in *Amst.* ed. impressam: cum enim in omnibus suis Luciani impressis ἦξαν inveniret, ἦξαν restituit ab αἰίσω quod in *I.* ed. nisi me oculi fallunt, etiam exstat. Vid. apud Nostrium ipsum Δικ. cap. 6, ἐπὶ τὴν πύραν αἰξάντες. & Nep. c. 3; quin Δρακ. 6 ita etiam in *V.* 2. legitur; ubi vide notam nostram. SOLAN.

Pag. 300. l. 9. Πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος) Legendum est voce unica προσανίσχοντα, id enim postulat τὸ ἀσπάσασθαι. Προσανέχω & προσανίσχω, orior. Prius illud apud Suidam, qui προσανέχοντι vertit per ἐξέχοντι, qui locus a Porto male intellectus est. Vertendum enim fuerat προσανίσχοντι, id est, orienti, ut ἔξεχ' ὃ φίλ' ἥλιε. Apud eundem Suidam linea sequenti lego unica voce προσανίσχοντα ἥλιον, ἀνατέλλοντα. Quem locum esse Luciani puto, hunc ipsum, inquam, qui nunc nobis in manibus est. FABER. Iubebat Solan. conferre Menip. cap. 7, ubi quidem lego, — ἔωθεν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, videoque edd. nonnullas προσανατέλλοντα coniungere; sed male profecto. Utrum vero hic προσανίσχοντα cum Fabro connectendum sit, dubito. Non saltem illico id facio: etsi phrasis hic paulo alia, & ἀσπασάσθαι πρὸς ἥλιον sine subiecto, quod quis adorat, salutatve, insolentior videtur; tamen προσανίσχων aequae hic incommodum videtur ac προσανατέλλον, dum ratio duplicis compositionis nulla apparet: alioqui id admitterem, ubi auctoritas accederet; quia ἀσπάσασθαι πρὸς τινὰ minus Graecum videtur, quam verbum compositum, cuius exempla non habeo; sed analogia προσαναπίπτω & similia obvia. REITZ.

Pag. 301. l. 1. Χαρίεντα) Gratum, interp. Satis prodit, nescire se, quid sit χαρίεις. Est enim praeter significationes vulgares doctus, peritus, eruditus. Id fuse ostendit Casaubonus in commentariis ad Athenaeum, doctis, Iuppiter, & laboriosis. Sed, ne ἀσύμβολος abeam, addam loca aliquot. Lucianus in libello; cui titulus est, πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, ita scri-

bit (cap. 16:) πλὴν ἀλλὰ μετρίωτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν οἷος ἦν, ἀλλὰ δέ τινι χαρίεντι καὶ δυνησαμένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς. Vide, τὸν χαρίεντα & τὸν ἰδιώτην inter se opponi. Sed is locus Luciani pessime conversus est. Apud Plutarchum cum Periander quidam, medicinae arte clarus, laudaretur, verum mala poëmata scriberet, ei Archidamus, τί δὲ ποτε, inquit, ὦ Περιανδρε, ἀντὶ χαρίεντος ἱατροῦ κακὸς ποιητὴς καλεῖσθαι ἐπιθυμοῖς; Ubi iterum videre est, κακὸν ποιητὴν opponi χαρίεντι ἱατρῷ. Hunc locum male intellexit Raphaël Regius. FABER. Conf. supra Iov. Trag. cap. 48, & Quom. Hist. c. 16, quaeque utroque loco norata. Adde hic, non semper tamen viros *literatos* intelligendos; sed generaliter omnes *honestiores* & *gratiosos*, quo sensu ap. Diod. Sic. frequens, ut L. XI, cap. 86 f. χαρίεστατοι τῶν πολιτῶν, atque alibi non semel. REITZ.

ead. l. 2. Ψιλὰ ἂν ὥσπερ σοὶ τὰ πραχθέντα διηγούμενη) Eorum, quae gesta erant, vel tenuissima, quemadmodum tibi, exponerebam. Interpolator. Ubi, quis risum vel indignationem teneat? Hiscene licere hominibus bonos scriptores attingere? & quae optime ab interprete erant conversa, depravare? Sic enim plane & diserte interpres: *illi rem omnem nude & simpliciter, ut aëta erat, quemadmodum tibi, commemorabam.* FABER.

ead. l. 3. Βλάκας) Hos Dial. Alex. f. Pseudom. vocabat παχεῖς. BOURD.

ead. l. 7. Γυῖ ἀναπτάμενος) Non opus est, ut cum Lemonio proleg. ad Var. Sac. fol. 11, suspicemur, rideri hic Christianorum, de columba e Polycarpi rogo evolante, fabellam; aut in totum adeo Polycarpum eadem opera perstringi, qui ignis supplicium appetierit. Satis, quod vel ex hoc libello apparet, audaacter & petulanter insultat Christianis: nec causa, cur nomini parceret a se contemptissimo. Quid erat porro vulgarius, quam aquilam emitti in consecratione Romana? Vultur *canis* instar inter aves, ut inter homines *Cynici*. Facile ergo haec in mentem venire scurrae nostro poterant. Et quid si fabella ipsa Christiana est recentior? f. gratis conficta, f. ex corruptione actorum martyrii orta, quae ipse emendare conatur Lemonius? GESN.

ead. l. 8. Ἐλιπον γᾶν) Ex tragicorum aliquo. Sed cur opus fuit dicere γᾶν potius, quam γῆν; Facit ea res πρὸς τὸ σέμνον, novaeque apotheosī magis convenit. Somnium, inquires. At audi Eustathium ad Iliad. Quo loco ait Athenientes praetulisse τὸ, ὦ Δάματρε Doricum, τῷ, ὦ Δήμητρε, quod commu-

ne erat & Atticum etiam. Locum ipsum praestat apponere :
 Ἀθηναῖοι δὲ προσέλομενοι τοῦ, ᾧ Δήμητερ, κοινοῦ ὄντος καὶ Ἀτ-
 τικοῦ, τὸ, ᾧ Δάματερ, Δωρικόν, ὅτε τι θαυμαστικῶς λέγουσι,
 μαρτυροῦσι καὶ αὐτοὶ σεμνὰ τῇ φωνῇ τοῦ Ἄλφα. Possem ad-
 dere Hermogenis locum lib. 1 περὶ ἰδεῶν, cap. 6, ubi agit
 (περὶ τῆς σεμνότητος sed non vacat transcribere. FABER.

Pag. 302. l. 2. Ἑπταφώνη στοᾶ) Pausanias in Eliacis au-
 ctor est, dictam quoque fuisse ποικίλην, (cave cum Attica
 eandem esse putes) & a nonnullis Ἥχους Στοᾶν appellatam.
 Rationem addit, βοήσαντι δὲ ἀνδρὶ, ἐπτάκις ὑπὸ τῆς ἥχους
 ἡ φωνὴ ἐπὶ τὰδε καὶ ἐπὶ πλέον ἔτι ἀποδίδεται p. 170 editio-
 nis Sylburgianae. FABER. Addit cl. Bel. de Ball. Plutarchum
 de garrul. pr. τὴν μὲν γὰρ ἐν Ὀλυμπία στοᾶν ἀπὸ μιᾶς φω-
 νῆς πολλὰς ἀνανακλάσεις ποιοῦσαν, ἐπτάφωνον καλοῦσι.

ibid. Κοτίνῳ) Videlicet corona Olympiaca. FABER.

ead. l. 5. Ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφήκα πέτεσθαι) Quem
 ego paulo ante volare omisi, interpol. quo quid potest esse de-
 terius? Luciani facetissimum dictum aperiā. Dixerat supra
 χαριέστατος scriptor, se, dum Peregrini mortem fatuis qui-
 busdam & κεχνηῶσιν ἀνθρωπαρίοις narrat, paucula quaedam
 ἐπιτραγέδῃσαι inter cetera autem evolasse vulturem e ro-
 go &c. Quae res cito in plures sparfa est, ut est humanum
 genus avidum auricularum, ait Lucretius. Itaque adeo hic fe-
 nex, credulus & religiose mendax, vidisse se dicit vultu-
 rem illum; & tamen, ait Lucianus, memor eris, optime
 Croni, me auctorem fuisse illius fabellae, neque τῶ ὄντι
 quidquam tale factum fuisse; nam, nesciens ne sis, vultu-
 rem ego illum ἀφήκα πέτεσθαι, illum e sinu emiseram, id
 est, mendaciorum illud deridendis istis fungis asperferam &c.
 Interpres corruptus ab interpolatore scripserat: Quem ego
 paulo ante volantem dimiseram. FABER.

ead. l. 6. Καταγελῶντα τῶν) Lego καταγελῶν τῶν, alioqui
 διὰ σχήματος dictus fuerit vultur καταγελᾶν τῶν ἀροήτων.
 FABER. Καταγελῶντα) Καταγελῶν. GUYET. Καταγελῶν τὰ)
 Καταγελῶν necessario cum Fab. legendum duxi; sed ne peri-
 ret syllaba, (risum teneatis amici) καταγελῶν τὰ meliore
 iure mihi coniiicere licere, dein cogitabam; cumque con-
 iecturam meam a Fl. adiuvari deinde cognoscerem, quae κα-
 ταγελῶν τα dispescuit, etsi accentu in τὰ omisso, (quod seqq.
 edd. occasionem praebuit ea connectendi) nil dubitavi sic
 edere. Nam licet non absurdum sit καταγελῶντα ad vultu-
 rem referre, qui fin. c. 39. etiam humana voce loquens in-

ductur, id tamen non amplius hic agitur; sed manifestum est, risum esse hominis. Non videtur intellexisse Solan. qui adiecerat, Flor. lect. malam esse, & Fabro semel obsecutus forsan obnubilata mente invenire non potuit, qui τὰ τὸν τρέπον cohaerent. Sed non opus ista connectere, cum τὰ τῶν ἀνοήτων scil. ἀνθρώπων πράγματα, καὶ βλαπτικῶν (κατὰ) τὴν τρέπον, optime procedant. REITZ. Igitur καταγελῶν etiam accusativo iungitur? GESN. in *Addend.* Iungitur accusativo apud LXX, Syr. VII, 12, μὴ καταγέλας ἄνθρωπον ὄντα ἐν πικρίᾳ. Sic multa similia a κατὰ composita & genitivo & accusativo iunguntur, ut observat etiam Abresch. in anim. ad Aeschyl. Sed quia Lucian. alias perpetuo utitur gignendi casu, ut patebit ex Indice maiore, iam nihil muto; sed veniam oro, quod Solani mentem festinans non viderim, & recte sentientem castigarim. REITZ. *ibid.*

ead. l. 9. Τίνας δὲ κορώνας οὖν) Ae. Menagius in animadversionibus ad Diogen. Laërtium (p. 148) multis scriptorum testimoniis confirmat legendum esse τίνας χελιδόνας, quae verissima & maxime congruens lectio est. ALM. Nihil mutandum esse, monet Kuhnius ad Pausan. p. 787, quem vide. SOLAN. Si Menagius ad Laërt. 6, 78, ex libro, quod non indicat tamen, protulit χελιδόνας, audiendus forte fuerit. Ceterum non dicit, quis praeterea hirundines ad sepulcrum Hesiodi congregarit: ac videtur totum hoc ἀπαξ λεγόμενον. Itaque temerarium fuerit mutare aliquid, idque tanto magis, cum κορώνη, Apollinea avis, prophetam proinde decens, longaevitatis porro & famae loquacis symbolum esse possit. Quid si etiam luserit hic Lucianus, & rapaces voracius voluit Cynici sepulcro addere? quid si ad γυντοφύλακα retulit? noctuis certe noctem turbantibus & terrentibus, infestae cornices. Quidquid eius sit, nihil profecto nos cogit, ut dicamus, Hesiodi sepulcro certum genus avium ab Luciano hic assignatum. Hoc tantum cogitur ex illius verbis, similem olim de Hesiodi tumulo fabellam percrebuisse: quod genus avium eum celebraverit, nescio an alias, hic certe non refertur. GESN.

ead. l. 10. Τὸν Ἡσιόδου τάφον) De loco vide Thucyd. III, 96. Vid. Men. ad Diog. Laërt. pag. 148 F. qui pro κορώνας, χελιδόνας reponit. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰκόνας) Luciani coniecturam eventus comprobavit. Athenagoram audi, p. 72 D. E. τοῦ Ἀλεξάνδρου ἔτις ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ ὁ τάφος καὶ ἡ εἰκὼν. Deinde parentatum

ei docet hoc titulo, ἐπηκόω δεῶ, p. 73. Τὴ δὲ Πάριον Ἀλεξάνδρου καὶ Πρωτέως (Τρῶας) Νέρυλλίνου εἰκόνας ἔχειν, ὃς ἀνὴρ τῶν καθ' ἡμᾶς. An & alibi habuerit, incertum. SOLAN. Recte coniecit Lucianus. Athenagoras Legat. p. 107 Dechair. Ἀνδριᾶς τοῦ Πρωτέως, τοῦτον δὲ οὐκ ἀγνοεῖτε (alloquitur M. Philosophum, eiusque L. Verum fratrem) ρίψαντα ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ περὶ τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ αὐτὸς λέγεται χρηματίζειν. GESN.

ead. l. 12. Οἷς καὶ ἐπισταλέναι) Hoc ad S. Ignatii imitationem factum putat Pearsonus Vindic. Ignat. P. I, c. 2, p. 261 ed. Cler. Temporis certe illius morem fuisse, cyclicas quasi epistolas dimittere, satis constat. Huc etiam referendi, quos appellasse ait Lucianus Protea suum νεκρωγέλουσ καὶ νερτεροδρόμους, quos cum θεοδρόμοις illis Ignatianis recte vir summus comparabat. Exstat erudita commentatio Erdm. Rud. Fischeri edita Coburgi 1718 de θεοδρόμοις veteris ecclesiae legati, ubi nec huius loci mentio omittitur, pag. 119. GESN.

ead. l. 13. Ἐλεγον) In impressis omnibus ἔλεγον. Sed quis? lege ἔλεγον, ut referatur ad sequentia. SOLAN.

ead. l. 15. Διαθήκας) Testamenta, interp. Διαθήκας καὶ παραίνεσις, verte, praecepta & admonitiones. Alludit ad Pythagoreos, a quibus sua praecepta ita vocitabantur. At fortasse, dixerit quispiam, alluserit ad καινὴν διαθήκην Christianorum Lucianus, ut est semper derisor. Et si id concederem, non tamen inde sequeretur, vocem hanc verti per testamentum debere. Nam ἡ καινὴ διαθήκη significat novum foedus, quemadmodum ἡ παλαιὰ διαθήκη vetus foedus. Quis enim ibi mortuus est, cuiusea lex dici queat testamentum? FABER.

ead. l. 16. Καὶ τινὰς ἐπὶ τούτων προσβεύτας) Legendum est ἐπὶ τούτοις finem enim & προαίρεσιν designat istuc ἐπὶ. Cum haec ad oram libelli adscripsissem, animadverti in Cod. Reg. legi ἐπὶ τούτῳ. Cuius lectionis sententiā eadem plane est. FABER.

ibid. Τούτῳ) Sic Mf. R. & G. In impressis omnibus τούτων. SOLAN.

Pag. 303. l. 9. Ἦκον) Si de reditu Peregrini ex Aegypto intelligas, incidet necessario in primum Luciani in Graeciam adventum; cum XV aut XX fere intercesserint anni. De voce Ἦκον monendus es, nostram esse l. edit. emendationem; in reliquis enim libris est ἦκον. SOLAN.

ead. l. 12. Τινὰ Ἀλλεβιάδην) Amores & παιδικὰ Socratis,

ut vulgus scriptorum existimat; sed quam ab hac foeditate remotus fuerit Socrates, omnium, quotquot unquam fuerit, hominum optimus & sanctissimus, satis superque ostendunt divina illa Xenophontis ὑπομνημονεύματα; tum praeterea ipsius vita nuper a viro doctissimo, & linguae Graecae peritissimo D. Carpentario conscripta. Hoc itaque ausum asserere: Si quis morte obita sensus tellure sub ima est, Socratici gaudent Manes, & grandior Umbra Ambulat Elysium, tanti scriptoris honore. FABER.

ead. l. 14. Γνόφου καταβάτος καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος) Caligine oborta & fluctum ingentem excitante. Interpol. pessime. Γνόφος enim hoc loco turbo est. Idque satis ostendit nomen appositum καταβάς. Deinde, qui quaeſo fieri possit, ut caligo attollat mare, quod diceret Lucianus, καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος; Rem vero terribilem, caliginem noctu fuisse. Videlicet sunt haec aegri somnia. Intelligit enim Lucianus turbinem illum, qui vulgo dicitur ἐκνεφίας, de quo Apuleius in libello de Mundo, & alii. Eustathius enim vocem hanc (γνόφος) deducit a νέφος. Plerisque omnibus dici videtur δνέφος, quasi παρὰ τὸ δνεῖν τὰ νέφη. Quae tu passim reperies: neque iuvat transcribere. FABER.

in Schol. col. 1. l. 3. Εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ) Quid hoc sit, ignoro. SOLAN.

Pag. 304. l. 1. Θανάτου κρείττων) Morte potior. Interp. Quid sit ἀνὴρ θανάτου κρείττων, omnes, opinor, norunt; quid sit vir morte potior, non item. Vertendum itaque fuerat, vir morte superior, quem mortis metus non deprimit, non frangit, ut e contra ἀνὴρ θανάτου ἥττων is est, qui mortis pavore debilitatur, proster nitur & plane abiicitur. FABER. Fortior, robustior ipsa morte, s. victor mortis, vel qui eam contemnit. Ita χρημάτων κρείττων habuimus supra de Merced. Cond. § 19 f. θυμοῦ κρείττων, Hermot. cap. 12 f. Et φθόνου κρείττων, ibid. c. 76 &c. REITZ.

ead. l. 7. Ψυχρὸν) Subaudi ὕδωρ, ut νεαρὸν, pro νεαρὸν ὕδωρ, ἐλάσει, Etymol. in νεαρὸν. A νεαρὸν est Nepò Graecorhomaicum. GUYET. Supple ὕδωρ ellipsi. Ut νεκρὸν, pro νεκρὸν ὕδωρ. Vide Etymologicum Magnum in νεκρὸν. A νεκρὸν, est Graecorhomaicum νερό. MENAG.

ead. l. 8. Καίτοι) Forſan καί γε. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν) Ordo: ἔγὼ αὐτὸς αὐδὲ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Sed forte sic legendum:

Ἐγὼ δ' αὐτὸς, οὐδ' ἔτι πρὸ π. ἡ. &c. GUYET. Quae versio haec est, quam nobis offert Benedictus & sequitur Faber? *ceterum ego neque ipso ante paucos dies vidi.* Ergo aut nunquam vidit, aut ante valde multos dies vidit. Quod quid est? aut quomodo ad Graeca? multo melius & rectius Ob-
sopoeus, *ceterum ego quoque illum non ita multos ante dies conspexi.* GRON. Emendationem Guyeti non reiicerem, si au-
ditoritas accederet: nam quamquam exempla haud pauca
constructionis immutatae vidimus, ut de Calumn. cap. 19,
ἐπειδὴν ἐντὸς ἁπαλῶν τειχῶν γένωνται; item Philop. cap. 22,
Parasit. c. 16 & 2, Bis Accus. c. 34, Rhet. Praec. c. 18, de
Imag. c. 11; sic tamen pro lubitu transponere negandi par-
ticulam, periculosum est: verum & infra Tragopod. v. 313,
Οὐκ ἐρίσας ἔχ' ἄρ' Φοῖβ' Σάτυρος Μαρσύας. Et Homer. Il. ε,
150, τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρον ἐκρίνατ' οὐείρους, ubi οὐκ ad
ἐκρίνατο pertinet, non ad ἐρχομένοις, & Scholiast. atque Eu-
stathius amphibolian pronuntiant. Clarkius vertit, *quibus
non, ad bellum proficiscentibus, senex interpretatus est somnia,*
sive, *quibus nequidquam, cum ad bellum proficiscerentur, inter-
pretatus est somnia.* Eoque minus, cum & in Dial. Meretr.
XII, p. hui. ed. 254, οὐ sic transponitur, quando ait, οὐχ
ἴσρων τὸ ἄσδμα ἐν' ubi οὐχ omnino pertinet ad ἐν, nam
non negat se vidisse, sensisse, sed non unum fuisse affirmat.
Propter talia iam nihil mutarem. Confer & infra Sat. cap.
8 pr. REITZ.

Pag. 305. l. 1. τῷ δακτύλῳ) τοῦ ποδός. GUYET.

ead. l. 2. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος) Huius loci venusta-
tem corruptit interpolator. Quid tibi, inquit, videtur facturus
fuisse Democritus, si haec vidisset? merito virum irrisset. Inter-
pres autem, antequam interpolatus fuisset, quanto melius?
Quid tibi, inquit, facturus fuisse videtur Democritus, si horum
spectator contigisset? numquid pro dignitate virum derisset? Sen-
sus est. Cum tanta in Peregrino gloriae sitis fuerit, censen-
tu, Croni, satis unquam & κατ' ἀξίαν δοξάριον τοῦ ἀνθρώ-
πισκον derisurum fuisse Democritum? Dii boni! unde illi
tantus risus suppetere potuisset? Haud dubie prius ei fuisset
emoriendum, quam hominem pro virtutibus, ut dice-
ret Terentius, exagitare potuisset. FABER.

ead. l. 4. Πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσαύτον γέλωτα) Quod de
risu Democriti dixit Lucianus, idem de lacrimis Heracliti
scripserat Iuvenalis: *Mirandum est, unde ille oculis suffecerit
humor.* FABER.

IN FUGITIVOS.

Pag. 306. l. 1. ΔΡΑΠΕΤΑΙ) Dixi antea, hunc Dialogum non esse Luciani. BOURD. Non videtur esse Luciani. MARCIL. *Lucianeum non videtur*. Nihil est in hoc Dialogo Luciano indignum; sive stilum, sive rem ipsam spectes. Quare miror, cur Bourdelorius & Marcilius dubitent, eum esse Luciani. KUSTER.

ead. l. 2. ΑΠΟΛΛΩΝ) Personarum colloquentium nomina Graeca addidi ex *B. 1.*, quae 'Απόλλωνος, Ζηνός &c. Latina adscivi ex *P.* Inscriptio enim illarum tam Graeca, quam Latina, aberat ab cett. etsi in medio Dial. inserta personarum dimidiata nomina. REITZ.

Pag. 307. l. 3. Ὀπτομένων ἀνθρωπίνων σωμάτων) Corrige ἄπτομένων. Est enim ab ὀπτάω, *asso*. Recte id observatum in Epist. Saturnalib. c. 23, καὶ τὸν ἑλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξύ ὀπτομένων &c. In Necyomant. cap. 14, οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτομένων. IENS. Ὀπτομένων recte scribitur in sola *V. 2.* ut *Men. c. 14.* 'Ιστ. *B. c. 29.* *Kron. c. 23 & 35.* In reliquis enim prave est ἄπτομένων. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν κελίδα) *Foeditatem*. GUYET. Quis ante aut post hunc odoris sibi maculam finxit? SOLAN.

ead. l. 12. Ἡ τί τὸ ἀγαθὸν ἀπανθρακωθῆναι ἔμπεσόντα εἰς τὴν πυράν; quid prodest in pyram insipientem conflagrare? In vulgatis est contra τῶν γραμματικῶν canones ἔμπεσόν. GRAEV.

ibid. Ἐμπεσόν) An ἔμπεσόντ' εἰς; &c. GUYET. Ἐμπεσόντα legendum vel puerum videre, ait Graevius. Fateor, ad Grammaticam usitatus ita dici, ut supra *Iov. Conf. c. 7 f.* αὐτὰρ ἀποκρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. *Gall. cap. 26.* ἐμοὶ — ἀμάξαι ἐντεμόντα. *Ibid. c. 4.* ἡσθενηκέναι φαρόντα. *Rhet. Praef. cap. 1.* ὡς ἀμαχόν εἶναι, scil. σσ. Et *Evang. D. Marc. IX. 47.* δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρὸς. *Herodian. L. II, c. 8 f.* (Νίγρος) ἡμέλει — δέον ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθάσαι οἰκισσάμενον αὐτά. Verum & similia vulgatae alibi occurrunt, ut non velim quidquam immutare. Nemo quidem dubitat, quin infinitiv. cum nominandi casu in alia constructione sit usitatissimus, idque Grammatici fatis tradidere, & exemplorum occurrunt myriades; sed nominativo personae praemisso,

vel intellecto, tantum locum habere alterum illum nominativum, volunt. At in quibusd. modo nominativo, modo accusat. utitur Noster, ut, *μόνη τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν*, in Bis Accus. cap. 2 f. Contra vero, *δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην*. In Parasit. c. 5. Nominativo Polyb. (notante Iensio in marg. Lect. Lucian.) pag. 655 ed. *Amst. ἐπισφαλῶς εἶχον, διὰ τὸ γυμνοὶ κινδυνεύειν*. Et sic p. 1434; nec non p. 965, *ετοίμως εἶχον πρὸς τὸ μὴ τοῖς ἐχθροῖς ὑποχείριοι γενέσθαι*. At in his Polybii, nominat. personae praecedat, ad quem etiam referri dicetur aliquo modo nominativus sequens. Vitiosum autem esse vulgatum ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φησὶ εἶναι, — καὶ μοιχεύουσι, docuit Iens. in Prometh. T. I, c. 16 pr. (qui multa de infinitivi structura, in Lect. Lucian. p. 72 — 83.) assentiente Hemsterhusio, nec tamen omnia, ob nimiam copiam, inserente, & frustra improbante Gesnero ad Philopatr. nam non modo κακοῦργοί τινες improbatur Iensius, per se, sed εἰς pro εἶναι requiri, bene monuerat, propter illico adiunctum καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι &c. Sed Homeri locus Il. B, 350, quem Gesn. affert, ubi φησὶ κατανεῦσαι — Κρονίαν Ἀστράπτων &c. huic nostro Fugitivor. probando convenit, aequae ac infra Philopatr. c. 4, ἀλλ' ὑποβεβρωγμένος καθεδεῖσθαι. At quod Gesn. etiam affert ex Dial. Marin. IX, σῶσαι δέησι χαρισάμενος, id iam nihil probat; nam χαρισάμενος ex Codd. ibi restituit Hemsterhusius. Verum addi posset Dion. Halic. VII, p. 473, 10, quem iam adduxi ad Rhet. Praec. c. 24, δι' αἰσχύνῃς λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουργὸς καὶ γέρον — ὄνειρατα ἐκφέρειν. Et Xenoph. p. 458, οἶονταί δ' εἶν φρόνιμοι καὶ μέτριοι φαίνεσθαι, aliaque, quae afferuntur a Maittaire de Dial. p. 82, quae cum Polybianis modo adductis pro vulgata facere nonnullis videbuntur; sed quia & in iis ad nominativum personae respicitur, illa huc detorquere nolim; magis enim huc facit, quod nominativum & accusat. simul infinito adiunctum alibi iam dedimus, ex Ep. ad Ephes. IV, 1 & 2, ubi παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς — περιπατῆσαι ἀξίως — ἀνεχόμενοι ἀλλήλων, ubi & Elsner. duo alia addidit. Notumque vel ex Grammaticis vulgaribus, illud Xenophontis, πρὸς τὸ ἀγαθοὶ φαίνεσθαι & ex eodem, Ὁ δὲ Ἀσσύριος — ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππίας μὲν ἀξίειν, pro τὸν δὲ Ἀσσύριον. Addo rursus Aret. Capp. vers. fin. L. I, p. m. 92, καὶ τότε μέντοι προευκρινήσας — πρήσσειν, pro προευκρινήσαντα δεῖ πρήσσειν cum tamen ἀποσχάσαντα — ἀφαιρέσει ibid. paulo ante dixerit. Iterum L.

Π, c. 4, p. 104, οἷος γὰρ ὄκλς — ὡς ῥηϊδίως χυθεὶς ἐρρῶσθαι, pro χυθέντα: in quo posteriore exemplo tamen ad nominat. praemiss. potest esse relatio, aequae ac in hoc Herodiani I, 10, 8, ὥσθι δεῖν μέγα τι δράσας κατορθῶσαι. Sed Luciani vulgatae propius accedit hoc Diod. Sic. XII, c. 25 f. εἰδὲν δὲ οἱ δῆμαρχοι μὴ συμφωνῶσι πρὸς ἀλλήλους κύριοι εἶναι τὸν ἀνὰ μέσον κείμενον: ubi κύριοι pro κυρίους. Sed Gronovii in Polyb. exempla ad L. V, p. notar. 430, paulo aliam habent rationem, pertinentque ad nominativum illum usitatissimum, de quo prius diximus. Sed satis est ostendisse, vulgatum Luciani non temere movendum; etsi nec diffimulandum, saepe a scribis peccatum esse in pervertendis verborum modis, ut vid. in Dial. Meret. XII, p. huius Tom. 529, not. penult. Plura ad Fugit. c. 2. REITZ.

ead. l. 15. Ἥλατο) Adspirare ἤλατο in fab. Aesop. CXV, & Homer. Batrach. 248. Cumque ἄλλομαι certe adspiratur, ut patet ex compositis ἐφάλλομαι, καθάλλομαι, adspirationem contra edd. vett. assumpsi. REITZ.

Pag. 310. l. 9. Ἐντεϊλάμενος ἐπιμελεθῆναι) Verto, dato negotio, ut eos curarem, vel sanarem. Verbum enim ἐπιμελεῖσθαι, κατ' ἐξοχὴν de Medicis usurpatur, qui faucios curant & sanant. Auctor mox pro eo bis utitur verbo ἰάσασθαι. Sic etiam in Symposio cap. 47, Διονύκος ἐπιμελεῖτο: de quo paulo ante dixerat, ἀκρεσάμενον τὸ τραῦμα. Hinc ἐπιμέλεια & ἱασις ut synonymae ponuntur Proverb. III, 8: Τότε ἱασις ἵσται τῷ σώματι σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου: & v. 22, ἵσται δὲ ἱασις ταῖς σαρκί σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς σοῖς ὀστέοις. L. BOS.

ead. l. 15. Ἰάσασθαι) Vid. supra dicta ad Gall. c. 28. REITZ.

Pag. 311. l. 7. Ἠῖξα) Sic V. 2. nisi quod iota non erat subscriptum. Recte; non ut in reliquis, ἦξα. Confer Δημ. c. 4. SOLAN. Conf. paulo supra Mort. Peregr. c. 37 f. Nec dubitabis & ita hic scribendum, cum de volante sit sermo. Sic & mox ὀρμήσασα utitur. REITZ.

ead. l. 10. Ἐργάσασθαι) Ἐργάσασθαι hic legendum, non, ut edd. εἰργάσασθαι, alia occasione monet Iensf. scilicet ad Hermot. c. 71 pr. ubi e contrario vulgatum ἐργάσθω in εἰργάσθω recte mutat, & Codd. addicebant. Sed eorum fidem hic exspectasse nihil etiam opus; adeo res est manifesta: neque enim significatio τοῦ εἰργᾶν prohibeo, hic locum habet, neque si haberet, εἰργάσασθαι, sed εἰρξασθαι in aor. dicendum foret. REITZ. Iensii emendationem firmat Mf. R. 3011.

ead. l. 12. τῷ ζυγῷ) Ἀρεῖν ζυγὸν pro doctrina mandatisque observandis poni tradit I. Ellner. in Evang. Matth. XI, 29, ubi & haec Luciani eodem modo exponit. REITZ.

ibid. Ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς) Erudita & verissima haec philosophiae historia est. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν τῷ βίῳ) I. e. in munda. GUYET. Conf. supra Tim. § 25, Amor. c. 20 pr. & c. 33, Gall. c. 5. Et Gesn. ad Icarom. f. Berglerumque ad Alciphr. I, p. 120. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ Βραχμᾶνες) Steph. περὶ πόλεων. GUYET.

ibid. Βραχμᾶνες — πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες) Confer supra notata ad Mort. Peregr. c. 25. REITZ.

ead. l. 16. Νεχροῖσις) Quenam ista gens? Quid si Arachosios reponas? SOLAN. Νυσσαίοις coniciebat cl. Bel. de Ball.

Pag. 312. l. 6. Ἡ τῆς καθέδρας) Καθέδρα hic ipse sedentis habitus atque situs, ut κατάκλισις supra de morte Peregr. c. 25 f. οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐντρέψαντες τῆς κατακλίσεως. Etiam alias καθέδρα non ipsam sedem, s. id, in quo sedetur, notat, sed sessionem, moram desidendi &c. V. g. Thucyd. II, 18, ἐν τοιαύτῃ ὁργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, propter moram. Ostendit ibi Waffius, synonymon esse καθέδραν ἐπιμονῆς, ἐπισχέσεως, ἔδρας, διατριβῆς, ἀναβολῆς, μονῆς, κ. τ. λ. Neque obliviscitur loci Plutarchi, Camillo p. 260 H. Steph. ἥτε πρὸς τῷ Καπετωλίῳ καθέδρα καὶ σχολὴ γενομένη χρόνιος. GESN.

ead. l. 12. Τὸν ἐπιστάδομον) Ne cui forte Scholiastae auditoritas imponat, non est hic sermo de illo Palladis in arce Athenarum opisthodomos, sed de postico templi Iovis Olympii, quod auditorium fuisse praeconibus, philosophis, & qui agere cum multitudine vellent, ad superiorem de morte Peregrini libellum satis ostensum est. Vid. ad c. 32. GESN.

ead. l. 14. Αἰθιοπίαν) Quinam ibi philosophi memorantur? SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μέρος τῆς ἀκροῦς) Non vidit Scholiastes, de opisthodomos Olympico hic agi. Quam supine! SOLAN.

Pag. 313. l. 11. Ἐταῖρους καὶ μαθητὰς) Honestiores discipulos ἐταῖρους vocari, vid. apud I. Ellner. ad Evang. Matth. XXVI, 50, ubi & Iudae ait Servator: ἐταῖρε, ἐφ' ᾧ παρῇ; sed hoc in vulgus notum. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ἄλλον) Ephesius ille Heraclitus est, Abderitanus Democritus, quem & Milesum quidam tradidere. V. Diog. Laërt. In Scholiis impressis perturbatissima haec antea erant omnia. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 5. 'Εξ 'Αβδ'ήρων) Hic omisſum Δημόκριτος. CLER. Quod in C. reperitur. Sed non vidit editor, deesse hic 'Αβδ'ήρων, cuius Scholium est ἐξ 'Αβδ'ήρων. SOLAN.

Pag. 314. l. 7. 'Αν. οἱ δ'ε) Sic forte legendum: ἡ σκιὰν ἐνίο-
τε ἰδόντες, ὥντ' ἂν ἀκριβῶς δις. vid. Codd. vet. GUYET.
Nihil varietatis in vet. libris invenio, nec desidero. Οἱ δ'ε
enim non semel sic πλεονάζει vel ἐπανόδω infervit. Vid. Asin.
cap. 30 sub init. ὁ δ'ε οὐδ'ε κατῆλθεν. Et Hermot. cap. 28, δς
δέον — κατατοξεύσαι, ὁ δ'ε τὴν μήρινθον ἔτεμα. Herodian. II,
c. 8 f. (Νίγρος) ἡμέλει τοῖς τε ἰλλυρικοῖς στρατεύμασι δέον
ἐπιφοιτῆσαι — ὁ δ'ε οὐδ'ε τῶν πραττομένων τι αὐτοῖς ἐδί-
δου. REITZ.

Pag. 315. l. 4. *Ὀφελον) *Ὀφελον Th. Mag. Nosterque ὡς
ὕφελον Amor. c. 41. Et alii ubivis, item Homer. frequentif-
sime, prima correpta, sive potestate interiectionis, sive aug-
mento verbi ὀφείλω abiecto dicas, perinde erit; sed quia re
vera est aor. 2 verbi ὀφείλω, nihil prohibet ὀφελον etiam
scribere, & ita Stephan. T. II, p. 1560, ex Demosth. παθόν-
των, ἀ μή ποτ' ὀφελον, aliaque ita scripta exhibet. Quare
in vulgato Luciani nihil mutassim. REITZ.

ead. l. 14. 'Εκείναι στρ.) Filer de la trame au rouet. GUYET.

Pag. 316. l. 9. Τέχναι δ'ε γλίσχραι) l. e. tenues, icuinæ, ege-
nae. GUYET.

ead. l. 12. 'Αγκύραν ἱερὰν) Proverb. de quo in Iove Trag-
oedo. BOURD.

ead. l. 15. 'Αμαθίαν) Vid. supra 'Ρητ. c. 15. KUSTER.

Pag. 317. l. 5. Αὐτοὺς εὖ μάλα) Lege αὐτοὺς. GUYET.

ibid. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Intellige ποιοῦσι. GUYET.

ead. l. 6. Τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον) Vid. supra 'Αναβ. c. 32, ubi
eandem fabulam tangit, uti & 'Αποφρ. c. 3. SOLAN.

Pag. 318. l. 15. 'Εθέλης) Praeunte Mf. Regio 3011. ita
emendavimus, quod vulgo perperam legebatur ἐθέλοις. Sic
mox ante ἦν — ζητῆς.

ead. l. 16. 'Εμπέπλησται — ῥαδιουργίας) Th. Mag. v. 'Ρα-
διουργός haec afferens, πᾶσα omittit, (saltem in ed. Blan-
kardi) qui hinc emendandus, si quid opus. REITZ.

Pag. 319. l. 3. Οἱ — οἶον) L. οἱ illud habet, quod recte a S.
erat pro vulgato ἡ restitutum. Οἶον, quod sequitur, ex FL
est, quod etiam recte habet S. cum ante eam editionem
omnes, excepta FL. οἱ haberent. SOLAN.

ead. l. 6. Λιχνείαν) Sic scribi satius est, quam quod in
omnibus impressis antea erat λιχνίαν. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀφθόνως) Sic iam emendare iufferat ad Παρ. c. 16 T. Faber, quod in omnibus hic reperitur ἀφθόνως. SOLAN. Peregr. cap. 16, ἐν ἅπασιν ἀφθόνως ἦν. REITZ. Ἀφθόνως Mf. Reg. 3011. teste cl. Bel. de Ball.

Pag. 320. l. 2. Το μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στήματα ἐσραῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ) A Christiano Iudaeove scriptum dicas, qui de Manna cogitaverit. Mellis quidem rivos fontesve apud hunc (ur Κρον. c. 7) & alios legimus; sed hisce similia nullibi. SOLAN.

ead. l. 11. Πλάτωνός τι δόγμα) Plat. Πολ. V. pag. 459 E. SOLAN.

Pag. 321. l. 3. Γναθονίδην — Στρουβίαν) Insignium affentatorum nomina. GUYET.

ead. l. 16. Χρυσίον μὲν &c.) Μίμησις. GUYET.

Pag. 322. l. 3. Οὐκ ὁβολούς — ἀλλὰ πλούτους) Sic apud Heliod. lib. II, καὶ ἐμοὶ δοκεῖτε τοῖσιδε ὄντες οὐκ ἀκόλους, ἀλλ' ἀοράς τε καὶ λέβητας αἰτήσιν. BOURD.

ibid. Ἀλλὰ πλούτους) Plurale πλούτοι frequentius occurrit, quam initio putaram ad Hermot. c. 9. Sed conf. ad Icarom. c. 4, ubi plura dedi. Adde Diod. Sic. V, c. 20, πλούτους μεγάλους ἤθροισαν. REITZ.

ead. l. 5. Πλούσειν) Corrupta vox, pro qua forte reponendum πλουτεῖεν, vel pro τοσοῦται, legendum τὴν ταύτην. SOLAN. Πλουτήσιν legend. videtur. Guyet. Parum abest, quin sic edam. Sed quia & Scholiast. vulgatum habet, & aliquis inest sensus, contextum immutare non sustinui. REITZ.

ead. l. 9. Συνοικίας) Vicos. GUYET.

ead. l. 14. Πολλοῦ) Subaudi διὰ. GUYET.

ead. l. 16. Τοῦ τῆς Πηνελόπης) Homer. Od. B, 94. SOLAN.

Pag. 323. l. 1. Ὅπως γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφῆκω, τοῦτα ἐν ἀκαρεῖ αὐθις ἀναλύεται) Opinor, Lucianum scripsisse τοσοῦτα. Ratio clara est. IENS.

Pag. 324. l. 2. Παρὰ — δοκεῖ) Displicet utrumque: nam & παρὰ καιρὸν alienum ab eius mente est, & δόξει dictum oportuit. In libris nostris nihil est subsidii. SOLAN.

Pag. 325. l. 12. Ὑποπεπταμένον) Ita solet praeteritum πέπταμαι pro πεπτάμαι formari Homero; vid. Il. Φ, 531, ubi πεπταμένους πύλας Scholiast. interpretatur ἀνεφγμένους, & saepe alibi ap. eundem. REITZ.

Pag. 326. l. 5. Ἐβρος μὲν οὗτος &c.) Cum paulo supra dixerit de eadem hac urbe, καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνιστηκώτας, non est difficile divinare, de qua urbe loquatur: nimirum de Philippopoli, quae & Trimontium, & an-

rea Poneropolis, & Pulpudena, & Eumolpias, sita ad Hebrum inter Haemum & Rhodopen, quae Trimontium vocata est eo, quod tres montes suorum murorum ambitu complectebatur. PALM.

ead. l. 11. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων) An legendum, ὥστε τί οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων; GUYET. Non eget locis emendatione, & recte ceperunt interpretes. Vid. supra ad Vit. Auſt. c. 26, & Gron. ad Diss. cum Hes. c. 8. Infra Con. viv. c. 2, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἑστῶν ἡμᾶς. Sed cum & ipse Guyetus lectionem prioris istius loci isthic probarit, non viderur ignorasse phrasin, sed hic tantum interrogative voluit addito τί legi; cuius nullam necessitatem video. Verum & alibi etiam a se dissentit Guyetus; vid. mox ad c. 29. REITZ. (Pag. 327. l. 2. Κτήσωνας) Posidonios... aut possifundos Gron. AG. X; 220 E. SOLAN.

ead. l. 8. Καί τινα γυναῖκα ἐν χρῶ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακ.) Exposuit hunc locum Meursius Miscellan. L. I, c. 16. ALMEL. Vid. Meurs. in Misc. Lac. I, 16, p. 76. (Respexit ad Laconum morem, quo & virgines matrimonium initurae, ut amiculo virili a pronuba induebantur, ita quoque ad cutem usque, sicut viri, tadebantur. Plut. in Lyc. vid. not. ad B. πρ. 20, & Et. δ. XII.) SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς τὸ Λακωνικόν) Σχῆμα subaudi, aut simile quid. GUYET. Ἔθος commode intelligitur. Phrasin eandem habuimus Navig. c. 30, ἐς τὸ Περσικόν. REITZ.

ead. l. 12. Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπεταί γάρ) An, Πῶς τὰ ὑμέτερα; ΦΙΛ. Δραπεταί γάρ. MARCIL. ΦΙΛ. Δραπ.) Perturbata hic erant omnia, & ut puto, corrupta; nam nec Mercurio praeconium, nec ceteris suae cuique satis recte partes assignantur. Medicinam aliquam fecit Marcilius, dum ΦΙΛ. ponit ante Δραπεταί, quod in reliquis deerat, quod exemplum sequi S. edixorem decuerat. SOLAN. Cum illud ΦΙΛ. abesset in omnibus, praeter Par. admittere nolui. Et sane contra quam Marcilius sentio. Melius enim cohaereret, eosdem sua investigantes rationem addere, cur alii nullum ius in suos sit fugitivos, quam alium haec subicere: idque ex addito γάρ patet. Quin ita vel ΦΙΛ. eiiciendum suaderem, si adesset in aliis. Et licet in Graecis adesset, in Latinis tamen etiam praetermisit Birkheimer. REITZ.

ead. l. 15. Εἴσεσθε δὲ καθότι) Obscuriusculus ab hoc inde loco libellus ob eam, puto, rationem, quod personae non satis diligenter appositae sunt: quod ut intelligatur, scopus

& oeconomia totius libelli inspicienda est. Videtur Lucianus aliquem de Peregrini f. Protei grege Cynicum odio publico voluisse exponere. Exordium petitur ab ipsa Protei morte, de qua contemtim Iuppiter loquitur. Supervenit Philosophia, ac de Pseudo-philosophorum iniuriis queritur, eorum praesertim, qui humili opificio, vel servili adeo conditione deserta ad pallium & philosophiae professionem confugiant, eamque sua humilitate atque flagitiis suis infament. Demittitur cum Mercurio atque Hercule, ad perquirenda illa dehonestamenta sui nominis, atque ulciscenda. Ut ea inveniantur, in Thraciam auriferam, nominatim Philippos Macedoniae urbem Ire comites suos iubet Philosophia, & praeconio citare aliquem, qui a κτήσῃ vel κτήματι nomen habeat. (Substituimus *habendi* nomen in conversione nostra.) Credibile est igitur, Ctesiam, Ctesonem, Ctesiclem, Ctesibium, Ctesippum, Philoetum, Polyetum, Eufemona, aut simili nomine fuisse, quem perstringit Lucianus; nam de Epicteto illo nobili vix cogitare fas est; licet conditio servilis una cum nomine in ipsum conveniat; licet magnam vitae partem in Thraciae exegerit Nicopoli; licet sub Antoninis adhuc illum vixisse, Themistius Orat. § pr. f. pag. 63 D. & Suidas, tradiderint: qui tamen magnis argumentis refutantur ab H. Dodwello diss. § ad Geogr. minores Hudsoni § 9 seqq. Quare illud forte non absurdum fuerit coniecere, fuisse tum, & hic peti, Epictetum alium iuniorem, simiam forte illius maioris, servilis conditionis hominem & ipsum, sed principum virorum amicitias opes consecutum maiores, certe maledicentia terribiliorem, quam ut nimis aperte illum tangere vellet Lucianus. Hunc forte posterius miscuerunt cum archetypo illo Epicteto: qui (ut hoc addamus Dodwelli argumentis) si ad Antoninum Philosophum supervixisset, omitti non poterat in Macrobiis nostri. Sed haec obiter. Pergamus ad emendandum locum, quem tractamus. Delati Philippos Hercules, Mercurius, Philosophia, incidunt in viros quosdam, qui suos aliquot fugitivos quaerunt, & ita describunt, ut agnoscat Philosophia, esse in iis etiam illum suum, quem interea Epictetum vocabimus. Itaque, *Vah*, inquit, *hi quaerunt nostra*, hoc est, eundem hominem, quem nos quoque. Mirantur illi, & suos esse confirmant. Hic opportune Mercurius (vel ipsa adeo Philosophia) εἰσεσθὲ δὴ (non δὲ) inquit: *Statim scietis, καὶ οὗτοι*, quo respectu, quo nomine & nos illos quaeramus, no-

strosque esse dixerimus. *Iam modo faciamus praeconium!* Facit deinde praeconium Mercurius. Quo facto fugitivi Episteti (sic enim licet interim dicere) dominus, qui est inter illos viros, negat se ex hoc praeconio intelligere, suum servum peti, & longe illum aliter describit. Nempe legendum puto ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ, οὗτος, ὃ κηρύττεις: sed reducitur in viam a Philosophia, quae eundem esse hominem, illum docet. Exclamat herus, & miratur Canthari sui audaciam. Sed reliqui viri, ipsius comites, bonum successum suae inquisitioni inde pollicentur, quod Philosophia negotium hoc intelligat. Itaque ante verba, ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν, personam ΑΝΔΡῶν ponendam arbitror. Hanc sententiam nostram interpretationi intexere non dubitavimus, non quo libellum ita interpolare audeamus, sine auctoritate Codicum; sed quod ita melius intelligi eum putamus. Qui Graeca possunt conferre, illis fraudi non erit haec nostra licentia: quam pudenter sumtam, uti demonstramus, superest. Nempe prima duo elementa nominis Ἑρμῆς, ΕΡ. coaluisse possunt cum literis ει, a quibus incipit εἰσεσθε: ut saepissime literae bis ponendae semel omittuntur. De reliquis suo loco. GESN.

Pag. 328. l. 2. Ἐν χρῶ κυρίας) Emendavimus antea interpretationem huius loci. BOURD. A nominativo ἐν χρῶ κυρίας. GUYET. Occurrit tam frequenter apud Nostrum, ut hoc, nedum plura, addere pigeat. REITZ.

ead. l. 4. Λοῖδορον) Τὸ αὐτόνομον post τὸ λοῖδορον subiungendum videtur. Interpres ita legisse videtur. GUYET.

ibid. Μηνύειν ἐπὶ ῥητῶ αὐτόνομῳ) Primo notandus infinitivus, pro imperativo poni alias etiam solitus. Vid. Lexiph. princ. in herilibus ad servum imperiis cap. 2 seq. it. c. 3 extr. Deinde verborum ἐπὶ ῥητῶ αὐτόνομῳ hanc puto sententiam, quam indicat versio: promittitur generatim, accepturum indicem, quidquid ipse stipulatus sibi fuerit: ῥητὸν, de quo dictum vel conditum est potius: αὐτόνομον, quod in potestate vel sub lege quasi nostra est. Probat hanc interpretationem eventus in Orpheo. GESN.

ibid. Ἐπὶ ῥητῶ αὐτόνομῳ) Pro αὐτόνομῳ legendum μηνύτῳ. Aliter, qui fit, ut mox Ὀρφευς, quasi dictum arripiat? Deinde nihil hic αὐτόνομον, nisi forte legere malis τῷ τοῦ νόμου. SOLAN.

ead. l. 6. ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ) Quomodo excidere potuerit negatio οὐ, sic imaginabar. Cum scriptum esset, Δεσ. οὐ
Lucian. Vol. VIII. Pp

νοῶ legit librarius Δεσπ. νοῶ. Quanta similitudo sit in Mss. quibuldam inter π literam, & inter υ, norunt, qui vel libros antiquos, vel certe Montefalconii Palaeographiam trivere. De appellatione Canthari s. scarabaei vid. supra ad Ἀποφρ. cap. 3. Et quid si ad eandem rem ac turpitudinem respicitur? GESN.

ibid. Νοῶ οὗτος) Νοῶ, ὃ οὗτος. GUYET. Idque admisi, cum invenirem in *Bas.* Sed negationem sine auctoritate nondum addo, quia nimia videtur licentia: addendam tamen, Gesnero maxime concedo. REITZ.

ibid. Ὁν κηρύττεις) Et si δ ad praemissum ἀνδράποδον, vel per se, recte habet; melius tamen ὃν, quia nova haec persona eum nomine masculino incipit appellare, ut vides ex Κάνθαρος & καθύμενος &c. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκῶμα) Vid. B. π. c. 20, ubi Cynicus philosophus ἐν χρῶ κυρίας dicitur, & quae illic annotata sunt. Hic vero, ut supra Περ. c. 15, περᾶν cum iidem Cynici dicantur, de barba intelligendum est, & aliquid excidisse videtur, quo illud designabatur, vel potius levi mutatione sanandus hic locus, legendumque ἐκῶμα δὲ τὸ γένειον καὶ ἐτίλλετο, quod iis optime conveniet, quae infra de eo dicuntur, cap. ult. Mirabitur forsan aliquis, qui factum sit, ut qui barbam radere nollent, comam alere recusarint; dicam: in contraria omnia ituros certum est, quibus morosa ista ratio placebat. SOLAN.

ead. l. 9. Περιττὸν τοῖς ἱματίοις) Legend. Casaub. ad Theophrast. cap. de adulat. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκείνος αὐτὸς) Hoc interrogative pronuntian- dum fortasse: ἐκείνος αὐτὸς ἐστὶν ὁ οἰκέτης ὁ σὸς; an legen- dum, ἐκείνος αὐτὸς ἦν ὁ οἰκέτης ὁ σὸς; talis erat servus tuus antea, sed nunc &c. sine interrogatione. GUYET.

ead. l. 15. Ἀμέλεις ἅπαντας) Literae ἀν. quae Ἄνδρες no- tare debebant, mixtae cum primis verbi ἀμέλεις, & sic omisssae, ut paulo ante ἔρ. ante εἰ. GESN. *Bas.* 4. sic: ΑΝΔ. Ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος. EPM. Ἀμέλεις ἅπαντας ἀνευρ. — ὥς φησιν, αὐτῇ.

ibid. Ἄπαντας ἀνευρήσομεν) An ἅπαντας ἀν εὐρήσομεν, & subaudito τοὺς δραπέτας. GUYET.

ibid. Εὐρήσει γὰρ ὥς φησιν αὐτῇ) An εὐρεῖσι, i. e. simul sunt? Locus obscurus, nec integer videtur. Sed infinitia & spuria videntur. GUYET.

Pag. 329. l. 2. Ὁ τὴν κινῶσαν;) Subaudi ἔχων. Sed τὸ ἔχων

librario excidit fortasse. Vid. libb. vett. GUYET. O. Guyete! Credatne quis, te Lucianum perlegisse? Perlegisti tamen, & probasti alibi ellipsin, nec meministi, perpetuo ἔχων in hisce omitti, aequae ac apud alios. Vid. supra notata ad Mort. Dial. X, § 4. Et Gall. c. 14, ὁ τὰ πιναρὰ, Bis Accus. c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. Ibid. c. 20, ἡ τὰ ποικίλα. Ex iis locis plura ex aliis allegata. REITZ.

Pag. 330. l. 2. Ἐκποδὼν) B. i. habere ἐκ ποδῶν appinxit Solan. male. Nam & illa, aequae ac Fl. & aliae, habet ἐκποδὼν. Et licet ἐκ ποδῶν malim; tamen quia sic fere ubique adverbii more iungitur in vett. edd. earum scripturam servo. Ac nihil interesse, quidquid differentiae statuunt alii, vid. supra ad c. 29 pro Imag. Adde Iov. Trag. c. 24, ubi ἐκποδὼν ποιήσασθαι, e medio tollere. Et Xenoph. Cyr. p. m. 146 m. ἐκποδὼν ἐβούλοντά ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον γενέσθαι. Sed & καὶ ἐκ ποδῶν forsā legendum, eiectō ὑμῖν, adiecerat idem. At quae necessitas, quaeso? REITZ.

ead. l. 5. Τῶν Ὀμήρου) Iliad. I, 312. Od. Ξ, 156. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐχθρὸς) Ex Iliad. 9. Cetera sunt ex Iliad. 1, 2, & 5. BOURD.

ibid. Ἀνῆ) Τὸ ἀνῆ eiiciendum, ut versus stet. GUYET.

ead. l. 10. Κάνθαρόν σοι μισπτέον) Ταῦτα πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὴν ῥαψοδούσαν ὁ Ἑρμῆς λέγει. GUYET.

ead. l. 11. Ξεινοδόκον) Il. Γ, 354. SOLAN.

ead. l. 12. ΤΠΟΔ.) Maritum vocarunt hanc personam interpretes: non male. Est enim ὑποδεξάμενος s. hospes philosophorum, cui uxorem boni viri abduxere. GESN. ΤΠΟΔ.) I. e. ὑποδοχεύς. GUYET. Immo ὑπόδοκος, si inscriptio Dialogi vera. REITZ.

ead. l. 14. Οἰνοβαρὲς) Homer. Il. Α, 225. Cetera sunt ex Il. B, 202, 246 & 214. SOLAN.

ead. l. 16. Εἰν) Quia sic metrum constat, servavi lectionem Parisinae. Sed posses apostropho neglecta legere: Οὔτε ἐνί. Sed in Hom. B, 202, legitur Οὔτε πότε ἐν πολέμῳ. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Πανάριστε) Πανάριστε ἐπιζέμεσθαι. GUYET. Bene. Itaque ut haec iungenda appareat, punctum post κοιῶν suffuli. REITZ.

ead. l. 3. Εἰκότως τοῦ κατάρτου τὰ ἔπη) Puto, hanc esse verborum heri indignabundi sententiam, Commode cadunt in ipsum hunc fugitivum nebulonem versus, quos cantil-lat, Homerici. Nempe introducit Lucianus ῥαψοδοῦντα, & convicia Homerica meditantem Fugitivum Cynicum, quasi

ufurum illis in concionibus: sed talia, quae in ipsum quoque convenirent; & quae proinde in hunc suum inimicum ipse revera iaculatur Lucianus. GESN.

ead. l. 4. Πρόδε κύων, ὅπισθε δὲ λέων, μέση δὲ χίμαιρα &c.) Versus hic ita legendus: Πρόδε κύων, ὅπισθεν δὲ λέων, μέσση δὲ χίμαιρα. IENS. Depravate antea in omnibus praeter P. legebatur ὅπισθε pro ὅπισθεν, & μέση. Exstant etiam hi versus apud Hesiod. Θ. 323, quos, ut quid mutarit perspicias, exhibebo: Πρόδε λέων, ὅπισθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, Δεινὸν ἀποπνέουσα πῦρδος μάνος αἰθόμενοι. SOLAN. Homer. Il. 2, 181, paulo aliter, scil. Πρόδε λέων, ὅπισθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Sed studio ab Luciano mutatum est, ut philosophos Cynicos tangeret. REITZ.

ead. l. 6. Τρίτου κυνός) Ἀν τριπλοῦ; i. e. τοῦ Κερβέρου. Τὸ τρίτου hic non placet. GUYET.

ead. l. 7. ΤΠΟΔΕΞΑΜΕΝΟΣ) Sic integre scribenda haec vox; non, ut in aliis fit, contracte ΤΠΟΔ. SOLAN.

Pag. 332. l. 2. Τοιγαροῦν — μιὰρὸς ὄν) Frigida sunt ista, & suspecta videntur. GUYET. Nullum iocum video in voce Κλαάνθην, nec ullam allusionem ad vocem κρεμύσεται. Ideo suspicor, non ita scripsisse Lucianum, & forte Χρέμητα scripserat, ad quod alludebat κρεμύσεται, ut paulo supra, eo quod multum auri habebat in pera, ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ Χρυσίππειον eum vocavit. PALM. Κρεμάντην emendabat cl. Bel. de Ball.

ibid. Κλαάνθην) Clarus hic Stoicus. At in eo errare auctor huius opusculi videtur, quod suspensum innuat, cum inedia vitam finivisse ab aliis tradatur. Vid. Μακρ. cap. 19. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑποβάθρην) I. e. vetulus, senex, vetustate putridus, marcidus. GUYET.

ead. l. 14. ΕΡΜ. Ἡρακλῆς — τὸ μετὰ τοῦτο) Haec omnia inepta & obscura sunt; nec Luciani esse videntur. GUYET. At si hoc non est urere & secare, quidvis licet amputare. Et si sic grassari velimus in scriptoribus vet. quid tandem sani relinqueretur? REITZ.

Pag. 333. l. 4. Τρικάρανος) Huius nominis drama fecerat Varro, in quo Iulius, Crassus, Pompeius. BOURD. Τρικάρανος βιβλίον) Nisi librum intelligat, ab altero horumce nebulonum eo titulo conscriptum, quo tendat non assequor. Vid. Ἀποφρ. cap. 29. SOLAN. Est inter Theopompi Comoedias deperditas Τρικάρανος. Ac vix dubito, quin Var-

ro, cuius inter titulos *Tricipitina* est, ad hanc Graecam appellationem respexerit. GESN.

ead. l. 5. Τριφάλλης τῶν κωμικῶν εἰς) Si haec verba bene habent, sequitur, Triphallem fuisse Comicum. Sed nusquam comparet hoc nomen: nec hominis hic nomen requiritur, sed libri. Porro τριφάλλης, ητες, fabulae Aristophanicae nomen celebre, saepius laudatum Athenaeo, Polluci, aliis. Τριφάλλης, inquam, non τριφάλλης, quod hic pariter & in quibusdam Pollucis libris vitiosum puto: sive capitis, aut con i adeo in galea, notionem tribuas themati, ut propius ad τρικάρανον accedat; sive cum phallo cognatum putes, qui etiam φάλλος est. Sic Schol. Aristoph. *Lystr.* 772, itemque Eustath. ad *Od. A.* pag. 50, 52, τὸν φάλλητα interpretantur αἰδοῖον ἀνδρός. Quo sensu Τριφάλλητα accepit Aristophanes, e fragmentis fabulae vix est ut colligas. Titulus Satirae Varronianae, ab ipso forte Aristophane acceptus, ad posteriorem rationem magis videtur accedere: est enim apud Non. Marc. p. 131, 29, (Goth. 2, 484.) duplex titulus h. m. *Varro Tripallo*, (Goth. *Trip halo*) περὶ ἀφροενότητος. Hinc etiam lascivo carmini reddere volunt Scal. in *Priap.* pag. 211, & Scioppius. Hoc manet, Τριφάλλης, s. Τριφάλλης potius, non est τῶν κωμικῶν εἰς. Superest, ut aut intelligamus τῶν κωμικῶν λόγων εἰς λόγος, aut pro εἰς legamus ἔστι, eadem sententia. Prius in interpretando sum secutus. GESN.

ead. l. 7. ΗΡΑΚ.) Nomen Herculis reposui pro Δραπ. quod in omnibus libris nostris reperio. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν Ληκυθιώτα) Atqui fullonis mercenarius aut servus Cantharus c. 28; ergo cum Gallico interprete, viro acutissimo, legendum τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλύνειν τ. ῥ. τ. ὁ τὸν Λ. δὲ αὖθις ἀ. τ. ἰ. τ. δ. &c. nec opus est, ut Myronus nominetur, nisi Codices meliores praeceant; satis enim per καὶ τοῦτον intelligitur. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ τοῦτον) Τὸν Κάνθαρον. GUYET.

ibid. Παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς) Attigi hanc poenam supra ad Mort. Peregr. c. 9, ex Interp. Aristoph. ad Nubes. Coniunxit haec omnia Lapith. c. 32, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχίστα ἔπαθες. BOURD.

ead. l. 16. Παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα) Παρατιλλόμενος τὸν πρῶκτον admitterem, si quis liber praeiret. Sed quia subsequuntur προσέτι & εἴτα, quibus τὰ πρῶτα bene responder, nihil immuto. Ceterum res ipsa satis nora. Conf. cap. 9

598 ANNOTATIONES IN FUGITIVOS.

de morte Peregr. atque de adulterorum hac poena Voss. ad Catull. p. 41. REITZ.

ibid. Τα πρῶτα) Male haec scriptura habet. Suspicio, scriptum fuisse τὸν πρῶτον. De παρατίλλομαι dictum est ad Mierd. c. 33. SOLAN.

Pag. 334. l. 1. Γυναικεία τῇ πίττῃ) Nondum inveni πίτταν γυναικείαν, quae forte deterior pix fuerit, ut *tus masculum* est praestantius, neque apud Dioscoridem, neque apud Plinium, aliumve. Itaque forte eam intelligemus, quae iam adhibita est ad turpes usus in femina. GESN.

ead. l. 4. Τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων) Videtur ad librum & locum eius, quem traducit, respicere, tragicis eiusmodi lamentationibus ridiculum. GESN.
